

זהר פרשת בראשית

טו/א

בראשית

בריש¹ הורמנותא <נ"א בראשית בחכמתא>
דמלכא² גליף³ גלופי¹ [נ"א גליפון] בטהירו עלאה⁴
בוצינא דקרדינותא⁵ <ו-נפיק גו סתים דסתימו
(מרישא) [מרזא⁶ דאיין סו"ף⁷ קוטרא⁸ בגולמא⁹
נעיין¹⁰ בעוקא¹¹ לא חוור ולא אוכם לא סומק ולא

בראשית

בראש (בראשית בחכמת המלך חקק
וכו') שלטון המלך, חקק חקיקות (חקיקה)
באור עליון נר חזק, ויצא תוך נסתר
הנסתרים, מראש (מסוד) האין סוף, עשן
בגולם נעוץ בטבעת, לא לבן ולא שחור ולא
אדום ולא ירוק ולא צבע כלל. כשמדד

¹ אותיות רשב"י (ד"א). עיין תקונים טו ע"א לו ע"ב (ד"א). נר' שפתח ביחוד שהשכינה מתייחדת בכל הנהו שמהן והם אה"ה יהו"ה אדנ"י אלה"ם שד"י כדאי בר"מ פ' פינחס. ואלו השמות כולם ממש גי' ברי"ש והוא פלא. א"ם (נ"א). הגה"ה בריש הורמנותא וכו' דע כי הרשב"י ע"ה היה ניצוץ מרע"ה ודורו היה בבחי' דור דעה ולכן התחיל ספר הזוהר במילה בריש שהוא ר"ת ר"ש בן יוחאי ולכן זכה רשב"י לראות מעלת דור המדבר כנזכר בזוהר פרשת שלח לך ואמר שם דלא הוה כדרא דמדברא אלא דרא דידיה עד דייתי מלכא משיחא שהוא ג"כ ניצוץ מרע"ה ולכן עשה ספרא דצניעותא ה' פרקים כנגד חמשה חומשי תורה ולכן ברח מפני הקיסר באמרם שמעון שגינה יהרג כמו שברח משה מפני פרעה ושם השיג שלימותו במדבר וכן השיג רשב"י שלימותו במערה במדבר דלוד כי שם נגלו אליו אלהים עכ"מ (הערת הזוהר).

² רשות ורצון המלך יתעלה היה קודם לכל מתהוה להתאצל אצילות ממנו בדרך חקיקה ועיין בתקונים תקון ה' (ד"א). ע"י זוהר הרקיע. וע"י בבהגר"א על ס"י י ע"ד שהיינו עתיק ומלכות דא"ק, והוא קודם לרצון. ע"י בבהגר"א על ספד"צ יא ע"ב, וז"ל, גלופי דגלופין - חוורתא דגלגלתא שהן י"ג חוורתין, והוא ג"כ באותו פסוק י"ג תיבות כנ"ל, וע"י החוורתא הוא חורבן ותיקון העולם וכמ"ש למטה, ובחוורתא הנ"ל הן י"ג חוורתין י"ג גלופין, כמ"ש בא"ר (דף קכח ע"ב) האי גלגלתא חוורתא אנהיר לתליסר עיבר גלופין, והן שורש לכל הגילופין, והוא ראשית של כל האצילות, ולכן ראשית הכל הגליפה, עכ"ל. וע"י בבהגר"א על תיקו"ז לח ע"ב שמכאן מתבאר שהכל נעשה בסוד נוק', והוא על ידי המר"ס שהוא הנוק' הראשון והוא בחי' הנוק' במוחין דא"א. מכאן מתבאר שתחילת הויית הזמן הוא מהאצילות ואילך, וקודם לכן הוא חשוב א"ס (ביאורים ח"א ב ע"ד). ע"י אור יקר לקמן קט ע"א שזה כינוי למרכבה הקדושה.

³ הוא י"ג גילופין דחוורא דגולגלת אושם התחלת הכל, וכל גליפו הוא מסט' דבוצינא (יהל אור). כל "חקיקה" היא בסוד כתר (בהגר"א על תז"ח כג ע"ד). חקק חקיקות האצילות מהעלם אל הגילוי כדבר הנחקק מבלי להעבירו (ד"א). פי' חקיקת המדות בעצמותו ית'. א"ם (נ"א). בזהירות ניצוץ אור עליון מלשון רז"ל שרגא בטיהרא וכו' וכן תרגום של צהרים הוא טיהרא ורמז אל תוקף ההארה כאור המזהיר בצהרים (ד"א). אותיות ונקודות הן גופא ורוחא כמ"ש בז"ח שה"ש, וכל ענין רוחא הוא טהירו, וגופא חקיקא (יהל אור ח"ב טו ע"ג).

⁴ הוא רדל"א, ביסוד הבינה דרדל"א כנ"ל ונק' טהירו כמ"ש בתז"ח בסופו טהירו דטהירו (יהל אור). כלומר העולם דקו וצמצום (הקדו"ש טז ע"א), והוא הרשימו הנשאר מאור א"ס (הקדו"ש סב ע"א). הטהירו הוא תוקף האור, וע"י בבהגר"א על תז"ח נ ע"א (כללים ח"א מב ע"ב).

⁵ ע"י דרך אמת בסוף הספר. ז"ל ספר הפרדס פ"ז וכלי' פי' בוצינא דקורדניתא הזוהר גפרית והכוונה כי האור העליון שהוא בכתר ונאחז בו כמו גפרית שהאור נאחז ויש גורסים קדוונאת על רוב העלמו. עכ"ל (ש"ה).

⁶ נתינת הטיפה דאבא בגו אמא בחשאי ובצניעות שההוא אוירא נקרא צניעו כנ"ל, ולידה מאימא בקולי קולות וז"ש רזא כל סוד בלחש וכמ"ש (חגיגה יד ע"א) דברים שנתנו בלחש וכו' ולכן אוירא דגנוז בגו יסוד דחכמה דרדל"א הוא רזא דא"ס והחכמה הוא א"ס (יהל אור).

⁷ כנ"ל דבוצינא הוא יסוד הבינה ומתגלה בגלגלתא בטלא דבדולחא שלכן אלה לחיי עולם וכו' ואוירא שנקרא אין, גנוז גו קרומא דאוירא בגלגלתא, ואתפשטותא דאוירא הוא מיסוד דחכמה דרדל"א וחכמה הוא נק' א"ס כנ"ל וכל יסוד דכורא שגנוז גו יסוד דנוק' ובו גנוז האוירא בכל יסוד דכורא ובכל יסוד דנוק' הבוצינא וכו' (יהל אור).

⁸ פי' עשן (הערת הזוהר).

⁹ קוטרא - הוא יסוד שנקרא קשר, וכו': בגולמא - הוא חכמה שנקרא גלם (בהגר"א בתיקו"ז כ ע"ג).

¹⁰ פי' שאין בו תפיסה (רח"ו).

¹¹ קשור ניצוץ הנזכר בגולם שהוא אות יו"ד צורת ניצוץ וגם הוא צורת גולם שתוכל לצייר ממנו כל אות שתרצה כגולם הזה בלא צורה ומוכן לכל צורה שתרצה לצייר בו (ד"א). והוא יסוד אבא שנקשר ביסוד אמא (בהגר"א על ס"י ד ע"א), והוא האות י' שבאחורי האות א' (פת"ש גדלות דז"א כא), וע"י בבהגר"א על תז"ח כד ע"ב. "עזקא" הוא סוד רשימו המקיף שהוא סוד הצמצום שמשם שורש הכלים חיצוניות העולמות, וקוטרא הנ"ל הוא יו"ד בסוד הפנימיות המאירה מן הקו הנמשך תוך הרשימו (פת"ש פנימיות וחיצוניות, פתח ג').

זהר פרשת בראשית

ירוק ולא גוון כלל¹ כד [מדיד נ"א הדר]² משיחא עביד גוונין לאנהרא לגו בגו בוצינא נפיק [נ"א ונפיק] חד נביעו דמניה אצטבעו גוונין לתתא סתים גו סתימין <דרוא> (מרוא) דאי"ן סו"ף³ בקע ולא בקע אוירא דיליה לא אתיידע⁴ כלל עד דמנו דחיקו דבקיעותיה⁵ נהיר נקודה חדא⁶ סתימא עלאה בתר ההיא נקודה לא אתיידע כלל ובגין כך אקרי ראשית מאמר⁷ קדמאה דכלא⁸

והמשכילים יזהירו⁹ כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים כככבים לעולם ועד² (דניאל יב ג) זהר סתימא¹⁰ דסתימין בטש אוירא דיליה¹¹ >נ"א דמטי ולא מטי נ"א ואנהיר<¹² בהאי נקודה¹³ <ס"א נהורא> [ואנהו בהאי] וכדין אתפשט³ האי ראשית¹⁴ ועביד ליה [היכלא ליקריה ולתושבחתיה¹⁵⁴ נ"א וליקריה ולהיכליה ולתושבחתיה] (יקרא להיכליה ולתושבחתיה) תמן זרע¹⁶ זרעא [דקודשא] לאולדא לתועלתא דעלמא¹⁷ ורוא דא (ישעיה ו יג) זרע קדש¹⁸

(כשחזר) מדידה, עשה צבעים להאיר, לפנים בתוך הנר, יצא (ויצא) מעיין אחד שממנו נצבעו הצבעים למטה, סתום תוך הסתומים של סוד האין סוף, בקע ולא בקע את האויר שלו לא נודע כלל, עד שמתוך דחק הבקיעה שלו מאירה נקודה אחת סתומה עליונה אחר אותה נקודה לא נודע כלל, ולכן נקראת ראשית, המאמר הראשון של הכל.

"והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד". זהר נסתר הנסתרים הכה באויר שלו, שהגיע ולא הגיע, (נ"א והאיר) בנקודה (באור) זו, ואז התפשטה הראשית הזאת, ועשה לו היכל לכבודו ולתשבחתו (כבוד להיכלו ולתשבחתו, נ"א ולכבודו ולהיכלו ולתשבחתו), שם זרע זרע קודש להוליד לתועלת העולם, וזה סוד "זרע קודש מצבתה". זהר, שזרע זרע לכבודו, כמו זרע המשי הזה של ארגמן טוב שמתכסה לפנים ועושה לו היכל שהיא תשבחתו ותועלת לכל. בראשית הזו ברא אותו סתום שלא

- ¹ כלומר שהוא הגוון החמישי רמוז בקוצו של יר"ד (בהגר"א על תז"ח כ ע"ב).
- ² מדה (ד"א). פי' כד מדיד היסוד שהוא נקרא אמה וצריך ביחוד גבורה לירות חצים. הרמד"ל (נ"א). בכחה לעשות זאת מכח שרשה שבגבורה דעתיק (בהגר"א על ס"י ב ע"א).
- ³ בראשית י"ז ע"ב (ד"א). כלומר התגלות אור המלכות דא"ס בחוט דאור א"ס (כללים ח"ב נו ע"א).
- ⁴ אינו מושג (ד"א).
- ⁵ לעיל ב' ע"א (ד"א).
- ⁶ חכמה (רח"ו).
- ⁷ חכמה (רח"ו).
- ⁸ עיין בסוף הספר סי' א' מה שחסר כאן (הערת הזוהר). עי' אריכות במאמרי רשב"י, וביהל אור (ב' מהדורות), ועי' אריכות בכללים כלל יד ענף ב'.
- ⁹ עי' זוהר הרקיע כא ע"א.
- ¹⁰ כתר (רח"ו).
- ¹¹ לשון הכאה והוא רמז אל תוקף זריחת האור שמכה בלטישת אורו למטה (ד"א). אין זיווג ממש מכתר עם חכמה אלא רק התלהטות וזוהרי אור המזהירים מזה לזה ונקרא בשם בטישו שהוא זיווג נעלם (בהגר"א על ספד"צ יג ע"א) שכן הוא אינו זיווג ממש אלא רק כעין זיווג (ביאורים ח"ב פב ע"ג) ועי' בבהגר"א על תז"ח יח ע"ב ד"ה כד אתפשט. עי' בבהגר"א על תיקו"ז קצו ע"א בענין ג' החכמות. והוא בסוד כתר כלומר אוירא עלאה שבא"א שהוא שורש אבא (ביאורים ח"ב פב ע"ג).
- ¹² בראשית י"ז ע"ב (ד"א). עי' נח סה ע"א וכללים כלל טו ענף ח' אריכות בעניין זה, והיינו שהמה בבחי' "רצוא ושוב" שאינו מסתלק לגמרי (הקדר"ש סד ע"ג), ועי' ע"ח שער אח"ף פרק ב'.
- ¹³ חכמה (רח"ו) ביאורים ח"ב פב ע"ג). כלומר שיוצא מדל"א טורנא ובטש גו מוחא (בהגר"א ספד"צ יז ע"א ד"ה האי מתקלא).
- ¹⁴ חכמה (רח"ו).
- ¹⁵ דהיינו שכל מציאות אמא הוא רק על ידי אבא. ועי' עוד אד"ז רפט ע"ב, רצ"א ע"ב, תיקו"ז תיקון י"ח סמוך לסופו, לקמן לח ע"א, וקע"ב ע"א, רנא ע"א סי' ב' שם (דע"ה ח"א יא ע"א).
- ¹⁶ ז"א (רח"ו).
- ¹⁷ מלכות (רח"ו).
- ¹⁸ ת"ת (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

נודע להיכל הזה. היכל זה נקרא אלהים, מצבתה¹ זהר² דזרע זרעא ליקריה כהאי זרעא וסוד זה "בראשית ברא אלהים".

דמשי דארגוון טב דאתחפי לגו³ ועביד ליה היכלא דאיהו תושבחתא דיליה ותועלתא דכלא כהאי ראשית⁴ ברא ההוא סתימא⁵ דלא אתיידע להיכלא דא⁶ היכלא דא אקרי אלהי⁷ ורזא דא בראשית ברא אלהי⁸ (בראשית א א)

זהר דמניה⁹ כלהו מאמרות אתבריא¹⁰ ברזא דאתפשטותא דנקודה¹¹ דזהר סתימא דא אי כהאי כתיב ברא¹² לית תוהא¹³ דכתיב (בראשית א יז) ויברא אלהי¹⁴ את האדם¹⁵ בצלמו¹⁶ זהר [רזא] דא בראשית קדמאה דכלא [שמיה] אהיה שמא קדישא¹⁷ גליפא (בסטריו) [נ"א נהיר ונ"א בגולפא נהיר] אלהי¹⁸ גליפא בעיטרא [נ"א בגולפא דעיטרא] אש"ר היכלא ממיר וגניז שריאותא¹⁹ דרזא דראשיית אש"ר ראשי²⁰ דנפיק מראשית²¹ וכד
טו/ב

זהר שממנו כל המאמרות נבראו בסוד התפשטות של הנקודה של הזהר הסתום הזה. אם בזה כתוב "ברא", אין תמיהה, שכתוב "ויברא אלהים את האדם בצלמו". זהר זה סוד בראשית, הראשון של הכל, שמו אהי^ה, שם קדוש חקוק בצדו, (מאיר בחקיקה, ונ"א מאיר) אלהים, חקוק בעטרה (בחקיקת העטרה) אש"ר היכל נסתר וגנוז, הראשית של סוד של ראשית אש"ר ראש שיוצא מראשית. וכאשר

- 1 ה' דייקא (רח"ו).
- 2 יסוד אבא (רח"ו).
- 3 שמתכסה ומתעלם לפנים (ד"א).
- 4 בחכמה (רח"ו).
- 5 כתר (רח"ו).
- 6 בינה (רח"ו).
- 7 בינה הוי"ה בניקוד אלהים (רח"ו).
- 8 עי' אריכות ביהל אור.
- 9 אבא (רח"ו).
- 10 בסוד כולם בחכמה עשית (רח"ו).
- 11 י' דאתפשט להאי גיסא ואתעביד י' כגוונא דא י' וזהו התפשטות חכמה בהוצא לאור הבינה (רח"ו).
חכמה (רח"ו). עי' יהל אור.
- 12 פי' שמדבר בבינה (רח"ו).
- 13 אין תמיה (ד"א). ר"ל אם אפילו במקום גבוה דאצילות כזה כתיב ברא ל' בריאה א"כ אין לתמוה ג"כ מ"ש ויברא אלקים דקאי נמי על עולם אצי' ואע"ג דכתיב לישנא דבריאה. ז"ח (נ"א).
- 14 אמא (רח"ו).
- 15 ז"א (רח"ו).
- 16 שהוא בריאה (רח"ו). עי' בחייט דף קלו ע"א (של"ה).
- 17 בחכמה בסוד טיפת הזרע (רח"ו). פי' אלף ה"א יו"ד ה"א אותיות אחרונות פאד"א גי' אלקים פ"ו. הרש"ב (נ"א). עי' ביאורים ח"א לו ע"א דיש ג' שמות אהי"ה: בחי' אבא, בחי' אימא ותחילת האצילות דזו"ן.
- 18 בינה (רח"ו).
- 19 התחלה (ד"א). תקונים תקון ל"ח וזהו אחרי מות ס"ה (ד"א).
- 20 בינה (רח"ו). עי' תיקו"ז פח ע"ב וע"ח שער ט"ז פ"ב.
- 21 חכמה (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

אתתקן לבתר נקודה¹ והיכלא² (בסדרא) כהדא³ כדין בראשית⁴ כליל (ראשית) ראשיתא⁵ עלאה בחכמתא לבתר⁶ אתחלף גוון ההוא היכלא [נ"א ומיניה אתחדש היכלא ואקרי בית⁶] (ואקרי בית) >ואקרי בית נ"א ומיניה אתחדש היכלא< ונקודה⁷ עלאה אקרי רא"ש כליל דא בדא ברזא בראשית⁷ כד איהו כלל כהדא בכללא חדא עד לא הוי ישובא בביתא כיון דאזדרע לתקונא דישובא⁸ כדין אקרי אלהים סמירא סתימא

זהר סתים⁹ וגניז כד בנין [נ"א עד דבנין] בגויה לאולדא וביתא קיימא בפשיטו דתקונא דאינון זרע קדש ועד לא אתעדיאת ולא אתפשט פשיטו דישובא לא אקרי אלהים אלא כלל בכללא בראשית¹⁰ לבתר דאתתקן בשמא¹¹ דאלהים אפיק אינון תולדין¹² מההוא זרעא דאזדרע ביה מאן ההוא זרעא אינון אתוון¹³ גליפן רזא דאורייתא דנפקו מההיא נקודה¹⁴ ההיא נקודה¹⁵ זרע בגו ההוא היכלא¹⁶ רזא [נ"א זרעא]¹⁷ דתלת נקודין¹⁸ חל"ם שור"ק חיר"ק¹⁹ ואתכלילו דא בדא ואתעבידו רזא חדא קו"ל²⁰ דנפיק בחבורא חדא²¹ בשעתא דנפק²² נפקת בת זוגיה בהדיא

התתקן לאחר הנקודה וההיכל (בסדר) כאחד, אז בראשית כולל ראשית עליונה בחכמה. אחר כך התחלף צבע אותו ההיכל ונקרא בית. (וממנו התחדש ההיכל) נקודה עליונה נקראת רא"ש, כלול זה בזה בסוד בראשית. כשהכל הוא יחד בכלל אחד, טרם היה ישוב בבית, כיון שנזרע לתיקון הישוב, אז נקרא אלהים גנוז ונסתר.

זהר נסתם וגנוז כשבנים (עד שבנים) בתוכו להוליד, והבית קיים, בפשיטות של תיקון של אותם זרע קודש. וטרם שהוסרה ולא התפשטה התפשטות הישוב, לא נקרא אלהים, אלא הכל בכלל של בראשית. אחר שהתתקן בשם של אלהים, הוציא אותם תולדות מאותו זרע שנזרע בו. מי הוא אותו זרע, אלו אותיות חקוקות סוד של התורה שיצאו מאותה נקודה. אותה הנקודה זרעה בתוך אותו היכל סוד (זרע) של שלשה נקודות, חול"ם, שור"ק, חיר"ק. ונכללו זה בזה ונעשו סוד אחד. קו"ל שיוצא בחבור אחד. בשעה שיוצא, יוצאת עמו בת זוגו שכוללת כל האותיות, שכתוב "א"ת

¹ חכמה (רח"ו).

² ובינה (רח"ו).

³ פנים בפנים (רח"ו).

⁴ חכמה (רח"ו).

⁵ בינה (רח"ו).

⁶ בינה (רח"ו).

⁷ ר"ל נוטריקון בראשית הוא בית רא"ש. א"ם (נ"א).

⁸ כיון שנזרע לתקון הישוב (ד"א).

⁹ בינה (רח"ו).

¹⁰ רא"ש בי"ת (רח"ו).

¹¹ בלק ר"ב (הערת הזוהר).

¹² זו"נ (רח"ו).

¹³ ר"ל כ"ב אותיות התורה. א"ם (נ"א).

¹⁴ אר"א י"ה (רח"ו).

¹⁵ חכמה (רח"ו).

¹⁶ בינה (רח"ו).

¹⁷ מנחת יהודה דף קל"ו (ד"א).

¹⁸ חל"ם חסד המחלים גופו של אדם חיריק הוא הפחד המחריק שיניהם של רשעים. שורק הוא הת"ת מקום המדות חייט קלו ע"א (ד"א). דבר זה צריך ישוב. מאיין (נ"א).

¹⁹ הם סוד חב"ד (רח"ו). עי' תיקו"ז ח סע"א.

²⁰ ת"ת שיצא מן המלכות (רח"ו).

²¹ במלכות (רח"ו).

²² ז"א (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

דכליל כל אתון דכתיב (בראשית א א) א"ת השמיים קול ובת זוגו האי קול דאיהו שמים¹ איהו אהי"ה בתראה² זהר דכליל כל אתון³ וגוונין כגוונא דא⁴ [נ"א זרעא]

עד הכא יהו"ה⁵ אלהינ⁶ יהו"ה⁷ אלין תלתא דרגין לקבל רזא דא עלאה בראשית ברא אלהי"ם⁸ בראשית רזא קדמאה⁹ ברא רזא סתימא¹⁰ לאתפשטא מתמן כלא אלהי"ם¹¹ רזא לקיימא כלא לתתא את השמים דלא לאפרשא לון דבר ונוקבא¹² כחדא א"ת¹³ כד נטיל אתון כלהון כללא¹⁴ דכלהו אתון אינון רישא וסופא לבתר אתוסף ה"א לאתחברא כלהו אתון בה"א ואתקרי את"ה ועל דא (נחמיה ט ו) ואתה מחיה את כלם

את רזא אדני והכי אקרי השמים דא יהו"ה¹⁵ רזא עלאה וא"ת תקונא דכר⁸ ונוקבא וא"ת רזא ויהו"ה וכלא חד הארץ דא אלהי"ם (ו) <כגוונא¹⁶> [כגוונא] עלאה למעבד פירין ואיבין¹⁷ שמא דא כלילא בתלת דוכתי ומתמן אתפרש שמא דא לכמה סטריין¹⁸ עד הכא רזא דסתרא דסתרין דגליף⁹ ובני וקיים בארה סתים בסתרא דחד קרא מכאן ולהלאה¹⁹ בראשית בר"א שי"ת מקצה השמים ועד קצה השמים שית סטריין

השמי"ם" קול ובת זוגו, הקול הזה שהוא שמים, הוא אהי"ה אחרון. זהר שכולל כל האותיות והצבעים כדוגמת (זרע) זה.

עד כאן, יהו"ה אלהינו יהו"ה, אלו שלש דרגות כנגד הסוד הזה העליון "בראשית ברא אלהים". "בראשית" סוד ראשון. "ברא" סוד סתום להתפשט משם הכל. "אלהי"ם" סוד לקיים הכל למטה. "את השמים" שלא להפרידם זכר ונקבה כאחד. א"ת, כשלוקח האותיות כולם, הכלל של כל האותיות הם ראש וסוף. אחר כך מתווסף ה"א להתחבר כל האותיות עם ה"א, ונקרא את"ה, ועל זה "ואת"ה מחיה את כולם".

"את" סוד אדני, וכך נקרא. "השמים" זה יהו"ה סוד עליון. "ואת" תיקון זכר ונקבה, "וא"ת" סוד ויהו"ה, והכל אחד. "הארץ" זה אלהים כדוגמת עליון, לעשות פירות. שם זה כלול בשלשה מקומות, ומשם נפרד שם זה לכמה צדדים. עד כאן סוד של סתר הסתרים שחקק ובנה והעמיד בדרך סתום, בסתר של פסוק אחד. מכאן והלאה. "בראשית", ברא שי"ת, מקצה השמים ועד קצה השמים, ששה צדדים שמתפשטים

¹ ד"א (רח"ו).

² עי' ביאורים ח"א לו ע"א דיש ג' שמות אהי"ה: בחי' אבא, בחי' אימא ותחילת האצילות דז"ן.

³ ת"ת (רח"ו).

⁴ תרומה קסא ע"ב ומנחת יהודה רו ע"ב וע"ג ע"ד (ד"א).

⁵ אבא (רח"ו).

⁶ אמא (רח"ו).

⁷ כתר (רח"ו).

⁸ [חב"ד] (חכמה כתר בינה) (רח"ו).

⁹ חכמה (רח"ו).

¹⁰ חסד בבחינ' היותה סתומה עדיין (רח"ו).

¹¹ בינה אחרי התפשטו' (רח"ו).

¹² ת"ת ומלכות (רח"ו).

¹³ ר"ל דמלת את הוא מאלף עד תיו. א"ם (נ"א).

¹⁴ פקודי רלד (הערת הזוהר).

¹⁵ טעם שפרצוף ז"א מכונה "שמים" הוא כמ"ש הגר"א באד"א פ' בראשית בביאור מילת שמים, שהוא מלשון ס, ותיבת "שם" קאי על גבוה מכל גבוה שאי אפשר להגיע שם לשום בריה. ונקרא "שמים" בלשון רבים, משום שהוא כולל את כל מה שתחתיו והכל נשרשים שם, שכן הוא היסוד לכל נמצא ושורש לכל נברא וסיבת כל הסיבות (ביאורים ח"א סא ע"ד).

¹⁶ (בינה המחברתם) [בינה אחר התפשטות דכר ונוקבא ת"ת] (רח"ו).

¹⁷ פירות וזרעי' רמז על הנשמו' הנאצלות מתחת כסא הכבוד כמ"ש ממני פריך נמצא (ד"א).

¹⁸ אפי' הקליפות נק' אלהים אחרים (רח"ו).

¹⁹ עי' בסוף הספר מה שחסר כאן (הערת הזוהר).

זהר פרשת בראשית

דמתפשטן מרזא עלאה¹ באתפשטותא דברא מגו [נ"א משלש נקודות] נקודה קדמאה ברא² אתפשטותא דחד נקודה [נ"א מגו] דלעילא והכא אגליף רזא שמא דארבעין ותרין אתוון³

והמשכילים⁴ יזהירו (דניאל יב ג) כגוונא דתנועי [נ"א דטעמי] דמנגני ובנגונא דלהון אזלין אבתרייהו אתוון ונקודי ומתנענען אבתרייהו כחיילין בתר מלכיהון⁵ גופא אתוון ורוחא⁶ נקודי כלהו⁷ נטלי [במטלניהון] [במטלנון] בתר תנועי⁸ [נ"א טעמי] וקיימי בקיומייהו כד נגונא דטעמי נטיל נטלי אתוון ונקודי אבתרייהו כד איהו פסיק אינון לא נטלין וקיימי בקיומייהו והמשכילים יזהירו אתוון ונקודי כזהר נגונא דטעמי הרקיע אתפשטותא דנגונא כגון אינון דמתפשטי בפשיטו ואזלי בנגונא ומצדיקי הרבים אינון פסוקי דטעמי⁹ דפסקי¹⁰ במטלניהון [דבגין] [ובגין] כך אשתמע מלה¹¹

יזהירו אתוון ונקודי ונהרין כחדא במטלנון ברזא דסתימו במטלנותא באינון¹⁰ שבילין סתימין¹² מהאי אתפשט כלא¹³ והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע אינון קיימין וסמכין¹⁴ דההוא

מסוד עליון בהתפשטות (משלש נקודות) שברא מתוך נקודה ראשונה. ברא התפשטות של (מתוך) נקודה אחת שלמעלה. וכאן נחקק סוד השם של ארבעים ושתים אותיות.

"והמשכילים יזהירו", כדוגמת תנועות (טעמים) שמנגנות, ובניגון שלהם הולכים אחריהם אותיות ונקודות ומתנענעים אחריהם, כמו חיילים אחרי מלכם. הגוף אותיות, והרוח נקודות. כולם נוסעים במסעותיהם אחר התנועות (טעמים), ועומדים בקיומם. כשנגון הטעמים נוסע, נוסעות האותיות והנקודות אחריהם. כשהוא פוסק, הם אינם נוסעים ועומדים במקומם. "והמשכילים יזהירו", אותיות ונקודות. "כזהר", נגון הטעמים. "הרקיע", התפשטות הנגון כמו אלה שמתפשטים בהתפשטות והולכים בנגון. "ומצדיקי הרבים", אותם פיסוקי הטעמים שפוסקים במסעותיהם, שלכן נשמע הדבר.

יזהירו אותיות ונקודות, ומאירים כאחד במסעותם בסוד של סתר במסע, באותן שבילים סתומים. מזה מתפשט הכל. "והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע", אותם עמודים ואדנים של אותו אפריון. "המשכילים" אותם עמודים ואדנים עליונים

¹ יסוד אבא (רח"ו).

² אותיות אבר יסוד אבא (רח"ו).

³ תחלה היה זווג עליון דפה דא"א להוריד כח הטפה היא כלולה במ"ב זווגים. וכו' אמנם סוד הטפה כבר ידעת שהוא שם יה"ו, שהוא סוד חב"ד. והנה הטפה הזו כלולה מג' יה"ו של ע"ב מ"ה ב"ן, וכו'. אמנם יה"ו הראשון נעלם ביה"ו ב' של מ"ה שהוא בג' אמצעיות. אח"כ יורדין אלו ומתלבשים בשם יה"ו האחרון דב"ן, שהוא גימטריא מ"ב, והוא בג' אחרונות. וכו' ואמנם לפי שכולם מתלבשים ביה"ו האחרון שהוא מ"ב, לכן נקרא הטפה מ"ב זווגים (ע"ח שער הולדת או"א זר"ן פרק א'). מה שאמרו מ"ב זווגים יכולין אנו לפרשו מלשון זווג פי' שאלו המ"ב אתוון הם סוד הזווג אמנם הענין הוא שנודע שאין נקודה דלא אתכלילת בחברתה ימין בשמאל ושמאל בימין וא"כ הם מ"ב זווגים ר"ל כפולים שכל אחד הוא זווג אחד שהם שנים שנים (ע"ח דרושי מ"ד מ"ן דרוש יד).

⁴ עי' תיקו"ז ד ע"ב, ועיי"ש בגר"א: ר"ל, ועל האותיות ונקודות וטעמים נאמר והמשכילים.

⁵ תקונים כד [כט ע"א] (הערת הזוהר).

⁶ חכמה (רח"ו).

⁷ כל האותיות עם הנקודות אשר להם הם מתנענעים בהיותך מנענע אותם ע"י ניגון הטעמים שיש לאותיות ודבר זה מבורר בפרדס בשער הטעמים (ד"א).

⁸ בינה (רח"ו).

⁹ ת"ת (רח"ו).

¹⁰ פסיק שיש בטעמים שמפסיק בין תיבה לתיבה (ד"א).

¹¹ ע"י כך נשמע הדיבור (ד"א).

¹² שהן ל"ב שבילין דנפקין מקוץ התחתון של יו"ד והן אותיות ונקודות (יהל אור).

¹³ ר"ל מהי"ד זה שהוא סתימו, ועי' תז"ח עט ע"א [כא ע"ב - בוצינא דקרדינותא עביד משחתא במדידו וכו'] (יהל אור).

¹⁴ נו"ה אבא (רח"ו). עמודים ואדנים (ד"א).

זהר פרשת בראשית

שהם מסתכלים בתבונה בכל מה שאותו אפריון צריך ואדנים שלו (שבו) הסתר הזה, כמו שנאמר "אשרי משכיל אל דל". "יזהירו", שאם לא יזהירו ולא מאירים, לא יכולים לעיין ולהסתכל באותו אפריון בכל מה שצריך. "כזהר הרקיע", אותו שעומד

מז/א

ע"ג אינון משכילים⁶ דכתיב ביה (יחזקאל א כב) ודמות על ראשי החיה⁷ רקיע⁸ כעין הקרח הנורא זהר דההוא⁹ נהיר לאורייתא¹⁰ זהר¹¹ דנהיר לאינון ראשי¹² אינון משכילים דנהירין¹³ תדיר ומסתכלין לההוא רקיע¹⁴ לההוא נהירו דנפיק מתמן ודא איהו נהירו דאורייתא¹⁵ דנהיר תדיר ולא פסיק¹⁶

והארץ היתה תהו ובהו וגו' (בראשית א ב) היתה דייקא מקדמת דנא¹⁷ תלגא גו מייא¹⁸ נפקא¹² מינה זוהמא בההוא חילא דתלגא במייא ואקיש בה אשא תקיפא¹⁹ והוה בה פסולת ואתעד יאת¹³²⁰ ואתעבידת¹⁴ תה"ו (מאתר)

על גבי אותם המשכילים, שכתוב בו "ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא". זהר שמאיר לתורה, זהר שמאיר לאותם ראשים של אותה חיה, ואותם ראשים הם משכילים שמאירים תמיד, ומסתכלים לאותו רקיע לאותו האור שיוצא משם, וזהו אור התורה שמאיר תמיד ולא נפסק.

"והארץ היתה תהו ובהו וגו'", "היתה" דוקא, מקודם לזה, שלג בתוך המים, יצאה ממנה זוהמא באותו כח של שלג במים, והכה בה אש חזקה, והיתה בה פסולת, והוסרה ונעשתה "תהו" ממקום (מדור) הזוהמא, קן הפסולת, "ובהו" בירור שהתברר מתוך פסולת, והתיישב בה

¹ מלכות (רח"ו, שעה"פ איכה). פי' אפריון דא היכלא דלתתא וע' תרומה קכ"ז ע"א (ד"א). ר"ל ו"ק נקרא אפריון כשהם בכלל. והם נקראים עצי הלבנון. א"ם (נ"א).

² בסוד היסוד (רח"ו).

³ עי' זוהר הרקיע כא ע"א.

⁴ [היסוד] משכיל בצרכי הדל שהוא מלכות (רח"ו).

⁵ ת"ת (רח"ו). היינו ת"ת העומד על נה"י. א"ם (נ"א). הוא בינה שעומדת על הו"ק, והוא יסוד דבינה שנקרא הרקיע, וממנה יוצא הדעת לו"ק, וזהו הנהר דנגיד ונפיק דלא פסיק, ולכן כינה אותו ע"ש בינה שבתוכה נגיד וממנה יוצא, וזהו זוהר הרקיע של הרקיע (יהל אור).

⁶ נו"ה (רח"ו).

⁷ נו"ה (רח"ו).

⁸ יסוד (רח"ו). החיה מ' ראשי נה"י רקיע ת"ת. א"ם (נ"א).

⁹ הוא הדעת דנהיר לו"ק (יהל אור).

¹⁰ יסוד (רח"ו).

¹¹ ת"ת (רח"ו).

¹² נו"ה (רח"ו).

¹³ נו"ה (רח"ו).

¹⁴ ת"ת (רח"ו).

¹⁵ ת"ת (רח"ו).

¹⁶ בינה ימא דאורייתא שהיא ונהר יוצא מעדן יוצא תמיד (בהגר"א בתז"ח יז ע"ב ד"ה ומצדיקי).

¹⁷ ר"ל בעולם התהו ששם ארעא אתבטלת (יהל אור).

¹⁸ גבורה חסד (רח"ו). שלג תוך המים (ד"א). עי' דע"ה ח"א ב ע"ד וכללים ח"ב צו ע"ג.

¹⁹ בוצינא דקרדינותא (רח"ו). הוא בוצינא הנ"ל, סוד הגבורות (יהל אור).

²⁰ ר"ל והוסר הפסולת [לפי גרסתו - ואתעד] (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

החושך, הסוד של אש חזקה, ואותו חושך כיסה על אותו תה"ו על גבי אותה פסולת והתתקנה ממנו.

[מדורא] דזוהמא¹ קינא דפסולת² ובה"ו בריר³ דאתבריר מגו פסולת ואתיישב בה חשך רזא⁴ דאשא תקיפא וההוא חשך⁵ חפי¹⁵ על גבי [ההוא] תה"ו⁶ על [גבין] ההוא פסולת⁷ [ואתתקנת מיניה] [ואתתקף בה]⁸

ורוח אלהים רוח קודשא⁹ דנפיק מאלהים חיים¹⁰ ודא¹⁶ מרחפת¹¹ על פני המים בתר דהאי רוח נשיב אבריר דקיקו חד¹² מגו ההוא פסולת¹³ כסיסא דזוהמא¹⁴ כד אבריר [ואצניף נ"א] ואצריף זמנא ותריץ עד דאשתאר ההוא זוהמא דלית ביה זוהמא כלל כד האי תהו אבריר [ואצריף נפיק] [ואצניף] מניה (מלכים א יט יא) רוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים¹⁵ ההוא דחמא אליהו אבריר בהו¹⁶ >ואצריף< [ואצניף] ונפק מניה רעש דכתיב (שם) ואחר הרוח רעש (ו)אבריר חשך ואכליל ברזא דיליה אש דכתיב (שם יב) ואחר הרעש אש אבריר רוח ואתכליל ברזא דיליה¹⁷ קול דממה דקה

"ורוח אלהים", רוח הקודש שיצאה מאלהים חיים, וזו "מרחפת על פני המים". אחר שרוח זו נשבה, נבררה דקיקות אחת מתוך אותה פסולת, כמו שביב הזוהמא, כשנבררה (ונצנפה) ונצרפה פעם ופעמיים, עד שנשארה אותה זוהמא שאין בה זוהמא כלל, כשהתהו הזה נברר ונצרף, יצא ממנו "רוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים", אותו שראה אליהו, נברר בהם ונצרף, ויצא ממנו רעש, שכתוב "ואחר הרוח רעש". ונברר החושך ונכלל בסוד שלו אש, שכתוב "ואחר הרעש אש". נברר הרוח ונכלל בסוד שלו "קול דממה דקה".

תה"ו¹⁸ אתר דלית ביה גוון¹⁹ ולא דיוקנא ולא אתכליל ברזא דדיוקנא השתא איהו בדיוקנא כד מסתכלן ביה לית ליה דיוקנא כלל²⁰ לכלא אית לבושא לאתלבשא בר האי (דאתחזי ביה

"תהו" הוא מקום שאין בו צבע ולא דמות ולא נכלל בסוד הדמות, עכשיו הוא בדמות, וכשמסתכלים בו אין לו דמות כלל. לכל יש לבוש להתלבש פרט לזה (שנראה בו ואיננו כלל ולא היה). "בה"ו יש לו ציור

- 1 מדור הזוהמא שהם הקליפות (ד"א).
- 2 ר"ל שרש קין, קינא דמסאבותא (יהל אור).
- 3 גבורה (רח"ו).
- 4 כנ"ל, והוא אתקיף לתהו, ומינה אתתקנת ההוא פסולת (יהל אור).
- 5 עי' ד"א בסוף הספר.
- 6 בינה (רח"ו).
- 7 נכנס אותו פסולת שהוא הקליפה (ד"א).
- 8 עי' אריכות בענין זה ביהל אור. עי' דע"ה ח"א ג ע"א ועו ע"ד ועז ע"ב, וכן ח"ב פט ע"א.
- 9 הוא י' של השם, כנ"ל, חכמה שנקרא קודש (יהל אור).
- 10 וז"ש ס"י (פ"א מ"ט) אחת רוח אלקים חיים (יהל אור).
- 11 דמניה אתתקנו החסדים (יהל אור).
- 12 דקות אחד (ד"א). תהו הוא ה' אחרונה, ובה שם אדנ"י (יהל אור).
- 13 לשון בורר החסדים מן הדינים (ד"א).
- 14 כעפירת הזוהמא שהוא שט ומעופף וצף על פני הקדרה שמבשלים בו אצל האש ואותו זוהמא מסלקים מהקדרה מעט מעט עד שלא נשאר בו זוהמא כלל אף כן הענין בקליפות החיצוני' (ד"א).
- 15 צו ל ע"א (הערת הזוהר).
- 16 ועי' ח"ב רג ע"א (לש"ו).
- 17 יתרו פא ע"ב ותיקון לח (הערת הזוהר).
- 18 גי' תהו בינה דבר המתהא בני אדם שאין בו ממש בוהו בחסד דבר שיש בו ממש ב"ו ה"ו דבר המלביש את התוהו (ד"א).
- 19 כנ"ל דלית לה מגרמה כלום, והוא עפר שמתפעלת מג' אמ"ר (יהל אור).
- 20 ת"ת (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

וליתיה כלל ולא הוי¹ בה"ו¹ להאי אית ליה ציורא ודיוקנא אבני² (משקעין) [דמשקעין] גו גליפא [נ"א קליפה] דתהו³ נפקי גו גליפא דמשקעין תמן ומתמן משכי תועלתא לעלמא בציורא דלבושא⁴ משכי תועלתא מעילא לתתא וסלקי מתתא לעילא ועל דא נקובין¹⁷ ומפולמין⁵ הני תליין באורא⁶ לזמנין תליין באורא⁷ [דסלקי מתמן לעילא]⁸ לזמנין מטמריין⁹ ביומא דעיבא¹⁰ ומפיקי מיין¹¹ [מ]גו תהומא¹² לאתונא תה"ו מתמן דהא כדין חדוה ושמותא¹⁸ דקא¹⁹ אתפשט תהו בעלמא¹³

חשך¹⁴ הוא אשא אוכמא תקיף בנוון אשא סומקא תקיף בחיזו אשא ירוקא תקיף בציור¹⁵ אשא חיוורא [כנוון]²⁰ דכליל כלא חשך תקיף בכל אשין ודא אתקיף לתה"ו חשך הוא אשא ולא איהו אשא חשוכא בר כד אתקיף לתהו ורוא דא (בראשית כו א) ותכהינה¹⁶ עיניו מראות [ויקרא את עשו] וגו' חשך פני רע דאסבר אנפין לרע וכדין אקרי חשך דשרי עליה לאתקפא ליה ורוא דא וחשך על פני תהום (בראשית א ב)¹⁷ רי"ח הוא קול¹⁸ דשארין על בהו¹⁹ ואתקיף ליה ואנהיג ליה בכל מה דאצטריך ורוא דא (תהלים

ודמות, אבנים שקועות בתוך החקיקה (קליפה) של תהו, יוצאים מתוך חקיקה השקועה שם, ומשם מושכים תועלת לעולם בציור של לבוש, מושכים תועלת מלמעלה למטה, ועולה ממטה למעלה. ועל זה הם נקובים ולחים, אלה תלויים באויר. לפעמים תלויים באויר שעולים משם למעלה, ולפעמים הם מתחבאים ביום המעונן, ומוציאים מים מתוך התהום להזין את התה"ו משם, שהרי אז שמחה ושטות שמתפשט התהו בעולם.

חושך, הוא אש שחורה חזקה בצבע אש אדומה חזקה במראה אש ירוקה חזקה בציור אש לבנה, כצבע שכולל הכל. חושך חזק בכל האשנים, וזה מחזק את התה"ו. חושך הוא אש, ואיננו אש חשוכה, פרט למתי שמחזקת את התהו, וזה סוד "ותכהינה עיניו מראות ויקרא את עשו וגו'". חושך פני רע שמסביר פנים לרע, ואז נקרא חושך, ששורה עליו לחזק אותו, וזהו סוד "וחושך על פני תהום".

ר"ח, הוא קול ששורה על בהו, ומחזק אותו ומנהיג אותו בכל מה שצריך, וזה סוד

¹ חסד (רח"ו).

² ז' אבני בנין (רח"ו).

³ חותם יסוד הבינה (רח"ו).

⁴ מלכות (רח"ו).

⁵ נקובים שיכולים המים עליונים לילך דרך נקיבתו וע"י תמידת הליכות המים דרך שם נעשים האבנים ההם בריאים וחזקים (ד"א). פי' לחים במיין נוקבין. הרש"ב (נ"א). ידוע כי ז"א ונוק', הן קול ודבור דנפקין מן שופר, בינה. פי' כי בדבר ה' שמים נעשו, והכל במאמר פיו, כי הנוק' שהוא דבר ה' היא עושה כל הפעולות כידוע (יהל אור).

⁶ בת"ת מתגלי' החסדים (רח"ו).

⁷ היינו כי הרפה תלייא באורא ע"ג האות כזה **ב** (יהל אור).

⁸ מתתא לעילא (רח"ו).

⁹ והוא דגש ורפה, רפה ע"ג האות באורא, ודגש בתוך האות מטמון (יהל אור).

¹⁰ ביום המעונן ורמז ליום שהדין שולט בו (ד"א).

¹¹ והנה כ"ז בעולם התהו, שאז יצאו כולם בסוד הנוק', מלכות דכל א' מהו"ק נפש, והוא דיבור, ואז היו כולם בסוד דיבור כ"ב אותיות (יהל אור).

¹² יסוד דאבא (רח"ו).

¹³ קלי' (רח"ו).

¹⁴ גבורה (רח"ו).

¹⁵ פקודי רמג ותרומה קכח (הערת הזוהר).

¹⁶ כאן שייך מה שבסוף הספר סימן למ"ד (הערת הזוהר).

¹⁷ עי' אריכות ביהל אור.

¹⁸ הוא י' של השם דאתקיף לו' (יהל אור).

¹⁹ עי' מבו"ש שער ב' ח"ג פ"ח ועי' זוהר הרקיע דף נו ע"ב (לש"ו).

זהר פרשת בראשית

כט ג) קול יהו"ה על המים וכן רוח אלהים מרחפת על פני המים אבנין משקען גו תהומי דנפקי מייא מנהון ועל דא אקרין¹ פני [המים] (תהום) רוח אנהיג ואתקיף לאינן פני [תהום] (המים) (ו)דא כמה דאצטריך ליה [ודא] <כמה דאצטריך ליה> תה"ו עליה שריא שם² שד"י²¹ בה"ו עליה שריא שם צבאו²² השך עליה שריא שם אלהים רוח עליה שריא שם יהו"ה³ רוח חזק מפרק הרים [לא ברוח יהו"ה] וגו' (מלכים א יט יא) [שמא] דא לא הוי ביה דהא שד"י שלטא [עליה] ברזא (דסתרא) דתהו⁴ ואחר הרוח רעש לא ברעש יהו"ה דהא שם צבאות שלטא ביה ברזא דבהו ועל דא אקרי בהו רעש דלאו איהו בלא⁵ רעש ואחר הרעש אש (וגו') לא באש יהו"ה דהא שמא דאלהים שלטא ביה מסטרא דחשך ואחר האש קול דממה דקה הכא אשתכח שם יהו"ה ארבע פרקין הכא דאינן פרקי גופא⁶ ואברין ידיען דאינן ארבעה⁷ ואינן תריסר והכא שמא⁸ גליפא דתריסר אתוון⁹ דאתמסר¹⁰ לאליהו במערה¹¹

טז/ב

ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור (בראשית א ג) מהכא איהו שירותא¹² לאשכחא גניזין¹³ היך אתברי עלמא בפרט¹⁴ דעד¹⁵ הכא הוה בכלל¹⁶

"קול ה' על המים", וכן "רוח אלהים מרחפת על פני המים". אבנים שקועות בתוך התהומות שמהם יוצאים מים, ועל זה נקראו פני המים רוח מנהיגה ומחזקת לאותם פנים. פני תהום, זה כראוי לו וזה כראוי לו. תה"ו, עליו שורה שם שד"י. בה"ו, עליו שרוי שם צבאו"ת. חושך, עליו שרוי שם אלהים. רוח, עליה שרוי שם יהו"ה. "רוח חזק מפרק הרים לא ברוח ה' וגו'", .. זה אין בו, שהרי שד"י שולט עליו בסוד (של סתר) התהו. "ואחר הרוח רעש לא ברעש ה'", שהרי שם צבאות שולט בו בסוד הבהו, ועל כך נקרא הבהו רעש, שאינו בלא רעש. ואחר הרעש אש, לא באש ה', שהרי .. אלהים שולט בו מצד החושך. ואחר האש קול דממה דקה. כאן נמצא שם יהו"ה. ארבעה פרקים כאן, שהם פרקי הגוף ואיברים ידועים של אותם ארבעה, והם שנים עשר, וכאן .. חקוק של שתיים עשרה אותיות שנמסר לאליהו במערה.

"ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור", מכאן היא ההתחלה למצא גנזים איך נברא העולם בפרט, שעד כאן היה בכלל, ואחר כך חזר הכלל להיות כלל ופרט וכלל. עד כאן היה הכל תלוי באויר מסוד אין סוף. כיון

- ¹ פני המים (רוח אנהיג ואתקיף לאינן פנים פני המים) ודא (של"ה).
- ² ואלו השמות שולטים על הקליפות וענין השמות ויקרא י"א (ד"א).
- ³ הוא שורש הרוח שבז"א דאצילות (הקדו"ש מב ע"ב).
- ⁴ ברזא (דסתרא) דתהו (של"ה).
- ⁵ ר"ל המטר (יהל אור).
- ⁶ אברי הגוף (ד"א).
- ⁷ ב' שוקיים וב' דרועין ב' יריכין וב' אצילי וב' ידים, וב' רגלים. בפרטם י"ב, ובכללם ד', ב' ידים וב' רגלים (רח"ו).
- ⁸ עי' השמטות סי' כו (הערת הזוהר).
- ⁹ היינו ג"פ הוי"ה דכתיבי בהני קראי. א"ם (נ"א).
- ¹⁰ שם זה שולט באויר ובו היה אליהו ז"ל טס עיין ויקהל ר"א ע"א ושם זה הזכיר מרע"ה בתוך הענן להבריא את קמואל כנז' פ' בשלח צה ע"א ושלח לך קעב ע"ב (ד"א). צ"ל בשלח דף נח (לש"ו).
- ¹¹ מה שנדפס כאן בדפוס מנטובה קרימונא לובלין וכתוב אפריון וכו' עד סתימין דלא אתגלין לפנינו הוא לקמן בדף כט ע"א ודף ל ע"ב (הערת הזוהר).
- ¹² עי' זוהר הרקיע.
- ¹³ למצוא אוצרות וסודות עליונות (ד"א).
- ¹⁴ מלכות (רח"ו).
- ¹⁵ עי' זוהר הרקיע.
- ¹⁶ אמא (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

ובתר אתהדר כלל למהוי¹ כלל ופרט וכלל² עד הכא הוה כלא תליא באוירא³ מרזא דאין סוף כיון דאתפשט חילא בהיכלא עלאה⁴ רזא דאלהי"ם כתיב ביה אמירה ויאמר אלהי"ם דהא לעילא לא כתיב ביה אמירה בפרט ואף על גב דבראשית מאמר הוא אבל לא כתיב ביה ויאמר⁵ דא²³ ויאמר איהו קיימא למשאל ולמנדע⁶ ויאמר חילא⁷ דאתרם ארמותא²⁴ בחשאי⁸ מרזא דאין סוף⁹ ברזא [נ"א ברישא] דמחשבה¹⁰ ויאמר <אלהי"ם> השתא¹¹ אוליד ההוא היכלא ממה <דאתעדיאת> (דאעדי) מזרעא דקדש ואוליד בחשאי וההוא דאתילד¹² אשתמע לבר מאן דאוליד ליה אוליד בחשאי¹³ דלא אשתמע כלל כיון דנפק מניה מאן דנפק אתעביד קול דאשתמע¹⁴ לבר¹⁵

יהי אור (בראשית א ג) כל מה דנפק ברזא דא נפק¹⁶ יהי על רזא דאבא ואימא דאיהו י"ה ולבתר אתהדר לנקודה קדמאה¹⁷ למהוי שירותא לאתפשטא למלה אחרא [אור] ויהי אור אור דכבר הוה אור דא רזא סתימא¹⁸ אתפשטותא דאתפשט ואתבקע מרזא דסתר

שהתפשט הכח בהיכל העליון, הסוד של אלהים, כתוב בו אמירה, "ויאמר אלהים", שהרי למעלה לא כתוב בו אמירה בפרט. ואף על גב שבראשית הוא מאמר, אבל לא כתוב בו ויאמר. שהרי "ויאמר" הזה הוא עומד לשאול ולדעת. ויאמר, הוא כח שהתרומם והרמתו בחשאי, מסוד שאין סוף בסוד (בראש) המחשבה. "ויאמר אלהים" עכשיו הוליד אותו ההיכל ממה שהוסר מזרע של קודש, והוליד בחשאי. וההוא שנולד נשמע בחוץ, מי שהוליד אותו, הוליד בחשאי שלא נשמע כלל, כיון שיצא ממנו מה שיצא, נעשה קול שנשמע בחוץ.

"יהי אור", כל מה שיצא בסוד זה יצא. "יהי" על סוד של אבא ואמא, שהוא י"ה, אחר כך חזר לנקודה הראשונה להיות ראשית להתפשט לדבר אחר, "אור". "ויהי אור", אור שכבר היה. אור זה סוד סתום, התפשטות שהתפשטה ונבקעה מסוד של סתר האויר העליון הסתום. בקע בתחילה

¹ תקונים תקון מ"א ובמנחת יהודה י"ב ע"א וכ"ז סוף ע"א בזוהר ואתחנן רס"ד ע"א (ד"א).

² בינה מלכות ת"ת (רח"ו).

³ יסוד אבא (רח"ו).

⁴ בינה (רח"ו).

⁵ אותיות מ"י אר"ר (ד"א).

⁶ לישא וליתן ולחקור בו מן הבנין ולמטה אבל משם ולמעלה אין דורשין דכתיב הנסתרות לה' אלו קינו וזהו כבוד אלקים הסתר דבר (ד"א).

⁷ ויאמר אלקים חילא (של"ה). שמשם מתחילות התרומות והמעשרות השפע והברכה מלעילא (ד"א). כלומר חכמה, וכאן מתבאר שכל עניני חכמה הם בחשאי (בהגר"א על ספד"צ טו ע"ב ד"ה ואמר בחכמה).

⁸ בינה (רח"ו). כל אמירה בחשאי כד"א ואמרת בלבבך (ד"א). ויחי רלד ע"ב (הערת הזוהר).

⁹ כתר (רח"ו).

¹⁰ חכמה (רח"ו).

¹¹ לעיל טו ע"ב (הערת הזוהר).

¹² ת"ת (רח"ו).

¹³ בינה (רח"ו).

¹⁴ ת"ת (רח"ו).

¹⁵ אשתמע לבר (מאן דאוליד בחשאי דלא אשתמע כלל כיון דנפיק מניה מאן דנפיק אתעביד קול דאשתמע לבר) (של"ה). עי' אריכות ביהל אור.

¹⁶ רלב ע"ב (הערת הזוהר).

¹⁷ שהוא [אותיו]ת מוחא דז"א, נקרא ג"כ שירותא ונקודה קדמאה (רח"ו). מן הראוי שאו"א יהיו למעלה במקום חו"ב דא"א ולא במקום זרועותיו (ע"ח שער רפ"ח פרק ב) שהרי ממקום זה הם נמשכים ומתהוים כמש"כ כאן (ביאורים ח"ב צ ע"ב), ועי' בבהגר"א על ספד"צ יג ע"ג ד"ה היינו דכתיב.

¹⁸ עי' ספר הדע"ה ח"ב דרוש ד' ענף כה סימן ד' (קי ע"א) (לש"ו). עי' הדע"ה ח"ב סה ע"ג, ועי' עוד קי ע"ד, וכן עי' הקדו"ש סב ע"א, וכן עי' כללים ח"א נו ע"ד, נז ע"א, צא ע"ב, ועי' עוד כללים ח"א קא ע"א וע"ב, קיא ע"א, ח"ב כט ע"ד ול ע"א. ועי' בבהגר"א על ספד"צ ה ע"ב ד"ה ואמר אזדכך.

זהר פרשת בראשית

דאור עלאה סתימא¹ בקע בקדמיתא ואפיק חד נקודה סתימא מרוא דיליה דהא אין סוף בקע מאורא דיליה² וגלי האי נקודה³ כיון דהאי י אתפשט מה דאשתאר אשתכח אור מההוא רזא דההוא אור סתימאה כד אשתכח מניה נקודה קדמאה י אתגלי לבתר עליה מטי ולא מטי⁴ כיון דאתפשט נפק ואיהו הוא אור דאשתאר⁵ מאור⁶ והיינו אור דכבר הוה והא קיימא נפק ואסתלק [ואתנגיז] (ואתנגיד) ואשתאר⁷ חד נקודה מניה למהוי מטי⁸ תדיר באורה גניז⁹ בההיא נקודה מטי ולא מטי נהיר ביה בארה נקודה קדמאה¹⁰ דנפק מניה ובגין כך כלא אחיד דא בדא¹¹ נהיר בהאי ובהאי¹² 25[סליק] כלא סלקין ואתאחדן ביה¹³

ואיהו מטי ואגניז באתר דאיין סוף¹⁴ וכלא חד אתעביד ההוא נקודה דאור אור איהו ואתפשט ונהירו ביה שבע אתוון דאלפא ביתא¹⁵ ולא אקרישו ולחים הוו נפק השך לבתר ונפקו ביה שבע אתוון אחרן דאלפא ביתא¹⁶ ולא אקרישו וקיימו לחים¹⁷ נפק רקיע דאפריש

והוציא נקודה סתומה אחת מסוד שלו, שהרי אין סוף בקע מאור שלו וגילה נקודה זו י'. כיון שי' זו התפשטה, מה שנשאר נמצא אור מאותו סוד של אותו אור סתום. כשנמצאה ממנו נקודה ראשונה, י' התגלתה אחר כך עליו הגיע ולא הגיע. כיון שהתפשט יצא, והוא הוא האור שנשאר מאור, והיינו אור שכבר היה, וזה עומד. יצא והסתלק ונגנז, ונשארה נקודה אחת ממנו שתהיה מגיעה תמיד בדרך גניזות באותה נקודה, מגיע ולא מגיע, מאיר בו בדרך נקודה ראשונה שיצאה ממנו, ולכן הכל אחוז זה בזה, מאיר בזה ובזה, כשעולה, הכל עולים ונאחזים בו.

והוא מגיע ונגנז במקום של אין סוף, והכל נעשה אחד. אותה נקודת אור היא אור, ומתפשט ומאירים בו שבע האותיות של א"ב, ולא נקראו ולחים היו. יצא חושך אחר כך, ויצאו בו שבע אותיות אחרות של הא"ב ולא נקראו ועמדו לחים. יצא רקיע שהפריד מחלוקת של שני צדדים, ויצאו בו

¹ פי' המאמר בחייט (של"ה). והוא בחינת חכמה אבא היוצא מאורא עלאה (כללים ח"א קב ע"ב) והוא העולם דקו וצמצום (הקדו"ש טז ע"א). מכאן ראינו לכך ששורש כל שפע הוא באורא (בהגר"א על ספד"צ טז ע"ג ד"ה ז"ש אתיחד). אור הוא דבר שאורו בא ממקור אחר, כגון אור השמש וכיוצא בו, אמנם דבר המאיר בכח עצמו אינו נקרא אור (בהגר"א על תז"ח נ ע"א).

² כתר (ביאורים ח"א פ ע"ג).

³ חכמה (רח"ו).

⁴ נח סה ע"ב (הערת הזוהר). עי' לעיל טו ע"א ונח סה ע"א. עי' כללים כלל טו ענף ח' באריכות, וזהו כעניין "רצוא ושוב" שלעולם אינו מסתלק לגמרי (הקדו"ש סד ע"ג) ועי' ע"ח שער אח"ף פרק ב'. זהו כעניין "רצוא ושוב" שאין יכולת להשיגו (בבהגר"א על ס"י ט ע"ד).

⁵ ת"ת בבניה (רח"ו).

⁶ עי' בהגר"א על ספד"צ ה ע"ב, ותיקו"ז כ ע"ב, שהי' הוא שמאיר, והאור נשאר למעלה. וכן הוא בפירוש בב"ע לג ע"א ע"ש. ועי' לש"ו ביאורים ח"א פ ע"ג, ובבהגר"א על תז"ח יט ע"א ד"ה בגין דאית, יהל אור ח"א ח ע"ג, ועי' הקדו"ש סב ע"א ודע"ה ח"ב לא ע"א.

⁷ פי' נקודת החולם שבמילת אור הנשארת מאור והיינו מטי ולא מטי דקא שריא על האור נוגעת ולא נוגעת (ד"א). ועי' דע"ה ח"ב קי ע"א.

⁸ מניה כדן מטי (של"ה).

⁹ יסוד שלו (רח"ו).

¹⁰ יסוד אבא (רח"ו).

¹¹ פי' חכמה בבניה (רח"ו).

¹² עי' אריכות ביהל אור.

¹³ כלומר במו"ס (בהגר"א על ספד"צ ד ע"ד ד"ה ביה סליקו).

¹⁴ כתר (רח"ו).

¹⁵ חסד אבגדהו"ז (רח"ו).

¹⁶ עמצקרש"ת (רח"ו). מנחת יהודה דף עב והריקנטי ביארו בענין אחר (ד"א). עי' שעה"כ כט ע"ב (לש"ו). כלומר, בג"ר אין אותיות כלל, כי האותיות לא אתגלימו עד לצאתן מאימא עילאה (בבהגר"א על ס"י ו ע"א).

¹⁷ עי' לקמן עז ע"א עביד שמיא, והוא בת"ת שהוא רוחא, וכן בזווג ז"נ דטפה דכורא מים וכו' (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

מחלוקת דתרין סטריין ונפקו ביה¹ תמניא אתוון אחרניין² כדין כ"ב³ דלגו⁴ שבע [אתוון] דהאי סטרא ושבע דהאי סטרא ואתגלפו כלהו בההוא רקיע והוון קיימי לחים אקריש ההוא רקיע ואקרישו אתוון ואגלימו ואתציריו בציורייהו ואגליף תמן אורייתא לאנהרא לבר

יהי אור דהוא אל גדול⁵ רזא דנפיק מאויר קדמאה ויהי⁶ רזא דחשך דאקרי אלהיים אור⁷ דאתכליל שמאלא⁸ בימינא וכדין מרזא דאל הוי אלהיים אתכליל ימינא בשמאלא ושמאלא בימינא⁹

וירא אלהיים את האור כי טוב (בראשית א ד) דא עמודא דאמצעיתא כי טוב¹⁰ אנהיר עילא ותתא ולכל²⁶ שאר סטריין ברזא יהו"ה שמא דאחיד לכל סטריין ויבדל אלהיים וגו' (שם) אפריש מחלוקת למהוי כלא שלים¹¹

ויקרא אלהיים¹² וגו' (שם ה) מהו ויקרא קרא וזמין לאפקא מהאי אור שלים¹³ דקיימא באמצעיתא¹⁴ חד נהירו דאיהו יסודא דעלמא דעליה קיימין עלמין¹⁵ ומההוא אור אשלים עמודא דאמצעיתא²⁷ אתפשט יסודא חי עלמין¹⁶ דאיהו יום מסטרא דימינא¹⁷ ולחשך¹⁸ קרא לילה (שם) קרא וזמין ואפיק מסטרא דחשך חד נוקבא

שמונה אותיות אחרות, אז כ"ב. דלגו שבע אותיות של צד זה ושבע של צד זה, ונחקקו כולם באותו רקיע, והיו עומדים לחים. נקרא אותו רקיע, ונקראו האותיות, והתגלמו והצטיירו בציוריהם, ונחקקה שם התורה להאיר החוצה.

"יהי אור" שהוא אל גדול, סוד שיצא מאויר ראשון. "ויהי" סוד של חושך שנקרא אלהים, אור שנכלל שמאל בימין. ואז מסוד של אל אלהים, נכלל ימין בשמאל ושמאל בימין.

"וירא אלהים את האור כי טוב", זה עמוד האמצעי. "כי טוב", האיר מעלה ומטה ולכל שאר הצדדים בסוד יהו"ה, השם שאוחז את כל הצדדים. "ויבדל אלהים וגו'", הפריד מחלוקת להיות הכל שלם.

"ויקרא אלהים וגו'", מהו "ויקרא", קרא והזמין להוציא מהאור השלם הזה שעומד באמצע אור אחד שהוא יסוד העולם, שעליו עומדים העולמות. ומאותו אור שלם, עמוד האמצעי, התפשט יסוד חי העולמים, שהוא יום מצד הימין. "ולחושך קרא לילה", קרא והזמין והוציא מצד החושך נקבה אחת, הלבנה ששולטת בלילה

¹ מכאן סוד א"ב דאח"ס בט"ע. א"ם (נ"א).

² חטיכלמנ"ס (רח"ו).

³ עי' שעה"כ דרושי עמידה פרק ב (כט ע"ב).

⁴ קפצו אל הגלוי כ"ב קפיצות שהם כ"ב אותיות התורה ובהם נתיסד העולם (ד"א). ופי' קפצו ז' אתוון דחסד וז' אתוון דגבורה ונחקקו כולם בת"ת. הרש"ב (נ"א).

⁵ חסד ראשון דו"ק דז"א (רח"ו).

⁶ ויהי בגי' א"ל (נ"א).

⁷ גבורה (רח"ו).

⁸ ת"ת (רח"ו).

⁹ לא ע"א (הערת הזוהר). תרומה קנט ע"ב וע"ש כו ע"ב (לש"ו), ועי' טנת"א פרק ו'. ועי' אריכות בעניין זה ביהל אור. עד כאן יצאו החסדים לעצמם והגבורות לעצמם, וכאן נכללו זה בזה (כללים ח"א עז ע"ג).

¹⁰ כי טוב בגי' אהי"ה יהו"ה זהו עילא ותתא (נ"א).

¹¹ עי' סי' ג' (הערת הזוהר).

¹² עי' ז"ח י ע"ב בסת"א ששייך לכאן (הגהות הגר"א).

¹³ היינו ת"ת. א"ם (נ"א). עי' זוהר הרקיע.

¹⁴ ת"ת (רח"ו).

¹⁵ כל העולם כולו עומד על סנפירו של הליותן, הרי הוא היסוד. ולכן נקרא "יסוד" ע"ש שהעולם קיים עליו (דע"ה ח"ב מה ע"ג).

¹⁶ עי' זוהר הרקיע. נקרא "מוסף" ע"ש שכל עיקרו נעשה רק על ידי תוספת אור (ביאורים ח"ב סה ע"ב).

¹⁷ חסדים שבו (רח"ו).

¹⁸ גבורה (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

ונקראת לילה, סוד של אדנ"י, אדון כל סיהרא¹ דשלמא בליליא ואקרי לילה רוז הארץ. דאדנ"י אדון כל הארץ.

נכנס הימין באותו העמוד השלם שבאמצע כלול בסוד השמאל, ועלה למעלה עד נקודה ראשונה, ולוקח עאל ימינא² בהוא עמודא שלים [דבאמצעיתא³] (דא באמצעיתא) כליל ברזא דשמאלא⁴ וסליק לעילא עד נקודה קדמאה⁵ ונמיל

יזא

ואחיד תמן (מלה) [חילא] דתלת נקודין חל"ם שור"ק חיר"ק⁶ זרע קדש דהא לית זרעא דאזדרע בר ברזא דא ואתחבר כלא בעמודא דאמצעיתא⁷ [ואפיק] (ואפיק) יסודא דעלמא⁸ ובנין כך אקרי כל⁹ דאחיד לכלא בנהירו [ד]תיאובתא

ואוחז שם דבר (כח) של שלש נקודות, חול"ם שור"ק חיר"ק, זרע קודש. שהרי אין זרע שנזרע מלבד בסוד הזה. והכל התחבר בעמוד האמצעי והוציא יסוד העולם, ולכן נקרא 'כל', שאוחז את הכל באור ההשתוקקות.

שמאלא להיט בתוקפא וארה בכולהו דרגין ארה ריהא¹⁰ ומההוא להיטו דאשא¹¹ אפיק ההיא נוקבא¹² סיהרא וההוא להיטו הוה השך¹³ בגין דהוה מחשך ותריין סטריין¹⁴ אלין אפיקו תריין דרגין אלין חד דכר¹⁵ וחד נוקבא¹⁶ יסודא אחיד בעמודא דאמצעיתא¹⁷ מההוא תוספת נהורא דהוה ביה דכיון דההוא עמודא דאמצעיתא אשתלים¹⁸ ועביד שלם לכל סטריין כדין אתוסף

השמאל לווהט בכח ומריח, בכל הדרגות מריח ריח, ומאותו התלהטות של אש הוציאה אותה נקבה הלבנה, ואותו הלהט היה חושך בגלל שהיה מחושך. ושני הצדדים הללו הוציאו שתי הדרגות הללו, אחד זכר ואחד נקבה. היסוד אחוז בעמוד האמצעי מאותה תוספת אור שהיתה בו, שכיון שאותו עמוד האמצעי נשלם ועשה שלום לכל הצדדים, אז נוסף בו אור מלמעלה ומכל הצדדים בשמחה שהכל בו,

-
- ¹ מלכות (רח"ו). כלומר עטרת היסוד, ובה יזכו למלכות (בהגר"א על ספד"צ י ע"ג ד"ה וזהו).
  - ² חסדים (רח"ו).
  - ³ ת"ת (רח"ו).
  - ⁴ כוללו בגבורה (רח"ו).
  - ⁵ חכמה (רח"ו). עי' כללים ח"א כא ע"ג, ונג ע"ג.
  - ⁶ לעיל ט"ו ע"ב ועיין בתקונים דף קכה א"ר יוסי שמענא דתלת טיפין אזדריקו ממוח"א עילאה וכו' והביאו חייט בס' מנחת יהודה ו ע"א ע"ש (ד"א).
  - ⁷ ת"ת (רח"ו).
  - ⁸ יסוד ז"א (רח"ו).
  - ⁹ יסוד אינו מציאות פרטית לעצמה אלא כללות כל ה' הקצוות (ע"ח שער רפ"ח פרק ד', וביאורים ח"ב כד ע"ג).
  - ¹⁰ פי' מהפרצופים העליונים, דהיינו מגבורות דאימא ודאבא ואריך ועתיק, מכח גבורות הממותקות הללו נמתקו גבורות אלו שבז"א (מ"מ).
  - ¹¹ מצד הגבורה (רח"ו). פי' מהארת הגבורות (מ"מ).
  - ¹² מלכות (רח"ו). פי' מלכות דאצילות שבניינה מהגבורות (מ"מ).
  - ¹³ ובטן הנקבא הוא גבור' (רח"ו).
  - ¹⁴ ת"ת וגבורה (רח"ו).
  - ¹⁵ יסוד (רח"ו).
  - ¹⁶ מלכות (רח"ו).
  - ¹⁷ יסוד דז"א נעשה מהארת חו"ג דאימא המגולים לגמרי, והארת מוחין דאבא המגולים מהחזה ולמטה (מ"מ).
  - ¹⁸ פי' שנשלם באורות דא"א ועביד שלם לכל סטריין (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

ומאותה תוספת של שמחה יצא יסוד העולמים ונקרא מוסף.¹
ביה² ומההוא תוספת דהדוה נפיק יסודא דעלמין ואקרי מוסף³
ביה נהירו מעילא⁴ ומכל סמרינ⁵ בחדוה דכלא

מהכא נפקין כל חיילא⁶ לתתא⁷ ורוחין ונשמתינ [קדישין] ברזא יהו"ה צבאו"ת⁸ אל אלהי הרוחות⁹ לילה¹⁰ אדון¹¹ כל הארץ מסטרא דשמאלא מההוא חשך¹² ובגין דההוא חשך תיאובתיה לאתכללא בימינא¹³ וחלש תוקפיה אתפשט מניה [האי לילה] כד שארי לאתפשטא האי לילה עד לא אסתיים¹⁴ ההוא חשך עאל¹⁵ ואתכליל בימינא וימינא אחיד ליה ואשתאר בגריעו האי לילה¹⁶ וכמה דחשך תיאובתיה לאתכללא באור¹⁷ הכי לילה¹⁸ תיאובתיה לאתכללא ביום חשך גרע נהוריה¹⁹ ובגין כך אפיק דרגא בגריעו²⁰ >לא בנהירו חשך לא נהיר אלא כד אתכליל באור לילה דנפק מניה לא נהיר אלא כד אתכליל ביום גריעו דלילה לא אשתלים אלא במוסף מה דאתוסף הכא גרע הכא

מכאן יצאו כל הצבא למטה, ורוחות ונשמות קדושות, בסוד יהו"ה צבאו"ת, אל אלהי הרוחות. לילה, [הוא] אדון כל הארץ מצד של השמאל מאותו חושך, ובגלל שתשוקת אותו החושך להתכלל בימין, ונחלש כחו, התפשט ממנו הלילה הזה. כשמתחיל להתפשט הלילה הזה כשעדיין לא הסתיים אותו חושך, נכנס ונכלל בימין, והימין אוחז אותו, ונשאר בחיסרון הלילה הזה. וכמו שתשוקת החושך להיכלל באור, כך הלילה תשוקתו להיכלל ביום. החושך גורע אורו, ולכן הוציא דרגה בחיסרון ולא באור. החושך לא מאיר אלא כשנכלל באור. לילה שיוצא ממנו לא מאיר אלא כאשר נכלל ביום. חיסרון הלילה לא משתלם אלא במוסף. מה שנוסף כאן, נגרע כאן.

¹ אבא (רח"ו). מאו"א (מ"מ).

² מכל הו"ק קבל הארה (מ"מ).

³ יסוד דאו"א (מ"מ).

⁴ יסוד (רח"ו). עי' לעיל טז ע"ב הערה בסוף העמוד.

⁵ כל הנשמות מיסוד (רח"ו). כל הנשמות והרוחות יוצאות מיסוד, ואין לך נשמה שאין יוצאים עמה כמה מלאכים, כמ"ש בזהר דף יב ע"ב (מ"מ).

⁶ ת"ת ויסוד (רח"ו). ר"ל הרוחין ונשמתינ וחיילין שיוצאים הם ע"י צבאות שהם נה"י (מ"מ).

⁷ יסוד ממנו הרוחות (רח"ו). היא המלכות (מ"מ).

⁸ מלכות (רח"ו).

⁹ מלכות (רח"ו).

¹⁰ גבורה (רח"ו).

¹¹ פי' כי הגבורות אחר שנכללו עם החסדים ונחלש תוקפם ונמתקו אזי הולכים לתקן הנוק' (מ"מ).

¹² פי' כשהתחילה המלכות להתקן בסוד ה' תתאה ובסוד קטנה, ועדיין לא נגמר תיקונה אז הגבורות נכללו עם החסדים שביסוד ז"א, שירדו הגבורות שם כדי להתמתק עם החסדים (מ"מ).

¹³ פי' הגבורות ירדו מיסוד דאימא ליסוד דז"א להתמתק בחסדים אשר שם (מ"מ).

¹⁴ פי' ביני ביני קודם ירדתם לדעת וכו' שאין מגדיל פרצופה אלא הגבורות (מ"מ). עי' בבהגר"א על תיקו"ז מה ע"ד שזוהי עצם המציאות של חסרון הצד השמאלי, וכל מציאותו באה ע"י התכללותו בימין.

¹⁵ חסד ת"ת (רח"ו).

¹⁶ מלכות (רח"ו).

¹⁷ פי' אור הגבורות גרוע מאור החסדים (מ"מ).

¹⁸ היא המלכות דלית לה מגרמה כלום (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

במוסף הוה ביה רוזא דנקודה עלאה¹ [ורזא² דעמודא דאמצעי³ בכל סטרי⁴ ובגין כך אתוסף ביה תרין אתוון בליליא גריעו ביה אלין [תרין] (כדין) קרא כתיב ויקרא (איהו תפלת יוצר)⁵ וגרע מיניה ו"י וכתוב (בראשית א ה) קרא לילה⁶ הכא רוזא דשמא דשבעין ותרין אתוון⁷ גליפא דכתרא עלאה⁸

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים וגו' (בראשית א ו) הכא בפרט רוזא לאפרשא בין^{9,29} מין עלאין¹⁰ לתתאין¹¹ >ברזא דשמאלא (נ"א ואתברי) הכא < [ורזא הכא (נ"א ואתברי)] (ברזא דשמאלא ורזא הכא) מחלוקת ברזא דשמאלא דעד הכא רוזא דימינא¹² הוא [והכא איהו רוזא דשמאלא] ובגין כך אסניאו מחלוקת¹³ בין³⁰ דא לימינא ימינא איהו שלימא דכלא¹⁴ ובגין כך בימינא כתיב כלא דהא ביה תליא כל שלימו כד אתער שמאלא אתער מחלוקת ובהווא מחלוקת אתתקף אשא דרוגזא¹⁵ ונפק מניה מהווא מחלוקת גיהנם¹⁶ וניהנם בשמאלא אתער ואתדבק

חכמתא דמשה¹⁷ בהא אסתכל ובעובדא דבראשית אשגח בעובדא דבראשית הוה מחלוקת שמאלא בימינא ובהווא מחלוקת דאתער ביה שמאלא נפק ביה גיהנם ואתדבק ביה עמודא דאמצעי¹⁸ דאיהו יום תליתאי עאל

במוסף היה בו סוד של הנקודה העליונה, וסוד של עמוד האמצעי בכל הצדדים, ולכן נוספו בו שתי אותיות. בלילה חסרים ממנו שני אלה, ואז כתוב בפסוק "קרא" ו"יקרא" ונגרע ממנו ו"י, וכתוב "קרא לילה". כאן סוד שם של שבעים ושתיים אותיות חקוקות של כתר עליון.

"ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים וגו'", כאן הסוד להפריד [בין] מים עליונים לתחתונים במיוחד, בסוד השמאל, (ונבראה) כאן מחלוקת בסוד השמאל, שעד כאן סוד הימין הוא, וכאן הוא סוד השמאל. ולכן הרבו מחלוקת בין זה לימין. הימין הוא שלמות הכל, ולכן בימין כתוב הכל, שהרי בו תלויה כל השלמות. כשמתעורר שמאל מתעוררת מחלוקת, ובאותה מחלוקת מתחזקת אש הרוגז, ויוצא ממנה מאותה מחלוקת גיהנם. וגיהנם מתעורר ונדבק בשמאל.

חכמתו של משה, הסתכל בזה ובמעשה בראשית התבונן. במעשה בראשית היתה מחלוקת שמאל עם ימין, ובאותה מחלוקת שהתעורר בו השמאל, יצא בו גיהנם ונדבק בו, העמוד האמצעי שהוא יום שלישי נכנס ביניהם והפריד המחלוקת והסכים לשני

¹ פי' אבא הרמוז בי' דויקרא (מ"מ).
² עי' בהגר"א על תיקו"ז מה ע"ד ד"ה דאיהי ריב.
³ הוא הת"ת הרמוז בו' דויקרא (מ"מ).
⁴ פי' הת"ת כולל כל הו"ק (מ"מ).
⁵ ויקרא ואמר קרא (ד"א).
⁶ דבתפארת כתיב ויקרא וכו' (רח"ו).
⁷ תרומה קל"ב ע"ב שמא דע"ב אתוון דקא מתעטר באבהן (ד"א).
⁸ כי חקיקתם מאריך ממזל הח' (מ"מ).
⁹ תרומה קמט ע"ב (הערת הזוהר).
¹⁰ חסד דז"א (מ"מ).
¹¹ גבורה דז"א (מ"מ).
¹² יום ראשון חסד (רח"ו).
¹³ כי הוא בסוד ת"ת המכריע (רח"ו).
¹⁴ פי' דק"ל הרי כבר נזכרו "יהי אור" חסד, "ויהי אור" גבורה "את האור" ת"ת, ותירץ ימינו וכו' פי' שחסד יומא דכליל כולהו וכו' (מ"מ). עי' בהגר"א על ספד"צ ע"א ע"ד שזה החסד הוא פנימיות הו"ק הנכנס ליסוד.
¹⁵ פי' כאשר נתעורר השמאל במחלוקת עם הימין (מ"מ).
¹⁶ פי' הגבורה עם שהיא דינים תקיפים, אין כח בס"א להתעורר לקבל דיני הגבורות עד ראשא דרוגזא אתתקף וכו' (מ"מ).
¹⁷ פי' מרע"ה, כשראה מחלוקת קרח שהוא לוי מהשמאל עם אהרן שהוא הימין, ראה מעשה ונזכר הלכה, ואמר, כך היה במעשה בראשית (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

צדדים, וגיהנם ירד למטה, ושמאל נכלל בימין והיה שלום בכל. וניהם נחית לתתא ושמאלא אתכליל בימינא והוה שלמא בכלא

כגוונא דא מחלוקת קרח באהרן, בימינא אסתכל משה בעובדא דבראשית אמר לי אתחזי לאפרשא מחלוקת בין ימינא לשמאלא³ אשתדל לאסכמא ביניהו ולא בעי שמאלא⁴ ואתתקף קרח בתוקפיה אמר ודאי גיהנם בתוקפא דמחלוקת (ד) שמאלא אצטריך לאתדבקא [בימינא הוא לא בעי] >הוא לא בעי לאתדבקא לעילא ולאסתכללא בימינא< (לעילא ולאסתכללא בימינא)⁵ ודאי יחות לתתא בתוקפא דרוגא דיליה >ועל דא< (ודא) לא בעי קרח לאסכמא האי מחלוקת בידא דמשה בגין דלא הוה⁶ לשם שמים ולא חייש ליקרא דלעילא ואכחיש עובדא דבראשית⁷ כיון דחמא משה דהוה מכחיש עובדא דבראשית ואתדחא איהו לבר⁸ כדין (במדבר טז טו) ויחר למשה מאד ויחר למשה על דאכחישו ליה דלא אסכים ההוא מחלוקת מאד על דאכחישו⁹ עובדא דבראשית ובכלא אכחיש

יז/ב

קרח בעילא ובתתא דכתיב (במדבר כו ט) בהצותם על יהוה ה"א³¹ תתא ועילא ועל דא אתדבק כמה דאתחזי ליה¹⁰

כדוגמה לזה מחלוקת קרח באהרן, שמאל בימין. משה הסתכל במעשה בראשית, אמר, לי ראוי להפריד מחלוקת בין ימין ושמאל. השתדל להסכים ביניהם, ולא רצה השמאל, והתחזק קרח בכחו. אמר, ודאי גיהנם בכח של המחלוקת, שמאל צריך להתדבק (למעלה ולהיכלל בימין), הוא לא רצה להדבק למעלה ולהיכלל בימין, ודאי ירד למטה בכח הרוגז שלו. ועל זה לא רצה קרח להסכים מחלוקת זו ביד משה, בגלל שלא היה לשם שמים, ולא חשש לכבוד שלמעלה, והכחיש מעשה בראשית. כיון שראה משה שהכחיש מעשה בראשית ונדחה הוא החוצה, אז "ויחר למשה מאד", "ויחר למשה" על שהכחישו אותו, שלא הסכים לאותה מחלוקת, "מאד", על שהכחישו מעשה בראשית. ובכל הכחיש

קרח, בלמעלה ובלמטה, שכתוב "בהצותם על ה'", [אות] ה' תחתונה ועליונה. ועל זה נדבק כמו שראוי לו.

¹ הגם שאמר הכתוב יהי רקיע בתוך המים והיה מבדיל, עכ"ז לא אבדיל עד דאתא יום תליתאי כמש"ל, ואע"ג דאפריש בין מיין עילאין לתתאין, מחלוקת לא אתבטל עד יום ג', וז"ש כאן עמודא דאמצעיתא הת"ת שהוא יום ג' עאל ביניהו בין מים למים, בין חסד דז"א הנז' ביום א' ובין הגבורה ביום ב' (מ"מ).

² כי הרקיע הועיל דווקא להפרידם שלא ילחמו זה בזה אבל ביום ג' אסכימו ואתיישבו כל א' על מקומו בשלום (מ"מ).

³ מכח היותו משבט לוי. ועיין בשער מאמרי רז"ל אבות.

⁴ קרח לא רצה להשלים ודאי גיהנם כמו במעשה בראשית דאתתקף שמאלא ונברא גיהנם כן במעשה קרח נתעוררה גיהנם לקראת קרח (מ"מ).

⁵ והוא נכנע תחת אהרן (רח"ו). מן הראוי היה שהשמאל קרח יהיה נכנס ונכלל בימין הוא לא בעא להיות נכנע לאהרן לכן יחות לגיהנם (מ"מ).

⁶ לג ע"א (הערת הזוהר).

⁷ שאז מיד כשבא יום ג' הסכים ועשה שלום ביניהם, אבל קרח גם אחר שבא מרע"ה שהוא כנגד הת"ת לא נתרצה אליו להשלים (מ"מ).

⁸ פי' מרע"ה נדחה לחוץ כי לא רצה קרח בו ובשלומו, לכן "ויחר למשה" בשביל הפגם המגיע לו מקרח כי הוא שכנגד הת"ת ראוי לו שיעשה שלום על ידו (מ"מ).

⁹ ששם נכנע השמאל וקרח לא רצה להיכנע לפני אהרן וחסאו לבריות וחסאו לשמים בהצותם על ה' (מ"מ).

¹⁰ שהוא הגהנם (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

מחלוקת דאתתקן כגוונא דלעילא וסליק ולא נחית¹ ואתקיים בארה מישר² דא מחלוקת דשמאי והלל³ וקב"ה אפריש בינייהו ואסכים לון ודא הוה מחלוקת לשם שמים⁴ ושמים⁵ אפריש מחלוקת⁶ ועל דא אתקיים ודא הוה כגוונא דעובדא דבראשית

וקרח בעובדא דבראשית אכחיש בכלא ופלוגתא דשמים הוה ובעא לאכחשא מלי דאורייתא ודאי באתדבקותא דגיהנם הוה ועל דא אתדבק בהדיה ורזא דא בספרא דאדם⁷ חשך כד אתער⁸ אתער בתוקפיה וברא ביה גיהנם ואתדבק בהדיה בהווא מחלוקת כיון דשכיך רוגזא ותוקפא אתער מחלוקת <כגוונא> (כגוונא) אחרא מחלוקת דרחימו ותריץ מחלוקת הוה חד שירותא וחד סיומא ודא איהו ארחהון דצדיקיא שירותא דלהון בקשיו וסופא דלהון בנייחא⁹ קרח הוה שירותא דמחלוקת כפום רוגזא ותוקפא ואתדבק בגיהנם שמאי סופא דמחלוקת¹⁰ כד רוגזא בנייחא אצטריך לאתערא מחלוקת דרחימו ולאסכמא ע"י דשמים¹¹

ורזא דא יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל¹² (בראשית א ו) דא מחלוקת קדמאה אתערו דרוגזא ותוקפא בעא לאפרשא ואתער גיהנם עד דרוגזא ותוקפא אצטנן וכדין ויעש אלהים את הרקיע וגו' (בראשית א ז) אתער מחלוקת דרחימו¹³ וחביבו וקיומא דעלמא וברזא דא

מחלוקת שנתקנה כדוגמא שלמעלה, ועולה ולא יורדת, ומתקיימת בדרך ישר, זו מחלוקת של שמאי והלל. והקדוש ברוך הוא הפריד ביניהם והסכים להם, וזו היתה מחלוקת לשם שמים, ושמים הפרידו מחלוקת, ועל זה התקיים. וזה היה כדוגמת מעשה בראשית.

וקרח הכחיש את כל מעשה בראשית, והיה חולק עם שמים, ורצה להכחיש דברי תורה, ודאי היה בהתדבקות עם הגיהנם, ועל זה נדבק בו. וסוד זה בספרו של אדם. כשחושך מתעורר, מתעורר בכחו וברא בו גיהנם ונדבק איתו באותה מחלוקת. כיון ששקט הרוגז והכח, מתעוררת מחלוקת בצורה האחרת, מחלוקת של אהבה. ושתי מחלוקות היו, אחת התחלה ואחת סיום. וזוהי דרך הצדיקים, ראשית שלהם בקושי וסוף שלהם במנוחה. קרח היה ראשית המחלוקת כפי רוגז וכח, ונדבק בגיהנם. שמאי הסוף של המחלוקת. כשרוגז שקט, צריך לעורר מחלוקת של אהבה ולהסכמה על ידי השמים.

וזה סוד "יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל", זו מחלוקת ראשונה, התעוררות של רוגז וכח, ורצה להפריד והתעורר גיהנם עד שהרוגז והכח הצטננו. ואז, "ויעש אלהים את הרקיע וגו'", התעוררה מחלוקת של אהבה וחביבות וקיום העולם, ובסוד זה המחלוקת של שמאי והלל, שתורה שבעל

¹ כשנכלל השמאל בימין, סליק לעילא, וכו' עלו אל מקורם ונמתקו והוסר מהם הרע וירד למטה, כי לא נשאר לו דביקות עם השמאל (מ"מ).

² מלשון מישרים ואתקיים השלום ביניהם לעולם (מ"מ).

³ גבורה וחסד (רח"ו). מחלוקת הלל ושמאי הוא דומיא דמעשה בראשית, כי אחר המחלוקת עשו שלום ביניהם ונכלל שמאלא, שהוא שמאי, בימינא שהוא הלל (מ"מ).

⁴ ת"ת (רח"ו). רמז לת"ת (ד"א). כי כוונת שניהם לקשט המלכות בחידושי ודיני התורה, ומלכות נקרא שם של שמים שהוא הת"ת דז"א (מ"מ).

⁵ שהוא הת"ת דז"א, השלים ביניהם ולכן נתקיימו דברי שניהם כמו במעשה בראשית (מ"מ).

⁶ פי' גבורה שבנוק' (רח"ו).

⁷ עי' זוהר הרקיע.

⁸ היא גבורה דז"א, כשנתעוררה להלחם עם החסד בתוך גבורתו, ברא בו גיהנם כי מהגבורות יצאו סיגים (מ"מ).

⁹ אף שמתייסרים סופם, לעתיד בעולם הזה בהשקט ומנוחה ולתענוג עולם הבא (מ"מ).

¹⁰ כל מחלוקתו היתה מחלוקת דרחימו, שהיתה במעשה בראשית, לבסוף בתר דשכיך רוגזא (מ"מ).

¹¹ עי' אריכות ביהל אור.

¹² בספר הליקוטים בפ' כי ראובן יצא משביל השתן, ולכן היה כחו והראשון היוצא מהשביל הזרע שמעון ושני לו לוי (רח"ו), עי' לקמן רמז ע"ב. זוהי מחלוקת דרוגזא כקרח בעולם הזה (מ"מ).

¹³ כמחלוקת שמאי שהיא לעמוד על אמיתת דברי תורה, הוא קיומא דעלמא אמיתות תורה שבעל פה (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

מחלוקת שמאי והלל (ד)תורה שבעל פה עאלת ברחימו גבי תורה שבכתב [והו] (דהוה) בקיומא שלים הבדלה איהי ודאי בשמאלא¹ כתיב הכא הבדלה (בראשית א ו) ויהי מבדיל וכתיב (שם ז) ויבדל² וכתיב התם (במדבר טז ט) המעט מכם כי הבדיל וגו' וכתיב (דברים י ח) בעת ההיא הבדיל יהוה את שבט הלוי דהא ודאי לית הבדלה אלא בשני באתר שמאלא ואי תימא הבדלה בשני איהו ודאי אמאי הבדלה בלוי דאיהו תליתאה הבדלה בשמעון אצטריך דאיהו שני אלא אע"ג דלוי איהו תליתאה³ לדעתא דיעקב שני הוה ולעולם בשני הוה וכלא בארע מישר בארע שלים כדקא יאות

הבדלה במוצאי שבת בין אינון דשליטין ביומי חול לשבת וכד נפיק שבת סלקא מגיהנם⁴ חד סטרא מעינא בישא <ס"א טסירא ממנא בישא> דבעי לשלמאה בשעתא דאמרין ישראל (תהלים צ יז) ומעשה ידינו כוננה עלינו ונפיק מההוא דרגא דאקרי (שמאלא) [שאולה] ובעי לאתערבא בזרעא דישאלא ולשלמאה עליהו דישאלא וישאלא עבדי עובדא בהדס וביין ואמרי הבדלה ואתפרש מנייהו ומאיך ההוא סטרא ועאל לדוכתיה בשאלא אתר דקרח וסיעתיה תמן דכתיב (במדבר טז לג) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה ואינון לא נחתי תמן עד דעבדי ישראל הבדלה מנהון דכתיב (שם כא) הבדלו מתוך העדה וגו' ולעולם הבדלה בשני דאיהו שמאלא בשירותא⁵ ותוקפא ורוגזא דאתער שמאלא במחלוקת עד לא שכיך בניחא ואתברי ביה גיהנם⁶ כדין אתבריא כל אינון מלאכים דקטרגי למאריהון לעילא ואכיל לון נורא ואתוקדו וכן כל שאר אינון דמתבטלי ולית

פה נכנסה באהבה לתורה שבכתב, והיו בקיום שלם. הבדלה היא ודאי בשמאל, כתוב כאן הבדלה "ויהי מבדיל", וכתוב "ויבדל", וכתוב שם "המעט מכם כי הבדיל וגו'", וכתוב "בעת ההיא הבדיל ה' את שבט הלוי", שהרי ודאי אין הבדלה אלא בשני במקום שמאל. ואם תאמר הבדלה היא בשני, ודאי, למה הבדלה דווקא בלוי שהוא שלישי, הבדלה צריכה להיות בשמעון שהוא שני. אלא אף על גב שלוי הוא שלישי, לדעת יעקב היה שני, ולעולם בשני היה, והכל בדרך ישר בדרך שלם כראוי.

הבדלה במוצאי שבת [היא] בין אותם ששולטים בימי החול לשבת. וכשיוצאת השבת, צד אחד של עין הרע (משחית ממונה רע) שרוצה לשלוט עולה מגיהנם, בשעה שישראל אומרים "ומעשה ידינו כוננה עלינו", ויוצא מאותה דרגה שנקראת שמאל (שאול), ורוצה להתערב בזרע של ישראל ולשלוט על ישראל. וישאל עושים מעשה בהדס ויין ואומרים הבדלה, ונפרד מהם, ומך אותו צד ונכנס למקומו בשאל, מקום שקרח ועדתו שם, שכתוב "וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה". והם לא יורדים לשם עד שעושים ישראל הבדלה מהם, שכתוב "הבדלו מתוך העדה וגו'". ולעולם הבדלה היא בשני, שהוא שמאל בתחילה וכח ורוגז שמעורר השמאל במחלוקת, עד שלא שוכך במנוחה, ונברא בו גיהנם, אז נבראו כל אותם מלאכים שמקטרגים לרבונם למעלה, ואכלה אותם האש ונשרפו, וכן כל שאר אלה שמתבטלים ואין להם קיום ונאכלו באש, כדוגמה זו קרח למטה, והכל כדוגמה זו.

¹ כל הבדלה והפרשה הינן רק בסוד גבורות ודין. וכמו כן כל עביות היא רק מצד הגבורות (ביאורים ח"א לב ע"ד).

² מכאן דמחלוקת קרח הוה ביום ראשון ואמר משה בקר ויודע שהמתין עד יום ב' דכתיב הבדלה (נ"א).

³ דראובן לא נחשב לראשון בבני לאה דסבר דרחל הות. א"מ (נ"א).

⁴ כי בשבת כל הקלי' אסורים בנוק' דתהומא רבא ושולטת עליהם (מ"מ).

⁵ בתחלת תוקף הרוגז דאתער שמאלא מחמת זה נברא גיהנם, ובאותה שעה נברא המלאכים דקטרגו בבריאת אדם הראשון (מ"מ).

⁶ יח ע"ב (הערת הזוהר).

זהר פרשת בראשית

לון קיומא¹ ואתכלול³² בנורא כגוונא דא קרח
לתתא² וכלא כגוונא דא

יהי רקיע (אתפשט) [יתפשט] פשיטו דא מן
דא א"ל קטפא ימינא³ א"ל גדול אתפשט פשיטו
מן גו מיא לאשתלמא⁴ שמא דא א"ל
ולאתכללא⁵ בהוא פשיטו דא בדא ואתפשט
<מאל> (מול) אלהים הי"ם³³⁶ אלין אתפשטו
ואתהפכו למהוי מיין תתאין⁷ <ימ"ה⁸> (ימאה)
ההוא פשיטו דאתפשט בשני מיין עלאין הי"ם⁹
זה הים גדול¹⁰ הי"ם מיין עלאין הפוכא דאלין
אתוון ימ"ה מיין תתאין כיון דאתתקנו¹¹
אתעבידו כלא כללא הדא¹² ואתפשט שמא דא
בכמה דוכת¹³ מיין עלאין דכורין ומיין תתאין
נוקבי בקדמיתא הוו מים במים עד דאתפרשו¹⁴
לאשתמודעא¹⁵ מיין עלאין¹⁶ ותתאין¹⁷ דא
אלהים <נ"א מיין עלאין> ודא אדנ"י¹⁸ <נ"א מיין
תתאין> [ודא] ה' עילאה¹⁹ וה' תתאה²⁰ [מה
כתיב (בראשית א ז) ויעש אלהים את הרקיע

"יהי רקיע", התפשטה פשיטות זו מזו.
א"ל, אשכול ימין. א"ל גדול, התפשט
התפשטות מתוך המים להשתלם השם
הזה, א"ל, ולהתכלל באותה התפשטות זה
בזה, והתפשט מאל אלהים הי"ם, אלה
התפרדו והתהפכו להיות מים תחתונים,
ימ"ה. אותה התפשטות שהתפשט בשני,
מים עליונים הי"ם, זה הי"ם גדול, הי"ם מים
עליונים. ההיפך של האותיות האלה ימ"ה,
מים תחתונים. כיון שנתקנו, נעשו הכל כלל
אחד, והתפשט שם זה בכמה מקומות. מים
עליונים זכרים, ומים תחתונים נקבות.
בתחילה היו מים במים, עד שנפרדו להכיר
מים עליונים ותחתונים, זה אלהים (מים
עליונים), וזה אדנ"י (מים תחתונים), וזו ה'
עליונה וה' תחתונה. מה כתוב, "ויעש
אלהים את הרקיע". התפשטות זו לקח שם
זה אלהים מים עליונים, ומים

-
- ¹ הם המלאכים הנבראים בכל יום ומתבטלים כמ"ש יוצר משרתים בכל יום ואתאכלו בנורא כי הם דינים תקיפין ולכן מתים בגוונא דא (מ"מ). אין להם קיום שכן הם מהניצוצין דגבורות, וכל קיומם תלוי ביום ג' (דע"ה ח"ב סב ע"א, ועי' עוד כט ע"א).
- ² גם מכאן נר' דבליעת קרח בשני היה ומחלוקתו התחיל ביום ראשון והיינו דא' משה בוקר ויודע ועיין מ"ש בפ' קרח ע' של"ו ע"ש. א"מ (נ"א).
- ³ זרוע ימין חסדים (רח"ו). ועי' זוהר הרקיע. כמו כתפא ימינא דא"א אנפין, שממש שרש החסדים (מ"מ). אשכול הימין מהאצילות והוא רמז אל החסד חיי שרה קלב ע"ב (ד"א). פי' כתף ימין חסד דא"א. הרש"ב (נ"א). עי' ש"נ הובא בסוף הספר.
- ⁴ פי' מיין דכורין, נקראו אלהים (מ"מ).
- ⁵ ר"ל ולאשתללא דא בדא שיוכלל שם אל (מ"מ).
- ⁶ גבורות דבאמא הם הי"ם (רח"ו).
- ⁷ מ"ן דמלכות (רח"ו).
- ⁸ בנוק' דז"א (רח"ו).
- ⁹ מ"ן דבינה (רח"ו).
- ¹⁰ הי"ם זה הים גדול מביא ראיה כי הי"ם הם זכרים כי תחלה היו מחוברים עם אל, ונקראים אלהים זכרים, וסימניך זה הים גדול לשון זכר (מ"מ).
- ¹¹ בסוד זווג (רח"ו). שנכללו וחזרו למקומם, שהוא תיקונם באמת (מ"מ).
- ¹² חסדים וגבורות א"ל הי"ם (רח"ו). כי נתחבר שם אל עם הי"ם ונעשו שם אלהים שם אחד (מ"מ).
- ¹³ בעולמות (רח"ו). כי שם אלהים נתפשט אפילו למלאכים שיקראו אלהים (מ"מ).
- ¹⁴ בסוד הנסירה (רח"ו).
- ¹⁵ להזדווג (רח"ו).
- ¹⁶ אלהים (רח"ו).
- ¹⁷ אדנ"י (רח"ו).
- ¹⁸ וכאשר גברו מיין תתאין לקחו הי"ם מאלהים, והפכו אותו לטבעם טבע נקבה ונקרא ימ"ה כי הי"ם זכר וימ"ה נקבה (מ"מ).
- ¹⁹ דא אלהים (רח"ו).
- ²⁰ דא אדנ"י ואז הנוק' נק' ג"כ אלהים כי אה"ה ואדנ"י גי' פ"ו כמו אלהים (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

אתפשטותא דא נטל שמא] דא אלהי"ם מיין
[עלאין ומיין]

יח/א

תתאין אדנ"י

[ועם כל] (ועד דדא בלא) דא כיון דאשתלימו
מיין דכורין במיין נוקבין שמא דאלהי"ם אתפשט
בכלא¹ ואע"ג דאפריש בין מיין עלאין לתתאין
מחלוקת לא אתבטל עד יום תליתאי ואסכים
מחלוקת ואתיישב כלא בדוכתיה כדקא יאות
ובגין מחלוקת (דאיהו קיימא) [דא אע"פ דאיהו
קיימא דעלמא] לא כתיב כי טוב בשני דלא
אשתלים עובדא² מיין עלאין ומיין תתאין הוו
כחדא ולא הוו תולדין בעלמא עד דאתפרשו³
ואשתמודעו⁴ ובגין כך עבדו תולדין ועם כל דא
אע"ג דהבדלה הוי בשני ומחלוקת ביה הוה [יום
תליתאי אסכים בכלא דהוא שמא דאיגלף
בגליפו³⁴ הוה לאסתכמא מיין עלאין ומיין
תתאין] ה' עלאה⁵ ה' תתאה⁶ ו' בינייהו⁷
לאשלמא בתרין ספרין וסימנא דא מי הירדן⁸
מיין עלאין קמו נד אחד⁹ (יהושע ג טז) מיין תתאין
נחתו לימא וישראל¹⁰ אזלי באמצעיתא חמש
רקיעין¹¹ כתיבי הכא וחי העולמים¹² אזיל בהו¹³
ואנהיג בהו וכלהו כלילין דא בדא¹⁴ ואלמלא האי
מחלוקת דאסתכם ע"י דאמצעיתא¹⁵ לא
אתכלילו ולא (אשתירדו) [אתיישרו¹⁶] דא בדא¹⁷

תחתונים אדנ"י.

ועם כל זה, כיון שנשלמו מים זכרים
במים נוקבים, שם אלהים התפשט בכל.
ואף על גב שהפריד בין מים עליונים
לתחתונים, מחלוקת לא התבטלה עד יום
שלישי, והוסכמה המחלוקת, והכל התיישב
במקומו כראוי. ובגלל מחלוקת זו, אף על
פי שהוא קיום העולם, לא כתוב כי טוב
בשני, שלא נשלם המעשה. מים עליונים
ומים תחתונים היו כאחד, ולא היו תולדות
בעולם עד שנפרדו ונודעו, ולכן עשו
תולדות. ועם כל זה, אף על גב שהבדלה
היתה בשני, והמחלוקת היתה בו, יום
השלישי הסכים בכל, שהוא שם שנחקק
בחקיקתו (יהו"ה), הו"ה להסכים בין מים
עליונים ומים תחתונים, ה' עליונה ה'
תחתונה ו' ביניהם להשלים בשני צדדים.
וסימן זה מי הירדן, מים עליונים, קמו נוד
אחד, מים תחתונים ירדו לים, וישראל
הלכו באמצע. חמשה רקיעים כתוב כאן,
וחי העולמים הולך בהם ומנהיג אותם,
וכולם כלולים זה בזה. ואלמלא מחלוקת זו
שהוסכמה על ידי האמצע, לא נכללו ולא
השתיירו (נתישרו) זה בזה.

¹ אפילו במלאכים (מ"מ).

² שלא נשלם המעשה עד יום ג' (מ"מ).

³ בסוד הנסירה (רח"ו).

⁴ ונזדווגו (רח"ו). שנפרשו מהמחלוקת על ידי שהכיר כל א' ערכו ומקומו (מ"מ).

⁵ חסד (מ"מ).

⁶ גבורה (מ"מ).

⁷ ת"ת (מ"מ).

⁸ מי יסוד בינה (רח"ו). עי' זוהר הרקיע.

⁹ הגבורות הנשארים שם (רח"ו).

¹⁰ ת"ת (רח"ו).

¹¹ הם בחי' ה"ג ובחי' ה"ח (רח"ו).

¹² יסוד דז"א (רח"ו).

¹³ פי' מאלו ה' רקיעים שהם חגתנ"ה נמשך כח ליסוד ז"א, ללכת אל המלכות ולהנהיג אותה ולנהלה בכל
מה שתצטרך (מ"מ).

¹⁴ הגבורות בחסדים (רח"ו). כל א' מהקצוות כלול מכולם (מ"מ).

¹⁵ פי' ע"י הת"ת נכללו ח"ג זה בזה (מ"מ).

¹⁶ עשו שלום ביניהם (מ"מ).

¹⁷ תיקונים ריש תקון כד דף סח ע"א (ד"א).

זהר פרשת בראשית

חמש מאה שנין¹ אינון דאילנא דחיי דביק בהו למעבד איבין ותולדין לעלמא וכל² מימיו דבראשית³ דנגדין ואתמשכן מבראשית אתפלגו⁴ תחותיו [על ידיה] ודוד מלכא נקיט כלא⁵ ואיהו פליג לבתר דכתיב (שמואל ב' ו' יט) ויחלק לכל העם לכל המון וגו' וכתיב (תהלים קד כח) תתן להם ילקוטון וכתיב (משלי לא יט) ותקם בעוד לילה ותתן טרף וגו'

בשעתא דאתער מחלוקת⁶ בתוקפא דשמאלא אסגי ואתקף⁷ הורפילא⁸ דטיפסא⁹ ונפקו מתמן טסירין¹⁰ ואקרישו מיד בלא להותא כלל¹¹ והו דכר ונוקבא ומנהון אתפרשו זינין בישין לזינייהו והכא תקיפו דרוח מסאבא¹² בכל אינון תוקפין טסירין ואינון רזא דערלה אלין אתקפו בזינין תקיפין חד אפע"ה¹³ וחד נה"ש¹⁴ ותרוויהו חד אפע"ה¹⁵ אוליד³⁵ לשבעה שנין בחבורא חדא אתהדר כלא לשבע שנין (דנחש) [כנחש] הכא איהו רזא דגיהנם דאקרי בשבע שמהן יצר הרע בשבע שמהן אקרי ובכמה דרגין אתפשט מסאבו מהכא לעלמא וכלא מרזא דשמאלא טב וביש ואיהו ישובא דעלמא הכא שמא גלפא דתמני סרי אתוןן ממנא על גשמי רצון נדבה וברכה ישובא דעלמא¹⁶

חמש מאות שנים הם שען החיים דבק בהם לעשות פירות ותולדות לעולם, וכל מימי בראשית ששופעים ונמשכים מבראשית נחלקו תחתיו ועל ידו, ודוד המלך לקח הכל והוא חילק אחר כך, שכתוב "ויחלק לכל העם לכל המון וגו'", וכתוב "תתן להם ילקוטון", וכתוב "ותקם בעוד לילה ותתן טרף וגו'".

בשעה שמחלוקת מתעוררת בכח השמאל, מתרבה ומתחזק ערפל של שלהבת אש, ויצאו משם רוחות, ונקרשו מיד בלי לחות כלל, והיו זכר ונקבה. ומהם נפרדו מינים רעים למיניהם, וכאן התקיפות של רוח הטומאה בכל אותן קליפות חזקות, והם סוד הערלה. אלה התחזקו במינים חזקים, אחד אפע"ה ואחד נח"ש, ושניהם אחד. אפע"ה מוליד לשבע (לשבעים) שנים בחבור אחד. חוזר הכל לשבע שנים של נחש. כאן הוא סוד הגיהנם שנקרא בשבעה שמות. יצר הרע נקרא בשבעה שמות ובכמה דרגות. התפשטה הטומאה מכאן לעולם, והכל מסוד השמאל טוב ורע, והוא יש ב העולם. כאן שם חקוק של שמונה עשרה אותיות ממונה על גשמי רצון נדבה וברכה ישוב של העולם.

¹ ת"ק שנין הם ה' חסדים (רח"ו ומ"מ), דאילנא דחיי דביק בהו הוא יסוד דז"א שהחסדים עיקרם בדעת וכללותם בה' קצוות וכללות כללותם ביסוד ומהם הנשמות באים (מ"מ).
² מנחת יהודה דף קכ ע"א ולקמן לה ע"א (ד"א).
³ הגבורות (דבינה), הם המוחין דאר"א הנק' ראשית אבא, ב' בינה (מ"מ).
⁴ שוטפים והוא מל' נהר פלגיו וגו' (ד"א).
⁵ היא המלכות (רח"ו מ"מ).
⁶ בשעה שיצאו הגבורות קודם המיתוק (רח"ו). עי' זוהר הרקיע.
⁷ עי' ד"א הובא בסוף הספר.
⁸ תוקף הדינים (מ"מ).
⁹ גחלת מחוזק הגחלת (רח"ו). שלהבת הרומז אל הדין (מ"מ). ר"ל עי' תוקף השמאל נתרבו הדינים ומסיגיהם, יצאו הקליפות (מ"מ).
¹⁰ ס"מ ונוק' (רח"ו). הקליפות (מ"מ).
¹¹ כי הלחות מסוד החסד שבגבורה (רח"ו).
¹² עי' זוהר הרקיע.
¹³ זכר (רח"ו). הוא דכורא דקליפה (מ"מ). חד אפע"ה כו'. נ"ב הוא דכורא הוא כלל כל הזיין. כ"א כלול מיו"ד כמו בקדושה. אבל הנחש הוא הנוקבא ולא אתכללת כל חד מיו"ד ולכן אולדת לזיין שנין (נז"י) (ש"נ).
¹⁴ נוק' (רח"ו). היא נוקבא דקליפה (מ"מ).
¹⁵ ו' קצוות דכורא דקליפה (רח"ו).
¹⁶ עי' בהגר"א בס"י ג ע"ג וביאורים ח"ב פ ע"ד.

זהר פרשת בראשית

ו"יאמר אל"הים יק"ו "המים וגו'"¹ (בראשית א ט) בארה קו² למהוי בארה מישר דהא מרוא דההיא נקודא קדמאה³ נפיק כלא בסתימו עד דמטי ואתכניש להיכלא עלאה⁴ ומתמן נפיק בקו מישר⁵ [ל] שאר דרגין עד דמטי לההוא אתר חד דכניש⁶ כלא בכלל דכר ונוקבא⁷ ומאן איהו חי עלמין המים דנפקי מלעיל מאת ה' עלאה מתחת השמים ו' זעירא ועל דא ו'ו' חד שמים וחד מתחת השמים⁸ כדין (שם) ותראה היבשה⁹ דא ה' תתאה דא אתגלי וכל שאר אתכסי ומגו האי בתראה¹⁰ אשתמע בסוכלתנו ההוא דאתכסי¹¹

אל מקום אחד¹² בנין דהכא הוא קשורא דיחודא דעלמא [עלאה] (תתאה) יהו"ה אחד¹³ ושמו אחד¹⁴ תרין יחודין¹⁵ חד דעלמא עלאה¹⁶ לאתיחדא בדרגוי וחד דעלמא תתאה¹⁷ לאתיחדא בדרגוי קשורא דיחודא דעלמא עלאה עד הכא איהו חי עלמין תמן אתבסים ואתקשר עלמא עלאה ביחודא דיליה ובגין כך אקרי מקום אחד כל דרגין וכל שייפין מתכנשין תמן והוו כלהו [ביה] חד בלא פרודא כלל ולית דרגא

"ויאמר אלהים יקו המים וגו'", בדרך קו, להיות בדרך ישרה. שהרי מסוד של אותה נקודה ראשונה הכל יצא סתום, עד שהגיע והתכנס להיכל עליון, ומשם יצא בקו ישר לשאר הדרגות, עד שמגיע לאותו מקום אחד שכונס הכל בכלל של זכר ונקבה, ומיהו, חי העולמים. המים שיוצאים מלמעלה מאות ה' העליונה. "מתחת השמים" ו' קטנה, ועל זה ו'ו', אחד שמים, ואחד מתחת השמים, אז "ותראה היבשה" זו ה' תחתונה. זה התגלה, וכל השאר התכסה. ומתוך האחרונה הזו נודע בתבונה אותו שהתכסה.

"אל מקום אחד", בגלל שכאן הוא קשר היחוד של העולם העליון. "יהו"ה אחד ושמו אחד". שני יחודים, אחד של העולם העליון להתייחד בדרגותיו, ואחד של העולם התחתון להתייחד בדרגותיו. קשר היחוד של העולם העליון עד כאן הוא. חי העולמים שם מתבשם, ונקשר העולם העליון ביחוד שלו, ולכן נקרא מקום אחד. כל הדרגות וכל האיברים מתכנסים שם, ונהיו כולם בו אחד בלי פרוד כלל. ואין דרגה שמתייחדת שם ביחוד אחד אלא זו,

¹ ר"ת יהו"ה (הערת הזוהר). עי' זוהר הרקיע.

² ואמר אורח קו. כי הגבול לנוקבא הולכין דרך אחר. אבל ה"ח יורדין מנוקבא שהוא אבא להיכלא יסוד א'. ומשם לכל דרגין עד דמטי לאחד שהיא יסוד ז"א שבאתערותא דיליה כן איבר' דכורין נעשה אחד. ומבשרי אחזה אלקי. וכן איברי' נעשין אחד. ואח"כ שניהם נעשין אחד (ש"ג).

³ חכמה (רח"ו).

⁴ גבורה דבינה (רח"ו).

⁵ חוט שדרא דז"א (רח"ו). ומתמן נפיק בקו מישר כו' מכאן ראייה לדברי האומר שכך הוא סדר האצילות שחכמה האצילה חסד לנצח ובינה האצילה גבורה והוד וכתר האצילה ת"ת יסוד והמלכות ג"כ ועי' תרומה קע"ה ע"ב חסד עלאה מחכמה (גו מחשבה) (ד"א). פי' כתר האציל ת"ת וח' לבי' ובי' לז"א כמש"ל ע"ד א' מתמן נפקו אש"א ורוח"א ומיאי וע"ל רנא ע"ב במתני' ומ"ש שם. הרש"ב (נ"א). הוא מש"ל כי נה"י דאימא מתפשטים בו"ק דז"א (מ"מ).

⁶ יסוד (רח"ו).

⁷ יוצא מזכר ונכנס בנקבה (רח"ו).

⁸ יסוד (רח"ו).

⁹ מלכות (רח"ו).

¹⁰ מלכות (רח"ו).

¹¹ בינה (רח"ו).

¹² יסוד דנוק' (רח"ו).

¹³ ז"א (מ"מ).

¹⁴ מלכות (מ"מ). תרומה קלד ע"א (הערת הזוהר).

¹⁵ עי' ע"ח שער אח"ף פרק ה. "עלאה" הוא באצילות ו'תתאה" בבי"ע, שכן בבי"ע הוא המקום בו מתגלה שהוא ית' מהוה את הכל וממציא את הכל ומשגיח בכל ומנהיג את הכל (ביאורים ח"א מב ע"ג).

¹⁶ ת"ת (רח"ו).

¹⁷ מלכות (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

ובו מתכסים כולם בדרך סתום, בהשתוקקות אחת.

עד כאן בדרגה זו מתייחד העולם הנגלה בעולם הנסתר. העולם הנגלה הוא עולם התחתון, כן למטה, ועולם הנגלה הוא עולם התחתון, "ואראה את ה'", "ויראו את אלהי ישראל", "וכבוד ה' נראה", "וירא כבוד ה'", "כמראה הקשת וגו' כן מראה הנוגה סביב הוא מראה דמות כבוד ה'". וזהו סוד "ותראה היבשה". "כמראה הקשת" זה חי העולמים, וזהו "את קשתי נתתי בענן", זו מלכות, נתתי מיום שנברא העולם. ביום

דאתיחדן [תמן] ביחודא חד אלא האי וביה אתכסיין כלהו בארה סתים בתיאובתא חד (ו)עד הכא בדרגא [דא] אתיחד עלמא דאתגלייא בעלמא דאתכסייא¹ עלמא דאתגלייא [אתיחד אוף הכי לתתא ועלמא דאתגלייא] איהו עלמא דתתא"ה (ישעיה ו א) ואראה את אדניי (שמות כד י) ויראו את אלהי ישראל² (במדבר יד י) וכבוד יהוה נראה (שם יז ז) וירא כבוד יהוה (יחזקאל א כח) כמראה הקשת וגו' כן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבוד יהוה ודא איהו רזא ותראה היבשה (שם) [כמראה הקשת זה חי עלמין וזהו] [בראשית ט יג] את קשתי נתתי בענן³ [דא מלכות] נתתי מן יומא דאתברי עלמא ביומא

יח/ב

מעונן, כשנראית הקשת (כשמתעורר השמאל להתגבר) מראה דמות כבוד ה', מתעורר השמאל להתגבר. יוצאת רחל ותקש בלדתה.

דעיבא דאתחזי קשת >דאתער שמאלא לאתתקפא < מראה דמות כבוד יהוה (יחזקאל א כח) אתער שמאלא לאתתקפא נפקת רחל ותקש בלדתה⁴

מיכאל⁵ בסטרא דא⁵ רפאל⁵ בסטרא דא גבריא⁵ בסטרא דא ואינון גוונין דאתחזיין בההוא דמות חיוור וסומק וירוק כן מראה הנגה סביב נהירו דאתכסייא בגלגולא דחיוו >דעינא < (דעיבא) הוא מראה דמות כבוד יהוה גוונין דאתיחדא יחודא תתאה⁶ לפום יחודא דאתיחד יחודא דלעילא יהוה אלהינו יהוה⁷ גוונין סתימין דלא אתחזון ואתקשרן אל מקום אחד יחודא חדא בעלאה⁸ גוונין [בקשת] [לקשת]

מיכאל⁵ בצד זה, רפאל⁵ בצד זה, גבריא⁵ בצד זה. והם הצבעים שנראים באותה דמות, לבן ואדום וירוק. "כן מראה הנוגה סביב", האור שהתכסה בגלגול מראה העין, הוא מראה דמות כבוד ה'. הצבעים שהתייחדו היחוד התחתון הם לפי היחוד שהתייחד יחוד עליון. "ה' אלהינו ה'". צבעים סתומים שלא נראים ומתקשרים אל מקום אחד. יחוד אחד בעליון, הצבעים בקשת למטה להתייחד בהם, לבן אדום וירוק, כמו צבעים סתומים, והם יחוד אחד, סוד ושמו אחד.

¹ אתיחד עלמא דאתגלי' בעלמא דאתכסי' כו'. נ"ב ועלמא דאתכסיא נקרא דא דלית ביה השגה. אבל בנוקבא כבר יש השגה. ונקרא ותראה היבשה (ש"נ).

² גוונין דז"א סתימין ודנוק' אתגליין ושם הראיה וכו' ואמר את אלקי ישראל, "את" הוא הנוק' (יהל אור ח"א י ע"ג).

³ כלומר הקשת הוא בחי' היסוד, והיא ניתנה בענן, שהוא כינוי למלכות, ואז נהיה יחוד (דע"ה ח"ב פח ע"א).

⁴ אותיות קש"ת (רח"ו). נמצא כשהשמאל אתתקף המלכות מלאה דינים ורוצה להריק אותם על העולם להחריבו (מ"מ). ריש חיי שרה ומנחת יהודה דף ע (ותקש בהפוך אתון וקשת) (ד"א).

⁵ פי' הם מרכבה של המלכות שמתראים בה הארת חג"ת וענפיהם הם מיכאל גבריא רפאל שהם ענפי חג"ת (מ"מ).

⁶ פי' הגוונים של המלכות תלויים בגוונים של ז"א, כשמאירים של ז"א גם של המלכות מאירים (מ"מ).

⁷ הם חג"ת דז"א, ה' חסד, אלקינו גבורה, ה' ת"ת (מ"מ).

⁸ והוא יחוד ז"א (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

לתתא¹ לאתיהדא בהו חוור סומק וירוק² כגוונין סתימין³ ואינן יחודא אחרא רוא ושמו אחד בשכמל'ו יחודא דלתתא⁴ יחודא עלאה (דברים ו ד) שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד דא לקביל דא יקוו מדידו דקו (ומשירותא הכא שית תיבין משירותא) [ומשחתא⁵ הכא שית תיבין⁶ והכא שית תיבין משחתא] בוצינא דקרדינותא דכתיב (ישעיה מ יב) מי⁷ מדד בשעלו מים ודא איהו (בראשית א ט) יקוו המים הכא שעורא דיוצר עלמין⁸ יו"ד ה"א וא"ו ה"א קדו"ש קדו"ש קדו"ש (ישעיה ו ג) דא איהו יקוו המים יהוה צבאות דא איהו אל מקום אחד ברוא דשמא דא מלא כל הארץ כבודו דא ותראה היבשה רוא גליפא שמא דיהודא כוז'ו במוכס"ז כוז'ו קדישא³⁶

[תדשא הארץ דשא עשב וגו' (בראשית א יא)] (הארץ) השתא אפיקת חילא⁹ באינן מיין דאתכנשו¹⁰ לאתר (דא) חד¹¹ ונגדין בגויה גו שמירו סתימאה¹² ונפקין בגויה שמירין עלאיין¹³ וחיילין קדישין¹⁴ די כל אינן בני מהימנותא מתקנן לון בתקונא דמהימנותא בההיא פולחנא דמאריהון ורוא דא (תהלים קד יד)¹⁵ מצמיח הציר לבהמה וגו'¹⁶ דא בהמה דרביעאה על אלף מוריין¹⁷ ומגדלין לה בכל יומא ההוא הציר וחציר

"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", היחוד שלמטה. יחוד עליון "שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד". זה כנגד זה. "יקוו", מדידות של קו ומדה, כאן שש תיבות וכאן שש תיבות. מדידת הנר החזק, שכתוב "מי מדד בשעלו מים", וזהו "יקוו המים". כאן שיעור של יוצר העולמות, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. "קדוש קדוש קדוש" זהו "יקוו המים". "ה צבאות", זהו "אל מקום אחד", בסוד של שם זה. "מלא כל הארץ כבודו", זה "ותראה היבשה", סוד חקיקת שם היחוד כוז'ו במוכס"ז כוז'ו הקדוש.

"תדשא הארץ דשא עשב וגו'", כאן הוציאה כח באותם מים שהתכנסו למקום אחד, ושופעים בתוכו תוך כמוס סתום, ויוצאים בתוכו כמוסים עליונים וצבאות קדושים. שכל אותם בני האמונה מתקנים אותם בתיקון האמונה, באותה עבודת רבונם. וזה סוד "מצמיח חציר לבהמה וגו'", זו בהמה שרובצת על אלף הרים, ומגדלים לה בכל יום אותו חציר, וחציר הזה הוא אותם מלאכים שולטים לפי שעה, שנבראו

- ¹ פי' מיכאל גבריאל רפאל, שהם מרכבה דמלכות, והם הגוונים הנראים בקשת בעולם הזה (מ"מ).
- ² פי' לחבר עמהם הארת חג'ת עם ענפיהם שהם מיכאל גבריאל רפאל שהם נגלים (מ"מ).
- ³ הם חג'ת העיקרים (מ"מ).
- ⁴ יחוד ו"ק דמלכות מן החיצונים (מ"מ).
- ⁵ פי' הם המוחין ד"א (מ"מ). עי' שעה"כ ה ע"ד.
- ⁶ פי' ז"א יש בו ו"ק, וע"י המוחין נגמר פרצופו (מ"מ).
- ⁷ ויחי רטו ע"ב וריש תקון כד ע"ב (ד"א).
- ⁸ בראשית כג ע"א (הערת הזוהר).
- ⁹ הם סוד חיות הקודש וכל הרוחין די בהיכלא דמטרוניתא שאנו מחברים בתפילתנו וז"ש כל אילין בני מהימנות' וכו' (רח"ו).
- ¹⁰ הם מיין דכורין שביסוד (רח"ו). פי' בכח מ"ד שקבלה מיסוד הוציאה אלו החיילות (מ"מ).
- ¹¹ הוא יסוד ד"א (מ"מ).
- ¹² יסוד דידיה (רח"ו). פי' המים הנז' שהם מ"ד נגדין בתוך היסוד מהדעת דרך חוט השדרה, כי משם באה הטיפה (מ"מ).
- ¹³ הם הנשמות (מ"מ).
- ¹⁴ הם המלאכים שכל אלו נבררים ע"י הבירורין שמעלים בסוד מ"ן למלכות והם בחי' שם ב"ן (מ"מ).
- ¹⁵ פנחס ריז ע"א ותקונים תקון עא ודף ס ע"ב בהג"ה בתקונים (ד"א).
- ¹⁶ עי' הקדו"ש נה ע"ד, דע"ה ח"ב לד ע"א, נה ע"ד, סא ע"ב, סב ע"ב, ועי' זוהר הרקיע. ועי' פת"ש א"א פרק טו.
- ¹⁷ שבעולם הבריאה כמנין א"ל שד"י (רח"ו). מלאכים אלו הם מבירורים המלכים שמתו והם זיקין דאתדעכו לאלתר, ולכך הם מתים ומתחדשים בכל יום (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

בשני, ועומדים למאכל של הבהמה הזו. דאתבריאו בשני וקיימין למיכלא דהאי² בהמה בגלל שיש אש אוכלת אש.

בגין דאית אשא אכלא אשא³

ועשב לעבודת האדם (שם) עשב דא אלין אופנין וחיות וכרובים⁴ דכלהו מתקנן גו תקונייהו וקיימין לאתקנא בשעתא דבני נשא אתיין לפולחנא דמאריהון בקרבניהון ובצלותא דדא איהו עבודת האדם ועשב דא אודמן ואתעתד לעבודת האדם לאתקנא בתקוניה כדקא יאות וכד אינון מתקנן בההיא עבודת האדם לכתר מנייהו נפקי מזוני וטרפין לעלמא דכתיב (שם) להוציא לחם מן הארץ ודא איהו (בראשית א יא) עשב מזריע זרע דהא חציר לא מזריע זרע איהו אלא אודמן למיכלא⁵ דאשא קדישא ועשב לתקנא דעלמא וכל דא להוציא לחם מן הארץ כל תקונין דבני נשא [דקא מתקני להאי עשב] (להוי להווא) ארץ דפולחנא דלהון למאריהון לספקא על ידיהון מההיא ארץ טרפי ומזוני להאי עלמא ולא תברכא בני נשא מברכין דלעיל

עץ פרי⁶ עושה פרי⁷ (שם) דרגא על דרגא דכר ונוקבא⁸ כמה דעץ פרי אפיק חילא דעץ עושה פרי אוף הכא אפיק איהו⁹ ומאן איהו אלין אינון כרובים ותמרות¹⁰ מאי תמרות אלין אינון דסלקי בתננא דקרבנא [ומתקני בהדיה] ואקמן >נ"א ואקרון< תמרות עשן וכלהו קיימין בתקונייהו לעבודת האדם מה דלא קיימא כן חציר דהא

"ועשב לעבודת האדם", עשב זה האופנים האלה וחיות וכרובים, שכולם מתוקנים תוך תיקונייהם, ועומדים להתתקן בשעה שבני אדם באים לעבודת רבונם בקרבניהם ובתפלה, שזוהי עבודת האדם. ועשב זה מזומן ומוכן לעבודת האדם להתתקן בתיקונו כראוי. וכשהם מתתקנים באותה עבודת האדם, אחר כך יוצאים מהם מזונות וטרף לעולם, שכתוב "להוציא לחם מן הארץ", וזהו "עשב מזריע זרע". שהרי חציר לא מזריע זרע, אלא מוכן למאכל של אש קדושה, ועשב לתקון העולם. וכל זה "להוציא לחם מן הארץ". כל התיקונים של בני האדם שמתקנים את עשב הארץ הזה, שעבודתם לרבונם לספק על ידם מאותה ארץ טרף ומזונות לעולם הזה, ולהתברך בני אדם מברכות של מעלה.

"עץ פרי עושה פרי", דרגה על דרגה, זכר ונקבה. כמו שעץ פרי מוציא כח של עץ עושה פרי, גם כאן הוא מוציא. ומי הוא, אלה אותם כרובים ותמרות. מה זה תמרות, אלה אותם שעולים בעשן הקרבן ומתתקנים עמו ומעמידים (ונקראים) תמרות עשן, וכולם קיימים בתקונייהם לעבודת האדם. מה שלא קיים כן החציר,

---

דא בהמה דרביעאה על אלף כו'. נ"ב בהמה דרביעאה הוא מלכות על עולם הבריאה שבו א"ל שק"י במילואו גימט' אלף (נז"י) (ש"נ).

¹ עי' לעיל יז ע"ב ובהערתינו שם, ועי' אריכות בעניין זה בדע"ה ח"ב סא ע"ג, סד ע"ב. והיינו ניצוצין דספירת הגבורה, ועל ידי ניצוצין אלה יצאו ונעשו כל המציאויות אשר בכל עולם ועולם שבעולמות ב"ע (דע"ה ח"ב סו ע"ד). ביום ב' דמעשה בראשית החל התיקון דהצירוף והליבון לבחי' הניצוצין דמחצב העולמות והמלאכים שהם מהחיצוניות דהנקודות, והיתה נפילתם בעולם התוהו יותר גדולה, ולכן בהם הוא שהתחיל הברור ביום ב', שכן הוא זמן שליטת ספי' הגבורה, שכן הם צריכין צירוף וליבון חזק יותר, והנה מהם הוא ה"מלאכין שליטין לפום שעתא דאתבריאו בשני" (דע"ה ח"ב עז ע"ג).

² פי' השכינה בכח שם ב"ן שבה גי' בהמה והמלאכים שאינן נצרכים אוכלת אותם כביכול והם נקראים חציר אבל חיות ושרפים ואופנים הנצרכים לתקון העולם קיימים והם נקראים עשב. א"מ (נ"א).

³ לקמן יט ע"א (לש"ו).

⁴ להמשיך שפע מהשכינה להעולמות, וכמו שלמעלה יש י"מ גם יש בה דכר ונוקב' תימורות וכרובים והם המלאכים העולים בעשן הקרבן והם אפי זוטרי (רח"ו).

⁵ מוכנים לאכול כאש אוכלת (ד"א).

⁶ מלכות (מ"מ).

⁷ יסוד (מ"מ).

⁸ בראשית לג ע"א (הערת הזוהר).

⁹ יסוד (מ"מ).

¹⁰ אינון כרובים ותמרות כו'. נ"ב תמורת הוא לשון תמרת עשן (ש"נ).

זהר פרשת בראשית

שהרי עתיד למאכל, שכתוב "הנה נא בהמות אשר עשיתי עמך חציר כבקר יאכל".
"עץ פרי עשה פרי", דמות זכר ונקבה. ודמות פניהם פני אדם, אלה אינם כאותם כרובים, אלה פנים גדולות בזקן חתומה, כרובים, פנים קטנות כמו תינוקות, פני אדם, כל (אלה) הדמויות כלולות בהם, בגלל שהם פנים גדולות ומצטיירים בהם ציורים חקוקים כמו חקיקות שם המפורש בארבעת צדדי העולם, מזר"ח מער"ב צפון ודרום. מיכאל רשום ברשימה לצד דרום, וכל הפנים מסתכלים אליו. פני אד"ם, פני ארי"ה, פני שו"ר, פני נש"ר.

אתעתד למיכל דכתיב (איוב מ') הנה נא בהמות אשר עשיתי עמך חציר כבקר יאכל
[עץ פרי עושה פרי דיוקנא דכר ונוקבא] ודמות פניהם פני אדם (יחזקאל א') אלין לאו אינון כאינון כרובים אלין אפי רברבן בדיקנא חתימא¹ כרובים אפי זוטרי² כרביין פני אדם כל (דין) דיוקנין כלילין בהו בגין דאינון אפיין רברבין ומצטיירין בהו ציורין גלופין כגלופי שמא מפרש בארבע סטרי דעלמא³ מזר"ח מער"ב צפון ודרום מיכאל רשום ברשימו לצד דרום וכל אנפיין מסתכלין לגביה פני אד"ם פני ארי"ה פני שו"ר פני נש"ר

אדם הוא זכר ונקבה, ולא נקרא אדם פרט לאלה. ומהם מצטיירים ציורים של רכב אלהים רבותיים, שכתוב "רכב אלהים רבותיים אלפי שנאן". "שנאן" כלל של כל הציורים, שו"ר נש"ר ארי"ה, ו' זהו אדם,

יט/א

אדם איהו דכר ונוקבא ולא איקרי אדם בר הני ומניה אצטיירין ציורין דרכב אלהיים רבותיים דכתיב (תהלים סח יב) רכב אלהיים רבותיים אלפי שנאן שנאן כללא דכלהו ציורין שו"ר נש"ר ארי"ה ו' דא איהו אדם

התפשטות שנכללה כאחד בסוד זכר ונקבה. וכל האלפים ורבות, כולם יוצאים מהסוד הזה "שנאן".
ומהצורות הללו נפרדים כל אחד ואחד בצדיהם כמו שראוי להם. ואלה הם שמשלבים אחד באחד וכלולים אחד באחד, להיות כל אחד ואחד כלול בחבירו. שו"ר נש"ר ארי"ה אד"ם. והם מתנהגים בסוד של ארבעה שמות חקוקים עולים להתנהג ולהסתכל. עולה להתנהג ולהסתכל שור אל פני אדם, עולה .. ם אחד מתעטר מחוקק בסוד של שני צבעים, והוא א"ל. אז חוזר לאחור, והכסא חוקק וגולף אותו, ונרשם להתנהג בסוד השם הזה.

פשיטו דאתכליל כחדא⁴ ברזא דכר ונוקבא⁵ וכלהו אלפיין ורברבן כלהו נפקי מהני רזא שנאן⁶ ומיהם³⁷⁶ דיוקנין מתפרשיין⁷ כל חד וחד בסטרייהו כמה דאתחזי לון ואלין אינון דקא משלבן חד בחד וכליל חד בחד למהוי כל חד וחד כליל בחבריה שו"ר נש"ר ארי"ה אדם אתנהגן⁸ ברזא [דארבע שמהן⁹ גליפאן סלקין לאתנהגא ולאסתכלא סליק לאתנהגא ולאסתכלא] שור לאנפי אדם¹⁰ סליק שמא חד מתעטרא מחקקא ברזא דתריין גווינין ואיהו אל¹¹

¹ בחתימת זקן (ד"א).

² הנערים תרגום של כרובים כרביא ר"ל פני תינוק והכ"ף הוא כ"ף הדמיון ועיין לקמן "ט ע"ב וכ' ע"ב ועקב רעד ע"א (ד"א). הם מט"ט וסנדל, שנקראים כרובים בכל מקום (מ"מ).

³ עי' בגר"א תז"ח כז ע"ד, מב ע"א, ועי' עוד בהגר"א ספד"צ יג ע"ג ד"ה ואמר והחיות.

⁴ עקב רעד ע"א (הערת הזוהר).

⁵ נו"ן פשוטה ונו"ן כפופה (רח"ו).

⁶ שהם שנאן הנז' (מ"מ).

⁷ שהם המלאכים שנאצלו מכל א' וא' (מ"מ).

⁸ בא מג ע"ב (הערת הזוהר).

⁹ פי' שהארתם והנהגתם באה להם מד' שמות דלקמן שהם הא"ל הגדול הגבור והנורא (מ"מ).

¹⁰ כשסתכל שור באדם, שהם ב' גוונים, אז מתעורר שם אחד להאיר להם והוא ג"כ כלול מב' גוונים שור ואדם (מ"מ).

¹¹ מלכות (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

כדין אתהדר לאחורא¹ וכורסיה חקיק וגליף ליה
ואתרשים לאתנהגא ברזא דשמא דא²

סליק לאתנהגא ולאסתכלא³ נשר לאנפי
אדם סליק שמא אחרא⁴ מתעטרא מחקקא ברזא
דתרין אנפין גוונין לאתנהגא ולאסתלקא
בסליקו בעטורא דלעילא ואיהו גדול כדין
אתהדר לאחורא וכורסיה חקיק וגליף ליה
ואתרשים לאתנהגא ברזא דשמא דא

סליק לאתנהגא ולאסתכלא ארי"ה לאנפי
אדם סליק שמא אחרא מתעטרא מתחקקא
ברזא דתרין אנפין גוונין לאתקפא ולאטישרא
בתוקפא ואיהו גבור⁵ כדין אתהדר לאחורא
וכורסיה חקיק וגליף ליה ואתרשים לאתנהגא
ברזא [דשמא] דא

אד"ם אסתכל בכלהו וכלהו סלקין ומסתכלין
ביה⁶ כדין כלהו אצטיירו בגלופייהו בציורא דא
ברזא דשמא חד דאקרי נורא וכדין כתיב עלייהו
(יחזקאל א ו) ודמות פניהם פני אדם כלהו כלילין
בהאי דיוקנא והאי דיוקנא כליל לון

ועל רזא דא אקרי קב"ה (דברים י יז) האל
הגדול הגבור והנורא דהא שמהן אלין גליפין
אינון לעיל ברזא דרתיכא עלאה⁷ כלילא בארבע
אתוון יהו"ה⁸ דאיהו שמא דכליל כלא דיוקנין
אלין מחקקן גליפן בכורסייא וכורסייא גליפא
מרקמא בהו חד לימינא וחד לשמאלא וחד
לקמא וחד לאחורא רשימא בארבע סטרין
דעלמא

כרסייא כד סלקא רשימא בארבע דיוקנין
אלין אלין ארבע שמהן עלאין נטלין להאי
כרסייא וכרסייא אתכליל בהו עד דנקטא ולקטא
נפשיין וענוגין דכסופין כיון דנקטא ולקטא אינון
ענוגין וכסופין נחתא מלייא כאילנא דמליא

עולה להתנהג ולהסתכל נשר אל פני
האדם. עולה .. ם אחר, מתעטר מחוקק
בסוד של שני פנים צבעים להיות מואר
ולעלות בעליה בעיטור שלמעלה, והוא
גדול. אז חוזר לאחור, והכסא חוקק וגולף
אותו, ונרשם להתנהג בסוד השם הזה.

עולה להתנהג ולהסתכל אריה אל פני
אדם. עולה .. ם אחר מתעטר מחוקק בסוד
של שני פנים צבעים להתחזק ולהתישר
בכח, והוא גיבור. אז חוזר לאחור, והכסא
חוקק וגולף אותו, ונרשם להתנהג בסוד
השם הזה.

אדם מסתכל בכולם, וכולם עולים
ומסתכלים בו. אז כולם הצטיירו בחקיקתם
בציור זה, בסוד שם אחד שנקרא נורא. ואז
כתוב עליהם "ודמות פניהם פני אדם".
כולם כלולים בדמות הזו. והדמות הזו
כוללת אותם.

ועל סוד זה נקרא הקדוש ברוך הוא
"האל הגדול הגבור והנורא". שהרי השמות
הללו חקוקים למעלה בסוד המרכבה
העליונה, כלולה בארבע אותיות יהו"ה,
שהוא השם שכולל כל דמויות האלו,
מחוקקות וגלופות בכסא. והכסא חוקק
מרוקם בהם, אחד לימין ואחד לשמאל
ואחד לפנים ואחד לאחור, רשום בארבעת
צדי העולם.

כשהכסא עולה, הוא רשום בארבע
הדמויות הללו, וארבעה השמות העליונים
הללו לוקחים את הכסא הזה, והכסא נכלל
בהם. עד שלוקח ולוקט נפשות ותענוגים
של רצונות. כיון שלוקח ולוקט אותם
תענוגים ורצונות, יורד מלא כמו עץ שמלא
ענפים לכל עבר ומלא פירות. כיון שהוא

¹ תחילה היה מסתכל שור באדם עכשיו חוזר למקומו ונחקק בכסא (מ"מ).

² לפי שהמלכות בניינה מהגבורות (מ"מ).

³ יתרו פ ע"ב תצא רפ"א ע"ב (הערת הזוהר).

⁴ גדול לפי שנשר רומז לת"ת נוטה לצד החסד, לכך מתנהג ע"י חסד שנקרא גדול (מ"מ).

⁵ כדי לאכללא שמאלא בימינא, לכך אריה מתנהג ע"י גבור (מ"מ).

⁶ פי' ע"י הסתכלות מלאך א' בלבד באדם נתגלו שמות הראשונים, אבל שם הרביעי שהוא נורא שרומז לת"ת הוא כוללם, לכן מסתכל אדם בכולם וכולם ג"כ מסתכלים בו ואז מתגלה שם הנקרא נוראה הרומז לת"ת (מ"מ).

⁷ הם חגת"ם שהם כסא לבינה (מ"מ).

⁸ פי' י' חסד, ה' גבורה, ו' ת"ת, ה' אחרונה מלכות (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

ענפין¹ לכל סטר ומלי אבין² כיון דנחתא נפקי אלין ארבע דיוקנין מצטיירין בעיורייהו גליפן מנהרין נציצין מלהטין ואינון זרעין זרעא על עלמא כדין אתקרי עשב מזריע זרע³ עשב דאינון זרעין זרעא על עלמא נפקא דיוקנא דאדם דכליל כל דיוקנין כדין כתיב (בראשית א יא) עץ פרי עושה פרי⁴ למינו אשר זרעו בו על הארץ לא אפיק זרעא אלא לתועלתא על הארץ⁵ אשר זרעו בו דייקא מכאן דלית רשו לבר נש לאפקא זרעא מניה לבטלא

חציר³⁸ רזא דהכא לאו איהו מזריע זרע ובגין כך אתבטל ולא קיימא בקיומא⁶ כהני אחרנין דלית <ליה> (לון) דיוקנא לאצטיירא ולא תגלפא בדיוקנא וציורא כלל⁷ אלא אתחזון ולא אתחזון כל אינון דלא אצטיירו בציורא ודיוקנא לית לון קיומא קיימי לפום שעתא⁸ ואתאכילו באשא דאכלא אשא ומהדרין כמלקדמין וכן בכל יומא⁹ בר נש לתתא אית ליה דיוקנא וציורא ולא איהו בקיומא כגוונא דהני דלעילא ציורא ודיוקנא דלעיל מצטיירין בציוריהון כמה דהויין בלא מלבושא אחרא לאצטיירא ובגין כך אינון בקיומא תדיר ציורא דאדם לתתא מצטיירין בציוריהו במלבושא ולא כגוונא אחרא ובגין כך קיימין בקיומא זמן ועידן¹⁰ ובכל ליליא וליליא מתפשט רוחא מהאי מלבושא וסלקא וההוא

יורד, יוצאים ארבע דמויות הללו מצוירים בצויריהם חקוקים מאירים נוצצים מלוהטים, והם זורעים זרע על העולם, ואז נקרא "עשב מזריע זרע". העשב שהם זורעים זרע על העולם. (כיון ש) יוצאת דמות אדם שכוללת כל הדמויות, אז כתוב "עץ פרי עושה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ". לא מוציא זרע אלא לתועלת, על הארץ אשר זרעו בו דווקא. מכאן שאין רשות לבן אדם להוציא זרע ממנו לבטלה.

החציר סוד של כאן אינו מזריע זרע, ולכן התבטל ולא עומד בקיומו. כמו האחרים האלה שאין להם דמות להצטייר ולהחקק בדמות וציור כלל, אלא נראים ולא נראים. כל אותם שלא הצטיירו בציור ודמות, אין להם קיום. עומדים לפי שעה ונאכלים באש שאוכלת אש, וחוזרים כמו קודם וכן בכל יום.

אדם למטה יש לו דמות וציור, ואינו בקיום כדוגמת אלה שלמעלה. ציור ודמות שלמעלה מצטיירים בצויריהם כמו שהיו בלי לבוש אחר להצטייר, ולכן הם בקיום תמיד. הציור של אדם למטה, מצטיירים בצויריהם בלבוש ולא בצורה אחרת, ולכן עומדים בקיום של זמן ועידן, ובכל לילה ולילה מתפשט רוח מהמלבוש הזה ועולה, ואותה אש אוכלת, אוכלת אותו. ואחר כך

¹ מלאכים (מ"מ).

² נשמות (מ"מ). ומלא פירות שהם הנשמות (ד"א).

³ הצמחים המתקיימים הם מתולדות ספירת הת"ת והיסוד שנתקנו ביום השלישי (דע"ה ח"ב סב ע"ב).

⁴ פ"י ע"י חיבור יסוד ומלכות בא השפע לעשב (מ"מ).

⁵ שאין הזרע אלא בתוך הארץ שהיא המלכות ולא ח"ו לבטלה (מ"מ).

⁶ יט ע"ב מ"א (הערת הזוהר).

⁷ מלאכים ששרשם מזיווג נשיקין, ללא זיווג גופני (מ"מ).

⁸ הם כולם מהניצוצין דהגבורות אשר התחילו להתברר ביום שני, והם בחי' חלק הצומח דהמלאכים (דע"ה ח"ב סב ע"א). ע"י ויק"ר (פכ"ב סי' י) וכן לקמן רכג סע"א, ח"ג רמ ע"ב. ובהגהות מהרח"ו ז"ל בפנחס (דף ריז ע"א) אמר כי המלאכים הללו הם מבירורי המלכים שמיתו, והם זיקין דאתדעכו לאלתר, ולכן הם מתים ומתחדשים בכל יום. וטעם היותם מנהר דינור כי הוא היכל זכות עכ"ל. ור"ל כי הם עצמן מ"ש בגמרא (חגיגה יד ע"א) כל יום ויום נבראים מלאכי השרת מנהר דינור ואמרי שירה ובטלי שנאמר חדשים לבקרים רבה אמונתך, וע"י שמ"ר (פט"ו סס"י ו). והנה ענין אלו המלאכים שנבראו בכל יום מנהר דינור, הנה הם הניצוצין המתבררין השייכים לעולם היצירה ונכנסים שם בנהר דינור שבהיכל זכות דהיצירה, ונשרף שם כל סיג ופסולת שבהם, ויוצאים משם למציאות מלאכים. ונודע הוא כי כל הניצוצין הם מהמלכיות דהב"ן, ובירורם הוא ע"י האור דהמ"ה הנמשך ומאיר להם. והנה נמשך אותו האור דהמ"ה אשר לצורך המלאכים הללו מהפה דא"א ואח"כ מהפה דהזר"ן וכו', ומשום שהאור הנמשך להם להתקן הוא רק מהפה, לכך ממונים הם רק על שירה (דע"ה ח"ב סא ע"ב).

⁹ ויחי רטו (הערת הזוהר).

¹⁰ פ"י שאי אפשר לנשמה להיות בעוה"ז בלא לבוש הגוף זהו ולא בגוונא אחרא ע"כ אין לה קיום בעוה"ז.

א"מ (נ"א).

זהר פרשת בראשית

חוזרים כמו מקדם ומצטיירים בלבושיהם, ולכן אין להם עמידה כמו הדמויות הללו שלמעלה, ועל זה כתוב "חדשים לבקרים", בני אדם שהם חדשים בכל יום ויום.

אשא דאכלא אכיל ליה ובתר אתהדר כמלקדמין ומצטיירין בלבושיהו ובגין כך לית לון קיומא כאינון דיוקנין דלעיל ועל דא כתיב (איכה ג כג) חדשים לבקרים¹ בני נשא דאינון חדשים בכל יומא ויומא

יט/ב

מאי טעמא רבה אמונתך² רבה איהו ולא זעירא³ [רבה אמונתך] ודאי רבה דכלא (דעתיד) לנטלא כל בני עלמא [ולאכללא] (ולאכללא) לון בגוה עלאה⁴ ותתאה⁵ אתר רב וסגי איהו דכליל כלא ולא אתמליא יתיר ורזא דא (קהלת א ז) כל הנחלים הולכים אל הים⁶ והים איננו מלא וגו' אזלי לגבי ימא⁷ וימא נטיל לון ואכיל לון בגויה ולא אתמליא ובתר אפיק לון כמלקדמין ואזלי ובג"ד רבה אמונתך

ביומא דא כתיב כי טוב כי טוב תרי זמני בגין דיומא דא⁸ אחיד לתרין סטריין ואפריש מחלוקת אמר להאי סטרא כי טוב⁹³⁹ ואסכים בינייהו ובגין כך אית ביה תרין זמנין ויאמר [ויאמר הכא] רזא דשמא דארבע אתוון¹⁰ גליפא מחקקא סליק לתריסר אתוון בארבע דיוקנין בארבע סטריין רשים על כורסיא קדישא¹¹

ויאמר אלהים יהי מאורות וכו'¹² (בראשית א יד) מארת חסר דאתברי אסכרה לרביי דבתר דאתגניז¹³ נהירו אור קדמאה אתברי קליפה

למה, "רבה אמונתך", רבה היא ולא קטנה, "רבה אמונתך", ודאי גדולה, שיכולה לקחת כל בני העולם ולהכלילם בתוכה עליונה ותחתונה, מקום גדול ורב הוא שכולל הכל ולא מתמלא יותר. וסוד זה, "כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא וגו'", הולכים לים, והים לוקח אותם ואוכל אותם בתוכו, ולא מתמלא. אחר כך הוא מוציא אותם כמו מקדם והולכים, ובגלל זה "רבה אמונתך".

ביום זה כתוב "כי טוב" "כי טוב" פעמיים, בגלל שיום הזה אחוז לשני צדדים ומפריד מחלוקת. אמר לצד זה "כי טוב" ולצד זה "כי טוב", ומסכים ביניהם. ולכן יש בו פעמיים "ויאמר" "ויאמר". כאן הסוד של שם של ארבע אותיות חקיקה מחוקקת עולה לשתיים עשרה אותיות בארבע דמויות בארבעה צדדים רשום על הכסא הקדוש. "ויאמר אלהים יהי מארת וגו'", "מארת" [כתוב] חסר, שנבראה אסכרה לתינוקות. שאחר שנגזז אור של אור הראשון, נבראה קליפה למוח, ואותה הקליפה מתפשטת

¹ בכל לילה כאשר האדם מפקיד נשמתו ביד המלכות העליונה בסוד בידך אפקיד רוחי הנה היא מחדשת אותה בסוד חדשים לבקרים כו' (שער הכוונות - דרושי ברכת השחר).

² מלכות (רח"ו).

³ עיי' שעה"כ דרושי הלילה דרוש ג': המלכו' הנק' אמונה נעשית גדולה ורבה בכל לילה ע"י כל נשמות התחתונים העולים בכל לילה להכלל ולהתעבר בתוכה כדי להתחדש שם בהיותם בתוכה.

⁴ מ"ד (מ"מ).

⁵ נשמות בסוד מ"ן (מ"מ).

⁶ שהיא השפעת הקצוות במלכות, והם מ"ד (מ"מ).

⁷ הם הנשמות שהם בסוד מ"ן (מ"מ).

⁸ ת"ת (רח"ו).

⁹ שמא דד' אתוון הוא שם אדנ"י וסליק לתריסר אתוון, הם י"ב אותיות מלוי אדנ"י בארבע דיוקנין כל סטריין, פי' כל אות מאדנ"י מאירה לצד א' מהמרכבה (מ"מ).

¹⁰ פי' שם הוי"ה מתהפך ומצטרף ל"ב צרופים כנודע זהו ד' אותיות ל"ב אתוון ור"ל תיבות כמש"ל שקורא לתיבות ג"כ אותיות. א"ם (נ"א). הכא רזא דשמא דארבע אתוון כו'. נ"ב נראה שהוא אדנ"י וסליק מילואו ל"ב אתוון בסוד חיות שנושאין הכסא מברא. וכל אחד כלול ג' כמו הדגלים (נז"י) (ש"נ).

¹¹ אדנ"י הנזכר הוא על כרסייא קדישא, שהיא המלכות (מ"מ).

¹² עיי' זוהר הרקיע.

¹³ בגניזות האור יתחזקו הקליפות (ד"א). דבתר דאתגניז נהירו אור קדמאה כו'. עיין פירוש המאמר בחייט סוף דף צ"ט וריש דף ק' (של"ה). פי' בהתגלות החסדים הראשונים שהיה אורם גדול בשביל כך לא נגלית, ואחר שנגנזו החסדים הראשונים נתמעט האור, ונתגלית הקלי' (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

למוחא¹ וההיא קליפה אתפשט ואפיק קליפה² אחרא כיון דנפקת סלקא ונחתא מטת לגבי אנפי זוטרי³ בעאת לאתדבקא בהו ולאצטיירא בגווייהו ולא בעאת לאפרשא מנייהו אפרש לה קב"ה מתמן ונחית לה לתתא⁴ כד ברא אדם בגין לאתקנא האי בהאי עלמא כיון דחמת לחוה דקא מתדבקא בסטרוי דאדם דשפירו דלעילא⁵ וחמאת דיוקנא שלים פרחא מתמן ובעאת כמלקדמין לאתדבקא באנפוי זוטרי אינון נטרי תרעין דלעיל לא שבקו לה

נזף קב"ה בה ואטיל לה בשפולי ימא⁶ ויתבת תמן עד דחטא אדם ואנתתיה כדין אפיק לה קב"ה משפולי ימא ושלטא על כל אינון רביי אפי זוטרי דבני נשא דאתחזון לאענשא בחובי דאבוהון ואיהי אזלא משטטא בעלמא קריבת לתרעי ג"ע דארעא וחמת כרובים נטרי תרעי דג"ע [ויתבא] (ויתבי) תמן לגבי ההוא⁷ להט החרב בגין דהיא נפקת מסטרא דההוא להט⁸ בשעתא דההוא להט אתהפך ערקת⁹ ומשטטא בעלמא ואשכחת רביי דאתחזון לאתענשא וחייכת בהו וקטילת לון ודא איהו¹⁰ בגרעו דסיהרא דאזעירת נהורא ודא מארת כד אתיליד קין¹¹ לא יכלא לאתדבקא ביה לבתר אתקריבת בהדיה ואולידת רוחין וטיסין¹²

ומוציאה קליפה אחרת. כיון שיוצאת, עולה ויורדת, מגיעה לגבי פנים קטנות, רוצה להתדבק בהם ולהצטייר בתוכם, ולא רוצה להיפרד מהם. הקדוש ברוך הוא מפריד אותה משם, ומוריד אותה למטה. כשברא אדם כדי לתקן זה בעולם הזה. כיון שראתה את חוה דבוקה בצדו של אדם ביופי של מעלה, וראתה דמות שלימה, פרחא משם, ורצתה להתדבק בפנים קטנות כמו מקודם. ואותם שומרי השערים שלמעלה לא נתנו לה.

נזף הקדוש ברוך הוא בה והטיל אותה בשפולי הים, וישבה שם עד שחטא אדם ואשתו. אז הקדוש ברוך הוא הוציא אותה משפולי הים, ושולטת על כל אותם תינוקות פנים קטנות של בני אדם שראויים להענש בחטאי אבותיהם. והיא הולכת ומשוטטת בעולם, מתקרבת לשערי גן עדן שבארץ, ורואה כרובים, שומרי שערי גן העדן, ויושבת שם אצל אותו להט החרב, בגלל שהיא יצאה מצד אותו להט. בשעה שמתהפך אותו להט, היא בורחת ומשוטטת בעולם, ומוצאת תינוקות שראויים להענש, וצוחקת בהם והורגת אותם. וזהו בפגימת הלבנה שהקטינה את אורה, וזה "מארת". כשנולד קין לא יכלה להתדבק בו, אחר כך התקרבה אליו והולידה רוחות ומעופפים.

¹ ז"א דקליפה (רח"ו). פי' קליפה א' רמז על ס"מ והב' על לילית בת זוגו. א"מ (נ"א).

² נוקבא דקליפה (רח"ו).

³ הם סוד המלאכים הנקבות הנק' כרובים אנפי זוטא כי הכרובים נק' אנפי זוטא דלית להו דיקנא כמו הנערים והם נקבות דומים לנערים בלתי זקן ולהיותם נקבות ולכן רצתה לילית הרשעה להדבק בהם כמו שעשתה לחוה ואז דחפת ה' ית' מהם (רח"ו). נ"ה, ומ"ש מטת לגבי אנפי זוטרי שהם נ"ה כי רצתה ליינק מהם ולהתדבק בהם, לפי שהם לבר מגופא (מ"מ).

⁴ פי' היא חוה ראשונה שהביא הקב"ה לאדה"ר והיא מסיגי פרצוף לאה ולכן שלטו בה הקליפות, אבל חוה השנית היא מפרצוף רחל שהיא דבוקה עם ז"א אב"א, ולכך גם חוה זו הות מתדבקא בסטרי דאדם, ולפי שרחל היא במקום גילוי החסדים לכך לא שלטו הקלי' בחוה זו השנית (מ"מ).

⁵ בת"ת ומלכות (רח"ו).

⁶ גער בה הקב"ה בניזיפות והשליכה מגבול הקדושה עד התהום שהוא שפולי דימא (ד"א).

⁷ עיין ויקרא יט ע"ב ענין להט החרב המתהפכת (ד"א).

⁸ פי' דאתהפך לה"ט הט"ל לתחייה ונעשה ממנו ד"ם וז"ש דקאמר אח"כ דאזעירת נהורא כי מתלתא אתוון תעבידו תרין. א"מ (נ"א).

⁹ פי' הלהט מתהפך מדין לרחמים, ומרחמים לדין, ובשעה שהוא דין יושבת אצלו וכשמתהפך לרחמים ערקת (מ"מ).

¹⁰ פקודי רמח ע"ב (הערת הזוהר).

¹¹ פי' אע"פ שקין היה מטיפת אדה"ר מעורבת עם טיפת הנחש שבא על חוה כנודע, אפילו הכי לא יכלה לאתדבקא ביה עד שהרג הבל, וגברה בו הקלי' אז נדבקה בו ואתקריבה בהדיה (מ"מ).

¹² רוחות ושדים המעופפים (ד"א).

זהר פרשת בראשית

אדם שימש מאה ושלושים שנים עם רוחות נקבות, עד שבאתה נעמה, ומתוך יופיה טעו אחריה בני האלהים עז"א ועזא"ל, והולידה מהם. וממנה התפשטו רוחות רעות ושדים בעולם, שהיא הולכת ומשוטטת בלילה (עם לילית) והולכת בעולם וצוחקת (וצוחקות) בבני אדם, וגורמת להם שישפכו קרי. ובכל מקום שנמצאים בני אדם ישנים יחידים בבית, הם שורות עליהם ואוחזות ונדבקות בהם, ולוקחות מהם תאוה ומולידה מהם. ועוד פוגעות בו במחלות, והוא לא יודע, וכל זה בפגימת הלבנה. "מארת", כשנתקנת הלבנה, מתהפכות האותיות "אמרת ה' צרופה מגן הוא לכל החוסים בו". "מגן הוא" על כל אותם רוחות רעות ומזיקים שמשוטטים בעולם בפגימתה, לכל אותם שאחוזים בו באמונת הקדוש ברוך הוא.

כאשר שלמה המלך ירד לעומק האגוז, שכתוב "אל גנת אגוז ירדתי", לקח קליפת אגוז והסתכל בכל אותן קליפות, וידע (והסתכל שכל אותם לא נבראו אלא מתענוג) שכל אותם תענוגים של אותם רוחות קליפות האגוז אינו אלא רק להדבק בבני אדם ולהסית אותם, שכתוב "ותענוגות בני האדם שידה ושידות". עוד, תענוגי בני אדם שמתענגים בשינת הלילה, יוצא מהם שידה ושידות, והקדוש ברוך הוא היה צריך לברוא הכל בעולם, ולהתקין בהם את העולם, והכל מח מבפנים וכמה קליפות חופות על המח.

וכל עולם כדוגמת זה, מעלה ומטה, מראש סוד הנקודה העליונה עד סוף כל הדרגות, כולם,

אדם שימש מאה ושלושים שנים עם רוחות נקבות, עד שבאתה נעמה, ומתוך יופיה טעו אחריה בני האלהים עז"א ועזא"ל, והולידה מהם. וממנה התפשטו רוחות רעות ושדים בעולם, שהיא הולכת ומשוטטת בלילה (עם לילית) והולכת בעולם וצוחקת (וצוחקות) בבני אדם, וגורמת להם שישפכו קרי. ובכל מקום שנמצאים בני אדם ישנים יחידים בבית, הם שורות עליהם ואוחזות ונדבקות בהם, ולוקחות מהם תאוה ומולידה מהם. ועוד פוגעות בו במחלות, והוא לא יודע, וכל זה בפגימת הלבנה. "מארת", כשנתקנת הלבנה, מתהפכות האותיות "אמרת ה' צרופה מגן הוא לכל החוסים בו". "מגן הוא" על כל אותם רוחות רעות ומזיקים שמשוטטים בעולם בפגימתה, לכל אותם שאחוזים בו באמונת הקדוש ברוך הוא.

כאשר שלמה המלך ירד לעומק האגוז, שכתוב "אל גנת אגוז ירדתי", לקח קליפת אגוז והסתכל בכל אותן קליפות, וידע (והסתכל שכל אותם לא נבראו אלא מתענוג) שכל אותם תענוגים של אותם רוחות קליפות האגוז אינו אלא רק להדבק בבני אדם ולהסית אותם, שכתוב "ותענוגות בני האדם שידה ושידות". עוד, תענוגי בני אדם שמתענגים בשינת הלילה, יוצא מהם שידה ושידות, והקדוש ברוך הוא היה צריך לברוא הכל בעולם, ולהתקין בהם את העולם, והכל מח מבפנים וכמה קליפות חופות על המח.

וכל עולם כדוגמת זה, מעלה ומטה, מראש סוד הנקודה העליונה עד סוף כל הדרגות, כולם,

¹ פי' אע"פ שבק"ל שנה היה אדה"ר מוליד רוחין בישין, לא נתרבה ביותר עד שבאה נעמה (מ"מ).

² משחקת עם בני אדם בעת שינתם עד שהם באים לידי קרי ע' ויצא בס"ת קמח ע"א (ד"א).

³ יא ע"א (הערת הזוהר).

⁴ רוחות ומזיקים סופה וסערה המשוטטים בעולם (ד"א).

⁵ היא הקדושה והקליפה בכללות אחד, כי המוח של אגוז היא הקדושה, וד' קליפות שעליה הם ד' קליפות (מ"מ). הרי הוא ידיעת הקליפ' והחיצונים, והוא חכמת מצרים. ועי' זהר ויחי רכג ע"ב, וירא סט ע"א ואילך, ובא לז ע"ב (דע"ה ח"ב פה ע"ב).

⁶ תרומה קמ ע"ב ותיקונים תקון כד וריש תיקון כו (ד"א).

⁷ עי' ע"ח שער מט פרק ב' ז"ל, נגה נדבקה במוח סוד קליפה דקה על האגוז.

⁸ כמו שכל דבר מתאוה לידבק בשרשו (בהגר"א על ספד"צ לד ע"ד).

⁹ פי' הקלי' היא צורך גבוה, שהכל הם יראים מהרצועה, ועוד שהיא סותמת הקדושה שלא כל הבא ליכנס יבוא ויכנס (מ"מ).

¹⁰ מנחת יהודה דף קל"ה ע"ג (ד"א). בעץ חיים (עגו"י ב) נתבאר איך כל העולמות הם בבחינת עיגולים זה בתוך זה כולם כגלדי בצלים וכו' ע"ש. גליון כ"ו (נ"א).

זהר פרשת בראשית

כ/א

איהו דא [לבושא לדא ודא לדא דא מוחא לגו מוחא וקליפה⁴² רוחא דא] לגו מן דא ודא לגו מן דא עד דאשתכח דהאי קליפה להאי והאי להאי נקודה קדמאה¹ הוה נהירו פנימאה² דלית ליה שעורא למנדע זכיבו ודקיכו ונקיו דיליה עד דאתפשט פשיטו וההוא פשיטו דההיא נקודה אתעביד חד היכלא³ לאתלבשא ההיא נקודה⁴ נהירו דלא ידיע לסגיא זכוכא⁵ דיליה היכלא דאיהו⁶ לבושא לההוא נקודה סתימא⁷ איהי נהירו דלית ליה שעורא ועם כל דא לאו דקיק וזכיך איהו כההיא⁴³ נקודה קדמאה טמיר ונגניז

ההוא היכלא⁴⁴ אתפשט פשיטו אור קדמאה⁹ וההוא פשיטו¹⁰ איהו לבושא לההוא היכלא דקיק¹¹ וזכיך פנימאה יתיר מכאן ולהלאה אתפשט דא בדא ואתלבש דא בדא עד דאשתכח דא לבושא <לדא¹² ודא לדא¹³> דא מוחא ודא קליפה ואע"ג דדא לבושא אתעביד איהו מוחא לדרגא אחרא וכלא כנוונא דא¹⁴ אתעביד <הכי> (הני) לתתא עד כי בצלם דא איהו בר נש בהאי עלמא מוחא וקליפה רוחא וגופא וכלא איהו תקונא דעלמא

כד הות סיהרא בשמשא בדבקותא חדא [הות] סיהרא בנהירו כיון דאתפרשת מן שמשא ואתפקדת על חילהא אזעירת גרמא אזעירת נהורא¹⁵ ואתברון קליפין¹⁶ על קליפין לגניזו דמוחא וכלא תקונא דמוחא ועל דא (בראשית א

הם זה לבוש לזה וזה לזה. זה מח לתוך מח וקליפה (מוח) רוח, זה לפנים מזה וזה לפנים מזה, עד שנמצא שזה קליפה לזה וזה לזה. נקודה ראשונה היתה אור פנימי שאין לו שיעור לדעת הזדככות ודקות ונקיות שלו, עד שהתפשטה התפשטות, ואותה התפשטות של אותה נקודה נעשית היכל אחד להתלבש אותה נקודת אור שלא ידוע לגודל הזיכוך שלו. ההיכל שהוא לבוש לאותה נקודה סתומה היא אור שאין לו שיעור, ועם כל זה לא דקיק ומזוכך הוא, כמו אותה נקודה ראשונה טמירה וגנוזה.

אותו ההיכל התפשט התפשטות אור הראשון, ואותה התפשטות היא לבוש לאותו היכל דקיק ומזוכך פנימי יותר. מכאן והלאה התפשט זה בזה והתלבש זה בזה, עד שנמצא זה לבוש לזה וזה לזה, זה מח וזו קליפה. ואף על גב שזה לבוש, נעשה הוא מח לדרגה אחרת, והכל כצורה זו נעשה, וכן הוא למטה, עד כי בצלם זה האדם הוא בעולם הזה, מח וקליפה, רוח וגוף, והכל הוא תיקון של העולם.

כשהיתה הלבנה עם השמש בדבקות אחת, היתה הלבנה באור. כיון שנפרדה מהשמש והופקדה על כל חילותיה, הקטינה את עצמה, הקטינה את אורה ונבראו קליפות על קליפות לגניזת המח, והכל תיקון של המח. ועל זה "יהי מארת" חסר,

¹ חכמה (רח"ו). כלומר 'דשם הרי הוא בחי' חכמה (כללים ח"א מט ע"א).

² בינה (רח"ו).

³ בינה (רח"ו).

⁴ חכמה (רח"ו).

⁵ לרוב זכות (ד"א).

⁶ בינה (רח"ו).

⁷ חכמה (רח"ו).

⁸ פי' אימא הוציא החסד דז"א (מ"מ).

⁹ חסד (רח"ו).

¹⁰ אימא נתלבשה בחסד דז"א, ואח"כ הוציאה ה' קצוות האחרים כדי שיהיו כולם נוטים לצד החסד (מ"מ).

¹¹ לאמא (רח"ו).

¹² זעיר שבפרצוף זה לבוש לעליון ממנו (רח"ו).

¹³ חיצוניות פרצוף עליון נעשה פנימיות לפרצוף שתחתיו (מ"מ).

¹⁴ לתחתון ממנו (רח"ו).

¹⁵ עיי' כללים ח"א קח ע"ד, ח"ב קכז ע"ד.

¹⁶ עיי' מיעוט הלבנה נתגלו הקלי' (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

וכל זה לתקון העולם, וזהו שכתוב "להאיר על הארץ".¹

ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים, "ויעש" רבוי ותיקון של הכל כראוי. "את שני המאורות הגדולים", בהתחלה [היו] בחבור אחד. סוד זה השם השלם יחד הו"ה אלהים, אף על גב שאינו בגלוי אלא בדרך סתום. "הגדולים" שנבראו (שנתגדלו) בשם זה כזה להקרא בהם השם של הכל. מצפ"ץ מצפ"ץ אלו שמות עליונים של שלש עשרה מדות הרחמים. "הגדולים", אלו התגדלו ועולים למעלה, בגלל שהם עליונים מסוד עליון, ועולים לתועלת העולם שבהם מתקיימים העולמות. כדוגמת זה "שני המאורות", שניהם כאחד עולים בגדלות אחת.

לא התיישבה הלבנה אצל השמש, זו התביישה מלפני זו, הלבנה אמרה "איכה תרעה", השמש אמרה "איכה תרביץ בצהרים", נר קטן איך מאיר בצהרים, "שלמה אהיה כעטיה", איכה בבושה, אז

יד) יהי מארת חסר וכל דא לתקונא דעלמא ודא הוא דכתיב (שם טו) להאיר על הארץ¹

ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים² (שם טז) ויעש רבויא ותקונא דכלא כדקא יאות את שני המאורות הגדולים בקדמיתא בחבורא חדא רזא דא שמא שלים³ כחדא יהו"ה אלהים אע"ג⁴ דלא איהו באתגליא אלא בארה סתים הגדולים⁵ דאתבריאו [נ"א דאתבריאו] בשמא דא כדא⁶ לאתקרי בהו שמא דכלא מצפ"ץ מצפ"ץ⁷ אלין שמהן עלאין דתליסר מכילן דרחמי⁸ הגדולים אלין אתבריאו⁹ וסלקין לעילא בגין דאינון עלאין מרזא עלאה¹⁰ וסלקין לתועלתא דעלמא לאתקיימא בהון עלמין כגוונא דא שני המאורות¹¹ תרוייהו כחדא סליקו ברבותא¹² חדא

לא אתיישב סיהרא (דא) לגבי שמשא דא אכסיף¹³ מקמי דא סיהרא אמרה (שיר א ז) איכה תרעה¹⁴ שמשא אמרה (שם) איכה תרביץ בצהרים שרגא זעירא אכדין צהיר בצהרים¹⁵ (שם) שלמה אהיה כעטיה אכדין בכסופא כדין

¹ כי ההעלם סיבת הגילוי כמשל השמש (רח"ו).

² ויעש רבויא ותקונא דכלא כדקא יאות. המאמר הזה הוא בחיית דף ק"א ע"ש (של"ה). שנכללת הבריאה באצילות (ביאורים ח"א עט ע"ד).

³ מנחת יהודה קב ופרדס בשער מיעוט הירח וזוהר תרומה קסא ע"א (ד"א). עי' דע"ה ח"א פא ע"א, ח"ב מז ע"ד.

⁴ שלא אמר הכתוב בהדיא שזו"ן נקראים ה' אלקים אלא מדקאמר המאורות הגדולים משמע שנקראו שמא שלים ה' אלקים (מ"מ).

⁵ עי' יהל אור.

⁶ כיון שיונקים משני פאות דא"א אזי נקראים בשם אחד זה כזה, ששניהם מצפ"ץ, ואינם זה הו"ה זה אלקים, כי זהו בחי' מאור הגדול ומאור הקטן (מ"מ).

⁷ שם הו"ה בא"ת ב"ש מצפ"ץ. ולפי דרכינו (קל רחום תכ גספי וחנון ארך פסטפט תגל אפים ורב חסד תומי פגש סחק פתיא טהג סחק לאלפים נשא כתכומי טבת עון ופשע זפט פובז וחטאה ונקה פסנתץ פטדץ) (ד"א). עי' ע"ח שער א"א פרק יא. עי' תיקו"ז טז ע"ב שהשם מצפ"ץ מרמז למט"ט, וכן ע"ש בגר"א קז ע"א שזה בבחינת עולם היצירה.

⁸ ב' הפאות שהם מצפ"ץ הם משפיעים ב"ג ת"ד שהם י"ג מכילן דרחמי שתחלתן מא"ל רחום וחנון, ולכן נזכרו ב' הו"ה קודם א"ל רחום וכו' כי ב' ההו"ה הם ב' שמות מצפ"ץ שהם ב' הו"ה באתב"ש (מ"מ). של י"ג מידות רחמים ור"ל שאלו שני שמות הם שתי מדות מ"ג מדות רחמים כנודע (והרשב"ב כ' כי פי' הרב האר"י זצ"ל אל תיקון א' רחום ב' וחנון ג' ופשוט) (ד"א).

⁹ פי' ב' שמות הם נגדלו ונתוסף בהם אור גדול (מ"מ).

¹⁰ מא"א (מ"מ).

¹¹ הם זו"ן שיצאו מהם (מ"מ).

¹² במעלה ורוממות (ד"א).

¹³ צ"ל דאכסיף מקמיה סהרא אמרה איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים שרגא זעירא וכו' (גליון מזוהר זולצבאך) (ש"נ).

¹⁴ איכה תרעה כלתך לפני השמש (מ"מ).

¹⁵ פי' השמש אומר שטענה זו של הלבנה אמיתית, כיון שהיא שרגא זעירא איכדין נהיר בצהרים שבודאי הלבנה אין לה הארה בפני השמש (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

אזעירת גרמא למהוי רישא לתתאי¹ דכתיב (שם ח) צאי לך בעקבי הצאן אמר לה קב"ה זילי ואזעירי גרמך ומתמן לית לה נהורא בר משמשא דבקדמיתא [הווי] יתבי <כחדא> בשקולא לבתר אזעירת גרמה (ד) בכל אינון דרגין דילה אע"ג דאיהי רישא² עלייהו [דהא לית אתתא ברבוייא בר בעלה <בבעלה> כחדא]

את המאור הגדול (בראשית א טז) יהו"ה³ ואת המאור הקטן אלהי"ם⁴ סוף כל דרגין סופא דמחשבה בקדמיתא אתרשים איהו לעילא באתוון דשמא קדישא את רביעאה דילה⁵ ולבטר אזעירת גרמה לאתקרי בשמא דאלהי"ם⁶ ועם כל דא סלקא לכל סטרין לעיל באת ה'⁷ בחבורא דאתוון דשמא קדישא לבתר אתפשטו דרגין מסטרא דא ומסטרא דא דרגין דאתפשטו מסטרא דלעיל אקרון ממשלת היום דרגין דאתפשטו מסטרא דתתא אקרון ממשלת הלילה ואת הכוכבים⁸ שאר חילין ומשיריין דלית לון הושבנא דכלהו תליין בההוא רקיע השמים [חי העולמים דכתיב (בראשית א יז) ויתן אותם אלהי"ם ברקיע השמים [מלכותא דדוד] להאיר על הארץ דא ארץ עלאה לתתא כדוגמא דא חי העולמים ודא להאיר על הארץ דא ארץ תתאה כדוגמא דלעיל]

מלכותא דדוד אתתקן ביומא דא רגלא⁹ וסמכא רביעאה דכורסייא¹⁰ אתתקנו אתוון¹¹ ואתיישרו על דוכתייהו ועם כל דא עד יום שתיתאה דאתתקן דיוקנא דאדם¹² תקונא כדקא

הקטינה עצמה להיות ראש לתחתונים, שכתוב "צאי לך בעקבי הצאן". אמר לה הקדוש ברוך הוא, לכי והקטיני את עצמך. ומאז אין לה אור רק מהשמש. שבהתחלה היו יושבים כאחד שקולים, אחר כך הקטינה את עצמה בכל אותם דרגות שלה, אף על גב שהיא ראש עליהם, שהרי אין אשה בגדלות רק עם בעלה כאחד.

"את המאור הגדול" יהו"ה. "ואת המאור הקטן" אלהי"ם, סוף כל הדרגות, סוף המחשבה. בתחילה נרשם הוא למעלה באותיות של השם הקדוש, האות הרביעית שלו, ואחר כך הקטינה עצמה להקרא בשם של אלהים. ועם כל זה עולה לכל הצדדים למעלה באות ה', בחיבור האותיות של השם הקדוש. אחר כך התפשטו דרגות מצד זה ומצד זה, הדרגות שהתפשטו מצד שלמעלה נקראו "ממשלת היום", ודרגות שהתפשטו מצד שלמטה נקראו "ממשלת הלילה". "ואת הכוכבים", שאר הצבאות והמחנות שאין להם חשבון, שכולם תלויים באותו רקיע השמים חי העולמים, שכתוב "ויתן אותם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ", זו ארץ העליונה, למטה כדוגמה זו, חי העולמים, וזה "להאיר על הארץ", זו ארץ התחתונה כדוגמה שלמעלה.

מלכות דוד נתקנה ביום זה כרגל ואדן רביעית של הכסא, נתקנו האותיות והתיישרו על מקומן, ועם כל זה, עד היום הששי שנתקנה דמות האדם תיקון כראוי,

¹ לבי"ע (רח"ו).

² לעולמיות בי"ע (רח"ו).

³ ת"ת (רח"ו).

⁴ נוק' (רח"ו).

⁵ בחצי ת"ת (רח"ו).

⁶ עי' ח"ג סה ע"א (לש"ו). עי' הקדר"ש טז ע"ב. ועי' בהגר"א על ספד"צ לו ע"ג ד"ה כתיב ויתהלך, ושם כו ע"ג ד"ה כתיב ויאמר, ובע"ח מוחין דקטנות ג'. ועי' בהגר"א על ספד"צ כו ע"ג.

⁷ בשעת הזיווג דאצילות (רח"ו).

⁸ הם חסדי היסוד (רח"ו).

⁹ פי' כי ג' ימים הראשונים הם חג"ת ויום ד' היא מלכות רגל רביעי של הכסא (מ"מ).

¹⁰ עמוד ורגל הרביעי לכסא העליון נתקן על תקונו (ד"א).

¹¹ פי' ד' אותיות הו"ה כי יה"ו הם ז"א וה' אחרונה מלכות (מ"מ).

¹² פי' אע"פ שאמרנו שיום ד' רומז למלכות, עכ"ז רביעי חמישי וששי הם נה"י גם כן, ולכן ביום ששי שנשלם פרצוף ז"א אזי נשלמה המלכות (מ"מ). עי' כללים ח"ב נו ע"א, ח"א קח ע"א, דע"ה ח"ב כז ע"א, סב ע"א. עי' לקמן ח"ג מח ע"א [כללים ח"א לז ע"א, פ ע"ד] ועי' דע"ה ח"ב דרוש ה' ענף א' סימן ה' [דביום הו' עלו כל העולמות עילוי נורא מאד. ועי' לקוטי תורה בראשית ומאמרי רשב"י קדושים (פג ע"א) וספר הגלגולים פרקים טז ויז, וע"ח שער דרושי אבי"ע פרק יג ויד וכל שער סדר אבי"ע] (לש"ו).

זהר פרשת בראשית

לא התיישב במקומו, ואז נתקן כסא עליון וכסא תחתון, והעולמות כולם התיישבו במקומם, וכל האותיות נתקנו [אתתקנן] (אתתקן)

כ/ב

על גלגליו⁴ בפשיטו דטופסירא דקוטרא⁵ [ויומא] (וביומא) רביעאה⁶ איהו יומא מאיס מבונים כמה דאת אמר (תהלים קיח כב) אבן מאסו הבונים הה"ד (שיר א ו) בני אמי⁷ נחרו בי דהא נהורא דא אזעירת גרמא ונהירו⁸ [דילה] (דילה) וקליפין אתקנו⁹ על דוכתייהו כל אינון נהורין דנהרין בלהו תליין בהאי רקיע השמים⁹ לאתקנא בהו כורסייא¹⁰ דדוד אלין נהורין מצירין ציורא דלתתא¹¹ לאתקנא ציורא דכלהו דאינון בכללא דאדם ציורא פנימאה דכל ציורא פנימאה אקרי הכי

ומהכא כל ציורא דאתכליל באתפשטו דא אקרי אדם >הה"ד (יחזקאל לד לא) אדם אתם אתם קרויין אדם ולא שאר עמין עעכו"ם וכל רוחא אקרי אדם > רוחא דסטר קדישא גופא דילה לבושא איהו ועל דא כתיב (איוב י יא)¹² עור ובשר תלבישני וגו' בשרא דאדם > לבושא איהו < (לבושייהו) ובכל אתר כתיב (שמות ל לב) בשר אדם אדם לגו בשר לבושא דאדם גופא

על גלגליהם בהתפשטות של תפיסת הקשר. ויום רביעי הוא יום מאס לבו נים, כמו שנאמר "אבן מאסו הבונים". זהו שכתוב "גַי אֵי נַחְרוּ בִי", שהרי אורה זו הקטינה עצמה והאור שלה, והקליפות נתקנו על מקומם. כל אותם המאורות שמאירים, כולם תלויים ברקיע השמים הזה לתקן בהם את כסא דוד. המאורות הללו מציירים ציור שלמטה לתקן ציור של כולם, שהם בכלל של אדם, ציור פנימי, שכל ציור פנימי נקרא כך.

ומכאן שכל ציור שנכלל בהתפשטות זו נקרא אדם. זהו שכתוב "אדם אתם", אתם קרויים אדם ולא שאר עמים עכו"ם. וכל רוח נקראת אדם, רוח של צד קדושה גופו הוא לבוש, ועל זה כתוב "עור ובשר תלבישני וגו'", בשר של אדם הוא לבוש. ובכל מקום כתוב בשר אדם, אדם לבפנים, בשר לבוש האדם גופו. רוחות שלמטה שנחתכים בסיגים של רוח זו הצטיירו ממנו ציורים שהתלבשו בלבוש אחר, כמו ציור של בהמות טהורות, "שור שה כבשים ושה עזים איל וצבי ויחמור וגו'", אותם שצריכים להיכלל בלבוש של אדם, אותו

¹ תחת היסוד כי ירדה (רח"ו). פי' המלכות לא נתיישרה עם הז"א (מ"מ).

² ת"ת (רח"ו). ז"א (מ"מ).

³ מלכות (רח"ו מ"מ). פי' נוק' שהיא כסא לבעלה (כללים ח"א קז ע"ד).

⁴ מציאות מרכבתם למטה במלכות, כי ענין צירוף הבחינות יכונה בשם גלגל, והנה כ"ב אותיות יצטרפו בסוד כ"ב גלגלים כ"ב אלפא ביתות חוזר הגלגל פנים ואחור (אור יקר).

⁵ ירצה בפשיטות טופס דיוקן הכוונה בהתפשטותם למטה מקום טופס הספירות שהוא במרכבותם במלכות (אור יקר). בהתפשטות ציור קשר עליון מסוד האצילות נתייחד הכל על ישובו כראוי (ד"א). אז נתייחד כל תהלוכות ההנהגה כולה, כי בחתימת מעשה בראשית נשלמו הכל על תיקונם (כללים ח"א קז ע"ד). בהתפשטות והתגלות זוהרי האור מסוד עולם המלבוש (דע"ה ח"ב קטו ע"ד).

⁶ פי' מציאות המלוכה ביום רביעי אי אפשר לומר שנתישבו האותיות בה, אדרבה אז היתה המיעוט לה (אור יקר).

⁷ שלש ספירות שהיו מבינה כמוה שהם יה"ו (אור יקר).

⁸ היינו שנתחזקו הקלי' אז מפני המיעוט ונתן להם מקום יניקה, והטעם שלא נתפשטו ג' אותיות יה"ו או כ"ב אותיות שהם ממש כג' אלו (אור יקר). הם הקלי לשון חרי אף (רח"ו).

⁹ יסוד (רח"ו).

¹⁰ מלכות (רח"ו).

¹¹ פי' האורות עליונים עם ז"ן הם מציירים נשמות ישראל שנקראים אדם (מ"מ).

¹² יתרו סוף עה וריש עו (הערת הזוהר).

זהר פרשת בראשית

דיליה ססירין דלתתא¹ דאתהתך בהתוכא² דרוחא דא אצטיירו מניה ציורין דאתלבשן בלבושא אהרא כגון ציורא דבעירי דכיינ (דברים יד ד) שור שה כשבים ושה עזים איל וצבי ויהמור וגו' אינון דבעיין לאתכללא בלבושא דאדם ההוא רוחא פנימאה דאינון סטריין [ס"א ציורין] סליק בההוא שמא דאתקרי בה גופא דיליה לבושא דההוא שמא [בשר שור] שור איהו פנימאה דההוא גופא בשר דיליה לבושא וכן כלהו

כגוונא דא בסטרא אהרא מסאבא³ רוחא דאתפשט בשאר עמין עעכו"ם נפקא מסטרא דמסאבו לאו איהו אדם⁴ ובגין כך לא סליק (לבושא) בשמא דא(י) שמא דההוא רוחא טמא לא סליק בשמא דאדם ולית ביה [חולקא] גופא דיליה לבושא דההוא טמא בשר טמא (י)טמא לגו בשר לבושא דיליה בגין כך בעוד [ד]שרי ההוא רוחא בההוא גופא אתקרי טמא נפק רוחא מההוא לבושא לאו אקרי טמא ולא סליק ההוא [לבושא] בשמא ססירין לתתא דאתהתך בהתוכא דרוחא דא אצטיירין מניה ציורין דאתלבשן בלבושא אהרא כגון ציורי בעירי מסאבי ואורייתא פתח בהו (ויקרא יא כט) וזה לכם הטמא כגון חזיר ועופי ובעירי דההוא סטרא רוחא סליק בההוא שמא גופא לבושא דיליה וגופא בשר חזיר אקרי חזיר לגו בשרא לבושא דיליה ובגין כך אלין תריין סטריין מתפרשן אלין אתכלילו ברזא דאדם ואלין אתכלילו ברזא דטמא כל זינא אזיל לזיניה ואתהדר לזיניה

נהורין עלאין דקא מנהרין נהרן בההוא רקיע השמים <וכו'> לאצטיירא [לתתא] (להכא) ציורין כדקא הזי דכתיב (בראשית א יז) ויתן אותם אלהים ברקיע השמים [וגו'] ולמשול ביום ובלילה שלטנו דתריין נהורין [דא] (ד)איהו שלטנו כדקא חזי מאור גדול שלטנו ביממא מאור קטן שלטנו בליליא ורזא דא מהכא שלטנותא

רוח פנימי של אותם צדדים (ציורים), עולה באותו שם שנקרא בו גופו לבוש של אותו שם, בשר שור, שור הוא פנימי של אותו גוף, הבשר שלו לבושו, וכן כולם.

כדוגמה זו בצד האחר הטמא, רוח שהתפשטה בשאר עמים עובדי עכו"ם יוצאת מצד הטומאה שאינו אדם. ולכן לא עולה בשם זה. השם של אותו רוח טמא לא עולה בשם של אדם, ואין בו חלק. הגוף שלו לבוש של אותו טמא. בשר טמא יטמא לפנימיות בשר לבושו. לכן, בעוד ששורה אותו רוח באותו גוף נקרא טמא, [וכאשר] יוצא רוח מאותו הלבוש, לא נקרא טמא, ולא עולה אותו לבוש בשם. הרוחות למטה שנחתכים בסיגים של רוח זו, מצטיירים ממנו ציורים שמתלבשים בלבוש אחר, כמו ציורי בהמות טמאות. והתורה פתחה בהם "וזה לכם הטמא", כגון החזיר ועופות ובהמות של אותו הצד, רוח עולה באותו השם, הגוף הלבוש שלו, והגוף נקרא בשר חזיר, חזיר לתוך בשר הלבוש שלו. ולכן שני הצדדים הללו נפרדים, אלה נכללו בסוד אדם, ואלה נכללו בסוד של טמא. כל מין הולך למינו וחוזר למינו.

המאורות העליונים שמאירים, אורם באותו רקיע השמים וכו', לצייר למטה ציורים כראוי, שכתוב "ויתן אותם אלהים ברקיע השמים וגו', ולמשול ביום ובלילה", שלטון של שני אורות אלו זהו שלטון כראוי. המאור הגדול שלטונו ביום, המאור הקטן שלטונו בלילה. וסוד זה, מכאן שלטון הזכר ביום לצוות (למלא) לביתו שצריך

¹ נפש הבהמית דישראל ונפש בהמות וחיות טהורות הם מקלי' נוגה. ונפש אומות העולם ונפש וחיות טמאות הם מג' קליפות האחרות, וז"ש כאן ססירין דלתתא דאתהתך, פ"ה הנשמות מפנימיות הקדושה, והתוך הקדושה שממנו נעשית הרוח היא קלי' נגה שהיא התוך הקדושה (מ"מ). רוחות שלמטה שיש בעה"ז הם מצטיירים בציור א' והיינו בגוף הבהמות כמבואר (ד"א).

² פ"ה היתוך סיגי הקדושה ורומז על קלי' נוגה. הרש"ב (ד"א).

³ פ"ה גם בטומאה יש דוגמת זה שאומות העולם נעשו מפנימיות ג' קליפות האחרות, והתוך שלהם שהוא חצוניותם משם בהמות טמאות (מ"מ).

⁴ מאחר שהוא מצד הטומאה לכן אינו נקרא כלל בשם אדם (ד"א).

זהר פרשת בראשית

דדכורא ביממא למנאה <נ"א למלאה> ביתיה דאצטריך ולאעלא ביה טרפא ומזונא כיון דעאל ליליא ונוקבא נקיט כלא לית שלטנו <דביתא> (בביתא) בר בנוקבא דהא כדין שלטנו [דיליה] (דיליה) דכתיב (משלי לא טו) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה היא ולא הוא [ממשלת היום דדכורא ממשלת הלילה דנוקבא]

<מאור גדול דא הוא שמשא ואית ביה תרין עשר פתחין אית ביה תרי עשר שעתי ושמשא שליט על יומא מאור קטן אית ביה תרי עשר פתחין ודא סיהרא ושלטא על ליליא וליילא אית ביה תריסר שעתי ועל דא ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד (זכריה יד ט) שמשא ותריסר פתחין אתעבידן י"ג מכילין דרחמי ליל סיהרא ותריסר פתחין ואתעבידו י"ג ואתעבידו שמשא וסיהרא חד יום ולילה אחד הה"ד (בראשית א ה) ויהי ערב ויהי בקר יום אחד ורוא דא לעילא¹ ואת הככבים כיון דנוקבא פקידת ביתא ואתכניסת לבעלה לית שולטנו דביתא⁴⁶ אלא לעולמתן דאשתארן בביתא לאתקנא כל תקוני ביתא ובתר אתהדר ביתא לשלטנו דדכורא ביממא [כלא] כדקא חזי

ויעש אלהים את שני המאורות (בראשית א טז) דא מאור ודא מאור בנין כך אינון נהורין דסלקי לעילא² אקרונ מאורי אור³ ואינון נהורין דנחתו לתתא אקרונ מאורי אש⁴ דאינון דרגין לתתא ושלטי כל יומוי דחול ועל דא כד נפיק שבתא מברכין על שרגא [דהא] (ד)אתיהיב לון רשו לשלטאה אצבען דבר נש אינון סתרא דדרגין ורוזין דלעילא ואית בהו פנימאין ואחוריים אחוריים אינון לבר ואינון רמו לטופרין דאצבען ובנין כך אית

כא/א

ולהכניס בו טרף ומזון. כיון שנכנס הלילה והנקבה לוקחת הכל, אין שלטון הבית, רק בנקבה, שהרי אז השלטון שלה, שכתוב "ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה", היא ולא הוא. ממשלת היום של הזכר, וממשלת הלילה של הנקבה.

(מאור גדול זהו השמש, ויש בו שנים עשר פתחים, יש בו שתיים עשרה שעות. ושמש שולט על היום. המאור הקטן יש בו שנים עשר פתחים, וזו הלבנה, ושולטת על הלילה, ובלילה יש שתיים עשרה שעות, ועל זה ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. השמש ושנים עשר פתחים נעשים שלש עשרה מדות הרחמים, וליל הלבנה ושנים עשר פתחים נעשו שלשה עשר, ונעשו השמש והלבנה אחד, ויום ולילה אחד. זהו שכתוב "ויהי ערב ויהי בקר יום אחד", וסוד זה למעלה). "ואת הכוכבים", כיון שהנקבה פוקדת את הבית ומתכנסת לבעלה, אין שלטון הבית אלא רק לנערים שנשארן בבית לתקן כל תקוני הבית, ואחר כך חוזר הבית לשלטון הזכר ביום, והכל כראוי.

"ויעש אלהים את שני המאורות", זה מאור וזה מאור. לכן אותם מאורות שעולים למעלה נקראים מאורי אור, ואותם מאורות שירדו למטה נקראים מאורי אש, שהם דרגות למטה ושולטים כל ימי החול. ועל כן כשיוצאת השבת מברכים על הנר, שהרי נתנה להם רשות לשלוט. האצבעות של בן אדם הם סתר של דרגות וסודות שלמעלה, ויש בהם פנימיים ואחוריים. אחוריים הם לחוץ, והם רמז לצפרני האצבעות. ולכן יש

¹ גליון. הרש"ב (נ"א).

² כיון שהם באצילות נקראים סליק לעילא (מ"מ).

³ פי' הם חגת"ם, לפי שז"א בניינו מהחסדים וכן הנקבה התבוננותה על ידי החסד בסוד והוכן בחסד כסא לכך חגת"ם נקראים מאורי אור (מ"מ).

⁴ שהם נוריאל רפאל גבריאל מיכאל אמר נחתי לתתא לפי שהם ביצירה (מ"מ). עי' תיקו"ז יב ע"א: בורא מאורי האש דאינון בהבדלה י"ה מן איש ואשה בתר דחאבו ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. פי' הגר"א: ר"ל, אחר שחטאו נלקח מהם י"ה, דהן מאורי האש ונעשה במקומם כתנות עור, ע"כ. אור הוא בבינה, מאורי האש, ה' פעמים אור של מעשה בראשית, ה' ראשונה של השם וכמ"ש בזה"ק ויקהל ר"ח ע"א ובהקדמת תיקו"ז ה' ע"א ודף יב ע"א (ביאורים ח"א עד ע"א).

זהר פרשת בראשית

רשו לאסתכלא בטופרין במוצאי שבת¹ דהא נהריף² מההוא שרגא ונהרין מההוא אש³ לשלמא אלן אתחזיין אצבען לגו לא אית רשו לאתחזיין בההוא שרגא דהא מלעילא⁴ נהרין ואקרונ פנים פנימאין ורוא דא >וראית את אחורי ופני לא יראו דלא יסתכל בר נש במוצאי שבת באצבען לגו בשעתא דאמר בורא מאורי האש > (שמות לג כג) וראית את אחורי אלן פנים דלבר דאתרמיזו בטופרי (שם) ופני לא יראו אלן אצבען לגו אלן שלטי בשבתא ואלן שלטי בחול⁵

וביומא דשבתא קב"ה שליט בלחודוי⁶ באינן פנים פנימאין על כורסי יקריה וכלהו אתכלילן ביה ושלטנותא דיליה איהו ובגין כך אחסין נייחא לכל [עלמין] (עמין) וירתין ירותא דיומא דא עמא קדישא דאקרונ עמא חד [בארעא] (כאנון) מאורי אור מסטרא דימינא דאיהו אור קדמאה דהוה ביומא קדמאה >ד< ביומא דשבתא נהרין אינן מאורי אור >בלחודייהו< (בלחודוהי) ושלטין ומנייהו נהרין כלהו לתתא וכד נפיק שבתא גניזין מאורי אור דלא אתגליין ומאורי האש שלטין כל חד וחד על דוכתייהו אימתי שלטין במוצאי שבת עד מעלי יומא דשבתא ועל דא אצטריכו לאתנהרא מההוא שרגא [במוצאי] (למוצאי) שבת

והחיות רצוא ושוב⁷ (יחזקאל א יד) דלא יכיל עינא למשלט בהו בגין דאינן רצוא ושוב חיות דאתגליין אינן דההוא אופן קאים בגוייהו ומאן איהו דא מטטרון דאיהו רב ויקיר משאר אלן

רשות להסתכל בצפרנים במוצאי שבת, שהרי מאירים מאותו הנר ומאירים מאותה אש לשלוט. אלה נראים, אבל אצבעות שבפנים אין רשות להראות באותו נר, שהרי מלמעלה מאירים ונקראים פנים פנימיות, וזה סוד "וראית את אחורי ופני לא יראו", שלא יסתכל אדם במוצאי שבת באצבעות בפנים בשעה שאומר בורא מאורי האש. "וראית את אחורי" אלו פנים שבחוץ שנרמזו בצפרנים. "ופני לא יראו" אלו האצבעות בפנים, אלה שולטים בשבת, ואלה שולטים בחול.

וביום השבת, הקדוש ברוך הוא שולט לבדו באותם פנים פנימיים על כסא כבודו, וכולם נכללים בו, והשלטון הוא שלו. ולכן מוריש מנוחה לכל העולמות, ויורשים ירושה של יום זה העם הקדוש שנקראים עם אחד בארץ. מאורי אור מצד הימין שהוא אור ראשון שהיה ביום הראשון, שביום השבת מאירים אותם מאורי אור בלבדם ושולטים, ומהם כולם למטה מאירים. וכשיוצאת שבת, נגנזים מאורי אור שלא מתגלים, ומאורי האש שולטים כל אחד ואחד על מקומם. מתי שולטים, במוצאי שבת, עד ערב יום השבת. ועל זה צריכים להיות מוארים מאותו הנר במוצאי שבת.

"והחיות רצוא ושוב" שלא יכולה העין לשלוט בהם בגלל שהם רצוא ושוב. חיות שמתגלות הם שאותו האופן נמצא בתוכם, ומי הוא, זה מטטרון⁷, שהוא גדול ונכבד משאר אלה (הצבאות), ועליון חמש מאות פרסות. חיות שמוסתרות הן תחת שתי אותיות עליונות שמתכסות. "ה אותיות שולטות על ו"ה, אלה מרכבה לאלה. ואותו

¹ החשמ"ל הוא בבחינת הצפרנים העליונים, ולא נשאר ממנו כי אם ראשי האצבעות, שממש יונקת קליפת נוגה כנזכר בזהר ויקהל דר"ח, ונקרא "כתנות אור" (ע"ח שער מט פרק ד).

² החיצונים (רח"ו).

³ מלכות (רח"ו).

⁴ מאימא (מ"מ).

⁵ ע"י ויקהל רח ע"א ושעה"כ ס ע"ב, ופע"ח שער השבת כד.

⁶ בו"י מי החול ו"ק דאצילות משפיעים בו"ק דבריא, ו"ק דבריא בו"ק דיצירה בארץ ישראל, ובחול"ל מאירים ו"ק דעשיה, אבל ביום השבת ו"ק דאצילות משפיעים בו"ק דבריא, ומשם בא השפע בשבת בסוד נתעלה וישב על כסא כבודו שהיא בריאה, אבל יצירה ועשיה אינם עולים בשם. וז"ש קב"ה שהיא בינה שליט בלחודוי, פי' בלי יניקת הקליפות באינן פנים פנימאין, שהם חגת"ם, על כורסי יקריה שהיא הבריא (מ"מ).

⁷ פי' בין חיות דאתגליין, שהם נוריא רפאל גבריאל מיכאל, בין חיות דמטמרן שהם חגת"ם, כולהו לא יכיל עינא למשלט בהו, ולכן אמר קרא והחיות סתם משמע שעל כולם ידבר (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

הנסתר של כל הנסתרים שלא נודע כלל שולט על הכל ורוכב על הכל.

ג"א חיילין > ועלאה חמש מאה פרסי חיות¹ דמטמרן אינון תחות תרין אתוון עלאין דאתכסיין י"ה אתוון שליטין על ו"ה אלין רתיכא לאלין [וההוא] (דההוא) טמירא לכל טמירין² דלא אתידע כלל שליט על כלא ורכיב על כלא

חיות דאתגליין אינון לתתא תחות אלין עלאין³ דמטמרן ואתנהרן מנייהו ונטלין בגנייהו חיות עלאין כלהו כלילין⁴ ברקיע השמים⁵ [ועלייהו כתיב (בראשית א יד-טו) יהי מארת ברקיע השמים והיו למאורות ברקיע השמים כלהו תליין בההוא רקיע השמים] רקיע שעל גבי החיות [דא] ההוא דכתיב (יחזקאל א כב) ודמות על ראשי החיה⁶ רקיע כעין הקרח⁷ דא ההוא קדמון [ג"א⁴⁷ קדמאה] דהא מתמן ולהלאה לית מאן דיכיל לאסתכלא ולמנדע מאי טעמא משום דאיהו סתים במחשבה⁸ ומחשבה דקב"ה טמירא סתימא עלאה⁹

מחשבה דבר נש בכל עלמא⁴⁸ לאתדבקא [ולמנדע] (ולמודע) לה מלין דתליין במחשבה עלאה¹⁰ לית מאן דיכיל לאתדבקא לון מחשבה ממש על אחת כמה וכמה גו⁴⁹ מן מחשבה¹¹ מאן איהו דעביד רעיוני דהא לית סוכלתנו למשאל כ"ש למנדע אין סוף לית ביה רשומא כלל¹² ולא תליא שאלתא ביה ולא רעיונא לאסתכלותא דמחשבה כלל מגו סתימא דסתימא¹³ מריש נחיתו דאין סוף¹⁴ נהיר נהירו דקיק¹⁵ ולא ידיע

החיות שמתגלות הם למטה תחת אלה העליונות שנסתרות ומאורות מהן, ומתנהגים בגללם. החיות העליונות כולן כלולות ברקיע השמים, ועליהם כתוב "יהי מארת ברקיע השמים", "והיו למאורת ברקיע השמים", כולם תלויים באותו רקיע השמים. הרקיע שעל גבי החיות, זה אותו שכתוב "ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח", זה אותו קדמון (ה' הראשונה). שהרי משם והלאה אין מי שיכול להסתכל ולדעת. מה הטעם, משום שהוא סתום במחשבה, ומחשבת הקדוש ברוך הוא טמירה וסתומה עליונה.

מחשבת בן האדם בכל העולם (לא יכול) להתדבק ולדעת אותה, דברים התלויים במחשבה עליונה אין מי שיכול להשיג אותם, המחשבה ממש על אחת כמה וכמה. לפנים מהמחשבה מי הוא שעושה רעיונות, שהרי אין תבונה לשאול, וכל שכן לדעת. אין סוף אין בו רושם כלל, ושאלה לא תלויה בו, ולא רעיון להתבוננות המחשבה כלל. מתוך סתום הסתומים, מראש ירידת האין סוף, מאיר אור דקיק ולא ידוע, סתום בסתימה (ברושם) כחידוד המחט. סוד סתימת המחשבה לא ידוע, עד שמתפשט

¹ עיין בסוף משפטים שיש חיות למעלה מחיות (ד"א). מטטרון נאצל וצ"ע (ד"א). לא דק ופי' חיות דמטמרן חגת"ם וחיות דאתגליין נרנ"ח ומטטרון שר מלאכים בעולם היצ' וראשו בבריאה ועיין ריש תיקון מ"ז ומ"א ומדרגת מטטרון שהוא עה"ד טו"ר נהפך למטה ביד מרע"ה. הרש"ב (נ"א).

² הוא א"א כי אר"א נקראים טמירין שהם בגו זר"ן ואריך תוך אר"א ולכך נקרא טמירא לכל טמירין (מ"מ).

³ חגת"ם (מ"מ).

⁴ בראשית לג ע"ב (הערת הזוהר).

⁵ בינה (מ"מ).

⁶ פי' החיה היא מלכות, וראשיה הם חג"ת ורקיע שעל ראשי החיה היא בינה (מ"מ).

⁷ בינה (רח"ו).

⁸ חכמה (רח"ו). פי' אור א"ס ב"ה סתים בתוך אבא, ואין מי ששיגהו לפי שאבא אורו גדול מאד (מ"מ).

⁹ טמירא יותר מהמלכות שהיא נגלית, סתימא יותר מז"א עילאה יותר מאימא (מ"מ).

¹⁰ הם הפרצופים שיונקים מאבא כגון אימא זז"ן (מ"מ).

¹¹ א"א (מ"מ).

¹² פי' א"ק נקרא א"ס בעצם, משא"כ עתיק וא"א שנקראים א"ס בהשאלה (מ"מ).

¹³ א"א (מ"מ).

¹⁴ שהוא ראשית הגילוי ואדם קדמאה (מ"מ).

¹⁵ אבא (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

סתים בסתימו¹ <נ"א ברשימו> כחודא דמחטא רזא סתימא דמחשבה (ו) לא ידיע עד דאתפשט נהירו מניה² באתר דאית ביה רשימין דאתוון³ כלהו מתמן נפקן

בריש כלא [א] רישא וסופא דכל דרגין⁴ רשימו דאתרשים [ביה] (ב) דרגין כלהו⁵ ולא אקרי אלא אחד לאחזאה דאע"ג דאית ביה דיוקנין סגיאין לאו איהו אלא חד ודאי איהו את דעלאין ותתאין תליין ביה ראשיתא דאל"ף טמירו דרזא דמחשבה עלאה⁶ וההוא אתפשטו דההוא רקיע עלאה כלא סתים בההוא רישא [בגין] דכד נפיק א' מהאי רקיע בדיוקנא דרזא דרישא דמחשבה נפקא⁷ בההוא אמצעיתא דאל"ף שית דרגין כלילין ביה⁸ רזא דכלהו חיות טמירין עלאין [דתליין] <ס"א דסליקן> מנו מחשבה חד נהירו⁹ דנהיר ואתנגניו [דהא] (דא) נהירא דאת [ט"ו]¹⁰ [ט' נ"א ב'] דבראשית חום היום (בראשית יח א) דהוה אברהם יתיב פתח האהל¹¹ דאיהו פתחא מתתא לעילא וחום היום נהיר על ההוא פתחא ונהרא מתמן

תניינא¹² נהירו [דאזיל] [דאחיל] לאתחשכא [לעת] [לערב] פנות ערב¹³ רזא דצלוחא דיצחק לאתקנא האי דרנא דכתיב (בראשית כד סג) ויצא יצחק¹⁴ לשוח בשדה לפנות ערב

ממנו אור. במקום שיש בו רשומים של כל האותיות, משם יוצאים.

בראש הכל. א', ראש וסוף של כל הדרגות, הרושם שנרשמים בו כל הדרגות, ולא נקרא אלא אחד, להראות שאף על גב שיש בו דמויות רבות אינו אלא אחד. ודאי היא האות שעליונים ותחתונים תלויים בה. ראשית של אל"ף, סתר של סוד המחשבה העליונה. ואותה התפשטות של אותו רקיע עליון, הכל סתום באותו הראש, בגלל שכאשר יוצאת א' מרקיע הזה, בדמות של סוד ראש המחשבה יוצאת. באותו אמצע של אל"ף כלולים בו שש דרגות, סוד של כל החיות הנסתרות העליונות (שעולות, וס"א שתלויות), מתוך המחשבה. אור אחד שמאיר ונגנז, שהרי אור של האות (ט') של בראשית (ב' דבראשית), חום היום שהיה יושב אברהם פתח האהל, שהוא פתח מלמטה למעלה, וחום היום מאיר על אותו פתח ומאיר משם.

שני, אור שהולך להיות חשוך לעת פנות ערב. הסוד של תפילת יצחק לתקן דרגה זו, שכתוב "ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב". הסתכלות של ערב, וחשוכים כולם אצלו. בפנות הערב הזה הסתכל (התרחץ) יעקב באותו ממונה של עשו.

¹ חכמה (רח"ו).

² אמא (מ"מ).

³ בינה (רח"ו). פי' כי באימא נרשמו האותיות בסוד וייצר (מ"מ). פי' אתוון מבינה נקודי מחכמה טעמי מכתר (ד"א).

⁴ א' בצירורה היא יו"ד [א], י' הוא אבא ד' היא מלכות (מ"מ).

⁵ פי' י' של יו"ד קוץ היו"ד הוא אריק, גוף היו"ד העיקרי היא חכמה, ובינה כלולה עמו בסוד הבן בחכמה, וד' דיו"ד הם ז,ן, נמצא שכל ה' פרצופים כלולים באות א' (מ"מ).

⁶ פי' כי ראשית האל"ף שהיא יו"ד הוא אבא, ואמא כלולה עמו בסוד הבן בחכמה (מ"מ).

⁷ פי' ע"א הוא דמות יוד למעל' ויו"ד למטה וא"ו באמצע זהו דקאמר אמצעית' דאלף שית דרגין דיוד של מעלה היא רומזת לכתר וחכמה ושל מטה רומזת למ' בסוד שילוב השם הוי"ה אדנ"י כנודע שהם הני תרי יודין דרישא וסיפא כנודע נמצא ראש וסוף הכל מרומז באלף וז"ש דקאמר לעיל בסמוך א' רישא וסיפא דכל דרגין. א"ם (נ"א).

⁸ הם ו"ק דז"א (מ"מ).

⁹ פי' חסד דז"א (מ"מ).

¹⁰ חסדים דאבא (רח"ו).

¹¹ היא מלכות בסוד והוכן בחסד כסא (מ"מ).

¹² גבורה (רח"ו).

¹³ פי' שהגבורות בסופם הם דינים גמורים (מ"מ).

¹⁴ פי' יצחק תקן בתפילתו השדה, שהיא המלכות, בשביל למתק פנות ערב, שהוא סוף הגבורות, דערב היא המלכות שהיה יצחק מתקנה ומרחיק יניקת הקלי' ממנה ולכך צריך הסתכלות לתקנה (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

אסתכלותא דערב וחשוכן כלהו לגביה! בהאי פנות ערב אסתכל⁵⁰ יעקב² בההוא ממנא דעשו תליתאה³ נהירו דכליל <תריין⁴> (תמן)

שלישי, אור שכולל שני

כא/ב

אלין נהירו דנהיר באסוותא רוא דכתיב ביעקב (בראשית לב לב) ויזרח לו השמש וגו' ודאי כד אתכליל בההוא פנות ערב⁵ מכאן ולהלאה והוא צולע על ירכו דא איהו נצח ישראל⁶ ירכו כתיב ולא ירכיו דא דרגא רביעאה⁷ דלא אתנבי בר נש מתמן עד דאתא שמואל ועליה כתיב (שמואל א טו כט) וגם נצח ישראל וגו'⁸ כדין אתתקן דהוה חלשא מכד אסתכן יעקב אבינו בממנא דעשו⁹

אלו, אור שמאיר ברפואה, סוד הכתוב ביעקב "ויזרח לו השמש וגו'". ודאי כשנכלל באותו פנות ערב. מכאן והלאה "והוא צולע על ירכו", זהו נצח ישראל. "על ירכו", ירכו כתוב ולא ירכיו, זו דרגה רביעית שלא התנבא אדם משם עד שבא שמואל, ועליו כתוב "וגם נצח ישראל וגו'". אז נתקן שהיה חלש כשהסתכן יעקב אבינו עם הממונה של עשו.

ויגע בכף ירכו (בראשית לב כה) כד אתא לגבי [דיעקב נטל תוקפא מההוא פנות] (יעקב נטל תוקפו מההוא) ערב בדינא תקיפא ויעקב הוה אתכליל ביה ולא יכיל ליה וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו נטל תוקפא דדינא מתמן בניין¹⁰ דירכא איהו לבר מגופא דיעקב¹¹ גופא הוה וגופיה הוה כליל ברזא דתריין דרגין ברזא דאקרי אדם כיון דנטל תוקפא לבר <מגופא> (מגופיה) מיד ותקע כף ירך יעקב (שם) ולא אתנבי בר נש מתמן [עד דאתא שמואל ועל דא נצח ישראל כתיב ביה (שמואל א' טו כט) כי לא אדם הוא¹²]

"ויגע בכף ירכו", כשבא אצל יעקב, לקח כח מאותו פנות ערב בדין הקשה, ויעקב היה נכלל בו ולא יכל לו. "וירא כי לא יכל לו ויגע בכף ירכו", לקח כח הדין משם, בגלל שירך הוא מחוץ לגוף, שיעקב היה גוף, וגופו היה כלול בסוד של שתי דרגות, בסוד שנקרא אדם. כיון שלקח כח מחוץ לגוף, מיד "ותקע כף ירך יעקב". ולא התנבא איש משם עד שבא שמואל. ועל זה "נצח ישראל" כתוב בו, כי לא אדם הוא.

¹ פי' שבניינה מהגבורות שנקראים חשך, ולכך יצחק מתקנה בהאי פנות ערב (מ"מ).

² ופי' ע"י שינק סמאל מסוף הגבורות, נתחזק כחו ומצא קצת שליטה ח"ו על יעקב (מ"מ).

³ ת"ת (רח"ו).

⁴ הוא הת"ת שכולל חו"ג (מ"מ).

⁵ לפי שקבל הארה שרו של עשו מפנות ערב, לכך נתגבר על יעקב ונעשה צולע על ירכו (מ"מ).

⁶ כל זה מבואר בפרדס שער ירך יעקב (של"ה). בראשית כו ע"ב [עיקר צליעת יעקב הוא בסוד הוד ולא נצח. ועי' שער מאמרי רשב"י בראשית יג ע"ב – שזו"נ היו אב"א ולכן פגימה בנצח של ז"א היא בהוד דנוק', וזה לא נתקן על ידי שמואל אלא רק דוד או חרבן בית המקדש, שעה"ק נא ע"ג, פרע"ח פ"א דתפילין, מיעוט הירח פ"ב שהוא בהוד דרחל – כללים ח"א ע ע"ג, ועי' עא ע"א] וישלח קע ע"ב וקעא ע"א ומנחת יהודה דף פז פח ופרדס בשער ירך יעקב שהרי נצ"ח הוא בימין זוהר תרומה קסח ע"ב (ד"א). פגם זה שבנצח נתקן קצת ע"י שמואל ובשלימות על ידי דוד, ואילו ההוד יתוקן רק לעתיד לבא (כללים ח"א סט ע"ד). פי' ע"י שמואל הנביא הרחיק יניקת שמאל מהנצח דז"א (מ"מ).

⁷ משפטים קיא ע"ב (ד"א). דא דרגא רביעה וכו'. ר"ל ממטה למעלה וגם מחסד למטה (א"מ) (ש"נ).

⁸ וגם נצח שהוא ז"א לא ישקר, ר"ל לא יש יניקה ממנו לקלי' הנק' שקר (מ"מ).

⁹ תקונים כה (הערת הזוהר). עי' שער מאמרי רשב"י.

¹⁰ קמו ע"א קסו ע"א קעא ע"א (הערת הזוהר).

¹¹ עיין בתיקון יג כה א, ויחי רלו ע"ב (ד"א). עי' ע"ח שער טז פרק ד' ה', ושער מאמרי רשב"י, הקדו"ש יז ע"ד, כללים ח"א ל ע"ד, ביאורים ח"א פח ע"א.

¹² פי' שחג"ת נקראים אדם, אבל נצח הוא לבר מגופא, לכך כתיב ביה כי לא אדם הוא, ולכך היה יכולת לסמאל לינק ח"ו ממנו (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

יהושע נתנבא מהודו של משה¹ דכתיב (במדבר כז כ) ונתתה מהודך עליו [ודא] (והא) <הוד>⁵¹ דרגא חמישאה² נצח ירכא שמאלא [ד]יעקב³ ובגין כך [אתא] (אמר) דוד וכליל ליה בימינא דכתיב (תהלים טו יא) נעימות בימינך נצח⁴ ימינך לא כתיב אלא בימינך מאי טעמא אתחלש ירכא דיעקב בגין דאתקרב ביה (ב)סטר מסאבא (ו)נקיט תוקפא מניה ואתעכב עד שמואל ועל דא⁵ אתא לאדכרא [דדא] (בדא) איהו ירכא דישראל דכתיב (שמואל א' טו כט) וגם נצח ישראל ועל דא כל מילוי הוו בדינא בשירותא ובסופא⁶ ותו קב"ה כליל ליה לבתר בהוד אימתי⁷ לבתר דמשח מלכין ועל דא שקיל איהו⁸ כמשה ואהרן מה משה ואהרן בתרין סטרין דלעילא⁹ אף הוא לתתא כגוונא דאינון תרין סטרי ומאן אינון נצח והוד כגוונא דמשה ואהרן דלעילא¹⁰ וכלהו דרגין אחידן (ביה) דא בדא דכתיב (תהלים צט ו) משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו דהא שית סטרין אתכלילו <אחידן דא בדא

כמה> [כמא דאלין אחידן¹¹ משה ואהרן ושמואל אוף הכי אחידן דא בדא] יעקב משה ויוסף¹² יעקב מאריה דביתא מית יעקב נטל משה ביתא ומני לה בחייו¹³ יוסף ע"י דיעקב ומשה¹⁴ הוה צדיק יעקב [ביוסף] (ויוסף) נטל ביתא דכתיב (בראשית לו ב) אלה תולדות יעקב יוסף

יהושע נתנבא מהודו של משה, שכתוב "ונתת מהודך עליו". הוד. וזו דרגה חמישית. "נצח" ירך שמאל של יעקב, ולכן בא דוד וכלל אותו בימין, שכתוב "נעימות בימינך נצח". לא כתוב ימינך אלא בימינך. למה נחלשה ירך יעקב, בגלל שצד הטומאה התקרב אליו ולקח ממנו כח, והתעכב עד שמואל. ועל זה בא להזכיר שזהו ירך של ישראל, שכתוב "וגם נצח ישראל". ועל זה כל דבריו היו בדין בתחילה ובסוף. ועוד, שהקדוש ברוך הוא כלל אותו אחר כך בהוד, מתי, לאחר שמשח מלכים. ועל זה הוא שקול כמשה ואהרן. מה משה ואהרן בשני צדדים שלמעלה, גם הוא למטה כדוגמת אותם שני הצדדים. ומי הם, נצח והוד. כדוגמת משה ואהרן שלמעלה. וכל הדרגות אחוזות זו בזו, שכתוב "משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו", שהרי ששה צדדים נכללו אחוזות זו בזו.

כמו שאלה אחוזים, משה ואהרן ושמואל, כך גם אחוזים (זה בזה) יעקב משה ויוסף. יעקב בעל הבית. מת יעקב, לקח משה את הבית, ופקד אותה בחייו. יוסף על ידי יעקב, ומשה היה צדיק. יעקב לקח את הבית על ידי יוסף, שכתוב "אלה תולדות יעקב יוסף". משה לא שימש בה עד שיוסף

¹ ת"ת (רח"ו). ויהושע אתבני מהודו של משה כו' ודא דרגא חמישאה וכו'. ר"ל מחס"ד כנ"ל עד הוד (ש"נ).
² הוד דא דרגא חמישאה כו'. נ"ב כתב האריז"ל פ"א דתפילין דודאי נצח בימין דרגא ד' אלא שרחל היא אב"א נגד נצח הוא הוד רחל והוא דרגא חמישאה ולכן דוד דהוי מיהודה וד' שלו הוא בלאה העומדת פניה נגד אחר ז"א אז נצח שלו היא נצח שלה ולכן הדראי לימינאי (נז"י) (ש"נ).
³ כאן מבאר שבתחלה יצאה נצח בסט' דדינא והוד בסט' דרחמי, ואח"כ נתקנו (בהגר"א על ספד"צ ט ע"ד ד"ה מלך הששי). קרי ליה שמאלא על שם הוד דרחל שנגדו מאחור (מ"מ).
⁴ ע"י בהגר"א על ספד"צ י ע"ג ד"ה ולא זכה דוד שזה בחי' חסד דאתגליא בפום אמה, ע"י אד"ר קמב ע"א. וע"י בהגר"א על ספד"צ כו ע"ד.
⁵ שמות קיא ע"א (הערת הזוהר).
⁶ פי' בשירותא במעשה עלי בסופא בענין שאול (ד"א). פי' ששמואל היה מוכיח לישראל בין בתחלת ימיו בין בסוף ימין, ותחילה ניבא על עלי ובסוף על שאול (מ"מ).
⁷ ותוב קב"ה כליל ליה לשמואל לבתר אימתי כו' כצ"ל (א"מ) (ש"נ).
⁸ תרומה קמח ע"א (הערת הזוהר).
⁹ פי' הם חו"ג, אהרן בחסד, משה בגבורה (מ"מ).
¹⁰ בגוונא דמשה ואהרן דלעילא כו'. משמע דמ"מ לא הוי שמואל כמותם ודו"ק (ש"נ).
¹¹ כמה דאלין אחידן וכו'. ר"ל בנצ"ח והוד (ש"נ).
¹² יעקב משה ויוסף כו'. ר"ל בת"ת ויסו"ד (ש"נ).
¹³ יעקב גרם זווג דזו"ן בחייו, גופא בגופא, ובשעת מיתה זווג דזו"ן רוחא ברוחא (מ"מ).
¹⁴ משה אפילו בחייו גרם זווג דזו"ן וזווג דאו"א גופא בגופא (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

משה לא שימש בה עד דנטל ליה ליוסף! כד נפקת שכינתא מן גלותא לא יכיל לאזדווגא [בה] אלא ביוסף דכתיב (שמות יג יט) ויקח משה את עצמות יוסף עמו (ד) אמאי כתיב עמו אלא גופא לא אזדווג בנוקבא עד דאזדווג בהדי בריה⁵²² ועל דא משה נטל ליה ליוסף עמיה כיון דהוה עמיה שמש בנוקבא כדקא יאות ובגין כך יעקב משה ויוסף כחדא אזלי

יעקב מית וגופיה אעלו ליה בארעא קדישא יוסף מית גופיה לא אתקבר בארעא קדישא אלא גרמוי משה לא האי ולא האי אמאי אלא יעקב בעלה קדמאה דמטרוניתא הוה מית יעקב אזדווגת ביה במשה ובעוד דהוה משה בהאי עלמא מני לה כדקא יאות ואיהו הוה בעלה תניינא יעקב אעילו ליה לארעא קדישא גופיה שלים בגין דאיהו גופא יוסף גרמוי ולא גופיה בגין דגרמין אינון חיילין ומשריין דלעילא וכלהו נפקי מההוא צדיק וצדיק צבאות אקרי מאי טעמא בגין דכל צבאות ומשריין עלאין מניה נפקין ועל דא גרמוי דאינון צבאות עאלו בארעא

משה³ הוה לבר ולא עאל תמן לא גופיה ולא גרמוי אלא עאלת שכינתא בארעא בתר דמית משה⁴ >1- אתהדרת לבעלה קדמאה ודא⁵³ איהו יעקב מכאן נוקבא דאתנסיבת בתרין בההוא עלמא⁵ אהדרת לקדמאה משה הוה לבר כיון דבעלה קדמאה הוה בארעא משה זכה בחייו מה דלא זכה ביה יעקב⁶ יעקב שימש בה בההוא עלמא משה בהאי עלמא

ואי תימא [דגריעו דמשה⁷] (משה גריעו) הוה לאו הכי [אלא] כד נפקי ישראל ממצרים מסטרא⁸ דיובלא [הוה] וכל אינון שתין רבבין⁵⁴ מעלמא עלאה הוה

לקח אותו. כשיצאה השכינה מהגלות, לא יכול להזדווג בה, רק ביוסף, שכתוב "ויקח משה את עצמות יוסף עמו", למה כתוב עמו, אלא גוף לא מזדווג בנקבה עד שמזדווג עם בנו, ועל זה משה לקח לו את יוסף עמו, כיון שהיה עמו, שימש בנקבה כראוי. ולכן יעקב משה ויוסף הולכים כאחד.

יעקב מת, והכניסו את גופו לארץ הקדושה. יוסף מת, גופו לא נקבר בארץ הקדש אלא עצמות. משה לא זה ולא זה, למה, אלא יעקב היה בעלה הראשון של המלכה, מת יעקב הזדווגה במשה, ובעוד שמשה היה בעולם הזה, פקד אותה כראוי, והוא היה בעלה השני. את יעקב הכניסו לארץ הקדושה [כאשר] גופו שלם, בגלל שהוא גוף. יוסף, עצמותיו ולא גופו, בגלל שעצמות הם צבאות ומחנות שלמעלה, וכולם יוצאים מאותו צדיק. והצדיק נקרא צבאות. למה, בגלל שכל צבאות ומחנות עליונים יוצאים ממנו, ועל זה עצמותיו, שהן צבאות, נכנסו לארץ.

משה היה בחוץ, ולא נכנס לשם לא גופו ולא עצמותיו, אלא נכנסה השכינה לארץ. אחר שמשה מת, וחזרה לבעלה הראשון, וזהו יעקב. מכאן נקבה שנשאת לשנים באותו העולם, היא חוזרת לראשון. משה היה בחוץ, כיון שבעלה הראשון היה בארץ. משה זכה בחייו מה שלא זכה בו יעקב. יעקב שימש בה באותו עולם, ומשה בעולם הזה.

ואם תאמר שזה היה החיסרון של משה, לא כך, אלא כשיצאו ישראל ממצרים מצד היובל היה, וכל אותם שישים רבוא היו מעולם העליון.

¹ יסוד (רח"ו).

² עד דאזדווג בהדי ברי' וכו'. נ"ל דצ"ל אבריה ודו"ק (ש"נ).

³ שורש בחינת דור המדבר הוא באורות דאבא שיציאתם הוא מצד הפנים דז"א, ולכן לא נכנסו לא"י, שכן הם אינם ממדרגתה. ועיי' הארת המוחין פרק ג' (דע"ה ח"ב קל ע"ד).

⁴ אלא בגין דעאלת שכינתא בארעא בתר דמית משה כו' כצ"ל (ש"נ).

⁵ בג"ע או בתחיית המתים וצ"ע (רח"ו).

⁶ בהקדמה ו' ע"ב, ויחי רלג ע"ב, ורכו ע"ב, ובלק קפז ע"ב, ובפנחס רס, תקונים סוף תקון מט, לעיל דף ב ע"ב (ד"א). ופ' תרומה קמד ע"ב וח"ג כה ע"ב (לש"ו).

⁷ שלא נכנס לארץ ישראל (מ"מ).

⁸ (יתרו פג ע"ב ופה ע"ב ומשפטים קכא ע"א ועיין בפ' ואתחנן רסב ע"א וכי תצא בר"מ חמשין תרעין אתפתח לון מסטרא דבינה כו' ע"ש רעז ע"א ובא מג ב) (ד"א).

זהר פרשת בראשית

כב/א

ובהוא דיוקנא אזלו במדברא¹ וחד מנהון לא
עאלו בארעא אלא בניהון² תולדין דלהון כדקא
חזי³ דאינון תקונא דסיהרא⁴ וכל עובדי ארעא
תקונא דסיהרא הוה משה שימש בסיהרא בעוד
דאיהו בגופא ומני לה לרעותיה כד אתפטר
מהאי עלמא סליק בסליקו עלאה ברוחא קדישא
ואתהדר ברוחא ליובלא עלאה⁵ ותמן אתדבק
באינון שתין⁶ רבוא דהוון דיליה מה דלא הוה כן
ליעקב דהוה אתהדר ברוחא לגו שמטה מה דלא
הוה כן בחייו⁷ <בנין> כיון דביתא אחרא הוה ליה
וארעא קדישא⁸ בתקונא (דעלמא) [דלתתא]
אתתקנת בחילא דלעילא ועל דא לא אתחזון
למהוי כלהו כחדא אינון דעלמא עלאה הוון
בלחודדיהו כלהו ברוחא ואינון דעלמא תתאה
הוון בלחודדיהו כלהו בגופא ולא אתחזון למהוי
אלין ואלין גו סיהרא [אלא] (ולא) אלין גו סיהרא
ואלין לבר לנהרא אלין⁹ מגו אלין וכלהו דעאלו
בארעא דיוקנא דקדמאי הוון ולא הוון¹⁰ בסליקו
עלאה כוותייהו בנין דלא יהא דרא¹¹ [ולא הוה]
(דלא הוה) מקדמת דנא כאינון קדמאי
[דאתחזיא] (דאתחזון) להון זיו יקרא דמאריהון
אפיין באפיין

יעקב שימש בנשוי בגופא [ל]בתר אתדבק
רוחא ברוחא¹² משה אתפרש מאתתיה ושימש
כד איהו בגופא בהוה רוחא קדישא לבתר

ובאותה הדמות הלכו במדבר, ואף אחד
מהם לא נכנס לארץ אלא בניהם
תולדותיהם כראוי, שהם תיקון הלבנה, וכל
מעשי הארץ היו תיקון הלבנה. משה שימש
בלבנה בעוד שהוא בגוף, ופקד אותה
לרצונו. כשנפטר מהעולם הזה עלה בעליה
עליונה ברוח הקודש וחזר ברוח ליובל
העליון, ושם נדבק באותם שישים רבוא
שהיו שלו. מה שלא היה כן ליעקב, שהוא
חזר ברוח לתוך השמיטה, מה שלא היה כך
בחייו, (בגלל) כיון שבית אחר היה לו. וארץ
הקדושה נתתקנה בתקון (העולם, נ"א
שלמטה) בכח שלמעלה. ועל זה לא ראוי
להיות כולם כאחד. אלה של העולם העליון
היו לבדם כולם ברוח, ואלה של העולם
התחתון היו כולם לבדם בגוף. ולא ראויים
להיות אלה ואלה בתוך הלבנה, אלא אלה
תוך הלבנה ואלה בחוץ, להאיר אלה מתוך
אלה. וכולם שנכנסו בארץ, דמות
הראשונים היו, ולא היו בעליה עליונה
כמותם, בגלל שלא יהיה דור ולא היה
מקודם כמו אותם ראשונים שנראה להם
זיו כבוד רבונם פנים בפנים.

יעקב שימש בנשותיו בגוף, אחר כך
נדבק רוח ברוח. משה נפרד מאשתו ושימש
כשהוא בגוף באותה רוח קדושה. אחר כך

¹ צ"ע דבש"ס דידן משמע דסוף שנת מ' לא מתו אותן ט"ו אלף שהיה להם למות ונכנסו לארץ נמצא
אותן ט"ו אלף חסרים מס' רבוא. א"מ (ותימה על תמיתהו דמקרא מלא דס' רבוא ימותו ולא נשתיירו אלא
יהושע וכלב כמפורש בסנהדרין ק"א א' והחשבון מכוון כמ"ש רשב"ם בתרא קכ"א א' ובתו' סוף תענית.
מא"י) (נ"א). שורש בחינת דור המדבר הוא באורות דאבא שיציאתם הוא מצד הפנים דז"א, ולכן לא נכנסו
לא"י, שכן הם אינם ממדרגתה. ועי' הארת המוחין פרק ג' (דע"ה ח"ב קל ע"ד).

² פי' ארץ ישראל היא רחל, שהיא מאימא, ולכך הדור של יהושע, שהם מאימא, נכנסו לארץ ישראל, אבל
דור המדבר שהם מאבא לא נכנסו (מ"מ).

³ פי' הם ראויים לא"י (רח"ו).

⁴ מלכות (רח"ו).

⁵ בינה (רח"ו). לאה הנקראת דור המדבר (מ"מ).

⁶ ר"ק בי' (רח"ו).

⁷ פי' בחייו שנזדווג לנשיו משא"כ משה שפירש מאשתו בחייו ונזדווג מיד לשכינה כדאי' כל זה בהדיא
במ"א גם כדמסיק בסמוך. א"מ (נ"א).

⁸ רחל (מ"מ).

⁹ פי' הדור של יהושע מקבלים הארה מדור המדבר, שהם מאבא, לפי שאימא צריכה לאבא (מ"מ).

¹⁰ ולא היו במדרגה עליונה באי הארץ כמו דור המדבר אע"פ שהיה בהם דיוקנא שלהם (ד"א).

¹¹ ויקרא כב ע"ב שלח לך קס"א ע"ב עוד זאת היתה להם שזכו כל אחד מהם לבת זוגו (ד"א). ועי' כ"ח
ע"א האזינו רפז ע"ב זה טעות שהרב כת' שלא זכו ולעתיד יזכו כל א' לבת זוגו ולקמן קח ע"א צ"ל יזכו.
הרשב"ב (נ"א).

¹² עי' ע"ח שער טל פרק ט, שזיווג גופני הוא יסודות, וזיווג רוחא ברוחא הוא זיווג נשיקין.

זהר פרשת בראשית

אתדבק רוחא ברוחא עלאה¹ טמירא דלעילא וכל דרגין הוו מתדבקן כלהו כחדא רוחא דמשה דיובלא איהו גופיה דשמטה² רוחא דיעקב לאתדבקה בשמטה גופיה דנשוי הוה בהאי עלמא כל אינון נהורין עלאי³ בדיוקנא דלהון⁴ לתתא בארעא⁵ [מנהון בדיוקנא דלהון] >נ"א בדיוקנא דלהון לתתא מנהון בדיוקנא דלהון לתתא בארעא< וכלהו תליין ברקיע השמים⁶ [הכא] רזא [ד]תרין שמהן כלילין כחדא⁷ ושכלולא דלהון תלתא⁸ ואתהדרין⁹ לחד דא לקבל דא ואיהו שמא גליפא¹⁰ מחקקא כלילין בהאי ברוזא דמהימנותא

ויאמר¹¹ אלהים נעשה אדם¹² (בראשית א כו) סוד יהו"ה ליראיו וגו' (תהלים כה יד) פתח ההוא סבא דסבין¹³ ואמר שמעון שמעון מאן הוא דאמר ויאמר אלהים נעשה אדם מאי ניהו הכא האי אלהים אדהכי פרח ההוא סבא דסבין ולא חמא ליה וכמה דשמע רבי שמעון דהוה קרי ליה שמעון ולא רבי [שמעון] אמר לחברוי ודאי האי הוא קב"ה דאתמר ביה (דניאל ז ט) ועתיק יומין יתיב הא כען איהו שעתא למפתח בהאי רזא דודאי הכא אית רזא דלא אתיהיב רשו לאתגליא וכען משמע דרשותא אתיהיב לאתגליא

פתח ואמר למלכא דהוה ליה כמה בניינין למבני והוה ליה אומנא וההוא אומנא לא הוה עבד מדעם אלא מרשו דמלכא כמה דאת אמר (משלי ח ל) ואהיה אצלו אמן מלכא ודאי איהו

נדבק רוח ברוח עליונה טמירה של מעלה, וכל הדרגות היו נדבקים כולן כאחד. רוחו של משה היא של היובל, וגופו של השמיטה. רוחו של יעקב להתדבק בשמיטה. גוף של נשותיו היה בעולם הזה. כל אותם מאורות עליונים בדמות שלהם למטה בארץ (בדמותם למטה מהם בדמותם למטה בארץ), וכולם תלויים ברקיע השמים. כאן סוד של שני שמות כלולים כאחד, ותיקונם שלשה, וחוזרים לאחד זה כנגד זה. והוא שם גלוף חקוק כלולים בסוד זה של האמונה.

"ויאמר אלהים נעשה אדם", "סוד ה' ליראיו וגו'". פתח אותו זקן הזקנים ואמר, שמעון שמעון, מי הוא שאמר "ויאמר אלהים נעשה אדם", ומי הוא כאן אלהים זה. בין כך פרח אותו זקן הזקנים ולא ראה אותו. וכמו ששמע רבי שמעון שהיה קורא לו שמעון ולא רבי שמעון, אמר לחבריו, ודאי זהו הקדוש ברוך הוא, שנאמר בו "ועתיק יומין יתיב" [ועתיק הימים יושב]. הרי כעת זוהי שעה לפתוח בסוד הזה, שודאי יש כאן סוד שלא ניתן רשות להתגלות, וכעת משמע שנתנה רשות להתגלות.

פתח ואמר, [משל] למלך שהיו לו כמה בניינים לבנות והיה לו אומן, ואותו אומן לא היה עושה דבר אלא מרשות המלך. כמו שאתה אומר "ואהיה אצלו אמן". המלך הוא ודאי חכמה עליונה למעלה, ועמוד

¹ פי' נדבקה רוח יעקב אבינו בשכינה הנקרא רוח הקודש, ברוחא עילאה פי' פרצוף דור המדבר (מ"מ).

² מלכות (רח"ו).

³ פי' אורות דאצילות (מ"מ).

⁴ פי' אורות דבי"ע שהם חותם האצילות (מ"מ).

⁵ פי' בני אדם שבארץ הלזו שהם בצלם אלהים (מ"מ).

⁶ יסוד דבינה (מ"מ).

⁷ הו"ה אדני (רח"ו). הם ח"ג (מ"מ).

⁸ ביסוד הנק' רקיע (רח"ו). הם חג"ת (מ"מ).

⁹ זה ביסוד (רח"ו).

¹⁰ יאהדונה"י (רח"ו).

¹¹ מכאן עד דף כ"ט ע"א בפ' המתחיל בראשי' תנינן אינו מהזוהר והלשון יוכיח לרגיל בו (ד"א). כלומר

דהוא סתרי תורה או כיוצא. והאר"י זצ"ל מביא כמה לשונות מזה. מאי"ן (נ"א).

¹² במאמר נעשה אדם ואתתא, בינה ומלכות (רח"ו).

¹³ פתח ההוא סבא כו'. עי' בחייט פי' זה המאמר בדף נז (של"ה). עי' לעיל בדף ו ע"א בשם השער מאמרי

רשב"י. זקן הזקנים והוא כ"ע (ד"א). הוא עתיק, כמ"ש הרשב"י לקמן, כי אר"א נקראים זקנים, ועתיק ואריך נקראים סבא דסבין, וקים ליה לרשב"י שהוא עתיק ולא אריך (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

חכמה עלאה [לעילא] ועמודא דאמצעייתא מלכא לתתא אלהי"ם אומנא לעילא ודא אימא עלאה אלהי"ם אומנא לתתא ודא שכינתא¹ דלתתא² ואתתא לית לה רשו למעבד מדעם בלא רשו בעלה³ וכל בניינין דהוו בארע אצילותא הוה אמר אבא באמירה לגבי אימא⁴ יהא כדין וכדין ומיד הוה כמה דאת אמר (בראשית א ג) ויאמר אלהי"ם יהי אור ויהי אור⁵ ויאמר הוה אמר לאלהי"ם⁶ יהי אור מארי דבניינא⁷ איהו אומר ואומנא⁸ עביד מיד והכי כל בניינין בארע אצילותא הוה אמר יהי רקיע יהי מארת וכלא אתעביד מיד כד מטא לעלמא דפרודא⁹ [דאיהו עולם הנבדלים] אמר אומנא למארי בניינא¹⁰ (בראשית א כו) נעשה אדם¹¹ בצלמנו כדמותנו

אמר מארי בניינא ודאי טב הוא למעבד ליה אבל עתיד הוא למחטי קמך בנין דאיהו כסיל הה"ד (משלי י א) בן חכם ישמח אב ובן כסיל תונת אמו איהי אמרה בתר דחוביה תליא באמא¹² ולא באבא אנא בעינא למברי ליה בדיוקנא דיליה (ה) הדא הוא דכתיב (בראשית א כז) ויברא אלהי"ם את האדם בצלמו ולא בעא לאשתתפא ביה אבא בזמנא דחב מה כתיב

כב/ב

ובפשעיכם שלחה אמכם (ישעיה נ א) אמר מלכא לאימא ולא אמרית לך דעתיד הוא

האמצעי מלך למטה. אלהים אומן למטה, וזו גם העליונה. אלהים אומן למטה, וזו שכינה שלמטה. ולאשה אין רשות לעשות דבר בלי רשות בעלה, וכל הבנינים שהיו בדרך אצילות, היה אומר אבא באמירה לאמא, יהיה כזה וכזה, ומיד נהיה. כמו שנאמר "ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור", ויאמר, היה אומר לאלהים יהי אור. בעל הבנין הוא אומר, והאומן עושה מיד. וכך כל הבנינים בדרך אצילות היה אומר יהי רקיע יהי מאורות, והכל נעשה מיד. כשהגיע לעולם הפירוד שהוא עולם הנבדלים, אמר האומן לבעל הבנין, נעשה אדם בצלמנו כדמותנו.

אמר בעל הבנין, ודאי טוב הוא לעשותו, אבל עתיד הוא לחטוא לפניך בגלל שהוא כסיל, זהו שכתוב "בן חכם ישמח אב ובן כסיל תונת אמו". היא אמרה, אחר שחטאו תלוי באמא ולא באבא, אני רוצה לברוא אותו בדמות שלי. זהו שכתוב "ויברא אלהים את האדם בצלמו", ולא רצה לשתף בו אבא. בזמן שחטא מה כתוב,

"ובפשעיכם שולחה אמכם". אמר המלך לאמא, לא אמרתי לך שעתיד הוא לחטוא,

¹ תיקונים ע"ב דף צז ע"א (הערת הזוהר).

² ע"י לקמן כט ע"ב (לש"ו). כלומר, שכל מציאות עולמות בי"ע שרשה במלכות דאצילות (דע"ה ח"ב קיא ע"ב), כלומר שכל העולם הנברא הרי הוא עולם הבריאה, ולא נתגלו בו ו"ק. אמנם הכל נעשה מהמלכות ע"י הו"ק שנכללין בה ומתגלין בה (דע"ה ח"ב סו ע"ג). ע"י הקדו"ש פב ע"א, ביאורים ח"א נט ע"ד, כללים ח"א, עח ע"ב, קד ע"ד, קט ע"ג, ח"ב נג ע"א. עיקר אור התיקון הוא על ידי אבא (כללים ח"ב קלו ע"ב), וכל זה בלידה ממש (כללים ח"א קג ע"ג – ע"י מקורו בע"ח). וע"י ע"ח שער מ"ד ומ"ן סוף דרוש יד ובשער השמות פ"א ששורש כולם בניצו"ק והשב"כ דהמלכות שנפלו בעולם התהו והם המ"ן שלה אשר נתבררו תמיד (דע"ה ח"ב קנג ע"ב).

³ זעיר אבא (רח"ו).

⁴ כל פרי תולדות או"א הם רק ז' ז' שהיא עיקר עולם האצילות (הקדו"ש נז ע"א), וע"י תז"ח מ ע"ג (ביאורים עב ע"ג).

⁵ פי' חכמה (נ"א).

⁶ פי' בינה. א"מ (נ"א).

⁷ חכמה (רח"ו).

⁸ בינה (רח"ו).

⁹ פי' בחינת הרוחין שבהן מתחיל הפירוד בבחינות שאינם אלהות (ע"ח שער מג בהק'). פי' עולם הזה (מ"מ).

¹⁰ ת"ת (רח"ו). פי' אמא אמרה לאבא (מ"מ).

¹¹ פי' אימא אמרה לאבא נעשה אדם, וזהו ויאמר אלקים, שהיא אימא אמרה לאבא נעשה אדם, משא"כ כל ויאמר אלקים דשאר מאורות, שר"ל ויאמר אבא לאלקים שהיא בינה כי אבא אומר ובינה עושה (מ"מ).

¹² פי' לפי שאימא היא קצת דין יותר מאבא לכך מגיע בה ח"ו פגם (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

למחטי¹ בההוא זמנא תריך ליה ותריך אמא עמיה ובגין דא כתיב (משלי י א) בן חכם ישמח אב ובן כסיל תונגת אמו בן חכם דא אדם² דאיהו בארעא אצילות ובן כסיל דא אדם דבריא³

קמו כלהו חברייא ואמרו רבי רבי וכי אית פרודא⁴ בין אבא ואמא דמסטרע דאבא איהו בארעא אצילות ומסטרע דאימא בבריאה אמר לון חברייא חברייא לאו הכי הוא דהא אדם דאצילותא דכר ונוקבא הוה מסטרע דאבא ואמ"א ודא איהו (בראשית א ג) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור יהי אור מסטרע דאבא ויהי אור מסטרע דאמ"א ודא איהו אדם דו פרצופין⁵ [אבל] (ו) להאי לית ביה צלם ודמות⁶ אלא אמא עלאה הוה ליה [חד] כנו"י דסליק לחושבן אלהים⁷ וההוא כנוי איהו אור וחשך⁷ ובגין ההוא חשך דהוה בההוא כנוי⁸ אמר אבא דעתיד למחטי לאדם דאצילות [נ"א דבריא] דאיהו אור⁹ לבוש עלאה [נ"א עליון] והאי איהו אור דברא קב"ה ביום ראשון דגנוז לצדיקייא וההוא חשך דאתברי ביומא קדמא לרשיעיא כמה דאת אמר (שמואל א ב ט) ורשעים בחשך ידמו ובגין ההוא חשך דהוה עתיד למחטי לההוא אור לא בעא אבא לאשתתפא ביה ובגין דא אמר (בראשית א כו) נעשה אדם בצלמנו ההוא אור כדמותנו ההוא חשך דאיהו לבושא לאור כגוונא

באותו זמן גירש אותו וגירש את אמו עמו, ולכן כתוב "בן חכם ישמח אב ובן כסיל תונגת אמו". "בן חכם" זה אדם שהוא בדרך אצילות, "ובן כסיל" זה אדם של בריאה.

קמו כל החברים ואמרו, רבי רבי, וכי יש פירוד בין אבא ואמא, שמצד של אבא הוא בדרך אצילות ומצד האמא בבריאה. אמר להם, חברים חברים, לא כך זה, שהרי אדם של אצילות זכר ונקבה היה, מצד אבא ואמא, וזהו "ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור", יהי אור מצד האבא ויהי אור מצד האמא. וזהו אדם דו פרצופים. אבל לזה אין בו צלם ודמות אלא אם העליונה היה לה כינוי אחד שעולה לחשבון אלהים, ואותו כינוי הוא אור וחושך. ובגלל אותו חושך שהיה באותו כינוי, אמר אבא שעתידי לחטוא לאדם של אצילות (של בריאה), שהוא אור לבוש עליון. וזהו האור שברא הקדוש ברוך הוא ביום ראשון שגנוז אותו לצדיקים, ואותו חושך שנברא ביום הראשון לרשעים, כמו שנאמר "ורשעים בחושך ידמו". ובגלל אותו חושך שהיה עתיד לחטוא לאותו אור, לא רצה אבא להשתתף בו. ובגלל זה אמר "נעשה אדם בצלמנו" אותו האור. "כדמותנו" אותו חושך שהוא לבוש לאור, כדוגמה שהגוף הוא לבוש לנשמה. זהו שכתוב "עור ובשר

¹ אמר מלכא לאימא ולא אמרית לך דעתיד הוא למחטי כו'. הכא משמע שהקב"ה עצמו כביכול לא הסכים לבריאית אדם רק השכינה התחננה להיות בגורלה. ודו"ק (א"מ) (ש"נ).

² הוא ז"א דאצילות (מ"מ).

³ פי' אדה"ר שנברא בצלם. הרש"ב (נ"א). פי' אדם הראשון דהא אדם דאצילות דו"נ, פי' הם זו"ן דאצילות, ז"א שרשו מאבא, ומלכות שרשה מאימא (מ"מ).

⁴ כי ר"ש אמר באדם דאצילות בעיקר אבא לאמא, ואדם דבריא לא אשתתף ביה אבא, וא"כ ח"ו נראה דאית פירודא (רח"ו).

⁵ שני פרצופין כי מלת ד"ו פי' שנים ואינו נקרא אדם כי אם בהיותו עם נקבה כמש"ה זכר ונקבה בראם וגו' ויקרא את שמם אדם שניהם כא' נקראים אדם דוקא (ד"א).

⁶ עי' בהגר"א על תז"ח מ ע"ד ד"ה ולהאי לית וד"ה אלא אימא. פי' אדה"ר אין עיקרו מאו"א שהם צלם מאבא ודמות מאימא (מ"מ).

⁷ אלהים הנז' כלול מחו"ג שכל ספירה וספירה כלולה מחו"ג, ואדה"ר עיקרו מאור שהם החסדים וחווה נבראת מחשך שהם הגבורות (מ"מ).

⁸ עי' תיקו"ז טז ע"ב: ואתפשט קודשא בריך הוא מכל כנויין ומרכבות דמטטרו"ן דאינון כוז"ו במוכס"ז כוז"ו מצפ"ץ ואתמר ביה (ישעיה ל כ) ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך בההיא זמנא כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון (שם נב ח) ואתפשט ממרכבות דלתתא ואתלבש במרכבה דיליה דאיהו אדנ"י שם המרכבה דא יהו"ה כנו"י דא אלהים דסליק לחושבן אה"ה אדנ"י ואיהו כנוי דתרין שמהן אלין וביה אתכסיין. בהגר"א: ויתלבש במרכבה כו' - ר"ל, שהשם הוא הו"ה, והמרכבה אדנ"י. ובמט"ט הוא כוז"ו, שהוא עם הו"ה בגימ' אדנ"י. וכינויו אלקים. ובמט"ט מצפ"ץ שהוא גימ' ש', כמנין אלקים דיוד"ן, ואז יהיו הכנויין ומרכבה הכל שמות התורה שאינן נמחקין, שהן בספירות.

⁹ ר"ל שחווה שנבראת מחשך גרמה למחטי לאדה"ר שהוא אור (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

תלבישני". שמחו כולם ואמרו, אשרי חלקנו שזכינו לשמוע דברים שלא נשמעו עד עתה. דגופא דאיהו לבושא לנשמתא¹ הה"ד (איוב י יא) עור ובשר תלבישני חדו כלהו ואמרו זכאה חולקנא [דזכינא] (דאתינא) למשמע מלין דלא אשתמעו עד כען

פתח עוד רבי שמעון² ואמר (דברים לב לט) ראו עתה כי אני הוא ואין אלהים עמדי וגו'³ אמר חברייא שמעו מלין עתיקין דבעינא לגלאה בתר דאתיהיב רשו עלאה למימר מאי ניהו דאמר ראו עתה כי אני הוא [אלא] דא הוא עלת על כל עלאי⁴ ההוא דאתקרי עלת העלות עלת מאלין עלות⁵ דלא יעביד חד מאלין עלות שום עובדא עד דנטיל רשות מההוא דעליה כמה דאוקימנא לעילא בנעשה אדם נעשה ודאי על תרין אתמר דאמר דא לההוא דלעילא מניה נעשה ולא עביד מדעם [נ"א אלא ברשו ואמירה מההוא דלעילא מיניה נ"א ההוא דלעילא מיניה <לא עביד מדעם> עד דנטיל עצה מחבריה] אבל ההוא דאתקרי עלת על כל עלות דלית לעילא מניה⁶ ולא לתתא שוה ליה כמה דאת אמר (ישעיה מ כה) ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש אמר ראו עתה כי אני הוא ואין אלהים עמדי דנטיל עצה מניה כנוונא דההוא דאמר (בראשית א כו) ויאמר אלהים נעשה אדם

קמו כלהו חברייא ואמרו [רבי] הב לנא רשו למלא בהאי אתר אמרו והא לא אוקמת לעילא⁷ דעלת⁵⁵ העלות אמר לכתר⁸ נעשה אדם (שם) אמר לון הוו שמעין אודנייכו מה דפומכו ממלן והא לא אמרית לכו השתא דאית דאתקרי⁹ עלת העלות ולא [איהו] ההוא דאתקרי עלת על כל עלות דלעלת על כל עלות לית ליה תניינא דנטיל

פתח עוד רבי שמעון ואמר, "ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי וגו'". אמר, חברים שמעו דברים עתיקים שרציתי לגלות אחר שנתנה רשות עליונה לומר. מי זה שאמר ראו עתה כי אני אני הוא, אלא זהו עילת על כל העליונים, אותו שנקרא עילת העילות, עילת מהעילות האלה, שלא יעשה אחד מהעילות הללו שום מעשה עד שיקח רשות מאותו שעליו, כמו שבארנו למעלה בנעשה אדם. נעשה ודאי על שנים נאמר, שאמר זה לאותו שלמעלה ממנו נעשה, ולא עושה דבר אלא ברשות ואמירה מאותו שלמעלה ממנו. ואותו שלמעלה ממנו [נעשה] לא עושה דבר עד שלוקח עצה מחבירו. אבל אותו שנקרא עילת על כל עילות, שאין למעלה ממנו ולא למטה שוה לו, כמו שנאמר "ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש". אמר, "ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי" שלוקח ממנו עצה, כדוגמת אותו שאמר "ויאמר אלהים נעשה אדם".

קמו כל החברים ואמרו, רבי, תן לנו רשות לדבר במקום זה. אמרו, והרי לא בארת למעלה שעילת העילות אמר לכתר נעשה אדם. אמר להם, ה' שומעים אזניכם מה שפיתכם מדבר. והרי לא אמרתי לכם עכשיו שיש מי שנקרא עילת העילות, וזה אינו אותו שנקרא עלת על כל עלות, שעילת על כל עלות אין לו שני שלוקח

¹ כלומר עולם הבריאה (דע"ה ח"ב קיג ע"ב). בריאה היא לבוש האצילות, וכאן הוא בחינת עץ הדעת ט"ו ר' ובחינה זו הוא שחטא אדם הראשון (בהגר"א על ספד"צ כו ע"ג).

² פתח עוד ר"ש ואמר כו'. עי' בחייט דף קנג (של"ה).

³ עי' שער עתיק פרק ב'. עי' בהגר"א בס"י י ע"ב שאי אפשר לכוונת בא"ק שם שני ח"ו [על אף שהוא מזכיר את א"ק, כל הקטע שם מדבר בעתיק, ועתיק הוא מלכות דא"ק].

⁴ א"ק (מ"מ). "עלת על כל עלאי" הוא כינוי לאור א"ס ולמאציל העליון ב"ה (הקדו"ש טז ע"א).

⁵ עי' ע"ח שער ג' פרק ג' שמשמע שזהו כינוי לא"ק. כשאנו אומרים עילת העילות שייך בכל פרצוף, שנקרא כך לפי שהוא עילה לעילות שתחתיו, אבל כשאנו אומרים עילת כל העילות הוא א"ק שהוא עילה ראשונה לכל הפרצופים (מ"מ). ועי' דע"ה ח"א יג ע"ד, ש"עילת העילות" הוא כינוי לאוירא, ואילו "עילת על כל העילות" הוא כינוי למאציל ית' שמו.

⁶ כי הוא ראשית הפרצופים ואין פרצוף למעלה ממנו (מ"מ).

⁷ והא לא מקומת לעילא וכו' נ"ל דצ"ל והלא אוקמת וכו' (ש"נ).

⁸ פ' אימא אמרה לאבא, וקרי ליה כתר לפי שהוא עליון למעלה ממנה וצריכה אליו (מ"מ).

⁹ והא לא אמרית לכו השתא אלא דאית דאתקרי כו' כצ"ל (ש"נ).

זהר פרשת בראשית

עצה מניה! דאיהו יחיד קדם בלא ולית ליה שותפא ובגין דא אמר ראו עתה כי אני הוא ואין אלהים עמדי דנטיל עצה מניה דלא אית ליה תניינא ולא שותפא ולא הושבנא דאית אחד בשתוף² כגון דכר ונוקבא³ ואתמר בהון (ישעיה נא ב) כי אחד קראתי⁴ אבל איהו חד בלא חושבן ולא שתוף ובגין דא אמר ואין אלהים עמדי קמו כלהו ואשתתחו קמיה⁵ ואמרו זכאה בר נש דמאריה אסתכסם עמיה לגלאה רזין טמירין דלא הוו מתגליין למלאכיא <קדישיא>

אמר לון חבריא אית לן לאשלמא קרא דכמה רזין טמירין אית בהאי קרא (דברים לב לט) אני אמית ואחיה וגו' אני אמית [ואחיה] בספרין אחיה מסטרא דימינא חיי ומסטרא דשמאלא מותא ואי לא אסתכסמן תרוייהו בעמודא דאמצעיתא לא אתקיים דינא דאינון במותב תלתא כחדא (הוינא) ולזמנין

כנ/א

אסתכמו תלתא למעבד דינא וייתי י"ד (ימינא) דאיהי פשוטה לקבל שבים דאיהו יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ודא שכינתא⁶ אתקרי יד ימין מסטרא דחסד יד שמאל מסטרא דגבורה יד יהו"ה מסטרא דעמודא דאמצעיתא כד בר נש תב בתיובתא האי יד <שזיב> (שאיב) ליה מן דינא אבל כד דן עלת [על כל] העלות אתמר ביה ואין מידי מציל ועוד תלת זמנין אתמר בהאי קרא אני אני [אני] דאית בהון א' א' א' י' י' דאתרמיזו ביו"ד ה"י וא"ו ה"י יו"ד ה"א וא"ו ה"א ואית בהון ג' ווי"ן ו' ו' ו' ואחיה ואני ואין דאתרמיזו באלין שמהן ועם כל דא דהאי קרא הא אוקמוה [חבריא] לגבי אלהים אחרים כמא דאת אמרת ראו עתה כי אני הוא דא קב"ה

ממנו עצה, שהוא יחיד לפני הכל, ואין לו שותף. ולכן אמר "ראו עתה כי אני הוא ואין אלהים עמדי" שלוקח ממנו עצה, שאין לו שני ולא שותף ולא חשבון. שיש אחד בשיתוף כמו זכר ונקבה, ונאמר בהם "כי אחד קראתי", אבל הוא אחד בלי חשבון ולא שיתוף, ולכן אמר "ואין אלהים עמדי". קמו כולם והשתתחו לפניו ואמרו, אשרי האיש שאדונו מסכים עמו לגלות סודות טמירים שלא היו מתגלים למלאכים קדושים.

אמר להם, חברים, יש לנו להשלים הפסוק, שכמה סודות טמירים יש בפסוק הזה, "אני אמית ואחיה וגו'", "אני אמית ואחיה" בספירות. "אחיה" מצד של הימין חיים, ומצד השמאל מות. ואם לא מסכימים שניהם עם עמוד האמצעי, לא מתקיים הדין, שהם במושב שלשה כאחד. ולפעמים

שלשה מסכימים לעשות דין, ויבא יד (ימין) שהיא פשוטה לקבל שבים, שהוא יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א. וזו שכינה נקראת יד ימין מצד החסד. יד שמאל מצד הגבורה. יד יהו"ה מצד עמוד האמצעי. כשאדם שב בתשובה היד הזו מצילה אותו מהדין, אבל כשעילת על כל העילות דן, אז נאמר בו "ואין מידי מציל". ועוד, שלש פעמים נאמר בפסוק זה אני אני אני, שיש בהם א' א' א' י' י' י', שנרמזו ביו"ד ה"י וא"ו ה"י, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ויש בהם שלש ווים, ו' ו' ו', ואחיה ואני ואין שנרמזו בשמות האלה. ועם כל זה שהרי החברים ביארו את הפסוק הזה אצל אלהים אחרים, כמו שנאמר "ראו עתה כי אני אני הוא", זה הקדוש ברוך הוא ושכינתו, שנאמר בהם אנ"י וה"ו. "ואין אלהים עמדי" זה סמאל ונח"ש.

¹ פי' שאין לו נקבה שנקראת אלהים (מ"מ).

² א"א שיש בו בחינת דכר ונקבה ואינו ממש (רח"ו).

³ פי' הוא עתיק או א"א, שהם זכר ונקבה בפרצוף אחד, כמ"ש הרב דעתיק צד פנים שלו דכורא וצד האחור נוקבא, וא"א צד ימין דכורא וצד שמאל נוק' (מ"מ).

⁴ מאמר זה נתבאר בע"ח שא"ק הוא דאמר ואין אלקים עמדי שהיא בחי' הנוק' הנקראת אלקים דין משא"כ עתיק ואריך דבצד מה יש בחי' דכר ונוק' כו' ע"ש. גליון כ"י (נ"א). תיקונים תיקון מב צב ע"א ותיקון מז צד ע"א (לש"ו). כלומר למעלה מאו"א (ע"ח שער לט דרוש ד).

⁵ קמו כלהו חבריא ואשתתחו קמיה כצ"ל (ש"נ).

⁶ פי' אע"פ שהסכימו חג"ת על דינו תבוא המלכות ותצילנו בכח התשובה שעשה (מ"מ).

⁷ פי' ג' ווי"ן דשם בן ע"ב מסיים ואחיה ואני ואין דאתרמיזו ר"ל בענין ג' שמות של ס"ג מ"ה ב"ן רמוזים אלו התיבות הנ"ל. א"מ (נ"א).

זהר פרשת בראשית

ושכינתיה דאתמר בהו אנ"י וה"ו ואין אלהים
עמדי דא סמא"ל ונח"ש

אני אמית ואחיה אני אמית בשכינתי למאן
דאיהו חייב ואני אחיה בה למאן דאיהו זכאי ואין
מידי מציל דא י"ד יהו"ה! דאיהו [יהו"ה] יו"ד ה"א
וא"ו ה"א ואיהו כוז"ו במוכס"ז כוז"ו וכלא קשוט
אבל מה דאתמר לעילא [עילת עלאה דאיהו עלה
על כל העלות] (עלת העלות איהו על כל עלות)
והאי רזא לא אתמסר לכל חכימא ונביאה >נ"א
אבל מה דאתמר לעילא על עלאה דאיהו על
העלות האי רזא לא אתמסר אלא לכל חכימא
ונביאה²

תא חזי כמה עלות אינון סתימין³ דאינון
מתלבשין ואינון מורכבין בספירן וספירן
מרכבה לגבייהו דאינון טמירין ממחשבתא דבני
נשא ועליהו (אתמר) (קהלת ה ז) כי גבוה מעל
גבוה שומר וגו' נהורין מצוחצחין אלין על אלין
ואלין דמקבלין אינון (ד) חשוכין מאחרנין
דעלייהו דמקבלין מנייהו ועלת העלות לית
נהורא קיימא דכל נהורין מתחשכין קמיה⁴
דבר אחר⁵ נעשה אדם בצלמנו כדמותנו
(בראשית א כו) הא אוקמוה [חבריאי] על מלאכי
השרת⁶ דאינון אמרי האי (קרא אמר)⁵⁶ להו בתר
דהו ידעין מה דהוה [ומה ד]עתיד למהוי ואינון
הו ידעין דעתיד למחטי אמאי בעו למעבד ליה
ולא עוד אלא דעזא ועזאל הו מקטרגי⁷ עליה
בזמנא⁵⁷ דאמר שכינתא לקב"ה נעשה אדם
אמרו (תהלים קמד ג) מה אדם ותדעהו [מה את
בעי למברי אדם ותדעהו] דעתיד למחטי קמך

"אני אמית ואחיה". "אני אמית"
בשכינתי למי שהוא רשע, ואני "אחיה" בה
את מי שהוא צדיק. "ואין מידי מציל", זה
י"ד יהו"ה שהוא יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א,
והוא כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, והכל אמת. אבל
מה שנתבאר למעלה עילת העליון שהוא
עילת על כל העילות, והסוד הזה לא נמסר
לכל חכם ונביא. (אבל מה שנאמר למעלה
על עליון שהוא על העילות, הסוד הזה לא
נמסר אלא לכל חכם ונביא).

בא וראה כמה עלות הם סתומים שהם
מתלבשים והם מורכבים בספירות,
והספירות מרכבה להם, שהם טמירים
ממחשבת בני אדם, ועליהם נאמר "כי גבוה
מעל גבוה שומר וגו'". אורות מצוחצחים
אלה על אלה. ואלה שמקבלים הם חשוכים
מאחרים שעליהם שמקבלים מהם. ועילת
העלות אין אור עומד לפניו, שכל האורות
חשוכים לפניו.

דבר אחר, "נעשה אדם בצלמנו
כדמותנו", הרי פרשוה החברים על מלאכי
השרת, שהם אומרים את הפסוק הזה. אמר
להם, אחר שהיו יודעים מה שהיה ומה
שעתיד להיות, והם היו יודעים שעתיד
לחטוא, למה רצו לעשות אותו. ולא עוד,
אלא שעזא ועזאל היו מקטרגים עליו בזמן
שאמרה שכינה לקדוש ברוך הוא נעשה
אדם. אמרו, "מה אדם ותדעהו", מה אתה
רוצה לברוא אדם, ותדעהו שעתיד לחטוא
לפניך באשתו שהיא חושך, שאור הוא זכר
וחושך נקבה, שמאל חושך של בריאה.

¹ י"ד אותיות שהם כנגד י"ד פרקים שביד ימין ועיין בתקונים תקון כח דף עב ע"ב (ד"א).

² עיין בע"ח ותמצא שיש עשר צחצחות על גבי כ"ע. גליון כ"י (נ"א).

³ מורכבים בספירות. ע"ח כתב שמדבר בספירות אדם קדמון, שהם למעלה מהאצילות (רח"ו). כאן מרמז
לא"ק (ע"ח עג"י פרק ד). תיקונים תיקון ע' קנט ע"ב (לש"ו) ז"ל: תא חזי כמה עלות סתימין דאינון מתלבשין
ואינון מורכבין בספירן וספירן מרכבה לגבייהו דאינון טמירין ממחשבות בני אדם ועלייהו אתמר כי גבה מעל
גבה שמר וגביהם עליהם נהורין מצוחצחין אלין על אלין ואלין דמקבלין אינון כחשוכין מאחרנין דעלייהו
דמקבלין מנייהו ועלת על כל העלות לית נהורא קיימא דכל נהורין מצוחצחין מתחשכין קמיה.

⁴ מה שחסר כאן עיין בסוף הספר סי' ד (הערת הזוהר). כל האורות שהם מוחין דז"א וגם הארת הו"ק
יורדים כולם ליסוד ז"א להשפיע למלכות (מ"מ).

⁵ לשון הר"מ דשייך כאן המתחיל אמר בוצינא קדישא וכו' תמצא בפרשת פנחס דף רל"ח ע"ב ושם נתבאר
טעם נעשה ולא אעשה (ד"א).

⁶ פ"י אלהים דקרא הם מלאכי השרת שנקראים אלהים הו מקטרגי עליה (מ"מ).

⁷ לקמן לז ע"א ופרשת בלק רח ע"א וריב ע"א ופרשת אמור קא רע"ד (לש"ו). שרשם הוא בזו"ן דקלי' נוגה
דאצילות, עי' ע"ח שער הקלי' נוגה פ"ט, ועי' דע"ה ח"ב כ ע"א.

זהר פרשת בראשית

באתתא דיליה! דאיהי חשך דאור² איהו דכורא וחשך נוקבא שמאלא חשך דבריאה בההוא זמנא שכינתא אמרת לון בהאי דאתון מקטרנין אתון עתידים [למנפל] [למפל] כדכתיב (בראשית ו ב) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה וגו' (>נ"א< חשקו בהון) וטעו בהון ואפיל לון [שכינתא] מקדושה דלהון

אמרו חברייהא [רבי רבי] אדהכי⁵⁸ עזא ועזאל לא הוו משקרין במלוליהו דודאי בנוקבא עתיד אדם למחטי [אמר להו] [אלא] הכי אמרה שכינתא אתון >אזדמנתון< (דמזדמנתון) לקטרגא קדמי יתיר מחילא דמרומא אי אתון הויתון [שפירין מאדם בעובדייכו יאות לכו לקטרגא עליה >אבל איהו< [אם הוא] עתיד למחטא באתתא דהא אתון] בנשין סגיאין (חביבתכון יתיר מבני נשא) >חביבתכון< [חבתון (יתיר מבני נשא)]⁵⁹ כמה דכתיב ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו' את בת האדם לא נאמר אלא את בנות האדם ולא עוד אלא אם אדם חב³ הוא⁶⁰ אקדים ליה תשובה לאהדרא למאריה >לאתקנא< (לתקנא) במה דחב

אמרו ליה חברייהא אי הכי אמאי כולי האי⁴ א"ר שמעון (ל)חבריהא אי לא [ד]הוה הכי דברא קב"ה יצרא טבא ובישא דאינון אור וחשך לא הוה זכו וחובה לאדם דבריאה אלא דאתברי מתרווייהו ובגין דא (דברים ל טו) ראה נתתי לפניך היום את החיים וגו' אמרו ליה כולי האי אמאי >ולא הוה שפיר⁵ דלא אתברי< [ולא הוה שפיר דלא מתברי] (לא הוה מתברי) דלא למיחב ולגרמא כל מה דגרים לעילא⁶ ולא הוה [ליה] לא עונש ולא שכר אמר לון מן הדין הוה ליה למבריה כך בגין דאורייתא בגיניה אתבריאת דכתיב בה עונשא לרשיעייא ואגרא לצדיקייא ולא הוה אגרא לצדיקייא ועונשא לרשיעייא אלא

באותו זמן אמרה להם השכינה, בזה שאתם מקטרגים, אתם עתידים לנפול, כמו שכתוב "ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה וגו'". (חשקו בהם) וטעו בהם, והפילה אותם השכינה מקדושתם.

אמרו החברים, רבי רבי, בין כך (אם כך) עזא ועזאל לא היו משקרים בדבריהם, שודאי בנקבה עתיד אדם לחטוא. אמר להם, כך אמרה השכינה, אתם הזדמנתם לקטרג לפני יותר מצבא המרום, אם אתם הייתם יפים מאדם במעשיכם נאה לכם לקטרג עליו, אבל הוא עתיד לחטוא באשה אחת, ואתם בנשים רבות. החיבה שלכם יותר מבני אדם, כמו שכתוב "ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו'", את בת האדם לא נאמר אלא את בנות האדם, ולא עוד, אלא אם אדם חוטא, הוא מקדים לו תשובה לחזור לאדונו לתקן במה שחטא.

אמרו לו החברים, אם כך, למה כל זה. אמר רבי שמעון לחברים, אם לא היה כך שברא הקדוש ברוך הוא יצר טוב ורע, שהם אור וחושך, לא היתה זכות וחובה לאדם של בריאה, אלא שנברא משניהם, ולכן "ראה נתתי לפניך היום את החיים וגו'". אמרו לו, כל זה למה, ולא היה יפה שלא נברא ושלא לחטוא ולגרם כל מה שגרם למעלה, ולא היה לו לא עונש ולא שכר. אמר להם, מן הדין היה לו לברא כן, בגלל שהתורה בגללו נבראה, שכתוב בה עונש לרשעים ושכר לצדיקים, ולא היה שכר לצדיקים ועונש לרשעים אלא בגלל אדם של בריאה, "לא תהו בראה לשבת יצרה". אמרו, ודאי כעת שמענו מה שלא שמענו עד עכשיו, שודאי לא ברא הקדוש ברוך הוא

¹ עי' יהל אור ח"א כג ע"א.

² מ"י דף כח (הערת הזוהר).

³ פ"י שנכנע ועשה תשובה מה שלא עשה כן ענא שבשעה שבא לדון אותו שתחזק במרדו והרשיע כלפי מעלה עד שהעמיק להשליכו עד ערפו וזרק חשך בפניו כדאיתא בזה פ' בלק רח ע"א (ד"א).

⁴ פ"י אמאי ברא הקב"ה יצר הרע (מ"מ).

⁵ פ"י חזרו החברים לקושית הרשב"י דלעיל שהקשה בתר דהווי ידעין דעתיד למחטי אמאי בעו למיעבד ליה (מ"מ).

⁶ פ"י לא הו"ל לבראותו אלא מצד האור והיינו ביצה"ט לחוד ולא הוה פוגם כ"כ למעלה ולא הו"ל לא עונש ולא שכר. א"מ (נ"א).

זהר פרשת בראשית

דבר שלא צריך, ולא עוד, אלא התורה של בריאה
בגין אדם דבריאה¹ (ישעיה מה יח) לא תהו
בראה לשבת יצרה אמרו ודאי כען שמענא מה
דלא שמענא עד השתא דודאי לא ברא קודשא
ברוך הוא מילתא דלאו איהו צריך ולא עוד אלא
אורייתא דבריאה²

בג/ב

איהו לבושא דשכינתא³ [ואי אדם לא [הוה]
עתיד [למברין] [למחטי] הות שכינתא בלא
כסויא כגוונא דעני ובגין דא כל מאן דחב כאלו
אפשיט לשכינתא [מלבושהא] [מלבושא]⁴ והאי
איהו עונשא (ד)לאדם וכל מאן דמקיים פקודין
דאורייתא כאלו הוא לביש לשכינתא בלבושהא
ובגין דא אוקמוה בכסויא דציצית (ותפילין)
(שמות כב כו) כי היא כסותו לבדה היא שמלתו
לעורו במה ישכב [בגלותא] והא אוקמוה תא חזי
השך איהו אוכמו דאורייתא אור חזיר
דאורייתא⁵

היא לבוש השכינה, ואם אדם לא היה
עתיד להיבראות (לחטא), היתה השכינה
בלי כסוי כמו עני. ולכן כל מי שחטא, כאלו
הפשיט לשכינה את מלבושיה, וזהו עונש
האדם. וכל מי שמקיים מצוות התורה,
כאלו הלביש לשכינה את מלבושיה. ולכן
פרשוה בכסוי הציצית (ותפילין), "כי היא
כסותה לבדה הוא שמלתו לעורו במה
ישכב", בגלות, והרי פרשוה. בא וראה,
חושך הוא שחור של התורה, אור הלבן של
התורה.

(ואי⁶ צלותא לאו איהו שלימא כמה מלאכי
חבלה רדפין [אבתרה] [אבתריה] כמא דאת
אמרת [איכה א ג] כל רודפיה השיגוה וגו' ובגין
דא מצלין [תהלים עח לח] והוא רחום יכפר עון
דא סמאל דאיהו נחש ולא ישחית דא משחית
והרבה להשיב אפו דא אף ולא יעיר כל חמתו
דא חמה בגין דלא רדפין⁷ בתר צלותא וכמה
מלאכי חבלה תליין מנייהו שבעה ממנן אינון

(ואם תפלה אינה שלמה, כמה מלאכי
חבלה רודפים אחריה, כמו שנאמר "כל
רדפיה השיגוה וגו'", ולכן מתפללים "והוא
רחום יכפר עון", זה סמאל שהוא נחש.
"ולא ישחית" זה המשחית. "והרבה להשיב
אפו" זה אף. "ולא יעיר כל חמתו" זו חמה,
לפי שלא רודפים אחר התפלה. וכמה
מלאכי חבלה תלויים מהם. שבעה ממונים
הם, ותלויים מהם שבעים, ובכל רקיע
ורקיע הם מקטרגים, ותלויים מהם עשרת

¹ באותן לבושין [דבריאה, שהוא לבוש לנוק' דאצילות] חטא, ובאותן לבושין תליין כל החטאים והמצות ושכר ועונש (בהגרא על ספד"צ כט ע"ב).

² היינו התורה שביננו בעה"ז מנחת יהודה קמד ע"ב (ד"א). והיינו שבראנו לכבודו ונתן לנו תורתו כמ"ש הארי"ז צ"ל וזה רמז שאותיות תחל' ה' חומשי תורה גי' אד"ד שהוא בחי' אי' דמקננה בבריאה כנ"ל ויש מי שכתב שזה טעם דבעת הקמת ס"ת אומרים בצל שדי. מאי"ן (נ"א). תז"ח מא ע"ב ע"ג (לש"ו). מכיוון שהוא לבוש השכינה לכן הוא תורה דבריאה, ולכן הוא מיוסד על טהור וטמא אסור ומותר חייב וזכאי, והוא הגילוי דשם אלקים, משא"כ תורה דאצילות שהוא גילוי של שם הוי"ה ב"ה (הקדו"ש יז ע"א). והוא הענין של כתנות עור וכתנות אור של האדם הראשון (הקדו"ש לז ע"ב). משמע, שזה רק היה לפני חטא של אדם הראשון (כללים ח"א קט ע"א), ועי' תז"ח מא שהתורה שלנו הוא תורה דבריאה, כי היא נשתלשה מתורה דאצילות, ונתלבשה בלבושין דבי"ע. ועי' בבהגרא על תיקו"ז יז ע"ב (ביאורים ח"א פה ע"ג).

³ באצילות יש בה אפילו קבלה ובבריאה אין שם רק משנה תלמוד מקרא, וביצירה אין שם רק משנה ומקרא, ובעשיה מקרא לבד. נמצא דאורייתא דאצילות כיון שיש שם קבלה שייכא התורה אפילו במלאכים כי הסוד שוה בעליונים ובתחתונים, אבל מבריאה ולמטה התורה שיש שם לא שייכא אלא בתחתונים ולא במלאכים (מ"מ).

⁴ כלומר עולם הבריאה (דע"ה ח"ב קיג ע"ב), ועי' בהערה הקודמת, שאז נכללת הבריאה באצילות, והוא שורש כל התורה כולה. ועי' בבהגרא על ספד"צ כט ע"א (הקדו"ש לז ע"ב).

⁵ (כל המוסגר לקמיה שייך לדף כד אחר אומר "במדה במשקל"). ולענין מה שחסר כאן, עיין בסוף הספר (הערת הזוהר).

⁶ כל המצוין שייך לדף כ"ד ע"א אחר במדה במשקל (ד"א).

⁷ ולא יעיר כל חמתו בגין דלא רדפי וכו'. נ"ל דצ"ל דאלו רדפי או ר"ל לפיכך אנו אומרים והוא רחום כדי שלא ירדפו אחר התפילה אלא שהלשון מגומגם (א"מ) (ש"נ).

זהר פרשת בראשית

ותליין מנייהו שבעין [ובכל] [ולכל] רקיעא ורקיעא אינון מקטרגין ותליין מנייהו עשרה אלף רבוא¹ ואי צלותא סלקא שלימא בעטופא דמצוה ותפילין על רישא ודרועא אתמר בהו (דברים כח י) וראו כל עמי הארץ כי שם יהוה נקרא עליך ויראו ממך שם יהוה² אוקמוה דאיהי תפלין³ דרישא ומאן דחוי שם יהוה על רישא⁴ בצלותא דאיהו (יהוה) [אדני] מיד כלהון ברחין הה"ד (תהלים צא ז) יפול מצדך אלף וגו'⁶²

[ויעקב] [אף ביעקב]⁵⁶³ בגין דחמא ברוחא דקודשא דוחקא דגלותא בתראה בסוף יומיא [נ"א] אמר (בראשית כח י) ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ובא לילא דגלותא ואמר) (שם לב ח) ויירא יעקב מאד ויצר לו ופליג עמא קדישא בגלותא לג' סטרין כמה דאת אמר (שם לג ב) וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשונה (ברישא) [בגלותא] דאדום ואת לאה וילדיה אחרונים ואת רחל ואת יוסף אחרונים ובגין דחמא בתר כן עניותא וצערא דלהון אמר (שם כח ב) וישבתי בשלום אל בית אבי ואמר ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש

ודוד בגין גלותא אמר (שמואל ב יז כט) רעב ועיף וצמא במדבר בגין דחמא שכינתא הרבה יבשה הוה נטיל צערא [בגנינהא] [בגלותא] לבתר דחמא דהדרין ישראל בחדוה תקין עשר (מיני נגונין ובסוף כלהו אמר (תהלים קב א) תפלה לעני כי יעטוף) [נ"א תקין י' מיני תילים ובסוף כלהו תפלה לדוד הטה יהוה אונך ענני חדא דכלהו צלותין דבגיני הוו מתעטפין קדם מלכא ולא הוו עאלין עד דייעול צלותא דעני אמר תפלה לעני כי יעטוף] והיא צלותא דעטיף כל צלותין קדמה עד דייעול צלותא דיליה ובגין דא [א]קדים⁶⁴ עני לכלהו

מאן צלותא דעני דא צלותא דערבית דאיהי רשות בפני עצמה בלא בעלה ובגין דאיהי בלא בעלה איהי עניה יבשה [נ"א] [ברשות כל אינש] וצדיק עני יבש דא זרעא דיעקב דאיהו ברשות כל אומין דעלמא ודמיא לצלותא דערבית דאיהי

אלפים רבוא. ואם תפלה עולה שלימה בעיטוף של מצוה ותפילין על הראש והזרוע, נאמר בהם "וראו כל עמי הארץ כי שם יהוה נקרא עליך ויראו ממך". "שם ה" פרשה שהיא תפילין של ראש, ומי שרואה שם יהוה על הראש בתפלה שהיא אדני" (יהוה) מיד כולם בורחים, זהו שכתוב "יפול מצדך אלף וגו'".

ויעקב בגלל שראה ברוח הקודש דחק של הגלות האחרונה בסוף הימים, (אמר "ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש", ובא הלילה של הגלות, ואמר) "ויירא יעקב מאד ויצר לו", וחילק את העם הקדוש בגלות לשלשה צדדים, כמו שנאמר "וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשונה", בראש בגלות אדום. "ואת לאה וילדיה אחרונים, ואת רחל ואת יוסף אחרונים". ובגלל שראה אחר כך עניות וצער שלהם, אמר "ושבתי בשלום אל בית אבי", ואמר, "ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש".

ודוד בגלל הגלות אמר, "רעב ועיף וצמא במדבר". בגלל שראה שכינה חרבה ויבשה, היה נוטל צער בגללה. אחר שראה שישראל חוזרים [בתשובה] בחדוה, תיקן עשרה מיני ניגונים, ובסוף כולם אמר "תפלה לעני כי יעטוף". (תיקן עשרה מיני תהלים, ובסוף כולם "תפלה לדוד הטה יהוה אונך ענני". אחת שכל התפלות שבגללן היו מתעטפים לפני המלך, ולא היו נכנסות עד שתכנס תפלת העני, אמר "תפלה לעני כי יעטוף"), והיא תפלה שעוטפת כל התפלות לפנייה עד שתכנס תפלתו, ולכן הקדים עני לכולם.

מהי תפילת העני, זו תפלת ערבית שהיא רשות בפני עצמה בלי בעלה. ומשום שהיא בלי בעלה, היא עניה ויבשה. (בראשית כל אדם) וצדיק עני יבש זה זרע יעקב, שהוא ברשות כל אומות העולם, ודומה לתפילת ערבית שהיא לילה של הגלות. ותפילת

¹ ותליין מנייהו עשרה אלף רבוא וכו'. בזהר קטן תקונים דף כ"ה הנוסחא ע' אלף (ש"נ).

² מכאן עד פסוק אלה תולדות בדף כד שייך בתקונים תקון יג דף כ"ה (ד"א).

³ אוקמוה דאיהו תפילין כו'. היינו תפלה אדני" התפילין יהו"ד (ש"נ).

⁴ פ"י כי התפילה היא אדני" כמ"ש לקמן דף כד ותפילין דרישא היא הו"ה (מ"מ).

⁵ זה שייך לספ' התיקונים תיקון לג דף כה מכאן עד פסוק אלה תולדות השמים בדף כד ע"ב (דרך אמת).

זהר פרשת בראשית

ליליא דגלותא וצלותא דשבת איהי צדקה לעני כמה דאוקמוה [מארי מתניתין] שמש בשבת צדקה לעני [לעניים נ"א דעניים דשבתא] [דעניים מתנחמי בארח דשמשא דשבתא] ובגין דא צריך בר נש למהוי איהו כעני לתרעא דמלכא [בצלותא] [לצלותא] דעמידה בכל שית יומין דחול בגין שכינתא ומתעמף לה בעטופא דמצוה דציצית כעני ויהא בתפילין כאביון לגבי תרעא דאיהו אדנ"י דהכי סליק לחושבן היכ"ל [והיכל ודא איהו אדנ"י שפתי תפתח (תהלים נא יז)]

וכד אפתח פומיה בצלותא דערבית נשרא קא נחית ביומין דחולא לקבלא¹ בגדפהא [צלותא דליליא] ודא נוריא"ל אתקרי אוריא"ל מסטרא דחס"ד ונוריא"ל מסטרא דגבורה² דאיהו נור דליק דאתמר ביה (דניאל ז י) נהר דינור וגו' ובצלותא דשחרית [אריה] [איהו] נחית לקבלא צלותא בדרועוי וגדפוי דארבע גדפינ⁶⁵ לכל חיה [דא מיכאל] ובצלותא דמנחה שור נחית לקבלא [צלותא] בקרנוי [וגדפוי ודא גבריאל] ובשבת נחית קב"ה בג' אבהי³ לקבלא בת יחידא דיליה בהון ודא רוא] דשבת ש' ב"ת יחידא דיליה בההוא זמנא חיוון עלאין דאתקריאו⁴ בשמא דיהו"ה פתחין ואמרין (תהלים כד ז) שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם⁵ בההוא זמנא מתפתחין שבעה היכלין⁶ היכל קדמאה היכלא דאהבה תניינא היכלא דיראה תליתאה היכלא דרחמי⁷ רביעאה היכלא דנבואה דאספקלריא דנהרא⁸

שבת היא צדקה לעני, כמו שבארוה בעלי המשנה, שמש בשבת צדקה לעניים, (שעניים מתנחמים בדרך של שמש של שבת). ולכן צריך אדם להיות כמו עני לשער המלך בתפילת עמידה בכל ששת ימי החול בשביל השכינה, ומתעטף לה בעיטוף של מצוה של ציצית, כמו עני, ויהיה בתפילין כמו אביון אצל השער שהוא אדנ"י, שכך עולה לחשבון היכ"ל. וזהו אדנ"י שפתי תפתח.

וכשפותח פיו בתפלת ערבית, נוחת נשר בימי החול לקבל בכנפיו תפלת הלילה, וזה נוריא"ל נקרא אוריא"ל מצד של חסד ונוריא"ל מצד של גבורה, שהוא נר דלוק, שנאמר בו "נהר דינור וגו'". ובתפלת שחרית אריה נוחת לקבל תפלה בזרועותיו וכנפיו, שארבע כנפים (יש) לכל חיה, זה מיכאל. ובתפלת מנחה שור נוחת לקבל (תפלה) בקרנוי וכנפיו, וזה גבריאל. ובשבת נוחת הקדוש ברוך הוא בשלשת האבות לקבל הבת יחידה שלו בהם, וזה סוד של שבת, ש' בת יחידה שלו. באותו זמן החיות העליונות שנקראו בשם של יי', פותחים ואומרים "שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם". באותו זמן נפתחים שבעה היכלות: היכל הראשון היכל האהבה. שני היכל היראה. שלישי היכל הרחמים. רביעי היכל הנבואה באספקלריה המאירה.

¹ פי' שות"ת מקבל מחסד נקרא אוריא"ל על שם אור וכשמקבל מגבורה נקרא נוריא"ל ע"ש נור דליק (ד"א).

² לקמן רנב ע"ב (לש"ו). עי' לעיל יח ע"ב בשם המ"מ.

³ תקונים תקון י"ט בדף מ ע"א (ד"א). קב"ה היא הבינה מתלבשת בחג"ת להאיר למלכות (מ"מ).

⁴ תקון י קמט ע"א (ד"א).

⁵ בענין ההיכלות מתחילין בפקודי רמה ע"א ובראשית לא ע"א (ד"א). בע"ח כתוב דז' היכלות אלו הם דאו"א דבריאה והנה העליונים שהם מצד הבי' אי' הם עלמא דדכורא ונק' ז' הסריסים המשרתים את פני המלך וכו' ע"ש ואינם נפתחים אלא בשבת שעליהם נתקנו ברכות יוצר של שבת. גליון כ"י (נ"א). עיי"ש בשער כסא הכבוד פ"ב ושם פ"ו ובמאמרי רשב"י מקץ והנה בפ"ב שם אמר שהם באצילות וכן הוא בשער היחודים דף א' ע"ד אלא ששם אמר שהם בנוק' דאצילות והם מתלבשים בז' היכלין דנוק' דבריאה (לש"ו). היכלות אלו הם באצילות, ועי' ע"ח שער כסה"כ פ"ב וספר היחודים דף ע"א ע"ד, ואלה שבפקודי דף רמה הם של זר"ן דבריאה (דע"ה ח"ב קטז ע"ב), ועי' ע"ח שער מו פרק ו'.

⁶ הם הז' היכלין דאו"א (רח"ו). דע כי ההיכלות האלו הם שבעה היכלות שבאצילות ואותם השבע' היכלות שנתבארו בפ' פקודי הם בבריאה ואותם השבעה היכלות הנז' בס' פרקי היכלות לר' ישמעאל ע"ה הם בעולם היצירה (שער מאמרי רשב"י). ז' היכלין הם היכלות דאו"א דבריאה, אבל דפרשת פקודי הם היכלות דז"א דבריאה (מ"מ).

⁷ תיקונים כב (הערת הזוהר).

⁸ נצח (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

כד/א

חמישי היכל הנבואה באספקלריה שאינה מאירה. ששי היכל הצדק. שביעי היכל הדין. ועליהם נאמר "בראשית" ברא ש"ת, "אלהים" היכל שביעי. וכך הם שבעה היכלות למטה. וכנגדם שבעה קולות של הבו לה', ושמונה עשרה אזכרות שבהן משוטט הקדוש ברוך הוא בשמונה עשר עולמות, "ברכב אלהים רבותיים אלפי שנאן", שהם שמונה עשר רבוא עולמות, וכמה שומרי שערים יש להיכלות שמקבלים תפלות, וכל תפלה לא תכנס אלא במדה במשקל, ואין מי שעומד לפני שער התפלה, ועליו נאמר "לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער", שהיא שער המלך. בגלל שתפלה היא מצוה, וזו שכינה, והתורה זה הקדוש ברוך הוא, לא צריך ביניהם הפסקה. וצריך להעלות תורה ומצוה באהבה ויראה.

חמישי היכל הנבואה באספקלריה שאינה מאירה. ששי היכל הצדק. שביעי היכל הדין. ועליהם נאמר "בראשית" ברא ש"ת, "אלהים" היכל שביעי. וכך הם שבעה היכלות למטה. וכנגדם שבעה קולות של הבו לה', ושמונה עשרה אזכרות שבהן משוטט הקדוש ברוך הוא בשמונה עשר עולמות, "ברכב אלהים רבותיים אלפי שנאן", שהם שמונה עשר רבוא עולמות, וכמה שומרי שערים יש להיכלות שמקבלים תפלות, וכל תפלה לא תכנס אלא במדה במשקל, ואין מי שעומד לפני שער התפלה, ועליו נאמר "לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער", שהיא שער המלך. בגלל שתפלה היא מצוה, וזו שכינה, והתורה זה הקדוש ברוך הוא, לא צריך ביניהם הפסקה. וצריך להעלות תורה ומצוה באהבה ויראה.

דכל פקודין דעשה ולא תעשה כלהו תליין מן שם יהו"ה כמה דאוקימנא רזא דא שמי עם י"ה שם"ה מצות לא תעשה וזה זכרי עם ו"ה רמ"ח מצות עשה והא הכא שם"ה ורמ"ה ואינון רמ"ח תיבין בק"ש ואתיהיבו מרחימו ודחילו דאת ה' 667 ובגין דא תקינו הבוחר בעמו ישראל באהבה 7 ואינון כלילין באברהם 8 דאתמר ביה (ישעיה מא ח) זרע אברהם אוהבי 9 ישראל דסליק ביו"ד ה"א וא"ו ה"א ורזא דמלה ישראל עלה במחשבה <להבראות> (לבראת) מחשבה חש"ב מ"ה וביה תשכח שמא קדישא ובגין יעקב דאיהו ישראל אתמר ויברא אלהים את האדם בצלמו בדיוקנא דמאריה

שכל מצוות עשה ולא תעשה כולן תלויות משם יהו"ה, כמו שבארנו סוד "זה שמי" עם י"ה, שס"ה מצוות לא תעשה, "וזה זכרי" עם ו"ה, רמ"ח מצוות עשה. והרי כאן שס"ה ורמ"ח, והם רמ"ח תיבות שבקריאת שמע, ונתנו מאהבה ויראה של אות ה'. ולכן תיקנו הבוחר בעמו ישראל באהבה, והם כלולים באברהם, שנאמר בו "זרע אברהם אוהבי".

ישראל שעולה ביו"ד ה"א וא"ו ה"א, וסוד הדבר, ישראל עלה במחשבה להיבראות. מחשבה חש"ב מ"ה, ובו תמצא את השם הקדוש. ומשום שיעקב שהוא

¹ הוד, וכתב הרב לפי שהז"א בנצח והנוק' בהוד, לפיכך הנצח נק' אספקלריא דנהרא (מ"מ).

² שהוא בסוד של בינה הנק' אלהים (רח"ו). עי' תיקו"ז ריש תיקון ע'.

³ בבריאה (רח"ו).

⁴ זרין (מ"מ).

⁵ לאו"א (מ"מ). עי' שער רוה"ק י ע"ב: א"ל כונת הצדקה והתפלה והוא לייחד שם י"ה הנפרד מן ו"ה וקודם שהאדם יעשה איזו מצוה או צדקה יאמר לייחדא שמא דקב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו בשם כל ישראל ויכוין לחבר שם י"ה שהם דחילו ורחימו עם ו"ה שהם קב"ה ושכינתיה. ועי' פע"ח שער הזמירות פרק ה: צריך קודם שיעשה מצוה או צדקה לומר ליחדא שמא דקב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו לחבר י"ה עם ו"ה בשם כל ישראל.

⁶ חו"ג דבינה (מ"מ).

⁷ פי' היא אהבה רבה, שהיא בינה (מ"מ).

⁸ פי' כי אברהם גי' רמ"ח רמז לרמ"ח תיבות דק"ש. וי"א כי אברהם במילוי הוא בגי' הו' תיבות של שמע ישראל ה"א ה' אחד. א"מ (נ"א). פי' ה"ג נכללו בה' חסדים ואברהם הוא ה'חסדים, ולכך תחילה היה אברם, וניתוסף בו ה' שהם ה' חסדים (מ"מ).

⁹ עיין בסוף הספר מה שחסר כאן (הערת הזוהר).

זהר פרשת בראשית

ישראל, נאמר "ויברא אלהים את האדם בצלמו", בדמות אדונו.

בנים חיים ומזונות מצד עמוד האמצעי, שהוא "בני בכורי ישראל", והוא עץ החיים, והוא עץ שמזון לכל בו. ולכן ישראל הם המזון שלו תפלה שנחשבת לקרבן. ובגלות נאמר "הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי". ושכינה היא קרבן של הקדוש ברוך הוא, ממנו בימין ושמאל וגוף. וכשעולה אליו צריך להכליל עמה כל עשר הספירות, שאין קדושה פחות מעשר, שהוא קדושתו. ולכן כשבן אדם רוצה להעלות תפלה בכל תנועתו, אם הנחש רוצה לקטרג לתפלה צריך לעשות לו מקלע, וסוד הדבר, זרקא מקף שופר הולך סגולתא.

בני חיי ומזוני מסטרא דעמודא דאמצעיתא דאיהו בני בכורי ישראל (שמות ד כב) ואיהו עץ החיים ואיהו אילנא דמזון לכלא ביה ובנין דא אינון ישראל מזונא דיליה עלותא דחשיבא לקרבנא ובגלותא אתמר (בראשית ל א) הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי ושכינתא איהי קרבנא דקב"ה! מניה בימינא ושמאלא⁶⁸ וגופא וכד סלקא לגביה צריך לאכללא עמיה כל עשר ספירן דלית קדושה פחות מעשרה דאיהי קדושה דיליה ובנין דא כד בר נש בעי לסלקא עלותיה בכל תנועין אי חיויא בעי לקטרגא לצלותא צריך למעבד ליה קירטא² ורזא דמלאה זרקא מקף שופר הולך סגולתא³

פתח רבי שמעון ואמר, עליונים שמעו, תחתונים התכנסו, אלה בעלי הישיבה שלמעלה ושלמטה. אליהו, בשבועה עליך, קח רשות ורד לכאן, שהרי מלחמה גדולה הזדמנה. חנוך הממונה, רד לכאן אתה וכל בעלי הישיבה שתחת ידך, שלא לכבודי עשיתי אלא לכבוד השכינה. פתח כמקדם ואמר, זרקא, ודאי בבואך להעלות תפלה לאותו מקום ידוע, כמו שאותה אבן הקלע שנזרקה למקום ידוע, כך צריך להעלות מחשבתו בתפלה באותו כתר, אבן נכללת ומעוטרת, שנאמר בה כל הזוקף זוקף בשם, שצריך להעלותה לשם. ובאותו מקום שמעלה אותה לבעלה, אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק. אף על גב שנאמר בו

פתח רבי שמעון ואמר, עליונים שמעו, תחתונים התכנסו, אלה בעלי הישיבה שלמעלה ושלמטה. אליהו, בשבועה עליך, קח רשות ורד לכאן, שהרי מלחמה גדולה הזדמנה. חנוך הממונה, רד לכאן אתה וכל בעלי הישיבה שתחת ידך, שלא לכבודי עשיתי אלא לכבוד השכינה. פתח כמקדם ואמר, זרקא, ודאי בבואך להעלות תפלה לאותו מקום ידוע, כמו שאותה אבן הקלע שנזרקה למקום ידוע, כך צריך להעלות מחשבתו בתפלה באותו כתר, אבן נכללת ומעוטרת, שנאמר בה כל הזוקף זוקף בשם, שצריך להעלותה לשם. ובאותו מקום שמעלה אותה לבעלה, אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק. אף על גב שנאמר בו

¹ ושכינתא איהי קרבנא דקב"ה אתהני מיניה כו' כצ"ל (א"מ) (ש"נ).

² לעשות לו קלע לזרוק אחר הנחש הקדמוני שלא יקטרג עליו מנחת יהודה דף נב ופרדס בשער הטעמים ריש תקון מ ודף מ ע"ב ותקון יט וכא דף נ"ז (ד"א).

³ עי' ע"ח טנת"א פרק ו' שמפרש דהוא אור חוזר [דהיינו שהוא פונה כלפי מעלה היפך הסגול שפונה כלפי מטה], והוא בסוד רוח, שהמה ה"ס העיקריים, והם כלל הגדלות [שהרי קטנות אינה פועלת מעצמה כלום, ורק מקבלת. ועיקר המעלה של גדלות הוא הכח העצמי להשפיע, וכל השפעה שאנו משפיעים כלפי מעלה היא בסוד אור חוזר, בכך שמעלים תיקונים למעלה] (ביאורים ח"א פ ע"ב).

⁴ עי' תיקו"ז תיקון יג דף כה ע"ב (הגהות הגר"א).

⁵ כשהיו רוצים ר"מ ובוצינא קדישא להעלות התפילה שהיא השכינה היו אומרים (חסר) (רח"ו).

⁶ שזורקה האדם בקלע בכוננת מכיון למקום ידוע לאדם הזורקה ורוצה שתגיע עד שם (מ"מ).

⁷ שהיא מלכות שנעשית עטרת בעלה, תגא דס"ת כשעולה למעלה ראש, ונקראת אבן מוכללת מכל שם מ"ה (מ"מ).

⁸ בהשפעת העליונים (מ"מ).

⁹ שהיא מלכות הנק' שם ה', פי' לכל מקום שירצה לזקוף ולהעלות תפלתו עד שם צריך תחילה לזקוף אותה בשם, שיתכוין להעלות המלכות עם תפלתו (מ"מ).

¹⁰ פי' באותה תפילה שמתכוין בה להעלות המלכות ולזווגה לגבי בעלה, אין פחד מהנחש שיפסיק ויעכב תפלתו מאחר שעולה המלכות בתפלתו ומלכותו בכל משלה (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

אע"ג דאתמר ביה (בראשית ג טו) ואתה תשופנו עקב¹ ההיא אבן דאיהי י' דיעקב דאתמר בה (שם מט כד) משם רועה אבן ישראל לא יפסיק וצריך לסלקא⁶⁹ עד אין סוף² וכד נחית לה³ אתמר ביה כל הכורע כורע בברוך⁴ דצריך לנחתא⁷⁰ עד אין תכלית ולא יפסיק⁷¹ מניה⁷² לא לעילא ולא לתתא

לזמנין איהו בעלה ו' בצדיק בשית פרקין דתריין שוקין נחית לגבה <בתריין> (ותרין) שוקין לזמנא איהו בעלה ו' <בתריין⁷³ שית פרקין דסליקת לגביה> בתריין דרועין לזמנין איהו בן אבא ואמא⁵ בן י"ה צריך לסלקא <לעילא לה וכד> לעילא לה' וכד סלקת תמן לזמנין איהו בהפוכא ו' בין י' י"ו כגוונא דא א צריך לסלקא לגבי דאתמר בה (תהלים קיה כב) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה וכד איהי סליקת לעילא ברישא דכל רישין⁷⁴ סלקא ובגינה מלאכיא אמרין

כד/ב

אי"ה מקום כבודו וכד סליקת לא' כגוונא דא א איהי תגא ברישא דא' עטרה על רישיה כת"ר⁸ [וכד נחתא] (ובר) נקודה לתתא ואתעטרת נחיתת ביה כגוונא דא <וכד סליקת⁹ אתקרי> (ואתקרי) תגא ברזא דטעמי וכד נחיתת אתקריאת נקודא¹⁰ וכד מתיחד עמה איהי ו' כלילא מניה אות ברית דאיהי שביעאה דכללא

"ואתה תשופנו עקב". אותה האבן שהיא י' של יעקב, שנאמר בה "משם רועה אבן ישראל", לא יפסיק. וצריך להעלותה (אותה) עד אין סוף. וכשמוריד אותה נאמר בו כל הכורע כורע בברוך, שצריך להורידה (אותה) עד אין תכלית. ולא יפסיק (אותה) ממנו לא למעלה ולא למטה.

לפעמים בעלה הוא ו' בצדיק בששה פרקים של שתי שוקים יורד אליה בשתי שוקים. לפעמים בעלה הוא ו' בשתי (זרועות), ששה פרקים שעולה אליו בשתי זרועות. לפעמים הוא בן אבא ואמא, בן י"ה, צריך להעלות (לה למעלה וכאשר) למעלה לה'. וכשעולה שם, לפעמים היא בהפוך ו' ובין י' י' כצורה זה א, צריך להעלותה אליו שנאמר בה "אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה". וכשהיא עולה למעלה, בראש כל הראשים היא עולה, ובגללה המלאכים אומרים

אי"ה מקום כבודו. וכשעולה לא' כצורה זו א, היא כתר בראש של א' עטרה על ראשו כתר. וכשיורדת נקודה למטה ומתעטרת, יורדת בה כצורה זו (קמץ). וכשעולה נקראת כתר בסוד הטעמים, וכשיורדת נקראת נקודה. וכשמתייחד עמה היא ז', הכלולה ממנו אות ברית, שהוא שביעי של הכל. ובודאי שאבן זו היא בנין כל העולמות, ולכן "אבן שלמה וצדק יהיה לד",

¹ ע"י העון שפגם באות י' שהיא מלכות כנז"ל, יש שליטה לנחש לשופו בעקב, וכשמתקן אות י' ומעלה אותה בתפילתו לגבי בעלה שהיא ההיא אבן דאיהי י' מיעקב וכו' לא יעכב שום חטא ועון את תפילתו מלעלות ולהתקבל (מ"מ).

² ח"ג רנו ע"ב (לש"ו).

³ מליאה שפע וברכה (מ"מ).

⁴ שמתייחד ומזדווג בעלה עמה שם למטה במקומה (מ"מ).

⁵ כמ"ש הרב בסוד חופה, שמעלים או"א לז"ן בהיכל הבינה, ואימא אוזיפת לברתא מנאהא שהם מ"ן שלה, ושם בהיכל הבינה הם מזדווגים (מ"מ).

⁶ תרומה קנח ע"א תקונים ריש תקון י' (ד"א).

⁷ יש במלכות ב' בחי': א' הוא היותה בסוף כל האצילות וכלל כולם, ב' היותה ראשית לנבראים ומשתתפת עמהם. מכח הבחי' הראשונה יכולה היא לעלות למעלה להיות שוה עם הז"א (כללים ח"א נג ע"ג). ועי' שבירה ספ"ג וטנת"א ספ"ו ע"י עליית המלכות יש בה אפשרות לעלות לכתר (כללים ח"א עח ע"ב). בפנימיותה שנעלם בה עתה, היא באחדותה לעולם עד למעלה למעלה. עי' זוהר ח"ג כח ע"א, ולכן היא עולה עד מלכות דא"ס. עי' רע"מ פנחס רנו ע"ב ותרומה קנח ע"א, וכאשר יושלם תיקונהא אזי היא בעצמה תהיה נתקנת להתייחד במלכות דא"ס (כללים ח"ב נ ע"ב), וכן עי' תיקו"ז קמח ע"ב (כללים ח"ב עב ע"ד).

⁸ עי' בהערה הקודמת לעניין הקשר שבין מלכות לכתר (כללים ח"ב נ ע"ב).

⁹ סליקת בעמודא דא דאמצעייתא דאיהו ו' עטרה על רישיה כד סליקת עטרה על רישיה אתמר בה אשת חיל עטרת בעלה (מ"מ).

¹⁰ עי' הערה בסוף כד ע"א. תחותיה אתקריאת בה זוגיה יחידיה (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

ובודאי האי אבנא היא בנייא⁷⁴ דכל עלמין¹ ובגין דא (דברים כה טו) אבן שלמה וצדק יהיה לך איהי מדה בין כל ספירה² וספירה דכל ספירה⁷⁵³ >סליקת לעשר שיעור דילה ובה⁷⁶ אתעבידת אמה עשר אמות אורך בין כל ספירה וספירה < ורוא דמלה עשר אמות אורך הקרש⁴ ובין כלא מאה איהו י' בין פרק ופרק⁵ עשר זמנין סלקא למדה (מארי) דמאה אמה

כל מדה ומדה אתקרי עולם⁶ ואינן י"ו שיעור ומדה⁷ ו' שקל י' מדה דיליה⁸ ושעורא דמדה⁹ חמש אמות ארך¹⁰ וחמש אמות רחב¹¹ ואינן לקבל שעורא דכל רקיע¹² דמהלך ת"ק אורכיה ות"ק פותייה ואינן ה"ה הרי לך שעור קומה באתון יהו"ה דאת ו' איהו רקיע השמים חמש רקיעין דיליה¹³ ה' אלין אתקריאו ה' שמים ה' חמש רקיעין¹⁴ דכלילן בשמים חמש עלאין שמי השמים ואינן ה"ה¹⁵ חמש בחמש ו' רקיע שתיתאה לון¹⁶ י' שביעאה לון¹⁷ י' שבעה בשבעה¹⁸ וסלקין י"ד והכי אינן ארעין שבעה על גבי שבעה¹⁹ כגלדי בצלים²⁰ וכלהו רמיזן בתריין

היא מדה בין כל ספירה, וספירה של כל ספירה (וכל ספירה), בה עולה לעשר, שהוא השיעור שלה, ובה (ו' בה) נעשית אמה עשר אמות אורך בין כל ספירה וספירה. וסוד הדבר, "עשר אמות אורך הקרש", ובין הכל מאה, היא י' בין פרק ופרק, עשר פעמים עולה למדה (בעל) של מאה אמה.

כל מדה ומדה נקראת עולם, והם י"ו שיעור ומדה, ו' שקל, י' מדה שלה. ושיעור המדה חמש אמות אורך וחמש אמות רחב. והם כנגד שיעור של כל רקיע, שמהלך חמש מאות אורכו וחמש מאות רחבו, והם ה' ה'. הרי לך שיעור קומה באותיות יהו"ה, שאות ו' הוא רקיע השמים. חמשה רקיעים שלו ה' אלה נקראו ה' שמים, ה' חמשה רקיעים שכלולים בשמים, חמשה עליונים שמי השמים, והם ה"ה, חמש עם חמש. ו' רקיע ששי להם, י' שביעי להם, שבעה בשבעה ועולים י"ד. וכן הם הארצות, שבעה על גבי שבעה כמו גלדי בצלים, וכולם רמוזים

- ¹ שכל הספירות פועלים על ידה כמ"ש בתיקו"ז סוף תיקון נח (סט ע"א) ואית אבן דאורייתא דאתמר בה (מ"מ). תקונים תקון יח דף ע"א ותקון יט גם תמצא שם סוד שיעור קומה ועי' מנחת יהודה דף סד ע"ב (ד"א).
- ² כי הספירות כל א' כלולה מעשר וסוף מדת כל אחת היא מלכותה (מ"מ).
- ³ פי' כי החשבון והמספר אינו כי אם במלכיות של הספירות (מ"מ).
- ⁴ בין הכל כל א' כלולה מעשר הם מאה, י' שהיא מלכות (מ"מ).
- ⁵ ר"ל סוף כל ספירה (מ"מ).
- ⁶ כי כל ספירה כלולה מהכל (מ"מ).
- ⁷ פי' י"ו מן יהו"ה, ו' שיעור ומשקל, הגם שז"א הוא בן עשר הספירות, הנה הוא בחינת ו' כי תחילתו הוא בן ר"ק (מ"מ).
- ⁸ היא מלכות שהיא משלימתו לעשר, והיא סוף קומתו ונקראת י' כנז"ל חכמה בראש וחכמה בסוף (מ"מ).
- ⁹ מדה שהיא המלכות הגדלת היא ע"י ה"ח וה"ג (מ"מ).
- ¹⁰ ה' גבורות, שמתארכים ויוצאים מז"א אל המלכות לצורך בניינה (מ"מ).
- ¹¹ הם ה"ח שנשארים בז"א אלא שמתרחבים עד מקום המלכות כדי שתהנה מהם גם כן (מ"מ).
- ¹² יסוד נק' רקיע, וכל יסוד יש בו ה"ח וה"ג ואינן ה' ה' הרי לך שיעור קומה באתון יהו"ה (מ"מ).
- ¹³ ה' יסודות של חגתנ"ה דידיה, כי כל אחת היא בת עשר ספירות, חמש אלה של ז"א נקראים ה' שמים (מ"מ).
- ¹⁴ רקיעין של חגתנ"ה דמלכות דכלילן בשמים כי ממנו נבנו ונגדלו קצוותיה. "חמש עילאין" חגתנ"ה של ז"א נקראים שמי השמים (מ"מ).
- ¹⁵ חגתנ"ה דידיה וחגתנ"ה דידיה (מ"מ).
- ¹⁶ הוא יסוד שכללות חגתנ"ה בו (מ"מ).
- ¹⁷ מלכות שכללות כללותם במלכות (מ"מ).
- ¹⁸ ז' בז' מוצקות, ז' דידיה בז' דידיה (מ"מ). עי' בהגר"א בס"י ו ע"ב: והענין כי שבע היכלות אינן כפולות כמ"ש בזהר (זו"ח סב ע"א) שבעה ושבעה מוצקות.
- ¹⁹ עי' לקמן לט ע"א וכן ס"י פ"ד מט"ו.
- ²⁰ והוא צורת ספירות העיגולים (ע"ח שער עגו"י פרק ב').

זהר פרשת בראשית

עיינין י' אתקרי עולם קטן¹ ו' עולם אריך² וכל מאן דבעי למשאל שאלתין לגבי עולם אריך צריך לארכא ביה וכל מאן דשאל בעולם קצר צריך לקצרא

ועל דא אוקמוה³ במקום שאמרו לקצרא⁴ אין אדם רשאי להאריך⁵ לקצור בעלותין⁶ (במדבר יב יג) אל נא רפא נא לה בנקודה די' להאריך ולהתנפל (דברים ט ח) ואתנפל לפני יהוה כראשונה מ' יום ומ' לילה כלא מ"ם י' נקודה באמצע⁷ אתעביד מ"ם מסטרא דחסד⁸ צריך לארכא בעלותא ובשמא קדישא וסליק יהוה ברביע לארכא בתנועה דא דאיהו רזא דתקיעה⁹ לקצור מסטרא דשברים¹⁰ בינוני לא בקצרו ולא באריכו בתרועה בעמודא דאמצעיתא דאיהי שלשלת דתרוייהו שקל הקדש¹¹ לקביל רביע דסליק איהו חולם¹²

שברים לקביל שבא¹³ דא בעא לסלקא קלא¹⁴ ודא בעא לנחתא לה¹⁵ ובגין דא אינון שברים בחשאי שכינתא תתאה וקלא לא ישתמע כמה דאת אמר (שמואל א א יג) וקולה לא ישמע תרועה דא שלשלת >אחיד בתרוייהו ואית כגוונא דרקיע המאריך ביה תיבה ואיהי נקודה חיריק¹⁶ כגוונא דחלם לית נקודה דלית כגוונא דילה בטעמי סגול לגבי סגולתא שבא לגבי זקף גדול כלהו תשכח לון נקודי לגבי טעמי למאן דידע רוין טמירין < פתח ואמר זרקא מקף שופר

בשתי עינים. י' נקרא עולם קטן, ו' עולם ארוך, וכל מי שרוצה לשאול שאילות לעולם ארוך, צריך להאריך בו. וכל מי ששואל בעולם קצר, צריך לקצר.

ועל זה בארו, במקום שאמרו לקצור אין אדם רשאי להאריך. לקצור בתפילות "אל נא רפא נא לה", בנקודה של י' להאריך ולהתנפל "ואתנפל לפני ה' כראשונה ארבעים יום וארבעים לילה". הכל מ' ס' י' נקודה באמצע נעשית מ"ם מצד החסד צריך להאריך בתפלה ובשם הקדוש, ועולה יהוה ברביע. להאריך בתנועה זו שהוא סוד התקיעה, לקצור מצד השברים, בינוני לא בקצור ולא באריכות, בתרועה בעמוד האמצעי שהיא שלשלת ששניהם, שקל הקודש, כנגד רביע שהוא עולה, חולם.

שברים כנגד שבא, זה צריך להעלות קול, וזה צריך להוריד אותו, ולכן אותם שברים בחשאי שכינה תחתונה וקול לא ישמע, כמו שנאמר "וקולה לא ישמע". תרועה זו שלשלת אחוז בשניהם, ויש כמו הרקיע המאריך בו תיבה, והיא נקודת חיריק כמו חולם, אין נקודה שאין כמותה בטעמים, סגול אל סגולתא, שבא אל זקף גדול, כולם תמצא להם נקודות אצל הטעמים למי שיודע סודות טמירים. פתח ואמר, זרקא מקף שופר הולך סגולתא. (פתח נקודת ימין ה' מלך, נקודת סגול שמאל ה' מלך. באמצע ה' ימלוך למטה. רבי אחא אמר, ה' מלך זה

¹ מלכות (מ"מ).

² ז"א (מ"מ).

³ מנחת יהודה קס"ב ע"ב וי"ג ע"ב (ד"א).

⁴ בתפילה הנוגעת אל המלכות (מ"מ).

⁵ בתפילה הנוגעת אל ז"א, באריכות מ' יום ומ' לילה (מ"מ).

⁶ תקונים דף ע"א (ד"א).

⁷ כי באמצעות המלכות עולה התפילה אל ז"א, כי היא השער לה' (מ"מ).

⁸ ז"א (מ"מ).

⁹ חסד (מ"מ).

¹⁰ שהם גבורה (מ"מ).

¹¹ שהוא ת"ת (מ"מ).

¹² שהוא נקודת הת"ת (מ"מ).

¹³ נקודת הגבורה (מ"מ).

¹⁴ בתקיעה שהיא חסד (מ"מ).

¹⁵ שברים שהיא גבורה ומלכות שבניינה מן הגבורות, התפלה הנוגעת לה בחשאי וכשנכללת עם ז"א אז

נקראת על שם המדה שמשפעת בה (מ"מ).

¹⁶ נדצ"ל חירק עי' תיקור' ח ע"ב.

זהר פרשת בראשית

עולם עליון, ה' מלך זה תפארת, ה' ימלוך זה ארון הברית).

הולך סגולתא¹ (פתח נקודת ימין יהו"ה מלך נקודת סגול שמאלא יהו"ה מלך באמצעיתא יהו"ה ימלוך לתתא רבי אחא אמר יהו"ה מלך דא עלמא עלאה יהו"ה מלך דא תפארת יהו"ה ימלוך דא ארון הברית)²⁷⁷

אלה תולדות השמים והארץ (בראשית ב ד)⁷⁸ הא³ אוקמוה כל אתר דכתיב אלה פסל את הראשונים⁴ ואלין תולדין דתהו⁵ דאתרמיוז בקרא תניינא והארץ היתה תהו ואלין אינון דאתמר דקב"ה ברא עלמין ומחריבין ובגין דא ארעא הוה תוהה ובוהה איך ברא קב"ה עלמין לחרבא לון שפיר הוה דלא לברי לון אלא ודאי הכא איכא רוא

מאי איהו ומחריבין דקב"ה לא ישעי עובדי ידוי ולא עוד אלא דא שמיא אתמר בהו (ישעיה נא ו) כי שמים כעשן נמלחו וגו' אם כן קב"ה עביד ומחי אלא רוא דמלה כדין הוא דקב"ה ברא עלמא וברייה באורייתא כמה דאוקמוה בראשית דאתמר [בה] [ביה] (משלי ח כב) יהו"ה קנני ראשית דרכו ובהאי ראשית ברא ית שמיא וית ארעא ואיהי סמיך לון ביה בגין דברית כתיב ביה <ב> בראשית⁶ ואתמר ביה (ירמיה לג כה) אם לא בריתי יומם ולילה וגו' ואלין אינון דאתמר בהון (תהלים קטו יו) השמים שמים ליהו"ה וגו' ואיהי ארץ החיים כלילא משבע ארעין⁷ דעלייהו אמר דוד מלכא (שם קיו ט) אתהלך לפני יהו"ה בארצות החיים וברא שמיא וארעא

כה/א

בתריה על תה"ו⁸ ולית תמן יסודא⁹ דאיהו בריית דסמיך לון בגין דא קב"ה בעא למתן אורייתא לאומין דעלמא עעכו"ם דאיהו ברית

"אלה תולדות השמים והארץ" (ר"ת תה"ו), הרי פרשוה, כל מקום שכתוב "אלה" פסל את הראשונים, ואלה תולדות של תהו שנרמזו בפסוק השני, "והארץ היתה תהו". ואלה הם שנתבאר, שהקדוש ברוך הוא בורא עולמות ומחריבין, ולכן הארץ היתה תוהה ובוהה, איך בורא הקדוש ברוך הוא עולמות להחריבם, יפה היה שלא לברוא אותם. אלא ודאי כאן יש סוד.

מה זה 'ומחריבין', שהקדוש ברוך הוא לא ישמיד את מעשי ידיו. ולא עוד, אלא זה השמים שנאמר בהם "כי שמים כעשן נמלחו וגו'". אם כן הקדוש ברוך הוא עושה ומכה. אלא סוד הדבר כך הוא, שהקדוש ברוך הוא ברא את העולם וברא אותו בתורה, כמו שבארוה, בראשית שנאמר בה "ה' קנני ראשית דרכו". ובראשית הזו "ברא את השמים ואת הארץ", והוא סמך אותם בה, בגלל שברית כתובה בו בבראשית, ונאמר בה "אם לא בריתי יומם ולילה וגו'", ואלו הם שנאמר בהם "השמים שמים לה' וגו'". וארץ החיים היא כלולה משבע ארצות, שעליהם אמר דוד המלך "אתהלך לפני ה' בארצות החיים". ואחר כך ברא שמים וארץ

על התהו, ואין שם יסוד שהוא ברית ססומך אותם, לכן רצה הקדוש ברוך הוא לתת תורה לאומות העולם עובדי עכו"ם,

¹ שייך לקמן דף ל"ד ע"א. הרשב"ב (נ"א, וכן דרך אמת).

² פי' כי קשה ליה איך יחס לנוח בדורות ולא בדורות אחרים ר"ל לא תימא דבדורותיו שלילה הוא (זהר הרקיע). עי' בסוף הספר מה שחסר כאן (הערת הזוהר).

³ מנחת יהודה דף צ (ד"א).

⁴ הקליפות (ד"א).

⁵ הם הקליפות, וכן האומות שלא קבלו התורה (מ"מ).

⁶ ואיהו סמיך לון ביה בברית התורה בגין דברית כו' כצ"ל. ור"ל סמוך והשעין לארץ עליונה שהיא מלכות סמוך ביסוד שהוא ברית (א"מ) (ש"נ).

⁷ עי' תיקו"ז כ ע"ב: עמודא דאמצעיתא דאיהו יהו"ה לא אשתמודע לנביא וחווה אלא בהיכליה דאיהו אדני' וכו' ואיהי כלילא משבע היכלין משבע ארעין ועלייהו אמר דוד אתהלך לפני ה' בארצות החיים.

⁸ הם ז'ין דסט"א (מ"מ).

⁹ פי' שאין להם בחינת יסוד שמעורר תאותם בסוד תאות רשעים תאבד (מ"מ). עי' זהר ח"ב קג ע"א: אל אחר אסתרס ולא עביד פירין.

זהר פרשת בראשית

שהוא ברית מילה ממש, ולא רצו לקבלה, ונשארה הארץ חרבה ויבשה.

וזהו מה שכתב "יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה". "יקוו המים" זו התורה. "אל מקום אחד" אלו ישראל, משום שנשמותיהם תלויות מאותו מקום שנאמר בו "ברוך כבוד ה' ממקומו". "כבוד ה'" שכינה תחתונה. "ממקומו" שכינה עליונה. וכיון שאותם נשמות באות משם, שורה עליהם בודאי יהוה, ונאמר בהם "כי חלק ה' עמו", וזהו "יקוו המים אל מקום אחד".

והתורה היא ישוב העולם. ואומות העולם שהם עובדי עכו"ם, שלא קבלו אותה, נשארו חרבים ויבשים, וזהו שהקדוש ברוך הוא בורא עולמות ומחריבן. אלה שלא שומרים מצוות התורה, לא שישמיד הוא מעשיו כמו שחושבים בני אדם, ולמה שישמיד את בניו שנאמר בהם "בהבראם", בה' בראם. ואותם שמתגיירים מאומות העולם, בגללם נפלה ה' קטנה של אברהם, באלף החמישי שהוא ה', שהוא חרב ויבש, חרב בבית ראשון ויבש בבית שני. ומשה, משום שרצה להכניס גרים תחת כנפי השכינה, וחשב שהיו מאלה שנבראו בה', ונתן בהם אות ה' של אברהם, גרמו לו ירידה, כמו שנאמר "לך רד כי שחת עמך", משום שלא קבלו את האות ה', ביראה של יו"ד ובאהבה של ה', הוא ירד

¹ ששרשה מת"ת דז"א הנק' תורה (מ"מ). ברוך כבוד יהוה ממקומו במלואותיו כזה בל"ת רל"ש ו'ו כ"ף כ"ף בל"ת ו'ו דל"ת יו"ד ה"א ו"א ה"א מ"מ מ"מ קו"ף ו'ו מ"מ ו'ו אלו ומ"ג אתון הם בגי' ממש שמע ישראל ה"א ה' אחד בשכמל"ו עם י"ב תיבות וזהו הרמז של מקום אחד שרומז על אחד של שמע. וגם ועד שבסוף בשכמל"ו הוא ג"כ א' בחילופי אתון כדאיתא בזוהר תרומה. וז"ס דסיים באברהם בהבראם וכו' כי גם אברהם במילואו כזה אל"ף בל"ת רל"ש ה"א מ"מ בגי' שמע ישראל ה"א ה"א ממש. ועוד ממקומו בגי' רל"ב שהוא היחוד הגמור מכל קומה שלימה כי נרמזת והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הנועדים כל מלואו שם הו"ה וישראל אחוזים בכל מקומות קדושים הללו של ד' עולמות הבנויים מד' אותיות השם שמסתעף משם עסמ"ב לאבי"ע ולזה נ"ל נמי אל מקום א' אלו ישראל. א"מ (נ"א).

² מבינה (מ"מ). כלומר מהקו האמצעי המבריח מן הקצה אל הקצה. ועי' זוהר אחרי מות סב ע"ב (הקדו"ש יב ע"ד).

³ ויקהל רז ע"א ובר"מ תצא רע"ח ע"א נודד ממקומו דאיהו עלמא דאתי (ד"א).

⁴ בינה מקו' כל (רח"ו).

⁵ ולמה ישצי לון לבנוי דאתמר כו'. נ"ל דטעות יש כאן וצ"ל למה לא ישצי לון וכו'. ר"ל לאותם רשעים שמחייבים העולם. ומשני בגין בנין ר"ל בשביל בנים גרים הבאים מהם וק"ל (א"מ) (ש"נ).

⁶ גי' (אבל אינון דמתגיירין מה' מינין דאינון עמלקים גבורים רפאים נפילים ענקים). קאי על העטרת סוד ה"א אחרונה שבשם. שמות ט ע"ב (ד"א). עי' בהגר"א על תיקו"ז עד ע"ג ד"ה למהוי ליה, ועי' יהל אור כאן, ועי' פת"ש נתיב הקלי' כב ז"ל, [גלות] הרביעית הוא תהום הנ"ל והוא גלות הרביעי הזו הכל בסט' דע"ר שמשא הוא בגלותא דשם נפלת ה' זעירא דאברהם.

⁷ מלכות (רח"ו).

⁸ פי' אלף החמישי הוא הוד כנודע ומלכות אחוזה בהוד (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

בגין דלא [יתאביד] (אתאביד) בינייהו¹ דעתיד איהו ברוא דגלגולא לאתערבא בינייהו בגלותא בין ערב רב² דאינון נשמתיהו מסטרא דאלין דאתמר בהון (ישעיה נא ו) כי שמים כעשן נמלחו וגו' ואלין אינון דלא בעא נח רחמי³ עלייהו ואתמר בהון (בראשית ז כג) וימחו מן הארץ בגין דהו מאלין דאתמר בהון (דברים כה יט) תמחה את זכר עמלק

ומשה לא אסתמר מנייהו ואפיל ה' בינייהו ובגין דא איהו לא יעול לארעא דישראל עד דיתוב ה' לאתרה⁴ ובגין דא נחת איהו מדרגיה ונחית ביה ו' ובגין דא ה' נפלת ו' יוקים לה ו' דמשה ובגין דה"א זעירא ה' דאברהם דאיהי דהבראם אתזער איהו בגינה ואתמר ביה (ישעיה סג יב) מוליך לימין משה וגו'⁵ ואפיק לה מתמן בחילא דו' ואיתי לה עמיה מיד שריא עליה י"ה ואשתלים אומאה⁶ > (שמות יז יו) כי יד על כס יה מלחמה ליהו"ה וגו' מאי מדר דר דא משה > דאתמר ביה (קהלת א ד) דור הולך ודור בא והא אוקמוה⁷ דלית דור פחות משישים רבוא ודא משה דאתמר ביה דאנתתא חדא ילדה ששים רבוא בכרס אחד⁷

וחמש מינים הם בערב רב, והם (סימן נג"ע ר"ע) נ'פילים ג'בורים ע'נקים ר'פאים <עמלקים > נפילים רפאים גבורים, (עמלקים גבורים רפאים נפילים ענקים) ובגינייהו נפלה ה' זעירא מאתרהא בלעם ובלק מסטרא דעמלק הוה טול ע"ם מן בלעם [לק] [בק] מן בלק אשתאר [בבל] (בלל) (בראשית יא ט) כי שם בלל יהו"ה שפת כל הארץ ואלין אינון דאשתארו⁹ מאלין דאתמר בהון (שם ז כג) וימח את כל היקום ומאלין

מדרגתו שהוא ו'. ואות ו' ירדה עמו כדי שלא יאבד ביניהם, שעתיד הוא בסוד הגלגול להתערב ביניהם בגלות בין ערב רב, שהם נשמותיהם מצד אלה שנאמר בהם "כי שמים כעשן נמלחו וגו'". ואלה אותם שנח לא בקש רחמים עליהם, ונאמר בהם "וימחו מן הארץ", בגלל שהיו מאלה שנאמר בהם "תמחה את זכר עמלק".

ומשה לא נשמר מהם, והפיל ה' ביניהם, ולכן הוא לא יכנס לארץ ישראל עד שתשוב ה' למקומה, ולכן ירד הוא מדרגתו וירד בו ו', ולכן ה' נפלה, ו' יקים אותה, ו' של משה. ומשום שה"א קטנה, ה' של אברהם, שהיא של "הבראם", נעזר הוא בגללה, ונאמר בו "מוליך לימין משה וגו'". והוציא אותה משם בכח של ו', והביא אותה עמו. מיד שרתה עליו י"ה ונשלמה השבועה, (שנאמר) "כי יד על כס יה מלחמה לה' וגו'". מה זה "מדור דור", זה משה שנאמר בו "דור הלך ודור בא". והרי פרשוה שאין דור פחות משישים רבוא, וזה משה שנאמר בו שאשה אחת ילדה ששים רבוא בכרס אחת.

וחמשה מינים הם בערב רב, והם (סימן נג"ע ר"ע) נ'פילים ג'בורים ע'נקים ר'פאים ע'מלקים, ובגללם נפלה ה' קטנה ממקומה. בלעם ובלק היו מצד של עמלק. תקח ע"ם מן בלעם, ל"ק מן בלק, ישאר בבל, "כי שם בלל ה' שפת כל הארץ". ואלה אותם שנשארו מאותם שנאמר בהם "וימחו את כל היקום", ומאלה שנשארו מהם בגלות רביעית, הם ראשים בקיום רב, והם מעמידים על ישראל כלי חמס, ועליהם

¹ כח ע"ב ופנחס ריז ע"א ועל פי מגיד רמז לדבר וירם קרן משיחו כד"א כי קרן עור פניו (ד"א).
² קבלת הערב רב גרמה לכל הגליות והצרות עד ביאת המשיח (דע"ה ח"ב קכט עב). ועי' הקדו"ש כג ע"ד שמביא רשימה של מקומות בזוהר המדברים על זה הענין. ועי' בהגר"א על תיקו"ז תיקון נ' (צז ע"ג) בארוכה. ועי' כי תצא רעז ע"ב.
³ משמע כאן דשפיר עביד נח דלא בעא רחמי ובמדרש רבה איפכא קאמר דעדיף משה מנח ודו"ק (ש"נ).
⁴ וכאשר יתקון היינו שישתלם ה' דמשה ותתקשר בימינא (יהל אור).
⁵ פי' הפוסק כך, בשביל ה' דאברהם שנק' ימין לכך מוליך למשה בגלות (מ"מ).
⁶ תקונים סוף תקון סט וריש תקון ע (ד"א).
⁷ תקון נ' ומה (ד"א), במדבר קנט (הערת הזוהר).
⁸ הגהות דפוס קושטא: סי' נג"ע ר"ע. עי' תיקו"ז צז ע"ב.
⁹ כתב הרב כי אותם הנשמות של קרי דאדה"ר שהוליד בק"ל שנה באו בדור המבול להתקן ואדרבה, חזרו וקלקלו ואח"כ באו בפלגה ואח"כ באו באנשי סדום, כמ"ש אנשי העיר אנשי סדום, ואח"כ באו לכור הברזל במצרים, ואז נתקנו (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

דאשתארו מנהון בגלותא רביעאה אינון רישין בקיומא סג' ואינון קיימין על ישראל כלי חמס ועלייהו אתמר (שם ו יג) כי מלאה הארץ חמס מפניהם (ו) אלין אינון עמלקים²

נפילים³ עליהו אתמר (שם ו ב) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה ואלין אינון מינא תניינא מאלין נפילים מלעילא דכד בעא קב"ה למעבד אדם דאמר נעשה אדם בצלמנו וגו' (שם א כו) בעא למעבד ליה רישא על עלאין למהוי איהו פקיד על כלהו ולמהוי אינון פקידין על ידוי כגוונא דיוסף דאתמר ביה (שם מא לר) ויפקד פקידים⁴ על הארץ אינון⁵ בעו לקטרגא ליה ואמרו (תהלים ח ה) מה אנוש כי תזכרנו וגו' דעתיך למחטי קמך אמר לון קב"ה אי אתון הויתון לתתא כותיה יתיר הויתון חבין מניה מיד ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו' חשקו בהון וקב"ה אפיל לון לתתא בשלשלאן ואינון

כה/ב

עז"א ועז"אל⁶ דמנייהו נשמתהון דערב רב⁷ דאינון נפילים דאפילו גרמיהו לזנות בתר נשיא⁸ דאינון טבאן ובגין דא אפיל לון קב"ה מעלמא דאתי דלא יהא לון חולקא תמן⁹ ויהיב

נאמר "כי מלאה הארץ חמס מפניהם", אלה אותם עמלקים.

הנפילים, עליהם נאמר "ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה", ואלה הם מין שני מהנפילים האלה מלמעלה. שכשרצה הקדוש ברוך הוא לעשות אדם, שאמר "נעשה אדם בצלמנו וגו'", רצה לעשות אותו ראש לכל העליונים, להיות ממונה על כולם, ושיהיו פקידים על ידו, כמו שיוסף שנאמר בו "ויפקוד פקידים על הארץ". הם רצו לקטרג עליו, ואמרו "מה אנוש כי תזכרנו וגו'", שעתיד לחטוא לפניך. אמר להם הקדוש ברוך הוא, אם אתם הייתם למטה כמותו, הייתם חוטאים יותר ממנו. מיד, "ויראו בני האלהים את בנות האדם, וגו', חשקו בהם, והקדוש ברוך הוא הפילם למטה בשלשלאות. והם

עז"א ועז"אל, שמהם הנשמות של הערב רב, שהם הנפילים שהפילו עצמם לזנות אחר נשים שהן טובות, ולכן הפילם הקדוש ברוך הוא מהעולם הבא, שלא יהיה להם

¹ בכח ובחזקה מושלים על ישראל (עמק המלך ש"א פכ"ב).

² ז"ל הגר"א בתיקו"ז: עמלקים רישין דבני ישראל בגלותא כלי חמס וגוזלים לעניי ישראל והן מסט' דדור המבול ונשמתין דילהון ונצטרפו במצרים ונפרד הרע בע"ר וכד קביל לון משה ע"ה נתרבו נשמתן בישראל והוא הגלות הזה גלות רביעי בגין אות ד' ה' זעירא כמ"ש בר"מ פ' משפטים.

³ ז"ל הגר"א בתיקו"ז: נפילים הן דאזלין בתר זנות וכן בתר בצעין דהאי עלמא אשה זונה מסט' דנפילים.

⁴ מלת תפקידים לשון פקידים כלומר מי הוא בן אדם מחומר וצורה שתקפדהו שר ופקיד עלינו (רח"ו).

⁵ לעיל כג ע"א (הערת הזוהר).

⁶ ע"י לקמן ככו ע"א. ע"י ע"ח שער קלי' נוגה ג: מצד נוקבא דנגה עזא ועזאל, מלאכים מצד הטוב ושדים מצד רע, והם יונקים מב' עקביים דלאה הנקבה כנודע, וזהו (בראשית ו ד) הנפילים אשר היו בארץ, הארץ הנוקבא דנוגה. ואלו נקרא עזים משם יצאו עזא ועזאל, ושניהם מלשון עזים, והם ז"א ונוקבא. ומשם נפלו, כי גבר בהם יצה"ר ונעשו שדים, ע"כ. ע"י ספר הליקוטים (וישב מח): המלאכים כולם נפגמו בטוב ורע [היינו בעץ הדעת], כי מתים וחיים, כנרמז במקום אחר, כי בכלום יש טוב ורע. ויש מלאכים שמיתתם בנהר דינור, וראשם נפלו ומתו בארץ, והם הנפילים היו בארץ, שהם עז"א ועזאל, ע"כ. סוד הנוק' דסט"א אלא שיש בה ב' הכוחות אשא ועננא וכו' ובשתי כוחות אלו נתאחזו עז"א ועזאל ברדתם מן השמים זה באש זה בענן שהם ב' כוחות דנוק' וז"ס ויראו בני האלהים את בנות האדם כי בנות האדם הם ב' כוחות האלו שבנוקבא ומאי דקאמר האדם הוא אותו האדם הבליעל כי גם הוא נק' אדם כמו שאמר הכתוב אדם בליעל איש און וכו' וזהו הטעם כי עז"א אין בו אלא בחי' עוז וגבורה תקיפא והוא כנגד עמוד האש אמנם עז"אל יש בו אותיות אל להורות שהוא יותר נמתק בסוד חסד אל וזה נאחז בעמוד ענן (שער מאמרי רז"ל - מאמר פסיעותיו של אברהם אבינו).

⁷ פי' הערב רב נקראו "נפילים", ובג"ד אפיל לון קב"ה מעלמא דאתי. פי' לאותם שבאים מהם שנקראו נפילים. א"מ (נ"א). וע"י כה ע"א הערה בעניין הערב רב.

⁸ וגם אלו מפילים עצמם לזנות כאבותיהם (מ"מ).

⁹ פי' זה המין שנקרא נפילים אפילו יעשו שום מצוה אין להם חלק לעולם הבא ונטלו שכרם בעולם הזה שהאריכו ימים (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

לון אנגרייהו בהאי עלמא כמה דאת אמר (דברים ז י) ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו וגו'

גבורים¹ מינא תליתאה עלייהו אתמר המה הגבורים וגו' אנשי השם ואינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (בראשית יא ד) הבה נבנה לנו עיר ונעשה לנו שם <ובנין> (ובגין) בתי כנסיות ומדרשות ושוין בהון ס"ת ועטרה על רישוי ולא לשמא דיהו"ה אלא למעבד לון שם הה"ד ונעשה לנו שם ומסטרא אחרא מתגברין על ישראל דאינון כעפרא דארעא וגולין לון² ואתברת עבדתא³ ועלייהו אתמר (שם ז יט) והמים גברו מאד מאד על הארץ

רפאים⁴ מינא רביעאה אם יחזון לישראל בדוחקא מתרפין מנייהו ואית לון רשו לשזבא לון ולא בעאן ומתרפין מאורייתא ומאלין דמשתדלין בה⁵ למעבד שב עם עכו"ם עלייהו אתמר (ישעיה כו יד) רפאים בל יקומו בזמנא דייתי פקידה לישראל אתמר בהון (שם) ותאבד כל זכר למו

ענקים מינא חמישאה דאינון מזלזלין לאלין דאתמר בהון (משלי א ט) וענקים לגרורותיך⁶ ועלייהו אתמר (דברים ב יא) רפאים יחשבו⁷ אף הם כענקים שקילין דא לדא אלין אינון דאהדרו עלמא לתהו ובהו⁸ ורזא דמלה חרב בי מקדשא⁹ והארץ היתה תהו ובהו¹⁰ דאיהי עקרא וישובא דעלמא מיד דייתי אור דאיהו קב"ה יתמחון מן עלמא ויתאבדון אבל פורקנא לאו איהי תליא אלא בעמלק עד דיתמחי דביה אומאה¹¹ והא אוקמוה

חלק שם, ונתן להם שכרם בעולם הזה, כמו שנאמר "ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו וגו'".

הגבורים, מין שלישי, עליהם נאמר "המה הגבורים וגו' אנשי השם", והם מצד אלה שנאמר בהם "הבה נבנה לנו עיר וגו' ונעשה לנו שם". ובונים בתי כנסיות ומדרשות, וְשָׂמִים בהם ספר תורה ועטרה על ראשו, ולא לשם ה', אלא לעשות להם שם. זהו שכתוב "ונעשה לנו שם". ומצד אחר מתגברים על ישראל שהם כעפר הארץ, וגוזלים אותם ומתבטלת העבודה, ועליהם נאמר "והמים גברו מאד מאד על הארץ".

הרפאים, מין רביעי, אם יראו את ישראל בדחק, מתרפים מהם, ויש להם רשות להצילם ולא רוצים, ומתרפים מהתורה ומאלה שעוסקים בה לעשות טוב עם עובדי כוכבים ומזלות, עליהם נאמר "רפאים בל יקמו", בזמן שתבא פקידה לישראל, נאמר בהם "ותאבד כל זכר למו".

הענקים, מין חמישי, שהם מזלזלים לאותם שנאמר בהם "וענקים לגרורותיך", ועליהם נאמר "רפאים יחשבו אף הם כענקים". שקולים זה לזה. אלה אותם שמחזירים את העולם לתהו ובהו. וסוד הדבר נחרב בית המקדש, והארץ היתה תהו ובהו, שהיא עיקר וישוב העולם. מיד כשיבא האור, שהוא הקדוש ברוך הוא, ימחו מן העולם ויאבדו, אבל הגאולה אינה תלויה אלא בעמלק עד שימחה, שבו השבועה, והרי פרשוה.

¹ עמלקים מין א' נפילים מין ב' גבורים מין ג' וכו' סימן ענ"ג ר"ע כמש"ל. הרש"ב (נ"א).

² נלע"ד שהוא שבוש (ובמק"מ פירשו). ובנ"א לא יש זה (ד"א).

³ פי' עבודתו ית' נתבטלה ואין עושים אותה ישראל לפי שגוזלים אותם המין השני הזה (מ"מ).

⁴ רפאים הן שאינן רוצים לעשות ג"ח וצדקה עם בעלי תורה (גר"א בתיקו"ז).

⁵ הן להחזיק לומדי תורה, הן להחזיק מעמד ישראל בהשתדלותם (עמק המלך ש"א פכ"ב).

⁶ הם התלמידי חכמים, ועשירי ערב רב מזלזלין להם (עמק המלך ש"א פכ"ב).

⁷ המין החמישי שהם ענקים מזלזלים בת"ח ומבזים אותם, אבל המין הד' שהם רפאים אמר בהו ומתרפים מאורייתא ומאלין דמשתדלים בה משמע שאינם מחזיקים ביד ת"ח אבל אינם מבזים אותם ולכאורה נראה שאין להם עון כענקים ומגיד הכתוב שאף הם יחשבו כענקים (מ"מ).

⁸ בסבת שהם גרמו חרבן בית המקדש (עמק המלך ש"א פכ"ב).

⁹ ורזא דמלה בגינייהו חרב בי מקדשא כו' כצ"ל (א"מ) (ש"נ).

¹⁰ עכשיו מפרש והארץ שהיא ארץ ישראל גרמו לה שהיתה תהו ובהו (מ"מ).

¹¹ כמ"ש כי יד על כס יה וגו' (ד"א).

זהר פרשת בראשית

דבר אחר אלה תולדות השמים וגו' (בראשית ב ד) אלין אינון דאתמר בהון (שמות לב ד) אלה אלהיך ישראל ביומא דיתמחין אלין כאלו הוא יומא עביד קב"ה שמיא וארעא הה"ד ביום עשות יהו"ה אלהי"ם ארץ ושמים בההוא זמנא יהא קב"ה עם שכינתיה ויתחדש עלמא הה"ד (ישעיה סו כב) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגו' דא איהו ביום עשות בההוא זמנא ויצמח יהו"ה אלהי"ם מן האדמה כל עץ נחמד וגו' אבל בקדמיתא עד דיתמחון אלין¹ לא נחית מטרא דאורייתא וישראל דדמיין לעשבין ולאילנין לא יצמחון ורזא דמלה וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגו' בנין דאדם אין דאינון ישראל בבי מקדשא² לעבוד את האדמה בקרבנין

דבר אחר וכל שיח השדה דא משיח ראשון טרם יהיה בארעא וכל עשב השדה טרם יצמח דא משיח שני ולמה בנין דלית תמן משה למפלא לשכינתא דעליה אתמר ואדם אין לעבוד את האדמה ורזא דמלה (בראשית מט י) לא יסור שבט מיהודה דא משיח בן דוד ומחוקק מבין רגליו דא משיח בן יוסף עד כי יבא שיל"ה דא משה חושבן דא כדא ול"ו יקה"ת עמים אתון ולו"י קה"ת

דבר אחר וכל שיח השדה אלין צדיקיא דאינון מסטרא³ דצדיק ח"י עלמין שיי"ח ש' ח"י ש תלת ענפין דאילנא ואינון ג' אבהן ומן ח"י עלמין לשון אחר⁸³ וכל עשב השדה ע"ב שיי"ן תלת עלין⁸⁴ דאינון ש'י⁴ יאהדונה⁸⁵ ואינון ע"ב⁵ ענפין דתליין בהון כחושבן ע"ב כלהו לא אתאחדין⁶ באתרא דאיהי שכינתא עד דייתי ההוא דאקרי אד"ם דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א ודא איהו ואד"ם אין לעבוד את האדמה ובנין דא אתמר ביה וכל עשב השדה טרם יצמח עד דיצמח צדיק ומניה (תהלים פה יב) אמת מארץ תצמח⁷ דאתמר ביה

דבר אחר "אלה תולדות השמים וגו'", אלה אותם שנאמר בהם "אלה אלהיך ישראל", ביום שימחו אלה, כאילו אותו יום עשה הקדוש ברוך הוא שמים וארץ, זהו שכתוב "ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. באותו זמן יהיה הקדוש ברוך הוא עם שכינתו ויתחדש העולם, זהו שכתוב "כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה וגו'". זהו "ביום עשות". באותו זמן "ויצמח ה' אלהים מן האדמה כל עץ נחמד וגו'". אבל בהתחלה, עד שימחו אלה, לא יורד גשם של התורה, וישראל שדומים לעשבים ולאילנות לא יצמחו. וסוד הדבר "וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה וגו'", בגלל ש"אדם אין", שהם ישראל בבית המקדש, "לעבוד את האדמה" בקרבנות.

דבר אחר, "וכל שיח השדה", זה משיח ראשון, טרם יהיה בארץ, "וכל עשב השדה טרם יצמח", זה משיח שני. ולמה, משום שאין שם משה לעבוד את השכינה, שעליו נאמר "ואדם אין לעבוד את האדמה". וסוד הדבר "לא יסור שבט מיהודה", זה משיח בן דוד. "ומחוקק מבין רגליו" זה משיח בן יוסף. "עד כי יבא שיל"ה" זה משה. חשבון זה כזה. "ולו יקהת עמים" אותיות ולו"י קה"ת.

דבר אחר, "וכל שיח השדה", אלו הצדיקים שהם מצד של צדיק ח"י העולמים. "שיח" ש' ח"י. ש שלשת ענפי האילן, והם שלשה אבות, ומן ח"י עולמים. לשון אחר, "וכל עשב השדה" ע"ב שיי"ן. שלשה עלים שהם ש, יאהדונה⁸⁵, והם ע"ב ענפים שתלויים בהם בחשבון ע"ב, כולם לא נאחזים במקום שהיא שכינה עד שיבא אותו שנקרא אד"ם, שהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. וזהו "ואד"ם אין לעבוד את האדמה". ולכן נאמר בו "וכל עשב השדה טרם יצמח", עד שיצמח צדיק, וממנו "אמת מארץ תצמח", שנאמר בו "ותשלך אמת ארצה".

¹ פירוש קודם ביאת המשיח שלא נמחו ערב רב לגמרי לא נתגלית הארת התורה (מ"מ).

² ר"ל כיון שלא נבנית העיקרית שהיא לעתיד (מ"מ).

³ מנחת יהודה דף קיט וקכ (ד"א).

⁴ חסר לשון (ד"א).

⁵ נ"ב מוסגר השם (יאהדונה"י). ע"ב ענפין תליין מג' אבהן הם ויסע ויבא ויט (נז"י) (ש"נ).

⁶ פ' שאינם מתחברים במלכות עד שיבוא ז"א הנק' אדם שהוא שם מ"ה לתקן המלכות (מ"מ).

⁷ פ' מרע"ה נקרא אמת, כמ"ש לעיל תורת אמת היתה בפיהו, ור"ל כיון שצדיק העליון צומח, גם מרע"ה יצמח ויתעלה מן הגלות (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

(דניאל ח יג) ותשלך אמת ארצה ותלמידי חכמים דאינון דשאיין לא צמחין בגלותא עד דאמת מארץ תצמח ודא משה דאתמר ביה (מלאכי ב ז) תורת אמת היתה בפיהו דלא יהא מאן דדריש לשכינתא כותיה ובגין דא ואדם אין לעבוד ומיד דאיהו ייתי מיד וא"ד יעלה מן

כו/א

הארץ א"ד מן אדנ"י סליק ליה ו' ואתעביד בה אדון כל הארץ מיד והשקה את כל פני האדמה (בראשית ב ו) מיניה אתשקיין ישראל לתתא בע' אנפין דאורייתא¹ דבר אחר ואד יעלה מן הארץ תרגומו ועננא יסתלק מן ארעא ההיא דאתמר בה (שמות מ לה) כי ענן יהוה על המשכן וגו' וביה מתשקיין תלמידי חכמים³ בארעא בההוא זמנא

וייצר יהוה אלהים את האדם (בראשית ב ו) אלין ישראל בההוא זמנא קב"ה צייר לון בציורין דעלמא דין ועלמא דאתי וייצר בההוא זמנא קב"ה עייל לון בשמיה בציורא דב' יודיין י' ו' בינייהו דאינון סלקין לחשבון יהוה ויהון מצויירין באנפוי באנפין⁴ דילהון בתרין יודיין בחושמא דילהון באת ו' ובגין דא אמר קרא (במדבר כג ט) כי מראש צורים אראנו אלין אינון ציורין דשמא קדישא ויהון מצויירין באנפייהו בתרין לוחין יקירין⁵ דאינון י' ו' דאיהו ו' חרות עלייהו ועוד צייר לון לכל דור⁶ בבת זוגיה עלאה⁷ דא י"ה ואינון ו' יהודא דתרווייהו⁸ וצייר לון באינון דציורא דלעילא⁸ דאיהו ישראל עמודא דאמצעיתא כליל שכינתא עלאה ותתאה דאינון

ותלמידי חכמים שהם דשאים, לא צומחים בגלות עד ש"אמת מארץ תצמח", וזה משה שנאמר בו "תורת אמת היתה בפיהו", שלא יהיה מי שדורש את השכינה כמותו. ובגלל זה "ואדם אין לעבד", ומיד שהוא יבא, מיד "וא"ד יעלה מן

הארץ", א"ד מן אדנ"י עולה לו ו' ונעשה בה אדון כל הארץ, מיד, "והשקה את כל פני האדמה", ממנו משקים ישראל למטה בשבעים פנים של התורה. דבר אחר, "ואד יעלה מן הארץ", תרגומו ענן יעלה מן הארץ, אותה שנאמר בה "כי ענן ה' על המשכן וגו'", ובו משקים תלמידי חכמים בארץ באותו זמן.

"וייצר ה' אלהים את האדם", אלו ישראל. באותו זמן הקדוש ברוך הוא צייר אותם בציורים של העולם הזה והעולם הבא. "וייצר" באותו זמן הקדוש ברוך הוא הכניסם בשמו בציור של שני יודיין י' י', ו' ביניהם, שהם עולים לחשבון יהוה, ויהיו מצוירים בפניו בפנים שלהם בשני יודיין בחוטם שלהם באות ו'. ולכן אמר הכתוב "כי מראש צורים אראנו". אלה אותם ציורים של השם הקדוש, ויהיו מצוירים בפניהם בשני לוחות נכבדים, שהם י' י', שו' הוא חרות עליהם. ועוד צייר אותם לכל דור בבת זוג העליונה, זו י"ה ו' הם היחוד של שניהם, וצייר אותם באותם של ציור שלמעלה, שהוא ישראל עמוד האמצעי, כולל שכינה עליונה ותחתונה, שהם קריאת

¹ עי' ריש תיקו"ז ע' פנים בפסוק בראשית. עי' תיקו"ז נז ע"א: מלבא לפומא לא גלי ללב"י ודאי דא שמא דע"ב שמהן ואינון שבעין אנפין לאורייתא דתליין מן ב'. ועי' בגר"א בתיקו"ז קע ע"א: ב' הם כללא דלהון. ועי' בהגר"א בתז"ח ל ע"א: שבע בנין שכל א' כלול מעשר, והן ע' אנפין דאורייתא דכליל בעד"א, שהוא אורייתא כנ"ל ע' נפש דיעקב. ועי' רמ"ז ח"ג כ ע"ב: חו"ב בכל מקום מתייחדים בדעת, ודעת מתפשט בז' קצוות, לכן משם שבעים פנים לתורה. והסנהדרין היו יודעים שבעים לשון, שהדעת הוא ברית הלשון בייחוד גמור.

² הנוק' נק' ענן וכו' כמ"ש כי ענן ה' על המשכן יומם והיא השכינה הנק' ענן (שער מאמרי רז"ל מאמר פסיעותיו של א"א).

³ עי' תיקו"ז כג ע"א: תלמידי חכמים דבגינהון שריא שכינתא על ישראל.

⁴ ויהון מצויירין באנפוי באנפין. נ"ל דצ"ל בעיינין (א"מ) (ש"נ).

⁵ ב' לוחות הם חכמה בראש וחכמה בסוף (מלכות) (מ"מ). עי' תיקו"ז קסט ע"ב: תרין עינין אינון תרין לוחין יקירין דאורייתא דאתמר בהון (שמות ל"ב) לחת אבן כתובים באצבע אלקים כתובים משני עבריהם.

⁶ פי' אבא צייר בכל א' מישראל (מ"מ).

⁷ שהיא אימא שהיא ה' ונדע שחכמה בבינה (מ"מ).

⁸ פי' הוא ז"א שמייחד אר"א ומזווגם בגנתא דעדן פי' מלכות (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

ק"ש ערבית וק"ש שחרית ועליהו אתמר (בראשית ב כג) עצם מעצמי ובשר מבשרי¹

ומיד בההוא זמנא נטע לון לישראל בננתא דעדן קדישא הה"ד (בראשית ב ח) ויטע יהו"ה אלהי"ם אב"א ואמ"א⁸⁷² ג"ן דא שכינתא תתאה עד"ן דא אמא עלאה את האדם דא עמודא דאמצעייתא אידי תהא נטע דיליה בת זוגיה ולא תזוז מניה לעלם ותהא עדונא דיליה³ וישראל קב"ה נטע לון בההוא זמנא נטעא קדישא בעלמא⁴ כמה דאת אמר (ישעיה ס כא) נצר מטעי מעשה ידי להתפאר

ויצמח יהו"ה אלהי"ם (בראשית ב ט) אבא ואמא⁵ כל עין נחמד דא צדיק וטוב למאכל דא עמודא דאמצעייתא⁶ [דבהוא] [דבההוא]⁸⁸ זמין [נ"א זמינא] מזון לכלא דכלא ביה ולא אתפרנס צדיק אלא מניה ושכינתא מניה ולא צריכין תתאין (דילהון) אלא כולהו נזונין לתתא על ידיה דבגלותא לא הוה לשכינתא ולח"י עלמין מזונא אלא בח"י ברכאן דצלותא⁷ אבל בההוא זמנא איהו יהא מזונא לכלא ועין החיים דהוא אילנא דחיי יהא נטיע בגו ננתא דאתמר ביה (בראשית ג כב) ולקח גם מעין החיים ואכל וחי לעולם

ושכינתא לא שלטא עלה אילנא דסטרס אחרא דאינון ערב רב דאינון⁸ עין הדעת טוב ורע⁹ ולא תקבל בה עוד טומאה הה"ד (דברים לב יב) יהו"ה בדר ינחנו ואין עמו אל נכר ובג"ד לא מקבלין גרים לימות המשיח ותהא שכינתא כגפנא דלא מקבלא נטעא ממינא אחרא וישראל

שמע ערבית וקריאת שמע שחרית, ועליהם נאמר "עצם מעצמי ובשר מבשרי".

ומיד באותו זמן נטע את ישראל בגן העדן הקדוש, זהו שכתוב "ויטע ה' אלהים", אבא ואמא. "גן" זו השכינה התחתונה. "עדן" זו האם העליונה. "את האדם" זה העמוד האמצעי, היא תהיה נטע שלו בת זוגו, ולא תזוז ממנו לעולם, ותהיה העדון שלו. וישראל נטע אותם הקדוש ברוך הוא, באותו זמן נטע קדושה בעולם, כמו שנאמר "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר".

"ויצמח יהו"ה אלהים" אבא ואמא. "כל עין נחמד" זה צדיק. "וטוב למאכל" זה העמוד האמצעי שבו הוא מזמין (מוכן) מזון לכל שהכל בו. ולא מתפרנס הצדיק אלא ממנו, והשכינה ממנו, ולא צריכים את התחתונים (שלהם) אלא כולם נזונים למטה על ידו. שבגלות לא היה לשכינה ולח"י העולמים מזון אלא בח"י ברכות של התפלה, אבל באותו זמן הוא יהיה מזון לכל. "ועין החיים" שהוא עין החיים, יהיה נטוע בתוך הגן, שנאמר בו "ולקח גם מעין החיים ואכל וחי לעולם".

ועל השכינה לא שולט העין של צד האחר, שהם ערב רב, שהם "עין הדעת טוב ורע", ולא תקבל בה עוד טומאה, זהו שכתוב "ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר". ולכן לא מקבלים גרים לימות המשיח, ותהיה השכינה כמו גפן שלא מקבלת נטע ממין אחר. וישראל יהיו כל עין נחמד

¹ עי' ח"ג רנה ע"ב, שעצם מעצמי היא בחי' אימא, ובשר מבשרי היא בחי' מלכות. ועי' תיקו"ז קכב ע"א: עצם מעצמי דא י' עם ה' ובשר מבשרי דא ו' עם ה'. ועי' ע"ח ל"ר ב: בפסוק הזה כתיב בענין אדה"ר ויאמר זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי ובתקונים (דף צט) אמרו כי הם ב' נשי חד דגרמי וחד דבשרא. והענין כי לאה נקראת עצם שהיא דינין קשים כעצם ועוד כי היא בחי' הצלע כי הרי לאה מקומה היה אחורי הצלעות שהם עצמות אבל רחל הוא בשר מבשרו דינא רפיא במקום גילוי החסדים.

² כח ע"א (הערת הזוהר).

³ עי' תיקו"ז ק ע"א: עדן דא עדונא דאורייתא, בהגר"א: חכמת הקבלה ונטע את הגן על הרזין בעדן.

⁴ עי' ר' בחיי (בראשית כב יג): אין המלאך הזה מן הנפרדים רק מן הנטיעות, ועי' לעיל כב ע"א שעולמות ב"ע המה עולמות הנפרדים. ועי' לקמן לז ע"א ועוד מקומות לענין "נטיעות" שהוא כינוי לעולם האצילות. ועי' תיקו"ז ל ע"א שהם הגילויים שבמלכות דאצילות וצ"ע.

⁵ עי' הקדו"ש כה ע"ד וזוהר אחרי מות סה ע"א ובהגהות מהרח"ו אות ז'.

⁶ כי רישא דעמודא דעת ומשך הו' סופא בעמודא ואמצעייתא של העמודה ת"ת (רח"ו).

⁷ גליון מכאן נראה שגם הצדיק נזון מ"ח ברכאן דצלותא בזמן הגלות וכן איתא בת"י ועיין בפ' תצא רעח א' (ד"א). עי' שעה"כ כ ע"א: ז"ס הגלות, כי בזמן החרבן, לא יש למעלה מוחין אלא בעת התפלה בלבד, ואח"כ הם מסתלקים שלא יגיע בהם הפגם.

⁸ סוף תצא (הערת הזוהר).

⁹ ועין החיים שהוא ז"א בתוך הגן שהיא מלכות לבטל שליטת עין הדעת שהוא ערב רב (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

למראה, ויחזר עליהם יופי, שנאמר בו "השליך משמים ארץ תפארת ישראל".
יהון כל עין נחמד למראה ויתחזר עלייהו שופרא דאתמר ביה (איכה ב א) השליך משמים ארץ תפארת ישראל

ועין הדעת טוב ורע אדחיין מנייהו ולא מתדבקין ולא מתערבין בהון דהא <אתמר> (איתא) בישראל ומעין הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו (בראשית ב יז) דאינון ערב רב¹ וגלי לון קב"ה דביום אכלו ממנו גרמו דאבדו ב' אבדין דאינון בית ראשון ובית שני דא איהו כי ביום אכלך ממנו מות תמות ב' פעמים ואינון גרימו דצדיק יחרב ויבש בבית ראשון דאיהי שכינתא עלאה ובבית שני דאיהי שכינתא תתאה דא איהו² (ישעיה יט ה) ונהר יחרב ויבש³ ונהר דא⁸⁹ יחרב בה' תתאה⁴ בנין דאסתלק מניה נביעו די לאין סוף⁵

ומיד דיפקון ישראל מן גלותא עמא קדישא לחוד מיד נהר דהוה חרב ויבש אתמר ביה (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן <דא ו'> להשקות את הגן ונהר דא עמודא דאמציעתא יוצא מעדן דא אמא עלאה להשקות את הגן דא שכינתא תתאה דבהווא זמנא אתמר במשה ובישראל (שם נח יד) אז תתענג על יהוה בענג דאיהו ע' עדן נ' נהר ג' גן ואתקיים קרא (שמות טו א) אז ישיר משה וגו'

כו/ב

שר לא נאמר אלא ישיר ואתהפך לערב רב ענ"ג לנג"ע⁶ ולאומין דעלמא עעכו"ם כגוונא דפרעה ומצראי דפרח בהון שחין אבעבועות אבל לישראל יהא ענ"ג

ודא איהו (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים דאינון חס"ד דרועא ימינא ובהווא זמנא

"ועין הדעת טוב ורע" נדחים מהם, ולא מתדבקים ולא מתערבים בהם, שהרי נאמר בישראל "ומעין הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו", שהם ערב רב. וגילה להם הקדוש ברוך הוא, שביום אכלו ממנו גרמו שאבדו שתי אבדות, שהם בית ראשון ובית שני. זהו "כי ביום אכלך ממנו מות תמות", פעמיים. והם שגרמו שצדיק יחרב ויבש בבית ראשון, שהיא שכינה עליונה, ובבית שני, שהיא שכינה תחתונה. זהו "ונהר יחרב ויבש", ונהר זה (ו'), יחרב בה' תחתונה, בגלל שהסתלק ממנו שפע הי' לאין סוף.

ומיד כשיצאו ישראל מהגלות, העם הקדוש לחוד, מיד נהר שהיה חרב ויבש נאמר בו "ונהר יוצא מעדן", זה ו', "להשקות את הגן". "ונהר" זה העמוד האמצעי. "יוצא מעדן" זו אמא העליונה. "להשקות את הגן" זו שכינה תחתונה, שבאותו זמן נאמר במשה ובישראל "אז תתענג על ה'", בענג, שהוא ע' עדן, נ' נהר, ג' גן. ויתקיים הכתוב "אז ישיר משה וגו'",

שר לא נאמר אלא "ישיר", ויתהפך לערב רב ענ"ג לנג"ע ולאומות העולם עובדי עכו"ם, כמו שפרעה והמצרים שפרח בהם שחין אבעבועות, אבל לישראל יהיה ענ"ג.

וזוהו "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים", שהם: חסד זרוע ימין. ובאותו זמן הרוצה להחכים

¹ קבלת הערב רב גרמה כלל הגליות והצרות עד ביאת המשיח ועי' לעיל הערה (דע"ה ח"ב קכט ע"ב). ועי' הקדו"ש כג ע"ד שמונה רשימה של מקומות בזוהר המדברים בענין זה. ועי' בהגר"א על תיקו"ז תיקון נ' (צז ע"ג) בארוכה. ועי' זהר כי תצא רעז ע"ב.

² ויקהל רי ע"ב עיין. ולא למימרא דאימא עילאה איתקריאת עדן דבאידרת האזינו ר"ץ ב' מאן הוא עדן דא חכמה עילאה אלא ה"ק בינה היא היוצאת מעדן שהיא חכמה (ד"א). הרש"ב כתב דנקרא עדן לגבי ז"א (נ"א).

³ יחרב אינו כ"כ כמו יבש דחרב יש כח לחלוחית והוא השפע לקיום העולמות שיש בבינה אבל במלכות לא יש שפע בה כלל (רח"ו).

⁴ וחרב בה' עלאה ויבש בה' תתאה כו' כצ"ל (ש"נ).

⁵ פי' שנסתלקו מז"א מוחין דאבא שבתוכו, ועלה אבא לא"ס ב"ה ואינו מאיר לז"א (מ"מ).

⁶ שפחה רעה שהיא הקליפה מתהפך לה ענג לנגע. תקונים בהקדמה סוף דף יא [יג ע"ב] וזוהר פקודי רב ע"ב (ד"א). עי' ס"י פ"ב מ"ד: "אין בטובה למעלה מענג ואין ברעה למטה מנגע". עי' ע"ח שער מט פרק ו ז"ל: הנגע הוא דכורא דנוגה, הפך ענג דקדושה היא.

זהר פרשת בראשית

הרוצה להחכים ידרים ומחנה מיכאל¹ אתשקיין מניה ועמיה מטה יהודה ותריין שבטיין גבורה דרועא שמאלא ובההוא זמנא הרוצה להעשיר יצפיין ומחנה גבריא² ל אתשקיין מניה ועמיה מטה דן ותריין שבטיין נצ"ח שוקא ימינא ומניה אתשקיין [משריית דנוריא²] (משריין נוריא³) ועמיה מטה ראובן ותריין שבטיין עמיה הו"ד שוקא שמאלא⁴ דעלה אתמר ליעקב (בראשית לב לב) והוא צולע על ירכו⁵ ומניה אתשקיין משריית (ד)רפאל⁶ דאיהו ממנא על אסוותא דגלותא⁷ ועמיה מטה אפרים ותריין שבטיין

דבר אחר ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים אלין אינון ארבעה דנכנסו לפרדס⁸ חד עאל בפישוין דאיהו פי שונה הלכות⁹ תניינא עאל בגיחוין¹⁰ ותמן הוא קבור ההוא דאתמר ביה (ויקרא יא מב) כל הולך על גחון גבריא¹¹ ל גבר עליה אתמר (איוב ג כג) לגבר אשר דרכו נסתרה¹² ויסך אלוה בעדו ולא ידע גבר ית קבורתיה¹³ עד יומא הדין דאתגלייא תמן ודא איהו רמו ולחכימא ברמיזא¹⁴ תליתאה עאל

ידרים, ומחנה מיכאל מושקים ממנו, ועמו מטה יהודה ושני שבטים. גבורה זרוע שמאל. ובאותו זמן הרוצה להעשיר יצפיין, ומחנה גבריא מושקים ממנו, ועמו מטה דן ושני שבטים. נצח שוק ימין, וממנו מושקים מחנה של נוריא, ועמו מטה ראובן ושני שבטים עמו. הוד שוק שמאל, שעליה נאמר ליעקב "והוא צולע על ירכו", וממנו מושקים מחנה רפאל, שהוא ממונה על רפואת הגלות, ועמו מטה אפרים ושני שבטים.

דבר אחר "ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים", אלה אותם ארבעה שנכנסו לפרדס. אחד נכנס בפישוין שהוא פי שונה הלכות, השני נכנס בגיחוין ושם הוא קבור אותו שנאמר בו "כל הולך על גחון". גבריא¹¹ ל, גבר א"ל, עליו נאמר "לגבר אשר דרכו נסתרה ויסך אלוה בעדו". ולא ידע איש את קבורתו עד היום הזה שהתגלה שם, וזהו רמז ודי לחכימא ברמיזא. שלישי נכנס בחדק"ל, חד קל, וזו לשון מחדדת קלה

¹ ח"ג קיח ע"ב (לש"ו).

² כיון דאיהו בנצח ואיהי בהוד, לכך אמר דאיהו בנצח, ועטם שאמר נוריא הוא מצד הגבורה ולא אוריא הוא מצד החסד, לפי שנצח גם הוא לבר מגופא שהוא דין לכך אמר נוריא (מ"מ).

³ עי' ח"ג רכה ע"א (לש"ו).

⁴ מכאן משמע דבידך שמאל אחז המלאך ליעקב, והוא נגד הו"ד (נ"א). עי' תיקו"ז פב ע"א שהו"ד מתקשר בשמאל, אמנם לעיל כא ע"ב משמע שהיה בנצח ולא בהוד, אלא הביאור הוא שמאחר שנוק' הוא בסוד אב"א עם ז"א לכן נצח שלו הוא בסוד הוד שלה, וממילא שייך לומר בשניהם היה הצליעה על ירכו (כללים ח"א ע ע"ג והלאה).

⁵ עי' לעיל כא ע"ב ודברינו שם אם זה נצח או הוד.

⁶ לפי שמלכות אחוזה בהוד ורפאל מצד המלכות (מ"מ).

⁷ פי' רפואת הגלות (ד"א).

⁸ אלין אינון ארבעה דנכנסו כו'. בחייט מובא זה המאמר באורך דף ע"ח (של"ה). עי' אריכות דע"ה ח"ב פט ע"ג סימנים ג' וד'.

⁹ ר"ל פשט הלכה ולזה רמז בפ' דפרדס. א"מ (נ"א). ובן עזאי הו אפה שונה הלכות שהיה אומר כל חכמי ישראל לפני כקליפת השום (מ"מ). יש כמה שיטות איך לפרש כל א' כאן: שיטה א', הוא ע"פ מה שפירש הגר"א את דברי הזהר כאן, בהיכלות פקודי בספר יהל אור (דף כט עמוד ע"א ע"ב). שיטה ב', הוא שיטת התיקונים (תיקון נד דף קא ע"א) שם אמרו כי פישוין הוא צפון גבריא, גיחוין דרום מיכאל, חידקל מזרח אוריא נוריא, פרת מערב רפאל. ואמר הגר"א שם ע"א וביהל אור הנז' (ריש ע"ג שם), כי התיקונים עם הזהר חלוקים בזה. שיטה ג', הוא כי הגר"א עצמו בתיקונים (שם ע"א סוף ד"ה אורייתא) אמר שם בכוננת זהר בראשית.

¹⁰ משה רבינו (מ"מ).

¹¹ ר"ל משה הוא גבר אל כמו איש האלהים (מ"מ).

¹² שהוא מרע"ה, דרכו שהו אדרך קבורה נסתרה (מ"מ).

¹³ מנחת יהודה דף עט ע"ב וזהו תרומה קמא מבואר שענין הקבורה הוא כסוי הקליפה סביב גבול הקדושה (ד"א).

¹⁴ משה קבור נגד פעור, וכו' וסוד זה ראוי להעלימו לכך אמר לחכימא ברמיזא (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

בחדק"ל חד קל ודא לישראל חרדא קלא לדרשא¹ רביעאה עאל בפר"ת דאיהו מוחא² דביה פריה ורביה³ בן זומא ובן עזאי [ד]עאלו בקליפין דאורייתא הוו לקאן בהון רבי עקיבא⁴ <ד>עאל במוחא אתמר ביה דעאל בשלם ונפק בשלם⁵

(>נ"א <א"ר" א"ר" אלעזר אבא יומא חד הוינא בני מדרשא ושאלו חברייה מאי ניהו דא"ר עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור⁷ אל תאמרו מים מים⁸ שמא תסתכנון גרמיכו דכתיב (תהלים קא ז) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני אדהכי הא סבא דסבין קא נחית אמר לון רבנן במאי קא תשתדלון אמרו ליה ודאי בהא דא"ר עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש וכו'

אמר לון ודאי רזא עלאה אית הכא והא אוקמוה במתיבתא עלאה ובגין דלא תטעון נחיתנא לכו ובגין דאתגלייא רזא דא ביניכו⁹ דאיהי רזא עלאה טמירא מבני דרא בודאי אבני שיש טהור אינון דמנהון מיין דכיי¹⁰ נפקין ואינון רמיזין באת א' רישא וסופא ו' דאיהו נטוי בינייהו¹¹ (ו)איהו עין החיים [מאן] דאכיל מניה וחי לעלם ואלין ב' יודין אינון רמיזין בויער ואינון תרין יצירות יצירה דעלאין ויצירה דתתאין¹² ואינון חכמה בראש וחכמה בסוף תעלומות חכמה ודאי אינון תעלומות מחכמה

לדרשה. רביעי נכנס בפר"ת שהוא המח, שבו פריה ורביה. בן זומא ובן עזאי שנכנסו לקליפות של התורה, היו לוקים בהם. רבי עקיבא שנכנס במח, נאמר בו שנכנס בשלום ויצא בשלום.

(אמר רבי אלעזר, אבא, יום אחד הייתי בבית המדרש, ושאלו החברים, מהו שאמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמא תסתכנו בעצמכם, שכתוב "דובר שקרים לא יכון לנגד עיני". בינתיים זקן הזקנים ירד ואמר להם, רבנן, במה אתם עוסקים. אמרו לו, ודאי בזה שאמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש וכו'.

אמר להם, ודאי סוד עליון יש כאן, והרי פרשה בשיבה העליונה, וכדי שלא תטעו ירדתי לכם, לגלות סוד זה ביניכם, שהוא סוד עליון טמיר מבני הדור. בודאי אבני שיש טהור הם שמהם יוצאים מים טהורים, והם רמוזים באות א' בראש ובסוף. ו' שהוא נטוי ביניהם הוא "עץ החיים", מי שאוכל ממנו "וחי לעולם". ושני היודים האלה רמוזים ב"ויצר", והם שתי יצירות, יצירה של העליונים ויצירה של התחתונים. והם חכמה בראש וחכמה בסוף, תעלומות חכמה, ודאי הם תעלומות מחכמה עליונה שתחת כתר עליון. והם כנגד שתי עינים שבהם שתי דמעות יורדות לים הגדול.

ע"י יהל אור ח"ב כ"ח ע"ד, ז"ל, סוד משה הוא תורתו הלכה למשה מסיני שהוא הסוד והוא גנוז ברמז, ע"כ.

¹ הוא בן זומא שהיה דרשן (מ"מ).

² הם סודות התורה (מ"מ).

³ וכן הוא בבכורות נה ע"ב (לש"ו).

⁴ פקודי רנד (הערת הזוהר).

⁵ תקונים תקון טו דף קא ע"א וצא תקון סג (ד"א). תיקון ט"ו צ"ל מ' ותיקון ס"ג צ"ל נד (לש"ו). ע"י אריכות ביהל אור ח"ב כח ע"ב.

⁶ כל המצוין הודפס גם בר"מ סוף דף קא ע"א (ד"א). צ"ל פנחס רמו ע"ב (לש"ו). ופקודי רכ"ד ותקונים ק"א א'. הרש"ב (נ"א).

⁷ הם אבא וברתא, והם ב' לוחות התורה הראשונים שנשברו (מ"מ).

⁸ פרדס בשער ערכי הכינויים בערך שיש וסוף תקון כד (ד"א). ע"י דע"ה ח"ב קו ע"ד סימן יא באריכות, וכן צב ע"ג סימן ה'.

⁹ ובגין דאתגלייא רזא דא ביניכו כו'. ר"ל לפיכך ירדת כדי שיתגלה סוד זה ביניכם (א"מ) (ש"נ).

¹⁰ תיקו"ז קמ ע"א (לש"ו). יהל אור ח"ב כט עג. וע"י בהגר"א על תיקו"ז קא ע"ב ד"ה לפרדס. פ"י החסדים והשפע מהם בא לעולם יצירה דעילאין אבא האציל עולם האצילות (מ"מ).

¹¹ ע"י ח"ג רכג ע"ב (לש"ו).

¹² מלכות האצילה לבי"ע (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

עלאה! דתחות כתר עלאה ואינון לקבל ב' עיינין דבהון² תריין דמעין נחתו בימא רבא

ואמאי נחתו³ בגין דאורייתא מתריין לוחין אלין (אלין) הוה משה נחית לישראל ולא זכו בהון ואתברו ונפלו ודא גרים אבודא דבית ראשון ושני ואמאי נפלו⁴ בגין דפרח ו' מנייהו דאיהו ו' דוייצר ויהיב לון אחרנין מסטרא דעין הדעת טוב ורע דמתמן אתיהיבת אורייתא באיסור והתר מימינא חיי ומשמאלא מותא ובגין ד' א"ר עקיבא לתלמידוי כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים לא תהוו שקילין אבני שיש טהור [נ"א דאינון ב' יודין דוייצר חכמה עלאה וחכמה תתאה] לאבנין אחרנין דאינון חיי ומותא דמתמן (קהלת י ב) לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו ולא עוד אלא אתון תסתכנון גרמיכו בגין דאלין דעין הדעת טוב ורע אינון בפרודא ואבני שיש טהור אינון ביחודא בלא פרודא כלל⁵

ואי תימרון דהא אסתלק עין החיים מנייהו ונפלו ואית פרודא בינייהו דובר שקרים לא יכון לנגד עיני דהא לית תמן פרודא לעילא דאלין דאתברו מאינון הוו אתו לנשקא

כז/א

ליה פרח ואסתלק מנייהו⁶

דבר אחר (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן בודאי לעילא בעין חיים (ד)תמן לית קליפין נוכראין הה"ד (תהלים ה ה) לא יגורך רע⁷ אבל בעין דלתתא⁸ אית קליפין נוכראין ודאי ואיהו נטוע בגנתא דעדן דזעיר אנפין⁹ דאיהו חנוך

ולמה ירדו, בגלל שהתורה משני הלוחות הללו היה משה מוריד לישראל ולא זכו בהם, ונשברו ונפלו, וזה גרם אבדן לבית ראשון ושני. ולמה נפלו, בגלל שפרח ו' מהם, שהוא ו' של "וייצר", ונתן להם אחרים מצד של "עץ הדעת טוב ורע", שמשם נתנה תורה באיסור והיתר. מימין חיים ומשמאל מות. ולכן אמר רבי עקיבא לתלמידיו, כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, לא תהיו שוקלים אבני שיש טהור, (שהם שני יודין של "וייצר", חכמה עליונה וחכמה תחתונה) לאבנים אחרות שהן חיים ומות, שמשם "לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו". ולא עוד, אלא אתם תסתכנון את עצמכם, בגלל שאלה של "עץ הדעת טוב ורע" הם בפירוד, ואבני שיש טהור הן ביחוד בלי פירוד כלל.

ואם תאמרו שהרי הסתלק עין החיים מהם ונפלו ויש ביניהם פירוד, "דובר שקרים לא יכון לנגד עיני", שהרי אין שם פירוד למעלה, שאלה שנשברו היו מאלה. באו לנשק

אותו פרח והסתלק מהם).

דבר אחר "ונהר יצא מעדן", בודאי למעלה בעין החיים שם אין קליפות נכריות, זהו שכתוב "לא יגורך רע". אבל בעין שלמטה יש בודאי קליפות נכריות, והוא נטוע בגן עדן של זעיר אנפין, שהוא חנוך, מטטרו"ן. שגן העדן העליון של הקדוש ברוך הוא, אין שם ערבוביא של קליפות להיות

¹ פי' חכמה ומלכות שרשם ממוחא סתימאה שתחת גולגלתא דא"א, ונודע כי אבא יונק ממזל הח', שהוא ממוחא סתימאה, ואבא יסד ברתא, וז"ש אינון תעלומות מחכמה עילאה, דתחות כתר עילאה וקראם תעלומות שהם נעלמים, אבא נעלם בפרצופי האצילות ומלכות נעלמת בהיכלותיה (מ"מ).

² שמות יח ע"א (הערת הזוהר).

³ פי' התריין דמעין אחרנין מסטרא דעין הדעת ט"ר היא ששם מט"ט (מ"מ).

⁴ וזהו לתת חסר ו'. א"מ (נ"א).

⁵ מנחת יהודה דף מט גירסא אחרת וע"ש ד' נג וקנז וזוהר סוף כי תצא (ד"א).

⁶ ביאור מאמר זה כולו בחייט דף נג (של"ה).

⁷ עי' תיקו"ז י ע"א: מסטרא דספירן והויר"ת דלהון אתמר לא יגורך רע, והזר הקרב יומת (במדבר א נא), ועי' ע"ח שער קלי' נגה ט, שהוא אצילות. ועי' ספר הליקוטים (בראשית ג): וכל זה שאמרנו הוא בעולמות עצמן, לא בספירות דמקננן בעולמות, שח"ו אין להם אחיזה בהם, שנאמר (תהלים ה' ה') לא יגורך רע.

⁸ הוא מט"ט שהוא ז"א דיצירה (מ"מ).

⁹ פי' ז"א הנז' נטוע ביצירה, שהיא גן של מט"ט שהוא ז"א, דגן עדן דלעילא פי' אצילות, ששם אין לקליפות אחיזה כמ"ש וכבודי לאחר לא אתן (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

מטטרון דג"ע דלעילא¹ דקב"ה לית תמן ערטומא² למיהוי תמן נפתל ועקש ובגין דא ונהר יוצא וגו' יכילנא למימר⁹⁰ במטטרון יוצא מעדן מעדון דיליה³ להשקות את הגן גן דיליה פרדס דיליה⁴ דתמן עאלו בן עזאי ובן זומא ואלישע וקליפין דיליה מסטרא דא טו"ב ומסטרא דא ר"ע ודא איסור והתר כשר ופסול טומאה וטהרה⁹¹⁵

קם חד סבא⁶ ואמר רבי רבי הכי הוא ודאי אבל עין חיים לא אתקרי איהו אלא הכי הוא רזא דמלה⁷ וייצר חד יצירה דטוב וחד יצירה דרע דא איהו עין הדעת טוב ורע עין דא <אדם> (א) זעירא⁸ מסטרא דחיים מניה ומסטרא דמותא מניה תמן ב' יצירות דיליה דאינון איסור והתר ועליה אתמר (בראשית ב ז) וייצר יהו"ה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים דא שכינתא עלאה⁹ עדן תיובתא¹⁰ ועלה אתמר (שם ט) ועין חיים¹¹ בתוך הגן דא עמודא דאמצעיתא הגין שכינתא תתאה תלת קטירין אינון נשמתא רוחא נפשא לגביה¹² ובהון ויהי האדם לנפש חיה דאיהו מפיו ממש אתקרי לשכינתא דאיהי נשמת חיים

מיד דאמר מלין אלין סליק לעילא א"ר שמעון חברייא בודאי מלאכא הוה ובודאי סמיך אית לנא מכל אתר

פתח קרא אבתריה ויקח יהו"ה אלהים את האדם ויניחהו בגן עדן וגו' (שם טו) ויקח [מאן] (ומאן) נטיל ליה אלא נטיל ליה מדי יסודין¹³

שם נפ. ל וע. , ובגלל זה "ונהר יצא מעדן וגו'". יכלנו לומר במטטרון "יוצא מעדן" מעידון שלו, "להשקות את הגן" הגן שלו, הפרדס שלו, שנכנסו לשם בן עזאי ובן זומא ואלישע. וקליפות שלו מצד זה טו"ב ומצד זה ר"ע, וזה אסור והיתר, כשר ופסול, טמאה וטהרה.

עמד זקן אחד ואמר, רבי רבי, כך זה ודאי, אבל עין חיים הוא לא נקרא, אלא כך הוא סוד הדבר, "ויצר" יצירה אחת לטוב ויצירה אחת לרע, זהו "עין הדעת טוב ורע". עין זה אדם קטן, מצד החיים ממנו ומצד המות ממנו, שם שתי יצירות שלו שהם איסור והיתר, ועליו נאמר "ויצר ה' אלהים את האדם עפר מן האדמה". "ויפח באפיו נשמת חיים", זו שכינה עליונה, "עדן" תשובה. ועליה נאמר "ועין חיים בתוך הגן", זה העמוד האמצעי, "הגן" שכינה תחתונה. שלשה קשרים הם, נשמה רוח ונפש אצלו, ובהם "ויהי האדם לנפש חיה", שהוא ממש מפיו [וכך] נקרא לשכינה שהיא נשמת חיים.

מיד שאמר דברים אלו עלה למעלה. אמר רבי שמעון, חברים, בודאי זה היה מלאך, ובודאי תמיכה יש לנו מכל מקום.

פתח הפסוק אחריו, "ויקח ה' אלהים את האדם ויניחהו בגן עדן וגו'". "ויקח", מאיפה לקח אותו. אלא לקח אותו מארבעה

¹ לפי שיש שני ג"ע עליון ותחתון ושני מטטרון קטן וגדול (ד"א).
² פי' ערטומא ערבוביא דקליפין הרש"ב (נ"א). לית תמן ערטומא למהוי תמן נפתל ועקש וכו'. ור"ל במתיבתא דקב"ה יכא תמן שום קושיא ופירוקא רק תורת אמת אבל במתיבתא דמטטרון קושיות ופירוקים שהם קליפות (א"מ) (ש"נ).
³ מלכות דאצילות ששם מתעדן (מ"מ).
⁴ תיקון כ"ד (הערת הזוהר). פי' יצירה (מ"מ).
⁵ סוד זה בו"ק דשם ממתניו ולמעלה טוב וכו' והן ג' אבהן היתר כשר טהור, וממתניו כו' (יהל אור ח"ב כח ע"ג).
⁶ לא עמדו [בעלי הזהר] על סוד הדבר עד שבא אדם הראשון בדמות חד סבא, וגלה להם הסוד הזה (עמק המלך שט"ז פל"ד). עי' בהגר"א בתז"ח י ע"ג ז"ל, סבא כו' - ר"ל אדה"ר שהוא דרגא דחכמה ישראל סבא.
⁷ תקון יח דף ע"ב וזוהר תצא רפג ע"א שמרכבת מטטרון הוא עין הדעת טוב ורע (ד"א).
⁸ מט"ט (מ"מ).
⁹ בינה (מ"מ).
¹⁰ פי' בינה שנקראת תשובה (מ"מ).
¹¹ הוא ז"א שיונק מאו"א שנק' חיים (מ"מ).
¹² האדם יש לו נשמה מג' קשרים נפש רוח נשמה. מנחת יהודה דף נג ע"ב וזוהר תרומה קמב ע"א (ד"א).
¹³ פי' מט"ט נטלו הקב"ה מדי יסודין שהם ארגמן דיצירה (מ"מ). עי' ז"ח יג ע"ב: והארץ היתה תהו ובהו וחשך ורוח. הרי בכאן ארבעה יסודות, שהם: אש, מים, רוח, חשך. ועי' ח"ג קכג ע"א.

זהר פרשת בראשית

דאתמר בהון ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים אפריש ליה מנהון ושוי ליה בגנתא דעדן¹ כגוונא דא יעבר קב"ה לבר נש² דאתברי מד' יסודין בזמנא דתב בתיובתא ומתעסק באורייתא קב"ה נטיל ליה³ מתמן ועליהו אתמר ומשם יפרד אפריש נפשיה מתאוה דילהון ושוי ליה בגנתא דיליה דאיהי שכינתא לעבדה בפקודין דעשה ולשמרה בפקודין דלא תעשה⁴ אי זכה לנטרא לה איהו יהא רישא על ד' יסודין ואתעביד נהר דאתשקין על ידיה ולא על ידא אחרא ואשתמודעין ביה דאיהו רבון ושליט עליהו

ואי עבר על אורייתא אתשקין ממריו דאילנא דרע דאיהו יצר הרע וכל אברין דאינון מד' יסודין אתמר בהון (שמות א יד) וימררו את חייהם וגו' וימררו במרירו דמרה ולגבי אברין קדישין דגופא דאינון מסטרא דטוב עלייהו אתמר (שמות טו כג) ויבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה וגו' כגוונא דא אמרו מארי מתניתין⁵ וימררו את חייהם בעבודה קשה בקושיא⁶ בחומר בקל וחומר⁷ ובלבנים בלבון הלכתא⁸ ובכל עבודה בשדה דא ברייתא את כל עבודתם וגו' דא משנה⁹

אם תייבין בתיובתא אתמר בהון (שם טו כה) ויורו יהו"ה עץ ודא עץ חיים¹⁰ וביה וימתקו המים ודא [משה] משיח דאתמר ביה (שם יז ט)

יסודות, שנאמר בהם "ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים". הפרידו מהם ושם אותו בגן עדן. כמו זה יעשה הקדוש ברוך הוא לבן אדם שנברא מארבעה יסודות, בזמן ששב בתשובה ומתעסק בתורה, הקדוש ברוך הוא נוטלו משם, ועליהם נאמר "ומשם יפרד", הפריד נפשו מתאותם, ושם אותו בגן שלו שהיא שכינה, "לעבדה" במצוות עשה, "ולשמרה" במצוות לא תעשה. אם זכה לשמור אותה, הוא יהיה ראש על ארבעה יסודות, ויעשה נהר שמשקים על ידו ולא על ידי אחר, ומכירים בו שהוא אדון ושולט עליהם.

ואם עבר על התורה, הם משקים ממרירות העץ של רע שהוא יצר הרע. וכל האיברים שהם מארבעה יסודות, נאמר בהם "וימררו את חייהם וגו'", "וימררו" במרירות של מרה. ולגבי איברים קדושים של הגוף שהם מצד הטוב, עליהם נאמר "ויבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה וגו'". כדוגמא זו אמרו בעלי המשנה, "וימררו את חייהם בעבודה קשה", בקושיא. "בחומר", בקל וחומר. "ובלבנים", בליבון הלכה. "ובכל עבודה בשדה", זו ברייתא. "את כל עבודתם וגו'", זו משנה.

אם שבים בתשובה, נאמר בהם "ויורוהו ה' עץ", וזה עץ החיים, ובו "וימתקו המים". וזה משה משיח, שנאמר בו "ומטה האלהים ביד", "מט"ה" זה מטטרו"ן, מצדו חיים ומצדו מיתה, כשמתהפך למטה הוא עזר מצד הטוב, כשמתהפך לנחש הוא כנגדו.

¹ הוא מלכות דאצילות שמשם יניקתו (מ"מ).

² שאר בני אדם שאחרי אדה"ר (מ"מ).

³ קב"ה נטיל ליה כו'. מלת נטיל פירושו מסיע (ש"ג).

⁴ בכל פרטי דומם צומח וחי יש חלקים שנבררו מהרע לגמרי, ויש מהם שעדיין מעורבים מטוב ורע בסוד עץ הדעת ט"ר, וכל עבודתו של אדה"ר היתה לתקן ולברר חלק הזהבכדי להופכו לבחינת עץ החיים (דע"ה ח"ב כ ע"ג). עי' בפ"י הראב"ד על ס"י פ"ב מ"א (לד ע"ד) שבכל עולם ועולם יש ביטוי שונה לכל פרט ופרט מהתורה והמצוות (דע"ה ח"ב ס ע"א).

⁵ תיקו"ז קעא ע"ב, ותז"ח ז ע"א.

⁶ הלכה היא מלכות וכל קושיא הי אקלי' והוא מסטרא דערב רב שנתערבו בישראל וכו' והתירוץ הוא תיקון הקלי' (יהל אור ח"ג ג ע"ב).

⁷ עי' תז"ח י ע"א: חמרא אתקרי מימינה קולא משמאלא והאי איהו מקל וחמר.

⁸ בלבנים - מימינא כמש"ו בליבון הלכה שהוא קל ולבן מסט' דחסד (בהגר"א בתז"ח י ע"ב).

⁹ עי' גר"א בתיקו"ז קעא ע"ב: דמשנה כו' דברייתא כו' - דבת מלך הלכה למשה מסיני הוא באצילות ומשנה הוא אמה דילה בבריאה דשלטא בימי יהושע וברייתא במט"ט ושפחה שטנה הוא בעשיה.

¹⁰ פי' שתחלה היו עוסקים בפשטי התורה, אזי וימררו את חייהם, שאינם מקבלים שפע מז"א דאצילות, ואחר ששבו בתשובה וחזרו ללמוד סודות התורה, אז מושכים שפע משם מ"ה שהוא שקיו דאילנא, שהוא פנימיות הז"א, כמ"ש הרב, כשעוסק בקבלה, יכוין בפנימיות ז"א שהוא שם מ"ה שמשם בא השפע (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

ומטה האלהים בידו¹ מט"ה דא מטטרון מסטריה חיים ומסטריה מיתה כד אתהפך למטה איהו עזר מסטרא דטוב כד אתהפך לחויא איהו כנגדו מיד (שם ד ג) וינס משה מפניו וקב"ה מסר ליה בידא דמשה ואיהו אורייתא דבעל פה² דביה איסור והתר מיד³ דמחא ביה במינרא⁴ נמל ליה קב"ה בידיה ואתמר ביה (שמואל ב' כג כא) וירד אליו בשבט למחאה ליה ביה ושב"ט איהו יצר הרע חויא וכלא איהו בגלותא מחמת דיליה ועוד ומשם יפרד זכאה איהו בר נש דאשתדל באורייתא דבזמנא דנשיל ליה קב"ה מהאי גופא מד' יסודין אתפרש מתמן ואזיל למהוי⁵ רישא בד'

כז/ב

חיוון ואתמר בהון (תהלים צא יב) על כפים ישאונך וגו'

ויצו יהו"ה אלהים וגו' (בראשית ב טז) הא אוקמוה לית צו אלא ע"ז⁶ דמתמן אלהים אחרים⁷ ואיהי בכבד⁸ דמנה תכבד העבודה דאיהי עבודה זרה ליה והכבד כועס והא אוקמוה כל הכועס כאלו עובד ע"ז דא איהו ויצו [על האדם] (בראשית ב טז) דא שפיכות דמים כמה דאת אמר (בראשית טו) [באדם] דמו ישפך ודא מרה חרבא דמלאך המות כמה דאת אמר (משלי ה ד) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות

לאמר דא גלוי עריות⁹ ודא טחול עליה אתמר (משלי ל כ) אכלה ומחתה פיה וגו' דטחול לית ליה פומא וערקין ואתשקיא מעכירו דדמא

מיד, "וינס משה מפניו". והקדוש ברוך הוא מסרו ביד משה, והיא תורה שבעל פה, שבה איסור והיתר. מיד שהכה בו בסלע, לקח אותו הקדוש ברוך הוא בידו, ונאמר בו "וירד אליו בשבט" להכות אותו בו. ושבט הוא יצר הרע נחש, והכל הוא בגלות מחמתו. ועוד, "ומשם יפרד". אשרי האיש שעוסק בתורה, שבזמן שיקח אותו הקדוש ברוך הוא מהגוף הזה, מארבעה יסודות, נפרד משם, והולך להיות ראש בארבע

חיות, ונאמר בהם "על כפים ישאונך וגו'".

"ויצו ה' אלהים וגו'", הרי פרשוה אין צו אלא עבודה זרה, שמשם אלהים אחרים, והיא בכבד, שממנה תכבד העבודה שהיא עבודה זרה לו, וה' כועס. והרי פרשוה כל הכועס כאלו עובד עבודה זרה. זהו "ויצו". "על האדם", זו שפיכות דמים, כמו שנאמר "באדם דמו ישפך", וזו מרה, החרב של מלאך המות, כמו שנאמר "ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות".

"לאמר", זה גלוי עריות, וזה טחול, עליו נאמר "אכלה ומחתה פיה וגו'", שלטחול אין פה ועורקים, ומשקה מעכירות הדם השחור של הכבד, ולא מצאנו לו פה, וזהו "אכלה ומחתה פיה וגו'".

¹ סוף תצא ותקונים תקון כה דף עד ותקון ה (ד"א). [מה שציין לתיקון כה דף עד] הוא הקדמ"ת דף טז (לש"ו), איתן תמן שמט"ט גוף שכינתא, בהגר"א: גוף שכינתא - ר"ל, שכינה נפש והקב"ה נשמה, והנשמה בלתי הנפש אינו מתייחד בגוף.

² התורה שבעל פה במט"ט ששם טו"ר שהם איסור והיתר (מ"מ).

³ לעיל ו ע"ב (הערת הזוהר).

⁴ כשהכה משה בסלע ע"י הכאה נתעורר הנחש לינק (מ"מ).

⁵ להיות ראש בד' חיות הכסא (ד"א).

⁶ ע"י תיקו"ז קג ע"א.

⁷ הם הקליפות חיצונות סמאל וכחותיו. פנחס רל"א ע"ב ורל"ד (ד"א).

⁸ ע"י תיקו"ז נה ע"א: כבד וטחול דא סמאל ונח"ש כבד אשא סומקא מרה אשא ירוקא טחול אשא אוכמא יותרת כלילא דכלהו כבד וטחול סמאל ונחש כבד אל אחר מרה סם מות דיליה טחול נחש נוקבא דיליה חלב טמא ומרה איהו חרבא דמלאך המות. בהגר"א: כבד כו' - לפי שלמעלה פי' מוח ריאה ולב, שכנגדם מרה כבד טחול, מרה וטחול הם ב' נוקבין כמש"ל בתיקון מ"ח בארוכה (צו ע"א) נגד בינה ומלכות. וכבד הוא נגד עמודא דאמצעייתא.

⁹ ע"י תיקו"ז קה ע"א וגר"א שם, שבחטא דעץ הדעת נתערב הרע בטוב וכלול כל א' מטו"ר, לכן נאסרו העריות כדי שלא להכניס את הרע בגילוי של שם הו"ה ב"ה (דע"ה ח"ב פב ע"ב).

זהר פרשת בראשית

אוכמא דכבד ולא אשכחנא ליה פומא ודא איהו
אכלה ומחתה פיה וגו'

כל שופכי דמים ממרה אינון דערקין דדמא
דלבא מיד דחזאן מרה כלהון ברחין קדמה ועריין
כלהו אתכסיין בחשוכא בדם אוכמא דטחול מאן
דעבר על שפיכת דמא וע"ז וג"ע גליא נשמתיה
בכבד מרה טחול ודיינין ליה¹ בניהנם ותלת ממנן
עלייהו משחית אף וחימה² ט"ו עריין אינון
כחושבן י"ה³ ושית אחרנין כחושבן ו'

קדם דגלו ישראל בגלותא ושכינתא עמהון
מני קב"ה לישראל (ויקרא יח ז) ערות אמך לא
תגלה ודא גלותא איהו גלוי ערותא דשכינתא
הה"ד (ישעיה נא) ובפשעיכם שולחה אמכם ועל
ג"ע גלו ישראל ושכינתא בגלותא ודא איהו ערוה
דשכינתא והאי ערוה איהו לילית אמא דערב רב
וערב רב אינון עריות דילה ועריות דישראל
דלעילא דעליה אתמר (ויקרא יח ז) ערות אביך
לא תגלה

ואינון אפרישין בין ה' ה' דלא אתקריב ו'
בינייהו הה"ד⁴ (שם יז) ערות אשה ובתה לא
תגלה ואינון שכינתא עלאה ותתאה [דבזמנא]
(דזמנא) דערב רב דאינון⁵ [נפילים גבורים
ע'מלקים]⁶ (עמלקים גבורים נפילים) ר'פאים
ע'נקים בין ה' ה' לית רשו לקב"ה⁹² לקרבא
בינייהו ורזא דמלה (ישעיה יט ה) ונהר יחרב
ויבש יחרב בה' עלאה ויבש בה' תתאה בגין דלא
יתפרנסון ערב רב מן ו' דאיהו עין החיים ובג"ד
לית קריבו לו' בין ה' ה' בזמנא דערב רב בינייהו

כל שופכי דמים הם ממרה, שעורקי הדם
של הלב, מיד כשרואים מרה, כולם בורחים
מלפניה. וכל העריות מתכסים בחושך, בדם
שחור של הטחול. מי שעובר על שפיכות
דמים ועבודה זרה וגלוי עריות, גולה נשמתו
בכבד מרה טחול, ודנים אותו בגיהנם.
ושלשה ממונים עליהם, משחית אף וחמה.
ט"ו עריות הם כחשבון י"ה, וששה אחרים
כחשבון ו'.

לפני שגלו ישראל בגלות ושכינה עמם,
צוה הקדוש ברוך הוא את ישראל "ערוות
אמך לא תגלה", והגלות הזו היא גילוי ערות
השכינה. זהו שכתוב "ובפשעיכם שולחה
אמכם". ועל גלוי עריות גלו ישראל ושכינה
בגלות, וזוהי ערות השכינה. וערוה זו היא
לילית, אמם של ערב רב, וערב רב הם
עריות שלה. ועריות של ישראל שלמעלה,
שעליו נאמר "ערות אביך וגו' לא תגלה".

והם הפרידו בין ה' ה' שלא תתקרב ו'
ביניהם, זהו שכתוב "ערות אשה ובתה לא
תגלה", והם שכינה עליונה ותחתונה,
שבזמן שהערב רב שהם (סי' נג"ע ר"ע)
נפילים גבורים ע'מלקים ר'פאים ע'נקים,
בין ה' ה', אין רשות לקדוש ברוך הוא
להתקרב ביניהם. וסוד הדבר "ונהר יחרב
ויבש", "יחרב" בה' עליונה, "ויבש" בה'
תחתונה, כדי שלא יתפרנסו ערב רב מו'
שהיא עץ החיים. ולכן אין התקרבות לו' בין
ה' ה' בזמן שערב רב ביניהם. ואין רשות
לאות י' להתקרב לה' השניה, זהו שכתוב

¹ בכבד מרה טחול ודיינין ליה כו'. ונ"ל דז"ס קח את מט"ך (א"מ) (ש"נ).

² משחית אף וחמה וכו'. ונ"ל לפי סדר זה נמצא חמה כנגד ג"ע אם כן היינו דארז"ל שמשה קבור בגיא מול בית פעור להשבית חמה כי שם חטאו בג"ע וד"ק (ש"נ). עי' אד"ר קלז ע"ב: ותאנא כד אתחברו תלת אלין [דהיינו הדינים המתלהטין - ב"ע קפד ע"ב] דכלילן בהאי תננא דנפיק מחוטמא אתקמט חוטמא ונשיב ונפיק תננא אוכמא וסומקא [גווי דדינא - ב"ע קפד ע"ב] ובין תרי (נ"א בתרי) גווי וקרינן ליה אף וחמה ומשחית. עי' בהגר"א על ספד"צ כג ע"ג ד"ה ואמר תלת: ג' שלהובין דז"א הם "עשן" ו"אש" ו"גחלי אש" שכנגדן הן "אף" ו"חמה" ו"משחית" הנזכרים בתיקו"ז (טז ע"א), שכולן הן באף. והנה אע"ג שנאמר בהם "פיר" עיקרם באף, ע"כ. האף הוא שורש הכעס, והמשכו הוא בחימה ומשחית, וכולם נתקנים על ידי ד' הרוחין ובסוד רוח חכמה סתימאה (מ"א מ)

³ עי' תיקו"ז קה ע"א: עריות מסטרא די"ה ע"ר י"ה תעור קשתן עריות מסטרא דו"ה לא תקרבו לגלות ע"ר ו"ה ודא לילית דאיהו ערות אשה ובתה דאינון ה"ה ערות כלתך דא י' זעירא דאדנ"י דאיהו כלה. ועי' ספר הליקוט (וישב מח): ועון ג"ע פוגם בשם י"ה, וז"ס חמש עשרה עריות שפוטרות צרותיהן, וששה אחרים שיוצאים לאחרים, נגד הו' של השם, וכולם כ"א עריות. והסוד (חבוקק ג ט') ערי"ה תעור קשתך.

⁴ אחרי מות עד (הערת הזוהר).

⁵ סי' נג"ע ר"ע (הגהות דפ"ק), עי' תיקו"ז צז ע"ב והקדו"ש כג ע"ד.

⁶ עי' לעיל כה ע"א וכה ע"ב.

זהר פרשת בראשית

ולית רשו לאת י¹ לקרבא בה' תניינא² הה"ד (ויקרא יח טו) ערות כלתך לא תגלה ואינון אפרישו בין ו' לה' עלאה³ הה"ד (שם ח) ערות אשת אביך לא תגלה די' איהו אב' ה' אם ו' בן ה' בת ובגין דא מני לגביה ה' עלאה ערות אשת אביך לא תגלה⁴ (שם ט) ערות אחותך בת אביך דא ה' תתאה⁵ את בת בנה ואת בת בתה אינון ה"א ה"א⁶ דאינון תולדין דה' ערות אחי אביך⁷ דא יו"ד⁸ דאיהו תולדה דאת י"ו ואיהו אח לוא"ו

סוף סוף בזמנא דערב רב מעורבין בישראל לית קריבו ויהודא באתוון שם יהו"ה ומיד דיתמחון מעלמא אתמר באתוון דקב"ה (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד ובג"ד אדם דאינון ישראל אית לון יהודא באורייתא דאתמר בה (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה ואיהי מטרוניתא מלכות דמסטרהא אתקריאו ישראל בני מלכים¹⁰ ובג"ד אמר קב"ה לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו (בראשית ב יח) דא משנה¹¹ אתתא דההוא נער ואיהו <נ"א ואיהו> שפחה דשכינתא¹²

ואי זכו ישראל איהי עזר לון בגלותא מסטרא דהתר טהור כשר ואי לאו איהי כנגדו מסטרא דטמא פסול אסור טהור היתר כשר איהו יצר הטוב פסול טמא אסור איהו יצר הרע ואתתא דאית לה דם טהור ודם נדה מסטרא דמשנה

"ערות כלתך לא תגלה", והם הפרידו בין ו' לה' העליונה, זהו שכתוב "ערות אשת אביך לא תגלה", שי' היא אב, ה' אם, ו' בן, ה' בת. ולכן צוה אליו ה' עליונה, "ערות אשת אביך לא תגלה". "ערות אחותך בת אביך", זו ה' תחתונה, "את בת בנה ואת בת בתה", הם ה"א ה"א, שהם תולדות של ה'. "ערות אחי אביך" זו יו"ד, שהוא תולדה של אות י', והוא אח לוא"ו.

סוף סוף בזמן שערב רב מעורבים בישראל, אין קירבה ויחוד באותיות שם יהו"ה, ומיד כאשר ימחו מהעולם, נאמר באותיות של הקדוש ברוך הוא, "ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד". ולכן אדם, שהם ישראל, יש להם יחוד בתורה, שנאמר בה "עץ חיים היא למחזיקים בה", והיא המלכה, מלכות שמצדה נקראו ישראל בני מלכים, ולכן אמר הקדוש ברוך הוא, "לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו", זו משנה, אשתו של אותו נער, והוא (והיא) שפחת השכינה.

ואם זכו ישראל, היא עוזרת להם בגלות, מצד של היתר טהור כשר, ואם לא, היא כנגדו מצד של טמא פסול איסור. טהור היתר וכשר הוא יצר הטוב, פסול טמא איסור הוא יצר הרע. ואשה שיש לה דם טהור ודם נדה מצד של המשנה, היא שוה

¹ אבא (רח"ו). פי' יסוד הוא י' זעירא (מ"מ).

² מלכות (רח"ו).

³ צ"ל בין יו"ד לה"א (ד"א).

⁴ ה' עילאה שהיא אימא, היא עצמה תצוה לאדם ערות אשת אביך לא תגלה אני שנקראת אשת אביך לא תגלה (מ"מ).

⁵ פי' שהמלכות היא אחות לישראל, כי ז"ן הם אחים לישראל, לפי שיש לישראל נשמה וחיה מאו"א לכך נקראים אחים לז"ן, וז"ש אחותם בת אביך, לפי שאבא יסוד ברתא (מ"מ).

⁶ פ' בת בנה היא מלכות דז"א, ובת בתה היא מלכות דנוק', דאינון תולדין דה', פי' שהנקבות הם מהבינה (מ"מ).

⁷ פי' יסוד, אח לת"ת, שנקרא אביך (מ"מ).

⁸ פי' יסוד (מ"מ).

⁹ פי' שיסוד דאבא בתוך יסוד ז"א וממנו יונק (מ"מ).

¹⁰ עיי' שער כט פרק ג' דעולם הבריאה הוא בני מלכים דאצילות. עיי' תיקו"ז לא ע"א: ישראל בגין דנטרין ברית זכו למלכותא ואתמר בהון כל ישראל בני מלכים. ועיי' ספר הליקוטים (כי תצא כג): כל הנשמות, הם ממה שהוברר מן השבעה מלכים. וכו' וז"ס מ"ש ז"ל כל ישראל בני מלכים הם, פירוש, כי הם בירורים הנמשכים מאותם המלכים. ולזה לא אמר כל ישראל מלכים הם, רק בני מלכים, כי אינם המלכים עצמם במדרגה ראשונה, רק ממדתם אחר התיקון, כי אז נבררים מהם סוד הנשמות, ולכן נקראים בנים.

¹¹ מלכות דעולם היצירה נק' משנה (רח"ו).

¹² דאצילות (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

איהי שויא ליה ולא איהי בת זוגיה יחודא דיליה דלית יחודא עד דערב רב יתמחון מעלמא ובג"ד¹ אתקבר משה לבר מארעא קדישא וקבורתא דיליה משנה² איהי ולא ידע גבר ית קבורתיה עד יומא הדין קבורתא דיליה משנה דשלמא על מטרוניתא דאיהי קבלה למשה ומלכא ומטרוניתא

כח/א

מתפרדת מבעלה. ולכן "תחת שלוש רגזה ארץ וגו'", "תחת עבד כי ימלוך" זהו עבד הידוע, "ושפחה" זו משנה, "ונבל כי ישבע לחם" זה ערב רב, "עם נבל ולא חכם".

עוד פתח ואמר (בראשית ב יט) ויצר יהוה אלהים מן האדמה כל חית השדה וכל עוף השמים ווי לעלמא דאינון אטימין לבא³ וסתימין עיינין דלא מסתכלין ברוי דאורייתא ולא ידעין דודאי חית השדה ועוף השמים אינון עמי הארץ⁴ ואפילו באלין דאינון נפש חיה לא אשתכח עזר בהון בגלותא⁹³ ושכינתא⁹⁴ בגלותא ולא למשה⁵ דאיהו עמה דבכל זמנא דגלת שכינתא לא זו מנה

אמר רבי אלעזר, והרי מי נתן מעשה של אדם [הראשון] בישראל ובמשה. אמר לו, בני, ואתה אמרת כך. וכי לא למדת "מגיד מראשית אחרית". אמר לו, כך הוא ודאי, ולכן משה לא מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה "ולאדם לא מצא עזר", אלא כולם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי "ולאדם לא מצא עזר" שיוציא שכינה מהגלות, זהו שכתוב "ויפן כה וכה וירא כי אין איש".

אמר רבי אלעזר, והרי מי נתן מעשה של אדם [הראשון] בישראל ובמשה. אמר לו, בני, ואתה אמרת כך. וכי לא למדת "מגיד מראשית אחרית". אמר לו, כך הוא ודאי, ולכן משה לא מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה "ולאדם לא מצא עזר", אלא כולם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי "ולאדם לא מצא עזר" שיוציא שכינה מהגלות, זהו שכתוב "ויפן כה וכה וירא כי אין איש".

ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו "לא מצא עזר כנגדו". באותו זמן "ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם". "ה' אלהים", אבא ואמא. "תרדמה" זו הגלות, שנאמר בה

לעיל כו ע"ב (הערת הזוהר).
משה נ', דאיהו משנה מלכות, גימ' א"ל שד"י (רח"ו).
ערלי לב שאינם יכולין להבין (ד"א).
אין עליהם תרעומת שלא למדו הסוד, דאינון נפש חיה, הם הת"ח הלומדי סהפשוט ומניחים הסוד, עליהם היא התרעומת, לפי דלא אשתכח עזר בהון בגלותא לשכינתא, לפי שע"י סודות התורה שוקרה אדם עושה תיקון גדול לשכינה (מ"מ).
לא אשתכח עזר בהו בגלותא לשכינתא דאיהי בגלותא ולא למשה כו' כצ"ל (א"מ) (ש"נ).
משה רבינו ע"ה היה מסוד הזיהרא עלאה דאדם הראשון אשר נסתלק ממנו ע"י החטא, ואילו לא חטאו ישראל והיה נכנס לארץ ישראל, היה העולם חוזר לתיקונו כמו קודם החטא (דע"ה ח"ב קלט ע"ב).

עוד פתח ואמר, "ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים", אוי לעולם שהם אטומי לב וסתומי עיניים שלא מסתכלים בסודות התורה ולא יודעים שודאי חית השדה ועוף השמים הם עמי הארץ. ואפילו באלו שהם נפש חיה, לא נמצא בהם עזר (בגלות) לשכינה בגלות, ולא למשה שהוא עמה. שבכל זמן שגלתה שכינה לא זו ממנה.

אמר רבי אלעזר, והרי מי נתן מעשה של אדם [הראשון] בישראל ובמשה. אמר לו, בני, ואתה אמרת כך. וכי לא למדת "מגיד מראשית אחרית". אמר לו, כך הוא ודאי, ולכן משה לא מת, והוא נקרא אדם, ובגללו נאמר בגלות האחרונה "ולאדם לא מצא עזר", אלא כולם כנגדו. וכן נאמר בעמוד האמצעי "ולאדם לא מצא עזר" שיוציא שכינה מהגלות, זהו שכתוב "ויפן כה וכה וירא כי אין איש".

ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו "לא מצא עזר כנגדו". באותו זמן "ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם". "ה' אלהים", אבא ואמא. "תרדמה" זו הגלות, שנאמר בה

לעיל כו ע"ב (הערת הזוהר).
משה נ', דאיהו משנה מלכות, גימ' א"ל שד"י (רח"ו).
ערלי לב שאינם יכולין להבין (ד"א).
אין עליהם תרעומת שלא למדו הסוד, דאינון נפש חיה, הם הת"ח הלומדי סהפשוט ומניחים הסוד, עליהם היא התרעומת, לפי דלא אשתכח עזר בהון בגלותא לשכינתא, לפי שע"י סודות התורה שוקרה אדם עושה תיקון גדול לשכינה (מ"מ).
לא אשתכח עזר בהו בגלותא לשכינתא דאיהי בגלותא ולא למשה כו' כצ"ל (א"מ) (ש"נ).
משה רבינו ע"ה היה מסוד הזיהרא עלאה דאדם הראשון אשר נסתלק ממנו ע"י החטא, ואילו לא חטאו ישראל והיה נכנס לארץ ישראל, היה העולם חוזר לתיקונו כמו קודם החטא (דע"ה ח"ב קלט ע"ב).

זהר פרשת בראשית

אלהי"ם אבא ואמא תרדמה דא גלותא¹ דאתמר ביה (שם טו יב) ותרדמה נפלה על אברם ארמי ליה על משה ויישן לית שינה אלא גלותא ויקח אחת מצלעותיו (שם כ כא) מצלעותיו דמאן אלא מאלין² עולמין דמטרוניתא³ נטלו אבא ואמא חד מנייהו ואיהו סטרא חוורא⁴ יפה כלבנה ויסגר בשר תחתנה⁵ דא בשר דאתמר ביה בשגם הוא בשר (בראשית ו ג) בשר דמשה סומק⁶ ועליה אתמר פני משה כפני חמה ובג"ד (שיר ו י) יפה כלבנה ברה כחמה דבר אחר ויסגר בשר בעאן לאננא⁷ בה עליה הה"ד (בראשית ז יז) ויסגר יהו"ה בעדו דבר אחר ויסגר כמה דאת אמר (שמות כה כז) לעומת המסגרת מסגרת מתקיימת דבה מטרוניתא (יחזקאל מז א) יהיה סגור ששת ימי המעשה⁸

ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע (בראשית כ כב) הכא⁹ אתרמיז רוא דיבום דאמרו ביה כיון שלא בנה שוב לא יבנה¹⁰ הה"ד (דברים כה ט) אשר לא יבנה את בית אחיו אבל לגבי קב"ה אתמר ביה ויבן יהו"ה אלהי"ם אבא ואמא בני לה לגביה הה"ד (תהלים קמז ב) בונה ירושלם יהו"ה ו' דאיהו בן י"ה אבא ואמא עלייהו אתמר ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע אשר לקח מן האדם דא עמודא דאמצעייתא ויביאה אל האדם אייתי ליה לגבי צלע¹¹ דנטיל מן ה' עולימא דילה ועלה

"ותרדמה נפלה על אברם". הפילו על משה ויישן, ואין שינה אלא גלות. "ויקח אחת מצלעותיו", מצלעותיו של מי, אלא מאותם עולמות של המלכה, נטלו אבא ואמא אחד מהם, והוא צד לבן, יפה כלבנה. "ויסגור בשר תחתנה", זה בשר שנאמר בו "בשגם הוא בשר", בשר של משה דום. ועליו נאמר "פני משה כפני חמה", ולכן "יפה כלבנה ברה כחמה". דבר אחר "ויסגר בשר", רצו להגן עליו בה, זהו שכתוב "ויסגר ה' בעדו". דבר אחר "ויסגר", כמו שנאמר "לעומת המסגרת", מסגרת מתקיימת, שבה המלכה "יהיה סגור ששת ימי המעשה".

"ויבן ה' אלהים את הצלע", כאן נרמז סוד היבום, שאמרו בו כיון שלא בנה שוב לא יבנה. זהו שכתוב "אשר לא יבנה את בית אחיו", אבל לגבי הקדוש ברוך הוא נאמר בו "ויבן ה' אלהים", אבא ואמא בונים אותה, אליו, זהו שכתוב "בונה ירושלים יהו"ה". ו' שהוא בן י"ה, אבא ואמא, עליהם נאמר "ויבן ה' אלהים את הצלע". "אשר לקח מן האדם", זה העמוד האמצעי, "ויביאה אל האדם", הביא אותו אל הצלע שלקח מה', הילדה שלה. ועליה נאמר "ואני

¹ פי' סוד הגלות הוא הסתלקות המוחין מז"א, וז"ש ארמי ליה על משה וישן, ומשה הוא ז"א (מ"מ).
² מאלו הנערות של המלכה עטרה ואותן נערות הם היכלותיה אשר היא משתמשת בהן כל צרכה כמ"ש בפ' ויקהל ופקודי והיה קודם הגלות פניה לבן מצד החסד והיינו יפה כלבנה ואח"כ בגלות נעשים פניה אדומים מצד הדין והיינו ברה כחמה (ד"א).
³ פי' מהספירות של מלכות נטלו או"א חד מנייהו שהוא כתר שנשאר בה (מ"מ).
⁴ פי' הנה תחילת לוקחת החסדים לצורך כתרה וח"ב שבה (מ"מ). פי' דלית לה דעת דילה שהוא גבורות סומקא ואז היא חוורא כסיהרא (יהל אור).
⁵ הבשר הוא בסט' דז"א (דע"ה ח"ב לה ע"ב עיי"ש), וע"י צליית הבשר על ידי מלאכי השרת, תוקנו הנשמות החדשות לצאת (דע"ה ח"ב לה ע"ג). עי' ש"נ בסוף הספר.
⁶ דע, כאשר הם פב"פ מתרבה האור בהם גם באחוריים שלהם, ונעשו כמו פנים, ואין יכולת לחיצונים ליאחז בהם כי האור גדול ומסמא את עיניהם, ואינם רואין אותם וזהו ויסגור בשר תחתנה, שבמקום הדין נכנס החסד הנקרא בשר בסוד לב בשר שהוא חסד, ומשו"ה לא נזכר עד שם סמך שהוא סומך ועוזר לו שננסרה ובאה בפנים של ז"א (זהר הרקיע). הם הגבורות דז"א שהוא משה (מ"מ). עי' תיקון² ותיקון יט סמוך לסופו מא ע"א ומו ע"ב ובהגר"א שם ובאד"ר קמב ע"ב ובסוף תיקון נו ותיקון נח בהגר"א (לש"ו).
⁷ להגין עליה שלא יקיפיה הקליפות (ד"א). ופי' הרב מהנערות של מלכות שהם ספירותיה לקחו או"א כתרה הוא סטרא חוורא החסדים שלצורך כתרה. הרשב"ב (נ"א).
⁸ עי' אריכות ביהל אור.
⁹ תצא רפ ע"ב (הערת הזוהר).
¹⁰ הענין כי סוד היבום הוא כי האחים כמו שהגופות שלהם מתקרבים באחיהו כן הוא בנשמות יותר, ולכן ע"י שהוא קרוב לו מתבנה על ידו (יהל אור).
¹¹ פי' מן האדם שהוא ז"א בא אל הצלע שהיא מלוכת וכאלו אמר הכתוב ויביא האדם אל ה' (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

אתמר (זכריה ב ט) ואני אהיה לה נאם יהוה חומת אש סביב ובנין דא בטורא דא אתבני בי מקדשא¹ על ידא דקב"ה יהא קיימא² לדרי דרין

ועליה אתמר (חגי ב ט) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון דקדמא אתבני על ידא דבר נש³ והאי על ידא דקב"ה ובנין דא (תהלים קכז א) אם יהוה לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו וכן אתמר במשה ויבן יהוה אלהים את הצלע כמה דאת אמר (שמות כו כ) ולצלע המשכן השנית⁴ צלע ודאי מסטרא דחסד חוור מתמן אתקריאת סיהרא ויסגר בשר תחתנה⁵ בשר דאיהו סומק מסטרא דגבורה ואתכליל בתרוייהו⁶ בההוא זמנא (שיר ב ו) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבנקי (בראשית ב כג) זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי⁷ דא שכינתא נערה המאורסה לגבי עמודא דאמצעיתא אתמר בה זאת הפעם וגו' אנא ידענא דאיהו עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת ודאי יקרא אשה מסטרא עלאה דאיהו אמ"א כי מאיש לקחה זאת מסטרא דאב"א דאיהו י' וכן משה בדיוקנא דיליה לתתא בההוא זמנא יזכו ישראל⁸ כל חד וחד לבת זוגיה⁹ ודא איהו דכתיב (יחזקאל לו כו) ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם וכתיב (יואל ג א) ונבאו בניכם ובנותיכם וגו' ואלין

כח/ב

אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב, ולכן בהר זה יבנה בית המקדש על ידי הקדוש ברוך הוא, ויהיה קיים לדורי דורות.

ועליו נאמר "גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", שהראשון נבנה על ידי אדם, וזה על ידי הקדוש ברוך הוא, ולכן, "אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו". וכן נאמר במשה, "ויבן ה' אלהים את הצלע", כמו שנאמר "ולצלע המשכן השנית", צלע ודאי מצד של חסד לבן, משם נקראת לבנה. "ויסגר בשר תחתנה", בשר שהוא אדום מצד הגבורה, ונכלל בשניהם. באותו זמן "שמאלו תחת לראשי וימינו תחבנקי". "זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי", זו שכינה, נערה המאורסה לעמוד האמצעי, נאמר בה "זאת הפעם וגו'", אני ידעתי שהיא עצם מעצמי ובשר מבשרי, "לזאת" ודאי "יקרא אשה" מצד עליון שהיא אמא, "כי מאיש לוקחה זאת", מצד של אבא שהוא י'. וכן משה בדמותו למטה.

באותו זמן יזכו ישראל כל אחד ואחד לבת זוגו, וזהו שכתוב "ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם", וכתוב "ונבאו בניכם ובנותיכם וגו'", ואלו

¹ ב' מקדשים הם בניינין דילה שהן כנגד העולם הזה והעולם הבא בינה ומלכות, והן בשביל ב' מיני נשמתין שהן רוחא דילה (יהל אור).

² מ"י דף ק"ט (הערת הזוהר).

³ משמעות הדרוש שהבנין בהמ"ק דלעתיד יהיה במקום יבוס. א"מ (ב"א).

⁴ מח ע"ב ומט ע"א ויקרא יט ע"א ועי' תזריע מד ע"ב ופקודי רנח רע"ב (לש"ו).

⁵ תיקון כא וכ ע"ב (הערת הזוהר).

⁶ קאי על צלע הנז' שכלולה מחו"ג שהם ימין ושמאל (מ"מ). מהעטרין דחו"ג אשר למעלה הוא הזו"ן דלויטן, הרי הוא בחינת הגלופי דגלופין (ספד"צ יא ע"א), ומהעטרין דחו"ג אשר למטה הרי הוא המלכות נוק' דז"א הנזכר כאן (דע"ה ח"ב לה ע"ב).

⁷ עי' בפת"ש קיצור אב"ע ח.

⁸ בההוא זמנא יזכו ישראל כו'. ר"ל לעתיד לבא שיברא נשמות חדשות כדלקמן בסמוך (א"מ) (ש"נ).

⁹ כאשר יצאו כל הנשמות שבגוף. וזאת, מאחר ואז יתקנו כל הנשמות שלא נכללו באדם הראשון ע"מ שיצאו בזיווג דפב"פ דזו"ן (דע"ה ח"ב לה ע"ב). והיינו התיקון של האלף השביעי (דע"ה ח"ב לו ע"ד), והיינו מלכי היושר התלויים במעשה אדה"ר. ועי' זוהר שמות י ע"א וכן תיקו"ז קיט ע"א (דע"ה ח"א ב ע"ד). עי' וירא קיט ע"א, שמות י ע"א ותיקו"ז קיט ע"א (כללים ח"א קה ע"ב), מכאן משמע שהנשמות החדשות יהיו בזמן ביאת המשיח אמנם מספר הגלגולים פרק ז' משמע שהוא דווקא באלף השביעי, ועי"ש אריכות בענין (כללים ח"ב קלח ע"ב וכן קלט ע"א), ויש ליישב דב"ע עצמם יכולים ליתקן בכל עת, ואילו תיקון האצילות דב"ע הוא רק בראשית ביאת המשיח, ואילו הבי"ע דאצילות תיקונם מאחר תחיית המתים, והאצילות דאצילות תיקונו בסוד עיבור שבאלף הז' (כללים ח"ב קלט ע"ד).

זהר פרשת בראשית

אינון נשמתין חדתין דעתידין למהוי על ישראל כמה דאוקמוה אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף¹ ואז החדשות יבואו² בהוא זמנא מתעברין ערב רב³ מעלמא ואתמר בישראל ובמשה כל חד בבת זוגייהו⁴ ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו⁵ דאתעבר ערוה מעלמא דאלין אינון דגרמו גלותא ערב רב ודאי

ועלייהו אתמר (בראשית ג א) והנחש היה ערום מכל חית השדה וגו' ערום לרע מכל חיוון דאומין דעלמא עעכו"ם ואינון בנוי דנחש הקדמוני דפתי לחוה וערב רב ודאי אינון הוו זוהמא דאטיל נחש בחוה⁶ ומההיא זוהמא נפק קין וקטל להבל רועה צאן דאתמר ביה בשגם הוא בשר (בראשית ו ג) בשגם זה הבל בשגם ודאי איהו משה וקטיל ליה ואיהו הוה ברא בוכרא דאדם ועם כל דא משה בגין לכסאה על ערייתא דאבוהי נטל בת יתרו⁷ דאתמר ביה (שופטים א טז) ובני קיני חותן משה והא אוקמוה אמאי אתקרי קיני שנפרד מקין כמה דאת אמר (שם ד יא) >וחבר הקיני נפרד מקין ולבית בעא לאהדרא ערב רב בתיובתא לכסאה ערייתא דאבוהי דקב"ה מחשבה טובה מצרפה למעשה ואמר ליה קב"ה > מגזעא בישא אינון תסתמר מנייהו אלין אינון חובה דאדם דאמר ליה ומעין הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו (בראשית ב יז) אלין אינון חובה דמשה וישראל ובנייהו גלו ישראל בגלותא ואתתרכו מתמן הה"ד (בראשית ג כד) ויגרש את האדם ואדם ישראל ודאי

הם נשמות חדשות שעתידים להיות על ישראל, כמו שפרשוה אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף, ואז החדשות יבואו. באותו זמן יעברו ערב רב מהעולם, ונאמר בישראל ובמשה, כל אחד בבת זוגו, "ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו", שתעבור ערוה מהעולם, שאלה הם שגרמו גלות, ערב רב ודאי.

ועליהם נאמר "והנחש היה ערום מכל חית השדה וגו'", ערום לרע מכל החיות של אומות העולם עובדי עכו"ם, והם בני הנחש הקדמוני שפיתה את חוה. וערב רב ודאי הם היו זוהמא שהטיל נחש בחוה, ומאותה זוהמא יצא קין והרג את הבל רועה צאן, שנאמר בו "בשגם הוא בשר", "בשגם" זה הבל. בשג"ם ודאי הוא משה, והרג אותו, והוא היה בן בכור של אדם. ועם כל זה, משה, כדי לכסות על ערות אביו, לקח את בת יתרו שנאמר בה "ובני קיני חתן משה". והרי פרשוה, למה נקרא "קיני", שנפרד מקין, כמו שנאמר "וחבר הקיני נפרד מקין". ואחר כך רצה להחזיר ערב רב בתשובה, לכסות את ערות אביו, שהקדוש ברוך הוא מצרף מחשבה טובה למעשה, ואמר לו הקדוש ברוך הוא, הם מגזע רע תשמר מהם, אלה הם חטא (צד הרע) של אדם, שאמר לו "ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו", אלה הם חטא (צד הרע) של משה וישראל. ובגללם גלו ישראל בגלות, וגרשו משם. זהו שכתוב "ויגרש את האדם", ואדם ישראל בודאי.

¹ הם אותן שהיו כלולים באדה"ר, כמ"ש בשמות רבה פ"מ סי' ג', ועי' תיקו"ז קיט ע"א (לש"ו). עי' לקמן קיט ע"א [ודברינו שם בשם הכללים], עי' שמות י ע"א (לש"ו), ועי' הערה הקודמת, ועי' ספר הגלגולים פרק ז' (דע"ה ח"ב צו ע"א), ואז כולם יחזרו לשרשם שבאמא (דע"ה ח"ב צו ע"ב).

² הם אותן שלא היו כלולים באדה"ר (לש"ו).

³ ע"י הערב רב כלל ישראל נכשלו בכל י' הנסיונות שניסו אבותינו להקב"ה (דע"ה ח"ב קא ע"א).

⁴ שיתייחדו אותן שנכללו בו עם אותן שלא נכללו בו, כ"א בדומה לו עי' כ"ז בספר הגלגולים פ' ז' (לש"ו).

⁵ הקליפה יעביר מן הארץ כמ"ש ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ וגו' בראשית נד ע"א (ד"א).

⁶ הקליפות הנקראים אלהים אחרים העומדים בסיום אלהים קדושים הנז' עולין ונכללין גם הם בסיום האלהים קדושים ומתקשרים שם עמהם ואז כאשר מזדווגים ז"א ונוקביה דאצילות הקדוש ונכנסין אותם האלהים ביסוד שבה בסוד ה"ג מנצפ"ך כנז' וכיון שהקליפות הם מתקשרים ונכללים בסיום אלו האלהים קדושים נמצא כי ח"ו דומה כאלו הם עצמם נכנסו שם ביסוד הנקבה והטילו בה זוהמא אבל הזהר והשמר בנפשך מאד מאד אל יעלה בדעתך שהדברים כפשטן כמ"ש ז"ל שבא נחש על חוה והטיל בה זוהמא כי חלילה להאמין הדברים כפשטן. אמנם רז"ל נתכוונו אל מה שאמרנו כי בהיותם נקשרים ונכללים ומיוחדים בסיום אלו האלהים קדושים נחשב כאלו הם עצמם נכנסו אל הקדש פנימה ח"ו (שער מאמרי רשב"י לט ע"א). ועי"ש עוד לט ע"ג.

⁷ פי' קין נתגלגל ביתרו, כמ"ש הרב וכשנשא מרע"ה בתו תיקנו לחפות על אביו לפי שקין הוא ברא בוכרא דאדם (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

ומשה בגללם גורש ממקומו ולא זכה להיכנס לארץ ישראל, שבגללם עבר על מאמר הקדוש ברוך הוא וחטא בסלע שהכה בו, ולא אמר לו אלא רק "ודברתם אל הסלע", והם גרמו. ועם כל זה, מחשבה טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה, שהוא לא קיבל אותם, ונתן בהם אות ברית אלא לכסות ערות אביו. והקדוש ברוך הוא אמר לו "ואעשה אותך לגוי גדול ועצום ממנו", ובגללם אמר "מי אשר חטא לי אמחנו מספרי", שהם מזרע עמלק שנאמר בו "תמחה את זכר עמלק", והם גרמו לשבור את שני הלוחות של התורה.

ומיד, "ותפקחנה עיני שניהם וידעו" ישראל "כי ערומים הם", בשעבוד מצרים שהיו בלי תורה, ונאמר בהם "ואת ערום ועריה", ובגלל זה איוב אמר פעמיים "ערום יצתי מבטן אימי וערום אשוב שמה", מה שהיה מש"ה, התהפך לערב רב לשמ"ה ולשנינה. "אשוב שמה", כאן רמז שעתיד לחזור ביניהם בגלות האחרונה והולך ביניהם לשמ"ה. והוא אמר "ה' נתן וה' לקח יהי שם ה' מבורך". ובזמן שנשברו שני לוחות התורה, ותורה שבעל פה, נאמר בהם "ויתפרו עלה תאנה". התכסו בכמה קליפות מערב רב, משום "כי ערומים הם", שלא תתגלה ערוותם. וכיסוי שלהם כנפי ציצית ורצועות התפילין, עליהם נאמר "ויעש ה'

ומיד ותפקחנה עיני שניהם (בראשית ג ז) וידעו ישראל כי ערומים הם בטונא דמצרים³ דהו בלא אורייתא ואתמר בהו (יחזקאל טו ז) ואת ערום ועריה ואיוב בנין דא אמר ב' זמני (איוב א כא) ערום יצאתי⁴ מבטן אימי וערום אשוב שמה מה דהוה משה אתהפך לערב רב לשמה ולשנינה אשוב שמה⁵ הכא רמז דעתיד⁹⁵ לאתחזרא בינייהו בגלותא בתראה ואזיל בינייהו לשמ"ה ואיהו אמר (איוב א כא) יהו"ה נתן ויהו"ה לקח יהי שם יהו"ה מבורך ובזמנא דאתברו תרין לוחין דאורייתא ואורייתא דבעל פה אתמר בהון ויתפרו עלה תאנה (בראשית ג ז) אתכסו בכמה קליפין מערב רב בנין כי ערומים הם דלא יתגלי עריתיהו⁶ וכסוייא דילהון כנפי

¹ עי' תיקו"ז מו ע"א: והאי סלע אתמר בה דלא נפיק אלא טפין טפין דמיא דאורייתא באלין פסקות ובגין (במדבר כ יא) ויך משה את הסלע במטהו פעמים דא גרים דלא נפיק מיניה אלא טפין טפין זעיר שם זעיר שם וכמה מחלוקות על אלן טפין ומאן גרים דא המורים דאתמר בהון כל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה ובגין דא (שם י) שמעו נא המורים ובגינייהו ויך משה את הסלע במטהו פעמים דאם לא דמחא בה לא הו טרחין ישראל ותנאים ואמוראין באורייתא דבעל פה דאיהי סלע אלא אתמר בו (שם ח) ודברתם אל הסלע ונתן מימיו בלא טורח. בהגר"א: ומאן גרים כו' - כמ"ש (סנהדרין פח ע"ב) משרבו כו' שלא שמשו כל צרכם, רבה המחלוקת. והמחלוקת שלא לשם שמים, הוא מערב רב, הקופצים להורות וליטול עטרה, נעשה לנו שם כו' (בראשית יא ד), וע"י ערב רב טעה להכות, שכעם עליהם ובא לטעות, כמ"ש (ויקו"ר פ"ג סי' א) בג' מקומות כעס משרע"ה, וכמ"ש (דברים ג כו) ויתעבר ה' כו', (תהלים קו לב) וירע למשה בעבורם, (דברים א לז) התאנף בגללכם, וגם הם גרמו לזה כמו הנשמות לאדה"ר, והתפשטות משה בהם גרם ג"כ, עי' בפרשת בראשית (כח ע"ב).

² עי' בהגר"א על תיקו"ז מו ע"ב ד"ה ומאן גרים: ע"י ערב רב טעה להכות, שכעם עליהם ובא לטעות, כמ"ש (ויקו"ר פ"ג סי' א) בג' מקומות כעס משרע"ה, וכמ"ש (דברים ג כו) ויתעבר ה' כו', (תהלים קו לב) וירע למשה בעבורם, (דברים א לז) התאנף בגללכם, וגם הם גרמו לזה כמו הנשמות לאדה"ר, והתפשטות משה בהם גרם ג"כ.

³ פי' בחומר של מצרים שהיה להם עבודת פרך (ד"א).

⁴ פי' איוב אומר ברוח הקדש בעד ישראל וכאילו ישראל אומרים פסוק זה ערום יצאתי כשיצאו ממצרים ששם נתקנו כמו עובר במעי אמו היו ערומים בלא תורה, וערום אשוב שמה, כששבו אל הגלות היו ערומים ותיבת שמה אותיות משה לרמוז לו שיהיה עמהם בגלות (מ"מ).

⁵ לקמן רה ע"א ובתקונים יח צב ע"ב ובתיקון כ עז ע"א ועי' בפ' עקב רעג ע"א בר"מ (ד"א).

⁶ תצא רעח ע"א ולעיל כג ע"ב (ד"א).

זהר פרשת בראשית

ציצית ורצועין דתפלין דעלייהו אתמר ויעש יהו"ה אלהי"ם לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם (שם כא) אבל לגבי ציציות ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגורות, זהו "חגור חרבך על ירך גבור", וזו קריאת שמע שנאמר בה "רוממות אל בגרונם", זהו "ויעשו להם חגורות".

ו"ישמעו את קול ה' אלהים וגו'" כשקרבו להר סיני, זהו שכתוב "השמע עם קול אלהים מדבר מתוך האש וגו'", וערב רב מתו, והם היו שאמרו למשה "ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות", והשכיחו את התורה, ואלה הם עמי הארץ שנאמר בהם "ארור שוכב עם כל בהמה", בגלל שהם מצד אותו נחש שנאמר בו "ארור אתה מכל הבהמה". והרי יש כמה עירבובים רעים, בהמות וחיות, אבל יש עירבוב מצד של הנחש, ויש עירבוב מצד של אומות עכו"ם שדומים לחיות ובהמות השדה, ויש עירבוב מצד של מזיקים, שנשמתם

וישמעו את קול יהו"ה אלהי"ם וגו' (בראשית ג ח) כד קריבו לטורא דסיני הה"ד (דברים ד לג) השמע עם קול אלהי"ם מדבר מתוך האש וגו' וערב רב מיתו ואינן הוו דאמרו למשה (שמות כ טז) ואל ידבר עמנו אלהי"ם פן נמות ואשכחו אורייתא ואלין אינן עמי הארץ דאתמר בהון (דברים כז כא) ארור שוכב עם כל בהמה בגין דאינן מסטרא דההוא הויא דאתמר ביה ארור אתה מכל הבהמה והא כמה ערבובין אינן בישין בעירן וחיוון אבל אית ערבוביא מסטרא דנחש ואית ערבוביא מסטרא דאומי עעכו"ם דדמו לחיוון ובעירן דחקלא ואית ערבוביא מסטרא דמזיקין² דנשמתן

של רשעים הם מזיקים של העולם ממש, ויש ערבוב של שדים ורוחות ולילין, והכל מתערבבים בישראל, ואין בכולם מקולל כעמלק, שהוא נחש רע, אל אחר, הוא גילוי לכל העריות של העולם, רוצח הוא, ובת זוגו סם מות עבודה זרה, והכל סמא"ל. ויש סמא"ל ויש סמא"ל, ולא הכל שוים. אבל אותו צד של הנחש הוא מקולל מהכל.

כט/א

דחייביא אינן מזיקין מעלמא⁶ ממש³ ואית ערבוביא דשדים ורוחין וליילין וכלא מעורבבין בישראל ולא אית בכלהו לטייא כעמלק דאיהו חיויא בישא אל אחר⁴ איהו גלוי לכל עריין דעלמא רוצח איהו ובת זוגיה סם מות ע"ז וכלא סמא"ל ואית סמא"ל ואית סמא"ל⁵ ולא כללהו שוויין אבל ההוא סטרא דחיויא⁶ איהו לטייא על כלא

"ויקרא ה' אלהים אל האדם ויאמר לו איכה", כאן רמז לו שעתיד להחריב בית המקדש ולבכות בו איכה. זהו שכתוב "איכה ישבה בדד". א"י כ"ה. ולעתיד לבא עתיד הקדוש ברוך הוא לבער כל המינים הרעים מהעולם, כמו שכתוב "בלע המות לנצח", ואז שב הכל למקומו, כמו שכתוב "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".

ויקרא יהו"ה אלהי"ם אל האדם ויאמר לו איכה (בראשית ג ט) הכא רמז ליה דעתיד להחריב בי מקדשא ולמבכי בה איכה הה"ד (איכה א א) איכה ישבה בדד א"י כ"ה ולזמנא דאתי עתיד קב"ה לבערא כל זינין בישין מעלמא כדכתיב (ישעיה כה ח) בלע המות לנצח כדין תב

¹ פי' בהמות וחיות (ד"א).

² ואית ערבוביא מסטרא דמזיקין כו'. ונ"ל דחושב כאן חמשה מיני ערבובין כנגד חמשה מינים שסימנם נגע רע. כדלעיל דף כה ע"א ודף כז ב' (א"מ) (ש"נ).

³ עלה ק' דף ע"א ופ' אחרי מות ע' ע"א וקכט ע"ב פ' חיי שרה ומשפטים קיח ע"א ויקרא כה ע"א (ד"א).

⁴ עמלק בגי' א"ל אחר ואל אחר בגי' מ"ר (ד"א).

⁵ עי' דע"ה ח"ב יט ע"ד.

⁶ נחש הקדמוני (ד"א).

זהר פרשת בראשית

כלא לאתריה כדכתיב (זכריה יד ט) ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד

בראשית

תנינן כל שלמה דאתמר בשיר השירים¹ במלכא דשלמא דיליה² במלך >נ"א בנוקבי מלכא < סתם בנוקבא³ מלה [מלך] תתאה בעלאה⁴ ורזא [דמלה] דירתא תתאה לעלאה תרווייהו כחד והיינו בי"ת⁵ דכתיב⁶ (משלי כד ג) בחכמה יבנה בית⁷ וכתיב (שיר ג ט) אפריון עשה לו המלך שלמה מעצי הלבנון אפריון דא תקונא דעלמא תתאה⁸ מעלמא עלאה⁹ דעד לא ברא קב"ה עלמא¹⁰ הוה >סתים שמיה ביה ולא הוה ושמיה < (הוא¹¹ ושמיה) [שמיה] סתים בנויה¹² חד ולא קיימא מלה [נ"א] והוה בלחודוי עד דסליק ברעותא¹³ [נ"א] דמחשבה¹⁴ לקיימא כלא במטון¹⁵ דסמיטרא) למברי עלמא¹⁶ והוה רשים ובני¹⁷

ולא קיימא עד¹⁸ דאתעטף בעטופא חד¹⁹ דזיהרא (עלאה דמחשבה) וברא עלמא²⁰ [נ"א

"בראשית"

שנינו כל שלמה שנאמר בשיר השירים במלך שהשלום שלו. במלך (בנקבי המלך) סתם [בבחינת] בנקבה דבר (מלך) תחתונה בעליונה. וסוד הדבר, שתחתונה יורשת את העליונה, שתיהן כאחת, והיינו בי"ת, שכתוב "בחכמה יבנה בית". כתוב "אפריון עשה לו המלך שלמה מעצי הלבנון", "אפריון" זה תיקון של העולם התחתון מהעולם העליון. שטרם שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, היה סתום בו שמו, ולא (היה) הוא ושמו סתום בתוכו אחד, ולא עמד דבר, (והוא היה לבד) עד שעלה ברצון (של המחשבה להעמיד הכל במקום מצנפת) לברוא עולם, והיה רשום ובנוי.

ולא עמד עד שהתעטף בעיטוף אחד של זהר (עליון של מחשבה) וברא עולם (ימין

- ¹ תרומה קכז ע"ב יתרו פד ע"א ויקרא. ע"ב (ד"א).
- ² בינה (רח"ו ורמ"ז). ז"א (מ"מ). מז ע"ב ופד ע"א ותרומה קכז ע"ב (ד"א).
- ³ מלכות (מ"מ).
- ⁴ פי' המלכות נתחברה עם ה' ראשונה וקיבלה המוחין על ידה שלא ע"י ז"א (מ"מ).
- ⁵ שהבינה נקראת בית עלאה ומלכות בית תתאה, וכולם הארותיהם מאבא, וזהו טעם לפתיחה זו על תיבת בראשית, שר"ל בראשית, ב' ראשית שהם ב' הה"ן שנקראים בית, הם מראשית שהוא אבא (מ"מ).
- ⁶ האזינו רצא ע"א (הערת הזוהר).
- ⁷ עי' בבהגר"א על תיקו"ז קכז ע"א ביאור ענין ג' חכמות.
- ⁸ מלכות (מ"מ). מנחת יהודה ובס' דרך אמונה ד' י וזוהר בהר קי ע"א (ד"א).
- ⁹ ז"א (מ"מ).
- ¹⁰ פי' קודם שברא א"ס ב"ה עולם האצילות (מ"מ).
- ¹¹ וזה רמז אפריון בגי' שמ"ו. א"מ (נ"א).
- ¹² פי' שמותיו ית', שהם הספירות והפרצופים היו כלולים בתוך א"ס, ולא היה נגלה שום פרצוף, לא עתיק ולא א"א ולא אר"א וזו"ן (מ"מ).
- ¹³ כשעלו המ"ן במצח הרצון העליון של א"ק, הכוונה היא למברי עלמא, עולם האצילות, ע"י שם מ"ה החדש שיצא ממצח דא"ק אשר על ידו נתקן כל עולם האצילות (מ"מ). עי' הערה שלנו בסוף הספר.
- ¹⁴ כתר שבתוך חכמה (רח"ו).
- ¹⁵ (בהנהגת) [בהגעת] נתיב א' שעליו נאמר נתיב לא ידעו עיט (רח"ו וד"א). והוא רמז אל ראשית האצילות החופף על כלם וכן סמיטרא פי' מצנפת החופף ומכסה על כל הראש אף כאן כן וי"מ סמיטרא מלשון סימטא והיינו נתיב מקום שאין בו דריסת הרבים ורמז שנתים הזה אינו מושג כלל (ד"א). ועי' ויקרא י ע"ב שם מפרשים את לשון "מטון".
- ¹⁶ הוא תיקון הז' מלכים הנקראים עולם (מ"מ).
- ¹⁷ פי' כשיצא שם מ"ה התחיל א"ס ב"ה לתקן פרצופים הנעלמים כגון עתיק וא"א (מ"מ).
- ¹⁸ אע"פ שנתקן עתיק וא"א שהם רושם בעלמא מפני דקותם, כמ"ש והוה רשים ובני, אפילו הכי לא היה קיום האמיתי עד שנתלבש א"א באבא, וא"ס בתוך א"א ועתיק (מ"מ).
- ¹⁹ בינה (רח"ו).
- ²⁰ היא הבינה שנתקנה ע"י אבא (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

של העולם הראשון) (שמים), והוציא (אילנות) ארזים עליונים גדולים מאותו האור, (וזיו גדול) זהר עליון (אחד של זהר ימין העליון) ושם מרכבתו על עשרים ושתים אותיות רשומות שנחקקו בעשר אמירות והתיישבו. זהו שכתוב "מעצי הלבנון". וכתוב "ארזי לבנון אשר נטע" (שהרי מאלו עשה את אותו אפריון).

עשה לו המלך שלמה, "לו" לעצמו, "לו" לתיקונו, "לו" להראות כבוד עליון, "לו" להודיע שהוא אחד ושמו אחד, כמו שנאמר ("יהיה יהוה אחד ושמו אחד", וכתוב) "וידעו כי אתה שמך ה' לבדך". בהגיע ההכאה, היכלות ידועים, משגיח לצד זה למעלה, משגיח לימין סוטה לשמאל יורד למטה, וכן לארבעה קצוות, המלכות נפרדה למעלה ולמטה ולארבעה קצוות להיות נהר עליון אחד יורד למטה, ועושהו לים הגדול, כמו שנאמר "כל הנחלים

ימינא דעלמא קדמאה נ"א שמים] ואפיק (אילנין) [ארזיין]1 עלאיין2 רברביין3 מההוא נהורא [וזיוא רבא]4 [זיהרא עלאה]5 >נ"א חד דיהר ימינא עלאה< ושוי רתיכו6 על תריין ועשרין אתוון7 רשימיין8 אתגליפו בעשר אמירין9 ואתיישבו הה"ד (שיה"ש ג ט) מעצי הלבנון וכתוב10 (תהלים קד טז) ארזי לבנון אשר נטע (נ"א) דהא מאלין עביד ההוא אפריון)

- 1 ר"ק דז"א שהיו באבא בקרני חגבים, ושם התחלת צמיחתם (מ"מ).
- 2 יוצא מחכמה (רח"ו).
- 3 ר"ק (רח"ו)
- 4 הוא אבא (מ"מ).
- 5 לחוויא רבא (רח"ו). כך היא נוסחת החייט ז"ל ע"ש יא ע"א ושם הבנת המאמר (ד"א).
- 6 שז"א הוא מרכבה לאר"א (מ"מ).
- 7 עשה מרכבתו על כ"ב אותיות התורה (ד"א).
- 8 הם הכלים והגוף דז"א ושרשם מטיפת אבא שנתן לצורך תיקון ז"א (מ"מ).
- 9 שהם עשרה אותיות דשם מ"ה והם עשרה הויר"ת מנוקדות, שהם רוח דז"א (מ"מ).
- 10 ויצא קסב ע"ב (הערת הזוהר).
- 11 דתיבת "לו" יתירה, ופי' לו לגרמי, כי הנקבה צריך לה להזכר לצורך הזווג, כי צורך הזווג הוא למתק הגבורות שהם בנוק' ע"י החסדים שהם בדכורא (מ"מ).
- 12 טו ע"א תושבחתיה דיליה ותועלת דכלא ע"ש (ד"א). פי' לו לתקוניה כמש"ה גדול ה' ומהולל מאד אימתי כשהוא בעיר אלוקינו. היא מ' זהו תיקוניה כמ"ש ויקרא ה' א' ופקודי רלה ע"א ע"ש. הרש"ב (נ"א).
- 12 הארות ז"א שהם סתומים מתגלים ע"י המלכות (מ"מ).
- 13 אתה היא מלכות, שמך ה' הוא ז"א, לבדך, אחדות אחד (מ"מ). ע"י הגעת הגילוי שמכה אור הנעלם למטה בתוקף זריחתו וע"י הגילוי ההוא מלמעלה (ד"א).
- 14 פי' ע"י הגעת הגלוי שנענש דור הנעלם לעונש וע"י הגלוי ההוא קיומיהון (רח"ו). פי' בהגעת הכאת המקל כמו בקולפא שהוא מקל (מ"מ). היכלות ומדרגות עליונות ידועים ומושגים כמו שמבואר בסמוך ע"ב (ד"א).
- 15 ר"ל היכלא ומדרגות עליונות ידועים ומשיגים (רח"ו).
- 16 השגיח ועי' בבריאת עולם והוא מל' רז"ל אזיל בר אוזא ועינוי מטייפי (ד"א).
- 17 ל' הטיה ונדנדוד (ד"א).
- 18 חכמה דז"א (מ"מ).
- 19 בינה דז"א, ולהיותה למטה מן חכמה אמר בה סטא (מ"מ).
- 20 דעת דז"א שתחת חו"ב (מ"מ).
- 21 חג"ת ויסוד שהם דרום צרפון מזרח מערב כנודע מכוונת הלולב (מ"מ).
- 22 יסוד דז"א (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

ימא רבא¹ כמה דאת אמר (קהלת א ז) כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא דהא הוא כניש כלא ושאיב ליה כגויה כמה דאת אמר (שיר ב א) אני חבצלת השרון שושנת העמקים ואין שרון אלא אתר (ימא) [רבא] דשאיב כל מימין [דעלמא דאפיק ושאיב ונהיר] (ועאלין ביה בגיני כך דא אפיק² ודא שאיב³ נהיר) דא בדא באורחין ידיען [נחלייא כפן עלויה] וכדין [עלייהו כתיב] [משלי כד ג] בחכמה יבנה בית [ועל דא ביי"ת בראשית נ"א ועל דא בית דעלמא מלך סתם] (בית עלאה אתבני בחכמה וכן תתאה אוף הכי)

אבל ביתא עלאה רברבא ישובא דעלמא מלך סתם ביתא תתאה (תהלים סג יב) והמלך ישמח באלהי"ם⁴ (כד אתער גבורה) עלאה לאחדא ביה תחות רישיה ולקרבא ליה בחדוה למחוי כלא חד והמלך ישמח באלהי"ם חדו [נהורא דאפיק נ"א בנהורא] (דנהרא) דנפיק⁵ בחד שבילא⁶ טמיר וגניז [ועייל] (דעייל) ביה ב' תרין דאינון חד⁷ ועל דא עלמא אשתכלל [בקיומא] (לקיומא) שלים והמלך ישמח באלהי"ם עלמא [נ"א נהרא עילאה נ"א תתאה חד⁸ בעלמא] (תתאה חד בעלמא עילאה עמיקא חדו דנגיד ונפיק באן אתר חדי באלהי"ם ביה חדי ביה שדר) [עמיקא נ"א סתימא ההוא דשדר] חיים לכלא חיי מלכא אקרונ דא עקרא

כט/ב

דביתא⁹ ביתא דא¹⁰ בני ביתא דעלמא¹¹ ובני עלמא¹² ודא הוא בראשית¹³ ברא אלהי"ם¹⁴ ב'

הולכים אל הים והים איננו מלא". שהרי הוא כונס הכל ושואב אותו לתוכו, כמו שנאמר "אני חבצלת השרון שושנת העמקים", ואין שרון אלא מקום הים הגדול ששואב כל מימי העולם, שמוציא ושואב ומאיר (ונכנסים בו, לכן זה מוציא וזה שואב מאיר) זה בזה בדרכים ידועות (נחלים כופים עליו), ואז כתוב עליהם "בחכמה יבנה בית", ועל זה בית בראשית (ועל זה בית של העולם מלך סתם) (בית עליון נבנה בחכמה, וכן אף כך התחתון).

אבל בית עליון הגדול, יש ב העולם. מלך סתם, בית תחתון, "והמלך ישמח באלהים" (כשמתעוררת גבורה) עליונה לאחוז בו תחת ראשו ולקרבו בשמחה, להיות הכל אחד. "והמלך ישמח באלהים", שמחה באור שהוציא (באור, נ"א שמאיר) שיצא בשביל אחד טמיר וגנוז ונכנסים בו שנים, שנים שהם אחד, ועל זה העולם נתקן בקיום שלם. "והמלך ישמח באלהים" עולם (אור עליון) התחתון שמח בעולם העליון (סתום אותו ששלח) עמק (שמחה ששופעת ויוצאת באיזה מקום שמח, באלהים בו שמח, בו שולח), חיים לכל, נקראים חיי המלך, זה עיקר

הבית. בית זה בונה בית של העולם ובונה העולם, וזהו "בראשית ברא אלהים",

¹ מלכות (מ"מ).

² יסוד (מ"מ).

³ מלכות (מ"מ).

⁴ "והמלך", שהיא מלכות, "ישמח באלהים" שהיא גבורה דז"א (מ"מ).

⁵ פי' יסוד דאימא שהוא נהר שאינו פוסק, ויוצא תמיד (מ"מ).

⁶ הוא יסוד אבא שנקרא שביל (מ"מ).

⁷ פי' ב' ההי"ן (מ"מ).

⁸ הוא שמח בעולם העליון עיין ויצא קסד ומקץ דף ר ע"ב מה נקרא עולם עליון ואיזה נקרא עולם התחתון (ד"א).

⁹ פי' הבינה היא עיקר הבית שהיא המלכות (מ"מ).

¹⁰ היא בינה (מ"מ).

¹¹ פי' בונה המלכות שהיא בית דבי"ע (מ"מ).

¹² הם בי"ע (מ"מ).

¹³ ב' שהיא המלכות שהיא ראשית ממטה למעלה (מ"מ).

¹⁴ ברא אותה אלהים שהיא הבינה (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

ראשית ראשית חכמה כד כניש כלא לגויה
ואתעביד ימא רבא לשאבא כלא ימא¹ דקאפו
מימיו שאיב כל מימין דעלמא וכניש לון לגויה
ומיין אזלין ושאיטין ואשתאבן ביה ודא נפיק מגו
עלאה וסימניה דרזא דא² (איוב לח כט) מבטן מי
יצא הקרח דמימיו גלידין³ ביה לשאבא אחרנין⁴

האי קרח ימא דקפא⁵ לא נגדין מימיו אלא
בשעתא דתוקפא דדרום מטי לגביה ומקריב ליה
בהדיה כדין מיא דהוו גלידין⁶ בסטרא דצפון
משתרן ונגדין דהא מסטרא דצפון גלידי מיא⁷
ומסטרא דדרום משתרן ונגדין לאשקאה כל
אינון חיות ברא⁸ כמה דאת אמר (תהלים קד יא)
ישקו כל חיתו שדי וגו' ואלין אקרונ הרי בתר
טורין דפרודא דכלהו משתקיין כד סטרא דדרום
שארי לקרבא בהדיה וכדין מיא נגדין ובחילא
דא [עלאה דנגיד⁹] (דעלמא נגיד) כלא הוו [ברבו]
בחדו כד מחשבה סליק ברעו¹⁰ (דחדוה)
[מטמירא] דכל טמירין¹¹ מטי (ואתנגיד) מגויה
חד נהר¹² (כתרא טמירא) [כד] מתקרבין דא
בדא בחד שביל דלא ידיע¹³ לעילא ותתא והכא
הוא ראשיתא דכלא¹⁴ וב' מלך סתם¹⁵ מהאי
ראשיתא אשתכלל¹⁶ [ובחילא דא] ודמי דא לדא

ב' ראשית, ראשית חכמה. כשכונס הכל
לתוכו ונעשה ים גדול לשאוב הכל. ים
שקפאו מימיו, שואב כל מימות העולם
וכונס אותם לתוכו, והמים הולכים ושטים
ונשאבים בו, וזה יוצא מתוך העליון, וסימן
של הסוד הזה "מבטן מי יצא הקרח",
שמימיו קפואים בו לשאוב אחרים.

הקרח הזה, ים שקופא, לא שופעים
מימיו אלא בשעה שחוזק הדרום מגיע אליו
ומקרב אותו אצלו, ואז המים שהיו קפואים
בצד הצפון מפשירים ושופעים, שהרי מצד
הצפון המים קפואים, ומצד הדרום הם
מפשירים ושופעים להשקות כל אותן חיות
השדה, כמו שנאמר "ישקו כל חיתו שדי
וגו'". ואלו נקראים הרי בתר, הרי הפירוד,
שכולם משקים, כשצד דרום מתחיל לקרב
אליו, ואז המים שופעים. ובכח עליון זה
ששופע, הכל הם בגדולה ובשמחה.
כשמחשבה עולה ברצון (של חדוה) מטמון
של כל הטמונים, מגיע (ושופע) מתוכו נהר
אחד (כתר טמיר), וכשמתקרבים זה בזה
בשביל אחד שלא ידוע למעלה ולמטה, וכאן
הוא ראשית הכל. וב', מלך סתם, מהראשית
הזאת נתקן ודומה זה לזה.

¹ ים שנקרשו בו המים (ד"א).

² לך לך פה סוף ע"ב תקון יח דף לג ע"א (ד"א).

³ נקרשין (ד"א).

⁴ ויצא קסא ע"ב ותקונים תקון ל דף פו ע"א (ד"א). עי' תיקון"ז לה ע"א: מסטרא דאימא עלאה אתקריאת שכינתא
בטן הה"ד (איוב לח כט) מבטן מי יצא הקרח כעין הקרח הנורא. ועיי"ש פב ע"א: מבטן מי יצא הקרח (יחזקאל א כב)
הקרח הנורא מאי נורא דא עמודא דאמצעיתא.

⁵ לקמן נב ע"א (הערת הזוהר). עי' תיקון"ז קמ ע"א (דע"ה ח"ב צא ע"א).

⁶ ניתרים המים מקרישתן ונמשכים והולכים למקום הראוי להם (ד"א).

⁷ (בראשית לד ע"ב וקנב ע"א וקסא ע"ב ויקרא יד א) (ד"א). בראשית לד צ"ל לב ע"ב ובח"ב ל ע"א
(לש"ו).

⁸ חיות השדה (ד"א).

⁹ בינה (מ"מ).

¹⁰ "מחשבה" הוא מוחא סתימאה, "סליק ברעו", הוא יסוד דכתר (מ"מ).

¹¹ פי' מושך הטיפה מדעת דעתיק הגנוז באוירא (מ"מ). עי' דרושי מ"ן ומ"ד ריש דרוש י' (לש"ו).

¹² אבא יונק מגולגלתא דא"א ואימא ממוחא סתימאה, והני תרין רישין דא"א נמשך חיותם של או"א,
ולכך אמר "מטי ואתנגיד מגויה חד נהר (מ"מ).

¹³ ח"ג סא ע"ב (לש"ו).

¹⁴ אבא (מ"מ).

¹⁵ מלכות (מ"מ).

¹⁶ כידוע אבא יסוד ברתא (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

(ובחילא דא) ברא אלהים את השמים¹
 [נ"א] סתמא² נקודה סתימא³ דנגדין מימין
 ונפקין ברא ואפיק [נ"א בטר דנפקין ברא ואפיק
 ונ"א נהרא דנפיק בה"א עלאה ונ"א נהורא דנגיד
 ברא ואפיק] קול מגויה⁴ ודא אקרי קול השופר
 והיינו ברא אלהים את השמים (ואת דאיהו קול)
 השופר [נ"א ואיהו השופר] ושמים שליטין בחיי
 המלך עלאה על ארעא וסימניך (שמואל א כ לא)
 בן ישי חי⁵ על האדמה דחיים תליין בבן ישי⁶
 (ובוא"ו נגדין ליה)⁷ ובהו שליט בכלא⁸ וארעא
 מיניה אתזנת⁹ הה"ד (בראשית א א) ואת הארץ
 וא"ו דאתוסף¹⁰ לשלטה במזוני על ארעא

א"ת לעילא והוא חילא (וארץ) דכללא
 דעשרין ותריין אתוון דאפיק >א"ת א' ת' אלהים<
 דא ויהיב לשמים כמה דאת אמר (שיר ג יא)
 בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו והיינו את
 השמים לאכללא דא בדא¹¹ ולחברא לון דא בדא
 לאתקיימא כחדא באינון חיי מלכא¹² מלך סתם
 לאתזנא מניה שמים¹³ (וארץ) ואת הארץ חבורא
 דדכר ונוקבא¹⁴ דאתגליפו באתוון רשימין וחיי
 מלכא דאתנגידו מן שמיא דשמים נגדין לון
 לקיימא ארעא וכל אכלוסין דילה

ורזא דאלהים עלאה¹⁵ עבד שמים וארץ
 לקיומא ואפיק לון כחדא בחילא דלעילא
 ראשיתא דכלא כגוונא דא רזא עלאה נחית

(ובכח זה) ברא אלהים את השמים (סתם
 נקודה סתומה ששופעים מימיה ויוצאים
 לחוץ), (אחר שיוצאים בזה), (נהר שיוצא
 בה"א עליונה), (אור ששופע ויוצא בזה)
 ומוציא קול מתוכו, וזה נקרא קול השופר,
 והיינו "ברא אלהים את השמים", (והוא)
 שהוא קול השופר (והוא השופר). ושמים
 שולטים בחיי המלך העליון על הארץ.
 וסימן לדבר, בן ישי ח"י על האדמה,
 שהחיים תלויים בבן ישי, (ובוא"ו משפיעים
 לו). ובהם שולט בכל, והארץ נזונית ממנו.
 זהו שכתוב "ואת הארץ", וא"ו הנוסף
 לשולט [ולהשפיע] מזונות על הארץ.

א"ת למעלה, והוא כח של כלל עשרים
 ושתיים אותיות שהוציא א"ת, א' ת' אלהים
 זה, ונתן לשמים, כמו שנאמר "בעטרה
 שעטרה לו אמו ביום חתונתו", והיינו "את
 השמים" להכליל זה בזה ולחבר אותם זה
 בזה, להתקיים כאחד, באותם חיי המלך,
 מלך סתם להזין ממנו שמים. "ואת הארץ",
 חיבור של זכר ונקבה שנחקקו באותיות
 רשומות, וחיי המלך שנשפעו מהשמים,
 שהשמים משפיעים להם לקיים את הארץ
 וכל אוכלוסיה.

וסוד של אלהים עליון עשה שמים וארץ
 לקיום. והוציא אותם כאחד בכח שלמעלה
 הראשית של הכל. כדוגמא זו סוד עליון
 יורד למטה. והאחרון הזה עשה שמים וארץ

- ¹ פי' בכח ראשית, שהוא אבא ברא בינה שהיא אלקים, שמים וארץ, שהם זרין (מ"מ).
- ² פי' בין שמים וארץ דאצילות, שהם זרין דאצילות, בין שמים וארץ דב"ע שהם זרין דב"ע (מ"מ).
- ³ בינה (מ"מ).
- ⁴ פי' הוציאה ז"א שנק' קול (מ"מ).
- ⁵ הוא יסוד, שאימא נקראת יש"י שבה יש [ש"י] עולמות, ויסוד שנקרא חי, הוא בן הבינה שהיא ישי ומשפיע לאדמה שהיא מלכות (מ"מ).
- ⁶ פי' שהמוחין מתקבצים ביסוד (מ"מ).
- ⁷ פי' שחיים הנז' שהם המוחין, ע"י תפארת שנק' וא"ו, נגדין ליה, שיסוד דאימא בתוך תפארת דז"א ומשם באים ליסוד ז"א (מ"מ).
- ⁸ פי' בכח אותם המוחין שליט בכל העולמות שצריכים להשפעתו, והוא משפיע בהם (מ"מ).
- ⁹ פי' מלכות מהיסוד ניזונית בסוד ויוסף הוא השליט על הארץ (מ"מ).
- ¹⁰ ואת הארץ, ו' שהוא ז"א ממשיך כ"ב אתוון לארץ (מ"מ).
- ¹¹ המוחין דאמא נעשו עצם מעצמיו דז"א ובשר מבשרו, שהם המוחין שנקראים את המשים שהוא ז"א (מ"מ).
- ¹² מהמוחין דז"א מקיימת המלכות (מ"מ).
- ¹³ מאת הנז', שהם המוחין, משם ניזון שמים שהוא ז"א (מ"מ).
- ¹⁴ שמים הוא בחינת דכר וארץ היא בחי' נוק' (בהגרא על ספד' צ י ע"ג ד"ה וזהו).
- ¹⁵ עי' אריכות בעניין זה בכללים ח"ב לה ע"ב, וכן דע"ה ח"ב קיא ע"ב. כל מה שנעשה בעולם הוא מכח המ"ן דמלכות (כללים ח"א קט ע"ג).

זהר פרשת בראשית

לתתא¹ והאי בתראה² עביד שמים וארץ לתתא <ורזא> (ברזא) דכלא ב' תרין עלמין נינהו ובראו עלמין³ דא עלמא עלאה⁴ ודא עלמא תתאה⁵ דא כגוונא דדא דא [ברא] שמים וארץ ודא [ברא] שמים וארץ⁶ ועל דא ב' תרין עלמין נינהו דא אפיק תרין עלמין ודא אפיק תרין עלמין וכלא בחילא דראשית עלאה⁷ [נחית] [מחת] עלאה בתתאה ואתמלייא בארה דחד דרגא⁸ דשרי עלה כגוונא דההוא שביל סתים וטמיר וגניז לעילא בר [ד]חד שביל דקיק וחד ארה ההוא דלתתא ארה כמה דאת אמר (משלי ד יח) וארה צדיקים כאור נוגה וההוא [דלעילא שביל דקיק] (דעילא שביל) כדכתיב (איוב כח ז) נתיב לא ידעו עימ⁹ ורזא דכלא (ישעיה מג טז) הנותן בים¹⁰ דרך¹¹ ובמים עזים¹² נתיבה¹³ וכתיב (תהלים עז כ) בים דרכך ושבילך במים רבים¹⁴

עלמא עלאה כד אתמלייא¹⁵ ואתעברא כנוקבא דמתעברא מן דכורא אפיקת תרין בנין כחד דכר ונוקבא ואינון שמים וארץ¹⁶ כגוונא עלאה¹⁷ ממימיו דשמיא אתון ארעא ומימיו אשתדן בגווה אלא דעלאי דכר ותתאי נוקבא¹⁸ ותתאי מן דכורא אתונן ומיין תתאין קראין

למטה. וסוד של הכל ב', שני עולמות הם, ובראו עולמות, העולם העליון והעולם התחתון, זה כצורת זה. זה ברא שמים וארץ, וזה ברא שמים וארץ. ועל זה שני עולמות הם, זה הוציא שני עולמות, וזה הוציא שני עולמות. והכל בכח של הראשית העליונה, יורד העליון בתחתון ומתמלא בדרך של דרגה אחת ששורה עליה. כדוגמת אותו שביל סתום וטמיר וגנוז למעלה, פרט לשביל אחד דק ודרך אחת. אותו שלמטה דרך, כמו שנאמר "ואורח צדיקים כאור נוגה". ואותו שלמעלה שביל דקיק, כמו שכתוב "נתיב לא ידעו עיט". וסוד של הכל "הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה", וכתוב "בים דרכך ושבילך במים רבים".

העולם העליון, כשמתמלא ומתעבר כמו נקבה שמתעברת מן הזכר, מוציאה שני בנין כאחד, זכר ונקבה, והם שמים וארץ, כדוגמא שלמעלה, הארץ נזונית ממימי השמים, ומימיו נשפכים לתוכה, אלא שעליונים זכר ותחתונים נקבה. והתחתונים נזונים מן הזכר. ומים תחתונים קוראים לעליונים כנקבה שפתוחה לזכר, ושופכת מים כנגד מים של הזכר לעשות

- ¹ פי' יסוד דז"א שנק' רזא כנודע, נחית לתתא למלכות להשפיע בה (מ"מ). לעיל כב ע"א (לש"ו).
- ² פי', אחר שקבלה המוחין מיסוד דז"א מתקנת זרין דבי"ע (מ"מ). עי' כללים ח"ב נג ע"א, קל ע"א, וכן ח"א נו ע"ג, וכן דע"ה ח"ב סו ע"ג, וכללים ח"א עח ע"ב, קד ע"ד).
- ³ פי' בינה ומלכות הנז' תיקנו עולמות שתחתיהם (מ"מ).
- ⁴ בינה תיקנה עלמא עילאה שהיא אצילות (מ"מ).
- ⁵ מלכות תיקנה עלמא תתאה שהם בי"ע (מ"מ).
- ⁶ ועל דא ברא ב' תרין (של"ה).
- ⁷ עי' כללים ח"ב קלו ע"ב, וע"ש קלז ע"א.
- ⁸ פי' יסוד דז"א (מ"מ).
- ⁹ והוא היסוד שבין אר"א, והמה תרין ריעין דלא מתפרשין (כללים ח"א קיז ע"א).
- ¹⁰ מלכות (מ"מ).
- ¹¹ יסוד (מ"מ).
- ¹² בינה (מ"מ).
- ¹³ יסוד אבא (מ"מ). עי' הקדו"ש צב ע"ג.
- ¹⁴ עי' הקדו"ש צב ע"ג.
- ¹⁵ כל מציאות עולמות בי"ע נעשו משפעת הזרין ע"י זיווגם ע"ד מציאות הזרין דאצילות שיצאו מזיווג אר"א (דע"ה ח"ב לג ע"א).
- ¹⁶ והוא עולם הנפרדים ויצא קסא ע"ב (ד"א).
- ¹⁷ כי שזרין דאצילות הם כמו אר"א (מ"מ).
- ¹⁸ פי' החסדים שבז"א הם זכרים, והגבורות שבנוק' הם גבורות שהם מ"ן (מ"מ). עי' לעיל כב ע"א שבי"ע הם נוק' לגבי האצילות.

זהר פרשת בראשית

לעלאין כנוקבא דפתיחא לדכורא¹ ושדת מיא לקבל מיא דדכורא למעבד זרעא ונוקבא מן דכורא אתזנת הדא הוא דכתיב ואת הארץ בתוספת וי"ו כמה דאתמר

כתיב (ישעיה מ"ו) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה וגו' (תלת) אתוון אתחקקו (בעובדא דלעילא) ל/א

בעובדא דכלא² בעובדא דעלאה³ ובעובדא (ד)תתאה⁴ לבתר אתרשימו אתוון ואתחקקו בקרא (ב' ברא א' את ב' ברא ודאי כמה דאתמר ב') [בראשית ברא אלהים את בראשית ברא ודאי⁵ כמה דאתמר בי"ת] ברא ודאי בחילא עלאה⁶ ב' נוקבא א' דכר כמה דב' ברא >ודאי בחילא דלעילא < הכי א' אפיק [אתוון השמים] כללא דעשרין ותרתין אתוון⁷ ה' אפיק שמים למיהב ליה חיין (ולאשקאה) ולאשרשא ליה

ואת (הארץ) ו' אפיק הארץ למיהב לה מזונא ולא תקנא לה ולמיהב לה ספוקא דאתחזי לה ואת הארץ דנטיל ואי"ו א"ת כללא דעשרין ותרתין אתוון ומתזן ארעא וארעא כליל לון לגווה כמה דאת אמר (קהלת א ז) כל הנחלים הולכים אל הים והיינו רזא ואת הארץ דכניש כללא לגווה וקבלית לון [ואת רזא דשמים] הארץ נטלא >הארץ וא"ת דא שמים וארץ כחדא < א"ת השמים רזא דשמים וארץ כחדא וקבלית לון לאתזנא⁸ מטון מלה בקולפוי שכיחי⁹ קוסטרא¹⁰

זרע. והנקבה נזונית מן הזכר, זהו שכתוב "ואת הארץ", בתוספת וי"ו, כמו שנאמר.

כתוב "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה וגו'". האותיות נחקקו

במעשה של הכל. במעשה של העליון ובמעשה של התחתון. אחר כך נרשמו האותיות ונחקקו בכתוב. ב' "בראשית ברא", א' "אלהים את", ב' ראשית ברא ודאי, כמו שנאמר בי"ת ברא ודאי בכח עליון. ב' נקבה א' זכר, כמו שב' ברא ודאי בכח שלמעלה, כך א' הוציא אותיות השמים כללות של עשרים ושתיים אותיות, ה' הוציא שמים לתת להם חיים (ולהשקות) ולהשריש אותן.

"ואת הארץ", ו' הוציאה הארץ לתת לה מזון ולתקנה, ולתת לה סיפוק שראוי לה. "ואת הארץ", שלקח וא"ו א"ת כללות של עשרים ושתיים אותיות, והארץ נזונית, והארץ כוללת אותם לתוכה, כמו שנאמר "כל הנחלים הולכים אל הים". והיינו סוד "ואת הארץ", שכונסת הכל לתוכה ומקבלת אותם, הארץ לקחה הארץ, "וא"ת" זה שמים וארץ כאחד, "א"ת השמים" סוד של שמים וארץ כאחד, ומקבלת אותם להזין, הגעת הדבר בשבט [בהכאה] מצויים, היכל הקטורת מצוי בארץ, כשמש לוהטת שופעת ומתעוררת משמאל שאוחז בה ועולה עשן,

¹ ושופך מים כנגד מים של הזכר כענין תהום אל תהום קורא וגו' ויצא קסג (ד"א). עי' דע"ה ח"ב צו ע"ג, וכללים ח"א קג ע"ג. עי' ח"ג רמז ע"ב, אין לך טפה יורדת מלמעלה מ"ד שאין טפיים סלקין כנגדה, וכן עיין בזה בע"ח שער לט פרק יד.

² שמהאותיות נחקקו כל העולמות (מ"מ).

³ היא עולם האצילות שנתקנה ע"י בינה (מ"מ).

⁴ הם ב"ע שנתקנו על ידי מלכות (מ"מ).

⁵ בינה (מ"מ).

⁶ אבא (מ"מ).

⁷ הם הכ"ב אתוון שנותן אבא לאימא (מ"מ).

⁸ פ' המלכות מקבלת הגבורות שהם חלקה מיסוד דז"א, ואח"כ מקבלת גם החסדים שהם חלק הז"א והם רמוזים בתיבת וא"ת, ו' הם החסדים שהם חלק ז"א. א"ת הם הגבורות שהם חלק המלכות שנקראת א"ת, ור"ל ואת שהם החסדים והגבורות קבלתם הארץ שהיא המלכות (מ"מ). הגעת הדבר שיבא לידי השגה להיות מושג הוא ע"י הכאת האור מלמעלה למטה שכיח ומצוי. והענין שכל כח נעלם השולט על דבר נגלה ומוציאו לפועל נאמר בו ל' הכאה על דרך שארז"ל אין לך עשב למטה שאין לו שר למעלה שמכה בו ואומר לו גדל. והקולפא הוא מקל שראשו נטוע במסמרים וההכאה הוא ההסטה וחבטה בדבר ההוא (ד"א).

⁹ פ' הגעת דבר [להיות מושג – מ"מ] על ידי הכאת אור עליו [מלמעלה למטה – מ"מ] שכיח (רח"ו ומ"מ).

¹⁰ אהל (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

כמו שנאמר "והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש", זו אש וזה עשן, וכתוב "ואת ההר עשן". מתוך שאש כשירדדת אחוזים זה בזה עשן באש, ואז הכל עומד בצד השמאל, והיינו סוד "אף ידי יסדה ארץ, וימיני טיפחה שמים", בכח של הימין למעלה, כדוגמא זו נעשו שמים שהם זכר, וזכר בא מצד הימין ונקבה מצד השמאל.

דקוטרא¹ בארעא שכ"ח² בד אשא דמלהטא³ נגיד ואתער משמאלא אחיד בה וסלקא תננא⁴ כמה דאת אמר (שמות י"ח) והר סיני⁵ עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהו"ה באש⁶ דא אשא ודא תננא וכת"ב (שם כ"ט) ואת ההר עשן מגו דאשא כד נחית אחידן דא בדא תננא באשא וכדין בסטר שמאלא קיימא כלא והיינו רזא (ישעיה מ"ג) אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים בחילא דימינא לעילא כי האי גוונא אתעבידו שמיא דאיהו דכר ודכר מסטרא דימינא קא אתי ונוקבא מסטרא דשמאלא (נ"א) קא אתי וכת"ב אף ידי יסדה ארץ)

"שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה", עד כאן עלו הדברים שלא לשאול [בהם] דוגמת למעלה, שחכמה נתקנה מאין ולא עומדת לשאילה, שסתומה ועמוקה אין שיעמוד בה. כיון שהתפשט אור עמוק, אורו עומד לשאלה, אף על גב שהוא סתום מהכל שלמטה, וקוראים לו על פי שאלה "מי", "מי ברא אלה". והיינו סוד שאמרנו "מבטן מי יצא הקרח", "מבטן מי" ודאי, ("יצא הקרח") אותו שעומד לשאלה. ואין לשאול מה למעלה ומה למטה, אלא לשאול מקום שיוצאים לדעת, ולא לדעת אותו, שהרי לא יכולים, אלא עומד לשאלה ולא לדעת בו.

שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה (ישעיה מ"ג) עד הכא אסתלקו מלין דלא לשאלא⁸ כדלעילא [דחכמה] (וחכמה) אשתכליל מאין ולא קיימא לשאלא דסתים ועמיק לית דיקום ביה⁹ כיון דאתפשט >נהורא עמיקא< נהוריה קיימא בשאלתא אע"ג דאיהו סתים מכלא דלתתא וקראן ליה על פום שאילתא מי מי ברא אלה והיינו רזא דקאמרן¹⁰ (איוב לח כ"ט) מבטן מי יצא הקרח מבטן מי ודאי (יצא הקרח) ההוא¹¹ דקיימא לשאלתא ולית לשאלא מה לעילא מה לתתא אלא לשאלא אתר דנפקן למנדע¹² ולא למנדע ליה דהא לא יכלין אלא קיימא לשאלתא ולא למנדע [ביה]

¹ דעשן (רח"ו).

² אהל ומדור העשן שרומז אל השכינה שהיא מדת הדין הרפה ונקראת אש, ושלוחי הדין הם העשן תמדי הוא בארץ שכ"ח ומצוי (מ"מ). אהל ומדור העשן אשר מקומו שם תמיד הוא בארץ שכ"ח ומצוי ורמז אל השכינה ארץ הקדושה שהיא מידת הדין הרפה הנרמזת בסוד האש ושלוחי הדין הם העשן. נח דף ע (ד"א).

³ הם הגבורות שמתקנים המלכות (מ"מ).

⁴ פי' אחר שנתעצמו בה הגבורות ונשתלשלו מלמעלה למטה עד המלכות, נתגלו בהם הסיגים קצת ונעשים תננא שהוא גם ומגושם יותר מהאש (מ"מ).

⁵ מלכות (מ"מ).

⁶ פי' שנתן לה ז"א הגבורות הנקראים אש (מ"מ).

⁷ לעיל ע"א ע"ב (הערת הזוהר).

⁸ כמו שאין שאולים בפרצופי עתיק וא"א, גם באבא אין שואלים, וז"ש דחכמה אשתכלל מאין ולא קיימא שאלה, אלא לשאלה (מ"מ).

⁹ הרי הוא בחי' חכמה (הקדו"ש לח ע"א).

¹⁰ לקמן פה ע"ב (הערת הזוהר).

¹¹ פקודי רכו ע"א ועיין בפ' יתרו צג ע"א ובלק קצג ע"ב ותרומה קכו ע"ב (ד"א).

¹² פי' ששואלים על הבינה שמשם יצאו ז"ן כדי למנדע לז"ן, אבל על הבינה בעצמה, אין בה שום ידיעה, וז"ש ולא למינדע ליה (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

בראשית ב' ראשית ראשית מאמר הוא¹ או נימא [דבראשית איהו מאמר אלא עד לא נפיק² ואתפשט חיליה³ וכלא סתים ביה בראשית איהו ומאמר איהו כיון דנפיק ואתפשט מניה חילין ראשית אקרי והוא מאמר [בלחודין] (עלאה) מ"י שאילתא ההוא דברא אלה לבתר כד אתפשט ואשתכלל אתעביד י"ם וברא לתתא וכלא עביד כההוא גוונא ממש דלעילא דא לקבל דא ודא כגוונא דדא ותרוייהו ב'

כתיב (שיר א יב) עד שהמלך במסבו במסבו לאתישבא במלכו תתאה ברוא דההוא חברותא ותפנוקא דההוא חביבותא דבעדן עלאה בההוא שביל דסתים ונגניז ולא אתידע ואתמליא מניה ונפקא בנחלין ידיען נרדי נתן ריחו⁴ דא (ימא בתראה) מלכא תתאה דברא עלמא לתתא כגוונא דלעילא וסליק ריחא טבא⁵ עלאה לשלטאה ולמעבד ויכיל ושליט ונהיר בנהורא עלאה

בתרין גוונין אתברי עלמא⁶ בימינא ובשמאלא⁷ בשיתא יומין עלאין⁸ שיתא יומין אתעביד⁹ לאנהרא כמה דאת אמר (שמות לא יז) כי ששת ימים עשה יהו"ה את השמים ואת הארץ ואלין כרון ארחין¹⁰ ועבדו שיתין נוקבין לתהומא רבא ואינון שיתין [נוקבין] לאעלאה מיא דנחלי גו <תהומא¹¹> (תהומין) ועל דא

בראשית, ב' ראשית, ראשית מאמר הוא, או נאמר שבראשית הוא מאמר. אלא עד שלא יצא והתפשט כחו והכל סתום בו, בראשית הוא ומאמר הוא. כיון שיצא והתפשט ממנו צבאות, נקרא ראשית, והוא מאמר בלבדו, מ"י שאלה אותו שברא אלה, אחר כך כאשר התפשט והשתכלל, נעשה י"ם וברא למטה. והכל נעשה ממש כדוגמא שלמעלה, זה כנגד זה, וזה כצורה הזו, ושניהם ב'.

כתוב "עד שהמלך במסיבו". "במסיבו" [דהיינו] להתישב במלכות תחתונה, בסוד של אותו חיבור ותענוג של אותה חביבות שבעדן העליון, באותו שביל שנסתם ונגנז ולא נודע, ומתמלא ממנו ויוצא בנחלים ידועים. "נרדי נתן ריחו" זה מלך תחתון, שברא עולם שלמטה כדוגמא שלמעלה, ומעלה ריח טוב עליון לשלוט ולעשות, ויכול ושולט ומאיר באור עליון.

בשני צבעים נברא העולם, בימין ובשמאל, בששה ימים עליונים, ששה ימים נעשו להאיר, כמו שנאמר "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ". ואלה חפרו דרכים ועשו ששים נקבים לתהום רבה, ואותם ששים נקבים להעלות מי הנחלים לתוך התהום, ועל זה (הרי שנינו) השיתין מששת ימי בראשית נבראו, והם היו שלום העולם.

¹ חכמה אומר ובינה עושה, נמצא כי האומר הוא המעולה, ולכך אמר "ראשית מאמר הוא" ר"ל אבא הנק' ראשית הוא האומר ולא בינה, הנקראת ב' (מ"מ).

² פי' נודע שהבן בחכמה וכשהבינה כלולה באבא בסוד ו"ד דיר"ד, אזי בראשית איהו מאמר, ר"ל אפילו הבינה, שהיא ב' דבראשית, איהו מאמר אבל כיון דנפיק וכו', פי' אחר שנפרדה הבינה ואינה כלולה באבא ואתפשט מניה חילין הם ז'ין שיצאו ממנה, אז ראשית מאמר בלחודין (מ"מ).

³ לעיל טו ע"ב (הערת הזוהר).

⁴ ירד"ן בחינת מלכות מתתא לעילא עולה הריח בסוד מ"ן (רח"ו).

⁵ הם המ"ן (מ"מ).

⁶ פי' עלמא, שהיא מלכות, נבנית מחו"ג (מ"מ).

⁷ הם חו"ג (מ"מ).

⁸ ו"ק דז"א שנבנית מאחוריהם (מ"מ).

⁹ כמ"ש לקמן לא סע"א (לש"ו). שורש כחות כל הגבורות הוא בו' הקצוות חג"ת ונה"י שהם ו' ימי בראשית והם שורש ו' אלפי שנין (דע"ה ח"ב עו ע"ב).

¹⁰ המלכות מקבלת מאחורי ז"א כ"ב אתתון, ומנצפ"ך והם ציר ודלת שביסוד הנוק', ומאימא מקבלת ג, כ"ב אתוון ומנצפ"ך אחרים, שהם ציר ודלת אחר והם ס דמרבה המשרה, וז"ש "ואלין" שהם הו"ק, כרון ארחין ועבדו שתין שהם ציר ודלת שנותנים למלכות והם הדרכים שביסוד דידה, וז"ל שלתהומא רבה שהוא יסוד דנוק' (מ"מ). חפרו דרכים (ד"א).

¹¹ שתין מו' ימי בראשית נבראו, פי' הדרכים הנז', שהם ציר ודלת, מהיכן באו למלכות, מו"ק דז"א, שהם ו' ימי בראשית (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

(ג'א- הא תנינן) השיתין מששת ימי בראשית
נבראו ואינן הו שלמא דעלמא

והארץ היתה¹ תהו ובהו (בראשית א ב)
סוספיתא² דקמרי גו קולטוי³ דהוה בקדמיתא
ולא אתקיימת היתה כבר ולבתר אתקיימת
בארבעין ותריין אתוון אתגליף עלמא ואתקיימת
וכלהו עטורא דשמא קדישא כד מצטרפין סלקין

ל/ב

[אתוון לעילא] (באתוון דלעילא)⁴ ונחתין
לתתא מתערין [ב]עטריין⁵ בארבע סטרי עלמא
ויכיל עלמא לאתקיימא ואלין אתקיימין בעובדוי
דעלמא⁹⁷ טופסרא דקילמא⁶ בהני שכיחי
בחוממא⁷⁹⁸ דגושפנקא עאלו ונפקו את ואת
ואתברי עלמא עאלו גו חותמא ואצטרפו
ואתקיימ עלמא⁸ בקולפוי דחויא רברבא (דכד)
מחו ועאלו תחות נוקבי דעפרא אלף וחמש מאה⁹
אמין לבתר תהומא רבא הוה סליק בחשוכא
וחשוכא חפי כלא עד דנפק נהורא¹⁰ ובקע
בחשוכא ונפק ואתנהיר¹¹ דכתיב (איוב יב כג)
מגלה עמוקות מני חשך ויוצא לאור צלמות מיא

"והארץ היתה תהו ובהו", הפסולת
הטמונה בתוך קליטתו שהיתה בהתחלה
ולא התקיימה. "היתה" כבר, ואחר כך
התקיימה, בארבעים ושתיים אותיות נחקק
העולם והתקיים, וכולם עטור של השם
הקדוש. וכשמצטרפות, עולות

אותיות למעלה ויורדות למטה,
מתעטרות בעטרות בארבעת צדדי העולם,
ויכול העולם להתקיים. ואלה מתקיימים
במעשי העולם (המלך), הדפוס של הקליטה
באלה מצויים כתשלום החותם, נכנסו
ויצאו את ואת ונברא העולם. נכנסו לתוך
החותם והצטרפו והתקיים העולם, בשבט
של הנחש הגדול, הכו ונכנסו תחת נקבי
העפר אלף וחמש מאות אמות. אחר כך
תהום רבה היה עולה בחושך, והחושך כסה
הכל, עד שיצא אור ובקע בחושך וייצא
והאיר, שכתוב "מגלה עמוקות מני חושך
ויצא לאור צלמות". מים נשקלו במשקל
אלף וחמש מאות באצבעות. שלש נטפו

¹ אמ"ש תה"ו ובה"ו וחש"ך אוי"ר מי"ם א"ש (ד"א). והארץ היתה תהו ובהו וכו'. נ"ב שורשי סיגים שהיו
מכוסים ונבלעים בקדושה לכן לא נתקיימו ואח"כ עולים למ"נ ונתבררו ע"י שם מ"ב והאור מתגלה מן החושך
וז"ש וכולא עטריין דשמא קדישא ומצטרפין. כי האותיות נצרפו כמו בכור וזהו סוד צרופי אותיות ועולין
לקדושה לעילא ונחתין כנגדה מ"ד (ואתקיימא). [ואתקנא] אילין באילין (נז"י) (ש"נ).

² שמרים של מים ואויר ואש (ד"א). סיגי קסת הסופר שנקרא קלמ"א (ד"א). פי' זוהמא הטמונה תוך הטוב
וקלוטה בו ומעורבת. הרש"ב (נ"א).

³ בתוך קליטתו לפי שהקלמ"א קלוט בתוכו ונקרא בערבי מחברא וענינו הוא שהיה החשך שהוא הסיג
קלוט ונחבא בתוך מקום קבוצו והיינו דהוה בקדמיתא בסוד שנאמר והארץ היתה תהו וגו' קודם הגילוי לא
אתקיימא עד שנתגלה. י"ב (ד"א).

⁴ צ"ע בפ' תרומה דקאמר התם שמא דמ"ב כו' וע"ד סליק ולא נחית ע"ש דף קלב ע"ב ועיין בפקודי רנא
ע"א (ד"א).

⁵ י' דרום ה' צפון ו' מזרח ה' מערב. י"ב (נ"א).

⁶ דפוס וציור הקליטה (רח"ו וד"א), שנתהווה ממנו העולם הוא שכיח באותיות שהיו עולים ויורדים כענין
סדר תשר"ק צפע"ס כו' ושאר צרופי אלפא ביתא שעל ידם נתהווה העולם ברל"א שערים מבוארים בס' יצירה
ובפרדס והם כסדר ובהיפך למפרע ובירידתם למטה בעולם להתהוות ממנו הויה מתהוים האותיות כסדר
אבג"ד כי כן הענין תתהפך כחומר חותם שציור החותם הוא מצויר למפרע ובהתהפכותו בא כסדר אף כאן
בהיות העולם כן וזהו אמרו כחותמא דגושפנקא ר"ל כחותם של טבעת המתהפך לצייר ציור בהדפסתו (ד"א).
⁷ פי' מלת אמת (ד"א).

⁸ בהתגלות נחש הגדול שהוא נחש הקדמוני עם כחותיו שנקראים בכלל קליפות חיצוניות בהיותם
מתגלים ומתקלפים להסתלק מעל לגבול הקדושה ולהיות יורד למטה תחת נקבי הארץ אלף ות"ק אמות
להיות שם דירתם ושלא להתערב בקדושה ח"ו אזלי לבתר תהומא רבא כו' והתחיל אור העליון להאיר
בעולם. פ"א בקדמיתא היתה השלהבת בתוך הגחלת והיתה חשוכא לבתר נפיק שלהבת וסיבב את הגחלת
ואתנהיר עלמא. י"ב (ד"א).

⁹ אלף וחמש מאה באצבעין וכצ"ל עד בתקלא כל זה מוקף (של"ה).

¹⁰ לעיל טו ע"א (הערת הזוהר).

¹¹ כאשר הקלי' הנק' "צלמות" מתגבר ורוצה לשלוט, אזי "וה' עליהם יראה ויצא כברק חיצו" (כללים ח"א
טז ע"ג).

זהר פרשת בראשית

אתקלו בתיקלא¹ אלף וחמש מאה באצבעאן תלת² נטפי גו תיקלא פלגו מנייהו לקיומא ופלגו דעאלו לתתא אלין סלקין ואלין נחתין כיון דסליקו [בסליקא] (בתיקלו) דידא קאים תיקלא באורח מישר ולא סטא לימינא ולשמאלא הה"ד (ישעיה מ יב) מי מדד בשעלו מים וגו' כלא הוה ביה בארעא סתים ולא אתגלייא וחילא ותקפא ומיא גלידין בגוה ולא נגידו ולא אתפשטו עד דאנהיר עלה נהורא דלעילא³ ונהורא מהאת בקולטוי⁴ ואשתריאו חילהא הה"ד (בראשית א ג) ויאמר אלהיים יהי אור ויהי אור דא הוא אור קדמא עלאה דהוה מקדמת דנא ומהכא נפקו כל חילין ותוקפין וארעא אתבסמת ואפיקת חילהא לבתר כיון דנהיר ונחתית הוה אסתלק נהוריה מסייפי עלמא עד סייפי עלמא כד אסתכל בחייבי עלמא אתגניזו ואתטמיר ולא נפיק אלא בשבילוי סתימין דלא אתגליין

וירא אלהיים את האור כי טוב (בראשית א ד) תנן כל חלמא דקיימא בקיומא דכי טוב שלמא הוא לעילא ותתא חמי אתוון כפוס ארחוי⁵ כל חד וחד חמא ט' טב ליה טב לחלמיה דהא אורייתא פתח ביה כי טוב נהיר מסייפי עלמא לסייפי עלמא ט' טב [טוב הוא טב נהירו] (הוא נהיר) באשלמותא ט' תשיעאה⁶ דכלא את⁷ דאתנהיר מעלאה ראשיתא⁸ ואתכליל ביה ואתעביד בסתימו דנקודה רזא די' דהיא נקודא חדא ו' מחיליה נפיק ביה⁹ אתעביד שמים¹⁰ כד אסתיים¹¹ בנקודא חד ואתגניז¹² גו אתנהרא ב'

לתוך המשקל, חצי מהם לקיום, וחצי שנכנסו למטה, אלו עולים ואלו יורדים, כיון שעלו בעליית היד, עמד המשקל בדרך ישר ולא סטה לימין ולא לשמאל, זהו שכתוב "מי מדד בשעלו מים וגו'". הכל היה סתום בארץ ולא התגלה, וכח ותוקף ומים קפואים בתוכה ולא זרמו ולא התפשטו, עד שהאיר עליה האור שלמעלה. והאור הכה במקום הקליטה והפשיר כחו, זהו שכתוב "ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור". זהו אור ראשון עליון שהיה מקודם לכן. ומכאן יצאו כל הצבאות והכחות, והארץ התבסמה והוציאה צבאותיה. אחר כך כיון שהאיר וירד, היה עולה אורו מסוף העולם עד סוף העולם, כשהסתכל ברשעי העולם נגזו ונטמן, ולא יצא אלא בשבילוי הנסתמים שלא התגלו.

"וירא אלהים את האור כי טוב". שנינו כל חלום שעומד בקיום של "כי טוב", שלום הוא למעלה ולמטה. ראה אותיות כפי דרכו כל אחד ואחד. ראה ט' טוב לו, טוב לחלמו, שהרי התורה פתחה בו "כי טוב", ומאיר מסוף העולם לסוף העולם, ט' טוב, טוב הוא, טוב אור בשלמות. ט' תשיעי של הכל, אות שמאיר מעליון ראשית ונכלל בו ונעשה בסתימה של נקודה, סוד של י' שהיא נקודה אחת. ו' מכחו יצא, בו נעשו שמים. כשנסתיים בנקודה אחת ונגזו פנימה, האירה ב' ממנה יצאו עליון ותחתון. עליון טמיר, התחתון גלוי, בסוד של שנים, ועומד בכח שלמעלה. וזהו "טוב", שלש

¹ נשקלו במשקל שוה בקו הישר (ד"א).

² סוף תקון יח ריש תקון י ותקון ע דף קב (ד"א).

³ והאור הכה בתוקף הארה בקליטת המים שנקרשו וקפאו (ד"א).

⁴ והותר כחה מקרישותה והלכו מימי השפע לכל צד והאיר העולם (ד"א).

⁵ פי' שצריך שיראה תיבת טוב ביושר, ט' ואח"כ ב', לאפוקי אם רואה האותיות להפך (מ"מ).

⁶ פי' יסוד שהוא תשיעי לכתר (מ"מ).

⁷ יש מי שכתב שהט"ת רומזת גם בחכמה תשיעית ממטה למעלה ומקבלת מהכתר כו' ומאמר זה מורה

כן וקראה ראשיתא דאתכליל ביה (ד"א).

⁸ בינה א"נ אבא (מ"מ).

⁹ פי' ז"א שהוא ו' של שם מחיליה דאבא נפיק (מ"מ).

¹⁰ פי' ב"ד הנז' שהוא אבא, אתעביד שמים (מ"מ).

¹¹ פי' כד אסתיים ז"א, שנגמר תיקונו מכח אבא שנק' נקודה כנודע, ונגזו תוך המלכות בסוד הזווג אז

אתנהרא ב' שהיא המלכות (מ"מ).

¹² מאז אינו מאיר אלא רק את דופני העטרה, ועי' ע"ח הארת המוחין פרק ט' ובבהגר"א על ספד"צ יב

ע"ב ד"ה והן ז"נ (כללים ח"א נז ע"א), ואילו עיקר האור נשאר ביסוד (כללים ח"א פא ע"א).

זהר פרשת בראשית

מניה נפקו עלאה ותתאה¹ עלאה ממירא² תתאה אתגלייא³ ברזא דתריין⁴ וקיימא בחילא דלעילא⁵ ודא הוא טו"ב⁶ אלין תלת (אתוון טו"ב) אתכלילו לבתר לצדיקא דעלמא דכליל כלא⁷ לעילא ותתא כמה דאת אמר (ישעיה ג י) אמרו צדיק כי טוב בגין דנהירו עלאה כלילא ביה⁸ דכתיב (תהלים קמה ט) טוב יהו"ה לכל ורחמיו על כל מעשיו לכל⁹ כתיב דא סתמא דמלה בגין לאנהרא יומא חד דנהיר לכלא¹⁰ עלאה על כלא עד כאן סתמא דמליין¹¹

בראשית ברא אלהים (בראשית א א) רזא דראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה (במדבר טו כ) דא חכמה עלאה דאיהי ראשית¹² ב' ביתא דעלמא [לאשקאה] (לאשקאה) מההוא נהר¹³ דעייל ביה רזא דכתיב (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן¹⁴ להשקות את הגן¹⁵ ונהר (דאכניש) [דא כניס] כלא מעומקא עלאה¹⁶ ולא פסיקו מימיו לעלמין (מ)לאשקאה לגנתא¹⁷ וההוא עומקא עלאה בית ראשון [בראשית] אסתיימו¹⁸ ביה אתוון¹⁹ בחד שביל דקיק דגניו בגויה²⁰ ומגו ההוא עומקא נפקו תריין חילין²¹ דכתיב (בראשית א א) את השמים (ואת הארץ)

האותיות הללו טו"ב נכללו אחר כך לצדיק העולם שכולל הכל, למעלה ולמטה, כמו שנאמר "אמרו צדיק כי טוב". בגלל שאור עליון כלול בו, שכתוב "טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו". "לכל" כתוב, זה סתם הדבר בשביל להאיר יום אחד שמאיר לכל עליון על הכל. עד כאן סתם הדברים.

"בראשית ברא אלהים", סוד של "ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה" זו חכמה עליונה שהיא ראשית, ב' בית העולם, להיות משקה מאותו נהר שנכנס בו. סוד הכתוב "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן", "ונהר" שכונס את הכל מהעמק העליון ולא פוסקים מימיו לעולמים, להשקות את הגן. ואותו עומק עליון בית ראשון בראשית, נסתיימו בו האותיות, בשביל דקיק אחד שגנוז בתוכו, ומתוך אותו העומק יצאו שני כחות, שכתוב "את השמים". לא כתוב שמים אלא "השמים", מתוך אותו עומק הנסתם מהכל. "ואת הארץ", סתר זה הוציא את הארץ הזאת.

¹ פי' מאבא עילאה ותתאה פי' תריין ההי"ן (מ"מ).

² אמא (מ"מ).

³ מלכות (מ"מ).

⁴ הם ת"ת ויסוד שרמוזים בט"ו דתיבת טו"ב (מ"מ).

⁵ בינה (מ"מ).

⁶ ב' דטוב הוא מלכות ט"ו הם ת"ת ויסוד, וז"ש תתאה אתגלייא ברזא דתריין, ודא הוא טוב (מ"מ).

⁷ פי' שיסוד עולה בסוד הדעת ונמצא דאיהו לעילא ואיהו לתתא בסוד האי משכיל [נדצ"ל משכיל לאיתן זהר ח"ב קי] (מ"מ).

⁸ חסד, כי טיפת חסד בגו היסוד (מ"מ).

⁹ יסוד נקרא כל (מ"מ).

¹⁰ הוא חסד דאיהו יומא דכלל כולהו יומי, והוא עליון על כולם, כמ"ש עילאה על כולא, ב' ביתא דעלמא פי' מלכות (מ"מ).

¹¹ חסר ועיין בסוף הספר סי' כ"ז (הערת הזוהר).

¹² לכן לפעמים הכתר לא נמנה במנין הי"ס שכן הוא נעלם ואינו "ראשית" הקומה (ע"ח שער כג פרק ב).

¹³ יסוד ז"א (מ"מ).

¹⁴ אימא (מ"מ).

¹⁵ מלכות (מ"מ).

¹⁶ אימא (מ"מ).

¹⁷ מלכות (מ"מ).

¹⁸ פי' נעלמו (ד"א).

¹⁹ הם כ"ב אתוון שבבינה שמקבלת מאבא (מ"מ).

²⁰ יסוד אבא (מ"מ).

²¹ זר"ן (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

שמים לא כתיב אלא השמים¹ (חילא דשמיא וחילא דארעא) מגו ההוא עומקא דסתים מכלא ואת הארץ <סתימא> (סתמא) דא² אפיך להאי ארץ [אבל] בכללא דשמים [הוה] ונפקו כחדא מתדבקא בסטרוי³ דא [בדא] [לדא] כד אתנהיר ראשיתא דכלא⁴ שמים נטלו לה⁵ ואותיבו לה באתרה⁶ דכתיב ואת הארץ [ואת] (ו) <מ> כללא דאתוון דאינון את

כד אתהדרת⁹⁹ ארעא למיתב באתרה⁷ ואתפרש לא/א

מסטרוי דשמים הות תוהה ובוהה⁸ לאתדבקא בשמים כחדא¹⁰⁰ בקדמיתא⁹ בגין דחמת לשמים נהירין והיא אתחשבת עד דנהורא עלאה¹⁰ נפק עלה ואנהיר לה ותבת באתרה לאסתכלא בשמיא אפיין באפיין וכדין אתתקנת ארעא ואתבסמת נפק נהורא בסטר ימינא¹¹ וחשוכא בסטר שמאלא¹² ואפריש לון לבתר בגין לאתכללא דא בדא הה"ד (בראשית א ד) ויבדל אלהים¹³ בין האור ובין החשך

ואי תימא הוה הבדלה ממש¹⁴ לא אלא יום אתי מסטרא דנהורא¹⁵ דאיהו ימינא ולילה מסטרא דחשוכא דאיהו שמאלא וכד נפקו כחדא אפריש לון והבדלה הוה מסטרוי לאסתכלא אפיין באפיין ולא תדבקא דא בדא למהו כלא חד [איהו] [אור] אקרי יום וקרי ליה יום [ואיהו] [וחשך] קרי לילה כמה דאת אמר (שם

אבל בכלל של "השמים" היתה, ויצאו כאחד דבוקה בצדו זה בזה. כשהאיר ראשית הכל שמים לקחו אותה והושיבו אותה במקומה, שכתוב "ואת הארץ". "ואת" כלל האותיות שהם א"ת.

כשחזרה הארץ לשבת במקומה ונפרדה

מצד השמים, היתה תהו ובהו לדבק בשמים כאחד בהתחלה (כבתחלה), משום שראתה את השמים מאירים והיא חשוכה. עד שאור עליון יצא עליה והאיר לה, ושבה במקומה להסתכל בשמים פנים בפנים, ואז נתקנה הארץ והתבשמה. יצא אור בצד ימין וחושך בצד שמאל, ואחר כך הפרידם כדי לכללם זה בזה. וזהו שכתוב "ויבדל אלהים בין האור ובין החושך".

ואם תאמר שהיתה ממש הבדלה, לא כן, אלא היום בא מצד האור שהוא ימין, ולילה מצד החושך שהוא שמאל, וכשיצאו כאחד הפריד אותם, וההבדלה היתה מצדו [כדי] להסתכל פנים בפנים ולהדבק זה בזה, להיות הכל אחד. והוא נקרא יום, וקורא לו יום. והיא נקראת לילה כמו שנאמר "ויקרא אלהים לאור יום וגו'", מהו "ולחושך", זהו

¹ לרמוז שמוחין דבינה שהיא ה' ראשונה באים לשמים (מ"מ).

² בינה (מ"מ).

³ פי' שהיו דבוקים בכותל א' לשניהם (מ"מ). דהיינו היות ז' ו' בסוד אב"א עד הנסירה (כללים ח"ב נו ע"ג).

⁴ הם המוחין דאימא שנסתלקו מז"א ונכנסו בנוק' (מ"מ).

⁵ שע"י הנה"י דאימא שהיו בתוך ז"א שנקרא שמים שנכנסו בה והגדילוה פרצוף גמור מאחור, היה בה יכולת לחזור פב"פ (מ"מ).

⁶ פי' שהיתה מלכות באחור מהחזה ולמטה, ונסתלקו המוחין מז"א ונכנסו במלכות באחור, ונגדלה פרצוף גמור מאחור (מ"מ).

⁷ פי' הוא חזרתה בפנים אחר שננסרה מאחוריו (מ"מ).

⁸ פי' כשחזרה נקודה בהיותה בפנים רצתה לחזור לאחור כבתחילה (מ"מ).

⁹ כאן הוא החזרת ז' ו' פב"פ (כללים ח"ב נו ע"ג), והוא ע"י מעשה אדם וחווה (כללים ח"א קלז ע"א).

¹⁰ פי' שחזרו נה"י דאימא ליכנס בה פעם אחרת, בהיותה בפנים, ואזי נתיישבה במקומה פנים בפנים (מ"מ).

¹¹ החסדים שבאים לז"א שהוא דכורא ונקרא סטר ימינא (מ"מ). לעיל יז (הערת הזוהר).

¹² שהלכו הגבורות לנוק' (מ"מ).

¹³ כוונתו לנסירה (כללים ח"א קח ע"א).

¹⁴ וכי ח"ו נפרדה המלכות שהיא מהגבורות מז"א שהוא מהחסדים (מ"מ).

¹⁵ ר"ל אינו פירוד ח"ו כפשטיה דקרא "ויבדל" אלא הכוונה שננסרה מאחור כדי לחזור פב"פ (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

ה) ויקרא אלהי"ם לאור יום וגו' מהו ולחשך דא חשך דאחיד ללילה דלית לה נהורא מגרמה <ס"א והיא אתקרי לילה דכתיב (שם ה) ולחשך קרא לילה בגין דאחיד בה חושך ולית לה נהורא מגרמה> ואע"ג דאתא מסטרא דאשא דאיהי חשך¹ אבל חשך עד דאתנהיר מסטרא דיום יום נהיר ללילה ולילה לא נהיר עד זמנא דכתיב (תהלים קלט יב) ולילה כיום יאיר כחשכה כאורה

רבי אלעזר (אליעזר) קפץ בקדמיתא² ודרש (שם כט ג) קול יהו"ה על המים אל הכבוד הרעים יהו"ה על מים רבים קול יהו"ה דא קול עלאה דממנא על המים דנגדין³ מדרגא לדרגא עד דמתכנשי לאתר חד⁴ בכנופיא חדא ההוא קול עלאה משדר לאינון מיין בארחהויהו כל חד וחד כפום ארחהויהו כהאי גננא דממנא על מיא לשדר לון לכל אתר ואתר כדחזי ליה כך קול יהו"ה⁵ ממנא על מיא אל הכבוד הרעים כמה דאת אמר (איוב כו יד) ורעם גבורותיו מי יתבונן דא סטרא דאתיא מן גבורה⁶ ונפקא מניה דבר אחר¹⁰¹ א"ל הכבוד הרעים⁷ דא ימינא⁸ דנפקא מניה שמאלא יהו"ה על מים רבים ה' דא חכמ"ה עלאה [דאקרי יו"ד] (דקיימא) על מים רבים על ההוא עומקא סתימאה דנפיק מניה כמה דאת אמר (תהלים עז כ) ושכילך במים רבים

רבי שמעון פריש פלוגתא⁹ ואמר פתח קרא [ואמר כתיב] (דכתיב) (שמות כה כז) לעמת המסגרת תהיינה¹⁰ הטבעות בתים לבדים מאן ההוא מסגרת דא הוא אתר סגיר¹¹ דלא פתיחא

החושך שאוחז את הלילה שאין לה אור מעצמה, (והיא נקראת לילה, שכתוב "ולחושך קרא לילה", בגלל שאוחז בה החושך ואין לה אור מעצמה). ואף על גב שבאה מצד של האש שהיא חושך. אבל חושך עד שמואר מצד היום, יום מאיר ללילה ולילה לא מאיר עד זמן שכתוב "ולילה כיום יאיר כחשכה כאורה".

רבי אלעזר קפץ בתחלה ודרש, "קול ה' על המים אל הכבוד הרעים ה' על מים רבים". "קול ה'" זה קול עליון שממונה על המים, ששופעים מדרגה לדרגה עד שמתכנסים למקום אחד בכינוס אחד. אותו קול עליון שולח את אותם המים בדרכם, כל אחד ואחד כפי דרכו, כמו בעל הגן הזה שממונה על מים לשלחם לכל מקום ומקום כראוי לו, כך קול ה' ממונה על המים. "אל הכבוד הרעים", כמו שנאמר "ורעם גבורתו מי יתבונן", זה צד שבא מגבורה ויוצא ממנו. דבר אחר, "אל הכבוד הרעים" זה הימין שיוצאת ממנו שמאל. "ה' על מים רבים", "ה'" זה חכמה עליונה שנקראת יו"ד, "על מים רבים", על אותו עומק נסתם שיוצא ממנו, כמו שנאמר "ושכילך במים רבים".

רבי שמעון פירש את המחלוקת ואמר, פתח הפסוק ואמר כתוב "לעומת המסגרת תהיינה הטבעות בתים לבדים". מי אותה מסגרת, זהו מקום סגור שלא פתוח חוץ משביל דק אחד שנודע בגניזות אצלו,

¹ עכ"ז לית לה נהורא מגרמה עד שיאירו בה החסדים (מ"מ).
² פי' אע"פ שבסודות הנסירה היו עסוקים עדיין, קפץ ודרש פסוק זה "קול ה'" שהיא אימא שנקראת קול גדול ונקראת הו"ה (מ"מ).
³ ר"ל הם ה"ח שמתפשטים בה' קצוות דז"א וכללותם ביסוד (מ"מ).
⁴ יסוד דז"א (מ"מ).
⁵ כגון הזה שמשקה השדות ושולח מימי ההשקאה לכל רוחות השדה כראוי לו אף כן קול ה' וגו' (ד"א).
⁶ פי' שבנייה מהגבורות דאימא (מ"מ). אל הכבוד כו' דא סיטרא דאתיא כו'. נ"ב לפירוש א' הוא בינה שבה ס"ג גי' א"ל ככו"ד. דמינה גבורה יוצאין ומי שהוא בינה מתבוננת אורה (נז"י) (ש"נ).
⁷ אל הכבוד, מלכות, בנייה מהגבורות שנקראים רעם (מ"מ).
⁸ פי' הכתוב, "אל הכבוד" שהוא חסד דז"א, יצא ממנו השמאל שהוא גבורה, שהיתה כלולה בו בסוד שמאלא בימינא (מ"מ).
⁹ הוא סוד הנסירה (מ"מ).
¹⁰ פי' כמו המסגרת שעל השלחן, שעל ידה מתקיים ונשמר מה שעל גבי, כך המלכות הארותיה נסגרים בששת ימי החול, שלא יינקו מהם החיצונים (מ"מ).
¹¹ יסוד דאימא (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

בר בשביל חד דקיק דאתיידע בגניזו לגביה ובגנייה אתמלי <ורשים> (ואת רשים) תרעין! לאדלקא בוצינין ובגין דאיהו אתר גניזו וסתים אקרי מסגרת ודא הוא עלמא דאתי [וההוא עלמא דאתי אתקרי מסגרת] תהיינה הטבעות אלין עזקאן עלאי² דאתאחדן דא בדא מיא מרוחא ורוחא מאשא ואשא ממיא כלהון אתאחדן דא בדא ונפקן דא מן דא בהני¹⁰² עזקאן וכלהון מסתכלן לגבי ההוא מסגרת דביה מתאחד לההוא נהרא עלאה³ לאשקאה לון ואתאחדן ביה

בתים לבדים הני עזקאן עלאי אינון בתים ואתרין לבדים⁴ דאינון רתיכין דלתתא בגין דדא אתי מסטרא דאשא ודא מסטרא דמיא ודא מסטרא דרוחא וכן כלהו בגין למהוי רתיכא לארונא ועל דא מאן דמקרב יקרב באלין בדים ולא במה דלגו לך אמרין נזירא סחור סחור לכרמא לא תקרב בר אינון דאתחזון לשמשא לגו לון אתיהיב רשותא לאעלאה לשמשא ולקרבא ועל דא כתיב (במדבר א נא) והזר הקרב יומת

(ב' דבראשית רברבא) רבי יוסי שאיל⁵ [ליה] (על זה) ואמר האי שיתא יומי בראשית דקא תנינן מאן אינון אמר ליה היינו דכתיב (תהלים קד טז) ארזי לבנון אשר נטע כמה דאלין ארזין נפקין מן לבנון הכי נמי אינון שיתא יומין נפקין

ובגללו התמלא ונרשם שערים להדליק נרות. ובגלל שהוא מקום גנוז ונסתם, נקרא מסגרת, וזהו העולם הבא. ואותו העולם הבא נקרא מסגרת. "תהיינה הטבעות" אלו הטבעות העליונות שנאחזו זו בזו, מים מרוח ורוח מאש ואש ממים, כולם נאחזו זו בזו ויוצאים זו מזו בטבעות באלה (כאלה) טבעות, וכולם מסתכלים לאותה מסגרת שבה נאחזו לאותו אור עליון להשקותם, ונאחזים בו.

"בתים לבדים", הטבעות הללו הם עליונים, והם בתים ומקומות לבדים, שהם מרכבות שלמטה. בגלל שזה בא מצד האש וזה מצד המים וזה מצד הרוח, וכן כולם, כדי להיות מרכבה לארון. ועל זה מי שמתקרב מתקרב בבדים הללו, ולא במה שלפנים. לך לך אומרים לנזיר סביב סביב, לכרם אל תתקרב, פרט לאלו הראויים לשמש בפנים, להם נתנה רשות להעלות, לשמש ולקרב, ועל זה כתוב "והזר הקרב יומת".

ב' של "בראשית" היא גדולה. ר' יוסי שאל אותו ואמר, ששת ימי בראשית הללו ששינונו מה הם. אמר לו, היינו מה שכתוב "ארזי לבנון אשר נטע". כמו שהארזים הללו יוצאים מן לבנון, כך גם אותם ששה ימים יוצאים מן בראשית. וששת הימים העליונים הללו, הפסוק פירש אותם, שכתוב "לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת

¹ נ' שערי בינה, והם או ה' חסדים או ה' גבורות, כל א' כלולה מעשר והם ו', והחסדים מאירים לד"א והגבורות מאירים למלכות (מ"מ).

² הם סוד עזקא רבא ועזקא דכייא שבאד"ר קלב ע"א (שער מאמרי רשב"י) עזקא דכייא היא חכמה ועזקא רבא היא בינה. והביאור הוא כי עזקא הוא תרגום של טבעת, והטבעת היא עגול בצורת ס' סתומא, כנז' בס' התיקונין ריש תיקון ה'. והנה הטבעת הזו היא סוד הארבע מוחין הנקראים חכמה בינה חו"ג ונעשין כצורת מ"ם סתומה בארבע קוים שבארבע רוחותיה, כזה ס' (שער מאמרי רשב"י מב ע"א), ועי' בהגר"א בתז"ח כד ע"ג ב"ע צז ע"א שכל בחי' אלו הם בא"א. פי' חגת"ם (מ"מ). טבעות עליונות (ד"א). פי' הכתר הוא סוף עולם הא"ס וחכמ' היא ראשית והדעת לקח חיצוניות הכתר ומשלים חשבון חב"ד חג"ת נה"ם. ולפי שהדעת אין לו פנימיות פרטי לכן נכנס הכתר בחשבון פנימיות י"ס לפעמים כמ"ש בע"ח בפ"י. הרשב"ב (נ"א). עי' פת"ש נתיב פרצוף ז"א פתח טז שהסגירה כאן היא בסוד העיבור שכן כלל הכל הם ד' יסודות ארמ"ע שמהם כל הטבעיות ושינוי האיכות, והם כלל כל הרכבת המאורות של הפרצוף בד' מדרגות כלליות שבו, הרי הם סוד המרכבה של חגת"ם, והם ברחם במ' של תבונה, הרי הם מרכבה תתאה נה"ם. ועי' בהגר"א על תיקו"ז ק"ו ע"ב.

³ שבתוך יסוד דאמא נאחז יסוד דאבא הנק' נהרא עילאה (מ"מ).

⁴ ואמנם גם מוחא דאריך אפין נקרא עזקא דכייא והנה בתוך זה העזקא שהם הארבע מוחין דאריך אפין מתלבשת עזקא דגבורה דעתיק יומין שהוא סוד אלף עלמין והם חתומים וסגורים ומלוכמים בתוך עזקא זו דאריך אפין (שער מאמרי רשב"י מב ע"א).

⁵ ו' ימים יוצאים מבראשית דהיינו שהם נאצלים מחכמה ולמטה וכו' (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

מן בראשית¹ ואלין שיתא יומין עלאין קרא פריש לון דכתיב (ד"ה א כט יא) לך יהו"ה הגדולה והנבורה והתפארת וגו' כי כל דא צדיק², בשמים דא תפארת ובארץ דא כנסת ישראל כתרנומו די אחיד בשמיא ובארעא³ כלומר דיסודא דעלמא דאקרי כל איהו אחיד בתפארת דאקרי שמים ובארץ

לא/ב

דאקרי כנסת ישראל ועל דא בראשית ב' ראשית (נ"א) היא⁴ חכמה כמה דתרגם יונתן בראשית (בחכמתא) בגין דאיהי תניינא לחושבנא ואקרי ראשית (בגין) דהאי כתרא עלאה טמירא היא קדמאה ועל⁵ דלא עייל בחושבנא תניינא הוי ראשית בגין דא ב' ראשית ועוד כמה דחכמה עלאה איהי ראשית חכמה תתאה ראשית נמי (הוא) ועל דא לית לאפרשא ב' מן ראשית

בראשית מאמר קרינן ליה והכי הוא ושיתא יומין נפקין מניה ואתכלילין ביה ואלין אקרונ כגוונא דאלין אחרנין ברא אלהים הה"ד (בראשית ב' י) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן מאי להשקות את הגן לאשקאה ולקיימא ליה ולאסתכלא ביה בכל מה דאצטריך

אלהים אלהים חיים דמשמע בראשית ברא אלהים ודאי על ידא דההוא נהרא בגין לאפקא כלא ולאשקאה כלא את השמים חבורא דכר ונוקבא בדקא חזי לבתר האי ביה אתברי עלמא לתתא⁶ ביה יהיב הילא לכלא⁷ א"ת השמים דמשמע דשמים אפיקו את בחילא דרזא דאלהים חיים בתר דראשית אפיק ליה⁸ כיון

וגו". "כי כל" זה צדיק, "בשמים" זו תפארת, "ובארץ" זו כנסת ישראל, כמו תרגומו, שאוחז בשמים ובארץ. כלומר, שיסוד העולם שנקרא כ"ל, הוא אוחז בתפארת שנקרא "שמים", "ובארץ"

שנקראת כנסת ישראל, ועל זה בראשית, ב' ראשית, (היא חכמה, כמו שתרגם יונתן "בראשית" בחכמה) בגלל שהיא שניה לחשבון, ונקראת ראשית, בגלל שכתר עליון זה טמיר הוא ראשון, ועל שלא נכנס בחשבון הראשית הוא שני, בגלל זה ב' ראשית. ועוד, כמו שחכמה עליונה היא ראשית, גם כך חכמה תחתונה גם היא ראשית, ולכן אין להפריד ב' מן ראשית.

לבראשית קוראים לו מאמר, וכך זה. וששה ימים יוצאים ממנו ונכללים בו, ואלה נקראים כדוגמת אלה האחרים. "ברא אלהים" זהו שכתוב "ונהר יצא מעדן להשקות את הגן", מה זה להשקות את הגן, להשקותו ולקיים אותו ולהסתכל בו בכל מה שצריך.

"אלהים" אלהים חיים, שמשמע "בראשית ברא אלהים" ודאי על ידי אותו נהר כדי להוציא הכל ולהשקות הכל. "את השמים" חיבור זכר ונקבה כראוי, אחר כך בו נברא העולם למטה, ובו ניתן כח לכל. "את השמים", שמשמע שהשמים הוציאו "את", בכח של סוד אלהים חיים, אחר שראשית הוציאו אותו, כיון שזה הוציאו

¹ שהיא בינה כמ"ש בספד"צ פ"א בראשית ברא שית כו' ועי' לקמן רנו ע"ב ורנז ע"א ועי' בח"ג רנז (לש"ו). עי' דע"ה ח"ב סד ע"ד שם משמע שזהו דווקא ב"ק שהאירו במלכות ובה נברא העולם. עי' הערה לעיל ל ע"א. ועי' שער רוה"ק דף י', ושער האצילות פרק א'.

² עי' ע"ח נקודות ה', והוא חיבור ז"ן (כללים ח"ב לג ע"ג).

³ ח"ג רנז ע"א (לש"ו).

⁴ פי' זה המאמר בפרדס שער הא"ס הוא הכתר פ"ג (של"ה). כתר הוא נעלם, ואילו גילוי מתחילה מחכמה בלבד (הקדו"ש ס ע"ד), והיינו מלכות דאצילות ה"ה חכמה זעירא, חכמה תתאה (כללים ח"א ע"א ע"ב). ב' ראשית הוא כינוי לכתר וחכמה, שכן שניהם מהווים התחלה, אלא שזה בהעלם וזה בגילוי (כללים ח"ב נד ע"ב). ואז השתמש באור הגנוז ללא מסך (דע"ה ח"ב קי ע"ד).

⁵ רבים טעו בזה הלשון ואמרו מה שאמרו, עיין באדרת האזינו רפט ע"ב אתר דשרותא אשתכח כו' ובפ' יוצא קנד ע"ב ובפ' וישלח סג ע"ב שירותא עלאה קדש איהו כו' ויחי רמו ע"ב (ד"א). ר"ל לפיכך נקרא חכמה ראשית וע"כ הרי הם ב' ראשית שגם כתר גם חכמה שניהם נקרא ראשית כנ"ל (נ"א).

⁶ פי' אחר שנתקנה המלכות שנקרא א"ת, על ידה תיקנה אימא בי"ע (מ"מ).

⁷ עיין בסוף הספר סי' כ"ח מה שחסר כאן (הערת הזוהר).

⁸ דראשית שהוא, אבא אפיק לבינה (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

דהאי אפיק כלא¹ וכלא אתיישב בדוכתיה <כחד> (בחד) עוקא דא בתרייתא² אתעבידת ראשית ובהאי ראשית אפיק <נהורין עלאין ושרי> נהרא³ ושרי מיא לנגדא לתתא⁴ [לקבלא] ועל דא בראשית

ודאי ברא אלהי"ם ביה ברא עלמא תתאה ביה אפיק נהורין ביה יהיב חילא לכלא רבי יהודה אמר על דא כתיב (ישעיה י טו) היתפאר הגרזן על החוצב בו שבחא דמאן לאו דאומנא הוא כך בהאי ראשית ברא אלהי"ם עלאה את השמים שבחא דמאן דאלהי"ם הוא אמר רבי יוסי האי דכתיב (דברים ד ז) אשר לו אלהי"ם קרובים אליו קרובים קרוב מבעי ליה⁵ אלא אלהי"ם עלאה אלהי"ם דפחד⁶ יצחק אלהי"ם בתראה ובגיני כך קרובים⁷ וגבורות סגיאין אינון דנפקין מהר וכלהו חד⁸

ויאמר אלהי"ם יהי אור ויהי אור (בראשית א ג) [נ"א] ויאמר אלהי"ם למי הוא אומר אינו אומר אלא לאחרים יהי⁹ אור לעולם הזה ויהי אור לעולם הבא) ודא איהו נהורא דברא קב"ה בקדמיתא¹⁰ והוא נהורא דעינא והוא נהורא דאחזי קב"ה לאדם קדמאה¹¹ והוי חזי ביה מסיפי עלמא ועד סייפי עלמא והוא נהורא דאחזי קב"ה לדוד¹² והוה משבח ואמר (תהלים לא כ) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך והוא

הכל, והכל התיישב במקומו כטבעת א', זו האחרונה נעשתה ראשית, ובראשית הזו הוציא אורות עליונים, והתחיל הנהר והתחילו מים להשפיע להתקבל למטה.

ועל זה בראשית ודאי ברא אלהים, בו ברא עולם התחתון, בו הוציא מאורות, בו נתן כח לכל. רבי יהודה אמר, על זה כתוב "היתפאר הגרזן על החוצב בו", השבח של מי, לא של האומן הוא. כך בראשית הזאת ברא אלהים עליון את השמים, השבח של מי, של אלהים הוא. אמר רבי יוסי, זה שכתוב "אשר לו אלהים קרובים אליו", [למה כתוב] קרובים, היה צריך לכתוב קרוב. אלא אלהים עליון, אלהים של פחד יצחק, אלהים אחרון, ולכן כתוב קרובים, וגבורות רבות הם שיוצאים מאחד והכל אחד.

"ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור". ("ויאמר אלהים" למי הוא אומר, אינו אומר אלא לאחרים. "יהי אור" לעולם הזה, "ויהי אור" לעולם הבא). וזהו האור שברא הקדוש ברוך הוא בתחילה, והוא אור העין, והוא אור שהראה הקדוש ברוך הוא לאדם הראשון, והיה רואה בו מסוף העולם ועד סוף העולם. והוא אור שהראה הקדוש ברוך הוא לדוד, והיה משבח ואומר "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך". והוא האור שהראה הקדוש ברוך הוא למשה וראה בו מגלעד

¹ פי' הבינה, שממנה הכל (מ"מ).

² מלכות (מ"מ).

³ בראשית, ע"י בראשית שהיא המלכות הנקראת ג"כ ראשית, ברא אלהים, שהיא בינה, שמים וארץ דבי"ע (מ"מ).

⁴ שהם בי"ע (מ"מ).

⁵ ר"ל ג' בחינות אלקים הם לפיכך כתיב לשון רבים קרובים (נ"א). עי' מדרש תהלים קט: בכל לשון שישראל קוראין להקב"ה הוא עונה אותם. קראוהו בשדי וכו' וענה אותם בשדי וכו' קראוהו באלהים וכו' וענה אותם באלהים וכו'.

⁶ היינו מלכות. א"מ (נ"א).

⁷ לקמן קלה ע"א (הערת הזוהר).

⁸ עיין בסוף הספר סי' כ"ט מה שחסר כאן (הערת הזוהר).

⁹ לעיל כב (הערת הזוהר).

¹⁰ עי' דע"ה ח"ב קט ע"ד שמעלה סתירה בין בראשית רבה פ"ג סי' ו' לזהר תרומה קמח ע"ב מתי שימש האור הגנוז.

¹¹ פי' הם הה"ח המתגלים בת"ת דז"א מיסוד דאימא והוא נהורא דאחזי קב"ה לאדם הוא הז"א שבו שם מ"ה דאלפין גימ' אדם (זהר הרקיע כד ע"א).

¹² וכן לדוד המלך ע"ה שהוא נוק' דז"א שהיא נטלה הה"ח המגולים בסוד טפה בזווג והוא משבח ואומר רב טובך חסדים המגולים הנק' טובך אשר צפנת ליראיך כי רחל נוק' דז"א נקרא יראה, וזה ליראיך (זהר הרקיע).

זהר פרשת בראשית

נהורא דאחוי קב"ה למשה¹ וחמא ביה מגלעד ועד דן ובשעתא דחמא קב"ה דיקומון תלתא דרינ חייבין ואינון דרא דאנוש ודרא דמופנא² ודרא דפלגה (גניז ליה)³ בגין דלא ישתמשון ביה ויהב יתיה קב"ה למשה⁴ ואשתמש ביה תלת ירחין דאשתארון ליה מיומי עבורא דליה⁵ כמה דאת אמר (שמות ב ב) ותצפנהו שלשה ירחים ובתר תלת ירחין עאל קמי פרעה נטל ליה קב"ה מניה⁶ עד דקאים על טורא דסיני⁷ לקבלא אורייתא והדר ליה ההוא נהורא ואשתמש ביה כל יומיו ולא יכלו בני ישראל למקרב בהדיה עד דיהב מסוה על אנפוי כמה דאת אמר (שם לד ל) וייראו מגשת אליו ואתעטף בה בטלית¹⁰³ הה"ד (תהלים קד ב) עושה אור כשלמה

יהי אור ויהי אור כל מה דאתמר ביה ויהי הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי אמר רבי יצחק אור דברא קב"ה בעובדא דבראשית הוה סליק נהוריה מסייפי עלמא עד סייפי עלמא⁸ ואתגניז מאי טעמא אתגניז בגין דלא יתהנון מניה חייבי עלמא ועלמין לא יתהנון בגיניהון והוא טמיר לצדיקים לצדיק דיקא⁹

תוספתא

ועד דן. ובשעה שראה הקדוש ברוך הוא שיעמדו שלשה דורות של רשעים, והם דור אנוש ודור המבול ודור הפלגה, (גנז אותו) כדי שלא ישתמשו בו, והקב"ה נתן אותו למשה והשתמש בו שלשה חדשים שנשאר לו מיום עבורו, כמו שנאמר "ותצפנהו שלשה ירחים". ואחר שלשה ירחים נכנס לפני פרעה, לקח אותו הקדוש ברוך הוא ממנו, עד שעמד על הר סיני לקבל את התורה, והחזיר לו אותו האור והשתמש בו כל ימיו, ולא יכלו בני ישראל לקרב אליו, עד שנתן מסוה על פניו, כמו שנאמר "וייראו מגשת אליו", והתעטף בו בטלית, זהו שכתוב "עושה אור כשלמה".

"יהי אור ויהי אור". כל מה שנאמר בו ויהי, הוא בעולם הזה ובעולם הבא. אמר רבי יצחק, אור שברא הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, היה עולה אורו מסוף העולם ועד סוף העולם ונגנז. מה הטעם שנגנז, כדי שלא יהנו ממנו רשעי העולם, והעולמות לא יהנו בגללם, והוא שמור לצדיקים, לצדיק דוקא,

¹ וכן למרע"ה שהוא יסוד אבא המתפשט ביסוד אימא לחוץ וה"ח היוצאים מיסוד אימא מקיפים אותו מאירים ואות שאף אותן דאבא הם גדולים יותר מה"ח דאימא הם מוחין פנימים ומאירים בכל בחי' חיצון יסוד אבא (זהר הרקיע).

² דור המבול (ד"א).

³ עי' פרשת תרומה קמח סע"ב (לש"ו).

⁴ והיינו "קרני הודו" והוא חילוק הגוף והכלי מבחינת כתנות עור לבחינת כתנות אור (כללים ח"א לו ע"ב), ועל ידו היו כל ניסי יצ"מ ודור המדבר (כללים ח"א פא ע"ד), ועי' שמות יא ע"ב. וזה רק משעת מתן תורה והלאה (דע"ה ח"ב פו ע"ב), ומשה השתמש בו כל ימי חייו (דע"ה ח"ב פז ע"ב).

⁵ ביסוד אבא יש ב' בחי' משה א' מכוסה וא' מגולה, והנה המכוסה הוא כנגד ז' חדשים שהיה משה מכוסה במעי אימא והנה יוכבד גימ' מ"ב בינה דהיינו גבורה כי דינים מתערין מינה כמ"ש אני בינה לי גבורה ויוכבד גימ' א"ם עם הכולל דהיינו בינה א"ם הבנים ונתעכב שם מכוסה ז"ח כי אימא מתפשטת בז"א ומכתר שבו עד הת"ת שבו הז' מידות מיסוד אבא מכוסה ביסוד אימא ולהיות שהיולד לז' יולדות למקוטעין נתגלה מיד בשליש הא' דת"ת שלו נשאר עדיין מימי העיבור שלו ג' מדות שהם הת"ת ונ"ה ב' פלגי גופא הם א' ויסוד הרי הם ג', והנה במקום הזה אח' שיצא יסוד אבא לחוץ יצא עמו ה"ח שנתגלו כאן והם מאירים בו עד שיצאו אחר ג' חדשים, דהיינו אחר שנתפשט עד היסוד כייסוד אבא מגיע עד סוף יסוד דז"א, וה"ח מהגולים האירו בו עד שיצא האור דאבא לחוץ דרך פי היסוד דז"א ומשם ואילך לא יצאו ה"ח דאימא עמו שהוא היה הולך אל פרעה דהיינו במקום הנוק' ששם הקלי' סביב לה (זהר הרקיע). כמ"ד שמרע"ה נולד למקוטעים בן ז' חדשים והמצריים מנו לה ט' חדשים (מ"מ).

⁶ כי אור שברא הקב"ה וגנזו הם חסדים וגבורות הראשונים שהם גנוזים בצדיק וצדק יסוד דידיה ויסוד דידיה (מ"מ).

⁷ מרע"ה היה לו לבוש מסוד החסד וכשעמד לפני פרעה פרח ממנו אורו, ולא חזר עד הר סיני (מ"מ).

⁸ מיסוד דאימא שמשם יציאתם עד יסוד דמלכות (מ"מ).

⁹ יסוד ועטרה נקראים צדיקים (עי' פרשת תרומה קמו ע"ב ויקרא כו ע"א ואמור צא ע"ב במדבר קיח ע"א) אפילו כאשר מתגלה חסד בפומא דאמה נשאר עיקרו בפנימיותו (כללים ח"ב סח ע"ב).

זהר פרשת בראשית

"בראשית ברא" רמז לכתר חכמה, אלהים רומז לבינה, "את" רומז לגדולה וגבורה, "השמים" זהו תפארת, "ואת" רומז לנצח הוד יסוד, "הארץ" רומז למלכות.

לב/א

דכתיב (תהלים צז יא) אור זרוע לצדיק² ולישרי לב שמחה וכדין יתבסמון עלמין³ ויהון כלא חד⁴ ועד יומא דיהא עלמא דאתי⁵ הוא טמיר וגניז⁶ ההוא נהורא נפק מגו חשוכא⁷ דאתגלפא⁸ בקלפוי דטמירא דכלא⁹ עד דמההוא נהורא דאתגניז¹⁰ אתגליף בשביל חד טמירא לחשוכא דלתתא¹¹ ונהורא שאר¹² ביה¹³ מאן חשוכא דלתתא¹⁴ ההוא דאקרי לילה דכתיב ביה (בראשית א ה) ולחשך קרא לילה

ועל דא תנינן מאי דכתיב (איוב יב כב) מגלה עמוקות מני חשך רבי יוסי אומר אי תימא¹⁵ מחשך סתים¹⁶ אתגליין הא חזינן דטמירין אינון כל אינון כתרין עלאין¹⁷ וקרינן עמוקות מהו מגלה אלא כל אינון טמירין עלאין לא אתגליין

שכתוב "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה", ואז יתבשמו העולמות ויהיו כולם אחד. ועד היום שיהיה העולם הבא הוא [האור] נעלם וגנוז. אותו אור יצא מתוך החושך, שנחקק במטה שנסתר מכל, עד שמאותו אור שנגנז, נחקק בשביל אחד טמיר לחושך שלמטה, והאור שרוי בו. מיהו החושך שלמטה, אותו שנקרא לילה, שכתוב בו "ולחשך קרא לילה".

ועל זה שנינו, מהו הכתוב "מגלה עמוקות מני חושך", רבי יוסי אומר, אם תאמר מחושך שנסתם התגלו, הרי ראינו שכל אותם כתרים עליונים הם נסתרים וקוראים אותם עמוקות. מהו מגלה, אלא כל אותם נסתרים עליונים לא התגלו אלא

¹ עי' השמטות סימן כד דף רנו ע"ב (לש"ו).

² בא בזה להוכיח כי עיקר האור נשאר ביסוד ומה שיצא הוא רק תמצית ממנו (כללים ח"א פא ע"א).

³ יהיו כל העולמות מאירים מאותו האור ויהיו כולם נמתקים ומתוקנים (אור יקר). היו העולמות על מכונם ותקונם (ד"א).

⁴ היינו שיהיו נקשרים כי כאשר יהיה אור החכמה מתפשט שהוא סוד אור גנוז. הנה יחוד נמצא למעלה ולמטה וכל עולמות מיוחדים משפיעים זה בזה ומקבלים דין מן דין (אור יקר).

⁵ פי' זמן העתיד שהוא עולם הבא ויצא העולם מזומהת הנחש ותהיה אור הגנוז מאיר (אור יקר).

⁶ והוא עד זמן תחיית המתים כמ"ש לקמן קלא ע"א ועי' פרשת יתרו סט ע"ב (לש"ו).

⁷ הענין דאיהו קשיא ליה כיון דאמרת דאיהו גנוז לצדיקים לעתיד לבא דהיינו גנוז בבינה שהיא נקראת עולם הבא א"כ אינו לצדיקים שהם צדיק וצדק אלא גנוז בעולם הבא לבד לזה פי' שעם היות שאנו אומרים שהוא גנוז עכ"ז יש בו מציאות נשפע למלכות וליסוד והא כיצד ההוא נהורא שהוא בבינה נפיק מגו חשוכא פי' יוצא מהבינה מתוך הגבורה שהוא חושך דאתגלפא פי' היא נחקקת ונמצא בקליפוי דטמירא פי' הספירות הם דא קליפא לדא ונמצא הבינה קליפא לחכמא והחסד קליפא לבינה וגברה דליפא לחסד ומתוך קליפות אלו לאלו הכתר שהוא טמירא נמצא החשך בגבורה ומתוך אותו החשך אור הגנוז יוצא קצת עד דמההוא נהורא דאתגניז בבינה וכו' (אור יקר). פי' בינה שנקראת חשך (מ"מ).

⁸ בחקיקות שחקק הנסתר של כולם שהוא הכת"ר כנודע (ד"א).

⁹ פי' שבינה נחקקה בהכאת ובהארת א"א שנקרא טמירא דכולא (מ"מ).

¹⁰ פי' שהחסדים דאימא הנזכר נחקקו והאירו בכח שביל חד שהוא יסוד דאבא (מ"מ).

¹¹ מלכות שהיא חשך הנמשך מהחשך העליון דהיינו גבורה תתאה דאתי מגבורא עילאה (אור יקר). פי' שהחסדים הנז' טמורים כדי לתת למלכות שהיא חשוכא דלתתא (מ"מ).

¹² כרי (אור יקר). פי' חופר ונכנס בעצם המלכות ומאיר בתוכה (אור יקר).

¹³ הוא אור הגנוז (אור יקר). פירוש בשביל הנז' (מ"מ).

¹⁴ היינו מלכות (אור יקר).

¹⁵ המלכות היא חשך ועם היותה חושך היא מגלה עמוקות שהוא סוד אור הגנוז בעמקים שהם בחכמה ובינה למעלה (אור יקר).

¹⁶ הבינה (מ"מ).

¹⁷ עי' זוהר ויקרא יא ע"ב שכתרין הם ספירות.

זהר פרשת בראשית

אלא מגו ההוא חשוכא דאיהו ברזא דליליא (נ"א) ויהא כלא חד ברזא דוהיה אור הלבנה כאור החמה בדרגא חדא ועד היום שיבא הוא גניז וטמיר)¹

תא הזי כל אינון עמיקין סתימין דנפקי מגו מחשבה וקלא נטיל לון לא אתגליין עד דמלה מגלה לון מאן מלה היינו דבור והאי² דבור אקרי שבת ובגין דשבת אקרי דבור דבור דחול אסור בשבת (נ"א) (וכך) (וכך) הוה עביד רבי שמעון כד חמי לאמיה דהות משתעיא³ הוה אמר לה אמא שתוקי שבת הוא ואסיר⁴ בגין דדבור דא בעיא לשלמא ולא אחרא והאי דבור דאיהו אתי מסטרא דחשך מגלה עמוקות מגויה ומשמע מני חשך ההוא דאתי מסטרא דחשך דכתיב מני דיקא⁵

אמר רבי יצחק אי הכי מאי דכתיב (בראשית א ד) ויבדל אלהים בין האור ובין החשך⁶ א"ל אור⁷ אפיך יום וחשך אפיך לילה לבתר חבר לון כחדא והוון חד דכתיב (שם ה) ויהי ערב ויהי בקר יום אחד דלילה ויום אקרון חד והאי דכתיב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך (דאפריש מחלוקת) דא בזמנא דגלותא דאשתכח פרודא א"ר יצחק עד הכא⁸ דכורא [באור ונוקבא] (והכא נוקבא בחשוכא דנהר מנהוריה) בחשוכא לבתר מתחברין כחדא למהוי חד במאי אתפרשאן לאשתמודעא בין נהורא ובין חשוכא⁹ מתפרשן דרגין ותרווייהו כחד הוון דהא לית נהורא אלא בחשוכא ולית חשוכא אלא בנהורא ואע"ג דאינון חד אתפרשן בגוונין ועם כל דא אינון חד דכתיב יום אחד

מתוך אותו חושך שהוא בסוד הלילה. (והכל יהיה אחד בסוד של והיה אור הלבנה כאור החמה, בדרגה אחת. ועד היום שיבא הוא גנוז וטמון).

בא וראה, כל אותם עומקים נסתרים שיוצאים מתוך מחשבה, והקול לוקח אותם, לא מתגלים עד שדיבור מגלה אותם. מהו הדבר, היינו דיבור. וזה הדיבור נקרא שבת, ובגלל ששבת נקרא דיבור, לכן דיבור של חול אסור בשבת. (וכך היה עושה רבי שמעון, כשהיה רואה את אמו שהיתה מדברת, היה אומר לה, אמא תשתקי, שבת היום ואסור). בגלל שדיבור זה צריך לשלוט ולא אחר, ודיבור זה שהוא בא מצד החושך, מגלה עמוקות מתוכו, ומשמע מני חושך, אותו שבא מצד החושך, שכתוב "מיני" דוקא.

אמר רבי יצחק, אם כך, מהו שכתוב "ויבדל אלהים בין האור ובין החושך". אמר לו, אור הוציא יום וחושך הוציא לילה, אחר כך חיבר אותם כאחד והיו אחד, שכתוב "ויהי ערב ויהי בקר יום אחד", שלילה ויום נקראים אחד. וזה שכתוב "ויבדל אלהים בין האור ובין החושך" (שהפריד [ועשה] מחלוקת) זו בזמן של הגלות שנמצא פרוד. אמר רבי יצחק, עד כאן זכר באור ונקבה בחושך, אחר כך מתחברים כאחד להיות אחד. במה נפרדים להכיר בין אור ובין חושך, מתפרדים במדרגותם, ושניהם הם כאחד, שהרי אין אור אלא בחושך, ואין חושך אלא באור. ואף על גב שהם אחד, נפרדים בצבעים, ועם כל זה הם אחד, שכתוב "יום אחד".

¹ שייך לעיל בשטה ב' (הערת הזוהר).

² (קמה ע"א ועד ע"א וקנא א) (ד"א).

³ שהיתה מספרת (ד"א).

⁴ גליון מהרש"ב (הערת הזוהר).

⁵ פי' אלו כתב מגלה עמוקות מחשך הוה אמינא מהבינה, אבל כיון דכתיב מני חשך משמע שקאי על המלכות שעיקר תיקונה מאימא שהיא חשך (מ"מ). עיין בסוף הס' סי' ל"א מה שחסר כאן (הערת הזוהר).

⁶ כיון שאמרנו שחשוכא דלתתא היא מלכות שבניינה מאימא הנק' חשך, אם כן מהו ויבדל דמשמע שנפרדו הסיגים מהגבורות ולא נתחברו, ור"ל בשלמא כפי פשטיה דקא ניחא, אבל כפי הסוד שחשך היא מלכות מאי ויבדל (מ"מ).

⁷ האי דכתיב ויבדל, בזמן הגלות, שבזמן הגלות נפסק הזווג ולא נתחברו החסדים עם הגבורות (מ"מ).

⁸ ר"י מתרץ תירוץ אחר, לעולם ז"ן מחוברים תמיד כאחד, והאי דכתיב ויבדל, ר"ל שהארת החסדים ניכרים והארת הגבורות ניכרים (מ"מ).

⁹ מנחת יהודה דף ט ובדרך אמונה דף טו תמצא ביאור קצת בדרך אחר והכל עולה לענין א' (ד"א).

זהר פרשת בראשית

רבי שמעון אמר על ברית¹ עלמא² אתברי ואתקיים דכתיב (ירמיה לג כה) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתני מאן ברית דא צדיק יסודא דעלמא דאיהו רזא דזכור ועל דא עלמא קיימא בברית יומם ולילה כחדא דכתיב אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתני חקות שמים דנגדין ונפקין מעדן עלאה

פתח ואמר (שופטים ה יא) מקול³ מחצצים בין משאבים שם יתנו צדקות יהוה וגו' מקול מחצצים דא קול יעקב⁴ מחצצים כמה דאת אמר (שמואל א יז ד) איש הבינים בין משאבים דאיהו יתיב בין אינון דשאבין מיא⁵ מלעילא והוא נטיל בתרין סטרין וכליל להון בגויה שם יתנו צדקות יהוה תמן הוא אתר מהימנותא לאתדבקא⁶

שם יתנו צדקות יהוה⁷ תמן ינקין צדקות יהוה ושאבין צדקות פרונו (בישראל) דא צדיק דעלמא דאיהו קיים וקדיש ואיהו שאיב ונטיל כלא ומפזר לגבי ימא רבא אינון מיין עלאיין⁸ בישראל דישראל ירתו קיים דא ויהביה לון קב"ה ירותת עלמין כיון דישראל שבקו ליה דהו⁹ גזרין ולא פרעין מה כתיב (שופטים ה יא) אז ירדו לשערים עם יהוה ירדו לשערים אינון שערי צדק הוו יתבין לתרעי ולא עאלין לגו ובהווא זמנא

תוספתא

תנינן מל ולא פרע את המילה כאילו לא מל בגין דתרין דרגין אינון מילה ופריעה¹⁰ זכור ושמור צדיק וצדק דכר ונקבא אות ברית דא

רבי שמעון אמר, העולם נברא ומתקיים על הברית, שכתוב "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתני". מי הברית, זה צדיק יסוד העולם, שהוא סוד של זכור, ועל זה העולם עומד בברית יומם ולילה כאחד, שכתוב "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתני", "חוקות שמים" הם שופעים ויוצאים מעדן העליון.

פתח ואמר, "מקול מחצצים בין משאבים שם יתנו צדקות ה' וגו'". "מקול מחצצים" זה קול יעקב, "מחצצים" כמו שנאמר "איש הבינים". "בין משאבים" שהוא יושב בין אותם ששואבים מים מלמעלה, והוא לוקח בשני צדדים וכולל אותם בתוכו.

"שם יתנו צדקות ה'" שם הוא מקום האמונה להתדבק, "שם יתנו צדקות ה'", שם יונקים צדקות ה' ושואבים. "צדקות פרונו (בישראל)", זה צדיק העולם שהוא ברית קודש, והוא שואב ולוקח הכל ומפזר לים הגדול אותם מים עליונים. "בישראל" שישראל ירשו ברית הזה, והקב"ה נתן להם ירושת עולמים. כיון שישראל עזבו אותו, שהיו מלים ולא פורעים, מה כתוב, "אז ירדו לשערים עם ה'", "ירדו לשערים" אותם שערי צדק היו יושבים לשערים ולא נכנסים פנימה, ובאותו זמן

¹ יסוד (מ"מ).

² מלכות (מ"מ).

³ נ"ל דדריש מחצצים כמו דיינ' דחצצתא ב"ב קלג ע"ב שעושיין פשרה ודריש על ת"ת שהיא התורה שהיא המכריע ומפשר בין חסד לדין זהו איש הבינים. או קאי על יסוד המכריע בין נ"ה. א"מ (נ"א).

⁴ ת"ת שמכריע בין חו"ג ולכן נקרא מחצצין (מ"מ).

⁵ פי' חסד וגבורה שמקבלים הארת המוחין, חכמה מאירה בחסד ובינה בגבורה (מ"מ).

⁶ פי' מלכות שנקראת מהימנותא ודבקה אחורה הת"ת בין תרין דרועין (מ"מ).

⁷ הם ספי' המלכות שנקראת צדק (מ"מ).

⁸ מוחין דאמא שנקראת אם, שבאים לז"א הנקרא ישראל (מ"מ).

⁹ היו מלין ולא היו עושיין פריעה (ד"א).

¹⁰ פי' פריעה ביסוד ומילה בכ"י אמור צא ע"א בשלח נז ע"ב (ד"א). ועי' ע"ח שער כב פרק ב: ובזה תבין סוד פריעת ערלה בזכר, הוא שמתחלה כורתים עור החיצון, והוא סוד הערלה שמשם אחיזת החיצונים, ואח"כ פורעים עור הבחי' האמצעי שגם הוא סוד אלקים דיניקה, והוא דינא אבל אין חותכין ומשליכין אותה, רק כונתינו לפרוע כדי שיתגלה, ועי' עוד שער האונאה פרק ג. עי' ח"ב מ ע"ב.

זהר פרשת בראשית

ברית זה יוסף, וברית זו רחל, וצריך לחברם, ובמה מחבר אותם,
יוסף וברית דא רחל ואצטריך לחברא לון ובמה מחבר לון כד איהו
לב/ב

כתוב "ויעזבו בני ישראל את יהוה וגו' עד דאתת דבורה ונדיבת לון בהאי כמה דכתיב (שם ה ב) בפרוע פרעות בישראל וגו' ועל דא כתיב (שם ז) חדלו פרזון בישראל חדלו פרזון דא הוא פרזונו דקא אמרן חדלו פרזון קיים קדישא דלא אתפרעון (שם) עד שקמתי דבורה שקמתי אם בישראל מאי אם¹ אלא אנא נחתית מיין עלאין מעילא לקיימא עלמין בישראל סתם לעילא ותתא² לאחזאה דעלמא לא אתקיים אלא על [קיימא דא] (דא קיימא) ורוא דכלא (משלי י כה) וצדיק יסוד עולם כתיב³ תלת⁴ נפקי מחד⁵ חד⁶ בתלת⁷ קיימא⁸ עאל⁹ בין תריין¹⁰ תריין ינקין לחד¹¹ חד¹² יניק לכמה סטריין¹³ כדין כלא חד [הדא הוא דכתיב] (וכתיב) (בראשית א ה) ויהי ערב ויהי בקר יום אחד [יום] דערב ובקר כליל כחדא היינו [רוא ד<ברית יומם] (ברית דיומם) ולילה וביה כלא חד

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים (בראשית א ו) רבי יהודה אמר שבעה רקיעים אינון לעילא¹⁴ וכלהו קיימא בקדושתא עלאה¹⁵ ושמא קדישא¹⁶ בהו אשתכלל¹⁷ ודא רקיעא¹⁸ הוא באמצעות מיא דא

כתוב "ויעזבו בני ישראל את ה' וגו'", עד שבאה דבורה והכריחה אותם בזה כמו שנאמר "בפרוע פרעות בישראל וגו'", ועל זה כתוב "חדלו פרזון בישראל". "חדלו פרזון" זהו פרזונו שאמרנו. "חדלו פרזון" ברית קודש שלא פרעו, "עד שקמתי דבורה שקמתי אם בישראל", מה זה "אם", אלא אני הורדתי מים עליונים מלמעלה לקיים את העולמות. "בישראל" סתם, למעלה ולמטה, להראות שהעולם לא מתקיים אלא על ברית זו. וסוד הכל "וצדיק יסוד עולם" כתוב. שלשה יוצאים מאחד, אחד בשלשה עומד נכנס בין שנים, שנים מניקים לאחד, אחד מיניק לכמה צדדים, ואז הכל אחד, זהו שכתוב "ויהי ערב ויהי בקר יום אחד", יום של ערב ובקר כלול כאחד, היינו סוד של ברית יומם ולילה, ובו הכל אחד.

"ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים". רבי יהודה אמר, שבעה רקיעים הם למעלה, וכולם עומדים בקדושה עליונה, והשם הקדוש נתקן בהם. ורקיע זה הוא באמצע המים. רקיע זה עומד על גבי חיות אחרות, והוא מפריד בין מים עליונים למים תחתונים. ומים תחתונים

¹ ר"ל מאימא עלאה זהו שקמתי. א"מ (נ"א).

² פי' להראות (ד"א).

³ לך לך עז ע"א (הערת הזוהר). פי' גג"ת מבינה (נ"א).

⁴ חב"ד (רח"ו).

⁵ כתר (רח"ו). פי' יסוד מגג"ת (נ"א).

⁶ ת"ת (רח"ו).

⁷ חג"ת (רח"ו).

⁸ חד, שהוא זעיר, קיומו והעמדתו בתלת הנזכר, שנה"י דאימא נעשו עצם מעצמיו (מ"מ). פי' נ"ה (נ"א).

⁹ ת"ת (רח"ו).

¹⁰ נו"ה (רח"ו). עאל בין או"א לפי שעולה בסוד מ"ן וגורם זווגם וחיבורם (מ"מ). פי' למלכות (נ"א).

¹¹ יסוד (רח"ו).

¹² יסוד (רח"ו).

¹³ כי בז"א נתגלה אור הג' ראשונות וממנו יניקת הכל (מ"מ).

¹⁴ ז' קצוות דז"א (מ"מ).

¹⁵ פי' או"א שנקראים קדש (מ"מ).

¹⁶ פי' מלכות שנקרא שמא קדישא (מ"מ).

¹⁷ ז"א נתקנת (מ"מ).

¹⁸ יסוד דז"א (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

רקיע קיימא על גבי¹ חיוותא אחרנין ואיהו אפריש בין מיין עלאין למיין תתאין ומיין תתאין קראין לעלאין ומהאי רקיע שתאן לון דא הוא דמפריש בינייהו בגין דכלהו מיא ביה כלילן ולבתר נחית לון להני חיוותא² ושאיבין מתמן כתיב (שיר ד יב) גן נעול³ אחותי כלה גל נעול מעין התום גן נעול דכלא אסתים ביה⁴ דכלא אתכליל ביה גל נעול דההוא נהר⁵ נגיד ונפיק ועייל ביה⁶ וכליל ולא אפיק וקרשי מיא⁷ ביה וקיימי מאי טעמא בגין דרוח צפון⁸ נשיב באינון מיא ואתקרישו ולא נפקי לבר עד דאתעביד קרח⁹ ואלמלא סטרא דדרום¹⁰ דאקיש תקפיה בהא¹⁰⁴ קרח¹¹ לא נפקי מניה¹² מיא לעלמין וחיזו דההוא רקיעא עלאה¹³ כחיזו דהאי קרח¹⁴ דמתקרישא [ומכניס] (ומכניש) בגויה כל אינון מיין כך ההוא עלאה דעליה כניש כל אינון מיין ואפריש בין מיין עלאין למיין תתאין¹⁰⁵ והאי דאמרן יהי רקיע בתוך המים במציעות לאו הכי¹⁵ אלא יהי כתיב ההוא דהוי מניה במציעות מיא הוי ואיהו לעיל דקיימא על רישי דחיוותא

א"ר יצחק אית קרומא במציעות מעוי דבר נש¹⁶ דאיהו פסיק מתתא לעילא¹⁷ ושאיב מעילא ויהיב לתתא¹⁸ כך כגוונא דא רקיע איהו באמצעיתא¹⁹ וקיימא על אינון חיותא דלתתא ואיהו פריש בין מיין עלאין לתתאין תא חוי אינון

קוראים לעליונים, ומהרקיע הזה שותים אותם, זהו שמפריד ביניהם, משום שכל המים כלולים בו. ואחר כך מוריד אותם לחיות הללו ושואבים משם. כתוב "גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום". "גן נעול" שהכל נסתם בו, שהכל נכלל בו. "גל נעול" של אותו נהר שופע ויוצא ונכנס בו וכולל ולא מוציא, והמים קפואים בו ועומדים. למה, בגלל שרוח צפון נושבת באותם המים וקופאים, ולא יוצאים החוצה עד שנעשה קרח, ואלמלא צד הדרום שמשבר כחו בקרח הזה, לא יצאו ממנו מים לעולמים. ומראה אותו רקיע עליון כמראה הקרח הזה שקופא ומכניס בתוכו כל אותם המים, כך אותו עליון שעליו אוסף כל אותם מים, ומפריד בין מים עליונים למים תחתונים. וזה שאמרנו "יהי רקיע בתוך המים", באמצע, לא כך, אלא כתוב "יהי", אותו שהיה ממנו באמצע המים היה, והוא למעלה שעומד על ראש החיות.

אמר רבי יצחק, יש קרום באמצע מעוי של בן אדם שמפסיק מלמטה למעלה, ושואב מלמעלה ונותן למטה. כך כדוגמא זו הרקיע הוא באמצע, ועומד על אותן החיות שלמטה, והוא מפריד בין מים עליונים לתחתונים. בא וראה, אותם מים הרו

¹ פי' יסוד הנז', עומד ומאיר לארגמ"ן שבמלכות (מ"מ).

² פי' ארגמ"ן (מ"מ).

³ יסוד דנוק' (רח"ו).

⁴ פי' שכל הארות של מעלה כלולים ביסוד דנוק' (מ"מ).

⁵ יסוד (רח"ו ומ"מ).

⁶ ביסוד דנוק' (מ"מ). עי' תיקו"ז פ ע"ב, ובגר"א שם לח ע"א.

⁷ פי' ונקפאים המים (ד"א).

⁸ גבורה (רח"ו).

⁹ לעיל כט ע"ב (הערת הזוהר), כל מה ששורשו בתוקף הגבורות נקרא ונקפא (דע"ה ח"א צא ע"א).

¹⁰ חסד (רח"ו).

¹¹ ת"ת (רח"ו).

¹² ת"ת (רח"ו).

¹³ יסוד דז"א (מ"מ).

¹⁴ המלכות, ור"ל יסוד סתום ואינו נודע אלא מהמלכות אנו יודעים ענין היסוד (מ"מ).

¹⁵ יסוד לא שייך בו בתוך המים, שר"ל במציעות מייא שהם החו"ג כי אדרבה הם כלולים בו (מ"מ).

¹⁶ עי' ע"ח שער או"א פרק ג'.

¹⁷ שמתחלת מתתא מכנגד הטיבור עד החזה (מ"מ).

¹⁸ עי' ע"ח שער הנקודות פרק ב'.

¹⁹ [מים] יסוד באמצע נ"ה (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

מיין אעדו ואולידו השוכא¹ ועל רוא דא כתיב (שמות כו לג) והבדילה הפרוכת לכם² בין הקדש ובין קדש הקדשים רבי אבא פתח (תהלים קד ג) המקרה במים עליותיו וגו' במים אלין מיין עלאין³ דכלא דבהו תקין ביתא⁴ כמה דאת אמר (משלי כד ג) בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן השם עבים רכובו רבי ייסא סבא פליג עבים ע"ב י"ם⁵ עב דאיהו חשך שמאלא דקיימא על ים דא⁶ המהלך על כנפי רוח דא רוחא⁶ דמקדשא עלאה⁷ ורוא דא (שמות כה יח) שנים כרובים⁸ זהב כתיב (תהלים יח יא) וירכב על כרוב ויעוף וידא על כנפי רוח וירכב על כרוב חד⁹ לבתר איגלי על כנפי רוח¹⁰ ועד דהאי אתער¹¹ לא אתגלי בהאי¹² רבי יוסי אמר כתיב (איוב כח כד) ומים תכן במדה במדה ממש¹³ (ו)אתקין להו כד מטון לגווה¹⁴ ואינן תקונא דעלמא¹⁵ כד מטו מסטרא דגבורה¹⁶ אמר רבי אבא כך הוו קדמאי אמרי כד הוו מטאן להאי אתר מרחשן שפון דחכימין¹⁷ ולא אמרין מדי בגין דלא יתענשון

והולידו חושך, ועל סוד זה כתוב "והבדילה הפרוכת לכם בין הקודש ובין קודש הקדשים. רבי אבא פתח, "המקרה במים עליותיו וגו'", "במים" אלו מים עליונים של הכל שבהם תיקן בית, כמו שנאמר "בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן". "השם עבים רכובו" רבי ייסא הזקן חילק עבים, ע"ב י"ם. עב שהוא חושך, שמאל, שעומד על ים זה. "המהלך על כנפי רוח" זו רוח של המקדש העליון, וזה סוד "שנים כרובים זהב". כתוב "וירכב על כרוב ויעוף וידא על כנפי רוח". "וירכב על כרוב" אחד, אחר כך נגלה "על כנפי רוח", ועד שזה מתעורר לא מתגלה בזה. רבי יוסי אמר, כתוב "ומים תכן במדה", במדה ממש התקין אותם, כשהגיעו לתוכה, והם תיקון העולם, כשהגיעו מצד הגבורה. אמר רבי אבא, כך היו הראשונים אומרים כשהיו מגיעים למקום הזה, מרחשות שפתי החכמים ולא אומרים דבר, כדי שלא יענשו.

¹ פי' מהחסדים יצאו הגבורות שהיו כלולים בהם כללות שמאלא בימינא בסוד יצחק שיצא מאברהם (מ"מ). וכן הוא וירא קג ע"ב ור"ל הרו וכן הוא בשמו"ר פ' טו סימן כב המים הרו וילדו אפילה ע"ש ובפדר"א פ"ד ע"ש כ"ז ברד"ל (לש"ו). עי' ביאורים ח"ב צא ע"ב, וח"א עז ע"א, ודע"ה ח"א צא ע"א.

² עיקר עניינו הוא להפסיק בין מים עליונים דע"ק עד הטיבור ששם אסתיים אדם בין מים שלמטה מהטיבור, שהן המים התחתונים שהם לבר מגופא, והכל כדי שיוכלו ז"ל לקבל אור ע"י מסך (בהגר"א על ספד"צ לג ע"ב). והוא סוד הפרסא בין א"א לז"א (ביאורים ח"ב צא ע"ג, כללים ח"א יג ע"א), וכן בין אצילות לבי"ע (כללים ח"א נד ע"ב), והוא הפרוכת המבדילה בין התפשטות הראשונה לשניה (כללים ח"ב צט ע"א).

³ פי' החסדים (מ"מ).

⁴ פי' המלכות, שבנייתה ע"י החסדים בסוד והוכן בחסד כסא (מ"מ).

⁵ ע"ב שהם הגבורות בונים המלכות שנקר' ים (מ"מ).

⁶ מלכות (מ"מ).

⁷ בינה, ור"ל שבנינה מהבינה (מ"מ).

⁸ הם מט"ט וסנדלפון (מ"מ).

⁹ הוא סנדל שמעלה מ"ן למלכות (מ"מ).

¹⁰ פי' אחר שעלה סנדלפון לעורר מ"ן במלכות אח"כ עולה מט"ט גם הוא לעורר מ"ד במלכות (מ"מ).

¹¹ וקודם שנתעורר זה (ד"א).

¹² ר"ל קודם שעלה סנדל לעורר מ"ן לא נתגלה מט"ט במלכות לעורר מ"ד (מ"מ).

¹³ היא הבינה שמודדת כל ספירה וספירה דז"ן ואומרת עד פה תבוא ולא תוסיף, ולכך נקר' קו המדה (מ"מ).

¹⁴ כשמגיע לתוכה שפע המים (ד"א).

¹⁵ הם ז"ן שנקראים עולם (מ"מ).

¹⁶ פי' הבינה שבנינה מגבורה דשם ב"ן בסוד ואם בגבורות (מ"מ).

¹⁷ הכונה היא על שם י"ה שהוא בפנימיות ספירת הגבורה דז"א שהיא זרוע שמאלי (שער מאמרי רשב"י). היו מנענים שפתותיהם ולא השמיעו שום דבר שיראו שמא יתענשו (ד"א). ר"ל להדרושים הנוגע לאורות הדיני והגבורות וכנודע בסוד קריעת ים סוף (לש"ו).

זהר פרשת בראשית

רבי אלעזר אמר את קדמאה דאתוון¹ הוה שמיא² על אנפוי דקיסרא דכיא³ ואתער מלרע⁴ ומלעילא וסליק⁵

תוספתא

גזיר ופריע ומאן דגזיר ולא פריע כאלו עבדו ביניהו פרודא לנ/א

ונחית ומיא מתגלפי⁶ בגלופיהו ומתישבן בדוכתייהו ואתכלילו חד בחד⁷ וכן אתוון כלהו כלילין דא בדא ומתערטין דא בדא עד דאתבני עלייהו בניינא ויסודא וכד אתבניאו כלהו ואתערטרו הוו מיין עלאינ⁸ מתערבין במיין תתאינ⁹ ואפיקו ביתא דעלמא¹⁰ [נ"א ועל דא אפיקו תרינ נהורין חד דאקרי ארץ ונהורא דאקרי שמים] [ועל דא אפיק נהורא דאקרי שמים] ועל דא ב' אתחזי¹¹ ברישא ומיין סלקין ונחתין עד דהאי רקיע הוה ואפריש לון¹² ומחלוקת הוה [בשני¹³] [ביומא דשני] דביה אתברי גיהנם דאיהו נורא דדליק כמה דאת אמר (דברים ד כד) אש אוכלה הוא וזמין לאשראה על רישייהו דחייביא

א"ר יהודה מהכא כל מחלוקת דאיהו לשם שמים סופה להתקיים דהא הכא מחלוקת דאיהו לשם שמים הוה¹⁴ ושמים בהאי אתקיים¹⁵ לבתר

רבי אלעזר אמר, אות ראשונה של האותיות היתה משוטטת על פני קשר טהור, ומתעטרת מלמטה ומלמעלה, ועולה

כשהוא מל ופורע. ומי שמל ולא פורע כאלו עשו ביניהם פירוד.

ויורדת, ומים נחקקים בחקיקתם ומתיישרים במקומם, ונכללו אחד באחד. וכן כל האותיות כולן כלולות זו בזו ומתעטרות זו בזו, עד שנבנה עליהן בנין ויסוד. וכשנבנו כולם והתעטרו, היו מים עליונים מתערבים במים תחתונים, והוציאו בית של העולם, (ועל זה הוציאו שני אורות, אחד שנקרא ארץ, ומאור שנקרא שמים), ועל זה ב' נראית בראש, ומים עולים ויורדים עד שהיה הרקיע הזה שהפריד אותם, ומחלוקת היתה בשני שבו נברא גיהנם, שהוא אש שדולק, כמו שנאמר "אש אוכלה הוא", ועתיד לשרות על ראש הרשעים.

אמר רבי יהודה, מכאן כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים, שהרי כאן מחלוקת שהיא לשם שמים היתה,

¹ פי' אל"ף שרומזת לאבא (מ"מ).

אות א' שהוא ראשית לכל האותיות הנה בעת התגלותא אזי היתה משוטטת ע"פ כתר הטהור (ד"א).

² פי' הרח"ו שטא על פני האויר הזך הנקרא טהירו עלאה. הרש"ב (נ"א).

³ הוא האויר הזך שנק' טהירו עילאה שבתוכו נצטיירו כל העולמות (מ"מ).

⁴ פי' שזר"ן עולים בסוד מ"ן להמשיך מוחין לאו"א (מ"מ).

⁵ פי' מפרצופים העליונים עתיק וא"א שגם הם עיטרו לאל"ף הנזכר שהוא אבא (מ"מ). והיה מתערט אות ההוא מלמטה בשש קצוות הבנין ומלמעלה בג' עליונות שהם קיסרא דכיא פי' קשר טהור שאין קשר פחות משלשה כנודע ועל ידי זה נתיישבו כל האותיות כלם במקומם הראוי להם (ד"א).

⁶ הם החסדים והגבורות (מ"מ).

⁷ כל חסד כלול מכולם, שכל חסד יש בו בחינת ז' חסדים, וכן הגבורות ג"כ כ"א כלול מכולם, שכל א' יש בו בחי' ז' גבורות (מ"מ).

⁸ החסדים (מ"מ).

⁹ הגבורות (מ"מ).

¹⁰ מלכות (מ"מ).

¹¹ מלכות (מ"מ).

¹² החו"ג יורדים ליסוד ומשם נפרשים החסדים הולכים להגדיל ז"א והגבורות הולכים להגדיל נוק' (מ"מ).

¹³ פי' שיום ב' הוא גבורות והיום נלחמים החסד עם הגבורה, החסד אומר אני אמלך, והגבורה אומרת להפך (מ"מ). אז התגלתה בחי' הגבורה (דע"ה ח"ב סא ע"ד).

¹⁴ פי' החסד שרוצה למלוך כוונתו לשם שמים, להנהיג העולם ברחמים וימצאו בני אדם שפע במה לעבוד את ה' ית', כי העושר סיוע לאושר, והגבורה שרוצה למלוך כוונתה ג"כ לשם שמים להפרע מהרשעים ורוב העולם יראים מהרצועה ועובדים ה' ית' (מ"מ).

¹⁵ פי' הת"ת עושה שלום ביניהם ונכלל משניהם וזהו קיומו (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

דא דכתיב (בראשית א ה) ויקרא אלהים לרקיע שמים¹ וגו' בקטפירא דעלייתא² בקסטייהו³ שכיחי ואתקיימו דהא תנינן כתיב (שמות כו לג) והבדילה הפרוכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים⁴ דייקא דהא איהו רקיע דמפרש בגו באמצעיתא

תא הוי כתיב לבתר (בראשית א ט) יקוו המים מתחת השמים⁵ אל מקום אחד⁶ מתחת השמים ממש אל מקום אחד לאתר דאקרי אחד ואיהו ים תתאה דהא איהו אשלים לאחד⁷ ובלא איהו לא אקרי אחד ומשמע דכתיב יקוו דביה מתכנסין כלהו מיא (ובתר עאלין כלהו לגו ימא) כמה דאת אמר (קהלת א ז) כל הנחלים הולכים אל הים וגו' רבי ייסא אמר אל מקום אחד דא איהו אתר דכתיב ביה⁸ (ישעיה נד י) וברית שלומי לא תמוט דהא איהו נטיל כלא ושדי בימא וביה אתתקנת ארעא דכתיב (בראשית א ט) ותראה היבשה דא הוא ארץ⁹ כמה דאת אמר (בראשית א ח) ויקרא אלהים ליבשה ארץ אמאי אקרי יבשה אמר רבי יצחק היינו דכתיב (דברים טז ג) לחם עוני לחם עני¹⁰ כתיב ובגין דאיהו לחם עני אקרי יבשה ושאיב בגווה כל מימין דעלמא ואיהי יבשה הוי עד דאתר דא¹¹

והשמים התקיימו בזה. לאחר זה שכתוב "ויקרא אלהים לרקיע שמים וגו'", בהתדבקות העליונים מצוים במדתם והתקיימו, שהרי שנינו, כתוב "והבדילה הפרוכת לכם בין הקודש ובין קדש הקדשים" דוקא, שהרי הוא רקיע שמפריד בתוך האמצע.

בא וראה, כתוב אחר כך "יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד", "מתחת השמים" ממש. "אל מקום אחד", למקום שנקרא אחד, והוא ים תחתון, שהרי הוא משלים לאחד, ובלעדיו לא נקרא אחד. ומשמע שכתוב יקוו, שבו כל המים מתכנסים, כמו שנאמר "כל הנחלים הולכים אל הים וגו'". רבי ייסא אמר, "אל מקום אחד", זהו מקום שכתוב בו "וברית שלומי לא תמוט", שהרי הוא לוקח הכל וזורק בים, ובו נתקנת הארץ, שכתוב "ותראה היבשה", זוהי ארץ, כמו שנאמר "ויקרא אלהים ליבשה ארץ". למה נקראת יבשה, אמר רבי יצחק, היינו הכתוב "לחם עוני". כתוב "לחם עני". ובגלל שהוא לחם עוני נקרא יבשה, ושואב בתוכה כל מימי העולם, והיא היתה יבשה עד שמקום זה ממלא אותה, ואז שופעים מים דרך אותם המקורות.

¹ פי' רקיע שהוא ת"ת יש בו אש ומים שהם שמים (מ"מ).

² בהתדבקות העליונים שהם הנאצלים (מ"מ, ד"א) (גליון ד"א - פי' מה שנוסף מן האילן).

³ פי' במדתם ועי"ז שכיחי ואתקיימו והכוונה כי על ידי התדבקות פרצופים תחתונים בעליונים ומקבלים הארה מהם, אזי כל פרצוף ופרצוף מצוי במדתו ומתקיים (מ"מ). פי' במדתם כענין שנאמר ומים תכן במדה עי"ז שכיחי (ד"א). מצוים אל הגלוי ונתקיימו במזג שוה כל א' ואחד לפי ענינו אם חסד אם דין אם רחמים ע"י הרקיע שהוא המכריע כנודע (ד"א).

⁴ עי' לב ע"ב והבדילה הפרוכת.

⁵ פי' יסוד ז"א שהוא ת"ת הת"ת שנק' שמים (מ"מ).

⁶ כלומר שהאורות אשר מהטבור ולמטה נסתלקו ועלו מהטבור ולמעלה, ונשאר למטה ריקן מאור (ביאורים ח"ב צא ע"ב). ועי' לעיל לב ע"ב "אעדו והולידו חשוכא", שנצטמצם האור מכל הנה"י, להיות נמשך דרך היסוד (כללים ח"א כט ע"ג, ועי' בהגר"א על ספד"צ כו ע"א).

⁷ פי' אח הוא ז"א והד' היא מלכות והז"א אין בו רק ט' ספירות כמנין א"ח והמלכות השלימתו לעשר (מ"מ).

⁸ פי' יסוד ז"א, ולפי זה פירוש הפסוק יקוו המים שהם החסדים מתחת השמים שהוא יסוד דאימא אל מקום א' יסוד דז"א (מ"מ).

⁹ פי' מה שהיתה יבשה אחר שנמשך לה הארה מיסוד דז"א אז תראה ותתגלה ממה שהיתה יבשה (מ"מ).

¹⁰ יסוד עני וכ"י עניים (פ' ויחי רמט ב) (ד"א).

¹¹ ומלא אותם בשפע רב העליון (כל יום מששת ימי בראשית במלכות והיא הוציאה הרבה בשלימות). ע' תרומה קכז ע"ב (ד"א).

זהר פרשת בראשית

אמלי לה וכדין [נגדין] (נבעין) מיא¹ אורה דאינון
מקורות²

ולמקוה המים קרא ימים (בראשית א י) דא
הוא בית כנישות מייז³ דלעילא דתמן מתכנשין
כל מיא ומתמן נגדין ונפקין⁴ א"ר חייא מקוה
המים דא צדיק⁵ דכד מטא למקוה המים כתיב
וירא אלהים כי טוב וכתוב (ישעיה ג י) אמרו
צדיק כי טוב (נ"א) וכן אור קדמאה טוב אקרי
וכן בלהו כתיב בהו כי טוב בר יומא תניינא דלא
כתיב ביה כי טוב)

רבי יוסי אמר ישראל מקוה איהו דכתיב
(ירמיה יז יג) מקוה ישראל יהו"ה רבי חייא אמר
דא צדיק היינו דכתיב קרא ימים בגין דנחלין
ומבועין ונהריז⁶ כולהו נטיל לון ואיהו מקורא
דכלא ואיהו נטיל כלא⁷ בגיני כך ימים ועל דא
וירא אלהים כי טוב וכתוב (ישעיה ג י) אמרו
צדיק כי טוב ובגין דאתרשים⁸ איהו אפריש בין
יומא קדמאה לתליתאה⁹ ולא אתמר כי טוב
בגווייהו דהא ביומא תליתאה עבדת ארעא
איבין מחילא דהאי צדיק דכתיב (בראשית א יא)
[ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע
זרע] (פרי צדיק עץ חיים דאיהו) עץ פרי מאי עץ
פרי דא עץ הדעת טוב ורע דאיהו עביד איבין
ופרין עושה פרי דא צדיק יסוד דעלמא למינו
דכל בני נשא דאית לון רוחא קדישא דאיהו
איבא דההוא אילנא¹⁰ רשים בהו רשימא למינו
ומאי איהו ברית קדש ברית שלום ובני
מהימנותא למינו למינו עאלין ולא מתפרשן מניה
וצדיק עושה פרי הוא וההוא אילנא אתעברת¹¹
ואפיקת ההוא פרי למינו למינו דההוא עושה פרי
דיהוי כוותיה

"ולמקוה המים קרא ימים", זהו בית
כינוס המים שלמעלה, ששם כל המים
מתכנסים, ומשם שופעים ויוצאים. אמר
רבי חייא, "מקוה המים" זה צדיק,
שכשמגיע למקוה המים כתוב "וירא אלהים
כי טוב", וכתוב "אמרו צדיק כי טוב". (וכן
אור ראשון נקרא טוב, וכן בכולם כתוב "כי
טוב", פרט ליום השני שלא כתוב בו כי
טוב).

רבי יוסי אמר, ישראל הוא מקוה,
שכתוב "מקוה ישראל ה'". רבי חייא אמר,
זה צדיק, היינו מה שכתוב "קרא ימים",
משום שנחלים ומעיינות ונהרות, את כולם
הוא לוקח, והוא המקור של הכל והוא לוקח
הכל, לכן "ימים". ועל זה, "וירא אלהים כי
טוב", וכתוב "אמרו צדיק כי טוב". ומשום
שהוא נרשם, הפריד בין יום ראשון לשלישי
ולא נאמר כי טוב ביניהם, שהרי ביום
השלישי עשתה הארץ פירות מכח הצדיק
הזה, שכתוב "ויאמר אלהים תדשא הארץ
דשא עשב מזריע זרע עץ פרי", מה זה "עץ
פרי", זה "עץ הדעת טוב ורע", שהוא עושה
פירות. "עושה פרי" זה צדיק יסוד עולם.
"למינו", שכל בני אדם שיש להם רוח
הקודש, שהוא פרי שאותו אילן רושם בהם
רשום למינו. ומהו, ברית קדש ברית שלום.
ובני האמונה למינו, למינו נכנסים ולא
נפרדים ממנו, וצדיק עושה פרי הוא, ואותו
אילן מתעבר ומוציא אותו פרי למינו, למינו
של אותו עושה פרי שיהיה כמותו.

¹ פי' אחר שנתמלאת המלכות מהיסוד אח"כ נמשכים ממנה הארות לבי"ע ע"י הדרכים והנתיבות שביסוד
דידה (מ"מ).

² ע"י אריכות ביהל אור.

³ מלכות (מ"מ).

⁴ חסר כאן ועי' בסוף הספר סי' ל"ב (הערת הזוהר).

⁵ פי' ר"ח חזר לחזק סברתו שמקוה המים הוא יסוד (מ"מ).

⁶ נחלין הם מח חכמה, מבועין מח בינה, נהרין מח דעת, שכללות ג' מוחין הם ביסוד (מ"מ).

⁷ נגד מוחין דאבא, שג"כ מקבל הארה מהם (מ"מ).

⁸ פי' בשביל שנרשמו בו כל האורות עליונים (מ"מ).

⁹ פי' עשה היסוד הבדל והפרש והודיע לנו מעלת הת"ת על יום א' דהוא חסד וכ"ש על יום ב' שהוא
גבורה, ונקט יום א' לרבותא וכ"ש על יום ב' (מ"מ).

¹⁰ פי' הנשמות שבאים מהמלכות (מ"מ).

¹¹ פי' מ' מתעברת נשמות ונותנת נשמה קדושה למזדווג בקדושה זרע כמוהו. א"מ (נ"א).

זהר פרשת בראשית

זכאה חולקיה מאן דדמי לאמיה ולאבוי ועל
כן רשימא קדישא ביומא תמינאה בנין דידמי
לאמיה [נ"א] בנין דהיא דרגא תמינאה וההיא
נפשא דפרח מנה אצטריכת לאתחזאה קמה
לתמינא יומין) וכד אתפרעת ואתגלייא רשימא
קדישא בנין דידמי לאבוי ועל דא עץ פרי דא
אמא עושה פרי דא ברית קדש אבוי למינו דידמי
ליה ואתרשים ביה

אשר זרעו בו על הארץ זרעו בו זרע בו מבעי
ליה מאי זרעו בו אלא זרע וא"ו בו על הארץ הכי
הוא ודאי דהא ההוא זרעא אשדי על ארעא זכאה
חולקיהון דישאל דאינון קדישין ודמיין לקדישין
ועל דא ודאי כתיב (ישעיה ס כא) ועמך כלם
צדיקים כלם צדיקים ודאי דהא מהני נפקו ולהני
דמיין זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי

לנ/ב

אמר רבי חייא כתיב (ירמיה י יב) עושה ארץ
בכחו מאי (עושה ארץ בכחו עושה ארץ מבעי ליה
אלא עושה ודאי תדיר ומתקן קב"ה להאי ארץ
לעילא) [נ"א] (עושה ארץ בכחו עושה ארץ מבעי
ליה אלא עושה ודאי תדיר ומתקן קב"ה להאי
ארץ) דא קב"ה¹ בכחו דא [צדיק] [צדק] מכין
תבל בחכמתו (שם) תבל דא ארץ דלתתא²
בכחמתו דא [צדק] [צדיק] דכתיב (תהלים ט ט)
והוא ישפוט תבל בצדק עושה ארץ דא קב"ה
דהוא מתקין ארעא ומתקין ארחוי ובמה בכחו
כדקאמרן

רבי יהודה אמר³ באתוון גליפן דרבי אלעזר
אית קושרי דאתוון⁴ כ"ב קטירין כחדא תרין
אתוון דא סליק ודא נחית⁵ ודסליק נחית ודנחית

אשרי חלקו של מי שדומה לאמו ולאביו.
ועל כן רשם הקדוש ביום השמיני כדי
שידמה לאמו, (בגלל שהיא דרגה שמינית,
ואותה נפש שפרחה ממנה צריכה להראות
לפניה לשמונה ימים). וכשנפרע ומתגלה
רשם הקדוש כדי שידמה לאביו, ועל זה "עץ
פרי" זו אַם, "עושה פרי" זו ברית קדש אביו,
"למינו" שידמה לו וירשם בו.

"אשר זרעו בו על הארץ". "זרעו בו", היה
צריך לכתוב "זרע בו", מה זה "זרעו בו",
אלא זרע וא"ו בו. "על הארץ" כך הוא ודאי,
שהרי אותו זרע זרק על הארץ, אשרי חלקם
של ישראל שהם קדושים ודומים לקדושים.
ועל זה ודאי כתוב "ועמך כולם צדיקים",
כולם צדיקים ודאי, שהרי מאלה יצאו
ולאלה דומים. אשריהם בעולם הזה
ובעולם הבא.

אמר רבי חייא, כתוב "עשה ארץ בכחו",
מה זה "עשה ארץ" (היה צריך לכתוב בכחו
עושה ארץ, אלא עושה ודאי תמיד, ומתקן
הקדוש ברוך הוא את הארץ הזו). זה הקדוש
ברוך הוא למעלה. "בכחו" זה צדיק. "מכין
תבל בחכמתו", "תבל" זו ארץ שלמטה,
"בכחמתו" זה צדק, שכתוב "והוא ישפוט
תבל בצדק". "עושה ארץ" זה הקדוש ברוך
הוא, שמתקן ארץ ומתקן דרכו, ובמה בכח
כשאמרנו.

רבי יהודה אמר, באותיות חקוקות של
רבי אלעזר יש עשרים ושתיים קשרי
האותיות קשורים כאחד, שתי אותיות, זו
עולה וזו יורדת, ושעולה יורדת ושיוורדת
עולה. וסימן זה "אך בך אל". רבי יוסי אמר,
הלשון של המשקלות עומד באמצע, וסימן

¹ פ' שת"ת מתקן הארץ ע"י היסוד, וז"ש בכחו דא צדיק (מ"מ).

² פירוש ב"ע (מ"מ).

ע"י פרשת ויקרא י ע"א (לש"ו).

³ באותיות החקוקים שיסד ר' אלעזר צירוף וגלגולי האותיות נמצא בו קישור האותיות כב קשרים דהיינו
כב אלפא ביתא כענין א"ת ב"ש וכו' וכיוצא בו המבוארים בכמה מקומות באופן שמכל אות מ"ב אותיות
התורה יסד אלפא ביתא אחת. ולפי שאות א' של א"ת ב"ש הוא עולה במספר אות ת' אמר דא' סליק שעולה
במספר ואח"כ הב' של ב"ש יורד שאין לו עלייה למספר ת' כמו הא' אמר עליה ודא נחית והוא מבואר
למבינים (ד"א).

⁴ פ' צירופים של כ"ב אלפ"א ביתו"ת כנודע, שע"י כ"ב אלפ"א ביתו"ת נצטיירו כל העולמות (מ"מ). עי'
ד"א ונ"א הובא בסוף הספר.

⁵ פ' א' רמז לאבא שהוא דכורא ונקרא סליק, ב' רומזת לאימא שהיא נוקבא ונקראת נחית (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

סליק¹ וסימן דא (ישעיה מה יד) א"ך ב"ך א"ל² רבי יוסי אמר טיפסא דשיקלא³ באמצעיתא קיימא וסימן⁴ (ויקרא יט לה) במדה במשקל וגו' משקל לישן דקיימא באמצעיתא ורזא דא (שמות ל יג) שקל הקדש כתיב ומאזנים ביה קיימן⁵ ואתקלו מאן מאזנים כמה דאת דאמר (ויקרא יט לו) מאזני⁶ צדק וכלהו קיימן במשקל בשקל הקדש רבי יהודה אמר בשקל הקדש דא רוח הקדש

אמר רבי יצחק, כתוב "בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם", "בדבר ה' שמים נעשו" אלו שמים שלמטה שנעשו בדבר שמים שלמעלה, "ברוח" שהוציא קול עד שהגיע לאותו נהר ששופע ויוצא ולא פוסקים מימיו לעולמים. "וברוח פיו כל צבאם", כל התחתונים עומדים ברוח שהוא זכר. "משקה הרים מעליותיו מפרי מעשיך תשבע הארץ". "משקה הרים מעליותיו", מה זה עליותיו, כמו שאמרנו, שכתוב "המקרה במים עליותיו מפרי מעשיך תשבע הארץ", סוד של אותו נהר ששופע ויוצא למטה, זהו שכתוב "עושה פרי אשר זרעו בו וגו'", והרי נתבאר.

אמר רבי יצחק, כתוב "בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם", "בדבר ה' שמים נעשו" אלו שמים שלמטה שנעשו בדבר שמים שלמעלה, "ברוח" שהוציא קול עד שהגיע לאותו נהר ששופע ויוצא ולא פוסקים מימיו לעולמים. "וברוח פיו כל צבאם", כל התחתונים עומדים ברוח שהוא זכר. "משקה הרים מעליותיו מפרי מעשיך תשבע הארץ". "משקה הרים מעליותיו", מה זה עליותיו, כמו שאמרנו, שכתוב "המקרה במים עליותיו מפרי מעשיך תשבע הארץ", סוד של אותו נהר ששופע ויוצא למטה, זהו שכתוב "עושה פרי אשר זרעו בו וגו'", והרי נתבאר.

י"הי מארת ברקיע השמים להאיר על הארץ". "י"הי מארת" [כתוב] חסר, רבי חזקיה אומר, "מארת" ששורים בו תוקף

י"הי מארת ברקיע השמים להאיר על הארץ (בראשית א יד) י"הי מארת חסר¹⁴ רבי חזקיה

י"הי מארת ברקיע השמים להאיר על הארץ. "י"הי מארת" [כתוב] חסר, רבי חזקיה אומר, "מארת" ששורים בו תוקף

¹ המוחין דא"א נתערבו וזה סדרם חכמה דאבא במקומה, וחכמה דאימא נעשית בינה דאבא, וכן חסדים דאבא במקומם וחסדים דאימא נעשו גבורות דאבא כדי שיהיה אבא כולו חכמות וחסדים וכו' (מ"מ).

² זהו סימן לר"א שערים פנים ואחור שיש כ"א שערים בעלי כ"ב שורות כל אחד, והאותיות א"ל באמצען (בבהג"א על ס"י יג ע"א והקדו"ש סז ע"א). דא סליק, הם אותיות שבראש כל תיבה שעולים בסך ושבסוף הולך ומתמעט. דסליק נחית, ר"ל שהגדול יורד והקטן עולה (רמ"ז).

³ פ"י ת"ת שהוא האמצעי לשון המשקל והוא קו אמצעי המכריע (ד"א ומ"מ).

⁴ תיקון ע דף כז (ד"א).

⁵ מאזנים ביה קיימן פ"י נ"ה נקראים מאזנים וכו', פ"י נ"ה הם בתוך המלכות ומהם בניינה כנודע (מ"מ).

⁶ תרומה קעו ע"ב ופקודי רנב ע"א (ד"א).

⁷ פ"י ז"א דב"ע (מ"מ).

⁸ פ"י בהאר"ת ז"א דאצילות (מ"מ).

⁹ פ"י שכל הבצאות של מעלה שהם המלאכים נעשו מנשיקין דז"א היוצאים מפיו אל המלכות (מ"מ).

¹⁰ פ"י הם היכלות הבריאה שנקראים הרים (מ"מ).

¹¹ הם ספי' הנוק' (מ"מ).

¹² פ"י מהאר"ת היסוד תשבע המלכות שהיא הארץ (מ"מ).

¹³ ע"י אד"ר קלח ע"ב, וע"י ב"ע (קצז ע"א), "דנגיד" הוא מסט' דחכמה, והוא באתפשטותיה לתתא לבינה. ובבינה שם הוא "נפיק".

¹⁴ פ"י תנא קמא לא פירש הטעם למה מארת חסר, ובאו ר"ח ור"י לתת טעם למה המלכות היא מארת חסר, ור"ח ס"ל לפי שבניינה מהגבורות שהם דינים גמורים לכך מארת חסר ור"י ס"ל לפי שממנה יונקת לילת שמביא אסכרה לרביי עלמא (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

אומר¹ מאורת דשריא ביה תוקפא דדינא קילטא דדינא² רבי יוסי אמר יהי מארת לתתא איהי סיהרא דבה תליא אסכרה לרביי עלמא ובה תליא מארת בנין דאיהי נהורא זוטרא מכל נהורין וזמנין דאתחשכא ולא מקבלא נהורא ברקיע השמים דא הוא רקיעא³ דאיהו כללא דכלהו בגין דנטיל כל נהורין והוא נהיר להאי נהורא (נ"א) דלא נהרא [והיא תליא ביה] בגין דאתדבק בה ההוא מארה וביה תליין לתתא כל אינון זיינין אחרנין⁴ בגין זעירו דנהורא רבי יצחק אמר (ואפיק) [ואפילו] האי רקיעא⁵ דלא נהיר וקרנין ליה מלכות שמים⁶ וארץ ישראל⁷ וארץ החיים⁸ השמים איהו¹⁰⁷ האי רקיע בגיני כך יהי מארת⁹ חסר ו' מאי טעמא דהא בלא וא"ו מותא הוא בעלמא יהי מארת בלא ביה תליא לאכללא לילית בעלמא כתיב (איוב ג יח) קמן וגדול שם הוא וכתיב (ישעיה לג נא) כי אם שם אדיר יהו"ה לנו ועל דא כתיב (שם לד יד) אך שם הרגיעה לילית ומצאה לה מנוח

רבי אלעזר אמר יהי מארת אספקלריאה דלא נהרא מגרמה¹⁰ אלא על ידא דנהורין עלאין דנהרין לה¹¹ בעששיתא¹² דלקמא נהורא דנהיר

הדין, קליטת הדין. רבי יוסי אמר, "יהי מארת" למטה, היא הלבנה שבה תלויה אסכרה לתינוקות העולם, ובה תלוי מארת, בגלל שהיא מאור קטן מכל המאורות, ולפעמים שנחשכת ולא מקבלת אור. "ברקיע השמים", זהו רקיע שהוא כללות של כולם, בגלל שלוקח כל המאורות, והוא מאיר למאור הזה שאינו מאיר, (והיא תלויה בו בגלל שנדבקה בה אותה מארה, ובו תלויים למטה כל אותם מינים אחרים בגלל הקטנת האור). רבי יצחק אמר, והוציא (ואפילו) את הרקיע הזה שלא מאיר, וקוראים לו מלכות, שמים וארץ, ישראל וארץ החיים. השמים הוא (שמאיר) הרקיע הזה, לכן "יהי מארת" חסר ו', מה הטעם שזה בלי וא"ו, מות הוא בעולם. "יהי מארת", הכל תלוי בו להכליל לילית בעולם. כתוב "קטן וגדול שם הוא", וכתוב "כי אם שם אדיר ה' לנו", ועל זה כתוב "אך שם הרגיעה לילית ומצאה לה מנוח."

רבי אלעזר אמר, "יהי מארת", אספקלריה שלא מאירה מעצמה, אלא על ידי אורות עליונים שמאירים לה, כמו עששית שמקבלת אור שמאיר.

¹ רבי חזקיה אמר כו'. עיין פירושו בחייט דף ט"ו ע"ב ודף קפ"ב ע"ב (של"ה).

² קליטת ותוקף הדין (ד"א).

³ פי' יסוד דז"א (מ"מ).

⁴ מינים אחרים (ד"א).

⁵ פי' יסוד דז"א. ר"א ואפילו האי רקיעא וכו' פי' אפילו המלכות רקיעא דלא נהיר מלכות שמים פי' מלכות שמקבלת הארה (מ"מ).

⁶ מלכות שמים פי' מלכות שמקבלת הארה מז"א הנקרא שמים (מ"מ).

⁷ פי' ארץ ז"א שנק' ישראל (מ"מ). ח"ג פד ע"א (לש"ו). מלכות שמים פרצוף רחל, וא"י הוא מהאור שלה (דע"ה ח"ב קל ע"ד).

⁸ פי' ארץ שיש בה המוחין שנקראים חיים (מ"מ).

⁹ מלכות (מ"מ).

¹⁰ פי' ר"א נותן טעם אחר למה נק' המלכות מארת חסר בגין דלית לה וכו' (מ"מ). לכן המלכות נקראת דלה ועניה (דע"ה ח"א ד ע"ג), ועי' תיקון² ריש תיקון מ' (דע"ה ח"ב עו ע"א – עי"ש שזה רק כעת דלית לה מגרמה כלום) שם מבאר את שורש הענין, שהמלכות מושרשת במלכות דא"ס שבה היתה הצמצום (כללים ח"א פה ע"ב), וכן הוא בתיקון² תיקון מ פט ע"ב ווארא כג ע"ב (ביאורים ח"ב ל ע"א). והנה אע"ג שאורה כעת נמשכת מו"ק, אמנם באמת התפשטותה היא מלמעלה למעלה עד רזא דאור א"ס (ביאורים ח"ב לא ע"ב).

¹¹ שהעטרה היא העששית שקולט אור המוצב בתוכה והאיר ע"י זה. אף כן היא קולטת אור העליון ומאיר בעולם וזולת זה אין לה רבוי אור להאיר מעצמה ועיין במנחת יהודה דף יז ע"א (ד"א). לעיל לא ע"א ולקמן רנו ע"ב ורנז ע"א (לש"ו).

¹² שאין בה אור עד שנותנים בה הנר ואז מאירה, כך המלכות אין בה שום אור עד שמאירים בה ו"ק דז"א (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

כתיב (יהושע ג יא) הנה ארון הברית אדון¹ כל הארץ הנה ארון דא אספקלריאה דלא נהרא הברית אספקלריאה דנהרא הנה ארון דא היא מארת ארון תיבותא לאעלאה בגויה תורה שבכתב הברית דא שמשא דנהיר לה² ואיהי ברית בהדיה ארון הברית דייקא אדון כל הארץ הברית דאיהו אדון כל הארץ ובגין דהאי ארון איהו אדון בגין שמשא דנהיר לה ונהיר לכל עלמא הכי אתקרי

לד/א

ומניה נקמא שמא ואתקרי [האי ארון] אדון ברזא דאל"ף דל"ת נו"ן יו"ד כמה דאמרין צדיק וצדק כך אדון אדניי דא בדא תליין

תא חזי ככבים ומזלות³ בברית קיימין⁴ דאיהו (שמשא דקאמרן ודא) רקיע השמים דרשימין ביה וגליפין ביה ככבים ומזלות (ולתתא כלא ביה) וביה תליין לאנהרא רבי ייסא סבא הוה אמר הכי יהי מארת⁵ דתלייא ברקיע השמים ודא סיהרא דתלייא ביה כיון דכתיב (בראשית א טו) והיו למאורות הא שמשא <כאן חסר> ולמועדים דהא זמנייא וחגיגין⁶ ירחין ושבתיה בהו תליא והו וכלא בעבידתא⁷ קדמאה עלאה דשמיה קדישא⁸ אתאחיד ביה ואיהו הוא כלא שבעה ככבי אינון לקבל שבעה רקיעין וכלהו⁹ מדברי עלמא ועלמא עלאה עליהו ותרין עלמין נינהו¹⁰ עלמא עלאה ועלמא תתאה תתאה כגוונא דלעילא דכתיב (ד"ה א טז לו) מן העולם ועד העולם מלך עלאה ומלך תתאה¹¹ (תנינן) כתיב¹² יהוה מלך יהוה

כתוב "הנה ארון הברית אדון כל הארץ". "הנה ארון" זו אספקלריה שאינה מאירה. "הברית" אספקלריה המאירה. "הנה ארון" זוהי מארת. "ארון" תיבה להכניס בתוכה תורה שבכתב. "הברית" זו השמש שמאירה לה, והיא ברית יחד עם ארון הברית דוקא. "אדון כל הארץ" הברית שהוא אדון כל הארץ. ומשום שהארון הזה הוא אדון, בגלל השמש שמאירה לה ומאירה לכל העולם, כך נקראת

וממנו לקחה את השם. ונקרא הארון הזה אדון בסוד של אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, כמו שאמרנו צדיק וצדק, כך אדון אדניי זה בזה תלויים.

בא וראה, כוכבים ומזלות עומדים בברית שהוא (שמש שאמרנו וזה) רקיע השמים, שרשומים וחקוקים בו כוכבים ומזלות, ובו תלויים להאיר. רבי ייסא הזקן היה אומר כך, יהי מארת, שתלויים, ברקיע השמים, וזו הלבנה שתלויה בו. כיון שכתוב "והיו למאורות", הרי השמש. "ולמועדים", שהרי זמנים וחגים חדשים ושבתות תלויים בהם והווים. והכל במעשה ראשון עליון ששמו הקדוש נאחז בו, והוא הוא הכל. שבעה כוכבים הם כנגד שבעה רקיעים, וכולם מנהיגי העולם, והעולם עליון עליהם. ושני עולמות הם, עולם עליון ועולם תחתון, תחתון כמו הצורה שלמעלה, שכתוב "מן העולם ועד העולם", מלך עליון ומלך תחתון. (שנינו) כתוב "ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד". "ה' מלך" למעלה, "ה'

¹ פי' גם הארון שהיא מלכות נקראת אדון, ולמה המלכות נק' אדון, כיון שעיקר אדון הוא ביסוד (מ"מ).

² ר"ל שנקראת גם היא אדון על שמו (מ"מ).

³ קסב ע"ב ופ' פקודי רלב ע"א ורעז ע"א ובהקדמה ע"א ע"ב ובשמות ד' ע"א (ד"א).

⁴ ומזלות בברית קיימין כתב הרב ז"ל כי החסדים נקראים כוכבים והגבורות נק' מזלות והם יורדים ליסוד ז"א (מ"מ).

⁵ מלכות (מ"מ).

⁶ פי' המועדים: פסח ושבועות וסוכות, שנקראים חג. וגם ר"ה ויוה"כ שנק' זמנים תלויים בזו"ן (מ"מ).

⁷ וגם זו"ן עצמם תלויים בבניה (מ"מ).

⁸ עלמא עילאה בינה, עלמא תתאה מלכות (מ"מ).

⁹ וכלם הם מנהיגי העולם שמתנהג על ידם (ד"א).

¹⁰ הרי הם בינה ומלכות, ועי' לקמן ויחי רמח ע"ב. ורק מהז"ת שלהם ולמטה נקראים הם "עולם" (ביאורים ח"א נט ע"ג).

¹¹ עי' ע"ח שער הצלם פרק א' שכל עולם הוא בחי' נוק'. והנה ד"ז שבינה ומלכות מכונים "עולם" הוא רק קאי על הז"ת שלהם, שכן הג"ר הם מוחין, והם מבפנים והם נסתרות, ועיקר הכינוי "עולם" קאי על כללות הנושא את כל המציאויות כולם, הנכללים בד' יסודות (ביאורים ח"א נט ע"ג עיי"ש).

¹² בפסוקי דזמרה בפיט 'הי כבוד'. ועי' ע"ח שער כה דרוש ע"א קשר שלו למנצפ"ך.

זהר פרשת בראשית

מלך יהו"ה ימלוך לעולם ועד יהו"ה מלך לעילא¹ יהו"ה מלך באמצעיתא² יהו"ה ימלוך לתתא³ רבי אחא אמר יהו"ה [דא חכמה עילאה] מלך דא עלמא עלאה דאיהו עלמא דאתי יהו"ה מלך דא תפארת ישראל יהו"ה ימלוך דא ארון הברית⁴ >א רבי אחא אמר יהו"ה מלך דא חכמה עלאה יהו"ה מלך דא עלמא עלאה דאיהו עלמא דאתי יהו"ה ימלוך דא תפארת ישראל < אתא זמנא אחרא דוד ואהדר לון מתתא לעילא ואמר (תהלים י ז) יהו"ה מלך עולם ועד יהו"ה מלך לתתא עולם באמצעיתא ועד לעילא דתמן ויעודא⁵ וקיומא ואשלימותא דכלא מלך לעילא ימלוך לתתא

רבי אבא אמר כל הני מאורות כלהו מתחברין⁶ ברקיע השמים להאיר על הארץ לאנהרא על ארעא מאן הוא רקיעא דנהיר על ארעא הוי אימא דא נהר דנגיד ונפיק מעדן דכתיב (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן תא חזי כיון דסיהרא שלמא⁷ ואתנהיר מההוא נהרא דנגיד ונפיק כל אינון שמיא דלתתא וחיליהון כלהון אתוספן נהורא וככביא דממנן על ארעא כלהו שלמין ומגדלין צמחים ואילנין ועלמא אתרבי בכלהו ואפילו מיא ונוני ימא כלהו ברבו יתיר וכמה גרדיני נימוסין שאטין⁸ בעלמא בנין דכלהו בחדוה ברבו חילא כד חדוה הוא בבי מלכא אפי' אינון⁹ מבי תרעי ואפילו אינון מדבי טרנשי¹⁰ כלהו חדן ושטאן בעלמא ורביי דעלמא בעיין לאסתמרא¹⁰

מלך באמצע, "ה' ימלוך" למטה. רבי אחא אמר, "ה' (זו החכמה העליונה) מלך" זה עולם העליון שהוא העולם הבא, "ה' מלך" זו תפארת ישראל, "ה' ימלוך" זה ארון הברית. (ר' אחא אמר, "ה' מלך" זו חכמה עליונה, "ה' מלך" זה עולם העליון שהוא עולם הבא, "ה' ימלוך" זו תפארת ישראל). בא זמן אחר, ודוד החזיר אותם מלמטה למעלה, ואמר, "ה' מלך עולם ועד", "ה' מלך" למטה, "עולם" באמצע, "ועד" למעלה, ששם התועדות וקיום ושלמות הכל. "מלך" למעלה, "ימלוך" למטה.

רבי אבא אמר, כל המאורות הללו, כולם מתחברים ברקיע השמים להאיר על הארץ. "להאיר על הארץ", מי הוא הרקיע שמאיר על הארץ, הוי אומר, זה נהר ששופע ויוצא מעדן, שכתוב "ונהר יצא מעדן להשקות את הגן". בא וראה, כיון שהלבנה שולטת ומארת מאותו האור ששופע ויוצא, כל אותם השמים שלמטה וצבאותיהם, כולם נוסף בהם אור, וכוכבים הממונים על הארץ, כולם שולטים ומגדלים צמחים ועצים, והעולם מתגדל בכולם. ואפילו מים ודגי הים כולם בגדלות יתרה. וכמה שלוחי הדין משוטטים בעולם, בגלל שכולם בשמחה ביתר עוז. כשהשמחה היא בבית המלך, אפילו אותם מבית השערים, ואפילו אותם מבית (מזיקים), כולם שמחים ומשוטטים בעולם, ותינוקות העולם צריכים להשמר.

¹ א"א (מ"מ).

² אר"א (מ"מ).

³ ז"ן (מ"מ). עי' בבהגרא על ספד"צ ד ע"ב בהגה"ה וז"ל, הן ג' הויר"ת שבמ"ס, ע"כ, ועי' בבהגרא על ס"י ג ע"ד דהיינו שם י"ב.

⁴ "עלמא עילאה" כולל ג"ר, ת"ת כולל חג"ת, ו"ארון הברית" כולל נה"י. ועי' בבהגרא על ס"י פ"א מ"א אופן ג' (דע"ה ח"ב קמ ע"ב).

⁵ ר"ל מקום בית ועד וכניסת כל האורות (שעה"כ כה ע"ג), ועיי"ש שמשמע שזה מלכות דלאה, פירוש הוא יסוד דאימא ששם מתקבצים כל ההארות (מ"מ).

⁶ מקץ קצו ע"ב ויצא קסב ע"ב וישלח קסח ע"ב (ד"א).

⁷ שליטת הלבנה בלילה (הרי הוא בסוד עולמות ב"ע) ועי' ויקרא יב ע"א ותיקונים תיקון מד (כללים ח"ב קלה ע"ב).

⁸ שלוחי הדין הממונים לענוש לעוברים על הנימוס והדת והוא מל' רז"ל העלהו לגרדום (ד"א).

⁹ אפי' הכוחות חיצוניות שהם מבית טרנשי ר"ל המזיקים ומהרסים העולם כלם שמחים כי אז יש לכל אחד ואחד על מה למשול ולפי שאלו שהם מדבי טרנשא הם ממונים על אסכרא לכן צריכים לשמור אז הנערים שלא יזיקום (ד"א).

¹⁰ כיון שיונקים הקליפות וניתן להם שליטה לכן רביי בעיין לאסתמרא (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

רבי אחא אמר (בראשית א יז) ויתן אותם אלהים ברקיע השמים וכשכולם עומדים בו, אז הם בשמחה זה עם זה, ואז הלבנה מקטינה אורה מלפני השמש, וכל מה שלוקח כדי להאיר לה, זהו שכתוב "להאיר על הארץ". רבי יצחק אמר, כתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה שבעתים כאור שבעת הימים". מה זה "שבעת הימים", אלה אותם שבעת ימי בראשית. רבי יהודה אמר, אלה אותם שבעת ימי המלואים, מלואים ודאי, משום שאותו זמן התבשם העולם וחוזר לשלמותו, ולא נפגמת הלבנה בגלל הנחש הרע שכתוב בו "ונרגן מפריד אלוף". ומתי יהיה זה, בזמן שכתוב "בלע המות לנצח", ואז כתוב "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".

רבי אחא אמר, "ויתן אותם אלהים ברקיע השמים". וכשכולם עומדים בו, אז הם בשמחה זה עם זה, ואז הלבנה מקטינה אורה מלפני השמש, וכל מה שלוקח כדי להאיר לה, זהו שכתוב "להאיר על הארץ". רבי יצחק אמר, כתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה שבעתים כאור שבעת הימים". מה זה "שבעת הימים", אלה אותם שבעת ימי בראשית. רבי יהודה אמר, אלה אותם שבעת ימי המלואים, מלואים ודאי, משום שאותו זמן התבשם העולם וחוזר לשלמותו, ולא נפגמת הלבנה בגלל הנחש הרע שכתוב בו "ונרגן מפריד אלוף". ומתי יהיה זה, בזמן שכתוב "בלע המות לנצח", ואז כתוב "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".

ישרצו המים שרץ נפש חיה למינה". אמר רבי אלעזר, אלו מים תחתונים שרוחשים מינים דוגמת למעלה, אותם עליונים ואותם תחתונים. רבי חייא אמר, עליונים הוציאו נפש חיה, ומה הוא, זו הנפש של אדם הראשון, כמו שנאמר "ויהי האדם לנפש חיה". "ועוף יעופף על הארץ", אלו שליחים עליונים שנראים לבני אדם כמראה אדם. משמע שכתוב "יעופף על הארץ", היות שיש אחרים שלא נראים אלא ברוח ממש לפי שכל בני האדם,

ישרצו המים שרץ נפש חיה למינה". אמר רבי אלעזר, אלו מים תחתונים שרוחשים מינים דוגמת למעלה, אותם עליונים ואותם תחתונים. רבי חייא אמר, עליונים הוציאו נפש חיה, ומה הוא, זו הנפש של אדם הראשון, כמו שנאמר "ויהי האדם לנפש חיה". "ועוף יעופף על הארץ", אלו שליחים עליונים שנראים לבני אדם כמראה אדם. משמע שכתוב "יעופף על הארץ", היות שיש אחרים שלא נראים אלא ברוח ממש לפי שכל בני האדם,

¹ ר"ל שהמוחין וההארות כולם ביסוד ז"א ונגדל הז"א אזי חדוותא דא עם דא, ושמחים זין זה עם זה, כדין סיהרא שהיא מלכות אזעירת, פי' כיון שחזרו המוחין לז"א ונתפשטו בו עד היסוד בו, כדין סיהרא, שהיא מלכות נחשכת, מפני שהלכו המוחין ממנה להגדיל ז"א (מ"מ).

² עי' בסוף הספר הערה מהשביבי נוגה.

³ אחר שנכנסו בו המוחין האיר לה ז"א מהמוחין שקיבל ועי' כ נתקנה פנים בפנים מהחזה ולמטה (מ"מ).

⁴ פי' שלא היתה בהם שליטה לנחש שעדיין לא חטא אדה"ר (מ"מ).

⁵ הוא כח הבחירה, ועל ידו יוצא הרע בעולם (כללים ח"א לה ע"ג).

⁶ פי' הם מ"ן דמלכות שהם הגבורות שמתקנים בי"ע (מ"מ).

⁷ אצילות (מ"מ).

⁸ אצילות (מ"מ).

⁹ בי"ע (מ"מ).

¹⁰ פי' ר"ח פליג וס"ל דישרשו המים דקרא הם מים העליונים שהם החסדים שנותנים נפש לחיה שהיא מלכות, והיא נפש של אדה"ר (מ"מ).

¹¹ היינו המלאכים דחלקי החי והמדבר שביצירה (דע"ה ח"ב סב עא).

זהר פרשת בראשית

דאתחזון לבני נשא¹ בחיזו דבר נש² משמע
דכתיב יעופף על הארץ בגין דאית אחרנין דלא
אתחזון אלא ברוחא ממש לפום סכלתנו דבני
נשא

לד/ב

בגניי כך לא כתיב באלין למינהו³ כאינון
אחרנין דכתיב בהו (בראשית א כא) ואת כל עוף
כנף למינהו בגין דאלין לא משניין ממינייהו
לעלמין⁴ כהני אחרנין דלא כתיב בהו למינהו ואי
תימא⁵ אית בהו דמשניין דא מן דא הכי הוא
ודאי דהא אית בהו דמשניין אלין מאלין בגניי
כך כתיב (בראשית ב י) ומשם יפרד

ויברא אלהים את התנינים הגדולים⁶
(בראשית א כא) אלין לויתן ובת זוג⁷ את כל
נפש החיה הרומשת דא נפש דההיא חיה דאיהי
רומשת [לד' סטרי עלמא] <ומאן> (ומאי) איהי
חיה דאיהי רומשת (הוי אימא דא⁸ לילית) [דא
לילה] אשר שרצו המים למיניהם דמיין מגדלין
לון דכד אתי סטרא דדרום שראן מיין ונגדין לכל
סטרין וארבי ימא אזלין ועבריין כמה דאת אמר
(תהלים קד כו) שם אניות יהלכון לויתן זה יצרת
לשחק בו

ואת כל עוף כנף למינהו (בראשית א כא)
כמה דאת אמר (קהלת י ב) כי עוף השמים יוליד
את הקול ובעל כנפים יגיד דבר רבי יוסי אמר
כלהון משית גרפיין ולא משניין לעלמין ובגניי כך
כתיב (בראשית א כא) למינהו מאי למינהו
לזינא דלעילא ואלין טאסן ושאמן עלמא בשית⁹

לכן לא כתוב באלו למינהו כמו אותם
אחרים שכתוב בהם "ואת כל עוף כנף
למינהו", היות שאלו לא משונים ממיניהם
לעולמים, כאחרים הללו שלא כתוב בהם
למינהו. ואם תאמר, יש בהם שמשונים זה
מזה, כך זה בודאי, שהרי יש בהם שמשונים
אלה מאלה, לכן כתוב "ומשם יפרד".

"ויברא אלהים את התנינים הגדולים",
אלו לויתן ובת זוגו. "ואת כל נפש החיה
הרומשת" זו נפש אותה החיה שהיא
רומשת לארבעת צדדי העולם, ומי היא
החיה שהיא רומשת, הוי אומר זו לילית.
"אשר שרצו המים למיניהם" שהמים
מגדלים אותם, שכשבא צד הדרום,
מפשירים המים ושופעים לכל הצדדים,
ואוניות הים הולכים ועוברים, כמו שנאמר
"שם אניות יהלכון לויתן זה יצרת לשחק
בו".

"ואת כל עוף כנף למינהו", כמו שנאמר
"כי עוף השמים יוליד את הקול ובעל כנפים
יגיד דבר". רבי יוסי אמר, כולם בעלי שש
כנפים ולא משתנים לעולמים, ולכן כתוב
"למינהו". מה זה "למינהו", למין שלמעלה.
ואלה טסים ומשוטטים בעולם בשש,
ורואים מעשי בני אדם ומעלים אותם

¹ יש ג' מיני מלאכים: אלו שנבראו ביום ב', המתבטלים ומתחדשים בכל יום וכו', ועוד ב' מיני מלאכים שנבראו ביום ה', והם גדולים מהראשונים שנבראו ביום ב', והם ב' מינים: אחד הנאמר עליהם "ועוף יעופף על הארץ" ולא נאמר בהם "למינהו" והרי הם משתנים ומתלבשים בגוף כגוונא בהאי עלמא וכו' ועליהם הוא מש"כ כאן "דאתחזון לבני נשא בחיזו דבר נש", והשני הוא שנאמר עליהם "ואת כל עוף כנף למינהו". והם גדולים מן הראשונים שכן אינם משתנים לעולם, ואינם מתגלים לבני אדם אלא בבחי' השגה ושכל ולא בחוש [דוגמת אלו שנתגלו לרשב"י בעת שחיבר את התיקונים] וכו', והם גדולים מהראשונים המתלבשים ומתגלים בחוש (דע"ה ח"א כט ע"א).

² עי' לקמן קא ע"א וקמד ע"א ופ' יתרו צד ע"א אמנם הוא רק בהמלאכים שנקראו אישים או באותן שנקראו בני אלהים כמ"ש בזהר רות יד רע"ג (לש"ו).

³ פי' באלו התחתונים לא כתיב למינהו (מ"מ).

⁴ לקמן מ רע"ב ועי' פרשת ויקרא ב ע"ב ועי' עוד פקודי רלא ע"א (לש"ו). כלומר, הם המלאכים דחלקי החי והמדבר שביצירה (דע"ה ח"ב סב ע"א).

⁵ ואי תימא נמצא בזהר לשון הקודש ואם יש בהם משונים אלו מאלו על דרך ומשם יפרד (ד"א).

⁶ שמיני טל ע"ב ותקונים ריש תקון י (ד"א).

⁷ הם זו"ן דסט"א (מ"מ).

⁸ בספרי היד הוי אימא דא לילה וכן בזהר הנז"ל (ד"א).

⁹ בשש עפיפות (ד"א).

זהר פרשת בראשית

וחמאן עובדין דבני נשא וסלקין לון לעילא ועל דא כתיב (קהלת י כ) גם במדעך מלך אל תקלל וגו' רבי חזקיה אמר הרומשת השורצת מבעי ליה¹ אלא כדאמרינן רמש ליליא ועל דא (תהלים קד כ) בו תרמוש כל חיתו יער דכולהו שלטא² בשעתא דאיהי שלטא ופתחין שירתא בתלת סטרין דפלגו ליליא וזמרי שירתא ולא משתככי³ ועל אלין כתיב (ישעיה סב ו) המזכירים את יהוה אל דמי לכם⁴

רבי שמעון קם ואמר מסתכל הוינא⁵ דכד בעא קב"ה למברי אדם אודעזעו כל עלאין ותתאין ויומא שתיתאה⁶ הוה סליק בדרגוי עד דסלקא רעותא עלאה⁷ ונהיר שירותא⁸ דכל נהורין ופתח תרעא דמזרח⁹ דהא מתמן נהורא נפיק¹⁰ ודרום¹¹ אחמי תוקפיה דנהורא¹² דירית מרישא¹³ ואתתקף במזרח¹⁴ מזרח אתקיף לצפון¹⁵ וצפון אתער ואתפשט וקרי בחיל סני למערב¹⁶ למקרב ולאשתתפ"א בהדיה כדין מערב סלקא בצפון ואתקשר ביה

לבתר דרום אתיא ואחיד במערב וסחרין ליה דרום¹⁷ וצפון דאילין [גדרין] (גדרין) גנתא¹⁸ כדין מזרח קריב במערב ומערב שריא בחדוה ובעאת מכלהו¹⁹ ואמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו

למעלה, ועל זה כתוב "גם במדעך מלך אל תקלל וגו'". רבי חזקיה אמר, "הרומשת", היה צריך לכתוב השורצת. אלא כמו שאמרנו, רומש לילה, ועל זה "בו תרמש כל חיתו יער", שכולם שולטים בשעה שהיא שולטת, ופותחים שירה בשלשה צדדים של חצות הלילה, ומזמרים שירה, ולא שוקטים. ועל אלו כתוב "המזכירים את ה' אל דמי לכם".

עמד רבי שמעון ואמר, הייתי מסתכל, שכשרצה הקדוש ברוך הוא לברוא אדם, הזדעזעו כל העליונים והתחתונים, ויום הששי היה עולה בדרגותיו, עד שעלה רצון עליון והאיר תחילה כל האורות, ופתח שער המזרח שהרי משם יוצא האור, והדרום הראה חזקי האור שירש מראש והתחזק במזרח, מזרח חזק את הצפון, והצפון התעורר והתפשט וקרא בחיל גדול למערב להתקרב ולהשתתף עמו, אז מערב עלה בצפון ונקשר בו.

אחר כך בא הדרום ואחז במערב, וסובבו אותו דרום וצפון שהם גדרי הגן, אז המזרח קרב למערב, ומערב שרה בשמחה וביקש מכולם, ואמר "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו", שיהיה כצורה זו בארבעת

- ¹ פי' אי קאי על המלכות שנקראת חיה, השורצת מבעי ליה, ומדקאמר רומשת ש"מ על לילית מדבר (מ"מ).
- ² פי' שהמלאכים אלו שאומרים שירה בלילה, שלטאן בלילה, בעת שליטת לילית, כי יש מלאכים אחרים שאומרים שירה ביום (מ"מ).
- ³ ואינם נשקטים מלומר שירה והוא מל' וחמת המלך שככה (ד"א).
- ⁴ פרדס בשער מהות והנהגה (ד"א). עין בחייט דף קל"ד ע"ב (של"ה).
- ⁵ הייתי מעיין בדבר (ד"א).
- ⁶ יסוד (מ"מ).
- ⁷ אבא (מ"מ).
- ⁸ אימא שהיא ראשית הבנין (מ"מ).
- ⁹ פי' ת"ת דז"א (מ"מ).
- ¹⁰ פי' שישוד דאימא בתוך ת"ת דז"א ונפתח אורו שם ומתגלה (מ"מ).
- ¹¹ חסד דז"א (מ"מ).
- ¹² הראה תוקף אורו (ד"א).
- ¹³ פי' הוא חסד ראשון מה"ח שמקבל חסד דז"א (מ"מ).
- ¹⁴ פי' שכולם מקבלים מיסוד דאימא שבתוך ת"ת דז"א (מ"מ).
- ¹⁵ גם הגבורה שהיא צפון מקבלת חסד שני מיסוד דאימא שבת"ת ונמצא שכולם מקבלים מהמזרח שהוא ת"ת (מ"מ).
- ¹⁶ פי' שהשמאל תחת ראש המלכות בסוד שמאלו תחת לראשי (מ"מ).
- ¹⁷ (צפון סוד אלה כתלי הגן בזכ"י ע"ש) (ד"א).
- ¹⁸ פי' שהיא בין תרין דרועין (מ"מ).
- ¹⁹ ופי' ויאמר אלהים היא המלכות (מ"מ). ובקש מכולם (ד"א).

זהר פרשת בראשית

הצדדים ומעלה ומטה, ומזרח נדבק במערב והוציא אותו, ועל זה שנינו, שאדם יצא ממקום בית המקדש.
(בראשית א כו) דלהוי כגוונא דא בארבע סטרין¹ ועילא ותתא² ומזרח אתדבק במערב ואפיק ליה ועל דא תנינן אדם מאתר דבית המקדש נפק³

תו נעשה אדם קב"ה אמר⁴ לאלין תתאי⁵ דאתו מסטרא דלעילא רזא דשמא דא דסליק אדם אדם מרזא סתימא עלאה⁶ אדם רזא דאתון דהא אדם כליל לעילא וכליל לתתא⁷ אדם א' לעילא לעילא⁸ ם סתימא⁹ דאיהי ם מלסרבה המשרה (ישעיה ט ו) ד' תתאה¹⁰ דסתימא במערב¹¹ ודא כללא דעילא ותתא אתתקן לעילא אתתקן לתתא¹² אלין אתון כד נחתא לתתא כלחו כחדא באשלמותיה אשתכח דכר ונוקבא ונוקבא בסטרוי אתדבכת עד דאפיל עלויה שנתא ודמוך והוה רמי באתר דבי מקדשא לתתא¹³ ונסר ליה קב"ה ותקין לה כמה דמתקנין לכלה ואעלא ליה הדא הוא דכתיב (בראשית ב כא) ויקח אחת מצלעותיו ויסגור בשר תחתנה ויקח¹⁴ אחת דייקא¹⁵ בספרי קדמאי אשכחנא דא לילית קדמיתא¹⁶ דהות עמיה ואתעברת מניה

עוד "נעשה אדם", הקדוש ברוך הוא אמר לתחתונים הללו שבאו מצד שלמעלה, סוד השם הזה שעולה אדם. אדם מסוד נסתר עליון. אדם סוד האותיות, שהרי האדם כלול למעלה וכלול למטה. אדם א' למעלה למעלה, ם סתום שהיא ם מלסרבה המשרה, ד' תחתון שנסתם במערב, וזה כללות שלמעלה ושלמטה, נתקן למעלה ונתקן למטה. כשירדו האותיות הללו למטה כולם כאחד בשלמותו, נמצא זכר ונקבה, ונקבה נדבקה בצידו, עד שהפיל עליו תרדמה וישן, והיה מוטל במקום בית המקדש למטה, ונסר אותו הקדוש ברוך הוא ותיקן אותה כמו שמתקנים את הכלה, והכניסה אליו. זהו שכתוב "ויקח אחת מצלעותיו ויסגור בשר תחתנה". "ויקח" אחת דוקא, בספרי הראשונים מצאנו, זו לילית ראשונה שהיתה עמו והתעברה

¹ והם חג"ת ויסוד (מ"מ).

² נו"ה (מ"מ).

³ מלכות (מ"מ). עי' דע"ה ח"ב דרוש ג ענף י.

⁴ פי' אלהים דקרא היא הבינה או המלכות שנקרא אלהים (מ"מ).

⁵ הם המלאכים שבאו מז"א שנק' אדם (מ"מ).

⁶ פי' מכל הפרצופים (מ"מ).

⁷ כליל לעילא הם ג"ר ולתתא הם ז"ן (מ"מ).

⁸ אריך ואבא (מ"מ). (פי' בינה ועי' פ' תרומה קכו א) (ד"א).

⁹ בינה (מ"מ).

¹⁰ מלכות (מ"מ).

¹¹ שמערב היא מלכות, ד' שם היא ומה שלא הזכיר ז"א כי הוא יושב בחיק הבינה ושם עיקר מושבו

(מ"מ).

¹² כמש"ל אדם רומז לה' פרצופים (מ"מ).

¹³ פי' בית המקדש בגן עדן (מ"מ).

(חלק הד"ו פרצופין לשנים כאומן הזה במגרה) (ד"א).

¹⁴ פי' מדלא קתני צלע מצלעותיו וקתני אחת משמע דאיכא אחריתי והיא לילית א"נ אחת במ"ק עם

המלה לילית (ד"א).

¹⁵ פי' היא חוה השנית שרומזת לפרצוף רחל, ולכך אמר אחת כמו אחת היא יונתי שהיא הנוק' (מ"מ).

¹⁶ עי' ע"ח שער לח פרק ב: ובזה יובן ענין אדה"ר שהיה לו ב' נשים א' (נקרא לילית, וב' היא חוה) [חוה הראשונה נקרא לילית, וחוה ב'], והענין כי אדה"ר הוא דמיון ז"א, וז"א יש לו ב' נקבות לאה ורחל. וכבר ביארנו כי לאה הוא דינין קשין מאד, מפני שהיא אחוריים של אמא. ועוד שהיא [עומדת] למעלה במקום הסתום, אבל רחל היא נמתקת, כי היא במקום גלוי של החסדים. והנה ז"א נקרא אדם כי הוא סוד מ"ה, שהוא הוי"ה דמילוי אלפי"ן, גימטריא מ"ה, ואד"ם. ונודע כי פשוט של הוי"ה הוא העיקר כי המילוי הוא בחי' נקבה, לפי שכולה דינין ומילוי גימטריא אלקים. וגם נקרא מילוי מפני שכל כח הנוקבא ועצמות אורותיה וכחותיה כולם גנוזים תוך הז"א, כי עטרא דגבורה הוא תוך ז"א, ואח"כ יוצא חוץ ממנו, באופן כי הנוקבא הוא מילוי של הז"א. ויקרא יט ע"א (הערת הזוהר). דהיינו בחינת חוה הראשונה (עי' ע"ח לו"ח פרק ב') וטעם

זהר פרשת בראשית

ולא הות לקיבליה עזר [כמה דכתיב (בראשית ב כ) ולאדם לא מצא עזר כנגדו] ומאי עזר סמך עד ההיא שעתא דכתיב (שם יח) לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו¹ תא חזי אדם בתראה דכלא הוה הכי אתחזי למיתי על עלמא שלים

תו א"ר שמעון כתיב (בראשית ב ה) וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהו"ה אלהים על הארץ וגו' וכל שיח השדה אלין לה/א

אלנין רברבין² דנטיעו לבתר והוון זעירין³¹⁰⁹

תא חזי⁴ אדם וחווה דא בסטרא דדא אתבריא⁵ מאי טעמא לא אתבריא אנפין באנפין בגין דכתיב (בראשית ב ה) כי לא המטיר יהו"ה אלהים על הארץ וזווגא לא אשתכח בתקוניה כדקא יאות⁶ וכד אתתקנו האי דלתתא ואתהדרו אנפין באנפין כדין אשתכח לעילא⁷ מנלן מן המשכן דכתיב (שמות מ יז) הוקם המשכן⁸ בגין דמשכן אחרא אתקם עמיה ועד לא אתקם לתתא לא אתקם לעילא

אוף הכא כד אתתקם לתתא אתתקם לעילא ובגין דעד כען לא אתתקן לעילא⁹ לא אתבריא אנפין באנפין וקרא אוכח דכתיב כי לא המטיר יהו"ה אלהים על הארץ¹⁰ ובגיני כך ואדם אין דלא הוה בתקוניה וכד אשתלימת חוה אשתלים

ממנו, ולא היה כנגדו עזר, כמו שכתוב "ולאדם לא מצא עזר כנגדו", מה זה "עזר", סמך. עד אותה שעה שכתוב, "לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו". בא וראה, אדם אחרון לכולם היה, כך ראוי להביא שלום על העולם.

עוד אמר רבי שמעון, כתוב "וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ וגו'". "וכל שיח השדה" אלו

עצים גדולים שינטעו אחר כך ויהיו קטנים.

בא וראה, אדם וחווה נבראו זה בצד זה, ולמה לא נבראו פנים בפנים, בגלל שכתוב "כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ", והזווג לא נמצא בתקונו כראוי. וכשנתקנה זו שלמטה, וחזרו להיות פנים בפנים, כן נמצא למעלה. מנין לנו, מן המשכן, שכתוב "הוקם המשכן", בגלל שמשכן אחר הוקם עמו, וטרם שהוקם למטה לא הוקם למעלה.

גם כאן כשהוקם למטה הוקם למעלה. ומשום שעד עכשיו לא נתקן למעלה, לא נבראו פנים בפנים. והפסוק מוכיח, שכתוב "כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ". ולכן "ואדם אין", שלא היה בתקונו. וכשנשלמה

הדבר, מאחר שהיא נוק' אשר גובר בה הדין לעולם, לכן נקראת בשם לילית שהיא קרובה יותר לקלי' מאשר אדם בעלה (דע"ה ח"ב כ ע"ב).

¹ עי' אריכות בשער מאמרי רשב"י. ויקח א' מצלעותיו, שהיא לילית הראשונה שנק' צלע, ויסוג בשר תחתנה היא חוה השנית שנק' בשר שהלכה חוה הראשונה וחוב הב' ישבה במקומה (מ"מ ועי' שער מאמרי רשב"י).

² זרין (מ"מ).

³ פי' באבא היו כקרני חגבים ובאימא נגדלו (מ"מ). תקון כב ורמז על שהיה תחלת האצילות נעלם תכלית ההעלם (ד"א).

⁴ מנחת יהודה ופרדס בשער מהות והנהגה וזוהר פקודי רנט ע"א (ד"א). פקודי רלא (לש"ו).

⁵ עי' פקודי רלא ע"א. [היינו אב"א] אמנם כל זה הוא רק ביחס לעולמות של אז (כללים ח"א קז ע"ד).

⁶ פי' הגם כי כבר היה הזווג רק לא אשתכח בתיקוניה, פי' כי עדיין לא היו המין מתוקנים ומבוררים ועלתה המלכות אל הבינה, והמין של הבינה הם אשר שימשו אל המלכות (מ"מ).

⁷ דהיינו על ידי המצוות והתפילות של אדה"ר (ע"ח נקודות פרק ו'). עי' לעיל לא רע"א שם משמע כי חזרו פב"פ ביום א' עצמו (לש"ו). עי' דע"ה ח"ב לג ע"א, וצד ע"ד, עי' כללים ח"ב קלז ע"א.

⁸ פי' מנלן שהעליונים תלויים בתחתונים דכתיב הוקם המשכן שרומז למשכן עליון מדלא כתיב הקים אלא הוקם, מאליו (מ"מ).

⁹ פי' כיון שזרין לא נתקנו עדיין והיו אב"א גם אדם וחווה לא אתבריא פב"פ (מ"מ).

¹⁰ ה' אלקים – או"א. להאיר על הארץ – היא המלכות, לתקנה פב"פ בשביל שאין שם מי שיעלה מין (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

אדם וקדם לכן לא אשתלים ורוא דא דעד כען לא אית את סמ"ך בפרשתא¹ ואע"ג דחברייא אמרו² אבל סמ"ך דא עזר ודא עזר דלעילא דאתהדר לעילא אנפין באנפין דכר ונוקבא אסתמך דא לקבל דא ודאי (תהלים קיא ח) סמוכים לעד לעולם עשויים באמת וישר סמוכים דא דכר ונוקבא דאינון סמוכים כחדא [נ"א דא] <דאינון> סמוכים עולם תתאה בעולם עלאה דעד לא אתתקן עולם תתאה לא אתתקן ההוא עולם דקאמרן [נ"א] האי עולם דקא אמרן תליא בעולם דלתתא וכד לא אתתקן עולם דלתתא לא אתתקן ההוא עולם דקא אמרן)

כי לא המטיר יהו"ה אלהי"ם על הארץ דהא דא בדא סמ"ך³ עולם דא תתאה⁴ כד אתתקן ואתהדרו אנפין באנפין ואתתקנו אשתכח סמ"ך לעילא⁵ דהא מקדמת דנא⁶ לא הוה עובדא בתקונא <נ"א עולם בתיקוניה> בנין דלא המטיר יהו"ה אלהי"ם על הארץ ודא בדא תלייא מה כתיב בתריה (בראשית ב ו) ואד יעלה מן הארץ דא תקונא דלתתא לבתר והשקה את כל פני האדמה ואד יעלה מן הארץ דא תיאובתא דנוקבא לגבי דכורא⁷

דבר אחר מאי טעמא לא המטיר בנין דלא אשתכח תקונא דיעלה מן הארץ ועל דא מן ארעא תתאה אתער עובדא לעילא⁸ תא חזי תננא סליק מן ארעא בקדמיתא⁹ ועננא אתער וכלא אתחבר לבתר דא בדא כגוונא דא תננא דקרבתא אתער מתתא ועביד שלימו לעילא ואתחבר כלא דא בדא ואשתלימו¹⁰ כגוונא דא

חווה נשלם אדם, וקודם לכן לא נשלם. וזה הסוד שעד עכשיו אין אות סמך בפרשה, ואף על גב שהחברים אמרו, אבל סמ"ך זה עזר, וזה עזר שלמעלה שחזר למעלה פנים בפנים, זכר ונקבה, נסמך זה כנגד זה בודאי, "סמוכים לעד לעולם עשויים באמת וישר". "סמוכים" זה זכר ונקבה שהם סמוכים כאחד (שהם סמוכים עולם תחתון בעולם עליון, שטרם שנתקן העולם שלמטה, לא נתקן אותו העולם שאמרנו). (העולם הזה שאמרנו תלוי בעולם שלמטה, וכשלא נתקן עולם שלמטה, לא נתקן אותו עולם שאמרנו).

"כי לא המטיר ה' אלהים על הארץ", שהרי הם סמוכים זה בזה. ועולם זה התחתון, כשנתקנו וחזרו להיות פנים בפנים ונתקנו, נמצא סמך למעלה, שהרי מקודם לכן לא היה המעשה בתיקון (עולם בתיקונו), משום שלא המטיר ה' אלהים על הארץ. ואלו תלויים זה בזה. מה כתוב אחריו, "ואד יעלה מן הארץ", זה תיקון שלמטה. אחר כך "והשקה את כל פני האדמה". "ואד יעלה מן הארץ" זו השתוקקות הנקבה לזכר.

דבר אחר, למה לא המטיר, בגלל שלא נמצא תיקון שיעלה מן הארץ, ועל זה מן הארץ התחתונה התעורר מעשה למעלה. בא וראה, עשן עולה מן הארץ בהתחלה וענן מתעורר, ואחר כך הכל מתחבר זה בזה, כדוגמא זו עשן הקרבן מתעורר מלמטה ועושה שלמות למעלה, ומתחבר הכל זה בזה, ונשלמים כדוגמא זו למעלה.

¹ תימה דתרי זמני כתיב לעיל הוא הסובב וצ"ע (עי' בב"ר פ"ז) (ד"א). פי' פרשתא השייכא לאדם ויקח ה' אלקים את האדם עד ויסגור לא יש אות ס' ולא אמר בתורה אלא בפרשתא ואין כאן צ"ע. הרש"ב. ובמק"מ כ' מבראשית. ואפשר דהוא הסובב אינו מעיקר הפרשה רק ד' נהרות לבד, מא"ן (נ"א). עי' ביאורו לס"ח סימן רנט שמביא ממדרש ב"ר פ' יז שאמר שם ג"כ כדברי הזהר ואח"כ מקשה שם המדרש בעצמו ואם יאמר לך אדם הוא הסובב תאמר לו כו' ע"ש ושם (לש"ו).

² הטעם לפי הפשט אבל לפי הסוד בא לרמוז שלא חזרו ז"ן פב"פ עד שחזרו אדם וחווה פב"פ והיו עזר זה לזה (מ"מ).

³ זה תלוי בזה, תחנונים בעיונים ועליונים בתחנונים (מ"מ).

⁴ אדם וחווה (מ"מ).

⁵ חזרו זון פב"פ (מ"מ).

⁶ קודם בריאת העולם הזה, היו ז"ן אב"א (מ"מ).

⁷ פי' לא דלא המטיר נמשכת עד ואד יעלה וגו' וכן וכבודי לאחר לא אתן וגו' וכן ואל ימות ויהי מתיו מספר (ד"א).

⁸ כוונתו שעל ידי מעשי אדה"ר חזרו ז"ן דאצילות להיות פב"פ (כללים ח"ב קלז ע"א).

⁹ עשן עולה מלמטה תחלה והוא מבואר (ד"א).

¹⁰ מקבלים מוחין (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

לעילא¹ אתערותא שרי מתתא ולבתר אשתלים כלא ואלמלא שכנסת ישראל שריא באתערותא בקדמיתא לא אתער לקבלה ההוא דלעילא ובתיאובתא דלתתא אשתלים לעילא

רבי אבא אמר אמאי כתיב (שם ט) ועין החיים בתוך הגן ועין הדעת טוב ורע עין החיים הא תנינן דמהלך חמש מאה שנין² הוה וכל מימיו דבראשית³ מתפלגין תחותיו עין החיים במציעות דגנתא ממש⁴ והוא נטיל כל מימיו דבראשית ומתפלגין תחותיו דהא ההוא נהר⁵ דנגיד ונפיק⁶ הוא שריא על ההוא גנתא ועייל (בה)⁷ [ביה] ומתמן מתפלגין מיא לכמה סטרין⁸ ונטיל כלא ההיא גנתא ולבתר נפקי מנה ומתפלגין לכמה נחלין לתתא⁹ כמה דאת אמר (תהלים קד יא) ישקו כל חיתו שדי כמה דנפקין מההוא עלמא עלאה¹⁰ ואשקי לאינון טורין עלאיין¹¹ דאפרסמונא דכיא לבתר כד מטאן לעין החיים מתפלגין תחותיו בכל סטר כפום ארחוי

ועין הדעת טוב ורע אמאי אקרי הכי דהא [עין] דא לאו איהו באמצעיתא אבל עין הדעת טוב ורע מאי הוא אלא בגין דינקא מתרין סטרין וידע לון כמאן דיניק מתקא ומרירא ובגין דינקא מתרין סטרין¹² וידע לון ושריא בנווייהו¹³ אקרי הכי [טוב ורע] וכל אינון נטיעין שריין עלייהו¹⁴ וביה אחידן נטיעין אחרנין עלאיין¹⁵ ואינון אקרין ארזי

התעוררות מתחילה מלמטה ואחר כך הכל נשלם. ואלמלא שכנסת ישראל מתחילה בהתעוררות בהתחלה, לא יתעורר כנגדה אותו שלמעלה. ובהשתוקקות שלמטה נשלם למעלה.

רבי אבא אמר, למה כתוב "ועין החיים בתוך הגן ועין הדעת טוב ורע", "עין החיים" הרי שנינו שמהלך חמש מאות שנים היה, וכל מימי בראשית נחלקים תחתיו. עין החיים ממש באמצע הגן, והוא לוקח כל מימי בראשית ונחלקים תחתיו, שהרי אותו נהר ששופע ויוצא, הוא שורה על אותו הגן ונכנס בו, ומשם נחלקים המים לכמה צדדים. ואותו הגן לוקח הכל. ואחר כך יוצאים ממנה ונחלקים לכמה נחלים למטה, כמו שנאמר "ישקו כל חיתו שדי", כמו שיוצאים מאותו עולם עליון ומשקה את אותם הרים עליונים של אפרסמון טהור. אחר כך כשמגיעים לעין החיים, נחלקים תחתיו בכל צד כפי דרכו.

"ועין הדעת טוב ורע". למה נקרא כך, שהרי עין זה אינו באמצע, אבל "עין הדעת טוב ורע" מהו. אלא בגלל שיונק משני צדדים, ויודע אותם, כמי שיונק מתוק ומר. ובגלל שיונק משני צדדים ויודע אותם ושורה בתוכם נקרא כך, "טוב ורע". וכל אותם נטיעות שורים עליהם, ובו אחוזים נטיעות אחרות עליונות, והם נקראים "ארזי לבנון". מי הם "ארזי לבנון", אותם

¹ פי' כמו שהשכינה אינה מתעוררת אל הזווג עד דשריית אתערותא מתתא מסוד מעשה הצדיקים שמעלים לה מ"ן, כן הז"א אינו מתעורר עד שהמלכות תתקטט במ"ן שבה, ואז יתעורר הוא להשפיע בה מ"ד (מ"מ).

² ה' חסדים וכל א' כלול מעשר וכו' הם ת"ק (מ"מ).

³ פי' המוחין דא"א שנקראים בראשית (מ"מ).

⁴ פי' הקו האמצעי (דע"ה ח"ב מג ע"ד).

⁵ יסוד דז"א (מ"מ).

⁶ עי' אד"ר קלח ע"ב, ועי' ב"ע (קצז ע"א), "דנגיד" הוא מסט' דחכמה, והוא באתפשטותיה לתתא לבינה. ובבינה שם הוא "נפיק".

⁷ פי' שנכנס במלכות (מ"מ).

⁸ פי' מיסוד הנזכר מתחלקים החסדים והגבורות וגם הארת המוחין (מ"מ).

⁹ פי' אחר שמתפשטים במלכות יוצאים ממנה לבי"ע (מ"מ).

¹⁰ בינה (מ"מ).

¹¹ הם ו"ק דז"א ששרשם מאימא שנקראת אפרסמונא דכייא (מ"מ).

¹² סטרין הם חו"ג ה' חסדים נקראים טוב, וה' גבורות מתכליתם יש יניקה לקלי' ולכן נקראים רע (מ"מ).

¹³ המלכות שורה בין תרין דרועין שהם חו"ג (מ"מ).

¹⁴ ו"ק דז"א (מ"מ).

¹⁵ פ' הפנימיות דז"ן ששרשם מאבא הנקרא לבנון, כי שקיו דאילנא שהם פנימיות ז"א הם מאבא (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

לבנון מאן אינון¹ ארזי לבנון אינון [שית יומין עלאין דקאמרן] (ששת ימי בראשית כדאמרן) ארזי לבנון אשר נטע (תהלים קד מז) נטיעות ודאי² דאתקיימו לבתר מכאן ולהלאה³ סמ"ך מאי היא ויסגור בשר תחתנה⁴ בסטרוי הוה והוה דא בסטרוי דדא ודאי עקרן קב"ה ושתיל לה/ב

לון <באתר> (לאחר) אחרא⁵ ואתהדרו אנפין באנפין לקיומא כגוונא דא סמיכן עלמין עקרן קב"ה ושתיל לון באתר אחרא ואתקיימו בקיומא שלים

ואמר רבי אבא מנלן דאדם וחווה נטיעין הוה דכתיב (ישעיה ס כא) נצר מטעי מעשה ידי להתפאר מעשה ידי דייקא דלא אשתדלו בהון בריין אחרנין וכתיב (שם יז יא) ביום נטעך תשגשגי דבהווא יומא דאתנטעו בעלמא (אתאחדו) וסרחו⁶ תנן הנטיעות כקרני חגבים הו⁷ ונהורא דלהון דקיק ולא הוה נהרין כיון דאתנטעו ואתתקנו⁸ אתרביאו בנהורא ואקרון ארזי לבנון⁹ ואדם וחווה עד דאתנטעו לא

ששה ימים עליונים, ששת ימי בראשית שאמרנו. "ארזי לבנון אשר נטע", נטיעות ודאי שהתקיימו אחר כך, מכאן והלאה סמ"ך. מהי "ויסגור בשר תחתנה", בצדו היתה, והיה זה בצד זה. ודאי הקדוש ברוך הוא עקר אותם ושתל

אותם במקום אחר, וחזרו להיות פנים בפנים לקיום. כדוגמא זו סמוכים העולמות, עקר אותם הקדוש ברוך הוא ושתל אותם במקום אחר והתקיימו בקיום שלם.

ואמר רבי אבא, מנין לנו שאדם וחווה היו נטועים, שכתוב "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", מעשה ידי דוקא, שלא השתדלו בהם בריות אחרות. וכתוב "ביום נטעך תשגשגי", שבאותו יום שניטעו בעולם, סרחו. שנינו, הנטיעות היו כקרני חגבים ואורם דקיק ולא היו מאירים. כיון שניטעו ונתקנו, התרבו באור ונקראו ארזי לבנון. ואדם וחווה עד שננטעו, לא התרבו באור ולא העלו ריח, בודאי, נעקרו ונשתלו ונתקנו כראוי.

¹ לעיל לא ע"א (הערת הזוהר).

² ארזי לבנון הם ז'ין אשר היו תחלה אב"א ולא היו יכולים להזדווג אז אלא בהיכל אר"א ואח"כ נסרם והחזירם פב"פ למטה במקומם וזהו ענין הנטיעה שנטעם פב"פ למטה במקומם ואתקיימו כי בהיותם אב"א לא היה להם קיום והעמדה (מ"מ).

³ פי' אחר שחזרו ז'ין פב"פ נזכרה אות ס' להורות שהם סמוכים דא לקביל דא, מה שלא היה כן מתחילה שהיו אב"א דא בסטרוי דדא (מ"מ).

⁴ עי' בפתי"ש יעקב ולא פק כג, ונתיב קיצור אבי"ע פרק ח'.

⁵ דהיינו מציאות המלכות בהיותה למטה מת"ת נקשרים ששה בששה חסד ביסוד ויסוד בחסד וכיוצא פנים אל פנים, וז"ש ואתהדרו אנפין באפנין בקיומא, והיינו שתילתן בה והיינו סוד עצי ה' וז"ש כג"ד סמיכן עלמין ת"ת ומלכות, ועקרן קב"ה ממציות ד"ו פרצופים אל מציאות ו"ד וזהו שאמר ושתיל לון באתר אחרא ואתקיימו בקיומא בסוד היחוד (אור יקר). פי' ז'ין היו באבא כקרני חגבים ועקרו משם ושתיל לון באתר אחרא שהיא הבינה ונתקנו שם ואז חזרו פב"פ (מ"מ). כלומר שהוציאם מארץ אדום להביאם לתוך ג"ע הרי הוא נ' שערי בינה (בהגר"א על תיקו"ז ק ע"ב).

⁶ פי' ביום אשר חזרו פב"פ חטאו (מ"מ).

⁷ פי' תחילה בהיות ז'ין אב"א היו הנטיעות כקרני חגבים כי כיון שהיו אב"א לא היה נמשך להם האור הגדול הראוי להם וכיון שחזרו פב"פ שהוא ענין נטיעה ושתילה אז אתרביאו בנהורא (מ"מ). כל היצירה נהיית מעט מעט (בהגר"א על ספד"צ כב ע"ד ד"ה וז"ש כד שמע). כן היא המציאות וכך יהיה עד תחיית המתים, ואז תהיה המציאות בבחינת "ארזי לבנון" (כללים ח"א פט ע"ד). אמנם כאן מתבאר שכל תיקון אינו גילוי חדש אלא תוספת על הקיים (כללים ח"ב נח ע"ג). ועי' ע"ח שער התיקון פרק ה, ואז היא לא היתה מציאות ממש אלא רק בתורת שרשי מציאות (דע"ה ח"א טז ע"ג), ורק מלכיות אינן נקראות לא בשם נקודות ולא בשם אצילות (דע"ה ח"ב יז ע"ד). וכן הוא במדרש רבה בראשית ר"פ טו (לש"ו).

⁸ בתיקון דמעשה בראשית (דע"ה ח"א ע"א ע"ג).

⁹ ענין ז"א כי ג' בחינות היו לו, האחד, בהיותו בתוך הבינה, והוא הנקרא זמן עיבור הראשון. והשני, הוא אחר שנולד ויצא לחוץ, ואז נקרא זמן היניקה. והשלישי, הוא בעת הגדלת המוחין אשר לו, ואז הוא זמן העיבור השני. וזהו סוד הנטיעות הנז', שהוא ז"א הנרמז באות ו' של ההו"ה, שהיא צורת נטיעה אחת אשר נוטע בתוך מעי אמו, ואח"כ הגדילו ו' קצוותיו (שער מאמרי רשב"י). לעיל כט ע"א (לש"ו).

זהר פרשת בראשית

אתרביאו [בנהורא]¹ ולא סליקו ריחא² ודאי
אתעקרו ואשתילו³ ואתתקנו כדקא יאות⁴

ויצו יהו"ה אלהים (בראשית ב טז) הא תנינן
לית צו אלא ע"ז [יהו"ה] זו ברכת השם אלהים
אלו הדיינין על האדם זו שפיכות דמים לאמר זו
גלוי עריות מכל עין הגן ולא גזל אבל תאכל ולא
אבר מן החי (וכו' לאמר דא אתתא) ושפיר מכל
עין הגן אבל תאכל [דשריא] (ושריא) ליה כלא
<דליכלינהו> (דכלהו) ביחודא⁵ דהא חזינן
אברהם אבל יצחק ויעקב וכל נביאים אכלו וחיו
אבל אילנא דא אילנא דמותא איהו [נ"א] כמה
דכתיב (בראשית ב יז) ומעין הדעת טוב ורע לא
תאכל ממנו מאן דנטיל ליה בלחודוי מית דהא
סמא דמותא נטיל [נ"א] בגין דאיהו מפריש ליה
מן חיין ועל דא כי ביום אכלך ממנו מות תמות
בגין דקא פריש נטיעין

רבי יהודה שאיל לרבי שמעון הא דתנינן אדם
הראשון מושך בערלתו הוה⁶ מאי הוא א"ל
דפריש ברית קדש מאתריה⁷ (ומחולקיה) ודאי
מושך בערלה הוה ושבק ברית קדש ודבק
בערלה ואתפתה במלה דנחש ומפרי העין דא
אתתא⁸ לא תאכל ממנו בגין דכתיב (משלי ה ה)
רגליה יורדות מות שאול צעדיה יתמוכו ובהאי
הוי פרי דהא באחרא⁹ לא הוי פרי כי ביום אכלך
ממנו מות תמות בגין דאילנא דמותא הוי
כדקאמרן דכתיב רגליה יורדות מות

[נ"א] והנחש היה ערום מכל חית השדה
(בראשית ג א) רבי יוסי אמר האי אילנא דקא
אמרן הוה מתשקי מלעילא ואתרבי¹⁰ והוה חדי
כמה דאת אמר (שם ב י) ונהר יוצא מעדן

"ויצו ה' אלהים", הרי שנינו, אין צו אלא
עבודה זרה, "ה" זו ברכת השם, "אלהים"
אלו הדינים, "על האדם" זו שפיכות דמים,
"לאמר" זו גלוי עריות, "מכל עין הגן" ולא
גזל, "אכל תאכל" ולא אבר מן החי, ויפה.
"מכל עין הגן אכל תאכל" שהתיר לו הכל
לאכלם יחד, שהרי ראינו אברהם אכל,
יצחק ויעקב וכל הנביאים אכלו וחיו. אבל
עץ זה, עץ המות הוא, (כמו שכתוב "ומעין
הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו"). מי
שנוטלו לבדו, מת, שהרי לקח סם המות
(בגלל שהוא מפרידו מהחיים), ועל זה "כי
ביום אכלך ממנו מות תמות", בגלל
שמפריד הנטיעות.

רבי יהודה שאל את רבי שמעון, מה זה
שנינו, אדם הראשון היה מושך בערלתו.
אמר לו, שהפריד ברית קודש ממקומו
ומחלקו, ודאי שהיה מושך בערלה. ועזב
ברית קודש ודבק בערלה והתפתה בדבר
הנחש. "ומפרי העין" זו אשה, "לא תאכל
ממנו" בגלל שכתוב "רגליה יורדות מות
שאול צעדיה יתמוכו". ובזה היה פרי, שהרי
באחר לא היה פרי, "כי ביום אכלך ממנו
מות תמות", בגלל זה עץ המות היה, כמו
שאמרנו שכתוב "רגליה יורדות מות".

"והנחש היה ערום מכל חית השדה".
רבי יוסי אמר, האילן הזה שאמרנו היה
משקה מלמעלה וגדל והיה שמח, כמו
שנאמר "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן".

¹ פי' גם הם קודם שחזרו פב"פ לא אתרביאו בנהורא שלא נמשכה בהם הנשמה עליונה עד שחזרו פב"פ (מ"מ).

² דהיינו התעוררות עליית ריח טוב של מעשיהם הטובים עד שחזרו פב"פ (מ"מ).

³ פי' בבטן אמא (בהגר"א על ספד"צ כ ע"ד ד"ה אתעקר).

⁴ כלול בזה מש"כ בלשון היו בסוד נקודות ואח"כ אשתילו באתר אחרא (זהר בראשית לה ע"ב) ושם
אשלימו (בבהגר"א על תז"ח יט ע"ד).

⁵ ופי' שלא נאסר לאדה"ר רק לאכול מעץ הדעת לבדו אבל אם יחבר עץ הדעת עם עץ החיים שרי לפי
שכשמחבר עץ החיים עם עץ הדעת מחבר ז'ין כאחד ואז אין רגליה יורדות מות אלא כולה עלתה נגד עץ
החיים לכן לא נאסר לו אם יחבר שניהם, אבל כשאוכל עץ הדעת לבדו הוי פירודא ח"ו (מ"מ).

⁶ מנחת יהודה דף קיט (ד"א).

⁷ פי' שמפריד יסוד מן המלכות (מ"מ).

⁸ כאן מתבאר שהיה איסור זיווג בין אדם לחוה (דע"ה ח"ב קמט ע"ג).

⁹ פי' בנחש (מ"מ).

¹⁰ היה נשקה בשפע העליון ונתרבה למעלה ברוב שמחה והוא הכל יחוד בלי פירוד כי אין פירוד אלא
למטה בעולם הנפרדים כמ"ש ומשם יפרד וגו' (ד"א). מלכות. הרשב"ב (נ"א).

זהר פרשת בראשית

להשקות את הגן הגן דא אתתא ונהר דא הוה עייל ביה ואשקי ליה והוה כלא חד (וכדין יהוה אחד ושמו אחד (זכריה יד ט)) דהא מתמן ולתתא איהו פרודא דכתיב (בראשית ב י) ומשם יפרד

והנחש רבי יצחק אמר דא יצר הרע רבי יהודה אמר נחש ממש אתו לקמיה דרבי שמעון אמר לון ודאי כלא חד וסמא"ל הוה ואתחזי על נחש וצולמיה דנחש דא איהו שטן וכלא חד תנינא בההיא שעתא נחת סמא"ל מן שמיא רכיב על נחש דא¹ וצולמיה הוה חמאן כל בריין וערקן מניה ומטו לגבי אתתא במלין וגרימו מותא לעלמא ודאי בחכמה אייתי סמאל לווטין על עלמא וחבל אילנא קדמאה דברא קב"ה בעלמא ומלה דא הוי תלי על סמאל עד דאתא אילנא אחרא קדישא דאיהו יעקב ונטל מניה ברכאן² דלא יתברך סמא"ל לעילא ועשו לתתא דהא יעקב דוגמא דאדם הראשון הוה³ (ושופריה) דיעקב שופריה דאדם הראשון הוה ועל דא כמה דמנע סמאל ברכאן מאילנא קדמאה הכי נמי מנע יעקב דאיהו אילנא דוגמא דאדם מסמאל ברכאן מלעילא ומתתא ויעקב דידיה נטיל בכלא ועל דא (בראשית לב כד) ויאבק איש עמו כתיב (שם ג א) והנחש היה ערום דא יצר הרע דא מלאך המות ובגין דנחש איהו מלאך המות גרם מותא לכל עלמא ודא הוא רזא דכתיב (שם ו יג) קץ כל בשר בא לפני דא הוא קצא דכל בשרא דנטיל נשמתא לכל בשרא ואקרי הכי⁴

ויאמר אל האשה אף⁵ רבי יוסי אמר באף פתח ואף אטיל בעלמא אמר לה לו/א

"הגן" זו אשה, ונהר זה היה נכנס בה ומשקה אותה, והיה הכל אחד (ואז "ה' אחד ושמו אחד"), שהרי משם ולמטה הוא פרוד, שכתוב "ומשם יפרד".

"והנחש", רבי יצחק אמר, זה יצר הרע, רבי יהודה אמר, נחש ממש. באו לפני רבי שמעון, אמר להם, ודאי הכל אחד, וסמא"ל היה, ונראה על נחש, וצלמו של הנחש הזה הוא שטן, והכל אחד. שנינו, באותה שעה ירד סמא"ל מהשמים רכוב על נחש זה, וכל הבריות היו רואים צלמו ובורחים ממנו, והגיעו לאשה בדברים וגרמו מות לעולם. ודאי בחכמה הביא סמא"ל קללות על העולם וחיבל את האילן הקדמון שברא הקדוש ברוך הוא בעולם, ודבר זה היה תלוי על סמא"ל, עד שבא אילן אחר קדוש שהוא יעקב, ונטל ממנו ברכות שלא יתברך סמא"ל למעלה ועשו למטה. שהרי יעקב דוגמת אדם הראשון היה (ויפיו), שיעקב יפיו של אדם הראשון היה. ועל כן, כמו שמנע סמא"ל ברכות מהאילן הראשון, כך גם מנע יעקב שהוא אילן, דוגמת אדם מסמא"ל, ברכות מלמעלה ומלמטה. ויעקב לקח את שלו בכל, ועל זה "ויאבק איש עמו". כתוב "והנחש היה ערום" זה יצר הרע, זה מלאך המות. ומשום שהנחש הוא מלאך המות, גרם מות לכל העולם, וזהו סוד שכתוב "קץ כל בשר בא לפני", זהו קץ של כל בשר שנוטל הנשמה לכל בשר, ונקרא כך.

"ויאמר אל האשה אף". רבי יוסי אמר, באף פתח ואף הטיל בעולם. אמר לה

¹ קודם החטא לא היה הנחש רע ממש, אלא שהוא היה מבחי' דעת, והוא היה העץ הדעת טוב ורע מחלקי החי שבהדצח"מ, ולכן נאמר עליו "והנחש היה ערום מכל חית השדה" ומכיוון שהיה מתוקף הדינים הקשים, והיה כלי מוכן ומוכשר לכך, ירד הס"מ ונתלבש בו, והלך אצל חוה ופיתה אותה וכמ"ש בפרקי דר' אליעזר פ' י"ג שכל רשעתו של נחש היה ע"י הס"מ שנתלבש בו, ואמר שם משל למה הדבר דומה, לאדם שיש בו רוח רעה וכל המעשים שהוא עושה אינו עושה מדעתו אלא מדעת הרוח הרעה שיש בו, כך הנחש, כל מעשיו שעשה וכל דבריו שדיבר לא דיבר ולא עשה אלא מדעתו של ס"מ (דע"ה ח"ב מ ע"ג).

² במה שנטל יעקב הברכות מעשו בחכמה תיקן חטא אדה"ר שגם ס"מ בחכמה נטל מתחלה והביא קללות. א"מ (נ"א).

³ תולדות קמב ע"ב (ד"א).

⁴ מה שחסר כאן עי' בסוף הספר סי' לד (הערת הזוהר).

⁵ א"ף חוזק הדין שבו אחוז הקלי' (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

לאתתא באילנא דא¹ ברא קב"ה עלמא ודאי אכלו מניה והייתם כאלהי"ם² יודעי טוב ורע (בראשית ג ה) דהא איהו הכי הוי (והוא היודע טוב ורע) אלהי"ם שמיה עץ הדעת טוב ורע ועל [דא והייתם כאלהי"ם יודעי וגו']

אמר רבי יהודה לא אמר הכי דאלו אמר באילנא דא ברא קב"ה עלמא יאות הוה³ כי הוא כגרון ביד החוצב בו אבל לא אמר אלא מאילנא דא אכל קב"ה⁴ וכדין ברא עלמא וכל אומן סני לחבריה אכלו מניה ואתון תהון בראן עלמין ועל דא כי יודע אלהי"ם כי ביום אכלכם ממנו וגו' ובגין דאיהו ידע דא אפקיד לכו עליה דלא תיכלו מניה אמר רבי יצחק בכלא מלילו שקרא בשירותא⁵ דאמרו שקרא הוה דכתיב (בראשית ג א) אף כי אמר אלהי"ם לא תאכלו מכל עץ הגן ולא הכי דהא כתיב (שם ב טז) מכל עץ הגן אכל תאכל וכלהו שרא ליה

אמר רבי יוסי הא [ד]תנינן דפקיד ליה קב"ה על ע"ז דכתיב (שם) ויצו יהו"ה [על ברכת השם] אלהי"ם על הדינין על האדם על שפיכות דמים לאמר על גלוי עריות וכי כמה אנשי הוה בעלמא דאיהו אצטריך דא אלא ודאי בלא על האי אילנא הוה בגין דביה אחידן כל אלין פקודין דכל מאן דנטיל ליה בלחודו⁶ עביד פרישו ונטיל ליה באוכלוסין דלתתא דאחידן ביה ונטיל ע"ז ושפיכות דמים וגלוי עריות⁷

ע"ז באינון רברבי ממנן שפיכות דמים בהאי אילנא תליין דאיהו בסטר גבורה וסמאל אתפקד על דא גלוי עריות אשה היא ואנתתא אקרי

לאשה, באילן זה ברא הקדוש ברוך הוא ודאי את העולם, אכלו ממנו והייתם כאלהים יודעי טוב ורע, שהרי הוא כך נהיה אלהים, שמו עץ הדעת טוב ורע, ועל זה "והייתם כאלהים ידעי וגו'".

אמר רבי יהודה, לא אמר כך, שאילו אמר באילן זה ברא הקדוש ברוך הוא את העולם נאה היה, כי הוא כגרון ביד החוצב בו, אבל לא אמר אלא מאילן זה אכל הקדוש ברוך הוא ואז ברא את העולם, וכל א מן שונא את חבירו, תאכלו ממנו ואתם תהיו בוראי עולמות. ועל זה, "כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו וגו'". ומשום שהוא ידע את זה, צוה אתכם עליו שלא תאכלו ממנו. אמר רבי יצחק, בכל דיבוריו שיקר [הנחש], בתחילה שיקר שכתוב "אף כי אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן", ולא כך, שהרי כתוב "מכל עץ הגן אכל תאכל", וכולם התיר לו.

אמר רבי יוסי, הרי שנינו שצוה אותו הקדוש ברוך הוא על עבודה זרה, שכתוב "ויצו". "ה" על ברכת השם. "אלהים" על הדינים. "על האדם" על שפיכות דמים. "לאמר" על גלוי עריות. וכי כמה אנשים היו בעולם שהוא צריך זה. אלא ודאי הכל על האילן הזה היה, משום שבו אחוזים כל המצוות הללו, שכל מי שלוקח אותו לבד, עושה פירוד, ולוקח אותו באוכלוסים שלמטה שאחוזים בו, ולקח עבודה זרה ושפיכות דמים וגלוי עריות.

עבודה זרה באותם שרים ממונים. שפיכות דמים תלויים באילן הזה, שהוא בצד גבורה, וסמאל ממונה על זה. גלוי

¹ מלכות (אור יקר).

² מדת המלכות, יודעי טוב ורע, תקבלו הדין והרחמים שבה שתיהם (אור יקר), ועי' תיקו"ז קיב ע"ב.

³ שהרי היה מיחד באומרו באילנא דא שמורה ייחוד קב"ה באילנא (אור יקר). פי' שהבינה ע"י המלכות תיקנה בי"ע (מ"מ).

⁴ זה סיבה לכל, וממנו קבל כל העולם, ואם כן אין אתם צריכים אלא לקבל ממנו, ולא ממי שהוא מקבל ממנו, מה לכם לתולדה הא לכם השורש ותשוו לו (אור יקר).

⁵ בכל דברי הנחש היה מתחלה ועד סוף הכל שקר גמור (ד"א).

⁶ שמפריד ובהיותה נפרדת ח"ו הרי עבודה זרה, שאינון ממנן רברבין מתדבקין לה, והוא שם אומנותו בהם, ועובד זולת קונו. וכן שפיכות דמים, כי בהתגבר הדין בה הנה יגרום החוטא להרוג מי שלא נתחייב מיתה במשפט, בסוד ויש נספה בלא משפט, שפירשו בזוהר, והיינו על ידי סמאל משנתן רשות למשחית לחבל אינו מבחין וכו' (אור יקר).

⁷ כי בהיותו מפריד גורם זוהמת הנחש שבה על חוה (אור יקר). אדה"ר נתגלגל בג' אבות, ולכן נקראים אבות, על שם האב הראשון שהוא אדה"ר. ונתבאר בספר התיקונים, בתיקון ס"ט וע', כי נפשו של אדם נתגלגלה באברהם. ורוחו ביצחק. ונשמתו ביעקב. גם נתבאר בר"מ בפרשת קדושים [בהר קיא ע"ב], כי אברהם תקן עון ע"ז. ויצחק תקן עון ש"ד. ויעקב, תקן עון ג"ע (שער הפסוקים - פרשת ויגש).

זהר פרשת בראשית

ואסיר לזמנא לאנתתא בלחודהא אלא עם בעלה
דלא יהא חשיד בגלוי עריות ועל דא בכלהו
אתפקד בהאי אילנא כיון דאכל מניה בכלהו
עבר דהא כלא אחיד ביה

רבי יהודה אמר ודאי מלה דא הכי הוא
דאסיר לאתיחדא עם אנתתא בלחודהא אלא
אם כן בעלה עמה

מה עבר ההוא רשע אמר הא מטיתי¹ להאי
אילנא ולא מתי אופ את קריב ומטי בידך ביה
ולא תמות² ומלה דא הוא אוסיף לה מגרמיה³

מיד ותרא האשה כי טוב וגו' במה חמאת א"ר
יצחק ההוא [אילנא] (שדה) סליק ריחין כמה
דאת אמר (בראשית כז כז) כריח שדה אשר
ברכו יהו"ה ובגין ההוא ריח דהוה סליק חמדת
ליה למיכל מניה רבי יוסי אמר ראיה הוה⁴ א"ל
רבי יהודה והא כתיב (שם ג ז) ותפקחנה⁵ עיני
שניהם א"ל האי ראיה בשיעורא⁶ דאילנא נקמת
ליה [נ"א שיעורא דלבא הות] דכתיב (שם ו)
ותרא האשה דייקא⁷

ותרא האשה כי טוב (בראשית גו) חמאת ולא
חמאת⁸ כי טוב חמאת כי טוב ולא אתישבת
ביה⁹ מה כתיב לבתר (שם) ותקח מפריו ולא
כתיב ותקח ממנו¹⁰ והיא אתדבקת באתר
דמותא¹¹ וגרימת לכל עלמא מותא ואתפרישת
חיי מן מותא ובחובא דא גרים פרישותא
לאפרשא אתתא מבעלה דהא קו"ל מדבור לא

עריות אשה היא, ואשה נקראת, ואסור
לזמן את האשה בלבדה אלא עם בעלה,
שלא יהיה חשוד בגלוי עריות. ועל זה
בכולם הצטוו באילן הזה, כיון שאכל ממנו
עבר בכולם, שהרי הכל אחוז בו.

רבי יהודה אמר, ודאי דבר זה כך הוא,
שאסור להתיחד עם אשה בלבדה אלא אם
כן בעלה עמה.

מה עשה אותו רשע, אמר, הרי הגעתי
לאילן הזה ולא מתתי, גם ת התקרבי וגעי
בידך בו ולא תמותי, ודבר זה הוא הוסיף לה
מעצמו.

מיד "ותרא האשה כי טוב וגו'", במה
ראתה, אמר רבי יצחק, אותו אילן (שדה)
העלה ריחות, כמו שנאמר "כריח שדה אשר
ברכו ה'". ובגלל אותו ריח שהיה עולה,
חמדה אותו לאכול ממנו. רבי יוסי אמר,
ראיה היתה. אמר לו רבי יהודה, והרי כתוב
"ותפקחנה עיני שניהם". אמר לו, ראיה זו
בשיעור של האילן לקחה אותו (שיעור הלב
היתה), שכתוב "ותרא האשה" דוקא.

"ותרא האשה כי טוב", ראתה ולא
ראתה, "כי טוב", ראתה כי טוב ולא
התיישבה בו. מה כתוב אחר כך, "ותקח
מפריו", ולא כתוב ותקח ממנו, והיא נדבקה
במקום המות, וגרמה לכל העולם מות,
והפרידה חיים ממות. ובחטא זה גרם פירוד
להפריד אשה מבעלה, שהרי קול מדיבור לא
נפרדים לעולמים, ומי שמפריד קול מדיבור,

¹ נגעתי (ד"א).

² משמע שאדה"ר הוסיף לחוה צווי של נגיעה מדעתו. א"מ (כן כתבו הרב תורת חיים בסנהדרין כ"ט והרב כלי יקר מדנפשייהו והוא אבות דר"נ פ"א. מא"י) (נ"א).

³ אדם הזהיר את חוה על איסור עץ הדעת, והוסיף סייג לדבר ואסר את הנגיעה ג"כ משום שנשים דעתן קלה (דע"ה ח"ב קמו ע"ב).

⁴ פי' לא כסברת ר' יצחק שהריחה ריח טוב מהאילן אלא ראתה האילן שהיא המלכות, ולכן חמדה פירותיו (מ"מ).

⁵ אחר החטא, דמשמע קודם החטא לא היה להם פקחת עין להשיג מהות הדברים ואיך ראתה הארת המלכות (מ"מ).

⁶ פי' ראיה שכלית, שהשיגה שיעור האילן וכחו, אבל בענייני עולם הזה לא נפקחו בו עיניהם עד אחר החטא וראיה שכלית היתה להם מקודם (מ"מ). שראתה והשיגה שיעור האילן וכחו באופן שנתנה שיעור וכח מיוחד למדה זו שהוא האילן ולפריו וע"י זה גרמה לעצמה פרישות להיות מופרשת מבעלה בימי נדוטה תרומה קמד ומנחת יהודה דף קיז מענין זה (ד"א).

⁷ שמחמת ראיה חמדה, ותראה היא ראיה ממש (מ"מ).

⁸ פי' ראתה הארת היסוד שהיה מאיר למלכות, ולא השיג אותה הארה יפה, כמ"ש חמאת כי טוב ולא אתישבת ביה (מ"מ).

⁹ ר"ל ראתה הארת היסוד ולא השיגה אותה יפה (מ"מ).

¹⁰ פי' שלקחה הארת המלכות ולא לקחה הארת היסוד וזהו הפירוד (מ"מ).

¹¹ מלכות (שעה"כ נפילת אפים ה).

זהר פרשת בראשית

מתאלם, ולא יכול לדבר. וכיון שנטל ממנו דיבור, נתן לעפר.¹

מתפרשן לעלמין! ומאן דמפריש קול מדבור אתאלם ולא יכיל למללא² וכיון דאשתקל מניה מלולא אתייהיב לעפרא³

א"ר שמעון כתיב (תהלים לט ג) נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעכר נאלמתי דומיה האי קרא כנסת ישראל [אמרו] (אמרתו דאיהו) בגלותא מאי טעמא בגין דקול מדבר ליה לדבור כיון דאיהו בגלותא קול אתפרש מינה ומלה לא אשתמע⁴ ועל דא נאלמתי דומיה וגוי מאי טעמא בגין דהחשיתי מטוב דלא אזיל קול בהדה וישראל אמרי (שם סה ב) לך דומיה תהלה מאי דומיה דא תהלה לדוד דאיהו דומיה בגלותא ושתיקא בלא קול א"ר יצחק מאי לך בגינך איהו דומיה ושתיקא דאסתלקא מנה קול⁵ ותקח מפריו הא תנינן סחטה ענבים⁶ ויהבת ליה וגרמו מותא לכל עלמא דהא אילנא דא ביה שריא מותא והוא אילנא דשלטא בליליא

לד/ב

וכד איהו שלטא כל בני עלמא טעמו טעמא דמותא⁷ אלא אינון בני מהימנותא מקדמי ויהבו ליה נפשיהו בפקדונא⁸ ובגין דאיהו בפקדונא אתהדרו נפשאן לאתריהו ועל דא (תהלים צב ג) ואמונתך בלילות כתיב

ותפקחנה עיני שניהם (בראשית ג ז) רבי חייא אמר דהא אתפקחו למנדע בישין דעלמא מה דלא ידעו עד השתא כיון דידעו ואתפקחו למנדע ביש כדין ידעו כי ערומים הם דאבדו זהרא עלאה⁹ דהוה חפי עליהו ואסתלק מנייהו

אמר רבי שמעון, כתוב "נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעכר". "נאלמתי דומיה" כנסת ישראל אמרה את הפסוק הזה בגלות, ולמה, בגלל שקול מנהיג את הדיבור, וכיון שהיא בגלות, הקול נפרד ממנה והדיבור לא נשמע, ועל זה "נאלמתי דומיה וגו'". ולמה, בגלל ש"החשיתי מטוב", שקול לא הולך עמה, וישראל אומרים "לך דומיה תהלה". מה זה "דומיה", זו "תהלה לדוד", שהיא דומיה בגלות ושותקת בלי קול. אמר רבי יצחק, מה זה "לך", בגללך היא דומיה ושותקת, שהסתלק ממנה קול.

"ותקח מפריו", הרי שנינו שסחטה ענבים ונתנה לו, וגרמו מות לכל העולם, שהרי באילן זה שורה המות, והוא אילן ששולט בלילה,

וכשהיא שולטת כל בני העולם טועמים טעם מות, ואותם בני האמונה מקדימים ונותנים לה נפשם בפקדון, ובגלל שהוא בפקדון, חוזרות הנפשות למקומם, ועל זה כתוב "ואמונתך בלילות".

"ותפקחנה עיני שניהם", רבי חייא אמר, שהרי נפקחו לדעת רעות העולם מה שלא ידעו עד עכשיו. כיון שידעו ונפקחו לדעת רע, אז ידעו כי ערומים הם, שאבדו זוהר עליון שהיה מכסה עליהם והסתלק מהם,

¹ עי' ח"ג רכח ע"א: יהו"ה דאיהו קול, כד נפיק לקבלא שכינתא בצלותא בחשאי, דאיהו דבור, דביה אדנ"י שפתי תפתח וכו' ולית אדנ"י בלא יהו"ה, כגוונא דלית דבור בלא קול, ולית קול בלא דבור.

² פי' קאי על אדם שעושה פירוד בין קול לדיבור ח"ו שגם הוא אתאלם ולא יכיל למללא שהארית ז"א מסתלקת ממנו (מ"מ).

³ פי' כיון שנסתלקה ממנו הארית ז"א שהוא הקול, אז אתייהב לעפרא (מ"מ).

⁴ עי' זהר ח"ב כה ע"ב: כל זמנא דדבור הוה בגלותא קלא אסתלק מניה, ומלה הוה אטיס בלא קול, כד אתא משה אתא קול, ומשה הוה קול בלא מלה בגין דהוה בגלותא, וכל זמנא דדבור הוה בגלותא משה אזיל קלא בלא דבור. עי' בהגר"א בתיקו"ז קכב ע"א: דום י"ה דומיה וכד אסתלק י"ה נשאר אלם והחשיתי מטוב הוא ו' שית זמנין טוב דמעשה בראשית והן דפיקין דאמ"ש כנ"ל והיא נשארית בלא קול דקול הוא רוח הקודש שכלול ממים ואש כנ"ל ובגלותא אין נביא וחכם ואין רה"ק.

⁵ עי' בסוף הספר סי' לה מה שחסר כאן (הערת הזוהר).

⁶ פי' הדינים שבעקבי לאה, ענבים גימ' עק"ב, סחטה אותם הדינים ונתנה לו, ונתנה יניקה גדולה לקלי' (מ"מ על פי ע"ח לר"ר פרק ד).

⁷ עי' לקמן רז ע"ב שדוד לא טעם זה שלא ישן כשיתין נשמי.

⁸ בבחי' מ"ן (שעה"כ נז ע"ב).

⁹ אדה"ר היו לו ו"ק דאצילות ולבוש הנשמה מחשמ"ל דבריא, ולבוש הרוח מחשמל דיצירה ולבוש הנפש מחשמל דעשייה, וכשחטא נסתלקו ממנו רוח ונשמה שהם זיהרא עילאה והלבושים לקחתם קלי' נוגה והנפש

זהר פרשת בראשית

ונשארו ערומים ממנו. "ויתפרו עלה תאנה", נדבקו להתכסות באותם צלמים של אותו אילן שאכלו ממנו שנקראים עלים של האילן.

"ויעשו להם חגורות", רבי יוסי אמר, כיון שידעו מהעולם הזה מתנהג על ידי אותם עלים של האילן, ועשו להם חוזק להתחזק בהם בעולם הזה, ואז ידעו כל כלי כשפים של העולם, ורצו לחגור כלי זיין באותם עלים של האילן כדי להגן עליהם.

רבי יהודה אמר, אז נכנסו שלשה בדין ונדונו, והעולם התחתון התקלל ולא עמד בקיומו בגלל זוהמת הנחש, עד שעמדו ישראל בהר סיני. אחר כך הלביש אותם הקדוש ברוך הוא בלבושים שהעור נהנה מהם, זהו שכתוב "כתנות עור". בתחלה היו כתנות אור שהיו משתמשים בהם בעליונים שלמעלה, משום שמלאכי העליונים היו באים להנות מאותו האור, זהו שכתוב "ותחסרהו מעט מאלהים וכבוד והדר תעטרהו והשתאו כתנות עור, שהעור נהנה מהם ולא הנפש.

וואשתארו ערומים מניה ויתפרו עלה תאנה אתדבכו לאתחפאה באינון צולמין דההוא אילנא¹ דאכלו מניה דאקרין טרפי דאילנא²

ויעשו להם חגורות רבי יוסי אמר כיון שידעו מהעולם הזה מתנהג על ידי אותם עלים של האילן, ועשו להם חוזק להתחזק בהם בעולם הזה, ואז ידעו כל כלי כשפים של העולם, ורצו לחגור כלי זיין באותם עלים של האילן כדי להגן עליהם.

רבי יהודה אמר, אז נכנסו שלשה בדין ונדונו, והעולם התחתון התקלל ולא עמד בקיומו בגלל זוהמת הנחש, עד שעמדו ישראל בהר סיני. אחר כך הלביש אותם הקדוש ברוך הוא בלבושים שהעור נהנה מהם, זהו שכתוב "כתנות עור". בתחלה היו כתנות אור שהיו משתמשים בהם בעליונים שלמעלה, משום שמלאכי העליונים היו באים להנות מאותו האור, זהו שכתוב "ותחסרהו מעט מאלהים וכבוד והדר תעטרהו" וכעת שחטאו כתנות עור, שהעור נהנה מהם ולא הנפש.

שנשארה בו ערומה חזר הקב"ה ועשה לו לבוש אחר מנוגה והוא כתנות עור (מ"מ). ח"ב טל רע"ב (לש"ו). והוא כללות הנרנח"י דאצילות של עתה, שהוא הנר"נ דאצילות של לפני החטא ועי' ח"ג פג ע"ב ושיה"ש נד ע"ד (דע"ה ח"ב לא ע"א). והוא כולל נר"נ דבריאה (דע"ה ח"ב מז ע"ג).

¹ ע' שרים שיניקתם מהמלכות (מ"מ).

² שנקראים עלי האילן והם כחות חיצונים (ד"א).

³ עי' בהגר"א על ספד"צ ח ע"ד ד"ה ומההיא דאתלטיא.

⁴ לבוש שהעור נהנה ממנו ולא הנשמה משא"כ תחלה היה להם כתנות אור שהנשמה היתה נהנת מהם (ד"א). עי' פר' בא טל ע"א (לש"ו).

⁵ פי' שפגם בעץ הדעת שסביבו עץ החיים. והנה חיים בגי' ס"ח וצירוף עה"ד הרי ס"ט נמצא כשתצטרף ס"ט לאלף של אור נעשה מאור עור. ונר' הענין כי האלף מורה על המחשבה והעין על המעשה ותורת ר"מ אור דקסבר שאדם הראשון לא פגם רק במחשבה ורבנן סברי שפגם במעשה (נ"א). ועי' פקודי רכט ע"ב, קדושים פג ע"א, שלח קסט ע"א ורע"ב, ויתרו צד ע"א. והיו כל בחי' הגוף והכלים זכים ובהירים בלי שום זוהמא וחומריות של סיגים כלל (דע"ה ח"ב קיא ע"ג), "כתנות אור" בא ממלבושי האור של האור הגנוז, וכתנות עור ממשכא (עור) הנחש (דע"ה ח"ב קמו ע"ג). אח"כ עשה לו ג"כ מלבוש אחר מקליפות נוגה והם כתנות עור, וכנגד הלבוש דכתנות אור ג"ע הארץ וכו', וזהו קליפת נגה הוא משכא דחויא כי הרי היא הקליפה חצונה שבכולם בערך הנחש הדבוקה עם הקדושה (ע"ח קליפת נוגה פרק ד'). עור הערלה, והוא בסוד כתנות עור של אדה"ר, שאמרו (סנהדרין לח ע"ב) "מושך בערלתו היה", ובתחלה היה כתנות אור כמ"ש בזוהר, והוא אור הגנוז, ואח"כ נכסה בעור ונגז, ולא יגלה עד שיוסר הס"א, ועור הזה הוא עץ הדעת טוב ורע, שממנה אכל אדה"ר, ונמשכה ערלתו, ולעתיד יחזור עץ הדעת כולו לקדושה, ויהיה כולו היקף לקדושה (בהגר"א על ספד"צ יב ע"ג ד"ה ומ"ש).

⁶ פי' אדם וחוה היו משתמשים בכח אותם הלבושים בעילאי דלעילא שהם הפרצופים העליונים (מ"מ).

⁷ עי' תרגום יונתן ופרד"א פ"י ובתיקונים נד ע"א ובסוף תיקון נח ובתיקון ג מ"א תיקונים אחרונים (לש"ו).

זהר פרשת בראשית

לבתר אולידו ברא קדמא ברא דוהמא הוה תריין¹ אתו עלה דחוה² ואתעברת מנייהו ואולידת תריין³ דא נפק לזיניה ודא נפק לזיניה⁴ ורוח דילהון אתפרשו דא לסטרא דא ודא לסטרא דא דא דמי לסטרוי ודא דמי לסטרוי מסטרא דקין כל מדורין דסטרא דזינין בישינ ורוחין ושדין וחרשין אתיין מסטרא דהבל סטרא דרחמי יתיר⁵ ולא בשלימו חמר טב בחמר ביש⁶ ולא אתתקן בהדיה עד דאתא שת ואתיחסו מניה כל אינון דרין דזכאי עלמא וביה אשתיל עלמא ומקין אתיין כל אינון הציפין ורשעים וחייבי עלמא⁷

א"ר אלעזר בשעתא דחב קין הוה מסתפי בגין דחמא קמיה זיני משריין מזוינין⁸ ואתיין לקטלא ליה וכד אהדר בתשובה מאי קאמר (בראשית ד יד) הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר⁹ מאי מפניך אסתר אלא <אהא> סתיר מבניינא דילי רבי אבא אמר כמה דאת אמר (תהלים כב כה) <ולא הסתיר פניו ממנו> (מיכה ג ד) [ויסתר פניו ממנו¹¹] (שמות ג ו) (ויסתר משה פניו) ועל דא ומפניך אסתר מאינון פנים דילך אהא נסתר¹⁰ דלא ישגחון בי¹¹ ועל דא והיה כל מוצאי יהרגני

וישם יהו"ה לקין אות לבלתי וגו' מאי אות אות אחד¹² מעשרין ותרין אתוון דאורייתא יהב עליה לאגנא עליה אמר רבי יהודה מאי דכתיב (בראשית ד ח) ויהי בהיותם בשדה מאי בשדה

אחר כך הולידו בן ראשון, בן של הזוהמא היה. שנים באו על חוה והתעברה מהם והולידה שנים. זה יצא למינו וזה יצא למינו. ורוח שלהם נפרדו זה לצד זה וזה לצד זה. זה דומה לצד שלו וזה דומה לצד שלו. מצד של קין כל המדורים של צד של המינים הרעים ורוחות ושדים וכשפים באים, ומצד של הבל צד של רחמים יותר ולא בשלמות, יין טוב ביין רע, ולא נתקן עמו עד שבא שת, והתייחסו ממנו כל אותם דורות של צדיקי עולם, ובו נשתל העולם. ומקין באו כל אותם חצופים ורשעים ורשעי העולם.

אמר רבי אלעזר, בשעה שחטא קין היה פוחד, בגלל שראה לפניו מיני מחנות מזוינים ובאים להרוג אותו, וכשחזר בתשובה מה אמר, "הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר". מה זה "מפניך אסתר", אלא אהיה נסתר מהבנין שלי. רבי אבא אמר, כמו שנאמר "ולא הסתיר פניו ממנו", "ויסתר משה פניו", ועל זה "ומפניך אסתר", מאותם הפנים שלך אהיה נסתר שלא ישגחו בי, ועל זה "והיה כל מוצאי יהרגני".

"וישם ה' לקין אות לבלתי וגו'", מה זה "אות", אות אחת מעשרים ושתים אותיות התורה נתן עליו להגן עליו. אמר רבי יהודה, מהו הכתוב "ויהי בהיותם בשדה", מה זה "בשדה". זו האשה, ועל זה קם והרג אותו,

¹ פי' אדם והנחש. א"מ (נ"א).

² פי' ס"מ ואדם, שלדעת רז"ל בגמ' קין והבל קודם החטא נולדו כמו שסדרו השעות של יום ו' שבו נוצר אדם מה נעשה בכל שעה ושעה, אבל רשב"י ס"ל שאחר שבא נחש על חוה והטיל בה זוהמא אח"כ נולד קין ולזה הסכים האריז"ל (מ"מ). ערל ובת זוגו, והוא נגד בקדושה יסוד ועטרת היסוד, ובתריין דרגין אלין בא על חוה, וכנגדן יצאו אלו שנים קין והבל (בהגר"א על ספד"צ כז ע"ג ד"ה והבל).

³ קין והבל (מ"מ).

⁴ קין רובו מטיפת הנחש, שהיא זוהמא, והבל רובו מטיפת אדם (מ"מ).

⁵ אם כן צ"ל שהוא נולד לאחר החטא וע"כ הוא שלא היה מתוקן (דע"ה ח"ב פח ע"ד).

⁶ טיפת אדם נתערבה עם טיפת הנחש (מ"מ).

⁷ פי' שזרעו של הנחש נתערב עם זרעו של אדם, וע' זוהר חדש רות פג ע"ב וזוהר אחרי מות עו ע"ב (דע"ה ח"ב קמז ע"ד).

⁸ מחנות מזויני' שלוחי הדין (ד"א).

⁹ מפני פנים של זעם (מ"מ).

¹⁰ פי' מפניך הטובות אהא נסתר (מ"מ).

¹¹ שאין הקב"ה משגיח עליו לטובה ואז כל מוצאו יהרגהו (מ"מ).

¹² אות ט' (מ"מ). ועי' תז"ח מא ע"ד: בראשית ברא' שית' ודא מטט'רון אות בצבא דילה ובגינה אתמר (בראשית) וישם ה' לקין אות לאגנא עליה מה דהוה אזיל נע ונד בגלגולא אתעביד נוד מיד וישב בארץ נוד קדמת עדן ודא אות דברית מילה. בהגר"א: אתעביד נוד - עם ו' של אות ברית לקין אות כנ"ל.

זהר פרשת בראשית

דא אתתא¹ ועל דא קם וקטיל ליה דהא מסטרא דא ירית לקטלא² מסטרא דסמאל דגרים מותא לכל עלמא וקני קין להבל על נוקביה³ רבי חייא אמר הא חזינן דכתיב (שם ה) ויחר לקין מאד ויפלו פניו על דלא אתקביל קרבניה א"ל הכי הוא וכלא הוה לקבליה ואמר רבי יהודה מאי דכתיב (שם ז) הלא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ אלא הכי קאמר הלא אם תיטיב עובדך שאת מאי שאת כדכתיב (שם מט ג) יתר שאת דהא בוכרא שבהא אית ליה בכלא תדיר ותלייא בעובדוהי ועל דא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ מאי לפתח דא פתחא

לז/א

דלעילא דמניה נפקין דינין על עובדין בישין דעלמא פתח כמה דאת אמר (תהלים קיה יט) פתחו לי שערי צדק ולהווא פתח חטאת רובץ דא מלאך המות והוא זמין לאתפרעא מינך

תא חזי בראש השנה אתיליד אדם בראש השנה ודאי רוא לעילא ותתא ר"ה לעילא⁴ ר"ה לתתא⁵ בראש השנה עקרות נפקדות מנלן דבראש השנה הוה דכתיב (בראשית כא א) ויהו"ה פקד את שרה ויהו"ה דייקא⁶ דא ר"ה ובגין דנפיק אדם [מר"ה ונפיק] (בר"ה נפיק) בדינא ועלמא קיימא בדינא ובגין כך לפתח ודאי חטאת רובץ בגין לאתפרעא מינך ואליך תשוקתו עד דתשתצי ואתה תמשל בו רוא הוא דכתיב (נחמיה ט ו) ואתה מחיה את כלם מכאן אמרו לא שליט קב"ה אלא בזמנא דישתצון חייבי עלמא ועל דא כיון דמלאך המות ישצי לון⁷ כדין קב"ה שליט עלוי דלא יפוק לאבאשא עלמא דכתיב (בראשית ד ז) ואתה תמשל בו (בתיובתא) ואתה דייקא אמר רבי יצחק בקוטרא

שהרי מצד זה ירש להרוג, מצד של סמאל, שגרם מות לכל העולם, וקינא קין בהבל על הנקבה שלו. רבי חייא אמר, הרי ראינו שכתוב "ויחר לקין מאד ויפלו פניו", על שלא התקבל קרבנו, אמר לו כך הוא, והכל היה לנגדו. ואמר רבי יהודה, מה זה שכתוב "הלא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ", אלא כך אמר, הלא אם תיטיב מעשיך, אז שאת. מה זה שאת, כמו שכתוב "יתר שאת", שהרי לבכור יש שבח בכל דבר תמיד ותלוי במעשיו, ועל זה "אם תיטיב שאת, ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ". מה זה "לפתח", זהו פתח

שלמעלה שממנו יוצאים דינים על מעשים רעים של העולם. "פתח" כמו שנאמר "פתחו לי שערי צדק", ולאותו פתח "חטאת רובץ", זה מלאך המות, והוא עתיד להפרע ממך.

בא וראה, בראש השנה נולד אדם, בראש השנה ודאי סוד למעלה ולמטה. ראש השנה למעלה, ראש השנה למטה. בראש השנה עקרות נפקדות. מנין לנו שבראש השנה זה היה, שכתוב "וה' פקד את שרה", וה' דוקא זה ראש השנה. ומשום שאדם יצא בראש השנה, יצא (ויצא) בדין והעולם עומד בדין, ולכן לפתח ודאי, "חטאת רובץ", כדי להפרע ממך. "ואליך תשוקתו", עד שתכלה. "ואתה תמשל בו", סוד הוא, שכתוב "ואתה מחיה את כולם", מכאן אמרו, לא שולט הקדוש ברוך הוא אלא בזמן שיכלו רשעי העולם, ועל זה, כיון שמלאך המות יכלה אותם, אז הקדוש ברוך הוא שולט עליו שלא יצא להרע לעולם, שכתוב "ואתה תמשל בו" (בתשובה), ואתה דוקא. אמר רבי יצחק, בקשר של המחלוקת המושל מצוי. רבי יהודה אמר, "ואתה תמשל בו" בתשובה.

¹ פי' היא התאומה שעליה נחלקו (מ"מ).

² פי' מכח הטיפה של הס"מ שהיתה בקין, לכן הרג להבל (מ"מ).

³ עי' ע"ח שער אנ"כ ז מש"כ בעניין היתומה היתירה שהיתה להבל.

⁴ מלכות (מ"מ).

⁵ סוף כי תצא (הערת הזוהר).

⁶ וה' הוא ובית דינו, ו' של ו"ה הוא ז"א הו"ה היא מלכות בית דינו (מ"מ).

⁷ פי' כיון שימית הגוף אז לא יתן הקב"ה לו למישלט עוד על הנשמה ובראשית חכמה איתא שהנשמה נק' אתה והיינו דקאמר ואתה תמשל בו. א"מ (נ"א).

זהר פרשת בראשית

דפלגא¹ <קפסירא>² (קסטירא) שכיח³ רבי יהודה אמר ואתה תמשל בו בתיובתא

רבי יוסי אמר כד <הו> אינון דרין דקין אזלין בעלמא הו מטרטשי⁴ ארעא והו דמיין לעלאי ותתאי א"ר יצחק עז"א ועזא"ל⁵ כד נפלו מאתר קדושתיהו מלעילא חמו בנת בני נשא וחטאו ואולידו בנין ואלין הו נפילים⁶ דכתיב (שם ו ד) הנפילים היו בארץ

רבי חייא אמר בנוי דקין הו בני אלהים דהא כד אתא סמאל על חוה אטיל בה זוהמא ואתעברת ואולידת לקין⁷ וחיוזו דיליה לא הות דמי לשאר בני נשא וכל אינון דאתיין מסטרא דיליה לא הוה אקרונ אלא בני האלהים רבי יהודה אמר ואפילו אינון (בני) נפילים הכי אקרונ המה הגבורים שתיין⁸ הוה בארעא כחושבן דלעילא כתיב הכא המה הגבורים אשר מעולם⁹ וכתיב התם (שיר ג ז) ששים גבורים סביב לה רבי יוסי אומר המה הגבורים אשר מעולם ממש מעולם דייקא¹⁰ אנשי השם [דייקא] מאי שם דא הוא עולם דקאמרן אנשי השם דייקא כתיב הכא אנשי השם וכתיב התם (ויקרא כד טז) בנקבו שם

רבי יוסי אמר, כשהיו אותם דורות של קין הולכים בעולם, היו מחליקים את הארץ, והיו דומים לעליונים ותחתונים. אמר רבי יצחק, עז"א ועזא"ל, כשנפלו ממקום קדושתם מלמעלה, ראו בנות בני אדם וחטאו והולידו בנים, ואלה היו נפילים, שכתוב "והנפילים היו בארץ".

רבי חייא אמר, בני קין היו בני אלהים, שהרי כשבא סמאל על חוה, הטיל בה זוהמא והתעברה והולידה את קין, והמראה שלו לא היה דומה לשאר בני אדם. וכל אותם שבאו מהצד שלו, לא היו נקראים אלא בני האלהים. רבי יהודה אמר, ואפילו אותם (בני) נפילים כך נקראים, "המה הגבורים", שישים היו בארץ, כחשבון שלמעלה. כתוב כאן "המה הגבורים אשר מעולם", וכתוב שם "ששים גבורים סביב לה". רבי יוסי אומר, "המה הגבורים אשר מעולם" ממש, "מעולם" דוקא. "אנשי השם", מהו שם, זה הוא עולם שאמרנו, "אנשי השם" דוקא. כתוב כאן "אנשי השם", וכתוב שם "בנקבו שם", וכתוב "ויקוב בן האשה הישראלית את השם".

¹ בחבור וקשר הקטרוג ומחלוקת (ד"א).

² השוטר והמושל שכיח שם, כדי לקיים הדין שבין החולקים. והוא רמז ביאור של "ואתה תמשל בו", שכן כאן היה מחלוקת קטרוג מחמת הקיצוף, אזי המלאך המות שהוא השוטר הכופה לקיים דין העליון, היה נמצא מיד ביניהם (ד"א).

³ פי' בחבור ובקשר הקטרוג נמצאת הממשלת, ר"ל כשתהיה המחלוקת המושלח מצוי שם לעשות דין ביניהם, וכיון שאליך תשוקתו והוא נלחם עמך ואת הנלחם עמו להנצל מידו, אז ואתה, שהיא השכינה שנקרא אתה, תמשול בו, היא המושלת לעשות דין (מ"מ).

⁴ מהרסים (ד"א).

⁵ הסמ' ולילי' דקליפת נוגה דאצילות הנה הם מתחילה היו טוב גמור, אלא שהיו דין חזק, ועי"ז היו מקטרגים על בריאת האדם, וכו' (ולכן) אפיל לון שכינתא מקדושה דלהון. והגם דשם אמרו כ"ז על עזא ועזאל, וכו' הזרין הם השרשים, ועזא ועזאל הם הענפים, והם תולדותיהם. והיה אותו הענין בשניהם, ושניהם נפלו ואתעקרו מקדושתיהו, וכל א' נפל במקום הראוי לו. שכן עזא ועזאל נפלו למטה לגמרי לחורבן והשממון דהעשיה ובעמקי הרי החושך, ושרשם, הרי הוא הזרין דקליפת נוגה דאצילות, אשר מתחילה היו עומדים סמוך וקרוב לאצילות, אשר שם נאמר "לא יגורך רע". ואחר שנתעקרו מקדושתיהו ירדו בנוקבא דתהומא רבא, הרי הוא קליפת הבינה דעולם הבריאה, ושם הוא השורש דכל הטומאה והרע וכו', וכן חטאו עזא ועזאל כשנפלו למטה בבנות האדם וכו', אבדו חולקא טבא דהוה בהו. שכן ע"י שבחרו בחפצם ובדעתם ונאחזו בקליפה דבריאה, נאבד מהם החלק הטוב, הרי הוא הארת הקדושה דאצילות שהיה להם, ונטמאו ונעשו רע (דע"ה ח"א כ ע"א). לעיל ט ע"ב לקמן נח ע"א ועיין ח"ג רח ע"א ר"ב ע"א (לש"ו).

⁶ והם מהח"ב דז"א דקלי' דאצילות (דע"ה ח"ב סג ע"ב).

⁷ ע"י לקמן נה ע"א, אחרי מות עו ע"ב ותרומה קסז ע"ב שלידת קין היתה על ידי זרע הנחש יחד עם זה של האדם (דע"ה ח"ב קמו ע"ד), וע"י לעיל לו ע"ב ודברינו שם בשם בהגר"א על ספד"צ.

⁸ כלומר שכל א' מהר"ק כלול מ' (בהגר"א על ספד"צ לה ע"א).

⁹ ע"י בהגר"א על ספד"צ כט ע"ד שכוונתו מעולם הבריאה.

¹⁰ פי' היא המלכות הנקראת עולם ונקראת שם (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

וכתיב (שם יא) ויקוב בן האשה הישראלית את
השם¹

רבי חייא אמר מעולם [ממש הווי ומעולם
דלתתא נטל לון קב"ה² וגוברין כד"א] [דא הווי
וגוברין גברן דסטרא בישא הווי דכתיב אנשי שם
אנשי השם לא כתיב אלא אנשי שם כגוונא דא
כתיב] (תהלים כה ו) זכר רחמיך יהו"ה וחסדיך
כי מעולם המה מעולם ודאי ומעולם דלתתא נטיל
לון קב"ה ואינן אבהן קדמאי למהוי רתיבא
קדישא לעילא אוף הכא המה הגבורים אשר
מעולם מעולם ודאי [נטיל לון קב"ה³ רבי יצחק
אמר מעולם] (ומאי הוא) דא מטתו שלשלמה⁴
דכתיב (שיר ג ז) ששים גבורים סביב לה רבי
אחא אמר כלהו בני האלהיים אקרין⁵ [נ"א] דהא
עד לא אתבסמת⁶ תא חזי כלהון נטיען הווי
סתימין⁷ רשימין [דקיקין]⁸ [זקיקין] באתרא חד⁹
לבתר עקרין קב"ה ואשתיל לון באתר אחרא¹⁰
ואתקיימו רבי ייסא שאל מאי דכתיב (בראשית
א - ב) זה ספר תולדות אדם ביום ברא אלהיים
אדם בדמות אלהיים עשה אותו זכר ונקבה
בראם ויברך אותם א"ל רבי אבא רזא עלאה הוא
תנינן תלת ספרין פתיחן בר"ה חד דצדיקים
גמורים

תוספתא¹¹

אמרו רז"ל בשעתא דברא קב"ה לאדם ברא
ליה בגינתא דעדן וצוהו על שבע מצות חב
ואתגרש מגינתא דעדן ותרי מלאכי שמיא עזא
ועזאל אמרו קמי קב"ה אלו הוינא אנן בארעא
הוינא זכאין א"ל קב"ה וכי אתון יכלין על יצרא
בישא אמרו קמיה יכלין מיד אפיל לון קב"ה כמה

רבי חייא אמר, "מעולם" ממש היו,
ומעולם שלמטה לקח אותם הקדוש ברוך
הוא, כמו שכתוב (מעולם זה היו, וגברים
גבורים של צד הרע היו, שכתוב אנשי שם,
ולא כתוב אנשי השם, אלא אנשי שם. כמו
זה כתוב) "זכור רחמיך ה' וחסדיך כי מעולם
המה", מעולם ודאי, ומעולם שלמטה לקח
אותם הקדוש ברוך הוא, והם אבות
ראשונים להיות מרכבה קדושה למעלה. גם
כאן "המה הגבורים אשר מעולם", מעולם
ודאי לקח אותם הקדוש ברוך הוא. רבי
יצחק אמר, "מעולם", (ומהו), זו מטתו
שלשלמה, שכתוב "ששים גבורים סביב
לה". רבי אחא אמר, כולם נקראו בני
האלהים, (שהרי עדיין לא התבשמה). בא
וראה, כל הנטיעות היו סתומים רשומים
דקיקים במקום אחד. אחר כך עקר אותם
הקדוש ברוך הוא ושתל אותם במקום אחר
והתקיימו. רבי ייסא שאל, מה הוא הכתוב
"זה ספר תולדות אדם ביום ברא אלהים
אדם בדמות אלהים עשה אותם זכר ונקבה
בראם ויברך אותם". אמר לו רבי אבא, זה
סוד עליון. שנינו, שלשה ספרים נפתחים
בראש השנה, אחד של צדיקים גמורים

אמרו רבותינו זכרונם לברכה, בשעה
שברא הקדוש ברוך הוא את האדם, ברא
אותו בגן עדן וצוה אותו על שבע מצוות,
חטא וגורש מגן עדן, ושני מלאכי שמים
עז"א ועזאל אמרו לפני הקדוש ברוך הוא,
אלו היינו אנו בארץ היינו צדיקים. אמר
להם הקדוש ברוך הוא, וכי אתם יכולים

¹ חסר כאן ועיין בסוף הספר סי' לו (הערת הזוהר).

² פי' ר"ח פליג וס"ל אשר מעולם היא העולם הזה שסילקם הקב"ה מהעולם הזה (מ"מ).

³ שלא להחריב העולם (מ"מ).

⁴ פי' ר"י בא להחזיק דברת רבי יוסי שמעולם היא מלכות (מ"מ).

⁵ פי' לפי שלמעלה פליגי, ר"ח ס"ל בני האלהים הם בנוי דקין, ור' ס"ל אפילו הנפילים נק' בני האלהים,
לכך בא רבי אחא להחזיק סברת רבי יוסי, דבין בינוי דקין ובין הנפילים כולם נקראים בני האלהים (מ"מ).

⁶ חסר כאן עיין סוף הספר (הערת הזוהר).

⁷ פי' נטיען הם זרין שהיו באבא כקרני חגבים (מ"מ).

⁸ כפל ג' לשונות סתימין רשימין דקיקין, נגד ג' כלים שיש לז"א חיצון אמצעי ופנימי שכולם לא נגלו
(מ"מ). רשימות דקות (ד"א).

⁹ עי' יהל אור.

¹⁰ עקרן מאבא ושתלן באימא (מ"מ). כלומר בא"א (בהגר"א על ספד"צ כד ע"ד ד"ה ואמר ט'), ועי' ביהל

אור.

¹¹ עי' לעיל כג ע"א.

זהר פרשת בראשית

[להתגבר] על יצר הרע, אמרו לפניו, יכולים. מיד הפיל אותם הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר "הנפלים היו בארץ", וכתוב "הגיבורים וגו'". ובשעה שירדו לארץ נכנס בהם יצר הרע, שנאמר "ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו", חטאו ונעקרו מקדושתם.

לז/ב זהר

וכו¹ ספר עלאה² דהא מניה נפק כלא³ נפיק מניה כתיבה⁴ ספר אמצעיתא⁵ כללא דעילא⁶ ותתא⁷ >ספר דאיהו כללא דלעילא ותתא ואחיד לכל סטרי⁸ רזא דתורה⁹ (ואחיד לכל סטרי⁹ רזא דאדם קדמאה ספר תליתאה דאקרי [נ"א ואקרי] תורה) שבכתב אדם קדמאה¹⁰ ספר¹¹ דאקרי תולדות אדם¹¹ ודא איהו דצדיקים גמורים¹² הה"ד (בראשית ה א) זה ספר [תולדות אדם דא צדיק והאי >ודאי] (ודא צדיק) דעביד תולדות ביום ברא אלהים אדם בדמות אלהים דהא ודאי כדין אתתקן כלא לעילא ותתא ואתקיימו בדוגמא חדא זכר ונקבה בראם (שם ב) סתם חד [אתכליל בחד¹³] (כלל חד)

מתניתין [וכו] כתיב (משלי יח י) מגדל עזו שם יהו"ה בו ירוץ צדיק ונשגב¹⁴ דא הוא ספר תולדות אדם¹⁵ דרהיט¹⁶ בההוא מגדל¹⁷ האי מגדל מאי עבידתיה אלא דא הוא מגדל דוד ודא

וכו, ספר עליון שהרי ממנו יוצא הכל, ממנו יוצאת כתיבה. ספר אמצעי כללות של מעלה ומטה, (ספר שהוא כללות שלמעלה ולמטה, ואוחז לכל הצדדים סוד וכו') (ואוחז לכל הצדדים, סוד של אדם הראשון, ספר שלישי שנקרא (ונקרא) תורה) שתורה שבכתב אדם הראשון, ספר (שלישי) שנקרא "תולדות אדם", וזהו של צדיקים גמורים, זהו שכתוב "זה ספר תולדות אדם", זה צדיק ודאי שעושה תולדות. "ביום ברא אלהים אדם בדמות אלהים", שהרי ודאי אז נתקן הכל למעלה ולמטה, והתקיימו בדוגמא אחת. "זכר ונקבה בראם" סתם אחד נכלל בשני.

משנה: (כו) כתוב (משלי יח י) מגדל עזו שם יהו"ה בו ירוץ צדיק, ונשגב, זהו ספר תולדות אדם, שרץ באותו מגדל. המגדל הזה, מה מעשיו. אלא זהו מגדל דוד וזהו מגדל עז שם

¹ עיין תרומה קלו ע"ב ובזוהר שיר השירים ולהלן מז ע"ב ובויקהל ר ע"א ושמיני מ ע"ב (ד"א).

² בינה (מ"מ).

³ כמה מיני הארות לז"א הארת המוחין והארת חו"ג שמתפשטים בזו"ן (מ"מ).

⁴ פי ז"א שנק' תורה שבכתב (מ"מ).

⁵ ת"ת (מ"מ).

⁶ בינה (מ"מ).

⁷ מלכות (מ"מ).

⁸ פי' מכריע בין קו ימין לקו שמאל (מ"מ).

⁹ כפי זה התקון נמצא בשני ספרי היד (גליון דפ"ק).

¹⁰ פירוש הת"ת נק' ב"ן (מ"מ).

¹¹ יסוד דז"א (מ"מ).

¹² הם ביסוד בינונים בת"ת (מ"מ).

¹³ ור"ל שניתקנו זו"ן למעלה שנק' אדם, שהוא כ"ו י"ט גי' אדם, וג"כ נתקנו אדם וחוה התחתונים הנק' אדם (מ"מ).

¹⁴ מנצפ"ך הוא סוד הדעת ושם הוא סוד שם י"ב. והוא ג"כ בסוד ספירת היסוד כמש"כ כאן (ולא קשיא ע"ז מידי שכן כל העמודא דאמצעיתא הוא עניין א' ונידון לעיתים כך ולעיתים כך) ועי' בבהגר"א על תיקו"ז סוף תיקון ד' (ה' מלך ה' מלך ה' ימלך) (ביאורים ח"א נה ע"ג), ועי' תיקו"ז ה ע"א ד"ה רביעא לכל תלת, ועי' בהגר"א על ספד"צ ב ע"א.

¹⁵ עי' זוהר הרקיע.

¹⁶ שהיה רץ (ד"א).

¹⁷ צו ע"ב (הערת הזוהר).

זהר פרשת בראשית

הוא מגדל עז שם יהו"ה וכלא חד הכא ידיעא לבני מהימנותא¹ דא [הוא] ודאי ספר תולדות אדם [לבני מהימנותא] סודו מגדל עז שם יהו"ה בו ירוץ צדיק ונשגב ה' צדיק אדם לבני מהימנותא²

ואמר רבי אבא³ ספר ודאי נחתו ליה לאדם הראשון וביה הוה ידע חכמתא עלאה וספרא דא מטא לבני אלהין [חכימין] (בימי) דרא ומאן דוכי לאשגחא ביה ידע ביה חכמה עלאה ומשגיחין ביה וידעין ביה⁴ וספרא דא נחית ליה מארי דרוזין⁵ ותלת שליחין ממנן קמיה ובשעתא דנפק אדם מגנתא דעדן אחיד בההוא ספרא⁶ כד נפיק (מניה) טאס מניה (לתרעא) צלי ובכי קמי מאריה ואתיבו ליה⁷ כמלקדמין בגין דלא תתנשי חכמתא מבני נשא וישתדלון למנדע למאריהון וכן תנינן ספר הוה ליה לחנוך ודא ספר מאתרא⁸ דספרא דתולדות אדם הוה ודא הוא רזא דחכמתא דהא מארעא [את] נטיל⁹ הה"ד (בראשית ה כד) ואיננו כי לקח אותנו אלהים והוא הנער כדכתיב (משלי כב ו) חנוך לנער על פי דרכו וכל גנוי עלאי אתמסרן בידיה¹⁰ ודא מסיר ויהיב ועביד [שליחותא] (שליחותיה) ואלף¹¹ מפתחן מתמסרן בידיה מאה ברכאן¹²

יהו"ה, הכל אחד. כאן ידוע לבני אמונה, זהו ודאי ספר תולדות אדם. לבני אמונה, סודו, מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק, ונשגב ה', צדיק אדם לבני אמונה).

ואמר רבי אבא, ספר ודאי ירד לו לאדם הראשון, ובו היה יודע חכמה עליונה. וספר זה הגיע לבני אלהים חכמי הדור, ומי שזכה להתבונן בו, ידע בו חכמה עליונה, ומתבוננים בו ויודעים בו. וספר זה הוריד אותו בעל הסודות, ושלושה שליחים ממונים לפניו. ובשעה שיצא אדם מגן עדן, אחז באותו ספר, כשיצא (ממנו) טס ממנו (לשער) התפלל ובכה לפני רבונו והשיבו לו אותו כמו מקדם, כדי שלא תשכח חכמה מבני אדם, וישתדלו לדעת את רבונם.

וכן שנינו, ספר היה לו לחנוך, וזה ספר ממקום של ספר של תולדות אדם היה, וזהו סוד החכמה, שהרי מהארץ נלקח. זהו שכתוב "ואיננו כי לקח אותנו אלהים". והוא הנער, שכתוב "חנוך לנער על פי דרכו". וכל גנזים עליונים נמסרו בידו, וזה מסר ונתן ועשה שליחות, ואלף מפתחות נמסרו בידו, מאה ברכות לקח בכל יום, וקשר קשרים לרבנו. הקדוש ברוך הוא לקח אותו

¹ כאן יש השגה (ד"א).

² פי' שם זה כך מגדל באורך [ראשי] תיבות ראשונות זו על זו עוד ט' באורך ר"ת שניות זו על זו (ת"ת) יהו"ה באורך ר"ת שלישית זו על זו אח"כ ברוחב שיטה ראשונה בו י' ברוחב שיטה שניה רוץ ברוחב שיטה שלישית צד"י [אח"כ] ברוחב שיטה רביעית ק' ו"ג אח"כ באורך ד' תיבות ראשונות (ס"ת) זו על גב זו שג"ב ו"ה של שם שחסר באורך ר"ת שניות אח"כ באורך ד' תיבות שניות ס"ת זו על ג' זו יהו"ד אח"כ באורך ד' תיבות שלישית זו על ג' זו צדיק (רח"ו).

מבש	עוי	מיץ
גרג	ווה	יצד
דצב	זדו	היי
לקה	שוה	ונק

האות ה' דשם לק"ה הוא משלים השם הו"ה דר"ת יצ"ד היי ונ"ק כי נשלם שם הו"ה רק אחר שנגמר הפסוק כולו הגר"א בליקוטים קפג ע"ב ובאר יצחק שם (לש"ו).

³ לקמן נה ע"ב (הערת הזוהר).

⁴ נ"ל דהיינו יפיפ"ה שר התורה. א"מ (נ"א).

⁵ הרי הוא רזיאל המלאך שעל ידו ניתן ספר זה לאדה"ר, והם המלאכים שהם שרי התורה (ביאורים ח"ב ע ע"ב).

⁶ כשיצא מג"ע פרח הספר מידו (ד"א).

⁷ והשיבו לו הספר (ד"א).

⁸ פי' שספר של חנוך שיש בו רזי תורה הוא מיסוד זעיר שכל הסודות הם מיסוד (מ"מ).

⁹ פי' מהיכל זכה חנוך לספר זה שיש בו כל הסודות העליונים (מ"מ).

¹⁰ ומאחר שהראה לו הקב"ה כל הסודות כתב הכל בספרו (מ"מ).

¹¹ פי' א"ל שד"י במילואו שהוא בבריאה עולה בגימ' אלף (מ"מ). לקמן נו (הערת הזוהר).

¹² הם המוחין (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

נטיל בכל יומא וקשיר קשירין למאריה¹ מעלמא נטיל ליה קב"ה לשמושיה הה"ד (בראשית ה כד) כי לקח אותו אלהים ומן דא אתמסר ספרא² דאקרי ספרא דחנוך בשעתא דאחיד ליה קב"ה אחמי ליה³ (ל) כל ננזי עלאי אחמי ליה אילנא דחיי בנו מציעות גנתא וטרפוי⁴ וענפוי וכלא חמינן בספריה זכאין אינון חסידי עלאין דחכמתא עלאה אתגלי להו ולא אתנשי מנייהו לעלמין כמה דאת אמר (תהלים כה יד) סוד יהו"ה ליראיו ובריתו להודיעם

ויאמר יהו"ה לא ידון רוחי באדם לעולם בשגם הוא בשר וגו' (בראשית ו ג) [חסר] רבי אחא אמר בההוא זמנא הוה ההוא נהרא⁵ דנגיד ונפיק אפיק רוחא עלאה⁶ מאילנא דחיי⁷ ואריק⁸ באילנא דשריית ביה מותא⁹ (מאילנא דמותא) [ואתמשכן רוחין בגווייהו דבני נשא¹⁰ יומין] (ומנין) סניאין עד דסלקו בישינ ואתעתדו לפתח¹¹ כדין אסתלק רוחא עלאה¹² מההוא אילנא¹³ בשעתא דפרח נשמתין <בבני> (מבני) נשא הה"ד (בראשית ו ג) לא ידון רוחי באדם לעולם¹⁴ למיתב לעולם [בשעתא דפרחו נשמתין¹⁵ בבני בשר <נשא>]

מהעולם לשמש אותו. זהו שכתוב "כי לקח אותו אלהים". ומזה נמסר ספר שנקרא ספרו של חנוך. בשעה שאחז אותו הקדוש ברוך הוא, הראה לו כל גנזים עליונים. הראה לו עץ החיים באמצע הגן ועליו וענפיו, והכל ראינו בספרו. אשרי אותם חסידים עליונים שחכמה עליונה התגלתה להם, ולא נשכחה מהם לעולמים, כמו שנאמר "סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם".

"ויאמר ה' לא ידון רוחי באדם לעולם בשגם הוא בשר וגו'". רבי אחא אמר, באותו זמן היה אותו נהר ששופע ויוצא, מוציא רוח עליונה מעץ החיים ושופך באלן (ששורה בו המות) (מעץ המות), ונמשכות רוחות לתוך בני אדם ימים (זמנים) רבים, עד שעלו רעות והתיצבו לפתח. אז הסתלקה רוח עליונה מאותו אילן בשעה שפרחו נשמות בבני (מבני) אדם. זהו שכתוב "לא ידון רוחי באדם לעולם", לתת לעולם בשעה שפרחו נשמות בבני אדם.

- ¹ והיה מצרף שמות הקדושים בקשר אחד (ד"א). פי' קושר עטרות מצירופי שמות הק' לאדוניו ז"א הנק' ת"ת יש'. הרש"ב (נ"א).
- ² פי' ממטטרין נתגלה הספר הזה (מ"מ).
- ³ הראה לו (ד"א).
- ⁴ עלין שלו (ד"א).
- ⁵ יסוד ד"א (אור יקר ומ"מ).
- ⁶ רוח חיוני המתפשטת בתוך הספירות, ונודע כי נתך רוח חיוני בתשמיש המטה וכן למעלה היה רוח חיוני נמשך עם השפע מת"ת למלכות ואתמשכן רוחין בעת היות אותו רוח חיים מתפשט בה והיו הנשמות מאריכות ימים הרבה מפני כח החיות הנתן בהם בעת המשכם למטה מאת אותו הרוח (אור יקר).
- ⁷ פי' רוחא עילאה הם נה"י דאמא שבתוך ז"א שנק' אילנא דחיי (מ"מ).
- ⁸ שפך (ד"א).
- ⁹ היסוד מושך הארות דאימא שבתוך ז"א ונונתם למלכות (מ"מ).
- ¹⁰ תחלה אע"פ שהנשמות הם מזווג ז"ן, עכ"ז עיקר הנשמה היא מהז"א וקצת מהמלכות, ולכן היו מאריכים ימים הרבה (מ"מ).
- ¹¹ פי' שעלו אותם העוונות עד שהגיעו למלכות וח"ו פגמו בה (מ"מ). והיו מוכנים לפתח חטאת לעיל לו סוף ע"ב (ד"א).
- ¹² ונמצאו הנשמות בלי כח הרוח החיוני ולא מאריכות ימים (אור יקר).
- ¹³ מת"ת עצמו נסתלק, כדי שלא יהיה נמשך ממנו עם הנשמות על ידי היסוד למלכות ומלת באדם ירצה הת"ת שעליו קאמר לא ידון רוחי באדם באשר הוא מושך נשמות לעולם (אור יקר). פי' הארות ז"א נסתלקו מהמלכות שנקרא אלנא דמותא, ור"ל שמשם ואילך עיקר הנשמה מהמלכות וקצת מז"א ולכך לא היו מאריכים ימים (מ"מ).
- ¹⁴ לא תמשך הארת הבינה שנקראת רוחא עילאה באדם שהוא ז"א כדי ליתנה לעולם שהיא מלכות (מ"מ).
- ¹⁵ ר"ל כשיוצאים הנשמות מהמלכות ובאים בבני אדם לא יהיה להם הארה מז"א אלא העיקר מהמלכות (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

בשגם הוא בשר [רבי אלעזר אמר] (דבי רבי אלעזר אמר)¹ בשגם דא משה דאיהו נהיר לסיהרא ומחילא דא קיימין בני נשא [ועלמא יומין סגיאין] (דעלמא זמנין) והיו ימיו מאה ועשרים שנה רמז למשה דעל ידיה תורה אתיהיבת וכדין [יריק] (אריק) חיינ לבני נשא מההוא אילנא דחיינ וכך הוה אלמלא דחבו ישראל הה"ד (שמות לב מז) חרות על הלחות חרות ממלאך המות דהא אילנא דחיי הוה משיך לתתא ועל דא בשג"ם דאיהו בשר קיימא מלא [לארקא] (לאתרחקא) רוחא דחיי בשגם אחיד לתתא אחיד לעילא

ועל דא תנינן משה לא מית אלא אתכניש לח/א

מעלמא והוה נהיר לסיהרא דהא שמשא אע"ג דאתכניש מעלמא לא מית אלא² עאל ואנהיר לסיהרא כך משה

דבר אחר בשגם הוא בשר במשיכו דרוחא בבני נשא זמנא רבה³ אתהדר למהוי בשר⁴ לאתמשכא בתר גופא ולאשתדלא בעובדין דהאי עלמא

אמר רבי יצחק כל דרינ דאשתכללו משת כלהו צדיקי וחסידי⁵ לבתר אתפשטו ואולידו ואוליפו אומנותא (וחכמתא) דעלמא לשצאה ברומחין וסייפין⁶ עד דאתא נח ואתקין לון תקונא דעלמא ולמפלה ולא תקנא ארעא דהא בקדמיתא לא הוו זרעין וחצדין לבתר אצטריכו להאי דכתיב (בראשית ח כב) עוד כל ימי הארץ וגו' רבי אלעזר אמר זמין קב"ה לתקנא עלמא ולא תקנא רוחא בבני נשא בנין דיורכוון יומין לעלמין הה"ד (ישעיה סה כב) כי כימי העץ ימי עמי וגו' וכתיב (שם כה ח) בלע המות לנצח ומחה יהו"ה אלהי"ם דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יהו"ה דבר [ע"כ

"בשגם הוא בשר", רבי אלעזר אמר (בישיבתו של רבי אלעזר אמרו), "בשגם" זה משה, שהוא מאיר ללבנה, ומכח זה עומדים בני אדם בעולם ימים (פעמים) רבים. "והיו ימיו מאה ועשרים שנה", רמז למשה, שעל ידו נתנה תורה. ואז שפוך (זורק) חיים לבני אדם מאותו עץ החיים. וכך היה אלמלא שחטאו ישראל. זהו שכתוב "חרות על הלוחות", חירות ממלאך המות, שהרי עץ החיים היה מושך למטה. ועל זה בשג"ם שהוא בשר עומד הדבר להריק (להתרחק) רוח של חיים, בשגם אחוז למטה ואחוז למעלה.

ועל זה שנינו משה לא מת, אלא נאסף

מן העולם והיה מאיר ללבנה. שהרי השמש, אף על גב שנאסף מן העולם לא מת, אלא נכנס ומאיר ללבנה, כך משה.

דבר אחר, "בשגם הוא בשר", במשיכת הרוח בבני אדם זמן רב, חוזר להיות הבשר להמשך אחר הגוף ולהשתדל במעשי העולם הזה.

אמר רבי יצחק, כל הדורות שנתקנו משת, כולם צדיקים וחסידים. אחר כך התפשטו והולידו, ולמדו אומנות (וחכמה) העולם לכלות ברומחים ובחרבות. עד שבא נח והתקין להם תיקון העולם, לעבוד ולתקן את הארץ, שהרי בהתחלה לא היו זורעים וקוצרים, אחר כך הצטרכו את זה, שכתוב "עוד כל ימי הארץ וגו'". רבי אלעזר אמר, עתיד הקדוש ברוך הוא לתקן עולם ולהתקין רוח בבני אדם כדי שיאריכו ימים לעולמים. זהו שכתוב "כי כימי העץ ימי עמי וגו'", וכתוב "בלע המות לנצח ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים, וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי ה' דבר". עד כאן

¹ לקמן צח ע"א (הערת הזוהר).

² שנתקלקלו ישראל על ידי מעשה העגל (אור יקר).

³ היו חוזרים ע"י הגלגול להיות בשר כבראשונה (ד"א). ר"ל הואיל דמאריכין ימים כל כך חוזרים להיות להם טבע עוה"ז בכל דבר וגם הרוח נעשה בשר. א"מ (נ"א).

⁴ רוח החיות הנמשך עם הנשמה מתהפך אל החומר מפני אריכות הימים, שאינם מהרהרים במות לשוב לעבודת קונם כי המות רחוקה מהם והם נמשכים אחר תענוגי החומר (אור יקר).

⁵ לקמן נה ע"ב (הערת הזוהר). על אף שעיקר בני הדורות הללו היו רשעים, נמצאו ביניהם צדיקים גמורים (הקדו"ש פח ע"ג).

⁶ להכרית ולהחריב העולם ברמחים וחרבות ע"י לוטש נחושת וברזל ומיד שבא נח לקחם לתיקון העולם לחרוש בהם (ד"א).

זהר פרשת בראשית

נתקנו הדיבורים, מכאן והלאה תיקון אשתכללו מלין מכאן ולהלאה תקונא הפרשה.

[דפרשתא]

בראשית

אמר רבי שמעון הא תנינן דכד ברא קב"ה עלמא¹ גליף² בגילופי דרזא דמהימנותא³ גו טהירין⁴ ברזין עלאין וגליף לעילא⁵ וגליף לתתא⁶ וכלא ברזא חדא ועביד עלמא תתאה⁷ כגוונא דעלמא עלאה⁸ ודא קאים לקביל דא למהוי כלא חד ביחודא חדא ובגין כך קב"ה גליף גליפי⁹ דאתוון עילא ותתא ובהו ברא עלמין

ותא חזי כגוונא דעבד קב"ה עלמא הכי נמי ברא ליה לאדם קדמאה פתח ואמר (הושע ו ז) והמה כאדם עברו ברית וגו' דהא קב"ה אעטר ליה בעטרין עלאין וברא ליה בשית סטרין דעלמא למהוי שלים בכלא וכלא זעאן ודחלן מקמיה דהא כד אתברי אדם אתברי בדיוקנא עלאה והוון מסתכלן בההוא דיוקנא וזעאן ודחלן מקמיה ולבתר אעיל ליה קב"ה בגנתא דעדן לאתעדנא תמן בעדונין עלאין והוון מלאכין עלאין סחרין ליה ומשמשיין קמיה ורזין דמריהון הוון אודעיין ליה תא חזי בשעתא דאעיל ליה קב"ה לגנתא דעדן הוה חמי ואסתכל מתמן כל רזין עלאין וכל חכמתא בגין למנדע ולאסתכלא ביקרא דמריה¹⁰

שבעה היכלין מדורין אינון לעילא¹¹ דאינון רזא דמהימנותא עלאה ושבעה היכלין אינון לתתא¹² (נ"א) כגוונא דלהון חד לקביל חד

אמר רבי שמעון, הרי שנינו, שכשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, חקק בחקיקות של סוד האמונה תוך אורות בסודות עליונים, וחקק למעלה וחקק למטה, והכל בסוד אחד. ועשה עולם תחתון כדוגמת עולם העליון, וזה עומד כנגד זה להיות הכל אחד ביחוד אחד. ולכן הקדוש ברוך הוא חקק חקיקות של אותיות למעלה ולמטה, ובהם ברא את העולמות.

ובא וראה, כדוגמא שהקדוש ברוך הוא עשה את העולם, כך גם ברא את אדם הראשון. פתח ואמר, "והמה כאדם עברו ברית וגו'", שהרי הקדוש ברוך הוא עטר אותו בעטרות עליונות, וברא אותו בששה צדדים של העולם להיות שלם בכל, וכולם חרדו ופחדו מלפניו, שהרי כשנברא אדם נברא בדמות עליונה, והיו מסתכלים באותה דמות וחרדים ופחדים מלפניו. ואחר כך הכניסו הקדוש ברוך הוא בגן עדן להתעדן שם בעדונים עליונים, והיו מלאכים עליונים סובבים אותו ומשמשים לפניו, והיו מודיעים לו סודות רבונם. בא וראה, בשעה שהקדוש ברוך הוא הכניס אותו לגן עדן, היה רואה ומסתכל משם כל הסודות העליונים וכל החכמה כדי לדעת ולהסתכל בכבוד רבונו.

שבעה היכלות מדורים הם למעלה, שהם סוד האמונה העליונה. ושבעה היכלות הם למטה [כדוגמתם שהם אחד כנגד אחד. שבעה מדורים של היכלות הם למטה] כמו

¹ פי' עולם האצילות (מ"מ). עי' סוף הספר אריכות בשביבי נוגה.

² חקק העולמות בכח חקיקת רל"א שערים שהם כ"ב אותיות שנק' רזא דמהימנותא (מ"מ).

³ חקק בחקיקת הספירות שנקר' רזא דמהימנותא (מ"מ). חקק בחקיקות סוד האמונה באורות העליונות (ד"א).

⁴ פירוש תוך טהירו עילאה שהוא האויר הזך שעשה א"ס ב"ה ואמר טהירין לשון רבים לפי שיש בו כמה מיני עולמות שהם זכים ונעלמים (מ"מ). תוך האורות בסודות העליונות שבאצילות (ד"א). פי' גו טהירין תוך טהירו חקק בחקיקות האותיות והספי' סודות עליונים. הרש"ב (נ"א).

⁵ אצילות (מ"מ).

⁶ חקק ב"ע (מ"מ).

⁷ ב"ע (מ"מ).

⁸ עולם האצילות (מ"מ).

⁹ חקק חקיקות האותיות שעל ידם יסד העולם (ד"א).

¹⁰ ויקהל רב ע"ב ותקון כא דף נב (ד"א).

¹¹ בג"ע העליון (מ"מ).

¹² בג"ע התחתון (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

שבעה מדורין דהיכלין אינון לתתא) כגוונא דלעילא¹ ואינון שית כגוונא עלאה וחד טמיר ונניז² איהו לעילא וכל אלן אינון ברזא עלאה³ בגין דכל הני היכלין אית בהו כגוונא דלעילא⁴ ואית בהו⁵ כגוונא דלתתא למהוי כליל בדיוקנא דרזא דלעילא ובדיוקנא דרזא דלתתא⁶ ובהו הוה דיוריה דאדם ולבתר דאתתך מגנתא דעדן אתקין לון קב"ה לנשמתהון דצדיקיא לאשתעשעא בהו⁷ כדקא חזי מזויא דיקרא עלאה וכל חד וחד אתתקן כגוונא דלעילא וכגוונא דלתתא כמה דאוקימנא⁸

היכלא קדמאה⁹ אתר דאיהו מתתקן לתתא¹⁰ למהוי כגוונא דלעילא והא אתערו חברייא נמוסי דגנתא דעדן כמה דאיהו ברזא עלאה (נ"א)

שלמעלה, והם ששה כדוגמא עליונה, ואחד טמיר וגנוז הוא למעלה. וכל אלה הם בסוד עליון, משום שכל ההיכלות הללו יש בהם כדוגמא שלמעלה, ויש בהם כדוגמא שלמטה, להיות כולל בדמות של הסוד שלמעלה ובדמות של הסוד שלמטה, ובהם היה דיורו של אדם. ולאחר שגורש מגן עדן, הקדוש ברוך הוא התקין אותם לנשמות הצדיקים להשתעשע בהם כראוי מזיו של הכבוד העליון, וכל אחד ואחד התתקן כדוגמא שלמעלה וכדוגמא שלמטה כמו שפרשנו.

היכל ראשון. מקום שהוא נתקן למטה להיות כמו שלמעלה. והרי התעוררו החברים שהנהגות גן עדן הם כמו שהוא

---

¹ ר"ל ז' היכלין לעילא אותן שחשיב בדף מא ע"ב משם ולהלאה ובפרשת פקודי עולמתן דשכינה נערות אסתר, וז' היכלין לתתא אותן שחשיב בדף מא ע"א והן אותן שבתוך המדורין שבתוך ארץ של כסא הכבוד (יהל אור).

² היכל הז' הנקרא קה"ק (מ"מ).

³ ר"ל שית היכלין התחתונים הם ו"ק וחד עלאה הוא נגד בינה כוללת ג"ר כנ"ל. וכל אינון היכלין ג"כ בג"ע התחתון ואותן הן שחשיב בדף לח ולט. והיכלות שבמדורין של ארץ עלאה ארץ החיים הן היכלין ג"כ של מלאכים וכמש"ש והן אותן שחשיב דף מא ע"א. ובמדור העליון ג"כ ז' היכלין, והן מתוקן לנשמות ב"א בעלייתן למעלה. והמדורין וששה היכלין התחתונים הן שם למלאכים כמש"ש דף מ ע"א מדורא קדמאה הוא אתר בי חשוך וכו' והוא מתתקן למדורי מלאכין עלאין כו' וכן שם בכלהו מדורין והן זה נגד זה הארץ התחתונה נגד העליונה וכמו שבתחתונה ז' ארצות, זו ע"ג זו, כן בארץ העליונה ז' מדורין זו ע"ג זו וכמו בארץ העליונה תבל לגו ג"ע בתוכו ז' היכלין כן במדור העליון של הארץ העליונה לגו לגו ג"ע העליון ובתוכו ז' היכלין הנ"ל והכל בארץ העליונה שתחת כסא הכבוד, וכמו על הארץ התחתונה ז' רקיעין הידועין כן על הארץ העליונה ז' רקיעין והן ז' היכלות שבכסא הכבוד, כמש"כ בפרשת פקודי, לחזות בנועם ה' באינון ז' רקיעין. והן אותן שבאצילות שהן דכורין לאותן שבבריאה. ולבקר בהיכלו באינון ז' רקיעין דלתתא ואלין קיימין לקבל אלין כו' עד דאתא אברהם חסידא קדישא ושארין לאתקנא עלמא ועאל גו מהימנותא קדישא ואתקן לעילא באינון רקיעין עלאין ובאינון רקיעין תתאין, ר"ל אותן שבאצילות ואותן שבבריאה אינון תתאין אינון היכלין לאינון רקיעין עלאין לאתאחדא דא בדא ולאקשרא דא בדא כמה דאוקימנא באינון היכלין דקאמרן, כמ"ש בהיכלות בפ' בראשית ובפ' פקודי דאברהם נטיל היכלא דאהבה ויצחק נטיל זכותא ויעקב נטיל היכלא דרצון (יהל אור).

⁴ פ"י היכלות אלו שהיה בהם אדה"ר קודם שחטא הם בג"ע התחתון. ולכך אינם רוחניים הרבה בהיכלות של ג"ע עליון, אבל היכלות אלו יש בהם גוונין דלעילא ויש בהם גוונא דלתתא שהוא עולם הזה (מ"מ).

⁵ שיש בהן מציורי עולם העליון ועולם התחתון (ד"א).

⁶ ר"ל שאותן היכלין שבג"ע אית בהו כגוונא דרקיעין דאצילות והיכלין דבריאה וכן בהיכלין של ג"ע העליון (יהל אור).

⁷ ההיכלות שהיה בהם אדה"ר הם בג"ע של מטה (מ"מ).

⁸ ע"י אריכות ביהל אור.

⁹ חשיב היכלות שבג"ע (התחתון) וכאן אינון כסדר היכלות דלקמן, כי כאן היכל הראשון עטרת היסוד מלכות צדק ושם גירי הצדק תחת כנפי השכינה דעאל בברית עטרת היסוד (יהל אור). היכלות אלו הם בג"ע של מטה. דג"ע התחתון יש בו ז' היכלות כמו שיש בג"ע העליון. גכ"י (נ"א). והם היכלות דעשיה, אמנם ע"י לקמן מא ע"ב דהמה היכלות דיצירה, ושם מא ע"ב איתא דהם היכלות דאו"א דבריאה, ובפ' פקודי רמה ע"א איתא דהם ההיכלות דהזו"ן דבריאה, ולעיל כג סע"ב איתא דהם היכלות דנוק' דאצילות. וכל אלו הם בסוד יושר ולא עגולים וכמ"ש בע"ח שער דרושי אבי"ע פרק ד' ובציור עולמות פ"ב. וע"י שער כסא הכבוד פ"ב ופ"ו, ובמאמרי רשב"י דף יט ע"ב. וע"י הדרת מלך סימן קכט (לש"ו, וכן הוא בדע"ה ח"ב סב ע"ב) שעיקר לימוד הנסתר הוא באצילות, אמנם יש בו עניינים הנוגעים לעולמות ב"ע, והוא בהיכלות אשר כאן ובפקודי, אם כי בעניין ההיכלות אשר ביצירה ועשיה מקצר מאד (דע"ה ח"א נז עג).

¹⁰ ע"י יהל אור.

זהר פרשת בראשית

דאיהו מתקן לגו [לגו] גו שמירא דרזא דלתתא גניזו וסתים מכל) [נ"א ואיהו אתתקן לגו וסתים מכולא] ולא שלטא ביה עינא בר נשמתהון דצדיקיא למהוי

לח/ב

גליפן! לעילא ותתא ולאסתכלא מתמן ברזא דמריהון ובענונא דלעילא ואלין אינון צדיקיא דלא אחלפו יקרא דמריהון בגין דחלא אחרא² כתיב (משלי יב ד) אשת חיל עטרת בעלה רזא דמהימנותא לאתדבקא בר נש במריה ולדחלא מניה תדיר ולא יסטי לימינא ושמאלא והא אוקימנא דלא יהך בר נש בתר דחלא אחרא³ דאקרי אש"ת זנוני"ם⁴ ובגין כך כתיב (שם ז ה) לשמרך מאשה זרה מנכריה אמריה החליקה

היכלא דא קאים בדיוקנא דרזא עלאה בגין דכד נשמתין דצדיקיא נפקי מהאי עלמא עאלין גו אלין היכלין די בגנתא דעדן דלתתא ותמן (עאלין) [יתבין] כל חד וחד כל ההוא זמנא דאצטריכא נשמתא למיתב תמן ובכל היכלא והיכלא [אית] דיוקנין כגוונא (עלאה) [דלעילא] ודיוקנין כגוונא (תתאה) [דלתתא] ותמן אתלבשת נשמתא בלבושין כגוונא דהאי עלמא⁵ ואתעדנת תמן כל ההוא זמנא דאצטריכת עד דמטי זמנא לסלקא לאתר עלאה כמה דאצטריך ומנו ההוא מאנא⁶ דאתלבשת ביה חמאת דיוקנין עלאין לאסתכלא ביקרא דמריהון

בהאי היכלא אית נהורין עלאין לאסתכלא (ו)נשמתהון דאינון גיורין⁷ דאתגיירו קיימין תמן ועאלין תמן לאסתכלא ביקרא עלאה ומתלבשן תמן בלבושא חדא דנהורא דנהיר ולא נהיר וההוא היכלא מקפא מאבן טבא ודהבא ותמן

בסוד עליון, (שהוא נתקן לבפנים תוך סתר של הסוד שלמטה גנוז וסתום מכל. נ"א והוא נתקן לבפנים ונסתם מהכל) ולא שולטת בו העין, פרט לנשמות הצדיקים להיות

חקוקים למעלה ולמטה ולהסתכל משם בסוד רבונם ובתענוג שלמעלה. ואלה אותם צדיקים שלא החליפו כבוד רבונם בשביל יראה אחרת. כתוב "אשת חיל עטרת בעלה", סוד האמונה להדבק בן אדם ברבונו ולפחד ממנו תמיד, ולא יסטה לימין ולשמאל. והרי בארנו שלא ילך בן אדם אחר יראה אחרת שנקראת אש"ת זנוני"ם. ולכן כתוב "לשמרך מאשה זרה מנכריה אמריה החליקה".

היכל זה עומד בדמות של סוד עליון, בגלל שכאשר נשמות הצדיקים יוצאות מן העולם הזה, נכנסים לתוך ההיכלות הללו שבגן עדן שלמטה, ושם (נכנסים) יושבים כל אחד ואחד כל אותו זמן שצריכה הנשמה לשבת שם. ובכל היכל והיכל יש דמויות כדוגמא (עליון) שלמעלה, ודמויות כדוגמא (למטה) שלמטה, ושם מתלבשת הנשמה בלבושים כדוגמא של העולם הזה, ומתעדנת שם כל אותו זמן שצריכה, עד שמגיע הזמן לעלות למקום עליון כראוי. ומתוך אותו בגד שהתלבשה בו, רואה דמויות עליונות להסתכל בכבוד רבונם.

בהיכל הזה יש מאורות עליונים להסתכל, נשמות אותם הגרים שהתגירו עומדות שם ונכנסות שם להסתכל בכבוד העליון, ומתלבשות שם בלבוש אחד של אור שמאיר ולא מאיר. ואותו היכל מסובב מאבן טובה וזהב, ושם הוא פתח אחד

¹ יהיב טעמא למה אתקין לון קב"ה לנשמתהון ומה תועלת נמשך להם בזה ואמר כדי שיהיה להם מציאות בעולם השפל הזה בסוד הרוח שבו ובעולם עליון בנשמתם כדי שיהיו נמצאים לעולם לעת צרתם כדמסיק לקמיה וכבר היה אפשר שיהיה מציאותם למטה על הקבר כענין הנפש לזה אמר ולאסתכלא מתמן ברזא דמאריהון וכו' כי אם היו במציאות הנפש בקבר לא היו משיגים מעלה זו (אור יקר).

² אבל אם אחליפו אע"פ ששבו יש להם לידון בגלגול וכיוצא ואפשר דעל יצר הרע קאמר שאם החליף נגד המלכות והיסוד ובחינתם ממש כמוהם (אור יקר).

³ שלא יחליפו אמונתם הקדושה בשביל יראה אחרת של עכו"ם (ד"א).

⁴ עי' לקמן קמח ע"א שזה בחי' נוק' דס"מ.

⁵ לבוש אור אל הנשמה נראה גשמי כגשם העולם הזה כמו שנתבאר בההוא עובדא דרבי אלאי בזהר ועובדא דרבי פרחיא במדרש רות מהזוהר (אור יקר).

⁶ אותו מלבוס (ד"א).

⁷ גרים מקומם במלכות וכו' וכמו שלמטה מהמלכות הם הקלי' כן בהיכל זה פתח ושער לגיהנם (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

אִיהוּ פִתְחָא חֲדָא דְנַחִית לְקַבֵּל פִּתְחָא דְגִיְהֵנָם מִתְמָן מִסְתַּכְלָן בְּכַל אֵינֹן חֵיבִי (דִּישְׂרָאֵל) [דִּישְׂאֵר עֵמִין] <דְּעוּבְדֵי ע״ז> דְּלֹא עָאֻלוּ בְּבֵרִית קִיִּמָּא קְדִישָׁא <וְאִתְתְּרְכוּ> (וְאִתְתְּרְכוּ)¹ בְּאֵינֹן מְלֹאכֵי חֲבֵלָה דְּטַרְדֵי לֹון בְּנֹרָא דְדִלִיק וְאֵינֹן חֲמָאן וְחֲדָאן עַל דְּאִתְגִּיֵּירוּ וְתִלְתָּ זְמַנִּין בְּיוֹמָא נְהִרִין מִגּוּ נְהִירוּ עֵלְאָה וּמִשְׁתַּעֲשַׁעַן תְּמָן וְעֵילָא מִנְהוּן² [עוּבְדִיָּה] וְאִנְקִלוֹס גִּיורָא וְשְׂאֵר גִּיורִין דְּאִתְגִּיֵּירוּ כְּגוּוֹנָא דָּא לְעֵילָא³ כִּד זְכָאן לְסַלְקָא נְשַׁמְתְּהוּן לְאִתְעַטְרָא תְּמָן

הֵיכְלָא תְּנִינָא⁴ הֵיכְלָא דָּא קִיִּמָּא לְגוּ מְהַאי הֵיכְלָא קְדִמָּאָה וְהַאי (נ״א) פִּתְחָא אִיהוּ סְמִיךְ לְגוּ מְעֵרְתָא⁵ (נ״א הֵיכְלָא סְמִיךְ לְמְעֵרְתָא) דְּאִבְהָן וְהַאי הֵיכְלָא נְהִיר מְקִדְמָאָה חֲכָא אִית כֹּל אֲבַנִּין יְקִירִין דְּמִקְפֵּן לִיָּה בְּגוּ דְהַאי¹¹³ הֵיכְלָא אִית נְהִירוּ חֲד כְּלִיל מְכַל גּוּוֹנִין⁶ וְאִיהוּ נְהִיר מְעֵילָא לְתַתָּא⁷ בְּהַאי הֵיכְלָא קִיִּמִּין אֵינֹן דְּסַבְלוּ יְסוּרִין⁸ וּמְרַעִין בְּהַאי עֲלֵמָא בְּגִין לְאִתְתְּקַנָּא וְהוּוּ מוּדֵן וּמִשְׁבַּחַן לְמִרְיָהוֹן כֹּל יוֹמָא וְלֹא הוּוּ מְבַטְלִין צְלוּתֵיהוּ לְעֲלֵמִין לְגוּ מְהַאי הֵיכְלָא קִיִּמִּין כֹּל אֵינֹן דְּמִקְדְּשִׁין⁹ בְּכַל חֵילָא שְׂמָא דְמִרְיָהוֹן וְאִתִּיבּוּ אֲמִן¹⁰ יְהָ שְׂמִיָּה רַבָּא¹¹ מְבַרְךְ בְּכַל חֵילָא וְאֵלִין אֵינֹן קִיִּמִּין לְגוּ [בְּגוּ הַאי] (לְגוּ בְּהַאי) הֵיכְלָא וְהַהוּא נְהוּרָא דְכְּלִיל (ב) כֹּל גּוּוֹנִין נְהִיר לֹון מְהַהוּא נְהִירוּ קִיִּמִּין וְחֲמָאן נְהוּרִין אַחֲרֵנִין דְּאִתְאַחֲדֵן וְלֹא אִתְאַחֲדֵן בְּגוּיָהוּ וְעֵילָא מִנְהוּן מְשִׁיחָא¹² דְּאִיהוּ עָאֻל וְקָאִים בִּינִיָּהוּ וְנַחִית לֹון

שיורד כנגד פתח הגיהנם, משם מסתכלים בכל אותם רשעים (של ישראל. נ"א של עובדי עבודה זרה) שלא נכנסו בברית הקדושה, וגורשו על ידי אותם מלאכי חבלה שטורדים אותם באש שדולקת. והם רואים ושמחים על שהתגיירו. ושלש פעמים ביום מוארים מתוך אור עליון ומשתעשעים שם, ומעליהם עובדיה ואונקלוס הגר ושאר הגרים שהתגיירו, כדוגמא זו למעלה כשזוכים להעלות נשמתם להתעטר שם.

היכל שני. היכל זה עומד לפני מהיכל הראשון הזה, וזה (הפתח הוא סמוך לתוך המערה. נ"א היכל סמוך למערה) של האבות, וההיכל הזה מאיר יותר מהראשון. כאן יש כל אבנים יקרות שמקיפות אותו. בתוך ההיכל הזה יש אור אחד כלול מכל הצבעים, והוא מאיר מלמעלה למטה. בהיכל הזה עומדים אלו שסבלו יסורים וחלאים בעולם הזה כדי להתקן, והיו מודים ומשבחים לרבונם כל יום, ולא היו מבטלים תפלותיהם לעולמים. לפני מהיכל הזה עומדים כל אלו שמקדשים בכל הכח שם רבונם, ועונים אמן יהא שמיה רבא מברך בכל הכח, ואלה הם עומדים לפני ולפנים בהיכל הזה. ואותו אור שכולל כל הצבעים מאיר להם. מאותו האור עומדים ורואים מאורות אחרים שנאחזים ולא נאחזים בתוכם, ומעליהם משיח שהוא נכנס ועומד ביניהם ויורד עליהם.

¹ ונתגרשו (ד"א).

² ולמעלה מהן (ד"א).

³ בג"ע שלמעלה בשבעה היכלות שבו היכל כנגד היכל (אור יקר).

⁴ הוד (אור יקר). יסוד (יהל אור).

⁵ מערתא דאבהן ליכנס משם הנשמות כדפי' רז"ל (אור יקר).

⁶ כמו שהוא הו"ד חמשה פעמים ו"ד שהם חמישים (אור יקר).

⁷ והוא יסוד (יהל אור).

⁸ כמו מדת הו"ד שהיא מדת הדין המייסרת ואלו אודן לחזק מדת הוד (אור יקר). עי' גר"א באד"ר קכח ע"א: עשרה הרוגי מלכות שהן עשר גבורות [נ.ב. עי' בגלגולים], אבל ר"ש וחברייא היו עשר חסדים, ע"כ. ועי' שע"ה"ג הק' כו: והעשרה חסדים דא"א, הם לבושי הנשמות של עשרה תלמידי הרשב"י ע"ה, הנזכר בזוהר ובאדרא רבא קדישא, ובספר התקונין, והם, ר"א בנו, ור' אבא, ור' יהודה, ור' יצחק וכו'. ועי"ש הק' לט: שבגלל זה לא הוצרכו למות כמו עשרת הרוגי המלכות. עי' דע"ה ח"ב לח ע"ד: מאחר ששת ימי בראשית והלאה הנה נעשה עליית כל הביוררים ע"י התורה והמצוה, או ע"י הצירוף והליבון מהיסורים והעונשים העוברים על כל אדם, אם בעוה"ז אם בעולם הנפשות.

⁹ כי הקדושה מצד הלויים (אור יקר).

¹⁰ ועונין אמן (ד"א).

¹¹ והן בדרגא דיסוד (יהל אור).

¹² משיח הולך בכל ההיכלות (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

איהו נטיל מהאי היכלא ועאל בהיכלא תליתאה¹ ותמן כל אינון בני מרעין וכאבין² יתיר וכל¹¹⁴ אינון דרדקי דבי רבן³ דלא אשלימו יומין וכל אינון דעצבין על חרוב בי מקדשא⁴ (ואושידו) [והוון אושידין] דמעין כלהון קיימין בההוא היכלא ואיהו מנתם לון⁵ ונטיל מהאי היכלא ועאל בהיכלא רביעאה⁶

ותמן כל אינון אבלי ציון וירושלם⁷ וכל אינון קטולי דשאר עמין עעכו"ם ואיהו שרי ובכי

למ/א

וכדין כל אינון נשיאין דזרעא דדוד בלהו אחידן ביה ומנחמין ליה שארי תניינות ובכי עד דקלא נפיק ומתאחד בההוא קלא⁸ וסליק לעילא ואשתהי תמן עד ריש ירחא⁹ וכד נחית נחתין עמיה כמה נהורין וזיוין מנהרין לכל אינון היכלין ואסוותא ונהורא לכל אינון [קטולין] ובני מרעין ומכאובין דסבילו עמיה דמשיח וכדין פורפירא¹⁰ לביש¹¹ ותמן חקיקין ורשימין כל אינון קטולי דשאר עמין עעכו"ם בההוא פורפירא וסליק

הוא נוסע מההיכל הזה ונכנס בהיכל השלישי, ושם כל אותם בני חלאים וכאבים קשים, וכל אותם תינוקות של בית רבן שלא השלימו ימיהם, וכל אותם העצובים על חרבן בית המקדש, (ושפכו) והיו שופכים דמעות. כולם עומדים באותו היכל, והוא מנתם אותם, ונוסע מההיכל הזה ונכנס בהיכל הרביעי.

ושם כל אותם אבלי ציון וירושלים, וכל אותם שנהרגו על ידי שאר העמים עובדי עכו"ם, והוא שוהה ובוכה,

ואז כל אותם נשיאים של זרע דוד, כולם אוחזים בו ומנחמים אותו. מתחיל פעם שניה ובוכה, עד שיוצא קול, ונאחז באותו קול ועולה למעלה ושוהה שם עד ראש חדש. וכשיורד, יורדים עמו כמה אורות וזיוים מאירים לכל אותם היכלות, ורפואה ואור לכל אותם ההרוגים ובני חלאים ומכאובים שסבלו עם המשיח. ואז לובש מעיל, ושם חקוקים ורשומים כל אותם הרוגים של שאר העמים עובדי עכו"ם באותו מעיל, ועולה אותו מעיל למעלה, ונחקק שם תוך המעיל העליון של המלך,

¹ נצח (אור יקר). נו"ה (יהל אור).

² בסוד ותקע כף ירך יעקב (אור יקר).

בני חולין ומכאובין (ד"א).

³ כי אלו נקראים בניך למודי ה' וכל אינון עציבין כי בין תרין ירכין אעילת אילתא רישתא וגעת (אור יקר). בסוד וכל בניך למודי ה' כידוע, והכלל כי ח' דרגין הן באותן היכלות והן שמנה רק פעמים חשיב נו"ה לא' ויסוד ועטרת (לב') ופעם להיפך. וכן ברקיעין שבז' רקיעין חשיב וילון עטרת היסוד מלכות אינו משמש כלום אלא נכנס כו' בסוד ותקם בעוד לילה עולימתא שפירתא נחתא בלילא וסלקא וכו' רקיע שבו ככבים כו' יסוד כידוע בזהר ותיקונים בהרבה מקומות. שחקים נו"ה כמ"ש בזהר. וכן בכוכבים לבנה עטרת היסוד וז"ש בזוהר לבנה צדיק, דוד מלך ישראל חי וקיים ככב יסוד והוא ספרא דחמה נגה נו"ה ולכן ככב ונגה הם ככבי שחר וערב ושאר היכלין עד השביעי הן כסדר הזה גבורה ת"ת חסד בינה כמ"ש (יהל אור).

⁴ ג"כ בנו"ה כידוע באלף הד' והה' (יהל אור).

⁵ כי במדה זו עתיד לנצח מלחמת (אור יקר).

⁶ נגד הגבורה (אור יקר).

⁷ שנחרבה מצד הקלי' שהם מצד הגבורה, ומשם הנקמה כדכתיב מדוע אדום ללבושך והיינו נמי ענין קטולי דאשר עמין (אור יקר).

⁸ פי' אחר שיצא הקול מלמעלה משיח נאחז באותו הקול ועולה למעלה על ידו (מ"מ).

⁹ שהוא חדושה של לבנה ובאור המתחדש נחתין עמיה כמה נהורין וכו' לפי זה אין ענין בכיה זו אלא בגירעון הלבנה שהיא מצד השמאל (אור יקר).

¹⁰ לבוש נכבד (ד"א).

¹¹ עי' תיקו"ז נד ע"א: ושכינתא נטלא פורפירא מאשא סומקא ואצטבעת בה ואתקריאת סומקא פרה אדומה תמימה אדומה ודאי מסטרא דגבורה. בהגר"א: והוא בתחילת הגאולה להנקם מצרינו. עי' אד"ר קמ ע"ב: ואינון פורפירא יקירא דמלכא דכתיב (תהלים קד) "הוד והדר" לבשת, ע"כ. והוא שם לתיקון ד' דדיקנא דז"א ועי' ב"ע רכ ע"א, שתיקון זה של הדיקנא מכונה כן כאן בגלל ריבוי השערות. ולפי זה נראה שהפורפירא עלאה לקמן הוא דיקנא דא"א וצ"ע. לבושין הם בנו"ה ואנון פורפירא יקירא תיקונים דאתלבש בהו כי ידוע כי זה ההפרש בין קדושה לסט"א כי בסט"א נקצצו רגלי הנחש וגם אין להם מלבושים כמ"ש והנחש הי' ערום כו' (ב"ע רכ ע"ב). עי' לקמן מא ע"א היכל רביעי והערה שם.

זהר פרשת בראשית

והקדוש ברוך הוא עתיד ללבוש אותו מעיל ולדון עמים, שכתוב "ידין בגוים מלא גוויות".

ההוא פורפירא לעילא¹ ואתחקק תמן גו פורפירא עלאה דמלכא וקב"ה זמין לאלבשא ההוא פורפירא ולמידן עמיה¹¹⁵ דכתיב (תהלים קי ו) ידין בגוים מלא גוויות

עד די אתא ונחיס לון ונחתין עמיה נהורין ועדונין לאתעדנא וכמה מלאכין ורתיכין עמיה [כל חד וחד במלבושא נ"א ובידא דכל חד וחד מלבושא] (ובכל חד לבושא) לאתלבשא בהו כל אינון נשמתין דקטולין ותמן מתעדנין כל ההוא זמנא דאיהו סליק ונחית לגו מהאי היכלא קיימי גו דרנא עלאה אינון עשרה רברבין² ממנן (כגון) רבי עקיבא וחברוי וכלהו סלקי בסליקו גו אספקלריאה דלעילא³ ונהרין בזיו יקרא עלאה עלייהו כתיב (ישעיה סד ג) עין לא ראתה אלהים וזולתך יעשה למחכה לו⁴

בהיכלא חמישאה קיימין כל אינון מאריהון דתיובתא⁵ שלימתא⁶ דתבו מחטאיהון⁷ אתנחמו בהו⁸ ונפקת נשמתיהו בדכיו⁹ (נ"א) [כדרכיו] וכל אינון מאריהון דתיובתא) וכל אינון דקדישו שמא דמריהון וקבילו עלייהו מותא ובתרעא דהאי [היכלא] (פתחא) קאים מנשה מלך יהודה דקביל ליה קב"ה בתיובתא שלימתא וחתר ליה חתירא לקבלא ליה ולגו מהאי היכלא קיימין כל אינון מאריהון דתיובתא תקיפא דנשמתהון

עד שבא ומנחם אותם, ויורדים עמו מאורות ועדונים להתעדן, וכמה מלאכים ומרכבות עמו, כל אחד ואחד במלבוש (וביד כל אחד ואחד מלבוש) להתלבש בהם כל אותם נשמות ההרואים, ושם מתעדנים כל אותו זמן שהוא עולה ויורד. לפנים מההיכל הזה עומדים תוך דרגה עליונה אותם עשרה גדולים ממונים (כמו) רבי עקיבא וחבריו. וכולם עולים בעליה תוך אספקלריה שלמעלה ומאירים בזיו כבוד עליון, עליהם כתוב "עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו".

בהיכל החמישי קיימים כל אותם בעלי תשובה שלמה ששבו מחטאיהם התנחמו בהם ונשמתם יצאה בטהרה, (וכל אותם בעלי תשובה) וכל אלו שקדשו שם רבונם וקבלו עליהם מות. ובשער ההיכל הזה (פתח) עומד מנשה מלך יהודה, שהקדוש ברוך הוא קבלו בתשובה שלמה וחתר לו חתירה לקבלו. ולפנים מהיכל זה עומדים כל אותם בעלי תשובה חזקה שנשמתם יצאה בשעה שהתמרמו על מעשיהם. ואלו מתעדנים בעידון עליון בכל יום ויום. ושלוש פעמים ביום אור נכנס באותו היכל

¹ וכן אמרו ג"כ לקמן מא ע"א שהוא בהיכל ד' מהיכלות דיצירה אמנם בפ' פקודי שהוא ההיכלות דזו"ן דבריאה (וכמ"ש בע"ח שער כסא הכבוד פ"ב ופ"ו ובמאמרי רשב"י דף יט ע"ב) והנה שם אמרו ענין זה בהיכל ב' ע"ש רמו ע"ב וע"ש עוד בהיכל ג' רמט ע"ב (לש"ו).

² היינו עשרה הרואי מלכות (עמק המלך שי"ח פ"ג).

³ בבינה עם החכמה, והיינו עין אל ראתה החכמה אלא אלקים שהיא הבינה והיינו שתוק כך עלה במחשבה שנסתלק למדת המחשבה (אור יקר).

⁴ עי' בהדע"ה ח"א סב ע"ג, שכל הלבושים שבהיכל זו המה בבחינת חשמלים.

⁵ עי' ח"ג טז ע"ב: תנינן אתר דבעלי תשובה יתבי צדיקים גמורים לא יתבי ביה, מאי טעמא אלא אינון אתתקנו באתר עלאה באתר דשקיו דגנתא משתכח מתמן ודא הוא תשובה, ועל דא אקרון בעלי תשובה, ואלין אתתקנו באתר אחרא דאקרי צדיק. ועי' רמ"ז שם: ועל דא אקרון בעלי תשובה, פי' על דרך (ישעיה סב ה) יבעלוך בניך [לשון יתישבו], נשמותיהם העולות שם מוסיפים לה הארה, וזהו בעלי ממש. ועי' קכט סע"א.

⁶ שלא מחמת יראה וכיוצא (אור יקר).

⁷ שתהיה תחילת התשובה מהעון שלא יעזבו החטא ואח"כ הם מתעוררים מחמת ענין אחר אלא מעת החטא ועד סוף שבו בענין עזיבת החטא היה מחמת תשובה ומעת פרישתם מהחטא היו בתשובה (אור יקר).

⁸ החרטה על מה שעבר (אור יקר).

⁹ שלא שבו לכסלה אלא מיתו מתוך דווי, ואפשר שכיון לכלול שלשה מיני תשובה: תשובת המשקל, והיינו תיובתא שלימתא ששוקל כמה נהנה מן האיסור ומסגף עצמו כיוצא בו. והיינו "שלימה", שאם סגף עצמו קצת, לא יקרא שלימה. תשובת הבאה, דהיינו שבא אותו העון באותה אשה ופירש, וזהו שאמר "דתבו מחטאיהון" ממש מהעון. תשובת הגדר, היינו שמרוב החרטה אינו מביא עצמו לאותם הדברים הגורמים לעבירה וכיוצא בה, וזהו שאמר "ואתנחמו בה". ומפני שיש עבירות שמיתה ממרקת כנודע אמר ונפקת נשמתיהו בדכיו דהיינו שקבלו מיתתם לכפרתם (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

נפקת¹ בשעתא דאתמרמרו על עובדיהון ואלין מתעדנין בעדונא עלאה בכל יומא ויומא ותלת זמנין ביומא נהירו עאל בההוא היכלא דמתעדנין ביה כל חד וחד בדקא חזי ליה וכל חד נכוח מנהורא¹¹⁶ דחופה דחבריה בין לתתא בין לעילא האי היכלא קיימא על אינון [אינון] <היכלי> תתאי ואפילו צדיקים גמורין לא יכלין לאעלאה בגו (ההוא) [האי] היכלא ולמיקם ביה והאי איהו דרגא עלאה על כלא (ביה) [בר] דרגא דחסידי דאיהו דרגא עלאה על כלא

היכלא שתיתאה² היכלא דא היכלא דחסידי היכלא דא היכלא עלאה על כלא והאי הוא היכלא דקיימא על כלא היכלא דימינא לית מאן דיקים ביה אלא אינון חסידים קדישין וכל אינון דמרחמי למריהון ברחימו סגי ולפתחא דהאי היכלא קיימא כל אינון דמיחדי יחודא דמריהון בכל יומא ואלין [עאלין] בהאי היכלא (עאלין)³ וזמינין לסלקא בקדמיתא ועילא מהאי פתחא אברהם ימינא דקב"ה ולפתחא אחרא קיימא יצחק דאתעקד על גבי מדבחה והוה קרבנא שלים קמיה דקב"ה ולפתחא אחרא לגו קיימא יעקב שלימא ותריסר שבטין סחרניה ושכינתא על רישייהו וכד ישראל בעקו אתערו תלת אבהן ומתערי לה לשכינתא לאגנא עלייהו וכדין איהי סלקא ואתעטרא לעילא ואגנא עלייהו דישראל

וכמה [ד]אית היכלין לתתא בגנתא דעדן הכי נמי לעילא אית היכלין מתקנן דאינון רזא דמהימנותא וכל (אינון) [הני] היכלין בלהו מתקשרן ומתעטרן בחד היכלא דאיהו היכלא שביעאה⁴ והאי היכלא איהו גניז וסתים מכל שאר היכלין באמצעיתא דהאי היכלא קאים חד עמודא⁵

שמתעדנים בו כל אחד ואחד כראוי לו, וכל אחד נכוח מאור של החופה של חברו, בין למטה בין למעלה. ההיכל הזה עומד על אותם היכלות תחתונים, ואפילו צדיקים גמורים לא יכולים להכנס לתוך (ההוא) ההיכל הזה ולעמוד בו. וזוהי דרגה עליונה על הכל (בו), פרט לדרגת החסידים שהיא דרגה עליונה על הכל.

היכל ששי. היכל זה הוא היכל החסידים, היכל זה הוא עליון על הכל, וזהו היכל שעומד על הכל. היכל הימין אין מי שיעמוד בו אלא אותם חסידים קדושים וכל אותם שאוהבים את רבונם באהבה רבה. ולפתח ההיכל הזה עומדים כל אלו שמייחדים יחוד של רבונם בכל יום. ואלה נכנסים בהיכל הזה ועתידים לעלות בראשונה. ומעל הפתח הזה אברהם, ימין הקדוש ברוך הוא. ולפתח אחר עומד יצחק שנעקד על גבי המזבח והיה קרבן שלם לפני הקדוש ברוך הוא. ולפתח אחר לבפנים עומד יעקב השלם, ושנים עשר שבטים סביבו, ושכינה על ראשיהם. וכשישראל בצרה, מתעוררים שלשת האבות, ומעוררים את השכינה להגן עליהם, ואז היא עולה ומתעטרת למעלה ומגינה על ישראל.

וכמו שיש היכלות למטה בגן עדן, כך גם למעלה יש היכלות מתוקנים שהם סוד האמונה. וכל (אותם) ההיכלות הללו כולם מתקשרים ומתעטרים בהיכל אחד, שהוא היכל השביעי. והיכל זה גנוז ונסתם מכל שאר ההיכלות. באמצע ההיכל הזה עומד עמוד אחד

¹ היינו כר' אלעזר בן דורדיא ואפילו צדיקים גמורים וכו' והיכל זה הוא היכל אהבה, חסד, שעליה נאמר כי ימינך פשוטה לקבל שבים (אור יקר).

² היכל הת"ת כנגד היכל הרצון למעלה, והוא ימין, בסוד מולך לימין משה וכו'. והיחוד בת"ת ו"ק בסוד הימין, לכך כאן אינון דמייחדי, דחסידי עושים לפנים משורת הדין, ושורת הדין הוא כף זכות וכף חובה, שהם ב' היכלות הקודמין, וזה לפני משורת הדין, ובו ד' אבות נגד מיכאל גבריאל אוריאל נוריאל שהם בהיכל הרצון, ושכינתא על רישייהו, שהם ד' מחנות שכינה למטה בארץ (אור יקר).

³ בסוד ו' היכלות והיכל שביעי לנשמות היכל ק"ק כדמסיק לקמן בלשון מדורין (אור יקר).

⁴ נגד ג"ר (אור יקר).

⁵ כלל ד' פרצופים שהם: י', פרצוף פני אריה, חוור. ה', פרצוף פני שור, סומק. ו', פרצוף פני נשר, ירוק. ה', פרצוף פני אדם, אוכם. וד' פרצופים אלו הם שורש לד' מיני נשמות שהם נמצאות למטה כפי צד המדה הגוברת בנשמה, יש מהם מצד החסד פני אריה, ויש מהם מצד הגבורה פני שור. ויש מהם מצד הת"ת ומהם מצד המלכות פני אדם ופני נשר. ולכן בסולם זה שהוא עמוד זה, הם ד' גוונים אלו, כדי שכל נשמה ונשמה תסתלק דרך הגוון אשר לו להתאחז בשורשה למעלה בהיכל קדש הקדשים תחת כסא הכבוד (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

למ/ב

דאיהו בגוונין סגיאין¹ ירוק חוור סומק אוכם וכד נשמתין סלקין אינון עאלין גו האי היכלא מאן דאתחזי להאי גוון סליק ביה ומאן דאתחזי להאי גוון סליק ביה כל חד וחד כדקא חזי ליה

ואלין שית היכלין אינון למדורא כדאמרן ושביעאה לאו איהו למדורא ושית כללא ברזא [דשית] (דשית)² ועל דא כתיב <ברא שית> (בראשית) שית דרגין לעילא שית דרגין לתתא וכללא רזא חדא

תא חזי בראשית רבי יהודה אמר תרין בתין הוו בית ראשון ובית שני דא עלאה ודא תתאה תרין ההי"ן אינון דא עלאה ודא תתאה³ וכלהו חד⁴ ב' עלאה פתחא תרעין לכל סטרא⁵ דהכי הוא דכליל דא בדא⁶ ראשית כדין הוא ראשית לאעלא בחושבנא⁷ [דבנינא] (לבנינא)

רבי יצחק⁸ אמר רבי אלעזר⁹ בראשית דא כללא (דיוקנא) [דדיוקנא] דכל דיוקנין¹⁰ כלילין ביה דא רזא דכתיב (יחזקאל א כח) הוא מראה דמות כבוד יהו"ה (יחזקאל א כח) חזיו דאתחזון ביה שית אחרנין ודא הוא בראשית [בראשית] <ברא שית>¹¹

שהוא בצבעים רבים, ירוק, לבן, אדום, שחור. וכשנשמות עולות, הן עולות לתוך ההיכל הזה. מי שראוי לגוון הזה עולה בו ומי שראוי לגוון זה עולה בו, כל אחד ואחד כראוי לו.

וששת ההיכלות הללו הם למדור כפי שאמרנו, והשביעי אינו למדור. ושש הכל בסוד של שש, ועל זה כתוב בראשית, שש דרגות למעלה, ושש דרגות למטה, והכל סוד אחד.

בא וראה, בראשית רבי יהודה אמר, שני בתים היו, בית ראשון ובית שני, זה עליון וזה תחתון. שני ההי"ן הם, זה עליון וזה תחתון, וכולם אחד. ב' העליון פותח שערים לכל עבר, שכך הוא, שכולל זה בזה. ראשית, אז הוא ראשית להכנס בחשבון הבנין.

רבי יצחק אמר רבי אלעזר, בראשית זה כללות הדמות (של הדמות) שכל הדמויות כלולות בו, זהו סוד הכתוב "הוא מראה דמות כבוד ה'", מראה שנראים בו ששה אחרים, וזהו בראשית בראשית.

¹ מראות רבות ורומז אל ד' רגלי הכסא (ד"א).

² פי' שית היכלין או שבג"ע של מטה הם ברזא דשית שהם הו"ק דז"א שמשם יונקים (מ"מ).

³ כוונת ר' יהודה לבאר באות ב' של בראשית בינה ומלכות ולא שתהיה המלכות בתוך הבינה ואל הבינה בתוך המלכות אלא בבחינתם זו למעלה מזו (אור יקר).

⁴ ועם היותם כך (זה למעלה וזה למטה) הם מיוחדות וכו' על ידי אות ו' (אור יקר).

⁵ ב' של בראשית היא רבתי מורה על הבינה ולא על המלכות, ששם אותיות גדולות, וכו' היא ראשונה בינה והנה היא פתוחה מורה פתח תרעין לכל סטר כי בבינה חמשים שערי בינה שהם עשר לחגתנ"ה וכו' ואם כן ב' עילאה שהיא רבתי היא בינה פתח תרעין לכל סטר, עשר שערים לכל א' מהקצוות (אור יקר). פי' המוחין דאימא מתפשטים בז"א בקו ימינו ושמאלו וקו אמצעי, וכן החסדים דאימא שהם ו' שערי בינה מתפשטים בה' קצוות ז"א (מ"מ).

⁶ פי' ה' עילאה בתתאה ותתאה בעילאה (מ"מ).

⁷ תחלת הבנין הוא מחסד וכו' הבינה היא ראשית ולא ראשית להתגלות דהיינו חכמה ולא ראשית לאצילות דהיינו כתר אלא ראשית לאעלאה בחושבנא לבנינא במספר ימי הבנין אין בינה בכלל זה, אמנם בבחי' זו שהיא נפתחת (אור יקר). פי' בינה היא ראשית הבנין, ולכך נק' ראשית, וזהו בראשית ב' ראשית (מ"מ).

⁸ [לפי גרסתו] כאשר הבינה נפתחת בסוד זה, חכמה מתגלת, והיא ראשית למנין. ונמצא ב' כוללת האצילות מבינה עד המלכות ומלת ראשית היא החכמה, שהיא המתגלת על ידי היחוד הזה, והיא ראשית לחשבון הספירות (אור יקר).

⁹ ר"א פליג עלייהו, דס" כי מלת בראשית הכוונה על ו"ק וזהו שאמר דא כללא פי' מלת בראשית אין פירושו ראשית מלה מתבארת לפי שמועתה כמו שאמרתם. אבל היא מלה כוללת דברים הרבה דהיינו ו"ק כדמסיק וזהו שאמר דא כללא ולא בבינה כדסלקא דעתיה אלא למטה במלכות, וז"ש דיוקנא דכל דיוקנין כלילין ביה, פי' כל הספירות כלולות בה במלכות (אור יקר).

¹⁰ פי' המלכות שכל המראות עליונים מתראים בה (מ"מ).

¹¹ בראשית, פי' המלכות ברא ב"ע בכח שית שהם הו"ק (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

תא חזי כד עאלין בהאי חיזו שית גוונין¹ היא אתקינת גרמה לאחזאה לון ולמפעל בהו אומנותא דעלמא ואי תימא דהאי אומנותא דעלמא מדרגא דא הוא כתיב בראשית¹¹⁸ שבהא דשית איהו דעבדי אומנותא בהאי

רבי יוסי פתח² (שיר ב יב) הנצנים³ נראו בארץ עת הזמיר⁴ הגיע וקול התור נשמע בארצנו הנצנים (נראו בארץ) דא הוא רוא דשית דרגין⁵ (נ"א) עלה ואיהי שביעאה ואלין אינון שית דרגין דרגא דאברהם ודרגא דיצחק ודרגא דיעקב ויכ"ן ובו"ע"ז ויוס"ף כלהו (ו) אתחזו בארעא דכתיב נראו בארץ בארץ דא היא קרתא קדישא (דארץ) [בארץ] ישראל נראו בארץ בנין דאינון דיוקנין לאתחזאה בהאי דרגא עת הזמיר הגיע דהא כדין משבה ומהדר כמה דאת אמר (תהלים ל יב) למען יזמיר כבוד ולא ידום ובנין כד אקרי מזמור כמה דתנינן דכתיב מזמור לדוד⁶ דשאר >ת< עליה שכינתא ברישא ודא הוא עת הזמיר הגיע רבי חייא אמר דהא כדין⁷ מטא זמנא לשבהא

רבי אבא אמר עלמא עלאה⁸ סתים וכל מלוי סתימין בנין דקיימא ברוא עלאה⁹ >יומא דכל יומין¹⁰ <נ"א> רומא דכל רומין) וכד ברא ואפיק אפיק אלין שית ובנין דאיהו סתים דכל מלוי סתימין אמר בראשית ברא שית יומין עלאין ולא [אמר] (אתמר) מאן ברא להון בנין דאיהו עלמא עלאה סתימא ולבתר גלי ואמר (לן) עבידתא תתאה¹¹ ואמר מאן ברא ליה בנין דאיהו עלמא

בא וראה, כשנכנסים במראה הזה ששה צבעים היא מתקנת את עצמה לגלותם ולפעול בהם אומנות העולם. ואם תאמר שהאומנות הזו של העולם היא מדרגה זו, כתוב ברא שית, שבח של הששה הוא שעושים אומנות בזה.

רבי יוסי פתח, "הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו". "הנצנים (נראו בארץ)" זהו סוד של שש דרגות (עליה והיא שביעית. ואלו הם שש דרגות, דרגת אברהם, דרגת יצחק ודרגת יעקב, ויכ"ן ובו"ע"ז ויוס"ף, כולן נראות בארץ, שכתוב "נראו בארץ". "בארץ" זוהי עיר קדוש בארץ ישראל). "נראו בארץ" משום שאותן דמויות להראות בדרגה הזו. "עת הזמיר הגיע", שהרי אז משבח וחוזר, כמו שנאמר "למען יזמיר כבוד ולא ידום", ולכן נקרא מזמור. כמו ששנינו, שכתוב "מזמור לדוד", ששרתה עליו שכינה בראש. וזהו "עת הזמיר הגיע". רבי חייא אמר, שהרי אז הגיע זמן לשבח.

רבי אבא אמר, עולם העליון נסתם וכל דבריו נסתמים, משום שעומד בסוד עליון יום של כל הימים (היום של כל הרימים). וכשברא והוציא, הוציא את הששה האלו. ובגלל שהוא נסתם, שכל דבריו סתומים, אמר בראשית ברא ששה ימים עליונים, ולא אמר מי ברא אותם, משום שהוא עולם עליון נסתם. ואחר כך גלה ואמר (להם) המעשה התחתון, ואמר מי ברא אותו,

¹ ששה מראות והם בחינות השש קצוות כמ"ש בפרדס בשער הגוונין (ד"א). פי' בהאי חיזו היא מ'. הרש"ב (נ"א).

² לעיל א ע"א ונז ע"א (ד"א). הא דדריש הנצנים על האבות נרמז באתון דהנצנים ה"א מרמז לאברהם דאתוסף בו ה' באברהם נ' היא נ' שערי בינה דמינה מתערין דינין ויצחק עיקרו דין צ' רומז ליוסף הצדיק נ' רומז לת"ת יעקב שהוא חמישי ממטה למעלה וכל אחד כולל מעשר. יו"ד רומז ליכין הוא נצח. מ' רומז להוד הוא משה כד"א ונתת מהודך עליו וכלהו נראו בארץ היינו מ' שכלולה מכולם כנודע (נ"א).

³ דא הוא רמז הענין כי מלת נצנים הם הצמחים שצומחים בקרקע ומכאן מוכיח רבי יוסי שהם סוד ו"ק שבה ממש, ואל ו' עליונות בה (אור יקר).

⁴ הגיע עת שהמלכות מזמרת (מ"מ).

⁵ גליון הרש"ב (הערת הזוהר).

⁶ ר"ל קודם שהתחיל לומר לאפוקי לדוד מזמור שרתה אחר שהתחיל א"מ (אמנם בש"ס פסחים קי"ז אמרו איפכא ע"ש. ועי' להלן בגליון בדף סז א'). מאי"ן (נ"א).

⁷ ר"ח פליג וס"ל עת הזמיר הגיע לא קאי על המלכות אלא הגיע עת שמזמרים התחתונים (מ"מ).

⁸ בינה (מ"מ).

⁹ הוא יסוד דאא שנק' רזא וכשם שהוא סתום כך היא סתומה (מ"מ).

¹⁰ בינה (מ"מ). ועי' תיקו"ז עה ע"ב וגר"א שם יום דכלהו יומין.

¹¹ ב"ע (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

דקיימא באתגלייא ואמר ברא אלהים¹ את השמים ואת הארץ² ולא כתיב (ברא סתים) [בארה סתים] ברא את השמים בנין דאיהו עלמא באתגליא ואמר ברא אלהים³ אלהים ודאי שמא באתגליא קדמאה בסתימא דאיהו עלאה תתאה באתגליא למהוי תדיר עובדא דקודשא בריך הוא סתים וגליא ורזא דשמא קדישא הכי הוא סתים וגליא את השמים לאסנאה שמים תתאי³ לתתא ואת הארץ לאכללא ארץ דלתתא ולאסנאה (לה ולעבודתא) [כל עובדהא] כגוונא דלעילא

והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א ב) כדקאמרן <והארץ> דא ארץ עלאה⁴ דלית לה נהורא מנרמה היתה בקדמיתא כבר הות כדקא יאות והשתא תהו ובהו וחשך היתה דייקא [ולבתר אזעירת גרמה⁵ ואזעירת נהורא תהו ובהו וחשך ורוח⁶ ארבע יסודי עלמא דאשתכללו בה דבר אחר ואת הארץ כדקאמרן לאסנאה ארעא דלתתא⁷ דאיהו אתעבדת בכמה <מדורין> (<נ"א> נהורין) כלא כגוונא עלאה ודא הוא והארץ היתה תהו ובהו וחשך⁸ ורוח אלין אינון מדורי ארעא⁹ ארץ אדמה גיא נשיה ציה¹⁰ ארקא תבל וגדול שבכולם תבל דכתיב (תהלים ט ט) והוא

מ/א

ישפוט תבל בצדק

אמר רבי יוסי מאן הוא ציה א"ל¹¹ דא הוא אתר דגיהנם כמה דאת אמר ציה וצלמות ורזא (דא כתיב במלת) [דכתיב] וחשך על פני תהום

משום שהוא עולם שעומד להתגלות. ואמר, "ברא אלהים את השמים ואת הארץ", ולא כתוב ברא סתום (בדרך סתום) ברא את השמים, משום שהוא עולם גלוי. ואמר "ברא אלהים", אלהים ודאי, שם בהתגלות, הראשון בנסתם שהוא עליון. התחתון בהתגלות, להיות תמיד מעשה הקדוש ברוך הוא נסתר ונגלה, וסוד של השם הקדוש כך הוא, נסתם ונגלה. "את השמים" לרבות שמים תחתונים למטה. "ואת הארץ" להכליל ארץ שלמטה, ולרבות (לה) כל מעשה כדוגמא שלמעלה.

"והארץ היתה תהו ובהו", כמו שאמרנו. "והארץ" זו ארץ העליונה שאין לה אור משל עצמה, "היתה" בהתחלה כבר היתה כראוי, ועכשיו "תהו ובהו וחושך", "היתה" דוקא. אחר כך הקטינה את עצמה, והקטינה את אורה. "תהו ובהו וחושך... ורוח", ארבעה יסודות העולם שנתקנו בה. דבר אחר, "ואת הארץ" כפי שאמרנו, לרבות ארץ שלמטה שהיא נעשתה בכמה מדורים (אורות), הכל כדוגמא שלמעלה. וזהו "והארץ היתה תהו ובהו וחושך... ורוח", אלו אותם מדורי הארץ: ארץ, אדמה, גיא, נשיה, ציה, ארקא, תבל, וגדול שבכלם תבל, שכתוב "והוא

ישפט תבל בצדק".

אמר רבי יוסי, מהי ציה. אמר לו, זהו מקום הגיהנם, כמו שנאמר "ציה וצלמות", וסוד זה כתוב (שכתוב) (במלת) "וחושך על פני תהום". זה סוד מקום הגיהנם. זהו

¹ פי' המלכות שנקראת אלהקים (מ"מ).

² הם ז"ן דבי"ע (מ"מ).

³ פי' השמים שבעולם הזה (מ"מ).

⁴ מלכות (מ"מ).

⁵ פי' ביום ד' שקטרגה הלבנה וחזרה בסוד נקודה (מ"מ).

⁶ עי' ז"ח יג ע"ב: והארץ היתה תהו ובהו וחשך ורוח. הרי בכאן ארבעה יסודות, שהם: אש, מים, רוח, חשך.

⁷ פי' לרבות ארץ הלזו שיש לה ז' מדורין כמו המלכות, כגוונא עילאה פי' מלכות (מ"מ).

⁸ חשך שורש הגבורה (בבהגר"א על תיקר"ז קיא ע"ג).

⁹ והארץ הלזו יש בה ז' מדורין ונקיט קרא ד' מנייהו, ולפירוש ראשון והארץ היתה תהו, היא מלכות, ולפי ר"א היא הארץ שלנו (מ"מ).

והסדר האמיתי ארץ אדמה ארקא גיא נשיה ציה תבל והם סדר א"ב לעיל לז ע"ב במה שחסר משם (והוא בסימן ט'. הרש"ב) (ד"א). עי' ס"י פ"ד מט"ו.

¹⁰ חשך שורש הגבורה (בהגר"א בתיקר"ז קיא ע"ג).

¹¹ רמז צ"ה עם האותיות בגי' גיהנם. א"מ (נ"א).

זהר פרשת בראשית

(בראשית א ב) דא רוא אתר דגיהנם דא הוא ציה אתר דמלאך המות בדקאמרן דאיהו מחשיך אנפיהו דברייתא ודא הוא אתר דחשך עלאה תה"ו דא נשי"ה דלא אתחזיית בה חיזו כלל עד דאתנשי מכלא¹ ועל דא אתקרי נשיה ובהו דא ארקא אתר דלא אתנשי² רבי חייא אמר דא גיא ורוח אלהים מרחפת [דא] לקבל תבל דאתון מרוח אלהים וכלא כחד הוא

כנונא דא אית לארץ עלאה שבעה מדורין אינון לעילא דרגא על דרגא ובכלהו מדורין מלאכי עלאי אלין על אלין הכי נמי לתתא וכלא אחיד דא בדא למהוי כלא חד שבעה מדורין אינון לעילא והא ארץ עלאה אחידת לון וכלהו קיימין בה ובכלהון קיימא תושבחתא דקב"ה דרגין פרישן דא מן דא ואתרין פרישן דא מן דא

מדורא קדמאה³ לתתא הוא אתר בי חשוק דלא נהיר והוא מתתקן למדורי רוחי וקסטירי ועלעול⁴ תקיפין דלא אתחזיין ולא אית ביה

"ציה", המקום של מלאך המות, כפי שאמרנו, שהוא מחשיך את פני הבריות. וזהו מקום של חושך עליון. "תהו" זה נשי"ה שלא נראה בה מראה כלל עד שנשכח מהכל, ועל זה נקראת נשיה. "ובהו" זו ארקא, מקום שלא נשכח. רבי חייא אמר, זה גיא. "ורוח אלהים מרחפת", זה כנגד תבל שניזון מרוח אלהים, והכל הוא כאחד.

כדוגמא זו יש לארץ העליונה, שבעה מדורים הם למעלה דרגה על דרגה, ובכל המדורים מלאכים עליונים אלה על אלה. כך גם למטה. והכל אחוז זה בזה להיות הכל אחד. שבעה מדורים הם למעלה, וזו הארץ העליונה אוחזת אותם, וכולם עומדים בה, ובכולם נמצאת תשבחות להקדוש ברוך הוא, דרגות נפרדות זו מזו, ומקומות נפרדים זה מזה.

מדור ראשון למטה הוא מקום בית חשוק שלא מאיר, והוא מתוקן למדורי רוחות ועושי דין ורוחות סערה חזקות שלא

¹ פירוש אם יורד שום אדם לשם, אין רואה בה חיזו כלל, עד שיש שם ימים רבים ונעשה כאחד מהם, מפני שהיא תחתונה יותר מארקא, אבל בארקא הסמוכה לתבל, אמר אתר דלא אתנשי לפי שאינה תחתונה כנשיה (מ"מ).

² מקום שאין השכחה שולט שם (ד"א).

³ השבעה מדורין הנזכרים פה, הם בחי' שבעה היכלות של הקליפות אשר בעולם היצירה, והם הנקראים מדורין. אבל שבעה היכלית הקליפית אשר בעולם הבריאה הנז' בפרשת פקודי, הם נקראים היכלין דמסאבותא ואינון נקראים מדורין (שער מאמרי רשב"י), ועי' יהל אור ח"ב יז ע"א שבכל עולם יש שמים וארץ ובארץ יש ז' מדורין לבני אדם, ובשמים ז' למלאכים. מדורין שבפרשת בראשית דף מ' הם נוגה דעולם היצירה, ולכן תמצא כי ראשו מלאכים טובים, וסופו רע מהחזה ולמטה, ולכן במדורים תחתונים יש מלאכים שאינם קדושים, משא"כ דהו"ז שיש בהם מלאכים טובים (מ"מ). בע"ח כ' הרב דז' מדורין אלו הם היכלי הקלי' אשר בעולם היצירה כי ביצי' נק' מדורין ובברי' נק' היכלין כו' ע"ש ואלו המדורין כ' הרב שהם בנוגה דיצי' גכ"י (נ"א). שער כסא הכבוד פ"ב ובהגיהנם דעשיה עי' פר' נח סב ע"ב ויחי רלז ע"ב ותרומה קנ ע"ב ובזו"ח רות בארוכה דף סב ע"א וע"ב וכן הם נזכרים במדרש כונן (לש"ו). כל הקלי' אשר בבי"ע הם דינים ועונשים ממש, ואילו באצילות הם בגדר שרשרים בלבד (דע"ה ח"ב נב ע"ב). אלה מדורות ובתוך כל מדור ומדור היכל ופנימה להיכל אין כניסה לקלי' וסביב להיכל יתהלכון (אור יקר). ז' המדורין הן כסדר ז' ההיכלות: ארץ, יסוד ומלכות, ושם תהום כידוע בסוד תהום שהוא ביסוד דנוק' ושם מ"נ. אדמה גיא הם נו"ה והם פני תהום רגליה יורדות מות, שהוא אותיות תהום, כמ"ש בתיקו"ז ובז"ח. נשיה היא ת"ת והוא תהו, וז"ס גיד הנשה של יעקב, ולפי שהוא בנוק' לפיכך מקום השכחה, משא"כ בדכורא שם מקום התורה, וז"ס (ע"ז ט ע"א) ב' אלפים תהו ב' אלפים תורה ב' אלפים ימות המשיח, שהם ג' דרגין מלכות ז' א' בינה כידוע. ציה הוא גבורה, חשך, כידוע, והוא על פני תהום, כי גבור הוא ע"פ מלכות כידוע. [והוא ע"פ שהן נו"ה כי סדר היכלות גבורה על נו"ה וכן כאן נשיה למעלה וארקא חשיב למטה חג"ת כסדר אבל ת"ת עולה למעלה מחסד, וכן בקרא תהו ובהו וחשך כסדר מלמעלה למטה ג"ר, ע"פ תהום, ג' האחרונים, ורוח אלקים מדור העליון שכולל ג"ר ורוח כו' הוא רוח העליון על פני הוא רוח מרוח מים הוא מים מרוח ה' של המים הוא תהום העליון שם אש ממים והוא ד' דגין שכולל העליון וששה מדורין בסוד ד' רגלין ו' דרגין] ומשם המים יורדין בסוד גבורות גשמים. בהו הוא חסד כמ"ש בתז"ח ומסט' דימינא ובהו, בו הו, ואמר שם דעולם חסד יבנה דמסט' דחסד אתחבר עמה דכורא לא תהו בראה לשבת יצרה ע"ש ולזה (אמר) שם דלא אתנשי. תבל הוא בינה כולל ג"ר והוא הארץ שלנו שמתוקן לצדיקים (יהל אור ח"ב יז ע"א).

⁴ עי' אד"ר קמב ע"ב, שהם ג' בחי' שד שנבראו בין השמשות, ועי' בהגר"א בספד"צ כז ע"ב: אמר כאן תלת דרגין דרוחין בישיין ועלעולין וקטפורין, והן תלת דרגין דנפקין מחוטמא תלת שלהובין תננא ואשא וגחלי

זהר פרשת בראשית

נהורא ולא חשוכא ולא דיוקנא כלל ותמן לא ידעין ביה ידיעא כלל דלאו ביה צורה גו כלל [כורסייא] (סורטא) ועל ההוא אתר ממנא חד מלאכא טהריאל שמייה¹ ועמיה שבעין ממנן² מעופפין [ואתמחון מזיקי שביבין³] (ואתחמון מבזיקי שביבין דעלייהו) ולא קיימין ולא אתחזון ולא משתכחי וכד אתי צפרא כלהו מתחדשן⁴ ולא קיימי כד מטאן לגבי [ההוא] (דהאי) אתר אבדין ולא משתכחין ועאלין בחד נוקבא דתהומא⁵ ולא אתחזון כד אתרמיש ליליא [אתחמון] (אתחמון) מאינן שביבין עד דמטי צפרא

מדורא תניינא הוא אתר דנהיר יתיר ואיהו חשוך אבל לא חשוך כההוא קדמאה והוא מתתקן למדורי מלאכין [עלאין] די ממנן על עובדיהון דבני נשא⁶ (ו)למסטי להון כההוא ארח בישא דאינן אזלין וההוא אתר אתחזי יתיר מן קדמאה ואלין מלאכין⁷ אית להון [קרבא עם בני נשא ומתזנן] (קרבא עם בני נשא ומתהנן) מריהא ובוסמא דלתתא⁸ לסלקא בתועלתא ולאנהרא יתיר ועלייהו חד ממנא קדומיאל⁹ שמייה ואלין פתחין שירתא ומשתכחי ואזלין לון ולא אתחזון עד דישראל לתתא פתחי ואמרי שירתא כדין קיימין בדוכתייהו ואתחזון נהירין יתיר תלת זמנין ביומא מקדשי קדושתא וכד

נראים, ואין בו אור ולא חושך ולא דמות כלל, ושם לא יודעים בו ידיעה כלל, שאין בו צורה תוך כלל הכסא (העור). ועל אותו מקום ממונה מלאך אחד ושמו טהריאל¹. ועמו שבעים ממונים מעופפים, ונמוחים מזיקי הניצוצין (שעליהם), ולא עומדים ולא נראים ולא נמצאים. וכשבא הבוקר, כולם מתחדשים ולא עומדים. כשמגיעים לאותו (זה) מקום, אובדים ולא נמצאים, ונכנסים בנקב אחד של התהום ולא נראים, כשנחשך הלילה, נמחים מאותן ניצוצין עד שמגיע הבקר.

מדור השני הוא מקום שמאיר יותר, והוא חשוך, אבל לא חשוך כמו אותו ראשון. והוא מתוקן למדורים של מלאכים עליונים שממונים על מעשי בני האדם להסיטם (להסיטם) באותה דרך רעה שהם הולכים. ואותו מקום נראה יותר מן הראשון. ולמלאכים הללו יש קרב (קורבה) עם בני אדם, וניזונים (ונהנים) מריח ובושם שלמטה לעלות בתועלת ולהאיר יותר. ועליהם ממונה אחד ששמו קדומיאל². ואלה פותחים בשירה, אבל נשקטים והולכים להם, ולא נראים עד שישראל למטה פותחים ואומרים שירה, ואז עומדים במקומם ונראים מאירים יותר. שלש פעמים ביום מקדשים קדושה. וכשישראל

דנורא, וכו', והן אף וחימה ומשחית, ע"כ. לשון סופה וסערה והם משוטטים בעולם ואינם נראים לבני אדם (ד"א).

¹ עי' ח"ב רמא ע"א. עי' מש"כ עמק המלך ש"א פל"ב על זהר פקודי: דע ש[אות] ה' היא בהיכל לבנת הספיר, ומצל הגג יורד וסוגר רגל הה', והוא הפתח הפותח שאינו נפתח, כי אם למי שזוכה. ובפתח הזה מבפנים יש שני מלאכים, אחד שמו פתחון, ואחד שמו סגרון, והממונה עליהם הוא טהריאל, וכשהנשמה יוצאת מן העולם הזה, ועולה למעלה ליכנס בגן עדן בתוך היכל לבנת הספיר הזה, בא טהריאל המלאך ומעייין. אם היא ראויה רומז לפתחון שיפתח הפתח, ואומר, "פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שמר אמנים", ומודיע לפתחון מאיזה מדריגה הוא, אם הוא ממארי דעיינין, או ממארי דקומה, אם ממארי דצואר, אם ממארי דידין, אם ממארי דרגלין, שכל אלו הם איברי המרכבה, כמו שנפרש בעזרת קב"ה ושכינתיה בעולם הבריאה, ולכאורה דבריו אלו מבארים גם את הזהר כאן.

² עי' זו"ח סח ע"ב.

³ מזיקי השלהבת שעליהם והם אינם נראים ביום רק בלילה (ד"א). פי' נימוחים מניצוצי ומזיקי השלהבת. הרש"ב משם הרח"ו (נ"א).

⁴ יט ע"א (הערת הזוהר).

⁵ שנשאבים אל מקורם (אור יקר).

⁶ הם אישים (אור יקר).

⁷ כצ"ל ופי' נלחמים עם בני אדם. הרש"ב משם הרח"ו (נ"א).

⁸ והיינו ריח ניחוח אשה לה' (אור יקר).

⁹ ומי שהוא זכאי, צריך לקשר העולמות בתפילתו, לעלות עולם העשיה ביצירה, ולקשרם, ואח"כ לקשר יצירה בבריאה דרך היכלות, ולקשר היכל עם היכל שני, ולקשר גלגלים עם גלגלים, שהם ד' גלגלים של היכל א', שנקרא אהניאל^ל, קדומיאל, יאהיני"ה, יהדוני"ה (ספר הליקוטים תצא כא).

זהר פרשת בראשית

עוסקים בתורה, כולם טסים ומעידים (הם) עדות למעלה, והקדוש ברוך הוא מרחם עליהם.

מדור שלישי הוא מקום של ניצוצות ותמרות עשן, ושם השפעה של נהר דינור ששופע ויוצא, שהוא בית המוקד לנפשות הרשעים, שמשם יורדת אש על ראשי הרשעים, ושם מלאכי חבלה שטורדים אותם. ושם נמצאת לשון הרע על ישראל לפעמים להסיט אותם, פרט לזמן שלוקחים רפואה לדחות אותו, וממונה אחד עליהם מצד השמאל, כולם מצד החושך, כמו שנאמר "וחושך על פני תהום", וסמא"ל הרשע נמצא שם.

מדור רביעי הוא מקום שמאיר, ושם הוא אור למלאכים עליונים שבצד ימין, ופותחים בשירה ומסיימים, ולא הולכים לעבור כאלו ראשונים

מדורא רביעאה הוא אתר דנהיר¹²⁰ ותמן הוא נהירו למלאכי עלאי די בסטר ימינא ופתחי שירתא וסיימי ולא אזלין לאעברא כהני קדמאי

מדור רביעי הוא מקום שמאיר, ושם הוא אור למלאכים עליונים שבצד ימין, ופותחים בשירה ומסיימים, ולא הולכים לעבור כאלו ראשונים

מ/ב

דפתחין שירתא ומתוקדן ומתעברן בנור דליק ותבין ומתחדשין כמלקדמין והני קיימין בדוכתייהו ולא מתעברן והני מלאכי דרחמי דלא משניין לעלמין ועלייהו כתיב (תהלים קד ד) עושה מלאכיו רוחות וגו'⁶ ואלין עבדין שליחותיהו בעלמא ולא אתחווין לבני נשא בר בחווא או בסטרא אחרא⁷ בסכלתנו סגי וחד מלאכא ממנא עלייהו פדאל⁸ שמיה וביה פתיחין מפתחן דרחמי לאינן דתייבין לגביה דמאריהון ופתחין תרעין לאעברא צלותהון ובעותהון

שפותחים בשירה ונשרפים ומתערבבים באש דולקת, ושבים ומתחדשים כמקודם. ואלה עומדים במקומם ולא מתבטלים, ואלה מלאכי רחמים שלא משתנים לעולמים. ועליהם כתוב "עושה מלאכיו רוחות וגו'". ואלה עושים שליחותם בעולם ולא נראים לבני אדם, פרט במראה או בצד אחר בבינה רבה. ומלאך אחד ממונה עליהם, ששמו פדאל"ל. ובו פותחים מפתחות הרחמים לאותם ששבים לרבונם,

¹ מעופפים (ד"א).

² הענין שהם תלויים בתחתונים ולכך לפחות הם מקדשים ג' קדושות אמנם אם ישראל עוסקים בתורה יש להם קיום והם מעידים (אור יקר).

³ של שלהבת ותמרות עשן ושם אש אוכלת נמשכת והולכת כאומרו ותמן נגידו דנהר דינור ונופל על ראש רשעים בגיהנם (ד"א).

⁴ נהר דינור שכל הרשעים נידונין בו ונתקנין בו וחוזרין בגלגול ומט"ט הוא נהר דינור. נור של נוריאל (בהגרא"א בתז"ח מב ע"א).

⁵ שלוקחים להם רפואה והיינו תשובה (ד"א).

⁶ עי' ס"י (פ"א מ"ב) ארבע אש ממים, חקק וחצב בה כסא הכבוד שרפים ואופנים וחיות הקדש ומלאכי השרת ומשלשתן יסד מעונו שנאמר (תהלים קד ד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט. בהגרא"א: ומסיים פסוק המקרה במ"ם עליותיו והוא כמו 'וגו' [היינו שעיקר הראיה מהמשך הפסוק], ע"כ. ומכלים דיצירה שיש בה ה' בחי' הנ"ל בבחי' כלים, והם כלי המלכות וכלי ז"א וכלי בינה כו'. ומזווגם נעשים מלאכים דיצירה, וכולם נקרא כלים דרוחין, כמ"ש (תהלים קד ד) עושה מלאכיו רוחות (ע"ח ש"מ פט"ו).

⁷ לד ע"א (הערת הזוהר).

⁸ והנה עי' מש"כ עמק המלך ש"ז פ"ח על זהר פקודי: הפתח הרביעי שבהיכל זה, נקרא שער הרפואה, ומשם יוצאים כל מיני הרפואה, לכל חולי ישראל, למי שמקבל הקב"ה תפלתו. ויש שם ממונה אחד אשר שמו פדאל הממונה על כל מיני הרפואה. והוא ממונה להעלות כל התפילות, של סובלי חלאים ומכאובים ובעלי צער, והוא פותח הפתח הזה לאותן התפילות, ומעלה אותן לפני הקב"ה, ולכאורה דבריו אלו מבארים גם את הזהר כאן.

זהר פרשת בראשית

ופותחים שערים להעביר תפלותיהם ובקשותיהם.

מדורא חמישיאה¹²¹ הוא מדורא דנהיר בנהירו יתיר מכלהו קדמאי ואית ביה מלאכין מנהון אשא ומנהון מיא לזמנין אשתכחו ברחמי ולזמנין אשתכחו בדינא אלין בסטרא דא ואלין בסטרא דא לזמנין נהרין אלין וחשכין אלין ואלין ממנן לזמרא למאריהון אלין בפלגות ליליא ואלין כד סליק נהורא וחד ממנא עליהו קדשיאל שמייה!

כד אתפלג ליליא ואתער רוח צפון וקב"ה אתי לאשתעשעא עם צדיקייא בגנתא דערין² כדין רוח צפון אקיש ומטא לאינון דממנן בפלגות ליליא לזמרא וכלהו מזמרין ופתחין שירתא וכד אתי צפרא ומתחבר קדרותא דצפרא³ בנהורא⁴ כדין כלהו אחרנין אמרין שירתא וכל ככבי רקיעא וכל שאר מלאכין (דלתתא) מסייעין לון כמה דכתיב (איוב לח ז) ברן יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים עד דישראל נטלי שירתא ותושבחתא אבתריהו

מדורא שתיתאה הוא מדורא עלאה קריב למלכו שמיא¹²²⁵ וביה ארבי⁶ ונהרין⁷ ונחלין⁸ דמתפלגין מן ימא וכמה נונין⁹ אינון דמרחשן לארבע סטרי עלמא ועילא מנהון סרכין ממנן¹⁰ וחד ממנא עליהו ואוריאל שמייה והוא ממנא על כל אלין תתאין וכלהו נטלי בשעתו ורגעי¹¹ כד נטלי ארבי¹² לסטרא דא ולסטרא דא כד נטלי

מדור חמישי הוא מדור שמאיר באור יותר מכל הקודמים, ויש בו מלאכים, מהם אש ומהם מים, לפעמים הם נמצאים ברחמים ולפעמים נמצאים בדין, אלה בצד זה ואלה בצד זה. לפעמים אלה מאירים ואלה חשוכים, ואלה ממונים לזמר לרבונם, אלה בחצות הלילה ואלה כשעולה האור. ואחד ממונה עליהם ששמו קדשיאל"ל.

כשנחלק הלילה [בחצות] ומתעורר רוח צפון והקדוש ברוך הוא בא להשתעשע עם הצדיקים בגן עדן, אז רוח צפון מקישה ומגיעה לאותם הממונים בחצות הלילה לזמר, וכולם מזמרים ופותחים בשירה. וכשמגיע הבוקר ומתחברת שחרות הבוקר באור, אז כל האחרים אומרים שירה, וכל כוכבי הרקיע וכל שאר המלאכים (שלמטה) מסייעים להם, כמו שכתוב "ברן יחד כוכבי בוקר ויריעו כל בני אלהים", עד שישראל נושאים שירה ותשבחות אחריהם.

מדור ששי הוא מדור עליון קרוב למלכות השמים, ובו אניות ונהרות ונחלים שנחלקים מן הים, וכמה דגים הם שמרחשים לארבעת צדדי העולם. ומעליהם שרים ממונים, וממונה אחד עליהם ושמו אוריאל"ל, והוא ממונה על כל אלה התחתונים. וכולם נוסעים בשעות ורגעים, כשנוסעות אניות לצד זה ולצד זה,

¹ והנה עי' מש"כ עמק המלך ש"ז פכ"ג על זהר פקודי, בהיכל אהבה התחתון, ושם הם עומדים שס"ה ממונים כחשבון ימות השנה, וראשים עליהם ארבעה סמכין עליונים על כולם. ואלו הם קדשיהאל סטריהאל עסיריה קדשיאל, והם היתדות של ההיכל זה, והם ממונים לשמח את ישראל. וכשנכנס שבת אז באה הנשמה יתירה מלמעלה, ואלו המלאכים מלוים אותה למטה, ומעבירים מכל שומרי שבת, כל עצבות ויגון ואנחה, וכל יגיעת מלאכה, וכל מרירת הנפש וכל רוגז שבעולם, ולכאורה דבריו אלו מבארים גם את הזהר כאן.

² ס' ע"ב (הערת הזוהר).

³ מעט קודם עלות השחר בעת שמשחירין פני הרקיע במזרח (שעה"כ פט ע"א).

⁴ ומתחבר שחרות הבקר באור היום (ד"א). הוא זיווג יעקב ולאה, והיא נקראת אילת השחר, עי' לקמן קעח ע"א (שעה"כ).

⁵ המלכות מתפשטת וכוללת במציאותה כל העינים האלו והיא מכונה בשם ים (אור יקר).

⁶ דכתיב שם אניות יהלכון וכו', וענין ארביין הוא הכחות להנהגה, והם מתנהגים כפי השפע הנשפע עליהם מלמעלה (אור יקר).

⁷ ספינות ונהרות והוא רמז אל שלוחי השכינה מלאכי עליונים וכן נונים ר"ל דגים כלם רמז אליהם (ד"א).

⁸ היינו משך השפע והעולות ממנה לכל צד ולכל מקום (אור יקר).

⁹ המלכים הנמצאים בבחינות אלו (אור יקר).

¹⁰ שרים ממונים (ד"א).

¹¹ יש שעה ששולט הדין שולט גבריאל וסייעתו וכיוצא ועל דרך זה לכלם (אור יקר).

¹² מקום אשר יהיה שמה הרוח העליון השופע עליהם ללכת ילכו אם משפיע דין הם מתנהגים בשמאל בצפון בסוד הדין ומפני שבבקר שולט החסד ובערב הדין ובלילה דין החזק (אור יקר). כשנוסעים הספינות (ד"א). ארבי לסטר דרום מיכאל וכו' כצ"ל ונונין וארבי הם מלאכים שלוחי השכינה. הרש"ב (נ"א).

זהר פרשת בראשית

כשנוסעות אניות לצד (דרום) מזרח, הממונה שעומד עליהם לאותו צד הוא מיכאל¹ שבא מימין. וכשנוסעות אניות לצד צפון, הממונה שעומד עליהן לאותו צד הוא גבריאל שבא מצד השמאל. וכשנוסעות אניות לצד (מזרח) דרום, הרי שם הוא הממונה שעומד עליהם לאותו צד רפאל² (אוריא³ ל) שמו, והוא לימין. וכשנוסעות אניות לצד מערב, הממונה שעומד עליהם לאותו הצד הוא אוריא⁴ ל (רפאל⁵ ל), והוא לאחרונה.

מדור שביעי הוא מדור עליון על הכל, ושם לא נמצאים רק נשמות הצדיקים, ששם מתעדנים באותו זהר עליון, ומתעדנים בעדונים ותפנוקים (עליון) עליונים. ושם לא נמצאים רק אותם זכאים. וגנזי שלום וברכה ונדבה.

מדורא שביעאה הוא מדורא עלאה על כלא ותמן לא אשתכחו בר נשמתהון דצדיקיא² דתמן מתעדנין בההוא זיהרא עלאה ומתעדנין בעדונין ותפנוקין (עלאה) <נ"א עילאין³> ותמן לא אשתכחו (בר אינון) [כד אינון זכאין] וגנזי שלום וברכה ונדבה

כלא הוא כגוונא עלאה⁴ והא אמרו חבריא כדין הוא לארץ דלתתא בשבעה מדורין⁵ וכלהו כגוונא דלעילא ובכלהו אית זינין כחיוז בני נשא וכלהו מודן ומשבחן לקב"ה ולית מאן דידיע יקריה כאלין דאינון במדורא עלאה ואלין הזאן יקריה כדקא יאות למפלח ליה ולשבחא ליה ולאשתמודע יקריה ועלמא דא עלאה דאיהו תבל לא קיימא בקיומיה אלא בגיניהון דצדיקיא דאינון גופין קדישין

מ/א

כגוונא דלעילא לא קיימא ההוא מדורא שביעאה אלא לנשמתהון דצדיקיא הכי נמי האי מדורא שביעאה לתתא לא קיימא אלא לגופיהון דצדיקיא למהוי כלא חד דא כגוונא דדא⁶ תא חזי א"ר שמעון שבעה מדורין אינון דקאמרן ובגו

הכל הוא כדוגמת עליון, והרי אמרו החברים, אז הוא בארץ שלמטה בשבעה מדורים, וכולם כדוגמא שלמעלה, ובכולם יש מינים כמראה בני אדם, וכולם מודים ומשבחים לקדוש ברוך הוא. ואין מי שיודע את כבודו כאותם שהם במדור העליון. ואלה רואים את כבודו כראוי לעבדו ולשבחו ולהכיר את כבודו. ועולם העליון הזה שהוא תבל, איננו עומד בקיומו אלא רק בשביל הצדיקים, שהם גופים קדושים

כדוגמא שלמעלה. לא עומד אותו מדור שביעי אלא לנשמות הצדיקים. כך גם המדור השביעי הזה למטה לא עומד אלא לגופיהם של הצדיקים להיות הכל אחד, זה כדוגמא זה. בא וראה, אמר רבי שמעון, שבעה מדורים הם שאמרנו, ובתוכם יש שבעה היכלות מאותם סודות האמונה,

¹ נודע מיכאל שר החסד בדרום, גבריאל שר הגבורה לצפון, ואוריא ל שר הת"ת למזרח, ורפאל שר המלכות למערב וכו' ואפשר לפרש כי מזרח נוטה לימין בסוד מוליך לימין משה לכך מיכאל שר החסד ממונה למזרח והחכמה נקראת לפעמים מזרח וכו' ומלכות לימין בסוד כוס של ברכה בימין ולפיכך רפאל בדרום, ואוריא למערב במקום המלכות וכו', ואוריא על כלם כענין הת"ת שהוא על כל למעלה מחסד וגבורה ובסוד ההנהגה הזאת שהוא מזיגת המדות יוניקים התחתונים (אור יקר).

² היינו שהיכל שביעי בו כסא הכבוד והנשמות חצובות מתחת כסא הכבוד לכך מנוחתם במדור זה מקום חציבתם והיינו נשמות דבריאה כי נשמות דאצילות יש להם דרך אחר (אור יקר).

³ ע"י לקמן רנא ע"ב.

⁴ כמו היכל ק"ק שיש בו ברכה ונדבה, כך המדורא שביעאה אע"פ שהיא בינה דיצירה, כמו שאמר הרב לעיל ע"ז יש בו ברכה ונדבה (מ"מ).

⁵ פ"י שהמדורין של ארץ השפל כמו המדורין שתחת המלכות (מ"מ).

⁶ בזהר גדול דפוס מנטובה קרימונה לובלין מתחיל כאן ויאמר אלקים כו' א"ר יצחק שהוא בזהר קטן לקמן בדף מה ע"ב (הערת הזוהר).

זהר פרשת בראשית

אינון אית ז' היכלין! מאינון רזי מהימנותא לקבל ז' רקיעין עלאין ובכל היכלא והיכלא אית רוחין עלאין

היכלא קדמאה² הכא אית רוחא דאתמנא על נשמתהון דגריין דאתגייירו ורחמיאל שמיא ואיהו נטיל לון ואתהנון מזיו יקרא דלעילא

היכלא תניינא¹²³ אית רוחא חדא אהינאל³ שמיא ודא קיימא על כל אינון נשמתין דרביי דלא זכו בהאי עלמא למלעי⁴ באורייתא ואיהו קיימא עליהו ואוליף לון

היכלא תליתאה בהאי¹²⁴ אית רוחא חדא אדרהינאל¹²⁵ שמיא ואיהו קיימא על נשמתהון דאינון דאהדרו בתיובתא ולא אהדרו כגון דחשיבו (ולא אהדרו בהו אלא) [ועד לא אהדרו בהו מיתו אלין] שרדין לון בגיהנם ו[לבתר] עלאין לון להאי רוחא ממנא ונטיל לון וחמדן לאתהנאה מזיו יקרא דמאריהון ולא אתהנון ואלין אקרונ בני בשר ועליהו כתיב (ישעיה סו כג) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחוות לפני אמר יהו"ה⁵

היכלא רביעאה הכא קיימא [חד] רוחא גדריהאל [נ"א גהדהא"ל] שמיא דא קיימא על כל אינון נשמתין (דשאר עמין עעכו"ם) [דקטולי שאר עמין] לעאלא לון גו פורפרא⁶ דמלכא ואתרשימו תמן עד יומא דינקום לון קב"ה דכתיב (תהלים קי ו) ידין בגוים מלא גויות מחץ ראש על ארץ רבה⁷

היכלא חמישאה [הכא] קיימא חד רוחא דאקרי אדיריאל ודא קיימא על כל אלין נשמתין [חסר]¹²⁶ (דאחידין בתיובתא) דאתקיימו בההוא סטרא ואלין אינון לעילא מכלהו די במדורא דא¹²⁷ עלאה על כלא ומיכאל [רב ממנא על כולהו קיימא] (שמיא רב ממנא עליהו על כולהו

כנגד שבעה רקיעים עליונים, ובכל היכל והיכל יש רוחות עליונות.

היכל ראשון, כאן יש רוח שהתמנה על נשמות הגרים שהתגייירו, ושמו רחמיאל³, והוא נושא אותם ונהנים מזיו הכבוד שלמעלה.

היכל שני, יש רוח אחד ששמו אהינאל³, וזה עומד על כל אותם נשמות התינוקות שלא זכו בעולם הזה לעסוק בתורה, והוא עומד עליהם ומלמד אותם.

היכל השלישי, בו יש רוח אחד בשם אדרהינאל¹²⁵, והוא עומד על נשמות אותם שחזרו בתשובה ולא חזרו, כגון שחשבו, ובטרם חזרו בהם מתו. אלה טורדים אותם בגיהנם, ואחר כך מעלים אותם לרוח הממונה, ונושא אותם, וחומדים להנות מזיו כבוד רבונם ולא נהנים. ואלה נקראים בני בשר, ועליהם כתוב "והיה מידי חודש בחדשו ומידי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחוות לפני אמר ה'".

היכל רביעי, כאן עומד רוח אחד ושמו גדריהאל¹²⁶ (גהדהא"ל). זה עומד על כל אותן נשמות של הרוגי שאר העמים (עובדי עכו"ם), להעלותם לתוך מעיל של המלך, ונרשמים שם עד היום שינקום אותם הקדוש ברוך הוא, שכתוב "ידין בגוים מלא גויות מחץ ראש על ארץ רבה".

היכל חמישי, כאן עומד רוח אחד שנקרא אדיריאל¹²⁷, וזה עומד על כל הנשמות הללו (של חסידים נ"א שאחזו בתשובה), שעמדו באותו הצד. ואלה הם מעל כולם, שבמדור הזה העליון על הכל, ומיכאל¹²⁷ (שמו) ממונה גדול (עליהם) על כולם עומד (שעומדים) בו,

¹ היכלות אלו שבתוך המדורין אינם ההיכלות שהזכיר הזהר לעיל דף לח מכמה טעמים, א' שההיכלות דלעיל הם בג"ע של מטה, וכאן אמר ז' היכלין בתוך המדורין, והמדורין הם בנוגה דיצירה, ש"מ דאלו לחוד ואלו לחוד (מ"מ).

² דע שהיכלות האלו שבתוך המדורין אינם ההיכלות הנזכר בדף ל"ח ע"א אלא אחרים הם גכ"י (נ"א). וכאן הם ההיכלות דהיצירה וכמ"ש בשער מאמרי רשב"י דף יט ע"ב ועי' ע"ח שער כסא הכבוד פ"ב ופ"ו (לש"ו). עי' לעיל לח ע"א היכל קדמאה והערה שלנו שם.

³ עי' פע"ח שער הנהגת הלימוד פרק א.

⁴ ר"ל לחדש (בהגר"א בתיקו"ז יח ע"ג).

⁵ לקמן סב ע"ב (ד"א).

⁶ הוא מהחשמ"ל דעולם הבריאה (דע"ה ח"א סב ע"ג), עי' לעיל לט ע"א.

⁷ היינו בחינת סירוס הדכר דסט"א, דהיינו נטילת הדעת שלו (בהגר"א על ספד"צ לב ע"ב).

זהר פרשת בראשית

דקיימין) ביה וכמה אלף ורבבן כלהו קיימין תחותיה בההוא סטרא ותמן מתעדנין אינון נשמתין דחסידי בההוא נהורא עלאה דנגדא מעלמא דאתי

תא חזי [חסר¹²⁸] א"ר שמעון מאן הוא דידע לסדרא צלותא דמריה כמשה בשעתא דאצטריך ליה לסדרא צלותיה באריכות סדר ובשעתא דאצטריך ליה לקצרא הכי נמי א"ר שמעון הא אשכחנא בספרי קדמאי סדורא דרוי דרוין בקשורא חדא (ל)זמנין דאצטריך לסדרא צלותיה כדקא יאות ולקשרא קשרין לבסומי למאריה כדקא יאות ולמנדע ליחדא יחודא שלימתא למקרא רגיעין ולאפתחא תרעין ופתחין דלא יהא מאן דימחי בידיה זכאין אינון צדיקיא דאינון ידעי למפתי למאריהון ולבטולי גורין ולאשראה שכינתא בעלמא ולנחתא ברכאין ולמעדי מאריהון דדינין דלא ישלטון בעלמא

קם רבי שמעון ואמר (תהלים קו ב) מי ימלל גבורות יהו"ה וגו' מאן יגלי עפרא מעינך אברהם חסידא ימינא דקב"ה דגלי לך רזא דרוין ושריאת צלותין בעלמא ואתגליין לך היכלי דמלכא עלאה שבעה היכלין קדישין אינון ואינון קיימין תרעין¹²⁹ בקיומא ובכל חד וחד עאל

מא/ב

צלותא דיחודא (דמריה) דמאן דידע לבסומי למאריה וליחדא יחודא בשלימו דידע לאעלא בכלהו ולקשרא קשרין אלין באלין רוחא ברוחא רוחא תתאה ברוחא עלאה² כתיב (ישעיה כו טז) יהו"ה בצר פקדוך צקון לחש מוסרך למו היכלא קדמאה³ כתיב (שמות כד י) ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר⁴ וכעצם השמים

וכמה אלפים ורבבות כולם עומדים תחתיו באותו הצד, ושם מתעדנות אותן נשמות החסידים באותו אור עליון ששופע מהעולם הבא.

בא וראה, אמר רבי שמעון, מיהו שיודע לסדר תפלת רבונו כמו משה. בשעה שהצטרך לו לסדר תפלתו באריכות, סידר. ובשעה שהצטרך לו לקצר, גם כן. אמר רבי שמעון, הרי מצאנו בספרי הקדמונים סדור של סודי הסודות בקשר אחד, לפעמים שצריך לסדר תפלתו כראוי ולקשור קשרים לבשם את רבונו כראוי, ולדעת ליחד יחוד שלם לקרוע רגיעים ולפתוח שערים, ופתחים שלא יהיה מי שימחה בידו. אשריהם הצדיקים שיודעים לפתות את רבונו ולבטל גזרות ולהשרות שכינה בעולם ולהוריד ברכות, ולהסיר את בעלי הדין שלא ישלטו בעולם.

קם רבי שמעון ואמר, "מי ימלל גבורות ה' וגו'", מי יגלה עפר מעיניך אברהם חסיד ימין הקדוש ברוך הוא, שגלה לך סוד הסודות והתחלת תפלות בעולם, והתגלו לך היכלות המלך העליון. שבעה היכלות קדושים הם, והם עומדים בשערים בקיום. ובכל אחד ואחד נכנסת

תפלת היחוד (של רבונו) של מי שיודע לבשם לרבונו וליחד יחוד בשלמות. שיודע להיכנס בכולם ולקשור קשרים אלו באלו, רוח ברוח, רוח תחתונה ברוח עליונה, כתוב "ה' בצר פקדוך צקון לחש מוסרך למו".

היכל הראשון. כתוב "ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר". סוד הסודות (יש) רוח שנקראת ספיר, כספיר של אבן טובה נוצצת לשני צדדים, אור אחד עולה ויורד. ואותו אור לבן נוצץ לכל עבר למעלה ולמטה ולארבעת

¹ לפתות לאדוניהם (ד"א).

² פי' רוח של היכל התחתון נכללת ברוח של היכל שלמעלה ממנו (מ"מ).

³ סוד העטרה (ד"א). עי' בפרדס שער היכלות הקדושות והיכלות התמורות (הערת הזוהר). דהיינו היכלות דאו"א דבריאה (דע"ה ח"א סב ע"ב). ועי' ע"ח שער מו פרק ו'. ועי' ע"ח שער מט פרק ו דכל היכלות דבי"ע הם בסוד חשמ"ל. והנה בביאור תיבת היכלות, כוונתו להיכלות דגן עדן אשר בכל עולם דבי"ע ולא לעגולים הכלליים שבכל עולם (אם כי אף הם נקראים היכלות, אבל היכלות אלו אינם בסוד חשמ"ל בכלל (דע"ה שם).

⁴ ספיר הוא יסוד, לבנת היא מלכות שהיא נוקבא, ור"ל יסוד ועטרת היסוד דאו"א שהיכלות אלו הם דאו"א (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

צדדי העולם. אורו תלוי סתום וגלוי. מהאור הזה נפרדים ארבעה אורות לארבעה צדדים, וכולם מאירים אור אחד כמנורת הנר שדולק ונוצץ אורות למראה עיני בני אדם. ואותם אורות הנר עולים ויורדים, הולכים ושבים מתוך אותה אש של אור הנר שדולק, וכולם אור אחד.

לטהר¹ רזא דרזין [אית] רוח [ד]אקרי ספירא² <כספירו> (בספירו) דאבן טבא נציץ לתרין סטריין³ [נהורא] (נהוריה) חד⁴ סליק ונחית וההוא נהורא חוור⁵ נציץ לכל סטר עילא ותתא ולא רבע סטרי עלמא⁶ נהוריה <תליין> (תניין) סתים וגלייא⁷ מנהורא דא מתפרשין ד' נהוריין⁸ לד' סטריין⁹ וכלהו נהוריין חד נהורא כבוצינא דשרגא דדליק ונציץ נהוריין לחיזו דעינין דבני נשא¹⁰ ואינון נהוריין דשרגא סלקין ונחתיין אזליין ותייבין מגו ההוא אשא דנהורא דשרגא דדליק וכלהו חד נהורא

כך גם אלה, וכל המאורות נוצצים כמו מראה של נחושת מתנוצץ [בצבע] אדום, כמו שנאמר "ונוצצים כעין נחושת קלל", זהו לימין. ולשמאל יש רוח שנקרא לבנה, וזה נכלל ברוח הראשון ונכנס זה בזה. אורו אדום ולבן כאחד, משום שיוצא מאותם מאורות ראשונים. כשבאים המאורות של זה, מגיעים באורות הראשונים ונכללים בו והם אחד. ונראים המאורות הראשונים

הכי נמי אלין ונציצין כלהו נהוריין כחיזו דנהשא¹¹ בטישא בסומקא כמה דאתמר (יחזקאל א ז) ונוצצים כעין נחשת קלל דא הוא לימינא¹² לשמאלא אית רוחא דאקרי לבנה¹³ ודא אתכליל ברוחא קדמאה¹⁴ ועאל דא בדא נהוריה¹⁵ סומק וחורר כחדא בנין דנפקא מאינון נהוריין קדמאין¹⁵ כד אתו נהוריין דדא מטו בנהוריין¹⁶ קדמאין ואתכלילו ביה ואינון חד

כך גם אלה, וכל המאורות נוצצים כמו מראה של נחושת מתנוצץ [בצבע] אדום, כמו שנאמר "ונוצצים כעין נחושת קלל", זהו לימין. ולשמאל יש רוח שנקרא לבנה, וזה נכלל ברוח הראשון ונכנס זה בזה. אורו אדום ולבן כאחד, משום שיוצא מאותם מאורות ראשונים. כשבאים המאורות של זה, מגיעים באורות הראשונים ונכללים בו והם אחד. ונראים המאורות הראשונים

¹ והן ג' היכלין קדמאין, הראשון, כמעשה לבנת הספיר כמש"כ כאן. היכל ב' עצם השמים, כמש"ש לקמן מב ע"א. היכל ג', לטהר, כמש"ש שם ע"ב. וכלהו ע"ש האי רוחא דבהו, וכל אלו היכלין הן בנוק', ולכן התפילה עולות בהן, שהתפילה הוא במלכות, וכו' ואלו ג' היכלין הן בנה"י שלה וכו', ולא נתגלו הגוונים רק בג' היכלין אלו [דגוונים דחג"ת לא אתגליין, ואפילו הנה"י דאתגליין הוא רק בנוק'] (יהל אור).

² דרגא דיסוד שמשם גזרות הנשמות של ישראל וז"ש ספיר גזרתם (יהל אור).

³ כל מקום שאומר הזוהר היכל הם גוף הספירה ובכל מקום שאומר חד רוחא הוא רוח הספירה ובכל מקום שאומר חד חיותא הם נפש הספירות (מ"מ). יסוד יש בו ג"כ הארת עטרת היסוד, לכן יש בו ב' אורות, וז"ש נציץ לתרין סטריין (מ"מ). ר"ל כדמות הספיר שכולל ב' גוונים חוור וסומק, כן ההוא רוחא נציץ תרין נהוריין לתריך סטריין, יסוד כלול מב' סטריין מנ"ה כידוע. ובו ב' צינורות בימין ושמאל וכאן הוא שניהם בקדושה, משא"כ בעץ הדעת טו"ר כידוע בסוד בני חת וביסוד הוא סוד ע"ה טו"ר שבו ידע אדם כו' ובו חו"ג כאן בקדושה (יהל אור).

⁴ לימין והוא חוור נציץ לר"ק (יהל אור).

⁵ יסוד הוא רחמים יותר מעטרת היסוד שהיא מלכות שנק' לבנת (מ"מ).

⁶ הם ר"ק כי מעלה ומטה הם נר"ה כנודע (מ"מ).

⁷ כי בשעת התכללותו הוא סתים (יהל אור).

⁸ נגד ד' רגלי מרכבה (מ"מ). ד' אותיות הוי"ה (ד"א).

⁹ והוא לשמאל (יהל אור).

¹⁰ כאור הנר שמתנוצץ כמה נהוריין ממנו למראה העין ואינם רק אור הנר בעצמו רק אור א' (יהל אור).

¹¹ אלו האורות כעין נחשת כמש"כ בפ' פקודי רס ע"א (יהל אור).

¹² אדנ"י (ד"א).

¹³ פי' רוח עטרת יסוד דאו"א ולפי שהיא דינים אמר בה לשמאלא (מ"מ). לבנה הוא נגד עטרת היסוד מלכות, שנק' לבנה כידוע, ולפי שבעטרת נכללו ב' הצינורות בצינור א' כידוע, לכן נכללו אלו ב' נהוריין גוונים כאן בא' (יהל אור).

¹⁴ פי' כי הנקבה כלולה בזכר, ניהוריה סומק וחורר, פירוש לפי שגם בעטרת היסוד יש בה הארת היסוד שהוא חוור (מ"מ).

¹⁵ נהורא של זה הרוח יצא מב' נהוריין של רוחא דספיר, והן חוור וסומק, לכן יצא ג"כ חוור וסומק, אלא שנכללו כאן בא', והן נגד ב' כוכבים, וכו' לבנה נגד לבנה, ספיר נגד כוכב (יהל אור).

¹⁶ משולבין (ד"א).

זהר פרשת בראשית

ואתחזון נהורי קדמאי בלחודיהו ולא אתגליין
אינון אחרנין ולא אתידעו(ו) [דעאלו] (ועאלו)
בגווייהו ואתשמרו ביה¹ כמה דאת אמר
(בראשית מא כא) ולא נודע כי באו אל קרבנה
וגו² ודא הוא רוחא ברוחא דאינון חד נהורין
בנהורין³ דאינון חד והכא אינון תרין <תרעין>
(רקיעין) תתאיין⁴ מאינון רקיעין דאקרון [שמים]⁵
<שמי השמים (נ"א רקיע)> (רקיע השמים)

מתרין רוחין אלין מנצצין¹³¹ אתבריאו אינון
אופנין¹³² דאינון קדישין דדינייהו כדינא דחיות
כדכתיב (יהזקאל א טז) מראה האופנים
ומעשיהם וגו⁶ ודא הוא דכתיב (שם יג) ודמות
החיות⁷ מראיהן כגחלי אש בוערות כמראה
הלפידים היא מתהלכת בין החיות מאן היא דא⁸
רוחא קדישא אתר דנפקו מניה⁹ [ואיהי נהיר]
(ואתנהיר) לון דכתיב ונוגה לאש¹⁰ ומן האש
יוצא ברק כד אתכליל רוחא ברוחא נפיק מנייהו
נהירו (נהירו) דחד היוותא¹³³ רמיז¹³⁴ על ד'
אופנין והא דיוקנא דיליה כאריה שליט על אלף
ותלת מאה רבוא¹¹ דאופנין אחרנין גדפהא
דנשרא [האי] אתמנא על אינון אופנים בד'
גלגלים נטלין כל חד וחד מאינון ארבע בכל
גלגלא וגלגלא תלת סמכין ואינון¹² תריסר סמכין
בד' גלגלין רוחא דא שלטא על כלא מהכא נפקו
ודא רוחא קיימא לכלהו [והא] מינה אתזנו¹³

אלין [ד'] [אופנים ד'] אנפין לכל חד וחד וכל
אינון אנפין אסתכין לארבע סטרין דההוא

לבדם, ולא מתגלים האחרים הללו, ולא
נודעו שנכנסו לתוכם ונסתתרו בו, כמו
שנאמר "ולא נודע כי באו אל קרבנה וגו".
וזהו רוח ברוח שהם אחד. מאורות
במאורות שהם אחד. וכאן הם שני שערים
(רקיעים) תחתונים מאותם רקיעים
שנקראים (שמים) שמי השמים (רקיע).

משני הרוחות המנצצים הללו נבראו
אותם האופנים שהם קדושים, שדיניהם
כדינם דהחיות, כמו שכתוב "מראה
האופנים ומעשיהם וגו". וזהו שכתוב
"ודמות החיות מראיהם כגחלי אש בוערות
כמראה הלפדים היא מתהלכת בין החיות".
מי היא, זו רוח קדושה, מקום שיצאו ממנו
והיא מאירה להם, שכתוב "ונגה לאש ומן
האש יוצא ברק". כשנכלל רוח ברוח, יוצא
מהם אור של חיה אחת רמוז (מוטל) על
ארבעה אופנים, וזה דמותו כאריה שולט על
אלף ושלוש מאות רבוא של אופנים אחרים.
כנפי הנשר הזה נמנה על אותם אופנים,
בארבעה גלגלים נוסעים כל אחד ואחד
מאותם ארבעה, בכל גלגל וגלגל שלשה
עמודים, והם שנים עשר עמודים בארבעה
גלגלים. רוח זו שולטת על הכל, מכאן יצאו,
ורוח זו עומדת לכולם, (והרי) ממנה נזונים.

ארבעה (האופנים) הללו, ארבע פנים
לכל אחד ואחד. וכל אותם פנים מסתכלים

- ¹ ר"ל נהורין של לבנה בתוך של ספיר והכל בנהורין (יהל אור).
- ² שבסט"א יותרת על הכבד, דנוק' אתגברת על דכורא, וכל שהוא יותר דין מתגבר, והטוב נכללת ברע כידוע, ולכן ז' פרות הטובות נכללו ותבלענה וכו' משא"כ בקדושה שהנוק' נכללת בדכורא (יהל אור).
- ³ לכן אמרו בכל מקום דדכורא שם לא נזכרת הנוק' (יהל אור).
- ⁴ פי' יסוד ועטרה דא"א (מ"מ).
- ⁵ ר"ל מז' רקיעין שאמרו בחגיגה (יב ע"ב), והן ג"כ נגד ע"ס ו' תתאין, ו"ק כוללין העטרה, וערבות בינה כוללת ג"ר (יהל אור).
- ⁶ ור"ל שמראיהון כמראה החיות, ואינון אופנים הנזכר ביחזקאל, כי אותם שביחזקאל הן בארץ עלאה שתחת כסא באותן מדורין הנ"ל, וכמו שהחיות כוללין כל ההיכלין, כן האופנים כוללין כל המדורין, רק כאן אומר אופנים וחיות פרטיים שבכל היכל ואופנים שבכאן נק' תרשישים סוד הלבנה שהיא על המים ונקראת ים (יהל אור).
- ⁷ ר"ל התרשישים דכאן עליהן נאמר ודמות החיות מראיהן וכו' (יהל אור).
- ⁸ ר"ל הרוח הולך בין החיות (יהל אור).
- ⁹ היא מלכות שממנה יצאו כולם (מ"מ).
- ¹⁰ מלכות נק' אש כמ"ש ה' אלקיך אש אוכלה הוא (מ"מ).
- ¹¹ נגד י"ג ת"ד או י"ג חוורתיו או י"ג נימין (מ"מ).
- ¹² אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד (ד"א).
- ¹³ עי' אריכות ביהל אור.

זהר פרשת בראשית

חיותא דקיימא עלייהו כד נטלין אלין ארבע תחות ההוא חיותא עאלו דא בדא ומשלבן דא בדא כמה דאת אמר (שמות כז ה) מקבילות הלולאות אשה אל אחותה לאתכללא חדא בחדא ולאעלא דא בדא כד נטלין אינון גלגלין אשתמע¹³⁵ קל נעימותא בכל אינון חילין דלתתא לזינייהו

תחות היכלא דא מתפרשין חילין לבר לכמה סטרין דרקייעין דלתתא עד דמטו לכבבא דשבתאי כלהו אסתכייין¹³⁶ להיכלא דא מתמן אתונו כל אלין די בהיכלא דא כלהו אסתכו לההוא רוחא דכתיב (יחזקאל א כ) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו לא יסבו בלכתן ודא הוא היכלא דאקרי לבנת הספיר רוחא דא דכליל רוחא אחרא תניינא סלקא ונחתא נהוריה דלא [שכיך] (שבק) לעלמין כנורא דשמשא גו מיא לית מאן דקאים עליה בר רעותא דבר נש זכאה בההוא צלותא דעאלת בההוא היכלא וסלקא לקשרא קשרין¹ בשלימו בשרותא

מב/א

[דרוח נ"א דנהורא] (ברוח) דא כדקא חזי כדין נהורא אתעטף ביה² וחדי בה וסלקא עמה³ לאתקשרא בקשורא דהיכלא תניינא לאתכללא רוחא דכליל⁴ ברוחא אחרא עלאה דעליה⁵ ורוחא דא דכליל כליל ביה ההיא חיותא⁶ וכל אינון אופנין וגלגלין ואתאחדן ביה כגוונא דאתאחדא אשא במיא ומיא באשא דרום בצפון צפון בדרום⁷ מזרח במערב ומערב במזרח⁸ הכי

לארבעה צדדים של אותה החיה שעומדת עליהם. כשנוסעים הארבעה הללו תחת אותה החיה, נכנסים זה בזה ומשתלבים זה בזה, כמו שנאמר "מקבילת הלולאות אשה אל אחותה", להתכלל אחת באחת ולהכנס זו בזו. כשנוסעים אותם גלגלים, נשמע קול נעימות בכל אותם צבאות שלמטה למיניהם.

תחת היכל זה נפרדים צבאות החוצה לכמה צדדים של רקייעים שלמטה, עד שמגיעים לכוכב של שבתאי, כולם מסתכלים להיכל זה. משם נזונים, כל אלה שבהיכל זה כולם מסתכלים לאותה רוח, שכתוב "אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו לא יסבו בלכתן", וזהו היכל שנקרא לבנת הספיר. רוח זו הכוללת רוח אחרת שניה עולה ויורדת, אורה שלא נשקט (עוזב) לעולמים כאש השמש בתוך המים, אין מי שעומד עליה, פרט לרצון של איש צדיק, באותה תפלה שנכנסת באותו היכל, ועולה לקשור קשרים בשלמות בראשית

הרוח (האור) הזו כראוי. אז האור מתעטף בה ושמח בה, ועולה עמה להתקשר בקשר של ההיכל השני, להתכלל רוח שכלול ברוח אחרת עליונה שעליו.

ורוח זו שכוללת, כוללת בה אותה חיה וכל אותם אופנים וגלגלים, ונאחזים בו כדוגמא שנאחזים אש במים ומים באש, דרום בצפון, צפון בדרום, מזרח במערב,

¹ פי' הראשון שמתחלת התפלה לקשר הוא הרוח שבהיכל זה שמקשרת אותו ברוח שבהיכל הב' (מ"מ).
² פי' הרוח הנז' שבהיכל זה בכח התפילה מתעטף באור. "וחדי בה" פי' הרוח הנז' שמח בתפילה ועולה עמה (מ"מ). ר"ל בתפלה עצמה, שהנהורין ג"כ בחי' נפש כמש"ל (יהל אור).
³ להיכל הב' ומשם עולה עם שבהיכל הב' להיכל הג' עד למעלה בהיכל הד' כמש"ו (יהל אור).
⁴ הוא רוח דאיברי ספיר, לפי שרוח דאיברי לבנה נכלל בו נק' רוחא דכליל (מ"מ).
⁵ פי' נכלל ברוח שבהיכל הב' שהוא עליון ממנו (מ"מ).
⁶ ר"ל ברוח הזה שכליל ב' רוחין נכלל בו ג"כ ההיא חיותא וכו' (יהל אור).
⁷ אשא ומיאי הם פנימיות חסד וגבורה, ודרום וצפון הם כלים דחסד וגבורה (מ"מ).
⁸ ר"ל שנתאחדו בו האונפים עצמן זה בזה וז"ש "ואתאחדן ביה", ר"ל זה בזה נתאחדו בו ברוחא דא. ואמר "אשא וכו'" ר"ל יחוד גדול עד שלא נודע בהם לא אשא ולא מיא לא דרום ולא צפון שאלו נאחד דרום בצפון לבד היה צפון ניכר ודרום נכלל בו, אבל עכשיו לא ניכר לא דרום ולא צפון ולא מזרח ולא מערב וכן אשא ומיא לא ניכרו והוא כמו ענין הגוף שהוא מד' יסודות שנתמזגו בו ונתערבו א' בחבירו עד שלא ניכר בו כלל הד' יסודות, ונעשה דבר אחד לגמרי, ובזה נתאחדו הד' יסודות יחדו גדול שנעשה מהם עצם א' וכן בד' האונפים שא' דרום וא' צפון וכן לד' סטרין נתאחדו ונעשו גוף א' לגמרי וכן החיה וכן הגלגלים וכמ"ש במעשה מרכבה חשמל אינון ד' נציצין דלהטין ונצצי ועאלין דא בדא ואתעביד מינייהו חד גופא ואקרי חשמל אף הכי אלין ד' חיות כלילן דא בדא בגין דאינון לד' סטרין ההוא דלסטר מזרח אתכליל בסטר מערב וההוא דלסטר מערב אתכליל בסטר מזרח וההוא דלסטר צפון אתכליל בסטר דרום וההוא דלסטר דרום אתכליל בסטר צפון וכיון דאתכלילו כלהו דא בדא אתעביד מינייהו חד גופא ואיהו רזא דאקרי אדם וכן כאן באופנים

זהר פרשת בראשית

אתאחדן כלהו דא בדא ואתקשרן דא בדא ההוא רוחא סלקא לאתקשרא וההיא חיותא אסתכייא לעילא לגבי היכלא תניינא ואסתכייין¹ דא בדא באמצעייתא דהיכלא דא נעיין חד עמודא דסלקא עד אמצעייתא דהיכלא אחרא ואיהו נקיב ונעיין [נ"א נתיב נעיין] מתתא לעילא לאתדבקא רוחא ברוחא וכן עד לעילא מכלהו למהוי כלהו רוחא הדא כמה דאת אמר (קהלת ג יט) ורוח אחד לכל²

היכלא תניינא³ כתיב (שמות כד י) וכעצם השמים לטוהר⁴ הכא איהו ההוא רוחא דאקרי זהר⁵ [וקיימא בחוורתא⁶ תדיר⁷ דלא אתערבו גווניו באחרא ואיהו עצם דלא] (ולא) אשתני⁸ לעלמין דא לאו איהו באתגליא הכי לאתנצצא באחרא⁹ <דא קשי> (דאקשי) לאתגליא <כסתימו> (בסתימו) דעינא¹⁰ דכד מתגלגלא אזדהר ונעיין בגלגולא ודא אוף הכי¹¹ בגין דכד ההוא רוחא קדמאה¹² סלקא מגלגל בגלגולא וגלי ליה ואתקשר בהדיה בקשורא [דהוורתא] (דהוורתא)¹³ דעינא¹³ גו גוון אחרא דאיהו דיק מנייה דשארי עלוי מתגלגלא רוחא דא מגו רוחא דלתתא נהורא דלתתא אסתר לגלגלא [נ"א וגלגל] נהורא דא¹⁴ ואתנהיר ולא יכיל לאתנהרא עד דאחיד תתאה ביה ואתקשר בהדיה וכדין

ומערב במזרח. כך נאחזים כולם זה בזה ונקשרים זה בזה. אותה רוח עולה להתקשר, ואותה חיה מסתכלת למעלה אל ההיכל השני, ומסתכלים זה בזה. באמצע ההיכל הזה נעוץ עמוד אחד שעולה עד אמצע ההיכל האחר, והוא נקוב ונעוץ (נתיב נעוץ) מלמטה למעלה להדבק רוח ברוח, וכן עד למעלה מכולם להיות כולם רוח אחת, כמו שנאמר "ורוח אחד לכל".

היכל שני. כתוב "וכעצם השמים לטוהר". כאן הוא אותו רוח שנקרא זהר, ועומד בלבן תמיד שלא יתערבו גווניו באחר, והוא עצם שלא משתנה לעולמים. זה אינו בהתגלות כן להתנוצץ כמו האחר, זה קשה להתגלות כמו סתימת העין, שכשמתגלגלת היא זוהרת ונוצצת בגלגול. וגם זה כך, משום שכשאותו רוח ראשון עולה, מגלגל בגלגול ומגלה אותו, ונקשר יחד איתו בקשר של לובן העין תוך גוון אחר שהוא דק יותר ממנו ששורה עליו. רוח זו מתגלגלת מתוך רוח שלמטה. האור שלמטה סובב לגלגל (וגלגל) האור הזה ומאיר, ולא יכול להאיר עד שאוחז בו התחתון ונקשר עמו, ואז מאיר, ואוחז באור שלמטה (שהיה מאיר) שהוא כלול ולא משתנה בכלל, אלא מתגלה בגלגול בגלגול שלו. וכשאור זה

וז"ש והנה אופן א' בארץ והכללותם הוא דווקא משני הפכים אשא במיא דרום בצפון דתערובות אשא ברוח כיון שאינן ב' הפכים לגמרי עדיין אינן בטלים משמם הראשון ואינן מיוחדין עדיין עד שנתמזגו ב' הפכים וכל החות ואופנים ולמעלה ולמטה הכל בד' יסודות וד' הרוחות דלכן הן ד' וכמ"ש בפ' וארא דף כד ע"ש (יהל אור).

¹ פי' מבטת ורואה למעלה תרגום הבט נא אסתכי כען. הרש"ב (נ"א).

² עי' אריכות ביהל אור.

³ הוא שוקין עד ברכין (יהל אור ח"א י ע"ג). הוד (יהל אור וד"א).

⁴ ר"ל כאן הוא עצם השמים, כמ"ש ל, ואמר "לטהר" משום סיום הפסוק (יהל אור).

⁵ לפי שהיכל נק' עצם השמים נק' הרוח זהר כמ"ש כזהר הרקיע (יהל אור).

⁶ לאפוקי דהיכל הראשון שכל רוח הוא בחוור וסומק (יהל אור).

⁷ ר"ל אע"ג דאתגליל ברוחין אחרים כנ"ל מ"מ קיימא בחוורתא (יהל אור).

⁸ ר"ל עצם פשוט דלא אשתנה, שונה מבשר (יהל אור).

⁹ ר"ל הרוח הזה טמיר יתציר מן הרוח שבהיכל הא', ששם נציץ ממנו נהורין לתרין סטרין, וכאן אין מתנוצץ ממנו נהורין באתגליא (יהל אור).

¹⁰ ור"ל כמו הגוונין דלא מתחזיין בפתיחו דעינין רק כשסותם העיינין ומגלגל בגלגולא, אז נראה הגוונין בסתימת העיינין כמ"ש שם (צז ע"א) (יהל אור).

¹¹ הענין כי תלת גווין הן כמ"ש בסתרי תורה לקמן צז ע"א (יהל אור).

¹² ר"ל שאין מתגלה רק כשעולה רוח הראשון ומתקשר עמו אז מתגלה קצת (יהל אור).

¹³ כמו גוון חוור דעינא הנגלה שאינו מאיר כשמתגלגל עם גוון הפנימי שאינו נראה, אז נראה ע"י בעיינין סתימו כן רוח הזה ע"י רוח של היכל הא' (יהל אור).

¹⁴ ר"ל שנהורא דהיכל הראשון גלגל את נהורא של היכל זה ועל ידו אתנהיר ואע"פ כן לא נתגלה עד שנתאחד עמו וע"י זה נתגלה הנהורא של היכל זה (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

אנהיר ואחיד בנהורא דלתתא (דהוה נהיר) [דהוא] כליל ולא אשתני כלל אלא אתגלא בגיניה בגלגולא דיליה! וכד נהורא דא מתגלגלא נטיל נהורא אחרא לסטר שמאלא ואתגלגלא בהדיה ואסתחר עמיה² ורוא דא כתיב (שיר ז ב) חמוקי ירכיך³ כמו חלאים מעשה ידי אמין⁴

זכאה איהו מאן דידע לגלאה [נ"א לגלגלא] נהורין רוחא אחרא אתכליל בהדיה ואסתחר (ואנהיר) [ונהיר] סחרניה בגוון⁵ תכלא וחורר ההוא חורר אתקשר בחורר דא וההוא תכלא אתקשר בסומקא דנהורא תתאה דלסטר שמאלא ואתכלילו דא בדא והווי חד⁶ ואקרון עצם השמים וכל מה דלתתא וההוא היכלא דלתתא כלא אתכליל הכא ובגין דכלא אתכליל הכא אתקרי עצם השמים⁷

מכללא דנהורין אלין אתבריאוי אינון שרפים דשית גדפין כמה דאת אמר (ישעיה ו ב) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד בלהו בשש בגין דכלהו⁸ מעצם השמים אלין¹³⁸ אינון דאוקידו לאינון דלא חיישי על יקרא דמאריהון ורוא דאשתמש בתנא חלף מאן דקארי ותני שית סדרי משנה דא הוא מאן דידע לסדרא ולקשרא קשורא יהודא דמאריה כדקא יאות אלין אינון דמקדשין שמא קדישא דמאריהון בכל יומא תדיר כד מתגלגלן נהורין נפק [מנייהו] נהירו דחד חיוותא דאיהי קיימא [ורמיא] (ורמיו) על ד' חיוון שליטין על קמאי דכלילו לון בגווייהו ובאלין כד נטלין אתכפיין שרפים תתאי נחשים דנפקי מגו ההוא נחש שרף דגרים מותא לכל עלמא אלין חיוון אנפי נשר מסתכלן לגבי ההוא חיוותא נשרא עלאה דעלייהו כמה דאת אמר (משלי ל יט) דרך הנשר בשמים

רוחא דא שלטא על כלא ההיא חיוותא דרמיו¹³⁹ על כלהו אסתכייא לעילא וכלהו

מתגלגל, נוטל אור אחר לצד שמאל ומתגלגל עמו ומסתובב עמו. וזה סוד הכתוב "חמוקי ירכיך כמו חלאים מעשה ידי אומן".

אשרי מי שיודע לגלות (לגלגל) מאורות, [ואז] רוח אחרת נכללת עמו ומסתובב (ומאיר) ומאיר סביבו בגוון תכלת ולבן. אותו לבן נקשר בלבן הזה, ואותו תכלת נקשר באדום של האור התחתון שלצד שמאל, ונכללים זה בזה ונהיים אחד, ונקראים "עצם השמים", וכל מה שלמטה, ואותו היכל שלמטה הכל נכלל כאן. והיות שהכל נכלל כאן, נקרא "עצם השמים".

מכלל שאורות הללו נבראו אותם שרפים של שש כנפים, כמו שנאמר "שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד", כולם בשש, משום שכולם מעצם השמים. אלה הם ששורפים את אלה שלא חוששים על כבוד רבונם. וסוד שהמשתמש בכתר עובר [מן העולם]. מי שקורא ושונה ששה סדרי משנה, זהו מי שיודע לסדר ולקשור קשר של היחוד של רבונו כראוי. אלה אותם שמקדשים השם הקדוש של רבונם בכל יום תמיד. כשמתגלגלים האורות, יוצא מהם אור של חיה אחת, שהיא עומדת ומוטלת על ארבע חיות השולטות על הראשונות, שכוללות אותם בתוכם. ובאלה כשנוסעים, נכפים השרפים תחתונים נחשים שיוצאים מתוך אותו נחש שרף שגורם מות לכל העולם. אלה החיות פני נשר מסתכלות אל אותה חיה הנשר עליון שעליהם, כמו שנאמר "דרך הנשר בשמים".

רוח זו שולטת על הכל. אותו החיה שרומזת (שמוטלת) על כולם, מסתכלת

¹ כשמתקשר בנהורא דהיכל תתאה, אז אנהיר וכו' ועכשיו שנאחז בנהורא תתאה שהוא דבר גס אז מאיר דוגמת האש שאינו נראה ומאיר רק על ידי שנאחז בדבר גס כמו הפתילה והשמן (יהל אור).

² שעוד יש רוחא אחרא בסטר שמאלא של היכל הזה ונקרא הדרניא"ל (יהל אור).

³ ר"ל לכן אמר בלשון רבים על שני הרוחין ונהורין (יהל אור).

⁴ הוא הבינה והן מעשה ידיה בסוד כרובים זהב וכרובים מבינה (יהל אור).

⁵ ר"ל אין הרוח עצמו בגוונים רק נהורא דיליה (יהל אור).

⁶ הוא רוחא דלסטר שמאלא הנ"ל ואתקשר ג"כ עמו בגולא ורוחא דשמאלא (יהל אור).

⁷ עי' אריכות ביהל אור.

⁸ שהיכל זה הוא עצם השמים פירוש לפי שהוא ששי מלמעלה למטה (ד"א).

זהר פרשת בראשית

(לגביה) [לגבה] כלהו כד נטלין מזדעזעין כמה חיילין מנהון נהירין מנהון מתתברי >נ"א מסתכרי < [מקמיהון] (מימיהון) ואוקידון לון בנורא ואתיין ומתחדשן כמלקדמין כלהו עאלין תחות ההיא חיותא מסתתרין תחות גרפהא לאכללא לון לעילא אינון ד' חיוון

מב/ב

סלקין כד רוחא אזדהר בנו ההוא חיותא¹ ארבע גלגלין לכל חד וחד וגלגלא חדא אסתכי לסטר מזרח תלת¹⁴⁰ סמכין נטלין ליה ואסתכין לאמצעייתא² וגלגלא חדא אסתכי לסטר מערב ותלת סמכין נטלין ליה ואסתכין לאמצעייתא וגלגלא חדא אסתכי לסטר דרום ותלת סמכין נטלין ליה ואסתכין לאמצעייתא וגלגלא אחרא אסתכי לסטר צפון ותלת סמכין נטלין ליה ואסתכין לאמצעייתא³

וכלהו סמכין תריסר נטלין מגו אמצעייתא⁴ וההוא אמצעייתא סגיר¹⁴¹ [ופתיה] [ופתיה] וכל גלגלא וגלגלא כד נטלא קלא אשתמע בכלהו רקיעין⁶ אלין ארבע חיוון [דלעילא] כלהו (מתלבשין) [נ"א] אשתלבון דא בדא⁷ ועאלין אינון אופנים דלתתא בנו אלין חיוון דלעילא כליין אלין באלין⁸ רוחא דא דאתכליל⁹ באינון רוחין מלהטא וסלקא לאתאחדא לעילא וקיימא לאתאחדא¹⁴² ולא תקשרא ברעותא דבר נש זכאה בההיא צלותא דצלי דכד סלקא ועאלת

למעלה, וכולם אליה (אצלה). כשכולם נוסעים, מזדעזעים כמה צבאות, מהם מאירים, מהם נשברים (מסתכרים מלפניהם) מקיומם (מימיהם) ושורפים אותם באש, ובאים ומתחדשים כמקדם. כולם נכנסים תחת אותה חיה, ומסתתרים תחת כנפיה להכלילם למעלה. אותן ארבע חיות

עולות כשרוח זוהרת לתוך אותה החיה, ארבעה גלגלים לכל אחת ואחת. גלגל אחד מסתכל לצד מזרח, ושלושה עמודים נושאים אותו ומסתכלים לאמצע. וגלגל אחד מסתכל לצד מערב, ושלושה עמודים נושאים אותו ומסתכלים לאמצע. וגלגל אחר מסתכל לצד דרום, ושלושה עמודים נושאים אותו ומסתכלים לאמצע. וגלגל אחר מסתכל לצד צפון, ושלושה עמודים נושאים אותו ומסתכלים לאמצע.

וכל שנים עשר העמודים נושאים מתוך האמצע, ואותו האמצע סגור ופתוח. וכל גלגל וגלגל כשנוסע, קול נשמע בכל הרקיעים. אלו הארבע חיות (שלמעלה) כולם (מתלבשות. ס"א משתלבות) זו בזו, ונכנסים אותם אופנים שלמטה לתוך החיות הללו שלמעלה, כלולים אלה באלה. רוח זו שנכללה באותן רוחות, לזהטת ועולה להאחז למעלה, (ועומדת להתאחז) ולהתקשר ברצון האיש הצדיק באותה תפלה שמתפלל, שכשעולה ונכנסת באותו

¹ ר"ל כשמאיר רוחא שבהיכל הזה לחיותא, אז סלקין הד' חיות שתחתיה, שכלהו סוכין לההוא רוחא, כמ"ש בהיכלא קדמאה כלהו אסתכו לההוא רוחא דכתיב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת כו' וכן הוא בכל היכל והיכל (יהל אור).

² ר"ל לכל גלגל ג' סמכין, שהן ו"ב סמכין לכל חיה והגלגלין כל א' מסתכל לצדו של החיה שעומד בו, של מזרח מסתכל לצד מזרח של החיה, וכן כולם והגלגלין כולם מסתכלין לאמצעיית החיה שכולם מסתכלים לחיה שעליהם וד' החיות מסתכלין לחיה שעליהו וחיה לורח כל א' מסתכל אל שעליו (יהל אור).

³ וההוא אמצעייתא נטיל לסמכין נמצא כולם נטלין ממנו (יהל אור).

⁴ כמ"ש בזר"ח (לג ע"ב [מ ע"א]) דחיות נטלין למטלין לון כג"ד ארון כו', והגלגלין מסתכלין אל הצדדין והסמכין מסתכלין האמצע ונטלין מגו אמצעייתא בגין דאמצעייתא נטיל הכל (יהל אור).

⁵ ר"ל ברצונו הולכין ועומדין לכך נטלין הסמכין לגלגלין (יהל אור).

⁶ כמ"ש וקול רעש גדול כמ"ש"ל (יהל אור).

⁷ כמ"ש"ל בהיכל הראשון שנכללין זה בזה בסוד ד' יסודות הממוזגים וכמ"ש למטה (יהל אור).

⁸ ר"ל האופנים של היכל הראשון שהן תחת החיה ששם והן ד' האופנין שלהן ג"כ לכל א' ד' גלגלים, ותריסר (סמכין), ונכללו באלו ד' החיות שתחת החיה הזו ומקודם צריכין להכלל החיות עצמן זה בזה ואח"כ להכלל באופנים שכבר נכללו ג"כ בעצמן כנ"ל בסוד ה' אחד ושמו אחד, וכל א' נכלל במינו וכן חיה דשם בחיה דכאן ורוחא ברוחא כמ"ש"ו (יהל אור).

⁹ ר"ל רוחא דהיכל הזה שנכלל ברוחין דלתתא ודבסטר שמאלא סלקא לאתאחדא בהיכלא תליתאה כמ"ש"ל שהרוחין נטלין רעותא לבד (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

בההוא היכלא¹ נטיל כלא וכלהו נטלין בהדה² ואתכלילו דא בדא עד דאתכלילו בההוא רוחא וההוא רוחא נטלא ברעותא דקשורא דיחודא דצלותא דמיחדא כלא עד דמטו כלהו להיכלא תליתאה כלילין דא בדא כדקדמאי (ב)אשא במיא ומיא באשא רוחא בעפרא ועפרא ברוחא מזרח במערב מערב במזרח צפון בדרום דרום בצפון והכי [הני] כלהו מתקשרין דא בדא ומתאחדין דא בדא ומשלכין דא עם דא¹⁴³ וכן כמה חיילין ומשריין דאתאחדו) [נ"א דנהתי] לתתא ואתערבו באינון תתאי עד דמטו לככבא דצדק ותמן כמה ממנן על עלמא וכד רוחא דא (דאתכליל) [אתכליל] מכלהו וכלהו כלילין ביה סליק ואתאחד ועאל בנו היכלא תליתאה (ו)עד דאתאחד ברוחא דתמן בנו ההוא עמודא דקאים באמצעייתא וכדין כלא אשתלים עד הכא כדקא יאות וכלהו רוחא חדא כליל מכלא ושלים מכלא כמה דאת אמר (קהלת ג יט) ורוח אחד להנה³ הכא הכרעה לאתדבקא במאריה⁴

היכלא תליתאה⁵ היכלא דא איהו היכלא דההוא רוחא דאקרי נגה רוחא דא איהו דכייא בריר מכלהו לית ליה גוון דאתחזי ביה לאו חוור ולא ירוק ולא אוכס ולא סומק ובגין כך אקרי טוהר⁶ דכייא ברירא מכל אלין תתאין ואע"ג דאיהו דכייא מכלא לא אתחזי⁷ עד דאלין⁸ תתאי מתגלגלן ואחידין [נ"א וכראין] ביה ועאלין [בגויה] (ביה) כיון דעאלין בגויה כדין אחזי נהוריה⁹ ולא גוון חד מכלהו כד אשתלים האי רוחא מכלהו תתאי אפיק מניה נהורא דכליל בתלת נהורין

היכל לוקח הכל, וכולם נוטלים עמה, ונכללו זה בזה, עד שנכללים באותה רוח. ואותה רוח נוטלת ברצון של קשר היחוד של התפלה שמיחדת הכל, עד שכולם מגיעים להיכל השלישי כלולים זה בזה, כמו הראשונים אש במים, ומים באש, רוח בעפר, ועפר ברוח, מזרח במערב, מערב במזרח, צפון בדרום, ודרום בצפון. וכך כל הללו מתקשרים זה בזה ונאחזים זה בזה ומשולבים זה בזה. וכך כמה צבאות ומחנות שנאחזו (שירדו) למטה והתערבו באותם תחתונים עד שהגיעו לכוכב צדק, ושם כמה ממונים על העולם. וכשרוח זה שנכלל (נכלל) מכולם, וכולם כלולים בו, עולה ונאחז ונכנס לתוך ההיכל השלישי עד שנאחז ברוח של שם בתוך אותו העמוד שעומד באמצע, ואז הכל בשלמות עד כאן כראוי. וכולם רוח אחד כלול מהכל ושלים מהכל, כמו שנאמר "רוח אחד [לכל]" להנה. כאן הכריעה להדבק ברבונ.

היכל שלישי. היכל זה הוא היכל של אותו רוח שנקרא נגה. רוח זה הוא טהור וברור מכולם, אין בו גוון שנראה בו, לא לבן ולא ירוק ולא שחור ולא אדום, ולכן נקרא טהור. טהרה ברורה מכל התחתונים הללו. ואף על גב שהוא טהור מהכל, לא נראה עד שהתחתונים הללו מתגלגלים ואוחזים (וכורים) בו ונכנסים בתוכו (בו). כיון שנכנסים בתוכו, אז מראה את אורו, ולא גוון אחד מכולם. כשנשלם רוח זה מכל התחתונים, יוצא ממנו אור שכלול בשלשה

¹ ר"ל כאשר התפלה עולה בהיכל הזה וסלקא עמו הרוחין ונהורין וכל שבהיכל הראשון ונכללו ברוחא של היכל הזה והרוח עולה למעלה להיכל השלישי (יהל אור).

² ר"ל כל האופנים והחיות והשרפים ונהורין וגלגלין וסמכין של הב' היכלות כלהו נטלין בהדי התפלה ונוסעין עמה וז"ש "נטיל כלא" ר"ל התפלה מסיע את הכל והכל נוסעים עמה עד שנכללים כולם ברוח שבהיכל הזה (יהל אור).

³ לשון הפסוק (קהלת ג יט) "רוח אחד לכל".

⁴ עי' אריכות ביהל אור.

⁵ ירכין עד סופן (יהל אור ח"א י ע"ג). נצח (ד"א).

⁶ ר"ל וז"ש לטהר שהוא בהיכל הזה כמש"ל (יהל אור).

⁷ ר"ל שגוון חשוך אינו נראה משא"כ בדבר המאיר מ"מ אינו נראה עד שרוחין ונהורין תתאין נכללין בו לפי שבו אין גוון כלל רק הוא אור שמאיר לגוונין ואין אור מאיר בלתי גוונין (יהל אור).

⁸ לא הרוח בעצמו שהרוחין אינן נראין בכל ההיכל אלא על נהורין (יהל אור).

⁹ הן ב' היכלין נו"ה ולכן לא אמר וכתהר שהן תרי פלגי דגופא וז"ש מיום מים שחרב בית המקדש לא נראו שמים בטהרתה דאשתאר חד כרוב והוא הוד אבל נצח נסתלק כידוע, וז"ש בריש אד"ר עד אימת נתלב בקיומא דחד סמכא, שע"י התורה ורזין דאורייתא משיבין לה קצת הארה מבעלה דאסתלק בהדי כרוב חד (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

אינון תרין נהורין סלקין ונחתין ונצצין בהוא נצוצא¹⁴⁴ אתחזון¹ עשרין ותרין נהורין משניין דא מן דא וכלהו חד נהורא ועאלין בנו ההוא חד נהורא²

ההוא נהורא כליל לון ולא נהיר בר בזמנא דאלין נהורין דלתתא סלקין³ וההוא רעותא דצלותא נטיל לכלהו כדין ההוא נהורא נפיק מנו ההוא רוחא אתנהיר ההוא נהורא ואפיק אלין תרין נהורין⁴ נצצין ואתחזון⁵ כחושבן כ"ב אתון דאורייתא⁶ לבתר¹⁴⁵ מתהדרין וכלילין בההוא נהורא⁷

כל אינון נהורין [תתאי באינון כלהו] (באינון נהורין כלהו) כלילין [בהני נהורין] (תתאי) וכלהו בנהורא דא⁸ האי נהורא איהו כליל בנו ההוא רוחא וההוא רוחא קיימא בהיכלא תליתאה דא ולא קאים לאתישבא⁹ אלא בנו היכלא רביעאה דתיאובתיה לסלקא לגויה אלין נהורין דנפקו מנו ההוא רוחא כד מנצצין מתחברן כלהו נהורין דנצצין בשעתא דנפקי מנו ההוא נהורא חדא¹⁴⁶ ודחיין לאתנצצא נפקי מנייהו חד חיותא קדישא רברבא¹⁰ דיוקנהא כחיוזו¹¹ דכל אינון

מנ/א

שאר חיותא¹² דיוקנא דאריה ודיוקנא דנשר כלילין כחדא¹³ ואתעבידו בה¹⁴ חד דיוקנא

מאורות, אותם שני מאורות עולים ויורדים ונוצצים. באותו נצוץ נראים עשרים ושנים אורות משונים זה מזה, וכולם אור אחד, ונכנסים באותו האור האחד.

אותו האור כולל אותם, ולא מאיר פרט לזמן שהאורות הללו שלמטה עולים. ואותו רצון של התפלה לוקח את כולם. אז אותו אור יוצא מתוך אותה רוח, ומאיר אותו האור ומוציא שני האורות הנוצצים הללו, ונראים כחשבון עשרים ושתיים אותיות התורה. אחר כך חוזרים ונכללים באותו האור.

כל אותם האורות תחתונים (באותם אורות), כולם כלולים באורות הללו (תחתונים), וכולם באור הזה. האור הזה איפה כלול, בתוך אותו הרוח, ואותו הרוח עומד בהיכל השלישי הזה, ולא עומד להתיישב אלא בתוך ההיכל הרביעי שהשתוקקותו לעלות לתוכו, המאורות הללו שיצאו מתוך אותה הרוח, כשנוצצים מתחברים כל המאורות הנוצצים. בשעה שיוצאים מתוך אותו אור אחד ודוחקים (ודוחים) להתנוצץ, יוצאת מהם חיה אחת קדושה גדולה, דמותה כמראה של כל אלו

שאר החיות, דמות אריה ודמות נשר כלולים כאחד, ונעשו בה דמות אחת מהם. תחת החיה הזאת יש ארבעה אופנים

¹ אל ברוך גדול וכו' (ד"א).

² הוא ההוא נהורא הראשון דכליל ב' הנהורין (יהל אור).

³ ואע"ג דאיהו דכיא מכלהו לא אתחזי עד דאלין תתאי כו' ר"ל דלא אתחזי נהורי' כנ"ל (יהל אור).

⁴ שהנהורא חדא הוא נגד תורה, וב' נהורין דנפקי מניה הם נביאים וכתובים, שהתורה כולל נביאים וכתובים כמ"ש בתז"ח כא ע"ב (יהל אור).

⁵ הנצוצין (יהל אור).

⁶ הנהורין הן מההוא רבות משחא דעלמא דאתי, ושם הוא סוד כ"ה [עי' ז"ח ס"א א ע"ג, וזהר תרומה קלט] והוא הג' נהורין תנ"ך וכ"ב הם הכ"ב נהורין דנפקי מנהון שהם כ"ב אתון (יהל אור).

⁷ ר"ל אח"כ חוזרים ונכללין בנהורא הראשון סוד התורה (יהל אור).

⁸ כל הנהורין דהיכלות דלתתא כלילין באלו הכ"ב נהורין והשנים דפקו מנהון, וכלהו כ"ד כלילין בהאי נהורא הראשון והנהורא כליל ברוחא של היכל הזה (יהל אור).

⁹ ר"ל שרוחא דא לא קאים לאתישבא אלא בהיכל ד' (יהל אור).

¹⁰ ר"ל כאשר הב' נהורין יוצאין מנהורא חדא הנ"ל ומתנוצצין ומתחברן הנציצין אז מתוך התחברות הנצוצין יוצא חיותא חדא וכו' (יהל אור).

¹¹ ולפי שבהיכל הד' חיותא דשם עיינין לה כעיני אנשא ובהיכל כו' שאינן צורת אדם כלל (יהל אור).

¹² ר"ל כמו אינון חיותא דהיכל הראשון שממונה על הד' אופנים ושהיכל הב' שממונה על השרפים. ולפי שבהיכל הד' חיותא דשם עיינין לה כעיני אנשא ובהיכל הה' דיוקנאה כדיוקנא דב"נ אמר כאן דיוקנאה כחיוזו כו' שאינן צורת אדם כלל (יהל אור).

¹³ ר"ל שהחיותא מורכב מב' הצורות כא' (יהל אור).

¹⁴ על חיותא עצמה (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

מנייהו¹ תחות האי חיותא אית ד' אופנין עלאיין² כחיו דתרשיש³ מרקמן בכלילו דכל גוונין⁴ ושיית מאה אלף [רבוא] (רברבן) בלהו⁵ 147 בגווייהו⁵ ואלין ד' אופנים >בתמניא< (בתמנין) גדפיין בלהו וכלהו נפקין⁶ מגו נהירו דההוא חיותא דשלמא עלייהו (ו) בשעתא דנציין ההוא נהורא מפקא חיילין חיילין [אלין]⁷ ואלין ד' דתחותה⁸ קיימין בד' סטריין דעלמא בד' אנפיין כל חד וחד תריין אנפיין מסתכלן לגבי ההוא חיותא ותריין אנפיין מחפיין בגדפייהו מאינון נהורין⁹ [דנציין] (מנציין) דלא יכלין לאסתכלא¹⁰ בכל זמנא דנטלי אלין¹¹ בד' גלגלין [ותריסר] (ותרין) סמכיין¹² כקדמאי אתעביד מההוא זיעא דלהון כמה חיילין ומשריין דכלהו משבחין ומזמרי דלא משתככי לעלמין ולאלין לית לון שעורא¹³

ארבע פתחין אית להיכלא דא לארבע סטריין דעלמא עשר ממנן [בכל] (לכל) פתחא ופתחא ובזמנא דכלהו די בגו היכלין דלתתא ואינון היכלין סלקין ברעו דצלותא דכייא כלהו פתחין פתחין עד דכלילין בלהו אלין באלין ומשלביין אלין באלין ועאלין בלהו ממנן [גו ממנן] משריין

עליונים כמראה תרשיש מרוקם בכלילות כל הצבעים. ושש מאות אלף רבוא (גדולים) כולם בתוכם. וארבעה האופנים הללו כולם בשמונה כנפים, וכולם יוצאים מתוך אור אותה החיה ששולטת עליהם. בשעה שנוצץ אותו האור, מוציאה צבאות. צבאות הללו וארבעה אלה שתחתיה, עומדים בארבעת צדדי העולם בארבע פנים כל אחד ואחד, שתי פנים מסתכלות לאותה החיה, ושתי פנים מכסות בכנפיהם, מאותם אורות שנוצצים שלא יכולים להסתכל, בכל פעם שנוסעים אלה בארבעה גלגלים (ושנים עשר. נ"א ושנים) עמודים כראשונים, נעשה מאותה הזעה שלהם כמה צבאות ומחנות, שכולם משבחים ומזמרים, שלא שוקטים לעולמים, ולאלה אין להם שעור.

ארבעה פתחים יש להיכל הזה לארבעת צדדי העולם, עשרה ממונים בכל פתח ופתח. ובזמן שכולם שבתוך ההיכלות שלמטה, ואותם היכלות עולים ברצון של תפלה טהורה, כולם פותחים פתחים עד שנכללים כולם אלה באלה, ומשולבים אלה באלה, ונכנסים כל הממונים לתוך ממונים, מחנות בתוך מחנות, אופנים בחיות וחיות באופנים, באופנים הללו, מאורות

- ¹ ר"ל שהחיותא מורכב מב' הצורות כא' (יהל אור).
- ² לפי שיש עוד ד' אופנים בהיכל הראשון (יהל אור).
- ³ כמ"ש מראה האופנים ומעשיהם כעין תרשיש וכתוב וראה והנה ד' אופנים כו' כעין אבן תרשיש (יהל אור).
- ⁴ וזהו בשרם וכו' (יהל אור).
- ⁵ הוא נגד שוקיו עמודי שש מספר ישראל וכל א' סליק לרבוא (יהל אור).
- ⁶ ר"ל האופנים ד' וכל הת"ר אלפים רבוא נפקין מנהירו דחיותא הנ"ל (יהל אור).
- ⁷ ר"ל הת"ר אלף רבוא הנ"ל וכן האופנים והוא כד מטי נהירו דרוחא בחי' ונציא הנהירו יוצאין כל אלו כמ"ש בפרשת פקודי (יהל אור).
- ⁸ ר"ל ד' האופנים קיימין כו' (יהל אור).
- ⁹ ר"ל שמחפיין בגדפייהו שלא יסתכלו בנהורין דנציין שאינן יכולין להסתכל בהן, וז"ש "ויראה להם" ואמר וגבתם מלאות עינים כו' שהן ב' פנים הנ"ל לאסתכלא לגבי חיותא והן גביהן דאופנים שהפנים לאופן הוא הגב ואמר וגביהן כו' ויראה להם שהן ב' פנים שמכסין (יהל אור).
- ¹⁰ שחפיין בגדפיינו שלא יסתכלו בנהורין דנציין שאינן יכולים להסתכל בהן (יהל אור).
- ¹¹ ר"ל שהולכין הד' אופנים (יהל אור).
- ¹² ר"ל לכל א' וא' (יהל אור).
- ¹³ ר"ל מ"ש בגמ' כתוב א' אומר אלף אלפיין ישמשונין ורבו רבבוון קדמויה יקומוון וכתוב א' אומר היש מספר לגדודיו ואמר שם ר' ירמיה ב"א אמר אלף אלפיין ישמשוני' לנהר דינור שנאמר נהר דינור נגיד ונפיק מן קדומיה אלף אלפיין ישמשוני' והוא מ"ש לקמן בהיכל רביעי כד נטלין אתעביד נהר חד די נורא אלף אלפיין משמשין לההוא נורא כו' כד גלגלין נטלין כמה אינון רבוא רבבן דיקומוון מינייהו בגו ההוא נורא ואמר בפ' פקודי בהיכל רביעי ואלף אלפיין ורבו רבבן קיימי ממנן על אינון כו' וכאן בהיכל הזה ולגדודיו אין מספר וז"ש ל"ק כאן בזמן שבית המקדש קיים כאן כו' שהאי היכלא הוא חד כרוב דאסתלק בחורבן בית המקדש כמ"ש (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

במאורות, רוח ברוח, עד שנכנסים ברוח זו. בהיכל הזה יש מקום אחד כמראה זהב שנוצץ, ושם גנוזים כמה צבאות ומחנות שלא עולים ולא מתעטרים למעלה, אלא בשעה שכל אלה קושרים קשרים וההיכל נוסע להתעטר, כולם יוצאים מלאים בדיו, ונקראים בעלי מגנים. שלוחים בעולם מתוך בעלי הדין שבהיכל הרביעי.

גו משריין אופנים¹ בחיות² והיות באופנים³ באלין אופנים נהוריין⁴ בנהוריין רוחא ברוחא עד דעאלו ברוחא דא בהיכלא דא אית דוכתא חדא כחיו דדהבא דנציין ותמן גניזין כמה חיילין ומשריין דלא סלקין ולא מתעטריין לעילא אלא בשעתא דכל אלין קשרין קשרין והיכל נטיל לאתעטרא כלהון נפקין מליין בדינא⁵ ואקרונ מארי⁶ תריסין שליחן בעלמא מגו מארי דינין די בהיכלא רביעאה

במקום זה תלויים בארבעה צדדים שש מאות אלף רבוא מגנים של זהב לכל עבר וצד. וכן למטה מהם חומות מקיפות, והם שישים. וכל המגנים הללו נלחמים קרבות בחרבות ורומחים, פרט לכל אותם שלוחי הדין של העולם, עד שמגיעים דרגות בדרגות לכוכב מאדים. ואז ההיכל עולה ומתעטר באותה רוח בכל אותם צבאות, ונשאר אותו מקום במקומו. ואותו מקום נקרא "תא הרצים". אותם השלוחים רצים להשלים דינים ופורעניות בכל צדדי העולם.

כשתפלה עולה, היא נושאת את כל המאורות הללו והמחנות, וקושרת קשרים ונכללים כולם כאחד, עד שנקשר רוח ברוח והם אחד. ונכנסים לתוך אותו עמוד להיכלל ברוח של ההיכל הרביעי. אשרי חלקו של מי שיודע סוד רבונו, ומרים דגלו במקום שצריך. ובא וראה, הכל צריך זה לזה, וזה לזה להשלים זה עם זה ולהאיר זה בזה, עד שעולה הכל למקום שצריך שלמות, מלמטה בהתחלה, ואחר כך מלמעלה, ואז השלמות היא בכל הצדדים ונשלם הכל כראוי. מי שיודע הסודות הללו ועושה

¹ שבהיכל א' (יהל אור).
² שהן ד' חיות שפניהן פני נשר שבהיכל הב' שתחת החי' (יהל אור).
³ שלא תאמר שהוא כלילת החיות באופנים שבהיכל הא' לזה אמר באלין אופנים והן שבהיכל הזה (יהל אור).
⁴ וכל זה אמר הקדמה למ"ש בהיכל' דא אית וכו' (יהל אור).
⁵ ר"ל על האומות (יהל אור).
⁶ פי' נושאי תריס ורומח להלחם. הרש"ב (נ"א).
⁷ עי' אריכות ביהל אור.
⁸ דגלו של הקב"ה (יהל אור).
⁹ אם לנקמה ואם לחסד (יהל אור).
¹⁰ צריכים א' את השני כדי להשלים א' את השני (יהל אור).
¹¹ היכל ז' (יהל אור).
¹² שנכללין בה כל השית סטריין דידיה שהן שית היכלין (יהל אור).
¹³ דאתמליא מנהר די נגיד ונפיק (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

כלא כדקא יאות מאן דידע רזין אלין ועביד שלימו דא איהו מתדבק במאריה ובטיל כל גזרין קשין ואיהו אעטר למאריה ומשיך ברכאן על עלמא ודא איהו בר נש דאקרי [צדיקא] עמודא דעלמא וצלותיה לא אהדר ריקנייא וחולקיה בעלמא דאתי ואיהו בחושבן בני מהימנותא

תא הוי כל הני היכלין וכל הני חיותא וכל הני הילין וכל הני נהורין וכל הני רוחין בלהו [אצטריכו] (אצטריך) דא <לדא> (בדא) בגין לאשתלמא מתתא ולאשתלמא <ל> בתר מלעילא <אלין היכלין אינון> (אינון היכלין אלין) מתדבקין דא בדא וכלהו כגוונין דלעילא [נ"א דעינא] מתדבקין דא עם דא¹ כל מה די בנייהו אינון <בהווא> (בהווא) חיזו² דמתחזיא³ בסתימו כד מתגלגלא עינא ואתחזי ההוא זהרא נציין וההוא מה דלא אתחזי (ביה) בההוא גלגולא איהו ההוא רוחא דשלטא על כלא⁴ ובגין כך קיימא דא בדא דרגין על דרגין (ודרגין על דרגין) עד דאתעטר כלא⁵

מג/ב

כדקא יאות ותא הוי אלמלא כל אינון גוונין דעינא דאתחזיין⁶ כד אסתים עינא ואתגלגלא בגלגלא לא אתחזון אינון גוונין דזהרין ואלמלא אינון גוונין לא אתדבק ההוא דסתים דשלטא עלייהו⁷ אשתכח דכלא תליא דא בדא ואתקשר דא בדא כד אתכליל כלא כהדא בהיכלא תליתאה ורעותא דצלותא סלקא לאתעטרא בהיכלא רביעאה כדין כלא⁸ חד ורעותא חדא

שלמות, זהו שמתדבק ברבונו ומבטל כל הגזרות הקשות, והוא מעטר את רבונו ומושך ברכות על העולם. וזהו אדם שנקרא צדיק עמוד העולם, ותפילתו לא חוזרת ריקם, וחלקו בעולם הבא, והוא בחשבון בני האמונה.

בא וראה, כל ההיכלות הללו וכל החיות הללו וכל הצבאות הללו וכל האורות הללו וכל הרוחות הללו צריכים זה לזה, כדי להשתלם מלמטה ולהשתלם אחר כך מלמעלה. ההיכלות הללו הם מתדבקים זה בזה. וכולם כמו הצבעים שלמעלה (של העין) דבוקים זה עם זה, כל מה שבתוכם הם כאותו מראה שנראה בסתימה כשמתגלגלת העין, ונראה אותו זוהר נוצץ. ואותו מה שלא נראה (בו) באותו גלגול, הוא אותה רוח ששולטת על הכל, ולכן עומד זה בזה דרגות על דרגות (ודרגות על דרגות), עד שמתעטר הכל

כראוי. ובא וראה, אלמלא כל אותם צבעים של העין שנראים, כשנסתמת העין ומתגלגלת בגלגול, לא נראים אותם הצבעים שזוהרים. ואלמלא אותם צבעים, לא נדבק אותו הנסתם ששולט עליהם. נמצא שהכל תלוי זה בזה ונקשר זה בזה, כשנכלל הכל כאחד בהיכל השלישי, ורצון התפלה עולה להתעטר בהיכל הרביעי, ואז

¹ ר"ל כמו ג' גווי עינא שהן ג' גוונין דמתחזיין כן הוא הג' היכלין אלו שהן גוונין דמתחזיין (יהל אור).
² ר"ל כל הנהורין וחיות ואופנים וגלגלים וסמכין ומשריין כלם שבג' היכלות הן ג' גוונין דל אמתחזיין אלא בסתימו בגלגולא דעינא וכו' והן ג' מדריגות חלוקים, מדריגות הנביאים שהן ראו באספקלריא שאני המאירה והן ג' גוונין דמלכות שהן נה"י כנ"ל ומדרגות האבות שראו בגוונין דלא מתחזיין ע"י גוונין דמתחזיין והן בחג"ת והאו דברגא דז"א ומדרגת משה רבינו ע"ה והוא דלא מתחזיין כלל והוא בבינה וכן הן כאן ההיכלין עצמן ומה שבהיכלין כנ"ל ונגד שלא אתחזיין כלל הוא הרוחין שבאלו ההיכלות (יהל אור).
³ צז ע"א ס ע"ב (הערת הזוהר).
⁴ וכן ההיכלין עצמן חלוקין במדרגתם ג' היכלין ראשונים הן ג' גוונין דמתחזיין והן נה"י שהן גוונין דמלכות, וג' היכלין האחרים הן גוונין דלא מתחזיין אלא בסתימו דעינא מגו גוונין דמתחזיין והן חג"ת שהן מדרגת האבות והן נגד ז"א כידוע, והיכל הז' נגד גוונין דלא אתחזיין כלל (יהל אור).
⁵ ע"י אריכות ביהל אור.
⁶ ר"ל אלמלא גוונין הנראין לא היו נראין גוונין המאירין שהן גוונין שאינן נראין רק בסתימו דעינא ולא היו נראין כלל אפילו בסתימו דעינא ואלמלא גוונין המאירין הנ"ל לא אתיידע כלל ההוא סתים דשלטא עלייהו שהן ג' דרגין הנ"ל. וכולן מרומזין בעינא ולכך נאמר על כל ענין השגה בין הנראין בין שאינן נראין כלם ויראו (יהל אור).
⁷ רומז על הרוחא וכן להיכל הז' ולכל הנ"ל והן ג' מיני אור בנר כמ"ש לקמן נא ע"א (יהל אור).
⁸ ר"ל כל ההיכלין דלתתא ורוחין ונהורין כלהו אתכליל ברוחא של היכלא תליתאה והוא לא קאים לאתשיבא אלא בהיכלא רביעאה (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

הכל אחד ורצון אחד וקשר אחד, כאן השתחואה להתרצות לרבנו.¹ וקישורא חדא [הכא] השתחואה¹ לאתרצאה במאריה²

היכלא רביעאה³ היכלא דא איהו משניא מכלהו⁴ ארבע היכלין לדא דא לגו מן דא וכלהו חד היכלא⁵ הכא איהו רוחא דאקרי זכות⁶ באתר דא מתהפך זכות דכל בני עלמא⁷ רוחא דא נטיל בלא⁸ מניה נפקו שבעין נהורין⁹ בלהו מנצצין¹⁰ וכלהו בעגולא דלא מתפשטי כאלין אחרנין מתדבקן דא בדא ונהירין דא בדא אחידין¹¹ דא בדא¹¹ כל זכין¹² דעלמא קמי אלין נהורין קיימין¹² מכלהו נפקין¹³ תרין נהורין שקולין כחדא דקיימי קמיהו תדירא¹³ לקבל אלין אינון שבעין רברבן ממנן לבר דסחרין כל (הני) [אינון] ארבע היכלין¹⁴

שבעין נהורין אלין¹⁴ ותרי נהורין דקיימין קמיהו בלהו פנימאין נ¹⁵ לגו¹⁵ ורוא דא דכתיב (שיר ז ג) בטנך ערמת חטים סוגה בשושנים¹⁶

היכל הרביעי. היכל זה הוא משונה מכלם, ולו ארבעה היכלות, זה לפניו מזה, וכולם היכל אחד. כאן הוא רוח שנקרא זכ"ת, במקום זה מתהפך הזכות של כל העולם. רוח זו לוקחת הכל, וממנה יוצאים שבעים אורות, מכולם מתפשטים ניצוצות, וכולם בעגול שלא מתפשטים כמו האחרים הללו, (והם) מתדבקים זה בזה ומאירים זה בזה אחוזים זה בזה. כל זכויות העולם עומדים לפני המאורות הללו, ומכולם יוצאים שני מאורות שקולים כאחד שעומדים לפנייהם תמיד. כנגד אלה הם שבעים ממונים גדולים שבחוץ שסובבים את כל (אלה) ארבעת היכלות.

שבעים אורות אלו ושני אורות שעומדים לפנייהם, כולם פנימיים לפני ולפנים, וזה סוד הכתוב "בטנך ערמת חטים סוגה בשושנים". לפני האורות הללו

¹ שכאן הירכים וצריך לאתדבקה בארעא שמשם כל ההתעוררות כנ"ל וכן ההיכלין הן בסוד ארעין לרקיעין עלאין כמ"ש לעיל ובהיכל הב' כריעה לאתדבקה ברכין שהן שם בארץ וכאן השתחואה שהוא פשוט ידים ורגלים כמ"ש בגמ' וכאן הוא רק פשוט רגלים לבד שבהיכל ה' הוא פירשו דידין (יהל אור).

² עי' אריכות ביהל אור.

³ בטן (יהל אור ח"א י ע"ג). גבורה (ד"א).

⁴ והוא נגד החיה הרביעית שראה דניאל (יהל אור).

⁵ שבהיכל הזה יש ד' היכלין א' לפניו מחבירו, וכולם נחשבין במנין היכלות להיכל א' (יהל אור).

⁶ והוא ההיפך מסט"א הקרוי "חובה" ועי' פנחס רסה ע"א (יהל אור). עי' במבוא שערים שער א"א פ' ט"ו (ה"ד בדע"ה ח"ב סב ע"ד) זה לשונו, כי סוד נהר דינור הוא היכל זכות ונודע הוא כי בכל עולם ועולם יש נהר דינור אחד והנה הנהר דינור שבכל עולם היא הגבורה שבה שהוא נור אש גמור, ומשם נבראים המלאכים שנבראים ומתים בכל יום, וסוד הענין כי זה נהר דינור הוא סוד בירור המלכים דמיתו ולכן בכל יום ויום מתבררים מהם ניצוצות ונעשה מהם מלאכים ואינם יכולים לקבל הארה ומתים וחוזרים לשרשם בנהר דינור עצמו.

⁷ לפי שנגד היכל זה בסט"א היכלא דאיקרי חובה (יהל אור).

⁸ ר"ל כל שבהיכל הזה (יהל אור).

⁹ והן ע' סנהדרין גדולה שיושבין בלשכת הגזית בסוד צור ישראל שהוא אבן גזית וכנגדו בסט"א אבן מכשול (יהל אור).

¹⁰ שמתפשטין ניצוצות מהן שהן ב"ד בכל ערי ישראל (יהל אור).

¹¹ כמ"ש סנהדרין כחצי גורן עגולה כדי שיהו רואין זה את זה (יהל אור).

¹² ר"ל לפני הע' סנהדרין הנ"ל ואלו הן שרש הסנהדרין שלכן הסנהדרין פותחין בזכות וכל עניינים היה לזכות (יהל אור).

¹³ הן ב' סופרי הדיינים כמ"ש וב' סופרי הדיינים עומדים לפנייהם א' מימין וא' משמאל וכותבין דברי המזכין ודברי המחייבין וז"ש שקולין כחדא ששניהן כלולין מרחמי ודינא (יהל אור).

¹⁴ ר"ל שבעים שרי אומות שהם ע' שרים הסובבים את הכסא וכאן הוא סוד הכסא בע' נהורין ונק' כסא המפשט כונן למשפט כסאו (יהל אור).

¹⁵ ר"ל בפנים היכלות ואמר לגו שהן באמצע היכל הזה בהיכל הפנימי מן הד' היכלות שהן בהיכל הזה (יהל אור).

¹⁶ לפי שיש עוד ב"פ ע"ב נהורין א' מסט' דימינא וא' מסט' דשמאלא, וע"ב קדמאי הן לפני מהם (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

לקמי נהורין אלין! עאלין כל זכו וכל עובדין דעלמא לאתדנא תרין נהורין אלין אינון סהדי סהדותא בנין (דאינון) [דאית] שבעה עיני יהוה דמשטמי בכל ארעא¹⁵⁶ כל מה דאתעביד בעלמא אתרשים בהווא¹⁵⁷ עובדא² ממש והווא זכותא ממש וקיימי בקיומיהו ואלין תרין נהורין חמאין³ בהו ומסתכלין וסהדי קמי אלין ע' נהורין אלין ע' גזרי [גזרין ודייני] [גזירין דייני] דינין הן לטב הן לביש והכא איהו אתר דוכותא רוחא דא ביה אתרשימו אתוון תלת דאינון⁴ יהו דכד אלין אתוון מתדבקן בהאי אתר באתרבקותא דדכורא ונוקבא כדין אתרשימו ביה ולא אתעדון מתמין⁵ לבתר נפק חד נהורא נהיר לארבע סטרין האי נהורא אפיק תלת אחרנין דאינון תלת בתי (דינא) [דיינין] דדיינין דינין אחרנין במלין דעלמא בעותרא במסכנו במרעין בשלימו בכל אינון שאר מלין דעלמא אתרין בהו חד היכלא לאינון ע' קדמאי לנו תלתא לאלין תלתא אחרנין⁶

סלקא האי רוחא וכליל כל אינון דלתתא ואפיק חד חיוותא קדישא מתלהטא¹⁵⁸ ועיינין לה בעיני אינשא¹⁵⁹ לאשגחא באלף אלפין ורבווא רבוון¹⁶⁰ חיילין מאריהון דדינא כלהו נטלין פתקין ופתחין וסגרין בעלמא ואשלימו דינא תחות האי חיותא ד' שרפים מלהטן כלהו כחזור ושושן ושביבי דאשא סלקין ע"ב גלגלין לכל חד מלהטן באשא כד נטלין אתעביד נהר חד די נורא אלף אלפין (ו) משמשין להווא נורא¹⁶¹ מתמן נפקי כמה חיילין כד גלגלין נטלין כמה אינון רבווא רבוון¹⁶² דיקומון מנייהו בגו ההוא נורא

תחות היכלא תניינא נפקי חיילין דמוזרין ואתיין לקרבא הכא ואתוקדון כלהו כל אינון⁷ ממנן דעלמא דאתמנון לשלטאה מהכא נפיק

נכנסים כל הזכויות וכל מעשי העולם לדון. שני האורות הללו מעידים עדות, משום (שהם) שיש שבע עיני ה' שמשוטטים בכל הארץ, (כן כל) וכל מה שנעשה בעולם נרשם באותו מעשה ממש ואותה זכות ממש, ועומדים בקיומם. ושני האורות הללו רואים בהם ומסתכלים ומעידים לפני שבעים אורות האלה. שבעים אלה גוזרי גזרות ודנים דינים הן לטוב הן לרע, וכאן הוא מקום הזכות. ברוח זו נרשמו שלש אותיות שהם יהו, שכאשר האותיות הללו נדבקות במקום הזה בהדבקות של זכר ונקבה, אז נרשמים בו ולא מסתלקים משם. אחר כך יוצא אור אחד שמאיר לארבעה צדדים. האור הזה מוציא שלשה אחרים שהם שלשה בתי דין שדנים דינים אחרים בדברי העולם, בעושר, בעוני, במחלות, בשלמות, בכל אותם שאר דברים שהעולם נדון בהם. היכל אחד לאותם שבעים ראשונים לפני משלשה לאותם שלשה האחרים.

עולה הרוח הזו וכוללת כל אלו שלמטה, ומוציאה חיה קדושה אחת מתלהטת, ויש לה עיניים כמו עיני אדם להשגיח באלף אלפים ורבווא רבבות צבאות בעלי הדין. כולם לוקחים פתקים ופותחים וסוגרים בעולם ומשלימים דין. תחת החיה הזו ארבעה שרפים לוחטים, כולם ככפתור ופרח ושביבי אש, עולים שבעים ושנים גלגלים לכל אחד מלהטים באש, כשנוסעים, נעשה נהר אחד של אש, ואלף אלפים משמשים לאותה האש, ומשם יוצאים כמה צבאות. כשהגלגלים נוסעים, כמה הם, רבווא רבבות שיעמדו מהם בתוך אותה האש.

תחת ההיכל השני יוצאים צבאות שמזמרים ובאים להתקרב כאן, וכולם נשרפים, כל אותם ממוני העולם שהתמנו

¹ ר"ל לפי הע' הנ"ל (יהל אור).

² ור"ל בז' עיני ה' נרשמן כל המעשים שבעולם הזה כל אותו המעשה דעביד בצורתו ודיוקנו באותו היום ואותו מקום וזה שמראין לו לאדם לפני מותו והן ז' גדלי עינא ז' טהירין דנפקין לגלאה אורחא דחייבין (יהל אור).

³ ר"ל שאלו השנים עדים רואים בז' עיני ה' ומעידין לפני הע' סנהדרין והן דנין אותו (יהל אור).

⁴ קנט ע"א (הערת הזוהר).

⁵ ר"ל דבדכורא הוא תלת אתוון יהו בסוד אחסנתא דאו"א דירית כידוע וכד מזדווג בנוק' בהיכל ק"ק ושם כל היכלין דלתתא כלולין בו ומתדבקין כלם בדכורא בו"ק שלו ונדבק בהיכל הזה (יהל אור).

⁶ עי' אריכות ביהל אור.

⁷ סט ע"א (הערת הזוהר).

זהר פרשת בראשית

דינהון לשלמא מנו ההוא רוחא דאתרשים בתלת אתוון ומהכא מעבריין¹⁶³ [קיומיהו] (קמייהו) מעלמא ואתדנו בהאי נורא דנגיד ונפיק דלא אתמסר בהאי היכלא בגין דאתרשימו (ב)תלת אתוון הכא האי¹⁶⁴ רוחא אתכליל בהו ההיא חיוותא¹⁶⁵ אפיק חיילין ומשריין דלית להון חושבנא

כל דינין דעלמא מהאי היכלא נפקי הן לטב הן לבייש בר¹ תלת בניי חייי ומזוניי דלא אתייהב רשו באתר דא דהא בההוא נהר עלאה דכל נהורין נגדין מניה קיימא מלה באמצעיתא

מד/א

דהיכלא דא הוא אתר מתקנא לקבל רוחא דלעילא בנו רוחא דא ודא סלקא בהו² תרין עשר פתחין אינון להיכלא דא בכל פתחא ופתחא כל אינון סרכין וממנן דאינון מכרזי לאודעא לתתא כל אינון דינין דומינין לנחתא לתתא כמה דאת אמר (דניאל ד יא) קרא בחיל וכן אמר גדו אילנא וגו'

ומגו כרוזי אלין נטלי מלה כל מריהון דגדפיין³ עד דאודעי מלה לרקיע⁴ דחמה ומתמן כד נפיק שמשא נפיק מלה ואתשמיא בעלמא עד דמטי לההוא חויא דרקיעא⁵ דכל ככבי דרקיעא גלידו ביה דאיהו באמצעיתא דרקיעא ושמעין מלה ונקטין לה אינון סרכין דתחות (שמיא) [שמשא] ואינון דממנן על ההוא חויא ומתמן אתפשט לעלמא ואפילו רוחין ושדין ואפילו עופי שמיא מודעי ליה בעלמא כרוזין תבין וסתמין פתחין [לא סלקא] [לאסתלקא] רוחא ברוחא עד דכלהו רוחין תתאי כלהו חד [בהדין] (רוחא בתר) האי¹⁶⁶ רוחא וכלהו אתכלילין ועאלין דא בדא עד דאתעביד כלא חד

בר נש כד איהו בבי מרעיה הכא אתדן הן לחיים הן למות חיין תלייא לעילא אי אתדן הכא לחיים יהבי חיין מלעילא ואי לא יהביין זכאה

לשלוט, מכאן יוצא דינם לשלוט מתוך אותה הרוח שנרשמה בשלש אותיות, ומכאן מעבירים קיומם מהעולם ונדונים באש הזו ששופעת ויוצאת, שלא נמסר בהיכל הזה, משום שנרשמו בשלש (שלש) אותיות. כאן הרוח הזו נכללת בהם, אותה החיה מוציאה צבאות ומחנות שאין להם חשבון.

כל דיני העולם יוצאים מהיכל הזה, הן טוב והן לרע, פרט לשלשה, בנים חיים ומזונות, שלא נתנה רשות במקום הזה, שהרי באותו נהר עליון שכל האורות שופעים ממנו הדבר עומד, באמצע

ההיכל הזה הוא מקום מתוקן כנגד הרוח שלמעלה בתוך הרוח הזו, וזו עולה בהם, שנים עשר פתחים הם להיכל הזה, בכל פתח ופתח כל אותם שרים וממונים שמכריזים להודיע למטה כל אותם הדינים העתידיים לרדת למטה, כמו שנאמר "קרא בחיל וכן אמר גדו אילנא וגו'" [קורא בחיל וכן אומר קצצו האילן].

ומתוך הכרוזים הללו כל בעלי הכנפים לוקחים את הדבר עד שמודיעים הדבר לרקיע של חמה. ומשם, כשיוצאת השמש, יוצא דבר ומשוטט בעולם עד שמגיע לאותו הנחש של הרקיע, שכל כוכבי הרקיע קפואים בו, שהוא באמצע הרקיע. ושומעים הדבר, ולוקחים אותו השרים שתחת (השמים. ד"א השמש), ואותם שממונים על אותו הנחש, ומשם מתפשט לעולם. ואפילו רוחות ושדים ואפילו עופות השמים מודיעים אותו בעולם. הכרוזים שבים וסותמים פתחים, לא עולה (להסתלק) רוח ברוח עד שכל הרוחות התחתונות כולם אחד יחד עם (הרוח אחר כך) הרוח הזו, וכולם נכללים ונכנסים זה בזה עד שנעשה הכל אחד.

כשאדם נמצא בבית חליו, כאן נדון הן לחיים הן למות, החיים תלויים למעלה, אם נדון כאן לחיים, נותנים חיים מלמעלה,

¹ קפא ע"א (הערת הזוהר).

² ר"ל לקבל רוחא דדכורא והוא אתר אתדבקותא דדכורא בנוק' והוא סוד תפילין של יד כמש"ל (יהל אור).

³ כמ"ש כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים כו' (יהל אור).

⁴ קכה ע"א (הערת הזוהר).

⁵ הוא התלי התנין הגדול שמושל על כל י"ב מזלות ובו כלולים והן נגד י"ב ממנן ב"ב פתחים הנ"ל והוא התנין הגדול ב"ג יוארים כמ"ש בפרשת בא (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

חולקיה מאן דאתדבק במאריה ויעול ונפיק (הכא) קידה באנפין¹⁶⁷ בארעא לאתגברא על דינא על האי היכלא אתמר (דברים לב ד) אל אמונה ואין עול וגו'¹

היכלא חמישאה² היכלא דא היכלא דברקא זהיר דאיהו רוחא דמזהיר³ נהיר לאינון תתא⁴ רוחא דא (ד)איהו כליל ופתח וסגיר⁵ [נהיר ו]נציין לכל סטריין⁶ מנציצו דא נהיר חד נהורא כעין ארגוונא⁷ נהורא דא כליל כלל [ל] גוונין דנהריין⁸ נהורא חוור ואוכם סומק וירוק אתכלילן אלין באלין אתרקים חוור בסומק אוכם בירוק לבתר חוור באוכם ואתעביד חד חיוותא¹⁶⁸ מרקמא ואתכליל בה ירוק וסומק דיוקנהא כדיוקנא דבר נש דכליל כל דיוקניין⁹ מינה¹⁶⁹ נפקו ד' סמכין דאינון חיוון רברבן על אלין דלתתא חד אקרי אופין¹⁰ דאיהו¹⁷⁰ תריין¹¹ בגין דכד אתחזי האי אתנהיר אחרא בגויה דביק דא בדא עאל דא בדא

לבתר עאל אחרא דא בדא ואתחזון ד' רישין לד' סטריין דעלמא וכלהו חד גופא ואלין אינון דכתיב בהו (יחזקאל א טז) כאשר יהיה האופן בתוך האופן וכלהו אלין קשירין דא בדא כחיוו דחיוון¹⁷¹ עלאין דלא מתפרשין לעלמין¹² האי חיוותא דארבע גוונין מרקמן אחידן אלין באלין לד' סטריין מהכא כד נטלא חיוותא דא נטלא¹⁷² לתריין סטריין¹³ האי רוחא דברקא אתכליל בתריין רוחין רוחא דא דברקא אפיק חד חיוותא

ואם לא, [אז] לא נותנים. אשרי חלקו של מי שנדבק ברבנו ונכנס ויוצא, כאן קידה על אפים בארץ להתגבר על הדין, על ההיכל הזה נאמר "אל אמונה ואין עול וגו'".

היכל החמישי. היכל זה היכל הברק שזוקר, שהוא רוח שמזהיר ומאיר לאותם התחתונים. רוח זו היא כלולה ופותחת וסוגרת מאירה ונוצצת לכל הצדדים. מנצנוץ זה מאיר אור אחד כעין הארגמן. האור הזה כולל כל (כלל) הצבעים שמאירים, אור לבן ושחור אדום וירוק, ונכללים אלה באלה. נרקם לבן באדום, ושחור בירוק. אחר כך לבן בשחור, ונעשית חיה אחת מרוקמת, ונכלל בה ירוק ואדום, ודמותה כדמות אדם שכולל כל הדמויות. ממנה יצאו ארבעה עמודים שהם חיות גדולות על אלה שלמטה, אחד נקרא אופן שהוא שנים, משום שכשנראה זה מאיר אחר בתוכו, ודבוק זה בזה, ונכנס זה בזה.

אחר כך נכנס אחר זה בזה, ונראים ארבעה ראשים לארבעה רוחות העולם, וכולם גוף אחד. ואלה הם שכתוב בהם "כאשר יהיה האופן בתוך האופן". וכל אלה קשורים זה בזה, כמראה של מראות העליונות שלא נפרדות לעולמים. החיה הזו של ארבעה צבעים מרוקמים אחוזים אלה באלה לארבעה רוחות. מכאן שכשנוסעת החיה הזו, היא נוסעת לשני רוחות. הרוח הזו של הברק נכללת בשתי רוחות, רוח זו

¹ עי' אריכות ביהל אור.

² מקום הלב עם הצואר שנקרא גויה שם מקום ה' דים (יהל אור ח"א י ע"ג). חסד (ד"א).

³ שאור הוא בימין וכאן הוא עיקר וכל התתאין שנקראו אור הכל מקבלין מכאן (יהל אור).

⁴ ר"ל לכל היכלות ורוחין תתאין שהוא האור שמאיר מסוף העולם עד סופו כידוע (יהל אור).

⁵ ר"ל רוח שבהיכל הזה רוחא דמזהיר הנ"ל הוא כולל כל הרוחין וכל ההיכלות וכל אשר בהם בסוד יומא דכליל כלהו יומין והוא פתח וסגיר שהכל ברשותו (יהל אור).

⁶ לד' רוחות בד' גוונים (יהל אור).

⁷ ר"ל כמו ארגמן שהוא כולל ד' גוונים כמש"ו, וכאן הוא סוד הארגמן וארגמן הוא סוד הד' חיות שהן ד' גוונים כידוע וא' דכליל אותם וכן הוא כאן כמש"ו (יהל אור).

⁸ והן ד' גוונין שהן כלל כל הגוונין (יהל אור).

⁹ שבאדם נכלל בו כל החיות ובהמות כידוע וכן רוח הזה כולל כל היכלות הראשונות ששם ד' חיות שבדניאל וכאן הוא מ"ש בדניאל אחרי הד' חיות הנ"ל וארו עם ענני שמאי כבר אנש את' הוא כו' (יהל אור).

¹⁰ ור"ל שכל הד' סמכין נק' אופן אחד, כמ"ש והנה אופן אחד בארץ כו' (יהל אור).

¹¹ כאשר יהיה אופן בתוך האופן (יהל אור).

¹² ר"ל כמו הד' החיות שבהיכל הרצון שהם ד' חיות שבכסא שהם לא מתפרשין לעלמין (יהל אור).

¹³ אמר הכא לאפוקי חיות שהן בהיכל הרצון שהם נוסעין לד' חיות כמ"ש אל אשר יהיה שם הרוח ללכת ילכו כו' והליכתם הוא לעשות חסד או דין שהן ד' רוחות חסד ורחמים דינא קשיא ודינא רפיא כידוע בסוד הד' רוחות וד' גוונים (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

וכל אינון נהורין! רוחא אחרא אתנהיר מניה דאקרי רוחא מלהטא נהרין מניה תרין נהורין דאינון ארבע ואלין נהורין מתהפכין בגוונין² והכא איהו (בראשית ג כד) להט החרב המתהפכת אלין אינון נהורין דמתהפכין שננא דחרבא (וואלין גליף) וואלין קיימי על היכלא דלתתא³ בגין דהאי להט החרב קיימא על אינון ע' נהורין דבי דינא מהכא כל אינון דינין דדייני דינא חרבא תלייא] על רישיהו מלעילא⁴

האי להט החרב דאלין אינון נהורין דלסטר שמאלא אפיקו חד חיותא אחרא דקיימא על ד' דלא קיימי בקיומיהו תרי מימינא ותרי משמאלא כד רוחא דחיותא האי עאל באלין נציץ מנייהו תרי ניצוצין מלהטן ונפקי מהאי היכלא לבר ומתהפכי תדיר אלין ניצוצין⁵ מלהטן לזמנין נוקבי לזמנין גוברי לזמנין רוחין לזמנין עירין קדישין מאי טעמא בגין דכד אתכליל האי חיותא בחיותא¹⁷³ קדמאה מגו תקיפו דאתכלילין דא בדא⁶ נפקא חד ניצוצא מלהטא תדיר דלא אתדעך לעלמין⁷ ושאטא¹⁷⁴ ואזלא אבתרייהו דאינון תרין ניצוצין והשתא אינון גוברין ועברין שליחותא בעלמא ועד לא מסיימי מתדעכי⁸ (כדין ההוא) [וההוא] ניצוצא בטש⁹ בהו

מד/ב

ונהיר לון ואתחדשון¹⁷⁵ כמלקדמין¹⁰ ואינון נוקבי ואזלי ושאטן ועד לא מסיימי מתדעכי¹¹

של הברק מוציאה חיה אחת, וכל אותם האורות, רוח אחרת מאירה ממנה, שנקראת רוח מלהטת, מאירים ממנה שני אורות שהם ארבעה. והאורות הללו מתהפכים בצבעים, וכאן הוא "להט החרב המתהפכת", אלו אותם מאורות שמהפכים שנינות החרב (ואלה חוקקים), ואלה עומדים על ההיכל שלמטה, משום שלהט החרב הזאת עומדת על אותם שבעים אורות של בית הדין. מכאן, כל אותם דיינים שדנים דין, חרב תלויה על ראשם מלמעלה. להט החרב הזו של אלה, הם אותם אורות של צד שמאל, הוציאו חיה אחת אחרת שעומדת על ארבע, שלא עומדים בקיומם. שנים מימין ושנים משמאל. כשרוח החיה הזו נכנסת באלה, נוצץ מהם שני ניצוצות לוהטים, ויוצאים מההיכל הזה החוצה ומתהפכים תמיד. הניצוצות הללו לוהטים, לפעמים נקבות לפעמים זכרים, לפעמים רוחות ולפעמים מלאכים קדושים. למה, משום שכאשר נכללת החיה הזו בחיה הראשונה, מתוך החוזק שנכללים זה בזה יוצא ניצוץ אחד לוהט תמיד שלא כבה לעולמים, ושט והולך אחריהם של אותם שני ניצוצות. ועכשיו הם זכרים ועושים שליחות בעולם. וטרם שמסיימים נכבים (אז), והניצוץ הזה מכה בהם

ומאיר להם ומתחדשים כמקדם, והם נקבות והולכות ומשוטטות. וטרם שמסיימות הן נכבות. וניצוץ זה מכה בהם

¹ זהו רוח הראשון עם כל חיילותיו (יהל אור).

² ר"ל שאינון עומדין בגוון א' אלא מתהפכין כל רגע (יהל אור).

³ ר"ל על היכל זכות שמכאן נטיל דינא (יהל אור).

⁴ ר"ל כמ"ש לעולם יראה עצמו הדיין כאלו חרב כו' שנאמר הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים שהן ששים ושבעים כמ"ש שבעים קדליטין כו' ועיקר זה הענין על כל ששה היכלות שכל א' כלול מעשרה והן ששים גבורים ושם מפחד בלילות כמ"ש פ' תרומה בסוד ולילה ללילה כו' ומטתו הוא ק"ק חדר המטות והוא שלשלמה מלכא דשלמא דיליה (יהל אור).

⁵ נג ע"ב (הערת הזוהר).

⁶ שהן דכורא ונוק' (יהל אור).

⁷ משם שיצא משני סטרין מסט' דלהט לכן הוא מלהטא ומסט' דימינא הוא תדיר דלא אתדעך לעלמין דכל מסטרא דימינא הוא בקימא תדיר כידוע משא"כ בסטרא דשמאלא (יהל אור).

⁸ שהן מסטרא דשמאלא (יהל אור).

⁹ הבטישה הוא בסוד זיווג נעלם (בהגר"א בספד"צ יג ע"א ד"ה וכבר), שזיווג נקרא בטישה כי ענין הזיווג הוא לזווג את ב' ההפכים כגון ז"נ שהם יוצאים מחור"ג אש ומים כדי שיתמתקו (בהגר"א תז"ח יח ע"ב ד"ה כד אתפשט), בטישה אינה זיווג ממש אלא רק כעין זיווג (לש"י ביאורים ח"ב פב ע"ג).

¹⁰ הניצוצא הוא ממינם מסטרא דשמאלא ג"כ לכן נהיר לון ומתחדשין ולפי שהוא ג"כ מסטרא דימינא לכן מתחדשין ממנו שהוא סטרא דחיים (יהל אור).

¹¹ וענין אתדעכותא הוא לפי שהן מסט' דשמאלא דל"ל קימא תדיר (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

והוא¹⁷⁶ ניצוצא במש [בהו] (להו) ונהיר לון ואתהדרן כמלקדמין בגין דההוא ניצוצא כליל מכלא כליל מד' גוונין ובגין דא אינון מתהפכין לכל הני גוונין¹ רוחא דא אתכליל ברוחא אחרא² כדקאמרן ואתחזון תריין³ כחדא ולא כאחרנין קדמאין דכד אתכליל דא בדא לא אתחזי בר חד והכא אתחזון [תריין וקיימין] (וקיימי) בחביבותא כלילן מכלהו תתאי ואע"ג דאינון תריין אינון חד כד אתפשט [נ"א בר דאתפשט] רוחא ברוחא⁴ ואתחזון בחביבותא כלילן מכלהו תתאי (ו) דא הוא רזא דכתיב (שיר ד ה) שני שדיך בשני עפרים⁵ תאומי צביה הרועים בשושנים⁶ וכד תריין רוחין מתפשטן דא בדא בחביבותא כדן אתהדר האי היכלא ואקרי היכל אהבה⁷

היכלא דרחימותא היכלא דא קאים תדיר בקיומיה⁸¹⁷⁷ אתגניז ברזא דרוזין⁹ למאן דאצטריך לאתדבקא ביה והכא כתיב (שם ז יג) שם אתין¹⁰ את דודי לך לבתר כד נהרין¹¹ תריין רוחין דאינון חד נפקי כמה חיילין לכמה סטריין אלפיין ורבון דלית לון שיעורא מנהון אקרונ דודאים מנהון גפנים מנהון רמונים עד דמטו כמה חיילין לבר עד ההוא ככבא דאקרי נגה וכלהו בחביבו דלא מתפרשיין לעלמין בהכא כתיב (שם ח ז) אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו לו הכא [כתיב] השתחואה¹² ופרישו ידין לאתדבקא ברחימו דמאריה¹³

ומאיר להם וחוזרים כמקדם, משום שאותו ניצוץ כלול מהכל, כלול מארבעה צבעים. ולכן הם מתהפכים לכל הצבעים הללו. רוח זה נכלל ברוח אחר, כמו שאמרנו, ונראים שנים כאחד, ולא כאחרים הראשונים שכאשר נכללים זה בזה לא נראים פרט לאחד, וכאן נראים שנים, ועומדים בחביבות כלולים מכל התחתונים. ואף על גב שהם שנים, הם אחד. וכאשר מתפשט (פרט כשהתפשטו) רוח ברוח, ונראים בחביבות, כלולים מכל התחתונים. וזה (זה) הוא סוד שכתוב "שני שדיך בשני עפרים תאומי צביה הרועים בשושנים". וכששני רוחות מתפשטים זה בזה בחביבות, אז חוזר היכל זה ונקרא היכל אהבה.

היכל האהבה. היכל זה עומד תמיד בקיומו, ונגנז בסוד הסודות למי שצריך להתדבק בו. וכאן כתוב "שם אתן את דודי לך". אחר כך כאשר מאירים שני רוחות שהם אחד, יוצאים כמה צבאות לכמה צדדים, אלפים ורבבות שאין להם שיעור, מהם נקראים דודאים, מהם גפנים, מהם רמונים. עד שמגיעים כמה צבאות החוצה, עד אותו כוכב שנקרא נוגה. וכולם בחביבות שלא נפרדים לעולמים. וכאן כתוב "אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו לו". כאן (כתוב) השתחואה ופרישת ידיים להתדבק באהבת רבונו.

- ¹ ר"ל שהניצוצא הוא מחיותא קדמאה מסט' דימינא ששם כליל כל גוונין לכן מתהפכין לגוונין אלו (יהל אור).
- ² ר"ל רוח מלהטא ברוח זהר (יהל אור).
- ³ ר"ל לא כמו בהיכלות קדמאין שבהן שני רוחין נכללין ואין נראין רק אחד כמו לבנה בספיר אבל כאן נכללין בא' ונראין שנים והן ב' דים (יהל אור).
- ⁴ ר"ל ב' שדיך הן הב' נהורין דנפקין מחיותא קדמאה (יהל אור).
- ⁵ הן ב' רוחין האלו שהן תאומים וזהו תאומי צבי' (יהל אור).
- ⁶ הן רועים ומפרנסין להיכל זכות (יהל אור).
- ⁷ שמקודם נקרא היכל ברקא (יהל אור).
- ⁸ שכל סטרא דימינא קאים תדיר בקיומא כמש"ל, וכן עבודה שהיא מאהבה קאים בקיומא, שהוא בטוח שהתאוה לא תנצחנו, כי החשוק מאהבת חשוקתו אינו פונה לדבר אחר, ואינו מניח חשוקתו בכל הון דעלמא (יהל אור).
- ⁹ שכאן הוא סוד היחוד שמע ישראל שכאן מתדבק הקב"ה וכאן רזא דרמ"ח שייפין דק"ש לפי שכאן הוא רזא דאדם (יהל אור).
- ¹⁰ שכאן היחוד ואהבה וכאן הוא סוד הכרם (יהל אור).
- ¹¹ ר"ל שמתיישבין כחדא ויוצאין מהן נהורין (יהל אור).
- ¹² ר"ל שכאן הוא מקום הידים ולכן כאן פרישו ידין ור"ל כאן נגמר השתחואה פישוט ידים ורגלים בקו ימין נצח וחסד (יהל אור).
- ¹³ עי' אריכות ביהל אור.

זהר פרשת בראשית

היכל ששי. כאן הוא רוח שנקרא חו"ט השני, סוד הכתוב "כחוט השני שפתותיך". ההיכל הזה (היכל שנקרא) נקרא היכל הרצון. כאן רוח שהוא רצון שכל הרוחות התחתונות הללו רצים אחריה להדבק בה בנשיקה באהבה. רוח זה נכלל בשש ועומד בשש. נכלל בשש שלמטה יחד עמו, ועומד בשש עליונים. ולכן רוח זה מוציא שנים עשר אורות כלולים כולם מלמטה ומלמעלה שנים עשר האורות הללו הם שמחים לעלות למעלה ולקבל כל אלו שלמטה.

היכל זה הוא רצון, רצון הכל, מי שקושר קשרים ומעלה אותם לכאן, זהו שמוציא רצון מה' בחיבות. בתוך ההיכל הזה נאסף משה באהבה, שנושק נשיקות אהבה. זהו ההיכל של משה. רוח זה רוח האהבה, הרוח של היחוד שממשיך אהבה לכל הצדדים. ואותם (הם) שנים עשר

היכלא דא דאיהו רצון רעוא דכלא מאן דקשר קשרין וסליק לון הכא דא הוא דאפיק רצון מיהו¹¹ בחיבותא¹² בנו היכלא דא אתכניש משה ברחימו¹³ דנשיק נשיקי רחימותא¹⁴ 1781 הוא היכלא דמשה¹⁵ רוחא דא רוחא דרחימותא רוחא דיהודא דאמשיך רחימו לכל סטרין

היכל זה הוא רצון, רצון הכל, מי שקושר קשרים ומעלה אותם לכאן, זהו שמוציא רצון מה' בחיבות. בתוך ההיכל הזה נאסף משה באהבה, שנושק נשיקות אהבה. זהו ההיכל של משה. רוח זה רוח האהבה, הרוח של היחוד שממשיך אהבה לכל הצדדים. ואותם (הם) שנים עשר

¹ הראש שם הפה והוא כולל הגוף (יהל אור ח"א י ע"ג). ת"ת (ד"א).

² דכאן סוד הפה כמ"ש בזהר ח"ב קכג ע"א מאי פומא אלא דעת גניז בפומא דמלכא דאקרי ת"ת וכו' שכאן הוא סוד החוט ברזא דכתיב את תקות חוט השני תקשרי בחלון, וכמ"ש שהיא בקשה סימנא דמשה אות אמת, ו' בעלמא דדכורא, שהוא נגד היכל זה (יהל אור).

³ שכאן מתגלה רצון העליון טורנא בסימא יאה דאיגניז גו בוצינא ובוצינא גניז בפומא למכסיא פתחא [עי' אד"ז רפח ע"ב, זהר ח"ב קכג, ספד"צ טז ע"ב] (יהל אור).

⁴ שכאן הוא סוד הנשיקה ישקני מנשיקות פיהו, כי טובים דודיך מיין, הוא וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים בבוצינא דקרדינותא והן ה' מוצאות הפה בסוד מנצפ"ך (יהל אור).

⁵ שכולל כל השית היכלין ברוחא כנ"ל (יהל אור).

⁶ פירוש כי יש ששה היכלות מלמטה למעלה עד זה ההיכל הנקרא רצון, והוא הששי העליון מכולם, וזמ"ש האי רוחא אתכליל בשית, כי בעלות אותם החמש היכלין דלתתא מיניה עד מקומו, אז אתכליל הוא בהם, ואז הם יחד שית היכלין. ועוד יש בו בעצמו בתוכו בחינת כללות כל השית היכלין תמיד, אשר הם השרשים של שית היכלין תתאין הנז'. ועל הבחינה הזו אמר וקיימא בשית, כי תמיד הוא עומד בבחינת אלו השית היכלין אשר בתוכו כנז'. אבל כנגד השית תתאין שאינם מבחינת עצמותו, אמר אתכליל בשית, כי נכלל בהם כשעולין למעלה עד מקומו (שער מאמרי רשב"י). עי' ע"ח שער טנת"א פרק ז'. עי' ביאורים ח"א פה ע"ב.

⁷ ר"ל שכולל ה' היכלות שלמטה ממנו שהן עמו שית (יהל אור).

⁸ ר"ל ר"ק דדכורא שהן שית עלאין (יהל אור).

⁹ ר"ל כלולין מו' דדכורא ומו' דנוק', והן י"ב דדעת, ה"ח וכלילותן ביסוד וה"ג וכללותם כידוע, שהן בו"ק דדכורא ובו' דנוק' ודעת גניז בפומא (יהל אור).

¹⁰ ר"ל ששמחתם לסלקא לעילא בדכורא כמ"ש (שיה"ש א ד) משכני ארחיך נרוצה אני ונערותי הביאני המלך חדריו, הן חדרין דדעת מליא להון כמ"ש ובדעת חדרים ימלאו (יהל אור).

¹¹ כמ"ש מצא אשה מצא טוב, ויפק רוצון מה' שעליה נאמר אשת חיל מי ימצא (יהל אור).

¹² שכאן הוא סוד מה' אשה משכלת, אשת חיל עטרת בעלה, עטרת תפארת כמו שכלל הדכורא הוא ת"ת כן כלל הנוק' הוא כאן, וכאן מתקשרין כל השית היכלין (יהל אור).

¹³ עי' ח"ב קנו ע"א (לש"ו).

¹⁴ ר"ל זהו מיתת נשיקה שמתדבק בהני נשיקין דהיכל זה ומגו תיאובתא דנשיקין נפקא רוחא בהאי נשיקה כמו ישראל אצל הר סיני נפשי יצאה בדברו בסוד ישקני מנשיקות פיהו, בהר סיני, כידוע. והוא כשמתגלה לנשמתא דבר שלא הורגל בו (יהל אור).

¹⁵ שכאן הוא סוד הת"ת דרגא דמשה וכאן פא"פ אדבר בסוד הפה כנ"ל ומתחברן פא"פ דז"נ ומדבר בו (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

(ו) אינון תריסר נהורין סלקין ולהטין מנציצו דלהון נפקי ארבע חיוון קדישין רחימי דאהבה! אלין אקרין חיות גדולות לאתחברא אינון זומי לאתכללא בהו [דכתיב] (תהלים קד כה) חיות קטנות עם גדולות אלין אחידן דא בדא² לדי סטריין³ כאנוזא [דמתחברא] (לאתחברא) לדי סטריין ובגין כך אקרי היכלא דא גנת אנוז דכתיב (שיר ו יא) אל גנת אנוז ירדתי

מאי אל גנת אנוז בגיניה דגנת אנוז ירדתי דאיהו היכלא דרחימו לאתדבבא דבורא בנוקבא אלין ארבע מתפרשין¹⁷⁹ לתריסר תלת תלת לכל סטר כל אינון תתאי כלילין בהו ובהו קיימין רוחין ברוחין נהורין בנהורין כללהו אלין באלין עד דאתעבידו חד וכדין האי רוחא דכליל מכלהו סלקא לאתעטרא [נ"א לאתערא] ברוחא דלעילא ההוא דאקרי שמיים וזמין ליה לאתחברא בהדיה כיון דאתקשרו כללהו דלתתא בהדיה אמר (שם א ב) ישקני מנשיקות פיהו וכדין איהו חדוה לאתקשרא רוחא ברוחא ולאשתלמא דא בדא כדין איהו שלימו בחבורא חדא

כיון דהאי רוחא אתחבר בהדיה <אשתלים דא בדא ואתנהירו דא בדא בכל שלימו כדקא חזי [בהאי רעותא דצלי בר נש זכאה דסליק כולא [דסליק כולא] כדקא חזי]

מה/א

עד ההוא אתר לחברא רחימו דא בדא כדין [שמיא אתחבר ברוחא דא⁴ ברחימו בשלימו באנהרותא מתדבקן דא בדא כדין] כל אינון היכלין וכל אינון רוחין דאתכלילו בהאי כל חד וחד מאינון רוחין והיכלין⁵ דאינון בכללא דשמים כל חד וחד נטיל ההוא היכלא וההוא רוחא דאתחזי ליה לאתחברא בהדיה ולאשתלמא בהדיה כדקא יאות [בגין דהאי רוחא שתיתאה דאקרי שמים דאיהו רוחא קדישא לעילא נטיל היכלא דא רוחא דא דאקרי רצון סליק לון

אורות עולים ולוהטים. מהנצנוץ שלהם יוצאות ארבע חיות קדושות אוהבי האהבה. אלה נקראים חיות גדולות להתחבר אותם קטנות להיכלל בהם, שכתוב "חיות קטנות עם גדולות". אלו אחוזות זו בזו לארבעה צדדים, כמו אגוז שמחבר לארבעה צדדים, ולכן נקרא היכל זה גינת אגוז, שכתוב "אל גינת אגוז ירדתי".

מהו אל גנת אגוז, משום גנת אגוז ירדתי, שהוא היכל האהבה להתדבק זכר בנקבה, אלה הארבע נפרדים לשנים עשר, שלש שלש לכל עבר, כל אותם תחתונים כלולים בהם, ובהם קיימים רוחות עם רוחות, אורות עם אורות, כולם אלה עם אלה, עד שנעשים אחד. ואז רוח זה שכלול מכולם עולה להתעטר (להתעורר) ברוח של מעלה, אותו שנקרא שמים, ומזמין אותו להתחבר עמו. כיון שנקשרו כולם שלמטה יחד עמו, אמר "ישקני מנשיקות פיהו". ואז השמחה היא להתקשר רוח ברוח ולהשתלם זה בזה, ואז היא שלם בחבור אחד.

כיון שרוח זה מתחבר עמו ונשלמו זה בזה ומאירים זה בזה בכל השלמות כראוי ברצון זה שמתפלל אדם צדיק שמעלה הכל כראוי

עד אותו מקום לחבר אהבה זה בזה, אז (שמים מתחבר ברוח זה באהבה בשלמות בהארה מתדבקים זה בזה, ואז) כל אותם היכלות וכל אותם רוחות שנכללו בזה, כל אחד ואחד מאותם רוחות והיכלות שהם בכלל של שמים, כל אחד ואחד נוטל אותו היכל ואותו רוח שראוי לו להתחבר עמו ולהשתלם עמו כראוי. (משום שהרוח הששי הזה שנקרא שמים שהוא רוח קדוש למעלה, נוטל היכל זה הרוח הזה שנקרא

¹ ר"ל מנציצו של ה"ב נהורין יוצאין הד' חיות והן ד' חיות שביחזקאל (יהל אור).

² כמ"ש חוברות אשה אל אחותה וכאן סוד אשה כנ"ל (יהל אור).

³ כמ"ש לפני אריה אל הימין לארבעתם כו' (יהל אור).

⁴ הוא התחברות בשמים בחבורא אחד שזה הוא ברזא דה' הוא האלקים ועד כאן הוא רזא ה' אחד ושמו אחד ברזא דייחודא (יהל אור).

⁵ ר"ל כמו שבהיכל הרצון נכללו כולם כל היכלין ורוחין דו"ק כן בת"ת שמים ג"כ נכללו כל הו"ק והוא בייחודא דמשע ישראל וכאשר מתייחדין היכל הזה עם שמים כ"א מו"ק אתחבר בהיכל השייך לו, וכן רוח דכל א' דו"ק ברוח דהיכל השייך לו (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

רצו"ן, ומעלה אותם אליהם ביחוד, וכך מתחברים רצון להתנשק.

[נ"א בנין דההוא רוחא שתיתאה דאקרי רצון סליק לון לגבייהו בההוא יחודא והכי אתחברן שמים דאיהי רוחא קדישא לעילא נטיל היכלא דא רוחא דא דאקרי רצון לאתנשקא] דא בדא לאתחברא דא בדא לאשתלמא דא בדא ורזא דא (בראשית כט יא) וישק יעקב לרחל וגו'²

אברהם דאיהו ימינא לעילא נטיל (היכלא דקאמרן) (היכל אהבה) רוחא דאקרי אהב"ה לאתקשרא דא בדא לאתחברא דא בדא למהוי חד וסימניך (שם יב יא) הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את ושפירו דאתתא באינן שדים³

יצחק דאיהו שמאלא נטיל ההוא היכלא⁴ דבי דינא דכל דינין מתערין מתמן רוחא דאקרי זכותא לאתחברא דא בדא ולאשתלמא דא בדא למהוי כלא חד כדקא יאות שאר נביאים⁵ נטלין⁶ תרין היכלין [דלתתא] תרין רוחין נוג"ה וזה"ר ברוזא דכתיב (שיר ז ב) חמוקי ירכיך וגו' לאתקשרא אלין באלין למהוי חד⁷

יוסף הצדיק עמודא דעלמא⁸ נטיל היכלא דספיר רוחא דאקרי לבנת הספיר ואע"ג דכתיב (שמות כד י) ותחת רגליו בנין יקרא דמלכא⁹ והכי הוא ודאי ולבתר עמודא דא נטיל יתיר דאיהו רזא דרויזן באתר דהיכלא שביעאה עד הכא מתחברן דרגין ומתחברן דא בדא לאשתלמא דא עם דא¹⁰ למהוי כלהו חד כלא

נ"א משום שאותו רוח ששי שנקרא רצון מעלה אותם אליהם באותו יחוד, וכך מתחברים שמים שהוא רוח קדוש למעלה, נוטל היכל זה רוח זה שנקרא רצון להתנשק) זה בזה, להתחבר זה בזה, להשתלם זה בזה. וזה סוד "וישק יעקב לרחל וגו'".

אברהם שהוא ימין למעלה לוקח (ההיכל שאמרנו) (היכל אהבה) רוח שנקרא אהב"ה להתקשר זה בזה ולהתחבר זה בזה להיות אחד, וסימן לדבר "הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את", ויופי של האשה באותם שדים.

יצחק שהוא שמאל, לקח אותו היכל של בית דין, שכל הדינים מתעוררים משם. הרוח שנקראת זכות להתחבר זה בזה ולהשתלם זה בזה להיות הכל אחד כראוי. שאר הנביאים לקחו שני היכלות (שלמטה) שני רוחות נוג"ה וזה"ר, בסוד הכתוב "חמוקי ירכיך וגו'", להתקשר אלה באלה להיות אחד.

יוסף הצדיק עמוד העולם לקח היכל של ספיר, הרוח שנקראת לבנת הספיר. ואף על גב שכתוב "ותחת רגליו", בשביל כבוד המלך, וכך הוא בודאי. ואחר כך העמוד הזה לקח יותר, שהוא סוד הסודות, במקום של ההיכל השביעי. עד כאן מתחברות דרגות ומתחברים זה בזה להשתלם זה עם זה להיות כולם אחד, הכל כראוי, ואז "ה" הוא

¹ כצ"ל הרש"ב (הערת הזוהר).

² כמו שהאבות הן בחג"ת דדכורא כן האמהות שרה רבקה רחל בחג"ת, ג' היכלות ד' ה' ו', אלו וכמו שיעקב סליק בב' דרגין יעקב וישראל, ת"ת ודעת, כן לו ב' נשים רחל נגד היכל זה ולאה היא אמו בדעת בק"ק (יהל אור). וישק יעקב לרחל שמים ברצון בנשיקה (יהל אור). עי' אריכות ביהל אור. וכאן מתבאר שיעקב הוא חיצוניות של משה ת"ת ודעת (בהגר"א על ספד"צ ו ע"ג ובו מתלבש).

³ ששם השדים כנ"ל וכן כל נאה הוא בחסד טורנא יאה ובסימא (יהל אור), עי' זהר ח"ב פ ע"ב. ול"נ שהיופי בשדים ששם סימן גדלות וצ"ע. עי' יהל אור.

⁴ פקודי רנו ע"א (הערת הזוהר).

⁵ נו"ה (יהל אור).

⁶ זה יותר מתיישב מנוסחת פקודי שאמר שם נביאים וכו' (ד"א). פי' נצח והוד. הרש"ב (נ"א). ת"ת ו' רבתי ו"ק שבו שהם נגד ו"פ דב' דרועין, והיסוד ו' זעירא ו"ק שבו נגד ו' פרקי רגלים, לכן מובן למה היכל זה כולל ו' היכלים (ע"ח שער הולדת או"א וזו"ן פרק ו').

⁷ ר"ל רגלין דדכורא שהם נביאי קשוט, ברגלין דנוק', שהן תרין היכלין נוגה וזוהר (יהל אור ח"א י ע"ג). עי' יהל אור.

⁸ צדיק יסוד עולם (יהל אור). פקודי רנח ע"א (הערת הזוהר).

⁹ רגלין דנוק' הן תחת רגלין דדכורא, שנעשית כר לבעלה (יהל אור ח"א י ע"ג).

¹⁰ שהן ג' דרגין קשירו דא בדא בסוד הנישוק ואח"כ להתאחד' שיהיו שיהן אחד ואח"כ לאשלמא מה שחסר להן והן ג"ר (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

כדקא חזי וכדין (מ"א יח לט) יהו"ה הוא האלהים וגו' זכאה חולקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי מאן דידע לקשרא לון ולא תדבקא במאריה

הכא [הכרעה] (בהכרעה הכא) >ומוסיף הווי"ן< [השתחואה וקידה] [ופרישו] (פרישא) דכפין [נפילה דאפין לאמשכא רעותא דרוחא עלאה נשמתא לכל נשמתין דאיהו תליא לעילא עד אין סוף (סוף) דמניה נפקי נהירו וברכאן לאשלמא כלא מלעילא כדקא יאות ולמהוי כלא בשלימו מתתא ומלעילא וכל אנפין נהירין בכל סטרין כדקא יאות כדין כל גזרי דינין מתבטלין וכל רעותא אתעביד לעילא ותתא ועל דא כתיב (ישעיה מט ג) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר וכתיב (תהלים קמד טו) אשרי העם שככה לו¹ אשרי העם שיהו"ה אלהיו²

היכלא שביעאה³ היכלא דא לאו ביה דיוקנא ממש כלא איהו בסתימו (וגו') [גו] רזא דרזין פרוכתא (דפריסא) [פריסא]⁴ >קיימין כלהו היכלין< דלא לאתחזאה תרין כרובים⁵ >דא מן דא) קיימין< [לגו] מן דא⁶ [קיימא] (קיימין) כפורתא⁷ דיוקנא דקדש קודשין בגין כך היכלא דא אקרי קדש הקדשים האי קדש הקדשים אתר מתתקנא לההוא נשמתא עלאה כללא דכלא עלמא דאתי⁸ לגבי האי >נ"א עלמא< עלאה⁹

דהא כד מתחברין כלהו רוחי דא בדא ואשתלימו דא עם דא כדקא חזי כדין [אתער] [יתער] רוחא עלאה¹⁰ נשמתא דכלא לגבי עילא

האלהים וגו'. אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא. מי שיודע לקשרם ולהדבק ברבונו.

כאן הכרעה (בהכרעה כאן ומוסיף הווי"ן) והשתחואה וקידה ופישוט ידים ונפילת אפים להמשיך רצון הרוח העליון נשמת לכל הנשמות שתלוי למעלה עד אין סוף (סוף), שממנו יוצאים אורות וברכות להשלים הכל מלמעלה כראוי, ולהיות הכל בשלמות מלמטה ומלמעלה, וכל הפנים מאירות בכל הצדדים כראוי. ואז מתבטלים כל גזרי הדין, וכל הרצון נעשה למעלה ולמטה, ועל זה כתוב "ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר", וכתוב "אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו".

היכל שביעי. בהיכל זה אין בו דמות ממש, הכל הוא בסתימה וגו' (תוך) סוד הסודות. הפרוכת שפרוסה (פרוסה) כל ההיכלות עומדים שלא יתראו שני כרובים (זה מזה עומדים) לפני מזה עומדת כפורת, דמות של קדש הקדשים, ולכן היכל זה נקרא קדש הקדשים. קדש הקדשים הזה מקום מתוקן לאותה נשמה עליונה, כלל של כל העולם הבא לגבי (עולם) העליונים הללו.

שהרי כשמתחברים כל הרוחות זה בזה ונשלמים זה עם זה כראוי, אז מתעורר רוח עליון נשמת הכל כלפי מעלה נסתם כל הסתומים להתעורר על הכל ולהאיר להם

¹ בבריאה ששם נשמות ישראל וחלקם (יהל אור).

² באצילות (יהל אור).

³ קדשי קדשים (ד"א ומ"מ). פי' כח"ב כתר קדש. חו"ב קדשים לכן נקרא ק"ק. הרש"ב (נ"א). עי' בהגר"א על ספד"צ ח ע"א ד"ה בראשית, שזו בחי' בינה שהיא בראה את הו"ק ולכן נחשבת בכלל ההיכלין.

⁴ פירוש המסך שהוא מהחשמל דאימא, והוא מקיף על עולם הבריאה (מ"מ). פורכת הוא מ"ס – צ"ל פרוכת היא המסך (לש"ו). בענין מש"כ 'להעלות מ"ן אר"א' – עי' זוהר הרקיע כד ע"ב. עי' ש"נ הובא בסוף הספר.

⁵ תרין כרובים הם מט"ט וסנד"ל, והם זר"ן דבריאה ונודע כי זון דבריאה הם עולים בסוד מ"ן לאר"א דבריאה והיכלות אלו הם דאר"א דבריאה, פרוסה כדי שלא יהיו נראים הב' כרובים כשעולים בסוד מ"ן לאר"א דבריאה (מ"מ).

⁶ פי' הוא סוד מסך שבין זר"ן לאר"א ואי' סוד קודש, שכל קדשים עליונים משפיעים בה וב' כרובים הם ב"ה שבה וכפורת הוא היסוד שבה וארון הוא המלכות שבה והלוחות הם יסוד אבא תוך יסוד אימא והכל הוא בבריאה שכל מה שיש באצילות יש בכל עולם ועולם (זהר הרקיע).

⁷ היא בינה דאצילות שנק' כפורת (מ"מ).

⁸ בינה (מ"מ).

⁹ פי' בינה מאירה להיכל זה השביעי שהוא עליון שבכולם (מ"מ).

¹⁰ פי' בינה עולה לקבל הארה מא"א הנק' סתימא דכל סתימין, לפי שאר"א סתומים תוך זר"ן וא"א סתום תוך אר"א לכן נקרא א"א סתימא דכל סתימין (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

סתימא דכל סתימין לאתערא על כלא לאנהרא לון מעילא לתתא ולאשלמא לון לאדלקא בוצינין וכד כלא <נ"א איהו> בשלימו בנהירו דכלא ונחית נהירו עלאה¹ כדין האי היכלא שביעאה איהו היכלא סתימאה בסתימו דכלא לקבלא ההוא קדש הקדשים² נהירו דנחית ולא תמליא מתמן כנוקבא דמתעברא מן דכורא ואתמליא³ ולא אתמליא אלא מהאי היכלא⁴ דמתתקנא לקבלא ההוא נהירו עלאה

ורזא דא היכלא שביעאה איהו אתר דחבורא דזוונא⁵ לאתחברא שביעאה בשביעאה⁶ למהוי

מה/ב

כלא חד שלימו [חד] כדקא חזי ומאן דידע לקשרא יחודא דא זכאה חולקיה רחים לעילא רחים לתתא קב"ה (איהו) גזיר ואיהו מבטל סלקא דעתין דאיהו מקטרגא (במאריה) [דמאריה] לאו הכי אלא בגין דכד איהו קשיר קשירין וידע ליחדא יחודא וכל אנפין נהירין וכל שלימו אשתכח וכלא אתברכא כדקא יאות כל דינין מתעברין ומתבטלין ולא אשתכח דינא בעלמא זכאה חולקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי דא הוא לתתא דכתיב ביה (משלי י כה) וצדיק יסוד עולם דא הוא קיומא דעלמא בכל יומא קארי עלוי כרוזא (ישעיה מא טז) ואתה תגיל ביהו"ה בקדוש ישראל תתהלל

כנוונא דא קרבנא (דא) סלקא תננא ומסתפקין [ביה] כל חד וחד כדקחזי ליה וכהני ברעותא ולואי בבסימו דשירתא דא אתכליל בדא ועיילי היכלא בהיכלא רוחא ברוחא עד דמתחברן בדוכתייהו כדקא חזי ליה שייפא בשייפא ואשתלימו דא בדא ואתייחדו דא בדא עד דאינון חד (ואתנהרין) [וננהרין] דא בדא כדין

מלמעלה למטה, ולהשלים אותם להדליק נרות. וכשהכל (הוא) בשלמות באור של הכל, ויורד אור עליון, אז ההיכל השביעי הזה הוא היכל בסיתום הכל סתום כנגד אותו קדש הקדשים אור שיוורד, ולהתמלא משם כמו נקבה שמתעברת מן הזכר ומתמלאת, ולא מתמלאת אלא מהיכל זה שמתקן לקבל אותו אור עליון.

וזה סוד ההיכל השביעי, הוא מקום של חבור הזווג להתחבר שביעי בשביעי, להיות

הכל אחד שלמות (אחת) כראוי. ומי שיוודע לקשר יחוד זה, אשרי חלקו, אהוב למעלה ואהוב למטה, הקדוש ברוך הוא (הוא) גוזר והוא מבטל. היעלה על דעתך שהוא מקטרג ברבוננו, לא כך, אלא משום שכשהוא קושר קשרים ויודע ליחד יחוד וכל הפנים מאירות, וכל השלמות נמצאת, והכל מתברך כראוי, כל הדינים מסתלקים ומתבטלים ואין דין נמצא בעולם. אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא. זהו למטה שכתוב בו "וצדיק יסוד עולם", זהו קיום העולם. בכל יום קורא עליו הכרוז "ואתה תגיל בה' בקדוש ישראל תתהלל".

כדוגמא זו קרבן (זה) עולה עשן, ומסתפקים (בו) כל אחד ואחד כראוי לו, וכהנים ברצון, ולוים בנעימת השירה, זה נכלל בזה, ונכנסים היכל בהיכל, רוח ברוח, עד שמתחברים במקומם כראוי לו איבר באיבר, ומשתלמים זה בזה ומתייחדים זה בזה, עד שהם אחד (ונאורים) ומאירים זה בזה. אז הנשמה העליונה של הכל באה

¹ בינה (מ"מ).

² בינה (מ"מ).

³ פי' מלכות מתמלאת מן השפע (מ"מ).

⁴ המלכות אינ המתמלאת שפע אלא ע"י האי היכלא שהוא היכל קה"ק שנכלל בה עם כל היכלין דבגויה ועולים בסוד מ"ן בה ואז יורד יסוד דז"א ומעלה אותה לאצילות (מ"מ).

⁵ יורד ז"א ומעלה אותה לפי שהיתה המלכות בהיכל קדש קדשים כלולה מכל הני היכלין ויורד יסוד דז"א להעלותה (מ"מ).

⁶ עי' ע"ח שער מו פרק ב' וה'. פי' כל היחודים והתפילות אינם פועלים רק בהיכלות וביחוד ההיכלות יש יחוד באצילות, כי כשהיכלות מתייחדים בשביעאה אז גם זר"ן עולים להיות מ"ן לאר"א ואז מקבל האם מעתיק ע"י יחוד דאבא ומשם ולמעלה אין שייך זווג דלית תמן נוק', וז"ש לאתחברא היכלא שביעאה בשביעאה סוד אימא שכנגדה היכל זה הנק' קודש קדשים (זהר הרקיע). שביעאה הם ז' דמלכות דאצילות, בשביעאה הוא היכל קה"ק שיש בו כחב"ד דבריאה ונה"י דמלכות דאצילות שהם סוד כסא שם בבריאה (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

נשמתא עלאה דכלא אתיא מלעילא ונהיר לון והווי נהירין כלהו בוצינין בשלימו כדקא חזי עד דההוא נהורא עלאה! אתער וכלא אעיל לגבי קדש הקדשים² ואתברכא ואתמלייא כבירא דמיין נבעין ולא פסקין וכלהו מתברכאן לעילא ותתא

הכא רוא דרוזין ההוא דלא אתיידע³ ולא אעיל בחושבנא רעותא דלא אתפס לעלמין בסיס לגו לגו בגווייהו ולא אתיידע ההוא רעותא ולא אתפס (לן) למנדע <נ"א לן> וכדין כלא רעותא חדא עד א"ס וכלא איהו בשלימו מתתא ומלעילא ומגו לגו עד דאתעביד כלא חד האי רעותא לא אעיל לגו אע"ג דלא אתיידע עד דכלא אשתלים ואתנהיר בקדמיתא בכלהו סטריין כדין בסיס ההוא רעותא (לכלא) <ולא> [דלא] אתפס לגו בגו בסתימו וכדין זכאה חולקיה מאן דיתדבק במאריה בההיא שעתא זכאה איהו לעילא זכאה איהו לתתא עליה כתיב (משלי כג כה) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך

תא חזי כיון דכלהו אשתלימו דא בדא ואתקשרו דא בדא בקשורא חדא ונשמתא עלאה⁴ נהיר לון מסטרא דלעילא וכלהו נהורין אינון בוצינא חדא בשלימו כדין רעוא חדא (דמחשבה⁵ אתפס נהירו דלא יתפס ולא יתיידע) [במחשבה אתפס לגו לגו דנהירו דסליק על כלא ובגו לגו בההוא רעותא במחשבה אתפס נהירו דלא אתפס⁶ ולא אתיידע] בר ההוא רעו דמחשבה תפיס ולא ידע מה תפיס⁷ אלא דאתנהיר ואתבסס ההוא רעו דמחשבה⁸ ואתמלייא כלא ואשתלים כלא ואתנהיר ואתבסס כלא כדקא יאות ועל דא כתיב (תהלים קמד טו) אשרי העם שככה לו וגו' מאן דוכי לאתדבקא במאריה כהאי גוונא ירית עלמין כלהו רחימא לעילא רחימא לתתא צלותיה לא

מלמעלה ומאירה להם, וכל הנרות מאירים בשלמות כראוי, עד שאותו אור עליון מתעורר, והכל נכנס אל קדש הקדשים, ומתברך ומתמלא כבאר של מים נובעים ולא פוסקים, וכולם מתברכים למעלה ולמטה.

כאן סוד הסודות, מי שלא נודע ולא נכנס בחשבון, רצון שלא נתפס לעולמים ממתיק לפני ולפנים בתוכם, ולא נודע אותו רצון ולא נתפס לדעת (לנו). ואז הכל רצון אחד עד אין סוף, והכל הוא בשלמות מלמטה ומלמעלה ומלפני ולפנים, עד שנעשה הכל אחד. הרצון הזה לא נכנס פנימה, אף על גב שלא נודע, עד שהכל נשלם ומאיר בהתחלה בכל הצדדים. אז ממתיק אותו רצון (לכל) ולא (שלא) נתפס לפני ולפנים בסיתום. ולכן אשרי חלקו של מי שנדבק ברבונו, באותה שעה, אשריו למעלה ואשריו למטה, עליו כתוב "ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך".

בא וראה, כיון שכולם נתקנו זה בזה ונקשרו זה בזה בקשר אחד, והנשמה העליונה מאירה להם מצד של מעלה, וכל האורות הם מאור אחד בשלמות, אז רצון אחד של המחשבה (במחשבה) נתפס, (לפני ולפנים, שאור שעולה על הכל ולפנים לפנים, באותו רצון נתפס במחשבה). אור שלא נתפס ולא נודע, פרט לאותו רצון שהמחשבה תופסת ולא יודעת מה תופסת, אלא שמאיר ונמתק אותו רצון המחשבה, והכל מתמלא והכל נשלם ומאיר ומתבסס הכל כראוי. ועל זה כתוב "אשרי העם שככה לו וגו'". מי שזוכה להדבק ברבונו כדוגמא זו, יורש את כל העולמות, אהוב למעלה ואהוב למטה, תפלתו לא חוזרת ריקם, והוא מתחטא לפני רבונו כמו בן לפני אביו, ועושה לו רצונו בכל מה שצריך, ואימתו שולטת על כל הבריות. הוא גוזר והקדוש

¹ אבא (מ"מ).

² בינה (מ"מ).

³ א"א (מ"מ).

⁴ בינה (מ"מ).

⁵ אבא (מ"מ).

⁶ א"א (מ"מ).

⁷ פ"י אבא עצמו אינו משיג א"א שבתוכו (מ"מ).

⁸ פ"י אע"ג שאבא עצמו אינו משיג א"א שבתוכו, מ"מ מגודל הארת א"א שבתוכו נתוסף בו אור גדול ומתבסס (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

אהדרא ריקניא דא אתחטי קמי מאריה כברא קמי אבוי ועביד ליה רעותיה בכל מה דאצטריך ואימתיה שליט על כל בריין איהו גזיר וקב"ה עביד עליה כתיב (איוב כב כח) ותגזר אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור

ויאמר אלהי"ם יהי אור ויהי אור וגו' (בראשית א ג) א"ר יצחק¹ מכאן דעקרן קב"ה להני נטיעין (נ"א) ושתיל לון משמע דכתיב יהי² רבי יהודה אומר אור שכבר היה³ תנן משמע דכתיב ויהי אור והיה לא כתיב אלא ויהי וכד אסתכל קב"ה באינון דרין דרשיעיא גניז ליה לצדיקיא¹⁸⁰⁴ הה"ד (תהלים צז יא) אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה והא אתמר ויאמר אלהי"ם יהי אור הה"ד (ישעיה מא ב) מי העיר ממזרח וגו'⁵

וירא אלהי"ם את האור כי טוב (בראשית א ד) מאי ראה א"ר חייא⁶ בדקאמרן חמא בעובדיהו דרשיעייא וגניז ליה רבי אבא אמר⁷ וירא אלהים את האור כי טוב לגנוז אותו וירא אלהי"ם את האור (נ"א) ושתיל לון דכתיב ויהי אור מאי משמע אור שכבר היה אור רבי יהודה אמר והיה אור לא נאמר אלא ויהי לומר שכבר

ברוך הוא מקיים. עליו כתוב "ותגזר אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור".

"ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור וגו'". אמר רבי יצחק, מכאן שעקר הקדוש ברוך הוא את הנטיעות הללו (ושתל אותם, ממשמע שכתוב "יהי". רבי יהודה אומר, אור שכבר היה שנינו, ממשמע שכתוב "ויהי אור", לא כתוב והיה אלא ויהי. וכשהסתכל הקדוש ברוך הוא באותם דורות של רשעים גנוז לצדיקים. זהו שכתוב "אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה". והרי נאמר "ויאמר אלהים יהי אור". זהו שכתוב "מי העיר ממזרח וגו'".

"וירא אלהים את האור כי טוב", מה ראה, אמר רבי חייא, כפי שאמרנו, ראה במעשי הרשעים וגנוז אותו. רבי אבא אמר, "וירא אלהים את האור כי טוב", לגנוז אותו, "וירא אלהים את האור". נ"א ושתל אותם, שכתוב "ויהי אור", מה משמיע אור, שכבר היה אור, רבי יהודה אומר, והיה אור לא נאמר אלא "ויהי", לומר שכבר היה, וכתוב "אור זרוע לצדיק וגו'", וזהו שכתוב "מי העיר ממזרח וגו'". "וירא אלהים את

¹ עיין לעיל לב ע"א פי' מאמר זה (ושם מפורש בס' מק"מ. הרש"ב) (ד"א). ועי' זו"ח ה ע"א.

² יהי אור הוא אל מציאות הספירות שהם נטועות במקומן ושתולות במלכות ועל מציאותם שם קאמר יהי אור ומשמע ליה הכי מדכתיב יהי אור מורה שכבר היה נמצא ואמר שיהיה הויתו למטה שאם לא כן היה לו לומר ימצא אור או יברא אור לשון יהי מורה שכבר היה מציאותם למעלה ועתה נתחדש להם הויה ומציאות זה (אור יקר). מדלא כתיב יברא אור אלא יהי האור ש"מ דמעיקרא היו כקרני חגבים אלא שלא נגמרה הויתן עד שהיו באימא (מ"מ).

³ ר"י פליג ואמר שאפילו הויה זו לא נתחדש עתה שכבר היתה זהו שאמר אור שכבר היה ממש מציאות אור זה והויה זו ולא נתוסף לו הויה עתה אלא גילוי ודייק הכי מדתנן אור שכבר היה משמע שהויה זו היתה לה מקודם ודייק מתניתין הכי מקרא דקאמר יהי ויהי ואם היתה הויה מחודשת היה לו לומר והיה פי' שנתהוה אותה ההויה אמנם אור ויהי פי' מקודם היתה הויה זו (אור יקר). עי' לעיל טז ע"ב (לש"ו).

⁴ שאין מלת צדיקיא לרמוז אל ישרים וחסידים וכיוצא אלא צדיקים דייקא שהם נקראים צדיקים על שם היסוד הנקרא צדיק שהם מרכבה למדה זו ואור זה גנוז ביסוד להם (אור יקר).

⁵ מי העיר ממזרח צדק יקראהו לרגלו יתן לפניו גוים ומלכים ירד יתן כעפר חרבו כקש נדף קשתו. כי אלהים בינה, יהי אור. אור שמש כי יהל מחכמה, הנקרא מזרח, והויתו במלכות דהיינו צדק יקראהו לרגלו, והיינו ויאמר אלהים יהי אור, מאי ראה דקאמר וירא, מורה על השגחה מחודשת, לזה אמר חמא עובדיהו, בערך טענה זו שמתחדש עתה, ולא שלא היתה לפניו מקודם, אלא על מציאות הטענה לענין הגניזה יאמר וירא (אור יקר).

⁶ כיון שיש בו סגולה זו אין ראוי שיהנו ממנו הרשעים ועניינו נתבאר בארוכה לעיל ור"ש פירש כי מלת וירא אהדר לכי טוב כפשוטו והכוונה ראה שהוא טוב ולכך אין ראוי שיהנו ממנו הרשעים דהיינו שהיה כולו רחמים והעולם צריך דין ליפרע מן הרשעים (אור יקר).

⁷ הקשה כי ענין זה הוא פירוש כי טוב דהיינו טוב לגנוז אמנם מלת וירא מורה על השגחה בענין אחר הגורם הגניזה (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

האור... ויבדל", אמר רבי יצחק, כמו שאמרנו, שראה במעשי הרשעים וגנז אותו. רבי אבא אמר ראה) שעלה אורו מסוף העולם ועד סוף העולם, וכי טוב הוא

היה! וכתוב אור זרוע לצדיק וגו' והאי הוא דכתיב (ישעיה מא ב) מי העיר ממזרח וגו' וירא אלהים את האור ויבדל² א"ר יצחק כדאמרן דחמא בעובדיהון דרשיעייא וגניז ליה רבי אבא אמר חמא] דסליק נהוריה מסייפי עלמא עד סייפי עלמא וכי טוב הוא

מו/א

לאגנזו כדי שלא יהנו ממנו רשעי העולם. אמר רבי שמעון, "וירא אלהים את האור כי טוב", שלא ימצא בו רוגז. כתוב כאן "כי טוב", וכתוב שם "כי טוב בעיני ה' לברך את ישראל". וסוף הפסוק (מוכיח), "ויבדל אלהים בין האור ובין החושך". ולכן לא נמצאה בו רוגז. ואף על גב ששיתף אותם הקדוש ברוך הוא כאחד. בא וראה, האור עליון להיות מאיר האור הזה, ומאותו אור שמחה לכל בו, והוא ימין להתעטר חקיקותיו (חקוקיו) חקוקים יחד איתו. והרי נתבאר. כתוב "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך". מה "רב טובך", זה אור ראשון שגנז הקדוש ברוך הוא ליראיך, לצדיקים, שהם יראי חטא כמו שאמרנו.

לגנזו כדי שלא יהנו ממנו רשעי העולם. אמר רבי שמעון, "וירא אלהים את האור כי טוב", שלא ימצא בו רוגז. כתוב כאן "כי טוב", וכתוב שם "כי טוב בעיני ה' לברך את ישראל". וסוף הפסוק (מוכיח), "ויבדל אלהים בין האור ובין החושך". ולכן לא נמצאה בו רוגז. ואף על גב ששיתף אותם הקדוש ברוך הוא כאחד. בא וראה, האור עליון להיות מאיר האור הזה, ומאותו אור שמחה לכל בו, והוא ימין להתעטר חקיקותיו (חקוקיו) חקוקים יחד איתו. והרי נתבאר. כתוב "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך". מה "רב טובך", זה אור ראשון שגנז הקדוש ברוך הוא ליראיך, לצדיקים, שהם יראי חטא כמו שאמרנו.

ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. (בראשית א ה) ויהי ערב מספרא דחשך ויהי בקר מספרא דאור ומגו דאינון משתתפי כחדא כתיב יום אחד רבי יהודה אמר מאי טעמא בכל יומא ויומא כתיב ויהי ערב ויהי בקר למנדע דהא לית יום בלא לילה ולית לילה בלא יום ולא אבעון לאתפרשא

"ויהי ערב ויהי בקר יום אחד". "ויהי ערב" מצד החושך, "ויהי בקר" מצד האור, ומתוך שהם משתתפים כאחד כתוב "יום אחד". רבי יהודה אמר, למה כתוב בכל יום ויום "ויהי ערב ויהי בקר", לדעת שהרי אין יום בלי לילה ואין לילה בלי יום, ולא רוצים להפרד. אמר רבי יוסי, אותו היום שיצא

¹ משמע כבר היו באבא ושתלן באימא והיה לא כתבי אלא ויהי פי' דוהיה משמע על ההוה ועל העתיד ויהי משמע שכבר היה ש"מ שהיו באבא ושתלן באימא (מ"מ).

² בין האור רחמים, ובין החשך דין. נמצא אור רחמים בלי חשך. וא"ת שהרי נשתתפו, דכתיב ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, והיינו אור וחשך מיוחדים, נמצא שאין אור בלי חשך (אור יקר).

³ נהירו עילאה חכמה עם בינה בסוד יה"י י"ה י' נהיר האי אור חסד מתפשט מאבא ואמא דהיינו י"ה או"ר או"ר י' ומההוא נהירו שהוא חסד המתפשט חדו לכולא לפי שכלם מתעטרין בו כדמפרש ואזיל וחדו הוא מצד הבינה שהיא המאצל אותו האור מלמטה (אור יקר).

⁴ אין צריך לומר הספירות אלא גם חקיקת החקיקות, כי החקיקה הראשונה האצילות, וחקיקת חקיקתם הם הכחות המתפשטים למטה כדמפרש לקמן, שאפילו המלאכים ניזונים ממנו וכן הצדיקים בנשמתם כדמפרש ואזיל (אור יקר). עי' אד"ר קכח ע"ב האי גולגלתא חוורא דיליה אנהיר לתליסר עיבר גלופין. ועי' בהגר"א על ספד"צ יא ע"ב ד"ה גלופי, שכאן הוא מקום ה"ג החיורתי עצמם (ולא הארתם), הרי הם שורש חורבן ותיקון העולם, ע"כ. פי' החסד מעטר הו"ה שהם חקיקי החקיקות והוא יומא דאזיל עם כלהו יומי שהם הו"ק דז"א. הרשב"ב (נ"א).

⁵ פי' כי החסד הוא מעטר כל הקצוות בסוד יומא דאזיל עם כולהו (מ"מ).

⁶ עי' פרשת תרומה קמח סע"ב (לש"ו).

⁷ חסר כאן ועיין בסוף הספר בסי' לז (הערת הזוהר).

⁸ פי' אור הוא חסד ומסטריו נפיק בקר יסוד. וחשך דא יצחק, ומיניה נפיק לילה דא מלכות, וזה היסוד עם המלכות נקראים יום א' בגין דאשתתפו כחדא (זהר הרקיע).

זהר פרשת בראשית

אמר רבי יוסי ההוא יום דנפק אור קדמאה אתפשט בכלהו יומי¹ דכתיב בכלהו יום א"ר אלעזר משמע דכתיב בכלהו בקר ולא בקר אלא מסטרא דאור קדמאה רבי שמעון אמר יומא קדמאה אזיל עם כלהו וכלהו ביה בגין לאחזאה דלאו בהו פרודא וכלא חד ויאמר אלהי"ם יהי אור (שם ג) [יהי] אתפשטותא דהאי אור לתתא ואלין אינון מלאכין דאתבריו ביומא קדמאה² (ד)אית לון קיומא לאתקיימא לסטר ימינא וירא אלהי"ם את האור כי טוב (בראשית א ד) את לאתכללא אספקלריאה דלא נהרא עם אספקלריאה דנהרא³ דאתמר [ביה] כי טוב א"ר אלעזר את (לאתכללא) [לאכללא] ולאסנאה כלהו מלאכין⁴ דאתיין מסטרא דאור דא וכלהון נהרין כקדמיתא בקיומא שלים

יהי רקיע בתוך המים (שם ו) א"ר יהודה בהאי אתפרשו⁵ מיין עלאין [ממיין] (למיין) תתאין⁶ רקיע פשיטותא דמיין והא אתמר ויהי מבדיל בין מיין עלאין לתתאין

ויעש אלהי"ם את הרקיע (שם ז) דעביד ביה עבידתא בסגיאן עלאה ויהי רקיע לא כתיב אלא ויעש דאסגי ליה ברבו סגיא א"ר יצחק בשני אתברי גיהנם⁷ לחייבי עלמא בשני אתברי

אור ראשון, התפשט בכל הימים, שכתוב בכולם יום. אמר רבי אלעזר, משמע שכתוב בכולם בוקר, ואין בוקר אלא מצד של אור הראשון. רבי שמעון אמר, יום ראשון הולך עם כולם וכולם בו, כדי להראות שאין בהם פירוד והכל אחד. "ויאמר אלהים יהי אור", יהי (אור) התפשטות האור הזה למטה, ואלה הם המלאכים שנבראו ביום הראשון, יש להם כח להתקיים לצד ימין. "וירא אלהים את האור כי טוב", "את", לכלול את האספקלריה שלא מאירה עם אספקלריה מאירה, שנאמר (בו) "כי טוב". אמר רבי אלעזר, "את" לכלול (להכליל) ולרבות את כל המלאכים שבאים מצד האור הזה, וכולם מאירים כבתחילה בקיום שלם.

"יהי רקיע בתוך המים". אמר רבי יהודה, בזה נפרדו מים עליונים ממים תחתונים. "רקיע" הוא התפשטות המים, והרי נאמר, "ויהי מבדיל" בין מים עליונים לתחתונים.

"ויעש אלהים את הרקיע", שעשה בו פעולה בגדלות שלמעלה. לא כתוב ויהי רקיע אלא "ויעש", שהגדיל אותו בגדלות רבה. אמר רבי יצחק, בשני נברא גיהנם לרשעי העולם, בשני נבראה מחלוקת, בשני לא נשלם בו המעשה, ולכן לא כתוב בו כי

¹ עי' בבהגר"א על תיקו"ז דף עה ע"ג (לש"ו). הגם שנתגלה ביום הראשון ונגזז, ונתגלה אח"כ בשבת אעפ"כ מצינו ששימש במקצת בכל ששת ימי בראשית (דע"ה ח"ב סג ע"ג). ועי' שער השמות בסופו שהו"ק אינו מקבל מאור א"ס אלא על ידי אור החסד, ועי' אמור קג ע"ב ובלק קצא ע"ב (דע"ה ח"ב קד ע"א). והיינו אור המ"ה תולדת יסוד דא"ק (כללים ח"א נז ע"א). והוא חסד דכתר שבתיקון ונקה, ועי' בבהגר"א על תיקו"ז עה ע"ג [ז"ל: ענין יומא דכולא יומין שאמר כאן ובזוהר בכמה מקומות על החסד ואמר דאזיל בכלהו כי יום נק' ע"ש האור כמ"ש ויקרא אלקים לאור יום ואור הוא בחסד וכל ו"ק שנק' יום ע"ש שמקבלין החסדים על ידו ה"ח ונק' כ"א יום באורו וזהו יום דכתיב בכל מעשה בראשית] (כללים ח"ב עג ע"ב).

² עי' זר"ח בראשית א ע"א.

³ עי' בבהגר"א על תז"ח יח ע"א, ז"ל, דלא אנהיר סיהרא אספקלריא כו' - כי אין השגה לשום בריה רק בשכינה כידוע רק שמרע"ה אנהיר לה בדרגיה ועביד לה אספקלריא דנהרא, עכ"ל. דהיינו שכל הבריאה כולה אינה יכולה להשיג מאומה אלא ממידת המלכות בלבד. אמנם אם ישנם חילוקי מדרגות בין הברואים הדבר תלוי באם המלכות מאירה אם לאו, כלומר אם המלכות עומדת בזיווג עם ז"א אם לאו. ועי' בתז"ח לד ע"ג, תנא דמסייע ליסוד זה: כרובי עינא דפתחין וסגרין דבהון נהיר עמודא דאמצעייתא בבת עינא ואתקריאת מסטרה אספקלריא דנהרא וכד סתים עינא אתקריאת אספקלריא דלא נהרא, ע"כ. למימרא, שההבדל בין "נהרא" לבין "לא נהרא" הוא אם הנוק' בזיווג עם ז"א אם לאו. ועי' ת"ז פט ע"ב: מסטרא דיהו"ה אתקריאת אספקלריא דנהרא, וכד איהי אדנ"י בלא בעלה, אתקריאת אספקלריא דלא נהרא [תרגום: מצידו של הו"ה נקרא מראה המאירה, וכאשר היא אדנ"י בלא בעלה, נקראת מראה שאינה מאירה].

⁴ לרבות כל המלאכים (ד"א).

⁵ בראשית לב ע"ב יז ע"ב (הערת הזוהר).

⁶ פ"י כי היסוד מפריש בין החסדים ובין הגבורות, כי החסדים הם עולים מתוכו להגדיל ז"א בסוד חוזר עד הכתר והגבורות הולכים אל המלכות (מ"מ).

⁷ עי' תרומה קמט ע"ב. וכאן מתבאר ענין רחמי הקב"ה על הרשעים שאין עושה בהם כליה (דע"ה ח"ב עו ע"ד).

זהר פרשת בראשית

(ה) מחלוקת בשני לא אשתלים ביה עבידתא¹ ובגין כך לא כתיב ביה כי טוב עד דאתא יום תליתאה ואשתלים ביה עבידתא בגין כך כי טוב תרי זמני חד על אשלמות עבידתא דיום שני וחד לגרמיה ביום תליתאי אתתקן יום שני ואתפרש ביה מחלוקת וביה אשתלמו רחמי על חייבי גיהנם² ביומא תליתאה <משכתכין> (משתבבין) שביבין דגיהנם³ בגיני כך אתכליל ביה יום שני ואשתלים ביה רבי חייא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון א"ל האי אור ביום ראשון וחשך ביום שני ואתפרשו מיא ומחלוקת הוה ביה אמאי לא אשתלים ביום ראשון דהאי ימינא כליל לשמאלא א"ל על דא הוה מחלוקת ותליתאה בעי למיעל בנייהו לאכרעא ולאסגאה בהו שלם תדשא הארץ דשא (שם יא) אתחברותא דמיין עלאין בתתאין למעבד פריין מיין עלאין [פריין] ורבין ועבדי איבין⁴ ותתאי קראן לון לעלאין כנוקבא לגבי דכורא בגין דמיין עלאין דכורין ותתאי נוקבין רבי שמעון אמר כל דא הוא לעילא⁵ והוא לתתא א"ר יוסי אי הכי אלהי"ם דקא אמר(ן) מאן אלהי"ם (אלא אלהי"ם סתם) אלהי"ם חיים לעילא⁶ ואי תימא⁷ לתתא אלהי"ם סתם אלא לתתא איהו תולדות

מו/ב

כמה דאת אמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם (בראשית ה א) ואמרינן בה' בראם⁸ והוא (ד) לעילא אבהן דכלא⁹ הוא איהו

טוב, עד שבא יום שלישי ונשלם בו המעשה. לכן [נאמר בו] כי טוב פעמיים, אחד על השלמת המעשה של יום שני, ואחד לעצמו. ביום השלישי נתקן היום השני ונבדלה בו מחלוקת, ובו השתלמו רחמים על רשעי הגיהנם. ביום השלישי שוקטים שלהבות הגיהנם, ולכן נכלל בו יום שני ונשלם בו. רבי חייא היה יושב לפני רבי שמעון, אמר לו, אור זה ביום ראשון, וחושך ביום שני, ונפרדו המים ומחלוקת היתה בו, למה לא נשלם ביום הראשון, שהרי ימין כולל את השמאל. אמר לו, על זה היתה מחלוקת, ושלישי רצה להיכנס ביניהם להכריע ולהרבות בהם שלום.

"תדשא הארץ דשא", התחברות של מים עליונים בתחתונים לעשות פירות. מים עליונים (פרים ורבים) עושים פירות, והתחתונים קוראים להם לעליונים כנקבה לזכר, משום שמים עליונים זכרים ותחתונים נקבות. רבי שמעון אמר, כל זה הוא למעלה והוא למטה. אמר רבי יוסי, אם כך, אלהים שאמרנו (אמר), מי האלהים, (אלא אלהים סתם) אלהים חיים למעלה. ואם תאמר אלהים למטה סתם, אלא למטה הוא תולדות,

כמו שנאמר "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם", ואמרנו בה' בראם, ואותו (שלמעלה) למעלה אביהם של הכל הוא,

¹ על ידי הגבורה לבדה לא תיתכן יציאה לפועל של שום פעולה (דע"ה ח"ב סב ע"א).

² המאמרות דמעשה בראשית עומדים בסוד עולם הבריאה לעולם. והם הפועלים בכל המציאויות ובכל ענייניהם את הפעולה דיום ב'. והגם שהיא בלתי מקוימת, עכ"ז הנה היא התחלה לכל פעולות המקוימות, ויש לה שיתוף ושיוכות בפעולת כל הימים כולם. ולכן נכפל בשלישי "כי טוב" (דע"ה ח"ב סו ע"ב). עי' שמות כא ע"ב אמר ר"י (לש"ו).

³ נשקטים שלהובי דגיהנם (ד"א).

⁴ כענין שנאמר תהום אל תהום קורא לקול צנורין כדי שישפיעו העליונים לתחתונים (ד"א). עי' בסוף הספר אריכות בש"נ.

⁵ פי' תדשא הארץ דשא היא המלכות (מ"מ).

⁶ פי' בינה היא אמרה תדשא כו' (מ"מ).

⁷ פי' כשאנו אומרים תדשא הארץ היא הארץ הזאת, וכי ג"כ אנו מפרשים אלהים היא הבינה, ומשני אלא לתתא איהו תולדות, פי' כשאנו מפרשים הארץ הלזו אז אלהים דקרא היא המלכות שהיא תולדות הבינה כי המלכות נק' בת והבינה אימא (מ"מ).

⁸ היא מלכות, והכוונה מעשה שמים וארץ תחתונים, ואמר "אלה תולדות" שמורה שהיא כענין תולדות (אור יקר).

⁹ אינו כדרך תולדות אלא ממש המצאת הדבר והיותו נאצל, שאין נקבה שם שהכל זכר (אור יקר). פי' היא בינה שכוללת חג"ת שנקראים אבהן (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

עבדתא ועל דא ארעא עבדת תולדות דהא היא מתעברא כנוקבא מן דכורא¹

רבי אלעזר² אמר כל הילין הוו בארעא ולא אפיקת הילהא³ ואינון תולדותיה עד יום (חמישי) <הששי> דכתיב (בראשית א כד) תוצא הארץ נפש חיה ואי תימא והא כתיב (שם יב) ותוצא הארץ דשא אלא אפיקת תקון הילהא⁴ לאתיישבא כדקא יאות וכלא הוה גניז בה עד דאצטרך⁵ דהא בקדמיתא כתיב צדיא וריקניא⁶ כתרנומו ולבתר אתתקנת ואתיישבת⁷ וקבילת זרעא ודשאין ועשבין ואילנין כדקא יאות ואפיקת לון לבתר ומאורות⁸ הכי נמי לא שמשו נהורא דלהון עד דאצטרך

יהי מארת ברקיע השמים (שם יד) [מארת כתיב חסר⁹] לאכללא הויא בישא¹⁰ דאטיל זוהמא ועביד פרודא דלא משמש שמשא בסיהרא מארת לוויין ועל דא גרים דאתלטייא ארעא דכתיב (שם ג יז) ארורה האדמה ובגין כך מארת כתיב חד יהי מארת דא סיהרא (ב) רקיע השמים דא שמשא ותריויהו בכללא חדא לאזדווגא לאנהרא עלמין לעילא¹¹ ותתא¹² משמע דכתיב (שם א יד) על הארץ ולא כתיב בארץ דמשמע לעילא ותתא¹³ חושבן¹⁴ דכלא בסיהרא הוא

היא העשיה, ועל זה הארץ עושה תולדות, שהרי היא מתעברת כנוקבה מן הזכר.

רבי אלעזר אמר, כל הצבאות היו בארץ ולא הוציאה את כחה, והם תולדותיה, עד יום (חמישי) הששי, שכתוב "תוצא הארץ נפש חיה". ואם תאמר, והרי כתוב "ותוצא הארץ דשא". אלא הוציאה תיקון כחותיה כדי להתיישב כראוי. והכל היה גנוז בה עד שהצטרך, שהרי בהתחלה כתוב שוממה וריקה כתרנומו, אחר כך נתקנה והתיישבה וקבלה זרע ודשאים ועשבים ואילנות כראוי, והוציאה אותם אחר כך. והמאורות גם כן לא שמשו אורות שלהם עד שהצטרך.

"יהי מארת ברקיע השמים" (מארת כתוב חסר), להכליל נחש הרע שהטיל זוהמא ועשה פירוד, שהשמש לא משמש עם לבנה. "מארת" קללות. ועל זה גרם שהתקללה הארץ, שכתוב "ארורה האדמה", ולכן "מארת" כתוב אחד [בלשון יחיד]. "יהי מארת" זו הלבנה. "רקיע השמים" זו השמש, ושניהם בכלל אחד להזדווג להאיר העולמות למעלה ולמטה, ממשמע שכתוב "על הארץ" ולא כתוב בארץ, שמשמע למעלה ולמטה, בלבנה נמצא חשבון של הכל.

¹ אמנם מעשה האצילות עם היות שהיו בתוך הבינה הוא דבר משתלשל זה מזה שורש לכל הנמצא למטה, ולא שייך לתולדות (אור יקר).

² ר"א חולק ואמר דלא אצטרכינן להכי אלא כמעשה הבינה כן מעשה המלכות (אור יקר).

³ עד שנברא אדם (אור יקר).

⁴ פי' כח המציאות היה בארץ ובאותו הכח נאמר תוצא הארץ, שיוציא בעצמה הכח. אמנם עמדו על פתח הקרקע עד שנברא אדם ביום הששי, והכרח ענין זה כי מלת "תוצא" אינה ממש יציאה להתגלות ממש וכו', ועתה באומרו תדשא הארץ תוצא הארץ הכוונה שנתיישבה ונתמלאת גוף הארץ בעצמה אבל לא שיוצאים לחוץ (אור יקר).

⁵ פי' מ"ש ביום ג' ותוציא הארץ היינו בתוך בטן הארץ עד פתח הקרקע ולא יצאו לאויר העולם עד יום הששי (מ"מ).

⁶ תהו ובהו תרגומו צדיא ורקניא (ד"א).

⁷ ולאח"כ נתקנת לתקון הישוב (ד"א).

⁸ היינו תולדות השמים (אור יקר).

⁹ אז נעלם האור הגנוז לגמרי ונעשה סוד מיעוט הירח ונתייחד כל סוד הנהגת עולם הזה (כללים ח"ב נד ע"ד).

¹⁰ אין הכוונה לכוללו שם ח"ו, אלא נכלל רמז מציאותו בפסוק, וכיצד, במה שנקרא המלכות מארת חסר, הורה שיש מציאות נחש בעולם, ופי' היאך נרמז במלת מארת ואמר כי על ידי "דאטיל זוהמא" (אור יקר).

¹¹ בי"ע (מ"מ).

¹² עולם הזה (מ"מ).

¹³ פי' בי"ע, ותתא עולם הזה, עץ הארץ, פי' דאי כתיב בארץ משמע הארץ הזאת ומדכתיב על הארץ משמע בי"ע (מ"מ).

¹⁴ כל החשבונות ושיעור ומדה הכל הוא מצד העטר"ת (ד"א).

זהר פרשת בראשית

רבי שמעון <אמר> (אומר) גימטריאות וחשבון תקופות ועיבורים, הכל הוא בלבנה, שהרי למעלה איננו. אמר לו רבי אלעזר, ולא, והרי כמה חשבונות ושעורים עושים החברים. אמר לו, לא כך, אלא החשבון עומד בלבנה, ומשם יכנס האדם לדעת למעלה. אמר לו, והרי כתוב "והיו לאותות ולמועדים". אמר לו, "לאותות" כתוב חסר. אמר לו, הרי כתוב "והיו". אמר לו, הויין כולם שיהיו בו כאוצר זו שמתמלא מהכל, אבל החשבון של הכל הוא בלבנה. בא וראה, יש נקודה אחת ומשם הראשית למנות, שהרי מה שלפנים של אותה נקודה לא נודע ולא ניתן למנות. ויש נקודה למעלה שתומה שלא התגלתה כלל ולא נודעה, ומשם הראשית למנות כל נסתם ועומק. וכן יש נקודה למטה שהתגלתה, ומשם הוא ראשית לכל חשבון ולכל מנין, ועל זה כאן הוא המקום לכל התקופות והגימטריאות והעיבורים והזמנים וחגים ושבתות. וישראל שדבקים בקדוש ברוך הוא, עושים חשבון ללבנה, והם דבקים בו ומעלים אותו למעלה, שכתוב "ואתם הדבקים בה' אלהיכם וגו'".

ישרצו המים שרץ נפש חיה (בראשית א כ) אמר רבי אלעזר הא אוקמוה דאינון מיינ רחישו ואולידו כגוונא דלעילא¹² והא אתמר (שם) ועוף יעופף¹³ על הארץ יעוף מבעי ליה מהו יעופף א"ר שמעון רוא הוא ועוף דא מיכא"ל דכתיב (ישעיה ו) ויעף אלי אחד מן השרפים יעופף (יעוף מבעי ליה אלא) דא גבריא"ל דכתיב (דניאל ט כא)

רבי שמעון אמר, גימטריאות וחשבון תקופות ועיבורים, הכל הוא בלבנה, שהרי למעלה איננו. אמר לו רבי אלעזר, ולא, והרי כמה חשבונות ושעורים עושים החברים. אמר לו, לא כך, אלא החשבון עומד בלבנה, ומשם יכנס האדם לדעת למעלה. אמר לו, והרי כתוב "והיו לאותות ולמועדים". אמר לו, "לאותות" כתוב חסר. אמר לו, הרי כתוב "והיו". אמר לו, הויין כולם שיהיו בו כאוצר זו שמתמלא מהכל, אבל החשבון של הכל הוא בלבנה. בא וראה, יש נקודה אחת ומשם הראשית למנות, שהרי מה שלפנים של אותה נקודה לא נודע ולא ניתן למנות. ויש נקודה למעלה שתומה שלא התגלתה כלל ולא נודעה, ומשם הראשית למנות כל נסתם ועומק. וכן יש נקודה למטה שהתגלתה, ומשם הוא ראשית לכל חשבון ולכל מנין, ועל זה כאן הוא המקום לכל התקופות והגימטריאות והעיבורים והזמנים וחגים ושבתות. וישראל שדבקים בקדוש ברוך הוא, עושים חשבון ללבנה, והם דבקים בו ומעלים אותו למעלה, שכתוב "ואתם הדבקים בה' אלהיכם וגו'".

"ישרצו המים שרץ נפש חיה". אמר רבי אלעזר, הרי פרשוה שאותם מים רחשו והולידו כדוגמא שלמעלה, והרי נאמר, "ועוף יעופף על הארץ", היה צריך לכתוב יעוף, מה זה יעופף. אמר רבי שמעון, סוד הוא, ועוף זה מיכא"ל, שכתוב "ויעף אלי אחד מן השרפים", "יעופף" (יעוף צריך לו אלא) זה גבריא"ל, שכתוב "והאיש גבריא

¹ עי' ע"ח שער או"א פרק ה, שכל הגימטריאות הם בסוד מלכות.

² נוסף בנוסח "לעילא". פי' שגם בא"א ואר"א וז"א יש שמות שיש בהם חשבון (מ"מ).

³ כל החשבונות במלכות, וקשה אפילו בשמות של שאר הספירות יש בהם חשבון, אך הענין כי בכל מלכות ומלכות שיש בבחינת השם ההוא שם הוא החשבון של השם (מ"מ).

⁴ פי' מהמלכות שבכל שם ושם יכנס האדם לידע שאר הספירות של השם (מ"מ).

⁵ כאוצר הזה שמלא בר ולחם ומזון ומלבושים והגורס אסקופא הוא ט"ס כי צ"ל אסקופא (ואסקופא נדרסת. הרש"ב) (ד"א).

⁶ פנחס רכ ע"ב ויחי רלט ע"א ופקודי רסו ורכג ע"א (ד"א).

⁷ אבא (מ"מ).

⁸ עי' יהל אור.

⁹ עי' יהל אור ח"א ג ע"ב אריכות.

¹⁰ אבא (מ"מ). יש נקודה למעלה והיא נקודת החכמה שהיא ראשית לכלם אל הגלוי (ד"א).

¹¹ ומועדים (ד"א). עי' זוהר פנחס רכ ע"ב, ויחי רלט ע"א, שכל החשבונות של מולדות ותקופות בנויים על זה שניסן הוא ראש השנה (כללים ח"א לז ע"ב).

¹² אצילות (מ"מ).

¹³ הם המלאכים דחלקי חי ומדבר שביצירה (דע"ה ח"ב סב ע"א).

זהר פרשת בראשית

והאיש גבריאֵל אשר ראיתי בחזון בתחלה מועף ביעף (ודא הוא יעופף) על הארץ¹ נ"א דא אליהו דאשתכח תדיר בארעא ולא מסטרא דאבא ואמא² אשתכח ואיהו¹⁸¹ בד' טאסין³ דכתיב (מ"א יח יב) ורוח יהו"ה ישאך על אשר לא אדע ורוח יהו"ה חד ישאך תרין על אשר תלת לא אדע ארבע על פני דא מלאך המות דהוא השוך ארעא על פני >נ"א אחשיך פני עלמא וכתיב ביה (בראשית א ב) וחשך על פני תהום < רקיע השמים כדאמרן עולה ומסטין וכו'.

אמר רבי אבא, והרי מלאך המות בשני נברא, אלא "על הארץ, זה רפא"ל, שהוא ממונה על רפואת הארץ, שבגללו נרפאת הארץ, וקיים אדם עליה, ומרפא לכל כחו [של הארץ]. "על פני רקיע השמים" זה אוריאל"ל. והכל הוא בפסוק. ולכן כתוב אחריו "ויברא אלהים את התנינים הגדולים". אמר רבי אלעזר, (הרי בארנו אלו לויתן ובת זוגו) אלה הם שבעים ממונים גדולים על שבעים העמים, ולכן נבראו כולם להיות שולטים על הארץ. "ואת כל נפש החיה הרומשת" אלה הם ישראל שהם

מז/א

נפש ודאי דההוא חיה ואקרון גוי אחד בארץ⁶ (דה"א יז כא) אשר שרצו המים למיניהם דאינון משתדלין באורייתא ואת כל עוף כנף למינהו אלין צדיקיא דבהון⁷ ובגין כך אינון נפש חיה דבר אחר ואת כל עוף כנף כדקא אתמר אלין אינון שלוחי עלמא⁸

אשר ראיתי בחזון בתחלה מועף ביעף. (וזוהו יעופף). "על הארץ" (זה אליהו שנמצא תמיד בארץ ולא מצד של אבא ואמא הוא נמצא שהוא (טס הוא בעולם) בארבע טיסות, שכתוב "ורוח ה' ישאך על אשר לא אדע". "ורוח ה'" אחת, "ישאך" שתים, "על אשר" שלש, "לא אדע" ארבע. "על פני" זה מלאך המות), שהוא (חשך הארץ על פני, נ"א מחשיך פני העולם, וכתוב בו "וחושך על פני תהום"). "רקיע השמים" כמו שאמרנו עולה ומסטין וכו'.

אמר רבי אבא, והרי מלאך המות בשני נברא, אלא "על הארץ, זה רפא"ל, שהוא ממונה על רפואת הארץ, שבגללו נרפאת הארץ, וקיים אדם עליה, ומרפא לכל כחו [של הארץ]. "על פני רקיע השמים" זה אוריאל"ל. והכל הוא בפסוק. ולכן כתוב אחריו "ויברא אלהים את התנינים הגדולים". אמר רבי אלעזר, (הרי בארנו אלו לויתן ובת זוגו) אלה הם שבעים ממונים גדולים על שבעים העמים, ולכן נבראו כולם להיות שולטים על הארץ. "ואת כל נפש החיה הרומשת" אלה הם ישראל שהם

נפש ודאי של אותה חיה, ונקראים "גוי אחד בארץ". "אשר שרצו המים למיניהם", שהם עוסקים בתורה. "ואת כל עוף כנף למינהו", אלה הצדיקים שבהם, ולכן הם "נפש חיה". דבר אחר, "ואת כל עוף כנף", כמו שנאמר, אלה הם שלוחי העולם.

¹ ענין אליהו נעלם ולא נמצא לו אב ואם והסוד שהיה שם למעלה מלאך כשאמר נעשה אדם כו' ועי' פ' ויגש רט ע"א ויצא קנח ע"א (ד"א). זו הקדמה נפלאה וכ"כ בס' כלי יקר מלכים ב' סי' ב' בשם המקובלים ומדרש תלפיות ערך אליהו [לח ע"ג – לש"ו]. מאי"ן (נ"א).

² ועי' פרשת ויקהל קצו ע"א פרשת אחרי מות סח רע"ב ועי' שמות רבה פ"מ סי' ד' (לש"ו). עי' פרדס רימונים שער ההיכלות פרק יד, שלאליהו לא היו אב ואם רק נחית משמיא ונתלבש בגוף, וכן עי' יהל אור ח"ב ל ע"ד (דע"ה ח"א נג ע"א).

³ בד' רוחות שהם ד' יסודות העולם ויקהל קצו ע"ב (ד"א).

⁴ בכלל שאר בחי' הגבורות. ועי' לעיל יז ע"א וע"ב, וכן לג ע"א, מו ע"א ותרומה קמט ע"ב (דע"ה ח"ב סא ע"ד).

⁵ ע"ל פנ"י עם האותיות והתיבות והכולל גי' אוריאל"ל. א"מ (נ"א).

⁶ דהיינו נפש לשון יחיד (אור יקר).

⁷ שהם מצד היסוד, ובג"כ אקרון אותם שהם ממלכות נפש חיה על שם אל ח"י שהוא היסוד שע"י המלכות מוציא נפש (אור יקר). העופות שרשם הוא בהשם מ"ה שהוא חסד, והבהמות שרשם הוא בהב"ן שהוא גבורה, ולכן נמשלו הצדיקים לעופות והרשעים לבהמות (דע"ה ח"ב מו ע"א).

⁸ מלאכים שהם שלוחים מאת ה' למטה (אור יקר). לעיל לד ע"א (הערת הזוהר).

זהר פרשת בראשית

אמר רבי אבא, "נפש חיה", שהם (הם) ישראל, משום שהם בני הקדוש ברוך הוא (בנים לקדוש ברוך הוא), ונשמות הקדושות שלהם באות ממנו. נפשות שאר העמים עובדי עכו"ם, מאיזה מקום הם. אמר רבי אלעזר, מאותם צדדי השמאל שמטמאים אותם יש להם נשמות, ולכן כולם טמאים ומטמאים מי שקרב עמם.

"ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה וגו' (בראשית א כד) כלהוין שאר חיווין אחרנין³ כל חד וחד כפום זיניה⁴ וא"ר אלעזר האי מסייע למה דאמרין⁵ נפש חיה אלין ישראל דאינון נפש חיה קדישא עלאה בהמה ורמש וחיתו ארץ אלין שאר עמין עעכו"ם⁶ דלאו אינון נפש חיה אלא [ערלה] כדקאמרין⁷

נעשה אדם בצלמנו כדמותנו (בראשית א כו) דאתכליל בשית סטריין⁸ כליל מכלא כגוונא דלעילא בשייפי מתקנן ברזא דחכמתא כדקא יאות כלא תקונא עלאה נעשה אדם רזא דכר ונוקבא כלא בחכמתא קדישא עלאה בצלמנו כדמותנו לאשתכללא דא בדא למהוי (חד) [הוא] יחידאי בעלמא שליט על כלא

וירא אלהים את כל אשר עשה (בראשית א לא) [כלל] והנה טוב מאד הכא אתתקן מה דלא אתמר כי טוב בשני בגין דאתברי ביה מותא והכא אתמר והנה טוב מאד ואזלא כמה דאמרי חבריא והנה טוב מאד זה מות⁹

וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד וכי לא חמא ליה קודם¹⁰ אלא כלא חמא

אמר רבי אבא, "נפש חיה", שהם (הם) ישראל, משום שהם בני הקדוש ברוך הוא (בנים לקדוש ברוך הוא), ונשמות הקדושות שלהם באות ממנו. נפשות שאר העמים עובדי עכו"ם, מאיזה מקום הם. אמר רבי אלעזר, מאותם צדדי השמאל שמטמאים אותם יש להם נשמות, ולכן כולם טמאים ומטמאים מי שקרב עמם.

"ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה וגו'", כל שאר החיות האחרות כל אחת ואחת כפי מינה. ואמר רבי אלעזר, זה מסייע למה שאמרנו ש"נפש חיה" אלו ישראל שהם נפש חיה קדושה עליונה. "בהמה ורמש וחיתו ארץ" אלו שאר העמים עובדי עבודה זרה שאינם נפש חיה אלא (ערלה) כמו שאמרנו.

"נעשה אדם בצלמנו כדמותנו", שנכלל בששה צדדים כלול מהכל כדוגמא שלמעלה, באיברים מתוקנים בסוד החכמה כראוי, הכל תיקון עליון. "נעשה אדם", סוד של זכר ונקבה, הכל בחכמה קדושה עליונה. "בצלמנו כדמותנו" להתתקן זה בזה להיות (אחד) הוא יחידי בעולם השולט על הכל.

"וירא אלהים את כל אשר עשה (כלל) והנה טוב מאד", כאן נתקן מה שלא נאמר "כי טוב" בשני, משום שבו נברא המות, וכאן נאמר "והנה טוב מאד". והולך [ומובן] כמו שאמרו החברים "והנה טוב מאד" זה המות.

"וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד", וכי לא ראה אותו קודם. אלא הקדוש ברוך הוא ראה הכל, ומה שאמר

¹ שלא נפרש שנפש חיה כולל כל החיים ישראל ואומות העולם, לזה נשמר שא"א כי אחר שנפש חיה ר"ל נפש ממלכות א"כ דווקא יהיה ענין זה לישראל שהם בנים להקב"ה דהיינו שאותם הנשמות הם מזווג דקב"ה ושכינתא (אור יקר).

² בהיותם בחיים מפני רוח הטואמה שבהם (אור יקר).

³ שהם טהורים ושואבים רוח חיותם ממקום הטהרה (אור יקר).

⁴ כפי מינו (ד"א).

⁵ ויקרא יט ע"א ותזריע מג ומו ע"ב (ד"א).

⁶ עי' רע"מ צו כט ע"א, עם הארץ בהמה אקרי (דע"ה ח"ב מו ע"א).

⁷ מה שחסר כאן עי' בסוף הספר בסי' כה וסי' לח ורעיא מהימנא סי' לח (הערת הזוהר).

⁸ פי' אדה"ר היה נכלל מו"ק דז"א והמלכות כלולה עמהם והם נקראים צלם ודמות וז"ש הכתוב נעשה אדם בצלמנו כדמותינו (מ"מ).

⁹ שעל ידו יראת העונש אדם עובד בוראו ועוד על ידי המות נתקן זוהמת הנחש וע"י המות אדם עולה לראות את פני האדון וכו' (אור יקר).

¹⁰ בשלמא אי הוה אמר וירא אלקים את אשר עשה לא קשה מדי דהוינא אמרי דהיינו שנסתכל בו. אבל באומר "את כל אשר עשה" מורה שהיה עתה ראייה מחודשת מפני שראה כל אשר עשה, וזה דוחק דהא חמא ליה קודם (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

ליה קב"ה ומאן דאמר את כל לאסגאה כל דרין דייתון לבתר כן וכן כל מה דיתחדש בעלמא בכל דרא ודרא עד לא ייתון לעלמא¹

אשר עשה² דא כל עובדין דבראשית דתמן אתברי יסודא ועקרא לכל מה דייתי ויתחדש [בעלמא] [לעלמא] לבתר כן³ ובגין כך חמא ליה קב"ה עד לא הוה ושוי כלא בעובדא דבראשית

יום הששי מאי שנא בכלהו יומי דלא אתמר בהו ה"א אלא הכא כד אשתכלל עלמא אתחברת נוקבא בדכורא בחבורא חד ה' בששי [דאיהו]¹⁸² למהוי כלא חד ויכלו אשתכלל⁴ כלא [חד] [בחד] אשתכללו מכלא ואשתלימו בכלא

ויכלו השמים והארץ וכל צבאם (בראשית ב א) רבי אלעזר⁵ פתח (תהלים לא ב) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם תא חזי קב"ה ברא לבר נש בעלמא ואתקין ליה למהוי שלים בפולחניה⁶ ולאשתקנא ארחוי⁷ בגין דיזכי לנהורא עלאה דגניז קב"ה לצדיקייא כמה דאת אמר (ישעיה סד ד) עין לא ראתה אלהים⁸ וזולתך יעשה למחכה ל⁸

ובמה¹⁸³ יזכי ליה לבר נש לההוא נהורא באורייתא דכל מאן דאשתדל באורייתא בכל יומא יזכי למהוי ליה חולקא בעלמא דאתי⁹

"את כל" לרבות כל הדורות שיבואו אחר כך, וכן כל מה שיתחדש בעולם בכל דור ודור בטרם שיבואו לעולם.

"אשר עשה", זה כל מעשי בראשית ששם נברא יסוד ועיקר לכל מה שיבא ויתחדש בעולם לאחר מכן. ולכן ראה אותו הקדוש ברוך הוא טרם שהיה, ושם את הכל במעשה בראשית.

"יום הששי" מה שונה בכל הימים שלא נאמר בהם ה"א, אלא כאן כאשר נתקן העולם, התחברה הנקבה בזכר בחבור אחד, ה' בששי (שהוא) (יסוד) להיות הכל אחד. "ויכלו" נתקנו הכל אחד (כאחד), נתקנו מהכל והשתלמו בכל.

"ויכלו השמים והארץ וכל צבאם". רבי אלעזר פתח, "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם". בא וראה, הקדוש ברוך הוא ברא אדם בעולם והתקין אותו להיות שלם בעבודתו ולתקן את דרכיו כדי שיזכה לאור העליון שגגז הקדוש ברוך הוא לצדיקים, כמו שנאמר "עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו".

ובמה יזכה האדם לאותו האור, בתורה. שכל מי שעוסק בתורה בכל יום, יזכה להיות לו חלק בעולם הבא, ויחשב לו כאלו

¹ פי' הדור וכל מציאות הנפעל בעולם במעמד הדור ההוא (אור יקר).

² אחרי הנ"ל קשיא ליה דאם כן לימא וירא אלקים את כל, והנה טוב מאד, מאי "אשר עשה" (אור יקר).
³ לא היה ראייה זו בדיעת הדברים העתידיים כי ידיעה זו גלויה לפניו ודאי, אמנם היה עתה השגת הדברים העתידיים מתוך שרשם, פי' בהשגיח העולם מתוכו השגחת העתידות תולדותיו איך יהיו. והיה ענין השגחה זו מטעם דתמן אתברי יסודא ועיקרא לכל מה דייתי, שנתן הקב"ה כח בנבראים לפי שעה שיהיה בכחם כל מה שעתידי להיות מהם (אור יקר).

⁴ פי' מלת ויכולו ג' פרושים: הא', לשון כללותם יחד. והב', לשון כללות, כל א' מכלם. והג', לשון שלימות. וזהו שאמר "אשתכללו כלא בחד" היינו כללותם יחד. "אשתכללו מכל" היינו כל א' כלול מכולם. שלמות, היינו "אשתלימו" (אור יקר).

⁵ כוונתו לפרש בפסוק זה שכל העולם לא נברא אלא בשביל אדם והוא עיקר למעלה ולמטה ולזה קשה וכו' וכי יש אומן שעושה כלים מכמה ככרי ברזל להנאת מחט א' (אור יקר).

⁶ פי' התקינו ועשאו על אופן יותר נאות להשלים עבודתו, והיינו היותו בעל בחירה ורצון כי בזה נשלמה עבודתו יורת ממלאכי מרום שאינם בעלי בחירה כלל כנודע. ועוד ירצה "ואתקין ליה" שנתיעץ בכל אבר ואבר על אופן יותר נאות שיוכל להיות על עבודת שמים על הדרך השלם שבדרכים (אור יקר).

⁷ שום א' מהנבראים לא נצטווה אלא אדם, הכרי שצוהו לאתקנא אורחוי למהוי שלים זה מורה שהוא עיקר והשאר אינם עובדים להקב"ה שהרי אינם מצווים דרך צוואה אלא עושים טבעם ולא נצטוו (אור יקר).

⁸ עיקר ראית הכתוב באומרו עין לא ראתה, אינו אלא להורות שמעלת הצדיקים למעלה מכל הנבראים ושכינת עוזו עליהם, ואל על המלאכים וסדר ההשתלשלות שכינה ואח"כ נשמות ואח"כ חיות נושאי כסא (אור יקר).

מה שחסר כאן עיין בסוף הספר בסי' טל (הערת הזוהר).

⁹ קשיא ליה, כי בשלמא קודם חטא אדה"ר, שהיה מוכן לעבודה השלמה, ודאי שהשכל נותן שהיה משיג ענין זה להיותו במדרגה זו שהוא השגת האור הצפון, דהיינו צפון בנינה לצדיקים יסוד ומלכות, וז"ש לצדיקים לעלמא דאתיא, והיינו אור נשפע בהיכל קודש הקדשים שכנגד הבינה וכו' אמנם עתה אחר שחטא ונדחה

זהר פרשת בראשית

ויתחשב ליה כאלו באני עלמין דהא באורייתא אתבני עלמא ואשתכלל הה"ד (משלי ג יט) יהו"ה בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה וכתוב (שם ח ל) ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים יום יום וכל דאשתדל בה שכליל עלמין וקיים ליה

ותא חזי ברוחא עביד קב"ה עלמא וברוחא מתקיימא רוחא דאינון דלעאן באורייתא וכל שכן רוחא דהבל דרביי דבי רב מה רב טובך דא טובא דאתגניז ליראיך לאינון דחלי חטאה

פעלת לחוסים בך מאי פעלת דא עובדא דבראשית רבי אבא אמר דא ג"ע¹ דהא באומנותא עביד ליה קב"ה בארעא כגוונא דלעילא לאתתקפא ביה צדיקיא

מז/ב

הה"ד² (תהלים לא כ) פעלת לחוסים בך נגד בני אדם דהא הוא נגד בני אדם ואחר נגד עלאין קדישין א"ר שמעון גן עדן לעילא ונגד בני אדם הוין (ואפי' אחרא נגד בני אדם הוין) לאתכנשא ביה צדיקיא דעבדי רעותא דמאריהון

ויכלו דכלו עובדין דלעילא ועובדין דלתתא השמים והארץ לעילא ותתא³ רבי שמעון אמר עובדא ואומנותא דאורייתא שבכתב ועובדא ואומנותא דתורה שבעל פה וכל צבאם אלין פרטי דאורייתא אפי' דאורייתא שבעים פנים לתורה⁴ ויכלו דאתקיימו ואשתכללו דא בדא שמים וארץ פרט וכלל⁵ וכל צבאם רזי דאורייתא דביאן דאורייתא מסאבן דאורייתא⁶

ויכל אלהים ביום השביעי⁷ (בראשית ב ב) דא תורה שבעל פה דאיהו יום שביעי וביה

בנה עולמות, שהרי בתורה נבנה העולם ונתקן. זהו שכתוב "ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה, וכתוב "ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים יום יום", שכל מי שעוסק בה, מתקן עולמות ומקיים אותם.

ובא וראה, ברוח עשה הקדוש ברוך הוא את העולם וברוח הוא מתקיים. רוח של אלו שעוסקים בתורה, וכל שכן רוח הבל של תינוקות של בית רבן. "מה רב טובך" זה הטוב שנגנז, "ליראיך" לאותם יראי חטא.

"פעלת לחוסים בך" מה זה פעלת, זה מעשה בראשית. רבי אבא אמר, זה גן עדן, שהרי באומנות עשה אותו הקדוש ברוך הוא בארץ כדוגמא שלמעלה, לחזק בו את הצדיקים.

זהו שכתוב "פעלת לחוסים בך נגד בני אדם", שהרי הוא נגד (בני) אדם, והאחר נגד עליונים קדושים. אמר רבי שמעון, גן העדן למעלה נגד בני אדם הוא, (ואפילו האחר הוא נגד בני אדם) שיכנסו בו צדיקים שעושים רצון רבונם.

"ויכלו", ש' לו מעשים שלמעלה ומעשים שלמטה. "השמים והארץ" למעלה ולמטה. רבי שמעון אמר, מעשה ואומנות התורה שבכתב, ומעשה ואומנות תורה שבעל פה. "וכל צבאם" אלה פרטי התורה, פנים של התורה, שבעים פנים לתורה. "ויכלו" שהתקיימו ונתקנו זה בזה. "שמים וארץ", פרט וכלל. "וכל צבאם", סודות התורה, טהרות שבתורה וטמאות שבתורה.

"ויכל אלהים ביום השביעי", זו תורה שבעל פה שהוא יום שביעי, ובה נתקן העולם שהוא קיום של הכל. "מלאכתו אשר עשה" ולא כל מלאכתו, שהרי תורה שבכתב

מגן עדן, אין דעת שיסבול שישגי האדם מעלה זו כי סוף סוף היא מעלה נפלאה מקום שאין מגיע שם ענין הקלי' והאדם נטבע בטיט יון הקלי' וזהו שאמר ובמה זכי ב"נ עתה לפי מציאותו לההוא נוהרא וכו' היינו עסקו תמיד בתורה לזכך החומר, יזכה למהוי ליה חולקא עם היות שהוא אור צפון חלק הבינה ממש עכ"ז ע"י התורה יושג כי התורה לה מעלת ענין מה שהיה אדם קודם חטאו (אור יקר).

¹ ג"ע בארץ (מ"מ).

² לעיל ו ע"א (ד"א).

³ פי' זרין דאצלות וזרין דבי"ע (מ"מ).

⁴ עי' ריש תיקו"ז ששם רואים ע' פנים בפסוק בראשית.

⁵ עי' שער מאמרי רז"ל - מדרשים שכלל הוא ו"ק ופרט הוא נוק', ועי' בהגר"א בתיקו"ז קמט רע"ד להיפך, שו"ק הוא הפרט, ונוק' הוא חזר וכלל.

⁶ מה שחסר כאן עי' בסוף הספר בסי' מ' (הערת הזוהר).

⁷ עיין בחייט ריש דף קע"ג.

זהר פרשת בראשית

אשתכלל עלמא דאיהו קיומא דכלא¹ מלאכתו אשר עשה ולא כל מלאכתו דהא תורה שבכתב² אפיק כלא בתוקפא דכתב³ דנפיק מחכמתא⁴ תלת זמנין הכא ביום השביעי ויכל אלהי"ם ביום השביעי וישבות ביום השביעי ויברך אלהי"ם את יום השביעי הא תלת ויכל אלהי"ם ביום השביעי דא תורה שבעל פה דעם יום השביעי דא אשתכלל עלמא כדקא אמרן וישבות ביום השביעי דא יסודא דעלמא⁵

בספרא דרב ייבא סבא דא יובלא⁶ ועל כך כתיב הכא מכל מלאכתו דכלא נפיק מניה ואנן דא יסודא כדקאמרן דהא נייחא ביה הוה יתיר מכלא ויברך אלהי"ם את יום השביעי דא כהן גדול⁷ דמברך לכלא⁸ והוא נשיל ברישא דתנן כהן נוטל בראש וברכאן ביה שריין לברכא ואקרי שביעי רבי ייסא סבא אמר הני תרי חד ביסודא דעלמא איהו וחד בעמודא דאמצעיתא⁹

(אבל הני תלת חד במעלי שבתא דליליא וחד דיומא וחד דעלמא דאתי דאיהו שבת הגדול) וכן (ויקדש) אותו למאן לההוא אתר דאת קיימא ביה שריא כמה דאת אמר (שמואל ב טו כה) והראני אותו ואת נהו ובהאי אתר שריין כל קדושין (ד)לעילא ונפקי מניה לכנסת ישראל למיהב לה תפנוקא לחם פנג¹⁰ ואזלא הא כמה דכתיב

הוציאה הכל בתוקף של כתב שיוצא מחכמה. שלש פעמים כאן ביום השביעי, "ויכל אלהים ביום השביעי", "וישבות ביום השביעי", "ויברך אלהים את יום השביעי", הרי שלש. "ויכל אלהים ביום השביעי" זו תורה שבעל פה, שעם יום השביעי הזה נתקן העולם כמו שאמרנו. "וישבות ביום השביעי" זה יסוד העולם.

בספרו של רבי ייבא הזקן, זה יובל, ועל זה כתוב כאן "מכל מלאכתו", שהכל יצא ממנו. ואנו זה יסוד כמו שאמרנו, שהרי בו היתה מנוחה יותר מהכל. "ויברך אלהים את יום השביעי", זה כהן גדול שמברך את הכל, והוא נוטל בראש. ששנינו כהן נוטל בראש, ובו הברכות ורות לברך, ונקרא שביעי. רבי ייסא הזקן אמר, השנים הללו, אחד הוא ביסוד העולם ואחד בעמוד האמצעי.

(אבל שלשת אלה, אחד בערב שבת של לילה, ואחד של היום, ואחד של העולם הבא שהוא שבת הגדול). וכן (ויקדש) "אותו", למי, לאותו מקום שאות הברית שורה בו, כמו שנאמר "והראני אותו ואת נהו". ובמקום זה שורים כל הקדושים למעלה (שלמעלה), ויוצאים ממנו לכנסת ישראל לתת לה מעדן לחם עונג. וזה הולך [מובן] כמו שכתוב "מאשר שמנה לחמו

¹ פי' במלכות נכלל ונשלם עולם האצילות שהוא קיום כל נמצא, והיא נקראת יום השביעי שהיא מדה שביעית מחסד. כי אמרתי עולם חסד יבנה, ובנין העולם מחסד ונשלם במלכות (אור יקר).

² ז"א (מ"מ). תורה שבכתב כו' ויקהל ר' ע"א נראה שגם בינה נקרא כך ע"ש ויצא קנו ע"ב סג ע"ב ויתרו עג ע"ב ומשפטים קכא ע"ב (ד"א).

³ פי' ז"א הוציאה הכל בכח בינה הנק' כתב (מ"מ).

⁴ פי' אימא יצאה מאבא (מ"מ). עי' בפ' ויקהל רז ע"ב על מה רמז ג' שבתות ושם מבואר כל הלכות שבת ע"פ הסוד ועי' תקונים תקון מח (ד"א).

⁵ וישבות היא בינה שנקראת אלהים שעשתה שביתה ע"י יסוד ונק' שביעי כשמתחילים מן הבינה (מ"מ).

⁶ פי' וישבות ביום הז' הוא אבא שעשה שביתה ע"י הבינה ולא קאי על אלהים דרישא דקרא ונק' הבינה ז' כשמתחילים מיסוד ממטה למעלה (מ"מ).

⁷ פי' חסד שהוא ז' מהמלכות ממטה למעלה (מ"מ).

⁸ והיינו ויברך ואיקרי שביעי מפני שבו כללות שבע הספירות והוא שביעי ממלכות ממטה למעלה (אור יקר).

⁹ הני תרי ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו. חד דהיינו ויקדש אותו ביסודא, וחד בעמודא דאמצעיתא שהוא ויברך אלקים (אור יקר). פי' ת"ת שהוא שביעי כשמתחילים מכתר כחב"ד חג"ת (מ"מ).

¹⁰ קדושין דלעילא היא ענין ויקדש, שהוא מצד הבינה. ובהיות השפע משם, היחוד שהוא סוד לחם וכו' נעשה אותו המציאות לחם פנג וענין לחם הוא מלה מורה על מציאות המלכות בעצמה ועל מציאות הנשפע לה, ולפיכך אמר למיהב לה תפנוקי לחם פנג ולא אמר למיהב לה לחם פנג שהיא בעצמה נעשת לח פנג שאין לחם אלא אשה ואח"כ מוסיף תפנוקי לחם פנג (אור יקר). עי' לקמן רמו ע"א שזה מן, שהוא לחם מבחי' ז"א היפך לחם עוני, שהוא מבחי' הנוק'.

זהר פרשת בראשית

(בראשית מט כ) מאשר שמנה לחמו והוא¹ יתן מעדני מלך מאשר דא קיים שלים² שמנה לחמו [מאן] דהוה (ליה) לחם עוני אתהדר למהוי לחם פנג והוא יתן מעדני מלך³ מאן מלך דא כנסת ישראל הוא יהיב [לה] כל תפנוקין דעלמין וכל קדושין דנפקין מלעילא מהאי אתר נפקין⁴ ועל דא ויקדש אותו ההוא את קיימא

כי בו שבת ביה נייחא דכלא [ביה נייחא] דעלאין ותתאין ביה שבתא [אתיין] לנייחא אשר⁵ ברא⁶ אלהים מכללא דזכור נפקא שמור לאתקנא עבדתא דעלמא לעשות דא אומנא דעלמא למעבד עבדתא דכלא >נ"א אשר ברא אומנא אצטריך לעלמא וכל עבדתא דכלא<

תו פריש רבי שמעון מלה ואמר כתיב (דברים ז ט) שומר הברית והחסד שומר דא כנסת ישראל הברית דא יסודא דעלמא והחסד דא אברהם⁷ [דכנסת] (וכנסת) ישראל היא שומר הברית והחסד ואקרי שומר ישראל דא הוא נסיר פתחא דכלא ביה תליין כל עבידן דעלמא ודאי

אשר ברא אלהים לעשות⁸ לשכללא ולאיתקנא כלא כל יומא ויומא ולאפקא רוחין ונשמתיין ואפילו רוחין ושדיין ואי תימא דלאו אינון תקונא דעלמא לאו הכי דהא אינון לתקונא דעלמא הוו ולאקאה בהו לחייבי עלמא דאינון אזלין לקבלייהו לאוכחא להו >ומאי< (ומאן) דאזיל לשמאלא אתאחיד בסטר<א> שמאלא לקבלייהו¹⁸⁴ בגיני כך לתקונא הוו תא חזי מה

והוא יתן מעדני מלך. "מאשר" זה קיום שלם. "שמנה לחמו" (מה) שהיה (לו) לחם עוני, חוזר להיות לחם עונג. "והוא יתן מעדני מלך" מי המלך, זו כנסת ישראל, הוא נותן (לה) כל תפנוקי העולם, וכל הקדושים שיוצאים מלמעלה, מהמקום הזה יוצאים. ועל זה "ויקדש אותו", "אותו" אות הברית.

"כי בו שבת", בו מנוחת הכל (בו מנוחה), של עליונים ותחתונים. "בו שבת" (באה) למנוחה. "אשר ברא אלהים", מכלל של זכור יוצא שמור לתקן מעשה העולם. "לעשות", זה אמן העולם, לעשות מעשה של הכל. ("אשר ברא", אומן צריך לעולם, וכל המעשה של הכל).

עוד פירש רבי שמעון את הדבר ואמר, כתוב "שומר הברית והחסד". "שומר" זו כנסת ישראל. "הברית" זה יסוד העולם. "והחסד" זה אברהם, שכנסת ישראל היא שומר הברית והחסד, ונקראת שומר ישראל, זהו שומר הפתח של הכל, ובו תלויים כל מעשי העולם ודאי.

"אשר ברא אלהים לעשות", לשכלל ולתקן הכל כל יום ויום, ולהוציא רוחות ונשמות ואפילו רוחות ושדים. ואם תאמר שאינם תיקון העולם, לא כך, שהרי הם היו לתיקון העולם ולהלקות בהם רשעי העולם, שהם הולכים כנגדם להוכיח אותם. ומי שהולך לשמאל, נאחז בצד השמאל כנגדם (לוקה בהם), לכן הם לתקון. בא וראה מה כתוב בשלמה, "והוכחתי בשבט אנשים

¹ היינו הכנתה להיותה לחם פנג לבד ואח"כ תפנוקי מלכין דהיינו והוא יתן מעדני מלך כדמפרש ואזיל, ומשום דאפשר לפרש מלך ת"ת או בינה וקאמר והוא היסוד יתן למלכות מעדני מלך שפע עליון לזה אמר מאן מלך דא כנ"י כי לא יקרא מלך באמת אלא במלכות (אור יקר). ר"ת משל"ו (רח"ו).

² ברית שלום והוא יסוד בראשית ו ע"א ויחי ריז ע"א (ד"א).

³ נט ע"א ורלה ע"ב ורעו ע"א וקבב ע"א (ד"א).

⁴ אפשר תפנוקי מצד הבינה וקדושין מצד החכמה, והבינה בה העולמות, ועליה החכמה. וזהו שאמר תפנוקי עלמין, ולמעלה הימנו קדושין דלעילא. ואמר נפקי מלעילא כלשון ונהר יוצא מעדן, דנפקי מחכמה, והיותם באים למלכות הוא על ידי היסוד שאין מקום למלכות לקבל אלא על ידי היסוד (אור יקר).

⁵ אשר שהוא היסוד (מ"מ).

⁶ המלכות שנק' אלהים (מ"מ).

⁷ חסד גנוז בתוך אמת היסוד, ולכך אמר הפסוק שומר הברית שהוא יסוד והחסד שבתוך יסוד (מ"מ).

⁸ פ"י כי לעיל פירשו כי אשר הוא היסוד ובהיפוך ראש בסוד צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם וברכות לראש צדיק והוא העטרה, מלכות שבו, לכן נק' אשר היפך ראש, וביאר כי עתה אחר ויקדש אותו אות ו' שהוא היסוד כי בו שבת כו', ובו נכלל הכל אז אחרי (נ"א אחר) הכללות שנכללו בו הכל ע"י העט' שבו שאז נכללו בו כל ה"ס מאותו הכללות שהוא עטרת היסוד הנק' אשר או אותו אשר ברא אלקים הוא וזהו אשר ברא אלהים כי זה אשר ברא כלא דזכור וזאת בר"א אלהים שהיא מלכות אמיתי והוא הנק' שמור ואותו אלהים הנק' שמור למה נברא פ' ואמר לעשות משום שהמלכות אומנא דעלמא, משא"כ בעטרת היסוד אע"פ שהוא ג"כ בחי' המלכות היא אמיתית היא בשמור מלכות האמיתית (זהר הרקיע).

זהר פרשת בראשית

כתיב בשלמה (שמואל ב ז יד) והוכחתיו בשבט אנשים ובנגעי בני אדם מאן נגעי בני אדם אלין אינון מוזיקין תא חזי בשעתא דאתבריאן אתקדש יומא ואשתארו רוחא בלא גופא ואלין אינון בריין דלא

מח/א

אשתכללו (ולא אתייסדו) ומסטר שמאלא אינון זוהמא דדהבא² ועל דא בגין דלא אשתכללו ואינון פנימין שמא קדישא³ לא שריא בהו ולא אתדבקו ביה ודחילו דלהון משמא קדישא איהו⁴ וזעין ודחלין מניה ושמא קדישא לא שריא באתר פנים

ותא חזי האי בר נש דאתפנים דלא שבק בר בהאי עלמא כד נפק מניה לא אתדבק בשמא קדישא⁵ ולא עאלין ליה בפרגודא בגין דאיהו פנים ולא אשתלים ואילנא דאתעקר בעיא נטיעה זמנא אחרא⁶ בגין דשמא קדישא אשתלים בכל סטריין ופנימו לא אתדבק ביה לעלמין ותא חזי הני בריין פנימין אינון מעילא⁷ ומתתא⁸ ובגיני כך לא מתדבקן לעילא ולא מתדבקן לתתא ואלין דכתיב בהו (בראשית ב ג) אשר ברא אלהים לעשות⁹ דלא אשתלימו עילא ותתא ואי תימא הא רוחין אינון אמאי לאו [אשתלימו] לעילא אלא כיון דלא אשתלימו לתתא בארעא לא אשתלימו לעילא וכלהו מסטר שמאלא קא אתיין ומתכסיין מעינא דבני נשא וקיימי לקבליהו לאבאשא לון¹⁰ תלת לון

ובנגעי בני אדם". מי הם נגעי בני אדם, אלה אותם המזיקים. בא וראה, בשעה שנבראו, התקדש היום ונשארו רוח בלי גוף, ואלו הם בריות שלא

נתקנו (ולא התיסדו), ומצד שמאל הם זוהמת הזהב. ועל זה, משום שלא נתקנו והם פגומים, לכן השם הקדוש לא שורה בהם ולא נדבקו בו. והפחד שלהם הוא מהשם הקדוש, וזעים ופוחדים ממנו, והשם הקדוש לא שורה במקום פגום.

ובא וראה, האדם הזה שנפגם, שלא השאיר בן בעולם הזה, כשיוצא ממנו, לא נדבק בשם הקדוש ולא מכניסים אותו לפרגוד, משום שהוא פגום ולא נשלם. ועין שנעקר צריך נטיעה פעם אחרת, כדי שהשם הקדוש יושלם בכל הצדדים, וחיסרון לא ידבק בו לעולמים. ובא וראה, הבריות הללו פגומים הם מלמעלה ומלמטה, ולכן לא נדבקים למעלה ולא נדבקים למטה. ואלה שכתוב בהם "אשר ברא אלהים לעשות", שלא נשלמו למעלה ולמטה. ואם תאמר, הרי רוחות הם, למה לא נשלמו למעלה, אלא כיון שלא נשלמו למטה בארץ, לא נשלמו למעלה. וכולם באים מצד שמאל ומכוסים מעיני בני אדם, ועומדים כנגדם להרע להם. בשלש הם כמו מלאכי השרת,

¹ קסט ע"ב (הערת הזוהר).

² זוהם מותר סיג הזהב והוא רמז אל הקליפות חיצונות מותרות הדין ואין להם אחיזה בקדושה כלל ולא לכל המתעסקים עמהם (ד"א). עי' ע"ח שער תיקון הירח פרק ה שזהו סוף קומת ההוד. ועי' ע"ח שער מ"ד ומ"ן פרק ג' שזהו הקלי', והוא כי לא יוכלו להתברר, והם דינין קשים וחזקים עד מאד.

³ הגוף מצד השכינה ואלו נולדו לא היה להם יחוד שם הוי"ה כיון שאין להם גוף לא נכללו בשם כלל מפני שהם חסרי שם הוי"ה כיון שלא נשלם גופם מצד השכינה אין שום אות שורה עליהם מפני ששם הוי"ה אינו שורה במקום פגום וכל מי שיתפוס אות אחת אינו תופס כלל אלא שיתפוס כל השם מטעם זה מי שאין לו בנים לא תפס שם הוי"ה מפני שלא נכלל באותיות יה"ו עולם הזכר על ידי הבנים אין לו אפילו אות ה' וירד למטה (אור יקר).

⁴ כענין בניהו בן יהוידע עם אשמדא"י דקאמר ליה שמא דמרך עלך (גיטין סח ע"ב). ודחילו דלהון משמא מפני שהם נשרפים מהבלו אם לא יקיימו גזרת הוי"ה מפני שהם אין להם חלק בו (אור יקר).

⁵ לעיל יג ע"א (הערת הזוהר).

⁶ גלגול (אור יקר).

⁷ שאינם מהקדושה (אור יקר).

⁸ שלא נשתלמו בגוף, נמצא שהיו רוחות ולא נכללו בגופות ניזונים מכל הצדדים מהקדושה מהשרשים העליונים ומן השרשים התחתונים (אור יקר).

⁹ פ' שנשארו לעשות בלי עשיה וכו' כיון דלא אשתלימו על ידי הגוף למטה אינם נאחזים למעלה אפילו אחר מיתתם (אור יקר).

¹⁰ להרע לבני אדם (ד"א).

זהר פרשת בראשית

כמלאכי השרת ותלת לון כבני נשא¹ והא אוקמוה בתר דאתבריא רוחין (אטמר) [אשתארו] אינון רוחין² בתר רהייא³ דנוקבא דתהומא רבא⁴ ליליא דשבתא ויומא דשבתא כיון דנפק קדושתא דיומא ולא אשתלימו⁵ נפקו לעלמא ושטאן לכל סטרין ובעיא עלמא לאתנטרא מנייהו דהא כדין כל סטר שמאלא אתער ואשא דגיהנם מלהטא וכל אינון דבסטר שמאלא אזלין ושטאן [בעלמא] [לעלמא] ובעאן לאתלבשא בגופא ולא יכלין כדין בעינא לאסתמרא מנייהו ואתקיננו שיר דפגעים⁶ בכל שעתא דדחילו דלהון שריא בעלמא

תא חזי כד אתקדש יומא במעלי שבתא סוכת שלום שריא ואתפריסת בעלמא מאן סוכת שלום דא שבתא וכל רוחין ועלעולין ושדין⁷ וכל סטרא דמסאבא כלהו ממירין ועאלין בעינא דריחייא⁸ דנוקבא דתהומא רבא דהא כיון דאתער קדושתא על עלמא רוח מסאבא לא אתער בהדיה ודא עריק מקמיה דדא וכדין עלמא בנטירו עלאה ולא בעינן לצלאה על נטירו כגון שומר את עמו ישראל לעד אמן דהא דא ביומא דחול אתתקן דעלמא בעיא נטירו אבל בשבת סוכת שלום⁹ אתפריסא על עלמא ואתנטיר בכל סטרין ואפילו חיבי גיהנם נטירין אינון¹⁰ וכלא בשלמא אשתכחו עלאין ותתאין ובגין כך בקדושא דיומא מברכינן הפורס סכת שלום

ובשלש הם כמו בני אדם. והרי בארוה. אחר שנבראו רוחות (נטמנו), נשארו אותם רוחות אחר הרחים של נקב של תהום רבה ליל השבת ויום השבת. כיון שיצאה קדושת היום ולא נשלמו, יצאו לעולם ומשוטטים לכל הצדדים, וצריך העולם להישמר מהם, שהרי אז מתעורר כל צד שמאל, ואש הגיהנם לוהטת, וכל אותם שבצד שמאל הולכים ומשוטטים בעולם, ורוצים להתלבש בגוף ולא יכולים, ואז צריכים להישמר מהם, והתקיננו שיר של פגעים בכל שעה שפחד שלהם שרוי בעולם.

בא וראה, כשמתקדש היום בערב שבת, סוכת שלום שורה ונפרסת בעולם. מי זו סוכת שלום, זו שבת, וכל רוחות וסערות ושדים וכל צד הטומאה, כולם נטמנים ונכנסים בעין הרחים של נקב דתהום רבה, שהרי כיון שמתעוררת קדושה על העולם, רוח הטומאה לא מתעוררת איתו, וזה בורח מלפני זה. ואז העולם בשמירה עליונה, ולא צריך להתפלל על שמירה כמו שומר את עמו ישראל לעד אמן, שהרי זה נתקן ליום חול שאז העולם צריך שמירה, אבל בשבת נפרסת סוכת שלום על העולם, ונשמר בכל צדדיו, ואפילו רשעי הגיהנם שמורים הם, והכל נמצא בשלום, העליונים והתחתונים. ולכן בקידוש היום מברכים הפורס סוכת שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ועל

¹ לעיל כה ע"א (הערת הזוהר).

² הוא מקום אחיזת הקליפות חיצונות, בא לו ע"ב ד"א).

³ רחיים הם ד' מחנות השכינה, והקליפה היא אחריהם (מ"מ).

⁴ היינו מקום למעלה שהוא נקרא ארקא ובו גיהנם ויש בו פתח לעלות מארקא למעלה אל שאר העולמות ובשבת הם נקבצות בארקא ואינם יוצאות משם כלל (אור יקר). בינה דבריא, לפ"ז הרחיים הם מרכבה שלה, והמזיקים הם אחר מרכבה דבינה דבריא דקלי' (מ"מ).

⁵ עשייתן כלל (אור יקר).

⁶ היינו תהלים צא, עי' שבועות טו ע"ב. מה שאנו מכוונים במוצאי שבת במלת כוננה כונ"ן ה"ו, שהה' היא למעלה מהו', וידוע שאז תקן משה מזמור (תהלים צ יז) ויהי נועם הנקרא שיר של פגעים, שהרי בהמשך אור הבריאה על האדם כל החיצונים נכנעים דיש בה רוב טוב על הרע (רמ"ז ויקרא ג ע"ב). במוצאי שבת גברו הדינין מחדש, ובאותו הפעם מחזירים הרשעים לגיהנם, לכן אומרים 'שיר של פגעים', להבריח הדינין ולמתקם, בסוד, 'ויהי נועם ה' מיתוק אימא עילאה (עמק המלך ש"ה פמ"ב).

⁷ עי' אד"ר קמב ע"ב, שהם ג' בחי' שד שנבראו בין השמשות, ועי' בהגר"א בספד"צ כז ע"ב: אמר כאן תלת דרגין דרוחין בישין ועלעולין וקטפורין, והן תלת דרגין דנפקין מחוטמא תלת שלהובין תננא ואשא וגחלי דנורא, וכי' והן אף וחימה ומשחית.

⁸ תחילה הם אחר הרחיים, ולבסוף מכניסים אותם בעינא דרחייא שהוא בסוד המרכבה כדי שיהיו סגורים שם שלא יצאו (מ"מ).

⁹ פ"י מלכות (מ"מ), ועי' לקמן בשם השער מאמרי רשב"י.

¹⁰ שאין גיהנם בשבת ועכ"ז יש שאינם שובתים בשבת ולא לו נתקן שיר של פגעים בתפילת שחרית (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

עלינו ועל כל עמו ישראל ועל ירושלים אמאי על ירושלים אלא דא היא מדורא¹ דההיא סכה ובעינא לזמנא לההיא סכה דאתפרסת עלנא ולמשרי עמנא ולמהוי [מגינא] עלנא כאמא דשרייתא על בנין ובג"ד לא דחלין מכל סמריין ועל דא הפורס סוכת שלום עלינו

תא חזי בשעתא דישראל מברכין ומזמנין להאי סכת שלום אושפיזא קדישא ואמרי הפורס סכת שלום כדין קדושתא עלאה נחתא ופריסת גרפהא עליהו דישראל ומכסיא לון כאמא על בנין וכל זינין בישין אתכנישו מעלמא ויתבי ישראל תחות קדושתא דמאריהון וכדין דא סכת שלום יהיב נשמתין חדתי² לבנהא מאי טעמא בגין דביה נשמתין שריין ג"א דכדין זמן זווגא ונמלת נשמתין ובה שריין ומוניה נפקין וכיון דשריא ופריסת גרפהא על בנהא אריקת³ נשמתין חדתי⁴ לכל חד וחד תו אמר רבי שמעון על דא תנינן שבת דוגמא דעלמא דאתי איהו הכי הוא ודאי ועל דא שמיטה⁵ ויובל⁶ דוגמא דא בדא ושבת ועלמא דאתי⁷ הכי הוא וההוא תוספת דנשמתא⁸ מרוא דזכור קא אתיא על האי סכת שלום דנטיל

מח/ב

מעלמא דאתי ודא תוספת יהבת לעמא¹⁸⁵ קדישא ובההוא תוספת חדאן ויתנשי מנייהו כל מלין דחול וכל צעריין וכל עקין כמה דאת אמר (ישעיה יד ג) ביום הניח יהוה לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה וגו'

ירושלים. למה על ירושלים, אלא זהו מדור של אותה סוכה, וצריך להזמין את אותה סוכה שנפרסה עלינו ולשרות עמנו, להיות (מגן) עלינו כמו אֵם ששורה על הבנים, ולכן לא פוחדים מכל הרוחות, ולכן הפורס סוכת שלום עלינו.

בא וראה, בשעה שישראל מברכים ומזמינים את סוכת השלום הזאת, אורחת הקדושה, ואומרים הפורס סוכת שלום, אז קדושה עליונה יורדת ופורסת כנפיה על ישראל, ומכסה אותם כמו אֵם על הבנים. וכל המינים הרעים מתכנסים מהעולם, וישראל יושבים תחת קדושת רבונם. ואז סוכת השלום הזו נותנת נשמות חדשות לבניה. ולמה, משום שבה שריות הנשמות (שאינן הזווג, ונוטלת נשמות והן שורות בה), וממנה יוצאות. וכיון ששורה ופורסת כנפיה על בניה, מוריקה נשמות חדשות לכל אחד ואחד. עוד אמר רבי שמעון, על זה שנינו, שבת דוגמא של עולם הבא היא, כך זה ודאי, ועל זה שמיטה ויובל דוגמא זה בזה, ושבת ועולם הבא כך הוא. ואותה תוספת נשמה, מסוד של זכור היא באה על סוכת השלום הזאת שלוקחת

מהעולם הבא. והתוספת הזאת נותנת לעם הקדוש. ובאותה תוספת הם שמחים, ונשכחים מהם כל דברי החול, וכל צער וכל הצרות, כמו שנאמר "ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה וגו'".

¹ קשיא, אם כן, היה ראוי שנחתום "הפורס סוכת שלום על ירושלים" תחילה, דהיינו מדורא, ואח"כ עלינו ועל עמו ישראל, לזה תירץ כי עיקר תפילה עלינו, וזהו שאמר בעינין לזמנא וכו' להגין, וזה ממש עלינו, כדמפרש ואזיל, ואמר דיתפרש, כי לא יספיק בירושלים אלא בכל ישראל כאימא וכו' (אור יקר).

² פ' נשמות שאינן מגולגלות כי בחול יוצאות המגולגלות שהם למטה כי מבפנים שער החצר הפנימי יהיה סגור ואין נשמות בחול משם אלא בשבת שהשער נפתח והזוכה יקח (אור יקר).

³ שופכת (ד"א).

⁴ אלו הנשמתין חדתיין הם בחינת תוספת חלק נשמה ממש הבאה מן הבינה, וזמ"ש ומכסיא לון כאימא על בנין, וזהו סוד סכת שלום. והיא הנשמה הבאה מן היסוד של אימא עלאה הנקראת סוכת שלום כמבואר אצלנו בסוד, ופורס עלינו סוכת שלום, ועיין לקמן בפ' תרומה דף קנו ע"א (שער מאמרי רשב"י).

⁵ מלכות (אור יקר).

⁶ בינה (אור יקר).

⁷ עתה בשבת היא שליטת קדושת המלכות, ובעלמא דאתי, תהיה שליטת קדושת הבינה מתפשט למטה (אור יקר).

⁸ אור נוסף מאיר בנשמה כענין גילוי האצילות כן בשבת נוסף נשמה דאצילות (אור יקר). יש לעמוד כשאומר ופרוש עלינו סוכת רחמים ושלום, כמ"ש בזהר (כאן) וההוא תוספת דנשמתא מרזא דזכורא וכו' (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

ובליליא דשבתא בעי בר נש לאטעמא מכלא
בגין לאחזאה דהאי סכת שלום מכלא
אתכלילת! ובלבד דלא יפגים מיכלא חדא
ליומא² [ואית דאמרי תריין³ לתריין סעודתי
אחרנין דיומא ושפיר] וכל שכן אי סליק יתיר
ליומא⁴ ויכיל למטעם ממיכלין אחרנין ולזעירי
בתרי תבשילין סגיא⁵ ואוקמוה חבריא

נר של שבת לנשי עמא קדישא אתייהיבת
לאדלקא וחברייא הא אמרו דאיהי כבתה
בוצינא דעלמא ואחשיכת ליה כו' ושפיר אבל
רזא דמלה האי סכת שלום מטרוניתא דעלמא
היא⁶ ונשמתין⁷ דאינון בוצינא עלאה בה שריין
ועל דא מטרוניתא בעיא לאדלקא דהא
בדוכתהא אתאחדת ועבדת עובדא ואתתא
בעיא בחדוה דלבא⁸ ורעותא לאדלקא בוצינא
דשבת דהא יקרא עלאה היא לה וזכו רב לגרמה
למזכי לבנין קדישין⁹ דיהון בוצינא דעלמא
באורייתא¹⁰ ובדחלתא¹¹ ויסגון שלמא¹²
בארעא¹³ ויהיבת לבעלה אורכא דחיין בגין כך
בעיא לאזדהרא בה

תא חזי שבת ליליא ויומא זכור ושמור איהו
כחדא ועל דא כתיב (שמות כ ח) זכור את יום
השבת לקדשו וכתוב (דברים ה יב) שמור את יום
השבת זכור לדכורא שמור לנוקבא וכלא חד
זכאין אינון ישראל חולקיה דקב"ה עדביה

ובליל שבת צריך אדם לטעום מהכל כדי
להראות שסוכת שלום הזאת נכללה מהכל,
ובלבד שלא יפגם מאכל אחד ליום. ויש
אומרים שנים, לשתי הסעודות האחרות
של היום, ויפה. וכל שכן אם מעלה יותר
ליום ויכול לטעום ממאכלים אחרים,
ולקטנים בשני תבשילים מספיק, ובארוה
החברים.

נר של שבת ניתן להדלקה לנשות העם
הקדוש. והרי אמרו החברים, שהיא כבתה
נרו של עולם והחשיכה אותו וכו', ויפה.
אבל סוד הדבר, סוכת שלום זו היא מלכת
העולם, ונשמות שהם נרות עליונים שורות
בה. ועל זה המלכה צריכה להדליק, שהרי
במקומה נאחזת ועושה מעשה. ואשה
צריכה בשמחת הלב ורצון להדליק נר שבת,
שהרי כבוד עליון הוא לה, וזכות גדולה
לעצמה לזכות לבנים קדושים שיהיו נר
העולם בתורה וביראה וירבו שלום בארץ,
ונותנת לבעלה חיים ארוכים, לכן צריכה
להזהר בה.

בא וראה, שבת לילה ויום, זכור ושמור
הוא כאחד, ועל זה כתוב "זכור את יום
השבת לקדשו", וכתוב "שמור את יום
השבת". "זכור" לזכר, "שמור" לנקבה, והכל
אחד. אשריהם ישראל חלקו של הקדוש

¹ מלכות נקראת סוכת שלום מיוחדת עם היסוד הנק' שלום, ועי"ז היא נכללת מכל מיני שפע ומנוחה
לכן ראוי האדם להתענג בשבת במינים הרבה שמורה על עונג שבת כלול ממינים רבים (אור יקר).

² שלא יפגום הסעודה שתקן לסעודת היום ועי' פ' יתרו פט ע"א מענין סעודת שבת ובפ' ויקהל רה ע"א
(ד"א).

³ כיון שחובה ב' סעודות ביום לכך לא יפגום ב' סעודות אבל הטעימה כ"ע מודו שצריך לטעום מכל
תבשיל (מ"מ).

⁴ ר"ל אם בישל לסעודת היום הרבה מאכל לכל סעודה שיטעום ממנו, שכיון שהמאכל מרובה ישא רלו
הרבה אחר הטעימה, א"נ אם עושה הרבה תבשילין ליום שצריך לטעום מכל מין וישאר הרבה לכל סעודה
(מ"מ).

⁵ בלילה (אור יקר). פי' מצוה מן המובחר שיטעום מכל תבשיל, ולפחות יטעום ב' תבשילין שהם כנגד ב'
סעודות של שבת (מ"מ).

⁶ שנגדה מטרונא דביתא שהיא האשה (אור יקר).

⁷ שכנגד נר שבת וזה שאמר דהא בדוכתא אתאחדת כי האשה נקבה היא ממנה ועבדת עובדא מעשה הנר
גם כן בה (אור יקר).

⁸ כי מפני שמחת מצוה שורה עליה שכינה (אור יקר).

⁹ נו"ה ת"ח (אור יקר ורח"ו), ונודע שבשתי מדות אלו שריין קב"ה ושכינתיה שהם תורה בנצח ויראה
בהוד, וזהו שאמר דיהון בוצינא בעלמא באורייתא ובדחלתא (אור יקר).

¹⁰ נצח (רח"ו).

¹¹ והוד (רח"ו).

¹² יסוד (רח"ו).

¹³ במלכות (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

ואחסנתיה עלייהו כתיב (תהלים קמד טו) אשרי
העם שככה לו אשרי העם שיהוה אלהיו¹

ויבן יהוה אלהים את הצלע אשר לקח מן
האדם וגו' (בראשית ב כב) א"ר שמעון כתיב
(איוב כח כב) אלהים הבין דרכה² והוא ידע את
מקומה האי קרא גוונין סניאין אית ביה אלא מהו
אלהים³ הבין דרכה⁴ כמה דאת אמר ויבן יהוה
אלהים את הצלע דא תורה שבעל פה דאית
[בה] (לה) דרך כמא דאת אמרת (ישעיה מג טז)
הנותן בים דרך בגיני כך אלהים הבין דרכה⁵
והוא ידע את מקומה מאן מקומה⁶ דא תורה
שבכתב⁷ דאית בה דעת⁸ (נ"א) דעת ותבונה
כחד אזלו⁹ יהוה אלהים שם מלא לאתקנא לה
בכלא ועל דא אתקריאת חכמה ואתקריאת בינה
בגין דהוה בשם מלא יהוה אלהים בכלא
בשלימו בתרי שמהן

את הצלע¹⁰ דא אספקלריאה דלא נהרא כמה
דאת אמר (תהלים לה טו) ובצלעי¹¹ שמחו
ונאספו אשר לקח מן האדם בגין דהא מתורה
שבכתב נפקת לאשה לאתקשרא בשלהובא
דסטר שמאלא דהא אורייתא¹² מסטרא
דגבורה¹³ אתיהיבת לאשה למהו¹⁴ אש ה' קטיר
כחדא ויביאה אל האדם בגין דלא בעיא
לאשתכחא בלחודהא אלא לאתכללא
ולאתחברא בתורה שבכתב כיון דאתחברת

ברוך הוא, גורלו וירושותו, עליהם כתוב
"אשרי העם שככה לו אשרי העם שה'
אלהיו".

"ויבן ה' אלהים את הצלע אשר לקח מן
האדם וגו'". אמר רבי שמעון, כתוב "אלהים
הבין דרכה והוא ידע את מקומה", בפסוק
הזה יש פנים רבים, אלא מה זה "אלהים
הבין דרכה", כמו שנאמר "ויבן ה' אלהים
את הצלע", זו תורה שבעל פה שיש בה דרך,
כמו שנאמר "הנותן בים דרך". לכן "אלהים
הבין דרכה". "והוא ידע את מקומה", מי
מקומה, זו תורה שבכתב, שיש בה דעת.
(דעת ותבונה הולכים כאחד). "ה' אלהים"
שם מלא, לתקן לה בכל, ועל זה נקראה
חכמה ונקראה בינה, משום שהיה בשם
מלא "ה' אלהים", בכל בשלמות בשני
השמות.

"את הצלע", זו אספקלריה שלא מאירה,
כמו שנאמר "ובצלעי שמחו ונאספו". "אשר
לקח מן האדם", משום שהרי מתורה
שבכתב יצאה, "לאשה" להתקשר בשלהבת
של צד שמאל, שהרי התורה מצד הגבורה
נתנה, "לאשה" להיות אש ה', קשורה
כאחד. "ויבאה אל האדם", משום שלא
צריכה להמצא לבדה, אלא להתכלל
ולהתחבר בתורה שבכתב. כיון שהתחברה
עמו, הוא יזון אותה ויתקן אותה ויתן לה
מה שצריכה. היינו מה שכתוב "ואת הארץ",

¹ חסר כאן ועיין בסוף הספר בסי' מב (הערת הזוהר).

² יסוד שבה (רח"ו).

³ בינה (רח"ו).

⁴ שהיא בנתה אותה (רח"ו).

⁵ הם הדרכים שביסוד רחל (מ"מ).

⁶ פשיטא דהא מקומה אינו כ"כ סתום כמו דרכה (רח"ו).

⁷ פי' ז"א הוא מקום המלכות שהיא עומדת מהחזה שלו ולמטה, נמצא שז"א הוא מקומה ששם עומדת המלכות (מ"מ).

⁸ אשה דעתה קלה, תורה שבעל פה, משא"כ תורה שבכתב שהוא עיקר הדעת (זהר הרקיע). פי' שהז"א יש בו דעת שלם אבל המלכות אין בה רק חו"ב (מ"מ).

⁹ ר"ל שהמוחין דז"א נעשין מנה"י דתבונה ושם סוד הדעת ב' עטרין דירית ז"א מאו"א ה"ח מאבא וה"ג מאימא והיינו יסוד דיש"ס דכילי ביסוד דתבונה וז"ס ויבן ה' אלקים את הצלע, לרמוז שסוד דעת זה בא מן התבונה ותיקנה את הצלע בה"ג חצי הדעת ואח"כ ויביאה אל האדם שתקבל בעל זווג גם את הה"ח (זהר הרקיע).

¹⁰ בני' נקרא צלע בבחינת היותה חסרה (רח"ו).

¹¹ פי' בהיותו חסר (רח"ו).

¹² בע"פ נוק' (רח"ו).

¹³ פי' ואתכלילת בימינא ועיין יתרו עד ע"א (ד"א).

¹⁴ נח ע ע"א (הערת הזוהר).

זהר פרשת בראשית

בהדיה הוא יזון לה ויתקן לה ויתן לה מה דאצטריך¹ היינו דכתיב ואת הארץ והא אוקימנא מכאן אוליפנא מאן דאנסיב ברתיה² עד לא תיעול לבעלה אבוה ואמה מתקנין לה³ ויהבין לה כל מה דאצטריך כיון דאתחברו⁴ת בבעלה הוא יזון לה והוא יתן לה מה דבעיא

תא חזי בקדמיתא כתיב ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע דאבא ואמא אתקינו לה⁴ [נ"א] בכ"ד קשומין⁵ ויבאה בגימ' כ"ד ולבתר ויביאה אל האדם [נ"א] ואעלא ליה בחמש קלין (ירמיה כה י) קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול מצהלות חתנים⁶) לאתקשרא כלא כחדא ולא אתחברא חד בחד והוא יהיב לה מה דאצטריך

דבר אחר אלהי"ם הבין דרכה כד ברתא בני אמא היא אסתכלא בכל יומא בכל מה דבעיא ברתה דכתיב (איוב כח כג) אלהי"ם הבין דרכה כיון דחברת לה בבעלה הוא יהיב לה כל מה דבעיא ויתקן עוברתא דהא הוא דכתיב והוא ידע את מקומה (והאי) קרא ברוין עלאינ אתקשר

מ/ט/א

[נ"א] ד"א האי קרא על חכמתא עילאה אתמר ואתקשר ברוין עלאינ דהא נקודה קדמאה לית מאן דידיע בה כלל אבל אלהי"ם הבין דרכה דא עלמא דאתי והו"א דא טמירא דכל טמירין סתימא דכל סתימין דאקרי הו"א ולא ידיע (בשמא)

והרי בארנו. מכאן למדנו, שמי שמשיא את בתו, עד שלא תכנס לבעלה, אביה ואמה מתקנים אותה ונותנים לה כל מה שצריך. כיון שהתחברה בבעלה, הוא יזון אותה ויתן לה מה שצריך.

בא וראה, בתחלה כתוב "ויבן ה' אלהים את הצלע", שאבא ואמא התקינו לה (בעשרים וארבעה קישוטים, ויבאה בגימטריא עשרים וארבע). ואחר כך "ויביאה אל האדם", (והכניס אותה בחמשה קולות, "קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול מצהלות חתנים") להתקשר הכל כאחד ולהתחבר אחד באחד, והוא נותן לה מה שצריכה.

דבר אחר, "אלהים הבין דרכה", כשהבת בבית אמא, היא מסתכלת בכל יום בכל מה שביתה צריכה, שכתוב "אלהים הבין דרכה". כיון שהתחברה בבעלה, הוא נותן לה כל מה שצריכה, ויתקן מעשיה. זהו שכתוב "והוא ידע את מקומה" (ופסוק זה נקשר בסודות עליונים)

ד"א פסוק זה נאמר על חכמה העליונה, ונקשר בסודות עליונים. שהרי נקודה הראשונה אין מי שיודע בה כלל, אבל אלהים הבין דרכה זה העולם הבא, והו"א זה הטמון מכל הטמונים, הסתום מכל הסתומים, שנקרא הו"א ולא ידוע בשם).

¹ שארה כסותה ועונתה (רח"ו).

² שמיא בתו (ד"א).

³ לקמן מט ע"א ועי' פקודי רנח רע"ב ותזריע מד ע"ב ויקרא יט ע"א (לש"ו).

⁴ היה צריך לברא את האדם וחיה כדי שעל ידם יתבררו מ"ן של כל הנשמות כנ"ל, ולזה היה צריך זווג, ואי אפשר להם להזדווג אם לא יחזרו פב"פ, ולחזור פב"פ אי אפשר לסבה כנ"ל, כדי שלא יתאחזו הקליפות באחוריים דנקבות, ולכן כדי לבטל ב' המניעות האלו, מה עשו אר"א, נסרו את הנוקבא העומדת אחורי ז"א, ואח"כ העלו זר"ן הננסרים למעלה בהיכל אר"א עצמה, ששם אין כח לקליפות להתאחז באחורי הנקבה, וזה ההיכל דאר"א הוא בחי' החופה של זר"ן, חתן וכלה, ושם יוכלו לחזור פב"פ, ושם נזדווגו זר"ן יחד. וכל ענין זה תבינהו בזוהר (פ' בראשית מח ע"ב) מ"ש בפ' ויבן ה' אלהים את הצלע, שהוא ענין הנסירה, ואח"כ ויביאה אל האדם, מהכא ילפינן דבעאן אר"א לאעלאה לכלה ברשותא דחתן, כד"א את בתי נתתי לאיש הזה. מכאן ואילך ייתי בעלה לגבה, דהא ביתא דילה היא, דכתיב ויבא אליה (ע"ח מ"ד ומ"ן א). עי' ע"ח שער המוחין פרק ט', פנימיות וחיצוניות דרושים ד' ז' ח' ודע"ה ח"ב דרוש ד' ענף לא ולב, והוא בחי' זכות אבות (ביאורים ח"ב מה ע"ג).

⁵ כל השימוש בשמות הוא בסוד מלכות, והם כלולים בכ"ד צירופי אדנ"י שבה, והם כ"ד קישוטי כלה (הקדו"ש צה ע"א).

⁶ אלו הם החמשה קולות של ברכת חתנים, שהם 'קול ששון' שהוא בחדס, וכו'. והקול השני הוא 'קול שמחה' שהוא בגבורה וכו', ואחר כך הקול השלישי 'קול חתן' דהיינו תפארת. 'קול כלה' דהיינו נצח, וכו', והוא קול הרביעי. ואחר כך הוא קול החמישי, דהיינו, 'קול מצהלות חתנים מחפתם' דהיינו יסוד הוא חופת חתנים (עמק המלך שט"ז פל"ז).

זהר פרשת בראשית

כתיב (בראשית ב ז) וייצר יהו"ה אלהים את האדם הכא אשתכלל¹ בכלא בימינא ובשמאלא² והא אוקימנא [דאתכליל ביצר הטוב] אבל וייצר³ יהו"ה אלהים ביצר טוב וביצר רע⁴ אמאי⁵ אלא יצר טוב ליה לגרמיה יצר הרע לאתערא לגבי נוקבי >נ"א ומסטר שמאלא אתער תדיר לגבי נוקבא > רזא דמלה מכאן אוליפנא דצפון אתער תדיר לגבי נוקבא ואתקשר בהדה ובגין כך אתקריאת אשה

ותא חזי⁶ יצר טוב ויצר הרע בגין דאתייהבת נוקבא בינייהו [נ"א דנוקבא אתכלילת בהו] ואתקשרא בהדייהו ולא מתקשרא עד דיצר הרע אתער לגבה ומתקשרן דא בדא וכיון דמתקשרן דא בדא כדין אתער יצר טוב דאיהו חדוה ואייתי לה לגביה (וכדין אתייהבת בינייהו לאתקנא ועל דא וייצר יהו"ה אלהים שם מלא לגביה יצר טוב ויצר רע) [ולעילא סטרא דצפון ממש דאיהו חדוה בלא זוהמא דיצר הרע אחיד בה בקדמיתא דכתיב (שיר ב ו) שמאלו תחת לראשי ולבתי וימינו תחבקני ואתייהבת בין ימינא ושמאלא לאתזנא ועל דא וייצר יהו"ה אלהים שם מלא לגבי תרין סטרין אלין]

את האדם הא אוקימנא אבל דכר ונוקבא כחדא [ולא הוון] (לא) מתפרשן למהוי אפיין באפיין מה כתיב (בראשית ב ז) עפר⁷ מן האדמה⁸ השתא קיימא לאתקנא תא חזי אתתא כד אתחברת בבעלה אתקריאת על שם בעלה⁹ איש אשה צדי"ק צד"ק איהו עופר ואיהי [אפר] (עפר) (וכדין) איהו צבי ואיהי צבי [כמה דאת אמר] (יחזקאל ב ו) צבי היא לכל הארצות

כתיב (דברים טז כא) לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח יהו"ה אשר תעשה לך

כתוב "וייצר ה' אלהים את האדם", כאן נתקן הכל בימין ובשמאל. והרי בארנו שנכלל ביצר הטוב, אבל וייצר ה' אלהים ביצר טוב ויצר רע. למה. אלא יצר טוב לו לעצמו, יצר הרע לעורר אליו את נקבתו (ומצד שמאל מתעורר תמיד לנקבה). סוד הדבר, מכאן למדנו שצפון מתעורר תמיד לנקבה ונקשר עמה, ולכן נקראת אשה.

ובא וראה, יצר טוב ויצר הרע, משום שהנקבה נתנה ביניהם (שנקבה נכללת בהם) והתקשרה עמם, ולא מתקשרת עד שיצר הרע מתעורר אליה ומתקשרים זה בזה. וכיון שמתקשרים זה בזה, אז מתעורר יצר הטוב שהוא שמחה ומביא אותה אליו. (ואז ניתנת ביניהם לתקן, ועל זה "וייצר ה' אלהים" שם מלא אליו, יצר טוב ויצר רע). (ד"א ולמעלה צד הצפון ממש שהיא שמחה בלי זוהמא, שיצר הרע אוחז בה בתחלה, שכתוב "שמאלו תחת לראשי" ואחר כך "וימינו תחבקני", ונתנה בין ימין לשמאל לקבל מזונותיהם, ועל זה "וייצר ה' אלהים" שם מלא לגבי שני הצדדים הללו).

"את האדם", הרי בארנו, אבל זכר ונקבה כאחד, (ולא היו) נפרדים להיות פנים בפנים. מה כתוב, "עפר מן האדמה", עכשיו עומד להיתקן. בא וראה, כשאשה מתחברת בבעלה, היא נקראת על שם בעלה, איש אשה, צדי"ק צד"ק, הוא עפר והיא עפר, (ואז) הוא צבי והיא צביה, (כמו שנאמר) "צבי היא לכל הארצות".

כתוב "לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח ה' אלהיך אשר תעשה לך". "אצל

¹ כאן נתייסד (ד"א).

² ה' אלהים (רח"ו).

³ דאתכלל היצ"ט (רח"ו).

⁴ מה שחסר כאן עיין בסוף הספר סי' מג (הערת הזוהר).

⁵ פי' ויהי ההתעוררות מצד היצר טוב, במ"ט כולם, שכולם ע"י היצר טוב. ותירץ כי ההתעוררות תמיד מצפון (רח"ו).

⁶ מנחת יהודה דף צד (ד"א).

⁷ ת"ת (רח"ו). עי' בהגר"א בתיקו"ז צט ע"ד: עפר מן האדמה עפר ידוע שהוא במלכות מן האדמה בינה ארץ אדום.

⁸ מלכות הנק' אדמה (רח"ו).

⁹ קפב ע"ב ויקרא ט ע"ב ופ' ויצא קסג ע"א ומשפטים קלד ע"ב תרומה קמז ע"א (ד"א). תרומה קלח ע"א, קמז ע"ב (כללים ח"א קב ע"ב).

זהר פרשת בראשית

אצל מזבח וכי לעילא מניה או באתר אחרא מאן שרייה אלא הא אוקימנא¹ אשר(ה) דא בעלה דאתתא [ה"א] אתקריאת על שום בעלה אשרה² <נ"א הרי הם אשר ה"א> ועל דא כתיב (מלכים ב כג ד) לבעל ולאשרה בגין כך כתיב לא תטע לך אשרה כל עין אצל מזבח יהו"ה אלהיך לקבל³ אתר³ דההוא מזבח יהו"ה דהא מזבח יהו"ה איהו קיימא על דא ועל דא לקבלה⁴ לא תטע לך אשרה אחראי

תא חזי בכל אתר כל אינון פלחי שמשא אקרון עובדין לבעל ואינון דפלחין לסיהרא איקרון עובדי אשרה ועל דא לבעל ולאשרה ואשרה אתקרי על שום בעלה אשר⁵ אי הכי אמאי <אתעבר> (אתעברד)⁶ שמא דא אלא אשרה על שום דכתיב (בראשית ל יג) באשרי כי אשרוני בנות (והוא) [הא] דלא אשרה שאר עמין וקיימא אחרא תחותה ולא עוד אלא דכתיב (איכה א ח) כל מכבדיה⁷ הזילוה⁸ ובגין כך <אתעבר> (אתעברד) שמא דא⁹ ובגין דלא¹⁰ [יתתקפון] (אתתקפון) אינון דעבדי שאר עמין עעכו"ם וקרינן מזבח דאיהו מאדמה¹¹ דכתיב (שמות כ כב) מזבח אדמה¹² וגו' בגיני כך עפר¹³ מן האדמה¹⁴

מזבח", וכי למעלה ממנו או במקום אחר מי התיר, אלא הרי בארנו, אשר זה בעלה של האשה, (ה"א) נקראת על שם בעלה, אשרה (הרי הם אשר ה"א) ועל זה כתוב "לבעל ולאשרה". לכן כתוב "לא תטע לך אשרה כל עין אצל מזבח ה' אלהיך", כנגד (אשרה) המקום של אותו מזבח ה', שהרי מזבח ה' הוא עומד על זה, ועל זה כנגדה "לא תטע לך אשרה" אחרת.

בא וראה, בכל מקום, כל אותם עובדי השמש נקראים עובדים לבעל, ואלו שעובדים ללבנה נקראים עובדי אשרה. ולכן לבעל ולאשרה. ואשרה נקראת על שם בעלה, אשר. אם כך, למה נתבטל השם הזה, אלא אשרה על שם שכתוב "באשרי כי אשרוני בנות", והוא (הרי) שלא אשרה שאר העמים ועומדת אחרת תחתיה. ולא עוד, אלא שכתוב "כל מכבדיה הזילוה", ולכן (נעשה) נתבטל השם הזה, וכדי שלא יתחזקו אותם שעושים שאר עמים עובדי עבודה זרה, וקוראים מזבח שהוא מאדמה, שכתוב "מזבח אדמה וגו'", לכן "עפר מן האדמה".

¹ קפב ע"ב (הערת הזוהר).

² אשר הוא עטרת היסוד נמצא כי אשרה תהיה עטרת מלכות דמלכות, וזאת נקרא סיהרא בסוד ברכת הלבנה עטרת תפארת וכו' וזהו אשרה אשר ה' עטרת ה' תתאה אך עטרת הזכר נקרא אשר אע"פ שהיא נוק' נקראת על שמו, וזהו ברוך מבנים אשר כי יהיה ברוך ולא ברכה ולא ימשוך לה מצד בנים ו"ק, אף שהיה בחי' בת עכ"ז יהיה ברוך זכר כיון שמתחברת עם הזכר שהם הבנים הנז' לכן צריך להתפלל שתהיה רצויה עם אחיו בסוד אבן מאסו הבונים (זהר הרקיע).

³ שפחה כי תירש וגו' (רח"ו).

⁴ ולכן צוה כנגדה הש"י לא תטע לך וגו' (ד"א).

⁵ שיונקת שפע מאשר ושפע רב מבעל (רח"ו).

⁶ פי' למה נעבר ונשתקע שם זה שלא נזכר בקדושה ואדרבה צותה תורה לעקור שם אשרה ופריק הואיל והחליפוהו לטומאה. א"מ (נ"א).

⁷ כל מכבדיה ביחידי ברשות וכח בפני עצמה (ד"א).

⁸ ולכן אינו נקרא השכינה אשרה (רח"ו). שגורם לה זלזול ע"י פירודו (ד"א).

⁹ ופי' אמאי המלכות אינה נקראת בשם אשרה (מ"מ).

¹⁰ וקשה לו עדיין סוף סוף הרי היא מאושרת מבנות ירושלים ונקרא אשרה ע"ש האושר סתם לכן אמר עוד טעם אחר בגין דלא (רח"ו).

¹¹ פי' מלכות בניינה מבירורי המלכים שנק' אדמה וכו' עפר הוא כשנתקנת המלכות (מ"מ).

¹² עי' ע"ח שער מט פרק ג', ז"ל, שמזבח אדמה הוא ה"א סמני קטורת והוא ההארה שנשארו מהמלכים קדמאין שמייתו והוא בחי' קלי' נוגה.

¹³ מלכות (רח"ו).

¹⁴ ת"ת (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

ויפח באפיו נשמת חיים (בראשית ב ז) מלא אתכלילי¹ (אבל ויפח באפיו) נשמת חיים בהוא עפר² כנוקבא דמתעברא מן דכורא דהא מתחברן ואתמליא האי עפר מכלא ומאי איהו רוחין ונשמתין ויהי האדם לנפש חיה השתא אתתקן וקיים אדם לאתקנא ולמיזן לנפש חיה³

ויבן יהוה אלהים אוף הכי נמי בשם מלא דהא אבא ואמא אתקיננו לה עד לא אתת לבעלה את הצלע⁴ כמה דאת אמר (שיר אה) שחורה אני ונאווה בנות ירושלם אספקלריאה דלא נהרא אבל אבא ואמא אתקיננו לה⁵ לאתפייסא⁶ בעלה בהרה ויביאה אל האדם⁷ מהכא אוליפנא⁸ דבעאן אבא ואמא דכלה לאעלה ברשותיה דחתן כמה דאת אמר (דברים כב טז) את בתי נתתי לאיש הזה וגו' מכאן ואילך בעלה ייתי לגבה⁹ דהא ביתא דילה הוא דכתיב (בראשית כט ל) ויבא אליה ויבא גם אל רחל בקדמיתא ויביאה אל האדם דעד הכא אית לאבא ולאמא למעבד לבתר איהו ייתי לגבה וכל ביתא דילה הוא ויטול רשות מינה¹⁰ ועל דא אתערנא דכתיב (שם כח יא) ויפגע במקום וילן שם דנטיל רשו בקדמיתא מכאן אוליפנא דמאן דמתחבר

מט/ב

"ויפח באפיו נשמת חיים". (דבר נכלל, אבל ויפח באפיו) נכללה נשמת חיים באותו עפר, כנקבה שמתעברת מן הזכר, שהרי מתחברים ומתמלא העפר הזה מהכל, ומה הוא, רוחות ונשמות. "ויהי האדם לנפש חיה", כאן נתקן וקיים אדם לתקן ולזון את הנפש חיה.

"ויבן ה' אלהים", אף כאן גם כן בשם מלא, שהרי אבא ואמא תיקנו אותה טרם שבאה לבעלה, "את הצלע", כמו שנאמר "שחורה אני ונאווה בנות ירושלים", אספקלריה שלא מאירה. אבל אבא ואמא תיקנו לה שיתפייס בעלה עמה. "ויבאה אל האדם", מכאן למדנו שצריכים אבא ואמא של הכלה להכניסה ברשותו של החתן, כמו שנאמר "את בתי נתתי לאיש הזה וגו'". מכאן ואילך בעלה יבוא אליה, שהרי הבית הוא שלה, שכתוב "ויבא אליה", "ויבא גם אל רחל". בהתחלה "ויבאה אל האדם", שעד כאן יש לאבא ולאמא לעשות, אחר כך הוא יבא אליה, וכל הבית שלה הוא, ויטול רשות ממנה. ועל זה הערנו שכתוב "ויפגע במקום וילן שם", שנטל רשות בהתחלה. מכאן למדנו, שמי שמתחבר

¹ השפעת הת"ת (רח"ו).

² נשמת חיים ולא נשמת כל חי מורה על סוד רוח חיוני הנשפע ונמשך דרך הספירות וכו' ועל סוד ייחוד' מסטרא דההוא יחיד נעלם וכו' כי אחר היותם מיוחדים עפר מן האדמה ויפח באפיו לו ולה נשמת חיים (אור יקר). נכללה במלכות (רח"ו). פי' שהבינה שהיא נשמת חיים נכללה בעפר שהיא מלכות (מ"מ).

³ מה שחסר כאן עיין סוף הספר סי' מד (הערת הזוהר).

⁴ קשיא ליה אומרו השתא את הצלע, שהרי שם זה מורה חשך וחסרון, וכו' לזה אמר שהיא משבחת עצמה לדרך זה שחורה אני היינו את הצלע ונאווה היינו ויבן שתקונה וזהו שאמר אספקלריא דלא נהרא ואבא ואמא תקינו לה (אור יקר).

⁵ עי' לעיל מח ע"ב מה שהערנו בשם לש"ו ביאורים.

⁶ הרי כאשר היא בחסרון עם החשך אינו רצון בעלה עמה לרדת ממעלת אמנם כאשר תתקשט באור הבא לה מחכמה ובינה הוא מתייחס עמה להדבק עמה ליכנס אל בית אימה כדכתיב אביאך אל בית אמי וכן אל בית אמי ואל חדר הורתי (אור יקר).

⁷ היינו שעלו להיכל הבינה והיה שם זווגם והז"א קדם שם שהוא ישוב בחיק או"א ואח"כ עולה המלכות אצלו (מ"מ). עי' ע"ח שער מול"מ פרק ד' בענין בחינת "אשת חיל עטרת בעלה" (ביאורים שם).

⁸ קשיא ליה כיון שכל עניני הייחוד נאמר דהיינו ויבן ה' אלקים אל הצלע מאי תו ויביאה אל האדם ותירץ שנוסף על קישוטיה מביאים אותה מלמטה למעל העל נו"ה אל בית חופת הת"ת שמוסרים אותה לו לחופה כענין מכאן אוליפנא וכו' כדמסיק (אור יקר).

⁹ מלמעלה מבית אביו ואמו שעולה ומביאה לה מזונא וצרכיה (אור יקר). עי' יהל אור.

¹⁰ בשעת הזיווג שהיא מתעוררת כרצונה (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

באנתתיה בעי למפגע לה ולבסמא לה במלין¹ ואי לאו לא יבית לגבה² בגין דיהא רעותא דלהון כחדא בדלא אניסו³

וילן שם כי בא השמש (בראשית כח יא) לאחזאה דאסיר ליה לבר נש לשמשא ערסיה ביממא ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו הכא אוליפנא [דאפילו] (דאילו) יהון למלכא ערסי דדהבא⁴ ולבושי יקר למיבת בהו ומטרוניתא תתקין ליה ערסא מתתקן באבני⁵ ישבוק דיליה ויבית במה דאיהי תתקין דכתיב (שם) וישכב במקום ההוא

תא הזי מה כתיב הכא (שם ב כג) ויאמר האדם זאת הפעם וגו' הא בסימו דמלין⁶ לאמשכא עמה חביבותא ולאמשכא [לה לרעותיה] (עמה רעותיה) לאתערא עמה רחימותא חמי כמה בסימין [אינון¹⁸⁷ כמה] מלי דרחימותא אינון (שם) עצם מעצמי ובשר מבשרי בגין לאחזאה לה דאינון חד⁷ ולא אית פרודא בינייהו בכלא⁸ השתא שרי לשבחה לה לזאת יקרא אשה דא היא דלא ישתכח כוותה דא היא יקרא דביתא כלהון נשין גבה כקופא בפני בני נשא⁹ אבל לזאת יקרא אשה שלימו דכלא לזאת ולא לאחרא¹⁰ כלא הוא מלי רחימותא כמה דאת

באשתו, צריך לפייס אותה ולשמח אותה בדברים. ואם לא, שלא ילון אצלה, כדי שיהיה רצון שלהם כאחד בלא אונס.

"וילן שם כי בא השמש", להראות שאסור לו לאדם לשמש מטתו ביום. "ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו", כאן למדנו, שאפילו יהיו למלך מטות זהב ולבושי כבוד ללון בהם, והמלכה תתקין לו מטה מתוקנת מאבנים, יעזוב את שלו וילון במה שהיא מתקנת, שכתוב "וישכב במקום ההוא".

בא וראה, מה כתוב כאן, "ויאמר האדם זאת הפעם וגו'", הרי נעימות הדברים להמשיך עמה חביבות ולהמשיך אותה (עמה) לרצונו, לעורר עמה אהבה. ראה כמה נעימים אותם דברים, כמה דברי אהבה הם, "עצם מעצמי ובשר מבשרי", כדי להראות לה שהם אחד ואין פירוד ביניהם בכל. עכשיו מתחיל לשבח אותה, "לזאת יקרא אשה", זו היא שלא ימצא כמותה, זוהי כבוד הבית. כל הנשים כלפיה כקוף בפני אדם. אבל "לזאת יקרא אשה", שלמות הכל, לזאת ולא לאחרת. הכל הוא דברי אהבה, כמו שנאמר "רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה".

¹ צריך לפייסה תחלה ולפתותה בדברים (ד"א).

² קמח ע"ב (הערת הזוהר). לא ילין אצלה (ד"א).

³ עי' בבהגר"א על תיקו"ז ע"ב שהוא בסוד זיווג ז"ן בין רוחא לנפשא.

⁴ היינו כסא הת"ת (אור יקר ורח"ו). הם ההארות שבהיכל הבינה ששם מדורו דז"א והוא מניח אותם ההארות ויורד להיכל המלכות שרוכבת על י"ב בקר שהם י"ב אבנים (מ"מ).

⁵ הם מרכבות תחתונות אשר למלכות דהיינו ויקח מאבני המקום מאותם י"ב אבנים שהם י"ב בקר תחת הים הנקראת מקום וא"ת אמאי לא אייתי ראייה מקרא דויקח מאבני המקום וישם מראשותיו ואייתי מקרא דוישכב במקום ההוא, וי"ל דקרא דויקח מאבני המקום וישם מראשותיו פי' מראשותיו דהיא מקום היינו שתקן לה מרכבותיה וייחדם עמה אבל עיקר ראייה ממה שאמר אח"כ וישכב במקום ההוא על אבנים הנזכרים והיינו דווקא בהיות הת"ת יורד למטה מקום במלכות שהיחוד למטה אמנם בהיות היחוד למעלה שהיא עולה עמו אדרבה היא שכובת עמו בערסא דדהבא וזהו וכו' וכו' (אור יקר). היינו בי"ב אבני המזבח (רח"ו).

⁶ דברים נעימים (ד"א).

⁷ עצם מעצמי ובשר מבשרי, דין מדין שלי, רחמים מרחמים שלי. ובמקומות בזהוהר מפרש דין עצם, רחמים בשר. ובמקומות אחרים מפרש רחמים עצם, דין בשר, והכל לפי מציאות הענין. רחמים מצד לבנונית העצם, דין מצד קושיו, בשר רחמים מצד רכותו ולחותו, ודין מצד אדמימותו. "אינון חד" שיש להם בחי' המייחדם, דין בזה ודין בזה, רחמים בזה ורחמים בזה (אור יקר).

⁸ דין של זה מצד דין של זה ורחמים של זה מרחמים של זה, והיינו מבשרי מעצמי, וזהו שאמר ולא אית פירודא בינייהו בכלא, אם בבחינת הדין או בבחינת הרחמים (אור יקר).

⁹ כקוף בפני אדם (ד"א).

¹⁰ לאפוקי לילית, או כי שפחה כי תירש גבירתה, שהם כקוף לפני בני אדם (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

אמר (משלי לא כט) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה!

על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד (בראשית ב כד) כלא לאמשכא לה ברחימו ולא תדבקא בהדה כיון דאתער לגבה כל מלין אלין מה כתיב (שם ג א) והנחש היה ערום וגו'² הא אתער יצר הרע לאחדא בה בגין לקשרא לה בתיאובתא דגופא ולא תערעא לגבה מלין אחרנין דיצר הרע אתענג בהו עד לבתר מה כתיב (שם ו) ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים ותקח מפריו ותאכל (קבילת) [קבלת] ליה ברעותא³ ותתן גם לאישה עמה הא כרין היא אתערעא לגביה [בתיאובתא] [בתאובתא] לאתערעא ליה רעותא [נ"א למיתב ליה] ורחימו

דא מלה לאחזאה עובדא לבני נשא כגוונא דלעילא אמר רבי אלעזר אי הכי במאי נוקים ליה⁴ לעילא יצר הרע דאחיד בה בנוקבא אמר ליה הא [אתערעא אלין לעילא ואלין ליצר⁵] [אתערעא יצר] טוב ויצר רע יצר טוב מימינא ויצר רע משמאלא ושמאלא [לעילא] אחיד בנוקבא <לקשרא לה> [כחדא] [לאתקשרא ביה] בגופא כמה דאת אמר (שיר ב ו)⁶ שמאלו תחת לראשי וגו' ועל דא מלין אתפרשן לעילא ותתא עד הכא מכאן ולהלאה מלין בזוטרא⁷ דזיפתא לזעיריה דטינקין⁸ לפרשא מלה והא אתערו ביה חבריאי

"על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד", הכל להמשיכה באהבה ולהידבק עמה. כיון שעורר אליה כל הדברים הללו, מה כתוב, "והנחש היה ערום וגו'". הרי התעורר יצר הרע לאחוז בה כדי לקשרה בתאות הגוף ולעורר אליה דברים אחרים שיצר הרע מתענג בהם. עד שלאחר כך מה כתוב, "ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעינים ותקח מפריו ותאכל", קיבלה אותו ברצון, "ותתן גם לאישה עמה". הרי אז היא התעוררה אליו בתשוקה להתעורר (לתת) לו רצון ואהבה.

זה הדבר [בא] להראות מעשה לבני אדם [שיהיו] כצורה שלמעלה. אמר רבי אלעזר, אם כך, במה נעמיד אותו למעלה, יצר הרע שאוחז בנקבה. אמר לו, הרי התעוררו אלו למעלה ואלו למטה, יצר טוב ויצר רע. יצר טוב מימין ויצר רע משמאל. ושמאל למעלה אוחז בנקבה לקשרה (להתקשר בה) כאחד בגוף, כמו שנאמר "שמאלו תחת לראשי וגו'". ועל זה דברים התפרשו למעלה ולמטה עד כאן. מכאן והלאה דברים של קטנות (בשרף), של זפת לקטנים שבעריסות, לפרש הדבר, והרי נתעוררו בו החברים.

¹ לענין כל נשיין כו' אייתי ראייה רבות בנות שיש בנות ירושלים שהם מצד הקדושה עושות חיל והיינו ז' הנערות הראויות וכו' (אור יקר).

² אף שהאדם מכוון לשם שמים בתשמישו אעפ"כ יצה"ר מחטיאו שיבין שהוא להנאת גופו (ד"א).

³ פ' שאין ענין ותאכל ממש, אלא הכוונה שנתרצת לו, וענין הריצוי הזה יקרא ותאכל, וז"ש קבילת וכו', וענין ותתן גם לאשה, הכוונה התעוררות הנקבה במין נוקבין (אור יקר).

⁴ בענין יחוד הת"ת ומלכות וכבר היה יודע ר' אלעזר היחוד בסוד שמאלו תחת לראשי אמנם לא הוה שמיע ליה, דכל הני מילי יצדק ממש למעלה, ור"ש אמר ליה שממש כמו שיצדק הענין ביצר הרע ויצר הטוב, יצדק הענין בחסד גבורה כדמפרש ואזיל (אור יקר).

⁵ אלין לעילא, פ' חו"ג, ואלין לתתא, הם יצר הרע ויצר הטוב, שהם ענפים מחו"ג (מ"מ).

⁶ סוד פ' זה כששמאל ז"א אינו תחת ראשה ממש אלא במקום שהיה תחלה ראשה שהיא בח"ג ובכח גבורה המחזקת אין כח כלל לחיצונים לינק ממש וז"ס ר"ת שמאלו תחת לראשי גי' קר"ע שט"ן. י"ב עש"ב (נ"א).

⁷ הכוונה כי שאר הפרשה תתפרש ממש באדם וחוה (אור יקר). (פ' לתינוקות של ערסין) ובא"ב זוטו הוא מלשון זוטו של ים וזיפתא פ' פסולת מענין זפת או זיוף ולפי שמזייפין הדבר בפחות ממנו נקרא זיפתא והגירסא נכונה היא מכאן ולהלאה מלין דזוטא דזיפתא לזעירין דינקין ור"ל ע"כ הגיע סודות האצילות בפ' זו ומכאן ואילך ידבר מעולם התחתון שהוא עולם המורגש שבו נראין הפסולת בדמיון השמרים ופסולת שהם למטה במשקים. ונמסר הביאור והדבור בו אפילו לתינוקות היונקים כלו' שהדברים מבוארים מעצמם ואין הדבור סכנה בו (ד"א). פ' במעט זפת מכוסה הכל והקטנים שבעריסה בנקל ידעו לפרש הדברים. רש"ב (נ"א).
⁸ שמדכא ממש באדם וחוה (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

רבי שמעון הוה אזיל לטבריה והוה עמיה רבי יוסי ורבי יהודה ורבי חייא אדהכי חמו ליה לרבי פנחס דהוה אתי כיון דאתחברו כהדא נחתו ויתבו תחות >אילנא חד מ< אילני טורא אמר רבי פנחס הא יתיבנא מאלין מלי מעלייתא דאת אמר בכל יומא בעינא למשמע

פתח רבי שמעון ואמר (בראשית יג ג) וילך למסעיו¹ מנגב ועד בית אל עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה בין בית אל ובין העי וילך למסעיו למסעו מבעי ליה מאי למסעיו אלא תרין מטלנין² אינון חד דידיה וחד דשכינתא דהא כל בר נש בעי לאשתכחא דכר ונוקבא בגין לאתקפא מהימנותא וכדין שכינתא לא אתפרשא מניה³ לעלמין ואי תימא מאן דנפיק לאורחא⁴ דלא אשתכח דכר ונוקבא שכינתא אתפרשא מניה⁵

תא חזי האי מאן דנפיק לארחא⁶ יסדר צלותא קמי קב"ה בגין לאמשכא עליה שכינתא דמריה עד לא יפוק⁷ >לארחא< בזמנא דאשתכח דכר ונוקבא כיון דסדר צלותיה ושכחיה ושכינתא שרייא עליה יפוק דהא שכינתא אזדווגת בהדיה בגין [דישתכח] (אשתכח) דכר ונוקבא דכר ונוקבא במתא דכר ונוקבא בחקלא הה"ד (תהלים פה יד)⁸ צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו

תא חזי כל

נ/א

זמנא דכר נש אתעכב באורחא⁹ בעי לנטרא עובדוי בגין דזווגא עלאה לא [יתפרש] (אתפרש) מניה וישתכח פגים בלא דכר ונוקבא במתא

רבי שמעון היה הולך לטבריה, והיו עמו רבי יוסי ורבי יהודה ורבי חייא. בין כך ראו את רבי פנחס שהיה בא. כיון שהתחברו כאחד, ירדו וישבו תחת אילן אחד מאילני ההר. אמר רבי פנחס, הרי ישבנו, ואנו רוצים לשמוע מאותם דברים מעולים שאתה אומר בכל יום.

פתח רבי שמעון ואמר, "וילך למסעיו מנגב ועד בית אל עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה בין בית אל ובין העי". "וילך למסעיו", היה צריך לכתוב למסעו, מה זה למסעיו, אלא שני מסעות הם, אחד שלו ואחד של השכינה, שהרי כל אדם צריך להמצא זכר ונקבה כדי לחזק האמונה, ואז השכינה לא נפרדת ממנו לעולמים. ואם תאמר, מי שיוצא לדרך שלא נמצא זכר ונקבה, השכינה נפרדת ממנו.

בא וראה, מי שיוצא לדרך, יסדר תפילה לפני הקדוש ברוך הוא כדי להמשיך עליו שכינת רבונו, עד שלא יצא לדרך, בזמן שנמצא זכר ונקבה. כיון שסדר תפלתו ושבחיו ושכינה שורה עליו, יצא, שהרי השכינה הזדווגה עמו, כדי שימצא זכר ונקבה. זכר ונקבה בעיר, זכר ונקבה בשדה, זהו שכתוב "צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו".

בא וראה, כל

זמן שכן אדם מתעכב בדרך, צריך לשמור מעשיו כדי שהזווג העליון לא יפרד ממנו, וימצא פגום בלי זכר ונקבה. בעיר צריך כשנקבה שלו עמו, כל שכן כאן שזווג העליון נקשר בו. ולא עוד, אלא שהרי הזווג

¹ ואפילו לדברי ז"ל למחמתיו מיבעי ליה (רח"ו).

² שני מסעות (ד"א).

³ בין בבית ובין [בשדה] (בדרך) (רח"ו).

⁴ פי' ואיך יהיה שכינה עמו (רח"ו).

⁵ ומתרץ ת"ת וכו' (רח"ו).

⁶ קסח ע"א (הערת הזוהר).

⁷ קודם שיצא (ד"א).

⁸ נח ע"ב עו ע"א (ד"א).

⁹ וא"ת מה ענין התפלה לעכב השכינה עמו. וי"ל דהיינו תפלת הדרך שהיא לשמירת הדרך והשכינה היא נקראת שמירת הדרך וכיון שאינו נוסע אלא בתפלה שהיא מלכות שמירת הדרך היא נוסעת עמו לשמרו וזהו שאמר יסדר צלותיה קמי קב"ה בגין לאמשכא משמע שהתפלה הוא להמשיך השכינה ומכל שכן שלא יצא קודם שיתפלל תפלת חובה כדפי' בגמ' (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

העליון שומר אותו בדרך ולא נפרד ממנו עד שישוב לביתו.

אצטרך כד נוקביה עמיה כ"ש הכא¹ דזווגא עלאה אתקשרת ביה ולא עוד² אלא דהא זווגא [עלאה] נטיר ליה <בארהא> (בארהיה) ולא מתפרשא מניה עד דיתוב לביתה

בשעתא דעאל לביתה בעא לחדתא דביתהו <נ"א> (ביתה) בגין דביתהו גרמא ליה ההוא זווגא עלאה כיון דאתא לגבה בעי לחדתא לה בגין תרין גווני חד בגין חדוותא דההוא זווגא (דחדוותא דמצוה³ היא [וחדוותא דמצוה] חדוותא דשכינתא איהו ולא עוד אלא דאסני שלום (לתתא) <סתם⁴ לתתא נ"א לאתתא> הה"ד (איוב ה כד) וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא

בשעה שנכנס לביתו, צריך לשמח את אשתו (ביתו), משום שאשתו גרמה לו אותו זוג עליון. כיון שבא אליה, צריך לשמח אותה משום שני טעמים. אחד משום שמחת אותו זוג, שמחת המצוה היא, ושמחת המצוה שמחת השכינה היא. ולא עוד, אלא שמרבה שלום סתם (למטה). נ"א לאשה). זהו שכתוב "וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא".

וכי אי לא (א)פקיד לאתתיה חטא איהו הכי הוא ודאי בגין דגרע יקר זווגא עלאה דאזדוונת ביה (ודביתהו) (וביתהו) גרמא ליה⁵ וחד דאי מתעברא אתתיה זווגא עלאה אריקת בה נשמתא קדישא דהאי ברית אקרי ברית דקב"ה⁶ ועל דא בעי לכוונא בחדוותא דא כמה דבעי (בחדוא דשבת דאינון חכימין) [בחדוותא דשבת דאיהו זווגא דחכימין⁷] ועל דא וידעת כי שלום

וכי אם לא פוקד את אשתו זה חטא, כך זה בודאי, משום שגורע כבוד זוג העליון שהזדווגה בו ואשתו גרמה לו. ואחד, שאם אשתו מתעברת, הזוג העליון מוריק בה נשמה קדושה, שהרי הברית הזו נקראת ברית הקדוש ברוך הוא, ועל זה צריך לכוון בשמחה זו כמו שצריך בשמחת השבת (של אותם חכמים), שהוא זוג החכמים. ועל זה, "וידעת כי שלום אהלך", שהרי השכינה

¹ פי' במדינה בישוב צריך לשלימות זה שלא יצא פגום כל שכן הכא שהשכינה משלמת אותו שלא יהיה פגום (אור יקר).

² שנוסף שהוא שלם על ידי השכינה הוא נשמר על ידה (אור יקר).

³ שמצוה לבא על אשתו והיא אז ביאת מצוה וביאת מצוה גורם יחוד למעלה וזהו שאמר וחדוותא דמצוה חדוותא דשכינתא (אור יקר).

⁴ פי' כשאר בני אדם שהם נותנים שלום בין איש לאשתו גם הוא על ידי שעושה חפצי אשתו שהיא מתאוה לו בבאו מן הדרך מרבה סתם שלום (אור יקר).

⁵ ואשתו גורמת לבעלה שתשרה השכינה עליו אחר שלקח אשה להיות נקרא בשם אדם שלם (ד"א).

⁶ הוקשה לו דאת אמרת דאריקת ביה נשמתא קדישא ואי אפשר כלל שהרי שער החצר הנפמי הוא שער האצילות נסגר כל ו' ימי המעשה וכל המוליד בימי החול מוליד למטה מאותם הנשמות שהם בעולם מגולגלים כדפי' הרשב"י לעיל אם כן איך אפשר דאריקת ביה נשמתא קדישא ויפתח שער הנסגר לזה אמר דהאי ברית שאדם מתייחד בו עם אשתו שהוא האבר הקדוש אתקרי ברית דקב"ה ופעולה שהוא עושה למטה שמתייחד עם אשתו בברית זה גורם ממש למעלה היחוד על ידי היסוד כשבת ממש ועל דא בעי לכוונא בחדוותא דא כמה דבעי בחדוותא דשבת שהרי גם כן בערך בחינתו הוא אליו היחוד למעלה על ידי היסוד כאלו היה שבת ממש וכו' (אור יקר).

⁷ עי' זהר ח"ג פא ע"א: בליליא דשבתא דרעותא דכלא אשתכח זווגא דלהון בההיא שעתא לאפקא רעותא דקב"ה וכו' כמה דאתמר דכתיב בנים אתם ליי' אלהיכם ואלין אקרונ קדישין דכתיב קדושים תהיו כי קדוש אני יי' וכתיב והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו וגו'.

תרגום: בליל שבת שנמצא הרצון של הכל, הזווג שלהם, באותה שעה להוציא את רצונו של הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל, כמו שנאמר שכתוב בנים אתם לה' אלהיכם, ואלה נקראים קדושים, שכתוב קדושים תהיו כי קדוש אני ה'. וכתוב והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו וגו'.

ועי' תיקו"ז כב ע"ב: בכל עץ דא איהו עץ החיים דאתמר ביה עץ חיים היא למחזיקים בה ועליה אתמר כי האדם עץ השדה ועוד בכל עץ דא צדיק דאיהו עץ פרי עשה פרי למינו ודא יום השבת דתמן זווגא דשכינתא עם קודשא בריך הוא ותמן אית לה (נ"א ליה) נייחא ועליה אתמר (תהלים א ג) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו דא עתו דצדיק דאיהו ליל שבת דצדיק מניה פרחין נשמתין חדתינן בישראל

זהר פרשת בראשית

אשתכחת לגבי דכורא¹ אלא בזמנא דאתקנת ביתא ואתי דכר לגבה דנוקביה ואתחברו כחדא כדין אמא תתאה אריקת ברכאן <לברכא> לון ועל דא בתרי נוקבין אתעטר דכורא בביתיה כגוונא דלעילא והיינו רזא דכתיב (שם מטכז) עד תאות גבעות עולם² האי ע"ד תיאובתא³ דגבעות עולם⁴ ביה <נוקבא עלאה לאתקנא> (ולאתקנא) [לתקנא] ליה⁵ ולאעטרא ליה⁶ ולברכא ליה⁷ נוקבא תתאה לאתחברא ביה ולאזנא מניה וכגוונא דא לתתא כד דכורא אנסיב⁸ תאות גבעות עולם לגביה ואתעטר בתרי נוקבי⁹ חד עלאה וחד תתאה עלאה לארקא עליה ברכאן תתאה לאזנא מניה ולאחברא בהדיה¹⁰ ובר נש בביתיה תאות גבעות עולם לגביה ואתעטר בהו כד נפיק בארחא לאו הכי אימא עלאה אתחברת בהדיה ותתאה אשתארת כד תב לביתיה בעי לאתעטרא בתרי נוקבי¹¹ כדקאמרן אמר רבי פנחס אפילו¹² בקליפי סנפורי קטרא¹³ לא פתחי

נ/ב

עטרא קמך¹⁴

א"ר שמעון כגוונא דא אורייתא קאים בין תרי בתים כמה דכתיב (ישעיה ח יד) לשני בתי ישראל וגו' חד סתימא עלאה וחד אתגליא יתיר (סתימא עלאה דא) [עלאה] קול גדול¹⁵ דכתיב

והתחברו כאחד. אז האם התחתונה שופכת ברכות לברך אותם. ועל זה הזכר מתעטר בביתו בשתי נקבות כדוגמא שלמעלה, וזהו סוד הכתוב "עד תאות גבעות עולם", הע"ד הזה, תאות של גבעות עולם, בו נקבה עליונה לתקן אותו ולעטר אותו ולברך אותו. נקבה התחתונה להתחבר בו ולהזון ממנו. וכדוגמא זו למטה, כשזכר נושא, תאות גבעות עולם אליו, ומתעטר בשתי נקבות אחת עליונה ואחת תחתונה. העליונה להוציא עליו ברכות, והתחתונה להזון ממנו ולהתחבר עמו. ובן אדם בביתו, תאות גבעות עולם אליו ומתעטר בהם. כשיוצא לדרך לא כך. האם העליונה מתחברת עמו, והתחתונה נשאר. כששב לביתו, רוצה להתעטר בשתי נקבות כפי שאמרנו. אמר רבי פנחס, אפילו בקליפות בקשר של סנפירים לא פותחים

כתר לפניך.

אמר רבי שמעון, כדוגמא זו התורה עומדת בין שני בתים, כמו שכתוב "לשני בתי ישראל וגו'", אחד סתום עליון ואחד גלוי יותר. (הנסתר) העליון (זה) קול גדול,

¹ אדם (רח"ו).

² יוחי רעז ע"ב ושמות כב ע"א (ד"א).

³ ת"ת (רח"ו).

⁴ בינה ומלכות (רח"ו).

⁵ ה"ס תיקון הפרצוף ע"י חר"ג דאימא (מ"מ).

⁶ מבינה מצד החכמה (רח"ו). בסוד אור מקיף (מ"מ).

⁷ מצד הכתר ע"י חר"ב (רח"ו). בסוד המוחין דאימא (מ"מ).

⁸ כשהזכר נושא אשה (ד"א).

⁹ דשכינה ית' ובאשתו שלקח (ד"א).

¹⁰ ולא לארקא ברכאן.

¹¹ להמשיך הברכות (רח"ו).

¹² אפי' בדברים הפשוטים שהם כקליפה לסודות התורה הבהירים בקשר של ספירים אין פתחון פה לדבר בהם לפניך ומלת סנפירי לשון ספיר כאז"ל הלוחות של סנפרינון היו (ד"א). הרש"ב פי' בקליפות סנפירי הדג הקשר שלו אם רוצים להתירו לא יפתחו פה לפניך כי יש דג שיש לו סנפיר ואין לו קשקשת. והרמ"ק פי' אפי' המלאכים העליונים המיוחדין למעלה אין להם פתחון פה בתורה לפניך (נ"א).

¹³ מלאכים עליונים (רח"ו).

¹⁴ פתחון פה (רח"ו).

¹⁵ כוונתו לומר שבתורה הם ב' קולות. הא', קול סתם. והב', נקרא קול גדול. ואמר סתימא עלאה שהיא בינה, שיש לו מדרגה על הת"ת דא קול גדול, כי קול ירצו השוה אסתום כי הדובר אתגלייא. אמנם קול סתים

זהר פרשת בראשית

(דברים ה יט) קול גדול ולא יסף והאי קול פנימאה¹ איהו דלא אשתמע ולא אתגליא ודא הוא כד נביע בי גרון² אפיק (ביה) ה' בחשאי ונביע תדיר ולא פסק ואיהו דקה פנימאה דלא אשתמע לעלמין ומהכא נפקא אורייתא דאיהו קול יעקב³ והאי [ד]אשתמע (ד)נפקא מההיא דלא אשתמע⁴ ולבתר אתאחיד דבור בהדיה ונפק לבר מחיליה ומתקפיה וקול דיעקב דאיהו אורייתא אחיד בין תרי נוקבי¹⁸⁹ אחיד בההיא פנימאה דלא אשתמע ואחיד בהאי דלבר דאשתמע

תרין אינון דלא אשתמע⁵ ותריין אינון דאשתמע⁶ תריין דלא אשתמעו דא הוא חכמה עלאה סתימאה דקיימא במחשבה דלא אתגליא⁷ ולא אשתמע לבתר נפקא ואתגליא זעיר בחשאי דלא אשתמע ההוא דאקרי קול גדול [דהוא] (והוא) דק ונפיק בחשאי תריין אינון⁸ דאשתמעו אינון דנפקי מהכא קול דיעקב ודבור דאתאחיד בהדיה האי קול גדול דאיהו בחשאי ולא אשתמע איהי בי"ת לחכמה עלאה וכל נוקבא בי"ת אקרי והאי דבור בתראה איהו בית לקול דיעקב דאיהו אורייתא⁹ ועל דא אורייתא שריא בבי"ת¹⁰ בי"ת ראשית

פתח ואמר בראשית¹¹ ברא אלהים¹² (בראשית א א) היינו דכתיב¹³ ויבן יהוה

שכתוב "קול גדול ולא יסף", והקול הפנימי הזה הוא שלא נשמע ולא מתגלה. וזהו כשנובע בית הגרון, יוצאת (בו) ה' בחשאי, ותמיד נובע ולא פוסק. והוא דק פנימי שלא נשמע לעולמים. ומכאן יוצאת תורה שהיא קול יעקב, וזה נשמע, (שנשמע) שיוצא (יוצא) מאותה שלא נשמעת. ואחר כך הדיבור נאחז עמו ויוצא החוצה מכחו ומתקפו. וקול של יעקב שהוא תורה, אוחז בין שתי נקבות, אוחז בפנימי הזה שלא נשמע, ואוחז בזה שבחוץ שנשמע.

שנים הם שלא נשמעים ושנים שנשמעים. שנים שלא נשמעים, זוהי חכמה העליונה הנסתרת שעומדת במחשבה שלא מתגלה ולא נשמעת, אחר כך יוצאת ומתגלה מעט בשקט שלא נשמע אותו שנקרא קול גדול שהוא דק ויוצא בחשאי. שנים הם שנשמעים, אותם שיוצאים מכאן, הקול של יעקב ודיבור שנאחז עמו. הקול הגדול הזה שהוא בחשאי שלא נשמע, היא בית לחכמה העליונה, וכל נקבה נקראת בי"ת. והדבור האחרון הזה הוא בית לקול של יעקב שהוא תורה, ועל כן התורה מתחילה בבי"ת, בי"ת ראשית.

פתח ואמר, "בראשית ברא אלהים", היינו שכתוב "ויבן ה' אלהים את הצלע". "את השמים" היינו שכתוב "ויביאה אל האדם". "ואת הארץ" כמו שנאמר "עצם

קצת, אמנם סתימא עילאה איהו קול גדול וראיה שנוסף על קול סתם שהוא בת"ת יש קול גדול שהוא בבניה וזהו שאמר הכתוב קול גדול ולא יסף שפ"י ולא פסק דהיינו נהרא דלא פסיק (אור יקר).

¹ הוא שורש כח השמיעה והוא קול שלא נשמע ואינו פוסק לעולם. ועי' ויגש רי ע"א ותז"ח דף נ ונא ובהגרא"א שם (כללים ח"ב ג ע"ג). וכל התגלותה היא רק על ידי הת"ת (דע"ה ח"א ד ע"ג).

² פי' כשמאירה חכמה דא"א לגרון שהיא בינה דא"א (מ"מ).

³ עי' ע"ח שער אח"ף פרק א' שזה ת"ת והוא בחי' הז"א. כלומר ת"ת, ועי' ויגש רי ע"א ופקודי רכו ע"ב רסב ע"ב (ביאורים ח"א לא ע"א).

⁴ פי' בינה (ביאורים ח"א לא ע"א), והוא מתפשט בכל הגוף (ביאורים ח"ב עט ע"ד), ועי' תז"ח יח יט נ ע"ד ובהגרא"א שם.

⁵ פי' זר"ן ויעקב ורחל (כללים ח"ב קיב ע"ד).

⁶ פי' חו"ב או ישראל ולא (כללים ח"ב קיב ע"ד).

⁷ היא חכמה סתימאה שנק' מחשבה (מ"מ).

⁸ פ' בא מג ע"ב ופקודי רכו ע"ב ורסב ע"ב (ד"א).

⁹ עי' ע"ח שער אח"ף פרק א' שהוא בסוד ת"ת, והוא בחי' הז"א, ועי' לעיל נ ע"ב.

¹⁰ פי' ב' שהיא הבינה היא בי"ת לראשית שהוא אבא (מ"מ).

¹¹ חכמה בינה (רח"ו).

¹² מלכות (רח"ו).

¹³ לעיל כח ע"א ומט ע"א (ד"א).

זהר פרשת בראשית

אלהי"ם¹ את הצלע² (בראשית ב כב) את השמים³ היינו דכתיב ויביאה אל האדם⁴ ואת⁵ הארץ⁶ כמה דאת אמר (בראשית ב כג) עצם מעצמי⁷ [ודאי האי איהי ארץ החיים תו] פתח רבי שמעון ואמר (תהלים קי א)⁸ נאם יהו"ה לאדוני שב לימיני עד אשית אויבך הדום לרגליך נאם יהו"ה לאדוני דרגא עלאה לדרגא תתאה קאמר שב לימיני לאתקשרא מערבית בדרומית שמאלא בימינא⁹ בגין לתברא חיליהון דשאר עמין עעכו"ם נאם יהו"ה לאדוני נאם יהו"ה דא יעקב¹⁰ לאדוני דא (יהושע ג יא) ארון הברית ארון כל הארץ¹¹

דבר אחר נאם יהו"ה דא יובלא¹² לאדוני דא שמיטה¹³ דכתיב בה (שמות כא ה) אהבתי את אדוני שב לימיני דהא ימינא ביובלא שריא¹⁴ ושמיטה בעי לאתקשרא בימינא תא חזי שמיטה דא לא אתקשר בקיומא שלים בימינא ובשמאלא מיומא דאשתכחה כד בעיא לאתקשרא אושיט דרועא שמאלא לקבלה וברא עלמא דין¹⁵ ובגין דהוא מסטרא דשמאלא לית ביה קיומא עד זמנא דאלף שביעאה דבההוא יומא לחוד אתקשר כדין בימינא וכדין תהוי בין ימינא ושמאלא בקיומא שלים וישתכחון שמים חדשים וארץ חדשה¹⁶ וכדין לא תעדי מתמן

מעצמי", ודאי זוהי ארץ החיים. עוד פתח רבי שמעון ואמר, "נאם ה' לאדני שב לימיני עד אשית אויבך הדום לרגליך". "נאם ה' לאדני" הדרגה העליונה לדרגה התחתונה אומרת שב לימיני, לקשר מערבית בדרומית, שמאל בימין, כדי לשבור את כחם של שאר העמים עובדי כוכבים ומזלות. "נאם ה' לאדני". "נאם ה'" זה יעקב. "לאדני" זה "ארון הברית ארון כל הארץ".

דבר אחר, "נאם ה'" זה יובל. "לאדני" זו שמיטה, שכתוב בה "אהבתי את אדני". "שב לימיני", שהרי הימין מתחיל ביובל, ושמיטה צריך לקשר בימין. בא וראה, שמיטה זו לא נקשרת בקיום שלם בימין ובשמאל מיום שנמצאת, כשרוצה להתקשר, הושיט זרוע שמאל כנגדה וברא את העולם הזה, ובגלל שהוא מצד שמאל אין בו קיום עד הזמן של האלף השביעי, שבאותו יום לחוד מתקשר אז בימין, ואז תהיה בין הימין והשמאל בקיום שלם, וימצאו שמים חדשים וארץ חדשה, ואז לא תזוז משם לעולמים. אם כך, במה נעמיד "שב לימיני", אלא עד זמן ידוע, שכתוב "עד אשית אויבך הדום לרגליך", ולא תמיד.

¹ בינה (רח"ו).

² מלכות (רח"ו). פי' ראשית הוא אבא, והב' שהיא אימא נשתתפו ובראו אלהים שהוא סוד הצלע כלת משה [מלכות – מ"מ], ולהיותן רעים דלא מתפרשין אמר ברא ולא בראו (זהר הרקיע).

³ מלכות ות"ת מזדווגים (רח"ו).

⁴ דאתחברו פב"פ וכדי שתדע שאחר הנסירה נשאר הרשימו במקומו סוד הצלע תמיד (זהר הרקיע). תחלה עלתה המלכות להיכל הבינה אצל ז"א וזהו את שהיא המלכות עלתה לשמים שהוא ז"א (מ"מ).

⁵ ואת, חיבור את עם ו' בעלה, א' לרמוז לסוד היותן עצם ובשר, וא' בסוד אב"א (זהר הרקיע).

⁶ ת"ת נק' חיים והוא ארץ החיים (רח"ו).

⁷ רחמנים כמוני (רח"ו). ואת הארץ ו' שהיא ז"א נותן את שהם הגבורות הנק' את לארץ שהיא המלכות לבנות פרצופה וזהו עצם מעצמי, שהגבורות בונים ז"א ונותן מהם למלכות לבנותה (מ"מ).

⁸ פו ע"א (ד"א).

⁹ פי' שהדינים שבה לא יושפע לישראל רק לגוים (רח"ו).

¹⁰ ת"ת (רח"ו).

¹¹ מלכות (רח"ו). עי' משפטים קו ע"א, תרומה קעא ע"ב ותצוה קפו ע"א וע"ב (דע"ה ח"ב קנה ע"ב).

¹² בינה (רח"ו).

¹³ מלכות (רח"ו).

¹⁴ שהבינה נתלבשה בחסד ז"א ואח"כ הוציאה ה' קצוות האחרים (מ"מ).

¹⁵ עולם הזה הוא מן הגבורות כי ב"ע וכלם הם חיילי המלכות וצבאיה וכולם מן הגבורות שהם שם ב"ן (מ"מ).

¹⁶ פי' כשם שז"א יש לו מוחין חדשים מאימא גם המלכות כן (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

אבל באותו זמן לא תזוז משם לעולמים, שכתוב "כי ימין ושמאל תפרוצי" להיות הכל אחד.

לעלמין! אי הכי במאי נוקים שב לימיני אלא עד זמנא ידיעא דכתיב² (תהלים קי א) עד אשית³ אויביך הדום לרגליך ולא תדיר אבל בההוא זמנא לא תעדי מתמן לעלמין דכתיב (ישעיה נד ג) כי ימין ושמאל תפרוצי למהוי כלא חד

תא חזי את השמים דא שכינתא עלאה⁴ ואת הארץ דא שכינתא דלתתא⁵ באתחברותא דדבר ונוקבא כהדא והא אתמר כמה דאתערו ביה חברייא עד כען (בעו) [בעא] למיזל קמו אמר רבי שמעון מלה הכא גבן⁶ פתח רבי שמעון ואמר תרי קראי כתיבי⁷ (דברים ד כד) כי יהו"ה אלהיך אש אוכלה הוא וכתוב התם (שם ד) ואתם הדבקים ביהו"ה אלהיכם חיים כלכם היום הני קראי אוקימנא להו⁸ בכמה אתר ואתערו בהו חברייא⁹ תא חזי כי יהו"ה אלהיך אש אוכלה הוא הא אתמר מלה <דא> בנו חברייא דאית אשא אכלא אשא (ואית אשא אכיל) [ואכיל] לה ושצי לה¹⁰ בגין דאית אשא תקיפא מאשא ואוקמוה

אבל תא חזי מאן דבעי למנדע חכמתא דיחודא קדישא יסתכל בשלהובא דסלקא מנו גחלתא או מגו בוצינא דדליק¹¹ דהא שלהובא לא סלקא אלא

נא/א

כד אתאחד במלה גסה [נ"א אחרא¹²] תא חזי בשלהובא דסלקא¹³ אית תרינ נהורין חד נהורא

בא וראה, "את השמים" זו שכינה עליונה. "ואת הארץ" זו שכינה של מטה בהתחברות של זכר ונקבה כאחד. והרי נאמר כמו שהעירו בו החברים עד עכשיו. רצו (רצה) ללכת, קמו [ממקומם]. אמר רבי שמעון, דבר כאן אצלנו. פתח רבי שמעון ואמר, שני פסוקים כתובים, "כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא", וכתוב שם "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם היום". את הפסוקים הללו בארנו אותם בכמה מקומות, והחברים העירו בהם. בא וראה, "כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא", הרי נאמר הדבר הזה בתוך החברים שיש אש אוכלת אש, (ויש אש) ואוכלת אותה ומכלה אותה, היות שיש אש חזקה מאש, ופרשוה.

אבל בא וראה, מי שרוצה לדעת חכמת היחוד הקדוש, יסתכל בשלהבת שעולה מתוך הגחלת או מתוך נר שדולק, שהרי השלהבת לא עולה אלא

כשנאחזת בדבר גס (אחר). בא וראה, בשלהבת שעולה יש שני אורות, אחד אור לבן שמאיר, ואחד אור שנאחז בה שחור או

¹ היא עדיפות אחרת, מלבד שהמלכות במדרגה הז' עוד זווגה תדירי בלי הפסק. משא"כ בימי שלמה שהיה אח"כ חרבן ונפסק הזיווג (מ"מ).

² ר"ל, שלא היה הזווג ושהיתה המלכות בימין אלא עד זמן ידוע שהיו האומות כבושים תחת דוד ושלמה אבל לא תדיר (מ"מ).

³ בימי שלמה סיהרא באשלמותא אשית אותיות אשתי. י"ב והאריך מאד בכל הלשון עש"ב (נ"א).

⁴ פ' א"ת שהיא בינה שכ"ב אתוון דילה מתקנים הז"א שנק' שמים וזה את השמים ואת הארץ וכו' (מ"מ).

⁵ פ' הארץ היא מלכות שלוקחת כ"ב אתוון מז"א הנק' ו' (מ"מ).

⁶ יש לנו עוד מה לדבר (ד"א).

⁷ דקשו קראי דאש אוכלה משמע שהמלכות אוכלת כל מה שתחתיה (מ"מ).

⁸ ביארנום פקודי רכז ע"ב (ד"א).

⁹ שאיך אפשר להדבק באש אוכלה (רח"ו).

¹⁰ אלקי טורין לבהמה עליונה (רח"ו).

¹¹ דע כי יש יחוד עליון ניכר בגחלת ובשלהבת והם ה' בחינות כנגד חמשה פרצופים שבעולם האצילוי' ממטה למעלה ואלו הם תכלת הדבוק בפתיל' ופעמים היא גוון אודם והירוק והלבן ואור אחד מקיף ניכר לעין ואור אחר עליון יותר ומקי' על כולן ואינו ניכר ונרגש לעין (שער מאמרי רשב"י). מתוך נר הדולק (ד"א).

¹² ולפיכך אש עליון צריך לאש תחתון כדי לעלות, והיינו טעמא שצריך ליחוד המלכות לייחד אליה שבעה היכלות, שאין לה עליה למעלה להתייחד אם לא על ידי שהם מקבלים השפע ומעלים ההתעוררות (אור יקר).

¹³ עי' יהל אור ח"א טז ע"א.

זהר פרשת בראשית

חורא¹ דנהיר וחד נהורא דאתאחיד [בה] אוכמא או תכלא² ההוא נהורא חורא³ איהו לעילא וסלקא באורח מישור⁴ ותחותיה ההוא נהורא תכלא⁵ או אוכמא דאיהו כרסיא לההוא חורא⁶ וההוא נהורא חורא שארי עלויה⁷ ואתאחידו דא בדא⁸ למהוי כלא חד [וההוא] (דא) נהורא אוכמא¹⁹⁰ גוון תכלא דאיהו לתתא הוא כרסיא דיקר לההוא חורא⁹ ועל דא רזא דתכלתא והאי כרסיא תכלא אוכמא אתאחד במלה אחרא¹⁰ לאתדלקא דהוא מתתא¹¹

וההוא אתער ליה לאתאחדא בנהורא חורא <נ"א עלאה> ודא תכלא אוכמא לזמנין אתהדר סומקא¹² וההוא נהורא חורא דעליה לא אשתני לעלמינ¹³ דהא חורא הוא תדיר אבל האי תכלא אשתני לגווינין אלין לזמנין תכלא¹⁴ או אוכמא¹⁵ ולזמנין סומקא¹⁶ והאי אתאחיד לתרין סטרין אתאחיד לעילא בההוא נהורא <נ"א עלאה>

תכלת. אותו אור לבן הוא למעלה ועולה בדרך ישר, ותחתיו אותו אור תכלת או שחור שהוא כסא לאותו לבן, ואותו אור לבן שורה עליו ונאחזים זה בזה להיות הכל אחד. ואותו אור שחור צבע תכלת שהוא למטה הוא כסא כבוד לאותו לבן, ועל זה סוד התכלת. וכסא זה תכלת שחור נאחז בדבר אחר להדלק, שהוא מלמטה.

וההוא מעורר אותו להאחז באור הלבן (העליון). והתכלת השחור הזה לפעמים חוזר להיות אדום. ואותו אור לבן שעליו לא משתנה לעולמים, שהרי הוא תמיד לבן. אבל תכלת זה משתנה לצבעים הללו, לפעמים תכלת או שחור ולפעמים אדום, וזה נאחז לשני צדדים. נאחז למעלה באותו

¹ הוא משל לת"ת כדמפרש לקמיה (אור יקר). בהקדמה י ע"ב, כא ועז ע"ב ופג ע"ב ויקהל ריג ע"ב ופקודי רכו ע"ב ובר"מ ב'פ' צו לג ע"א ויצא קנא ע"א תרומה קמא (ד"א).

² הוא גוון נגד הקלי' והיא בחי' נגדם שלא ישלטו שם, והיא גוון לה מצד הדין גם כן ושתיים גווי דין (אור יקר). פקודי רכו ע"ב (ד"א).

³ ת"ת (רח"ו).

⁴ ת"ת שהוא סוד קו האמצעי, לבן מצד לובן הכתר (אור יקר), קו האמצעי (רח"ו).

⁵ מלכות (רח"ו).

⁶ עם היות זה דין אוכמא תכלתא וזה רחמים חורא, עכ"ז איהו כורסיא לההוא חורא דהיינו שיש בו בחי' הלבון לתייחס הכסא אל הרוכב והיינו קשוטין דשכינתא (אור יקר).

⁷ היינו שהוא ג"כ רצונו להתייחד עמה ומעלה היא לו מפני האור המתרבה עליו ומפני תיקוניה וקשוטיה היפים (אור יקר). רצונו להתייחד בו (רח"ו). עי' שלח קסג ע"ב ותרומה קמט ע"ב (לש"ו).

⁸ אחר תיקונו וייחוד המדרגות הזכרים בעצמן ותיקוני' וייחוד המדרגות הנקבות בעצמן שזהו אומרו איהו כורסיא לההוא חורא תיקוניה לענין הייחוד כדאמרן וכן תיקון דידיה דשריא עלוי כדאמרן אחר כך אתאחדו דא בדא ייחודם זה בזה זכר בנקבה ה' אחד ושמו א' ואחר כך הוא ושמו א' דא נהורא אוכמא שהוא נהורא לפי האמת, אמנם יקרא אוכמא לערך אור עליון והנהגתו בדין דהיינו גוון תכלא כי גוון יקרא מציאות הפעולה להנהגה וירצה לעיל הוא סתם כורסיא כאשר הוא גוון תכלא או נהורא אוכמא אחד משתים וכו' (אור יקר), יחוד דכר ונוקבא (רח"ו).

⁹ ת"ת (רח"ו).

¹⁰ היינו הכחות המתפשטים ממנה להנהגת התחתונים שהם שואגים לטרף ולבקש מאל אכלם והיינו התעוררות תחתון (אור יקר).

¹¹ פי' אותו שתחת התכלת והיא הנר בעצמה דהיינו השמן או שעוה שבנר גופה ובפתילה. א"מ (נ"א).

¹² סומק מצד הגבורה כאומרו חרב לה' מלאה דם (אור יקר).

¹³ כאומרו אני ה' לא שניתי ואפילו אם יפעול בדין (אור יקר), ואפילו פועל דין אין שינוים בו (רח"ו).

¹⁴ למטה תכלת דומה לים ולמטה ממנו הקלי' שהם מצולות ים, וכדי שלא יסתכלו בה היא מכסה עצמה בגד כליל תכלת ומשכן יוכרח (אור יקר).

¹⁵ היינו למעלה יותר בגוון זה היא מתקנת כאומרו אל תראוני שאני שחרחרת וכתוב שחורה אני ונאווה (אור יקר).

¹⁶ והנה אוכמא ותכלא הם יחד תכלת לסתום אל החצונים ואוכמא להסתלק ובמקום שתיים סומקא ח"ו מצד הדין להשפיעם בדין לפעול ואין לה ייחוד לכך במקום שתיים אלו סומקא לזה אמר לזמנין אוכמא או תכלא לזמנין סומקא ולא אמר לזמנין אוכמא (אור יקר). פי' כשהמלכות מלאה דינים היא אוכמא, שהאוכם גרוע מן האדום כמרז"ל שחור אדום הוא אלא שלקה, והסמוק הוא דין יותר מהתכלת (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

חורא אתאחיד לתתא בהווא מלה דתחותוי דמתקנא ביה¹ לאנהרא (נ"א) מלין דשוין ליה לאדלקא) [ולאתאחדא ביה²]

ודא אכלא תדיר ושצי להווא מלה דשוין ליה³ דהא בכל מה דאתדבק ביה לתתא ושריא עלוי ההוא נהורא תכלא שצי ליה [ואכיל ליה] בגין דאורחוי הוא לשיצאה ולמהוי אכיל דהא ביה תליא שצו דכלא מותא דכלא ובגיני כך איהו אכיל כל מה דאתדבק ביה לתתא וההוא נהורא חורא דשריא עלוי לא אכיל ולא שצי לעלמין ולא אשתני נהוריה ועל דא אמר משה כי יהו"ה אלהיך אש אוכלה⁴ הוא אוכלה ודאי אכיל ושצי כל מה דשרי תחותוי ועל דא אמר יהו"ה אלהיך ולא אלהינו⁵ בגין דמשה בההוא נהורא חורא דלעילא⁶ הוה דלא שצי ולא אכיל

תא חזי לית ליה אתערותא לאתדלקא⁷ האי נהורא תכלא⁸ לאתאחדא בנהורא חורא⁹ אלא [על ידי] ישראל⁹ דאינון מתדבקן ביה תחותוי ותא חזי אע"ג דאורחיה דהאי נהורא תכלא אוכמא לשיצאה כל מה דאתדבק ביה תחותוי ישראל מתדבקן ביה תחותוי וקיימן בקיומא הה"ד (דברים ד ד) ואתם הדבקים ביהו"ה אלהיכם חיים¹⁰ ביהו"ה אלהיכם ולא אלהינו (אלא ביהו"ה אלהיכם) בההוא נהורא תכלא אוכמא דאכיל ושצי כל מה דאתדבק ביה תחותיה ואתון מתדבקן ביה וקיימי דכתיב חיים כלכם היום [ועל נהורא חורא שרייא לעילא

אור (עליון) לבן, נאחז למטה בדבר ההוא שתחתיו שמתקן בו להאיר (דברים ששמים לו להדליק) ולהאחז בו.

וזו אוכלת תמיד ומכלה לאותו דבר ששמים לה. שהרי בכל מה שנדבק בו למטה ושורה עליו, אותו אור תכלת מכלה אותו ואוכל אותו, משום שדרכו היא לכלות ולהיות אוכל, שהרי בו תלויה כליון הכל, מות של הכל. ולכן היא אוכלת כל מה שנדבק בה למטה. ואותו אור לבן ששורה עליו לא אוכל ולא מכלה לעולמים ולא משתנה אורו, ועל זה אמר משה "כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא", אוכלה ודאי, אוכל ומכלה כל מה ששורה תחתיו. ועל זה אמר "ה' אלהיך" ולא אלהינו, משום שמשה באותו אור לבן שלמעלה היה שלא כילה ולא אכל.

בא וראה, אין לו התעוררות להדליק האור התכלת להתאחד באור לבן אלא על ידי ישראל שהם נדבקים בו תחתיו. ובא וראה, אף על פי שדרך של האור תכלת ושחור הזה לכלות כל מה שנדבק בו תחתיו, ישראל נדבקים בו תחתיו ועומדים בקיום, זהו שכתוב "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים". "בה' אלהיכם" ולא אלהינו (אלא בה' אלהיכם), באותו אור תכלת שחור שאוכל ומכלה כל מה שנדבק בו תחתיו. ואתם מתדבקים בו וקיימים, שכתוב "חיים כלכם היום". ועל האור הלבן שרוי למעלה אור סתום שמקיף אותו, וסוד עליון כאן, והכל תמצא בשלהבת שעולה, וחכמות של

¹ היינו ההיכלות (רח"ו).

² בסוד פעולת הרחמים דהיינו אוכמא לאנהרא ובסוד פעולת הדין דהיינו סומקא כאש לאדלקא (אור יקר).

³ התעוררות המעשים והתעוררות התחתונים בסוד רוחניותם העולה ממטה למעלה בתפלות וכיוצא שמתמצא מהם רוחניות (אור יקר).

⁴ "ה' אלקיך" ה"ה מלכות דאצילות (כמ"ש פ' יתרו פו ע"א ופ' צו לד ע"א וע' בראשית נא ע"א) הוא "אש אוכלה" כלומר אשא אכלא אשא, כי בכח הגבורות הממותקים שבה, הרי הם שלהובין דרחימו, היא מכלה את הקליפות והחיצונים ומבררת את ניצו"ק מהם אשר הם מאש הגבורות, ואוכלת אותן בסוד אש אוכלה אש. וזהו סוד עלייתם וכל תיקונם שעולים בה. וזהו שאמר "אל קנא" כי הוא מקנא על צערן של ניצו"ק ומברר אותן מתוך הקליפות ומעלה אותן אליה (דע"ה ח"ב נה ע"ג).

⁵ אספקלריא המאירה (אור יקר).

⁶ כל מעשה העליונים בעצמם לא יעלה ולא יורד לענין ייחוד המדות אלא להשפיע למטה די צורכם אמנם ישראל מייחדים וגורמים רבוי השפע וכו' וזהו שאמר אתערותא לאתדלקא להתקשט וכו' לאתאחדא להתיחד בת"ת אחר קשוטיה (אור יקר). להתקשט בפשוטי' (רח"ו). לקמן עז ע"ב (ד"א).

⁷ מלכות (רח"ו).

⁸ ת"ת (רח"ו).

⁹ הנשמות גורמים בסוד מ"ן (רח"ו).

¹⁰ וכן בפ' אחרי אהליך דא שכינתא עה ע"א ושלח לך קפו ע"א וילך רפד ע"א (ד"א).

זהר פרשת בראשית

העליונים בה. בא ר' פנחס ונשקו. אמר, ברוך הרחמן שנפגשנו כאן. הלכו עם רבי פנחס שלשה מילין. חזרו רבי שמעון והחברים.

נהורא סתימא דאקיף ליה ורזא עלאה הכא¹ וכלא תשכה בשלהובא דסליק וחכמתין דעליונין ביה אתא רבי פנחס ונשקיה אמר בריך רחמנא² דאיערענא הכא אזלו עמיה דרבי פנחס תלת מילין אהדרו רבי שמעון וחברייא

אמר רבי שמעון הא דאמרן רזא דחכמתא איהו ביחודא קדישא דבגין כך ה"א בתראה דשמא קדישא איהו נהורא תכלא אוכמא³ דאתאחיד ביה"ו דהוא נהורא חוורא דנהיר תא חזי לזמנין האי נהורא תכלא ד⁴ ולזמנין ה' אלא בזמנא⁵ דלא מתדבקן ביה ישראל לתתא לאדלקא <ליה> לאתאחדא בנהורא חוורא איהו ד' ולזמנא [ו]דמתערי ליה לאתחברא עם נהורא חוורא כדין אקרי ה' מנלן דכתיב (שם כב כג) כי יהיה נערה בתולה נער⁶ כתיב (ביה) בלא ה' מאי טעמא בגין דלא אתחברת בדכורא⁷ ובכל אתר דלא אשתכחו דכר ונוקבא ה"א לא אשתכח וסלקא מתמן ואשתאר ד' דהא איהי כל זמנא דאתחבר בנהורא חוורא דנהיר אקרי ה' דהא כדין (כ)לא [אתחבר] כחדא איהי אתדבקת בנהורא חוורא וישראל מתדבקן [בה] (ליה לתתא) <לתתא> וקיימא תחותה לאדלקא לה⁸ וכדין כלא חד

ודא הוא רזא דקרבנא דתננא דסליק אתער ליה להאי נהורא תכלא לאדלקא וכד אתדלק אתחבר

נא/ב

בנהורא חוורא ושרגא דליק ביחודא חד ובגין דארחיה דהאי נהורא תכלא לשיצאה ולמהוי אכיל כל מה דאתדבק ביה תחותיה כד רעוא אשתכח ושרגא דליק בחבורא חד כדין כתיב (מלכים א יח לח) ותפול אש יהוה ותאכל את העולה וגו' וכדין אתיידע דההיא שרגא דליק בחבורא חד וקשורא חד נהורא תכלא אתדבק בנהורא חוורא [דאיהו] חד

אמר רבי שמעון, זה שאמרנו סוד החכמה הוא ביחוד הקדוש, שלכן ה"א אחרונה של השם הקדוש הוא אור תכלת שחור שנאחז ביה"ו, שהוא אור לבן שמאיר. בא וראה, לפעמים האור הזה התכלת ד' ולפעמים ה', אלא בזמן שלא נדבקים בו ישראל למטה להדליק אותו להאחז באור הלבן הוא ד', ולפעמים שמעוררים אותו להתחבר עם האור הלבן, אז נקרא ה'. מנין לנו, שכתוב "כי יהיה נערה בתולה", נער כתוב בלי ה', ולמה, משום שלא התחברה בזכר, ובכל מקום שלא נמצאים זכר ונקבה, ה"א לא נמצאת ועולה משם ונשאר ד', שהרי היא כל זמן שמתחברת באור הלבן שמאיר נקראת ה', שהרי אז הכל מתחבר כאחד, היא נדבקת באור הלבן, וישראל נדבקים בה (למטה), ועומדים תחתיה להדליק אותה, ואז הכל אחד.

וזהו סוד הקרבן, שהעשן שעולה מעורר אותו לאור התכלת הזה להדליק, וכשנדלק, מתחבר

באור הלבן, והנר דולק ביחוד אחד. ומשום שדרכו של האור התכלת הזה לכלות ולאכול כל מה שנדבק בו תחתיו, כשרצון נמצא ונר דולק בחיבור אחד, אז כתוב "ותפול אש ה' ותאכל את העולה וגו'", ואז נודע שאותו נר דולק בחיבור אחד וקשר אחד. אור תכלת נדבק באור לבן והוא אחד.

¹ בינה נק' נהורא סתימאה (רח"ו).

² שפגעתי ואנה לידי לבא פה ולשמוע חדושים אלו (ד"א).

³ מות ועוני (רח"ו).

⁴ סג ע"א לז ע"ב (ד"א).

⁵ בזמן שהיסוד ו' זעירא בה (רח"ו).

⁶ שמות לח ע"ב (ד"א).

⁷ שאז מתמתקים הש"ך דינים שהם עולים נע"ר (רח"ו).

⁸ לקשט אותה (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

(ו) אכיל תחותיה [נ"א ואיהו ועלוון דהא לא אכיל] תרבין ועלוון! דמשמע דהא לא אכיל >נ"א ואיהו ועלוון דהא לא אכיל< (דהא) תחותיה אלא בזמנא דאיהו סליק [נ"א דאיהו דליק] >נ"א דאיהו דליק וכלא אתקשר< ואתחבר בנהורא חוורא וכדין שלמא דעלמין כלהו (וכולהו) >[כולא] אתקשר ביחודא חד ולבתר דסיים לשיצאה תחותיה האי נהורא תכלא מתדבקן ביה תחותיה כהני וליואי וישראל אלין בחדוה דשיר ואלין ברעותא דלבא ואלין בצלותא ושרגא דליק עליהו ואתדבקו נהורין כחד ונהירין עלמין ומתברכין עלאין ותתאין

וכדין ואתם הדבקים ביהו"ה אלהיכם חיים כלכם היום ואתם אתם מבעי ליה אלא [ו] לאוספא [על] תרבין ועלוון דאינון מתדבקין ביה ואכלין ושצאין ואתון מתדבקן ביה בההוא נהורא תכלא אוכמא דאכלא ואתון קיימין הה"ד (דברים ד ד) חיים כלכם היום >ס"א ותכלת וארגמן< כל גוונין² טבין לחלמא בר מתכלא דאיהו אכיל ושצי תדיר ואיהו אילנא [דביה מותא] (דמותא) ושריא על עלמא תתאה ובגין דכלא שריא תחותיה איהו אכיל ושצי ואי תימא הכי נמי שריא בשמיא לעילא וכמה חילין אינון לעילא וכלהו (שצי ואכיל) [קיימין]³ תא חזי כל אינון דלעילא בההוא נהורא תכלא אתכללן אבל תתאי לאו הכי דאינון מלה גסה עלמא [נ"א אחרא לתתא] >נ"א אחרא לתתא על מה< דקיימא ושריא עליה ובגין כך אכיל ושצי לון ולית לה מלה >אחרא לתתא< בעלמא דלא אשתצי בגין דנהורא תכלא שצי לכל מה דקיימא עליה

אוכל תחתיו חלבים ועולות שמשמע שזה לא אוכל (והוא ועולות שהרי לא אוכל) תחתיו, אלא בזמן שהוא עולה (דולק) והכל נקשר ומתחבר באור הלבן, ואז הוא [יש] שלום בכל העולמות כולם, והכל נקשר ביחוד אחד. ואחר שסיים לכלות תחתיו אור תכלת זה, מתדבקים בו תחתיו כהנים לויים וישראל, אלה בשמחת השיר, ואלה ברצון הלב, ואלה בתפלה, ונר דולק עליהם ונדבקים האורות כאחד ומאירים העולמות ומתברכים עליונים ותחתונים.

ואז "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום". ואתם, היה צריך לכתוב אתם. אלא ו' להוסיף על חלבים ועולות שהם נדבקים בו ונאכלים ונכלים, ואתם מתדבקים בו באותו אור תכלת שחור שאוכלת ואתם קיימים, זהו שכתוב "חיים כלכם היום". (ותכלת וארגמן) כל הצבעים טובים לחלום, חוץ מתכלת שהוא אוכל ומשמיד תמיד, והוא אילן שבו מות ושורה על העולם התחתון, ומשום שהכל שורה תחתיו הוא אוכל ומשמיד. ואם תאמר כך, גם שורה בשמים למעלה, וכמה צבאות הם למעלה, וכולם (משמידים ואוכלים) קיימים. בא וראה, כל אותם שלמעלה באותו אור תכלת נכללים, אבל התחתונים לא כך, שהם דבר גס מהעולם (אחר למטה על מה) שעומד ושורה עליו. ולכן אוכל ומשמיד אותם, ואין לה דבר אחר למטה בעולם שלא ישמיד משום שאור התכלת משמיד כל מה שעומד עליו.

¹ זהו סיום התירוץ של הפסוקים שמ"ש ה' אלקיך אש אוכלה הוא הכי הוא ודאי שהמלכות אוכלת הקרבנות וכל מה שתחתיה, אבל ישראל אע"פ שהם דבוקים במלכות הם חיים וקיימים (מ"מ). חלבים ועולות (ד"א).

² שלח לך קעה א' בר"מ (ד"א).

³ מכאן עד ברזא עלאה שבדף נב ע"א הודפס שנית בפקודי רכח ע"ב (ד"א).

זהר פרשת בראשית

בארבעים וחמש גוונים¹ זיני נהורין² אתפליג
עלמא³ שבעה מתפלגין⁴ לשבעה תהומין⁵ כל חד
במש⁶ בתהומא דיליה⁷ ואבנין מתגלגלין (בגו
תהומא⁸) ועייל ההוא נהורא באינון אבנין (ונקב)
[ונקיב] לון⁹ ומיא נפקו בהו ושקעין כל חד וחד על
תהומא וחפיא לתרין סטרין נפקו מיא באינון
נוקבין ועאל נהורא ובמש לארבע סטרי תהומא
מתגלגלא נהורא בחבירתה ואערעו בחד ופלגין
מיין ואחידן כל אינון שבעה בשבעה תהומי
וכראן <ס"א שראן> בחשוכי תהומא¹⁰ וחשוכי
אינון אתערבי בהון וסלקין מיא ונחתין
ומתגלגלין באינון נהורין ואתערבו כחדא נהורין
וחשוכין ומיין ואתעבידו מנייהו נהורין דלא
אתחזאן חשוכאן במש כל חד בחבריה ומתפלגין
לשבעין וחמש צנורי¹¹ תהומא ובהו נגדן מיא כל
צנורא וצנורא סליק בקליה (ואתזעזען)
(ואזדעזען) תהומין וכד ההוא קלא אשתמע כל

בארבעים וחמשה צבעים של מיני
אורות נחלק העולם. שבעה נחלקים
לשבעה תהומות. כל אחד מכה בתהום שלו,
ואבנים מתגלגלות בתוך התהום, ונכנס
אותו אור באותם אבנים ונוקב אותם, ומים
יוצאים בהם, ושוקעים כל אחד ואחד על
התהום ומכסה לשני צדדים. יוצאים מים
באותם נקבים, ונכנס אור ומכה לארבעת
צדדי התהום. מתגלגל האור בחברתו
ופוגשים באחד, ונחלקים המים, ואוחזים
כל אותם שבעה בשבעה תהומות, וכורים
(שורים) בחשוכים של התהום, והחשוכים
הללו מתערבים בהם, ועולים המים ויורדים
ומתגלגלים באותם מאורות, ומתערבים
כאחד אורות וחושך ומים, ונעשו מהם
אורות שלא נראים חשוכים. כל אחד מכה
בחברו, ונחלקים לשבעה וחמשה צנורות
של התהום, ובהם זורמים מים. כל צנור
וצנור עולה בקולו, והתהומות מזדעזעים.

¹ הגוונים אינם אלא אחר יציאתם מן המלכות לעולמות, אמנם השרשים שלהם למעלה בענפים ואפילו השרשים אינם מתגלים אלא מבינה ולמטה דדינין מתערין מסטרהא וכו' עיקר הגוונים הם באים מהגבורות שעל ידיהם נמדדים כל השיעורים וכל הגוונים שמודדין ומשערין גוון האור אם צריך לערב רובו דין או מועט דין ורובו רחמים או שוה בשוה וכו' ולזה לא נתגלו הגוונים אלא אחר התיקון שנתקנו ז'ין וכל האצילות בסוד אדם שנתמזגו החסדים עם הגבורות בסוד מ"ה שהוא הוי"ה ו"ט, שהם חו"ה, הרי זכר ונוק' (זהר הרקיע). בארבעין וחמש גווני וכו'. נ"ב הרמ"ק כתב מ"ה וקמ"ג ואדנ"י במילוי ואלקים במילואו הם מ"ה אותיות ותלמידי האר"י כתבו שהוא שם מ"ה דכיון דמ"ה כולל מילוי גימטרי' חו"ה. כבר יש זיני גוונין דעיקר גוונים הם בבריאה. אלא ששורשם הם באצילות בדיוק אדם. והאדם כלל ז' ספירות בז' תהום. כי יסוד נוקבא נקרא תהום. והגם דיסוד הוא א'. מ"מ כיון ששורדות בו ז"ח או ז"ג ע"כ יש בחי' ואתרין דמקבלין להם. וכח בטש הוא החיבור בתהומ' דשייך ל'. ואבנין הם הגבורה שהם משורשי ב"ן. וכשיש בואו ע"א גימטרי' אב"ן. והנהור' שהם ה"ח נקב הגבורה להמתקן. ונגדי מיא להעולמות. וחפי' לתרין סטרי. כי יש דינין רפיין ויש קשים. והרפיין נמתקים בחסד. והקשים אזלין לחיצונים בסוד נפולים (נזר ישראל) (ש"נ).

² הוא הוי"ה במלוי אלפי"ן שהוא שם המפורש וכו' והוא שקיו דאילנא כמ"ש בהקדמת תיקו"ז (יט ע"א) [עי' בהגר"א בתיקו"ז נח ע"ד ד"ה כנור – שהשקיא דאילנא הוא בחי' הדעת], ובו נברא הכל והוא עשר אותיות בע"ס שהן פנימיות הספירות (בהגר"א בס"י ג ע"א). מיני מראות נחלק העולם פקודי רכח ע"ב (ד"א).

³ עלמא נקרא בינה, פי' תבונה המתלבשת בו"ק דז"א, וז"א הוא עלמא שהעולם הוא בעל ו"ק וגם מלכות נקרא עלמא, ואין עולם אלא מצד שמתלבשין בו"ק ואלו הם סוד המשכן, כי התבונה המתלבשת עם י"ס בז"א נקרא מ"ה, ומשכן עליון בינה הנקרא מי עליונה, כמ"ש בתיקו"ז משכן עילאה מ"י משכן תתאה מ"ה וכו' (זהר הרקיע). דהיינו לל"ב נתיבות וי"ג טעמים (בהגר"א על ס"י ד ע"ב), ועי' יהל אור.

⁴ ה' גבורות וב' כוללים (רח"ו).

⁵ יסוד אימא ויסוד מלכות נק' תהום (זהר הרקיע).

⁶ הבטישה הוא בסוד זיווג נעלם (בהגר"א בספד"צ יג ע"א ד"ה וכבר), שזיווג נקרא בטישה כי ענין הזיווג הוא לזווג את ב' ההפכים כגון ז'ין שהם יוצאים מחו"ג אש ומים כדי שיתמתקו (בהגר"א תז"ח יח ע"ב ד"ה כד אתפשט), בטישה אינה זיווג ממש אלא רק כעין זיווג (לש"ו ביאורים ח"ב פב ע"ג).

⁷ חסד בחסד וגבורה בגבורה (רח"ו).

⁸ יסוד (רח"ו).

⁹ בסוד כרוה נדיבי עמים (רח"ו).

¹⁰ ואמר דכראן בחשוכי תהומא. כי מתחלה הם בחשוכי אבל לאחר דאתערבי בנהורין נמתקו ואז אינם חשוכין אלא נהורין ימים. ונעשה בהם הכנה לכל הזיווגים להיות כלים להעלות מ"ן לבטשי זה בזה (שם) (ש"נ).

¹¹ הצינורות הם מקום שעוברים האורות המתפשטים למטה כמו השערות שהם הצינורות שמתלבשים בתוכם האור שיוצא מן המוח (זהר הרקיע). עי' אריכות בש"נ בסוף הספר.

זהר פרשת בראשית

תהומא קרי לחבריה ואמר פליג מימדך ואעול בך
הה"ד (תהלים מב ח) תהום אל תהום קורא לקול
צנוריק¹

תחת אלה שלש מאות (ושתיין וחמשה)
[ותמניין] גידין? מנהון חוורין מנהון אוכמין מנהון
סומקין אתכלילו דא בדא ואתעבידו גוון חד
אינון גידין אתרקיו בשבע עשרה רשתות וכל
חד רשת גידין אקרי (אתקיימו) [אתרקיימו] דא
בדא ונחתין בשפולי תהומי תחות אלין תרין
רשתין קיימין כחיוז דפרזלא ותריין רשתין
אחרנין כחיוז [ד]נחשא תרין כרסוון קיימי עלייהו
חד מימינא וחד משמאלא

כל אינון רשתין מתחברן כחדא [ומייין] נחתין
מאינון צנורין ועאלין באלין רשתין אינון תרי
כרסוון חד כרסייא דרקיעא אוכמא וחד כרסייא
דרקיעא ססגונא³ [אלין תרין כרסוון] כד אינון
סלקין סלקין (בחד) [בההוא] כרסייא דרקיעא
אוכמא וכד נחתין נחתין בההוא כרסייא
[דרקיעא] (ברקיעא) ססגונא אלין תרין כרסוון
חד מימינא וחד משמאלא וההוא כרסייא
דרקיעא אוכמא מימינא וההוא כרסייא דרקיעא
ססגונא משמאלא

נב/א

כד סלקין בכרסייא דרקיעא אוכמא⁴ מאיך
כרסייא דרקיעא שמאלא⁵ ונחתין ביה מתגלגלין
כרסוון חד בחד¹⁹¹ נקמין כל אינון רשתין
בגוייהו⁶ ועאלין לון בשפולא דתהומא תתאה⁷
קאים חד כרסייא⁸ וסליק לעילא מכל אינון

וכשאותו קול נשמע, כל תהום קורא לחברו
ואומר, חלק מימך ואכנס בך. זהו שכתוב
"תהום אל תהום קורא לקול צנוריק".

תחת אלה שלש מאות (וששים) ושמונים
(וחמשה) גידים, מהם לבנים ומהם שחורים
ומהם אדומים, נכללו זה בזה ונעשו צבע
אחד. אותם גידים נרקמו בשבע עשרה
רשתות, וכל אחת נקראת רשת גידים.
(התקיימו) נרקמו זה בזה ויורדים בתחתית
התהום, תחת אלה עומדות שתי רשתות
כמראה הברזל, ושתי רשתות אחרות
כמראה הנחשת. שני כסאות עומדים
עליהם, אחד מימין ואחד משמאל.

כל אותן רשתות מתחברות כאחד, ומים
יורדים מאותם צנורות ונכנסים ברשתות
האלה. אותם שני כסאות, אחד כסא של
רקיע שחור, ואחד כסא של רקיע תחש, שני
הכסאות הללו כשהם עולים, עולים (באחד)
באותו כסא של הרקיע השחור, וכשיורדים
יורדים באותו כסא של רקיע התחש. שני
הכסאות הללו, אחד מימין ואחד משמאל.
ואותו כסא של הרקיע השחור מימין, ואותו
כסא של רקיע התחש משמאל.

כשעולים בכסא של הרקיע השחור,
מנמך הכסא של רקיע שמאל, ויורדים בו,
מתגלגלים הכסאות אחד באחד, (יורדים
ולוקחים) לוקחים כל אותן הרשתות
בתוכם ומכניסים אותם לתחתית התהום
התחתונה, ועומד כסא אחד ועולה למעלה
מכל אותם התהומות, ועומד כסא אחר
למטה של כל התהומות, בין שני כסאות
אלו מתגלגלים כל אותם תהומות, וכל
אותם צנורות ננעצו בין שני הכסאות הללו.

¹ עי' אריכות בזוהר הרקיע.

² צינורות קטנים מתפשטים לכל צד זולת צינורות הגדולים שבאצי' ומבשרי אחזה אלוה שכמו שיש
באדם גידים קטנים וגדולים (ד"א).

³ רקיע שיש לו גוון תחש אשר תרגומו ססגונא ששש ומתפאר בגוונין הרבה שלו (ד"א).

⁴ העליה דרך בה שההתעוררות עולה ממטה למעלה מהמלכות דרך הוד (אור יקר).

⁵ שהוא הנצח והוא יורד להמשיך השפע כדפי' ומתגלגלן כורסוון שהם נו"ה חד בחד בסוד המזגת השפע
בהם (אור יקר).

⁶ הם היסוד שהוא הגיד והיסוד לגבי היחוד בין נו"ה להשפיע למלכות וכו' ורשתין אלו יראה האדם ממש
כמותם אפילו בבהמות רשתות לבנות שדרך במ נמשך הזרע וכו' וכולם שופכים ל' י האמה הנכנסת לתוך
בטן המלאה (אור יקר).

⁷ מלכות שהוא תהום שביעי בבחינה אחרונה. ואמר "ועאלין לון" ממש כענין כניסת הגיד בתוך הרח"ם
(אור יקר).

⁸ בינה (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

תהומי¹ וקאים כרסייא אחרא לתתא² דכל תהומי בין תרין כרסון אלין מתגלגלין כל אינון תהומי וכל אינון צנורין³ אתנעצו בין תרין כרסון אלין

שבעין וחמש (נהורין) צנורין⁴ אינון שבעה אינון עלאי⁵ דכלא וכל אינון אחרנין אחידן בהו וכלהו נעיצי בגלגלוי דהאי כרסייא⁶ בסטרא דא [ונעיציין בגלגלוי דהאי כרסייא בסטרא דא] בהון מיי¹⁹² סלקין ונחתין⁷ אינון דנחתין כראן בתהומי⁸ ובקעי לון אינון דסלקין עאלין באינון נוקבי אבנין⁹ וסלקין ומליין לשבע ימין¹⁰ עד כאן שבעה גווי נהורין ברזא¹¹ עלאה¹² שבעה נהורין¹³ אחרנין מתפלגין לשבעה ימים וימא חד כליל לון ההוא ימא חד איהו ימא עלאה דכלהו שבע ימין כלילין ביה

שבעה נהורין אלין¹⁴ עאלין לגו ההוא ימא ומחאן ליה (לימא לשבעין) [ליממא לשבעה] סטריין¹⁵ וכל סטרא וסטרא אתפלג לשבעה

שבעים וחמשה (אורות) צנורות הם, שבעה הם עליונים של הכל, וכל אותם אחרים אחוזים בהם, וכולם נעוצים בגלגלי הכסא הזה בצד הזה, ונעוצים בגלגלי הכסא הזה בצד הזה. בהם מים (בתהומות) עולים ויורדים. אותם שיוורדים כורים בתהומות ובוקעים. אותם שעולים נכנסים באותם נקבי האבנים, ועולים וממלאים לשבעת הימים. עד כאן שבעה צבעים של אורות בסוד עליון. שבעה אורות אחרים נחלקים לשבעה ימים, וים אחד כולל אותם. אותו הים האחד הוא ים העליון שכל שבעת הימים כלולים בו.

שבעה אורות הללו נכנסים לתוך אותו הים ומכים בו לים (לשבעים) לשבעה צדדים. וכל צד וצד נחלק לשבעה נחלים, ככתוב "והכהו לשבעה נחלים וגו'". וכל נחל ונחל נחלק לשבעה נהרות, וכל נהר ונהר נחלק לשבע דרכים, וכל דרך ודרך נחלקת

- ¹ היא עולה על כל הספירות שכן אימא רביעא על בנין והיינו ה' עילאה מצד מעלה לר"ק (אור יקר).
- ² מלכות ה' תתאה למטה משה קצוות, ור"ק הם סוד ר' בין ב' הה"ן וזהו שאמר דכל תהומי וכו' ואומר מתגלגלן היינו סוד הקף ר"ק פעמים יונק וגובר חסד פעמים יונק וגובר גבורה וכן כולם והיינו גלגולם (אור יקר).
- ³ היינו ממש בחינתם בתוך הבינה ובחינתם בתוך המלכות דהיינו אתנעיצו שהם נעוצים בתוכם ואפשר אתנעיצו לשון בקיעה כענין חריצין ונעיציין והכוונה בקוע אורם ושפעם בין תרין כורסון מלמעלה לקבל ולמטה להשפיע וגם כן לקבל מלמטה ההתעוררות והלשפיע למטה השפע ולקבל מלמעלה השפע ולהרות שם ההתעוררות התחתון (אור יקר).
- ⁴ הם מציאות ז' ספירות (אור יקר).
- ⁵ שהם ראשים עיקריים בז"ס והשאר כלולים בהם כדפי' וזהו שאמר וכל אינון אחרנין אחידן בהו (אור יקר).
- ⁶ הם בחי' שבמלכות ובחי' שבבינה שהם בית מנוחתם באותם הבחינות לקבל ולהשפיע (אור יקר).
- ⁷ עולים ההתעוררותם ויורדים בשפעם (אור יקר).
- ⁸ חופרים בתהומות (ד"א).
- ⁹ לקבל מאותם בחינות שבע אותיות כדפי' לעיל (אור יקר).
- ¹⁰ הם ז' ספירות למטה שהם נעשים צנורין לספירות התחתונות (אור יקר).
- ¹¹ ע"כ (ד"א).
- ¹² במציאות הבינה למעלה בשתוף החכמה (אור יקר).
- ¹³ היינו התפשטות ז' מאורות מאור עליון להתפשט בז' ספירות שהם מתפשטות מהבינה והבינה י"ם והספירות מתפשטות ממנה ימים כמותה וזהו שאמר שבעה ימים וימא חד שהיא הבינה כליל לון ומפני שגם המלכות י"ם למטה כוללת ז' ימים הוצרך לפרש כי י"ם זה דקאמרן היא הבינה למעלה מהם ובחינתה על הספירות נקראת י"ם והיא כלולה מהם שכלם כלולות בה וזהו שאמר ההוא ימא חד אינה למטה מהם אלא למעלה מכולם ועם כ"ז כולהו ימין כלילו בה (אור יקר).
- ¹⁴ היינו בסוד קו המדה ואור עצמות המתפשט מכתר וחכמה הוא הנותן כח בבינה להאציל הספירות והיינו מחאן ליה לימא דקא מפרש ואזיל (אור יקר).
- ¹⁵ הם ז"ס שבה בעצמה, שבע סטריין דילה (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

נחלין¹ כדכתיב (ישעיה יא טו) והכהו² לשבעה נחלים וגו'³ וכל נחלא ונחלא אתפלג לשבעה נהרין וכל נהרא ונהרא אתפלג לשבעה ארחין וכל אורחא ואורחא אתפלג לשבעה שבילין וכל מימיו דימא כלהון עאלין לגוייהו

שבעה נהורין סלקין ונחתין לשבעה סטרין שבעה נהורין עלאין עאלין לגו ימא שיתא אינון ומחד עלאה נפקי כמה דנטיל ימא הכי פליג מימיו לכל אינון ימין לכל אינון נהרין⁴ חד תנינא לתתא בסטר שמאלא שאט בכל אינון נהרין אתי בסטר קשקשוי כלהון תקיפין כפרזלא ומטי לשאבא ושאיב אתרה וכל [אינון] נהורין אתחשכן קמיה פומיה ולישניה מלהטא אשא [חדוד >ד< לישניה] חדוד לישניה כחרבא תקיפא⁵ עד דמטי למיעל למקדשא גו ימא וכדין סאיב מקדשא ואתחשכן נהורין ונהורין עלאין סלקין מן ימא כדין ימא מתפלגין מימיו בסטר שמאלא וימא קאפי⁶ ולא נגדין מימיו

ועל דא רזא דמלה כמה דכתיב (בראשית ג א) והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יהו"ה אלהים רזא דחויא בישא נחית מתתא לעילא [נ"א מעילא לתתא] והוא שאט על אפי מיין מרירן ונחית לאפתי לתתא עד דיפלון גו רשתין⁷ האי חויא היא מותא דעלמא והוא עאל במעו⁸ דסתים דבר נש הוא לסטר שמאלא ואית חויא אחרא דחיי⁹ בסטר ימינא תרוייהו אזלי עמיה דבר נש כמה דאוקמוה

מכל חית השדה דהא כל שאר חיון¹⁰ דחקלא לית בהו חכים לאבאשא כהאי בנין דאיהו וזהמא דדהבא ווי למאן דאתמשיך אבתריה דאיהו גרים ליה מותא ולכל דאתיין אבתריה והא אוקמוה אדם אתמשיך אבתריה לתתא

לשבעה שבילים, וכל מימי הים כולם נכנסים לתוכם.

שבעה אורות עולים ויורדים לשבעה צדדים. שבעה אורות עליונים נכנסים לתוך הים. ששה הם ומעליון אחד יוצאים. כמו שנוטל הים, כך מחלק מימיו לכל אותם ימים, לכל אותם נהרות, ותנין אחד למטה בצד שמאל שט בכל אותם נהרות, בא בצד קשקשיו, כולם חזקים כברזל, ומגיע לשאוב, ושואב מקומה. וכל אותם האורות נחשכים לפניו. פיו ולשונו לוחטים אש, (חוד לשונו) לשונו חדה כחרב חזקה, עד שמגיע להיכנס למקדש לתוך הים, ואז מטמא את המקדש והאורות נחשכים, ואורות עליונים עולים מהים, ואז נחלקים מימי הים בצד שמאל, והים קופא ומימיו לא זורמים.

ועל זה סוד הדבר, כמו שכתוב "והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה ה' אלהים". סוד הנחש הרע יורד מלמטה למעלה (מלמעלה למטה), והוא שט על פני המים המרירים, ויורד לפתות למטה עד שיפלו לתוך רשתו. הנחש הזה הוא מות שבעולם, והוא נכנס במעיו הסתומים של האדם, הוא לצד שמאל. ויש נחש אחר של החיים בצד ימין. שניהם הולכים עם האדם כמו שבארנוה.

"מכל חית השדה", שהרי כל שאר חיות השדה אין בהם חכם להרע כמו זה, משום שהוא זוהמת הזהב. אוי למי שנמשך אחריו, שהוא גורם לו מות ולכל מי שבא אחריו. והרי בארנוה. אדם נמשך אחריו למטה

¹ הם התפשטותם לחוץ כל א' מהם כלולה מז' שהם נחלים ות"ת שהוא נחל נובע מבית ה' יוצא (אור יקר).

² שמות רמב ע"ב (הערת הזוהר).

³ לפי החשבון הרי הם מ"ט נחלים גשם נהרות ואלפים ות"א ארחות ו"ו אלפים תת"ז שבילין. א"מ (נ"א).

⁴ הוא המקטרג הגדול שעליו נאמר והרג את התנין אשר בים וארא כז ע"ב (ד"א).

⁵ חדוד לשונו כחרב חדה וחזק (ד"א).

⁶ והים נקרב ונקפא מלשון קפאו תהומות לעיל כט ע"ב (ד"א).

⁷ התאוה הגשמית (רח"ו).

⁸ תוך גופו ממש מעורר תאות הנשמה בתוך הגוף כך היצר הרע בתוך גופו (רח"ו). שהיצה"ר נכנס ומתעלם במעיי הסתום של בנ"א להסיתו כדי שיפול ברשתו אשר טמן לו (ד"א).

⁹ יצר הטוב (רח"ו).

¹⁰ הם כחות אחרות שבהם תחת המלכות הנק' שדה (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

ונחית למנדע בכל מה דלתתא¹ כמה דנחית הכי אתמשיך רעותיה וארהוי אבתרייהו עד דמטיין להאי הויא וחמו תיאובתיה דעלמא² ושמו אורחוי באתר דא כדין קם³ ואתמשיך איהו אבתרייהו דאדם ואתתיה ואתדבק בהו וגרים להו מותא ובכל דרי דאתו אבתריה עד דמטו ישראל לטורא דסיני לא פסק זוהמא דיליה מעלמא והא אתמר כיון דחטו ואתדבקו באילנא דשריא ביה מותא לתתא

מה כתיב (בראשית ג ח) וישמעו את קול יהו"ה אלהי"ם מתהלך בגן מהלך⁴ אין כתיב כאן אלא מתהלך⁵ תא חזי עד לא חטא אדם⁶ הוה סליק וקאים בחכמה דנהירו עלאה⁷ ולא הוה מתפרש מאילנא דחיי⁸ כיון דאסגי תיאובתא למנדע ולנחתא לתתא אתמשיך אבתרייהו עד דאתפרש מאילנא דחיי וידע רע ושבק טוב ועל דא כתיב (תהלים ה ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך

נב/ב

רע מאן דאתמשיך בתר רע לית ליה דירה עם אילנא דחיי ועד לא חטאו הוו שמעיין קלא מלעילא והוו ידעי חכמתא עלאה⁹ וקיימי בקיומא דזיהרא עלאה¹⁰ ולא דחלי כיון דחטאו [אפילו] (אפיקו) קלא [דלתתא לא] הווי¹⁰³ יכלין למיקם ביה

כנוונא דא עד לא חבו ישראל¹¹ בשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני אתעבר מנייהו זוהמא דהאי הויא¹² דהא כדין בטול יצר הרע

ויורד לדעת בכל מה שלמטה, כמו שיורד, כך נמשך רצונו ודרכו אחריהם, עד שמגיעים לנחש הזה, ורואים תאות העולם ודרכיו שטים במקום זה, אז קם, והוא נמשך אחר אדם ואשתו ונדבק בהם, וגרם להם מות ולכל הדורות שבאו אחריו, עד שהגיעו ישראל להר סיני, לא פסקה זוהמתו מהעולם, והרי נתבאר, כיון שחטאו ונדבקו בעץ ששורה בו מות למטה.

מה כתוב, "וישמעו את קול ה' אלהים מתהלך בגן". לא כתוב כאן מהלך אלא "מתהלך". בא וראה, טרם שאדם חטא היה עולה ועומד בחכמת האור העליון, ולא היה נפרד מעץ החיים. כיון שהגדיל תאותו לדעת ולרדת למטה, נמשך אחריהם עד שנפרד מעץ החיים, וידע רע ועזב הטוב. ועל זה כתוב "כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך

רע". מי שנמשך אחר רע, אין לו דירה עם עץ החיים. ועד שלא חטאו, היו שומעים קול מלמעלה והיו יודעים חכמה עליונה ועומדים בקיום של זהר העליון ולא פוחדים. כיון שחטאו, אפילו קול שלמטה לא יכלו לעמוד בו.

כדוגמא זו, טרם שחטאו ישראל בשעה שעמדו ישראל על הר סיני נתבטלה מהם זוהמת הנחש הזה, שהרי אז ביטול יצר הרע

¹ רצה לחקור דרכי החיצונים וכניסתו במדרגתם (ולזה) [ולא] ראה שהיה מטמא עצמו בהן כי זה דרכן (רח"ו).

² כי קודם לו יש קליפ' אחרים שאין להם שליט' בתאות הגשמיות כזה (רח"ו).

³ הבא לטמא פותחין לו להכי גם לפותחה עד שהוא הקיף אותם תחלה (רח"ו).

⁴ ת"ת (רח"ו).

⁵ מלכות (רח"ו). פי' שהת' כינוי אל הנקבה שהיא מלכות (מ"מ). מתהלך שאחזו בקליפה שבה שורה המיתה (ד"א). וי"ב האריך וכ' מתהלך כו' שמפעיל עוד הליכה יתר על הראשונה מתהלך גי' מלכות עם הכולל (נ"א). מכאן עד מההוא גוונא ממש שבסוף דף נג תמצאהו כפול בכי תשא קצג ע"ב ועי' לקמן ע"א (ד"א).

⁶ עי' עוד נח עה ע"ב, תולדות קלט ע"ג וקמ ע"ג ואמור קז ע"א, שעומק החטא דעץ הדעת הוא במה שנכנס להסתכל בעניני הקלי' (דע"ה ח"ב פא ע"ג), ועי' לקמן רנח ע"א. אדה"ר נכנס לנסיון שלא ברשות, אלא מדעתו וחפצו ורצונו (דע"ה ח"ב פג ע"ד).

⁷ אבא (מ"מ).

⁸ ז"א (מ"מ).

⁹ אבא (מ"מ).

¹⁰ בינה (מ"מ).

¹¹ כי תשא קצב (ד"א).

¹² אז היה גילוי באספקלריא המאירה, אם כי כל ראייה בו אינה באה אלא על ידי התלבשות באספקלריא שאינה מאירה (כללים ח"ב ח ע"ב).

זהר פרשת בראשית

היה מהעולם ודחו אותו מהם, ואז נאחזו בעץ החיים, ועלו למעלה ולא ירדו למטה. אז היו יודעים ורואים אספקלריות עליונות, והאירו עיניהם ושמחים לדעת ולשמוע. ואז חגר להם הקדוש ברוך הוא חגורות של אותיות של שמו הקדוש, שלא יוכל לשלוט עליהם הנחש הזה ולא יטמא אותם כמו קודם. כיון שחטאו בעגל, בטלו מהם כל אותן דרגות ואורות עליונים, ובטלו מהם אותן חגורות מזוינות שהתעטרו מהשם העליון הקדוש, והמשיכו עליהם נחש הרע כמו מקדם, וגרמו מות לכל העולם. ואחר כך מה כתוב, "וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו".

היה מעלמא¹ ודחו ליה מנייהו וכדין אתאחידו באילנא דחיי וסלקו לעילא ולא נחתו לתתא כדין הוו ידעין וחמאן אספקלריאן עלאינ² ואתנהרין עינייהו וחדאן למנדע ולמשמע וכדין חגר לון קב"ה חגורין דאתוון³ דשמיה קדישא דלא ייכול לשלטאה עלייהו⁴ האי חויא ולא יסאב לון בקדמיתא כיון דחטאו בעגל אתעבר מנייהו כל אינון דרגין ונהורין עלאינ ואתעברו מנייהו אינון חגירו מזוינין [דאתעטרי משמא עלאה קדישא] (דעטרוי שמוי עלאה) ואמשיכו עלייהו חויא בישא כמלקדמין וגרמו מותא לכל עלמא ולבתר מה כתיב (שמות לד ל) וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו

תא חזי מה כתיב בקדמיתא (שם יד לא) וירא ישראל את ה' הגדולה⁵ וכלהו חמאן זהרין עלאינ ומתנהרין באספקלריא דנהרא⁶ דכתיב (שם כ טו) וכל העם רואים את הקולות ועל ימא הוו חמאן ולא דחלין דכתיב (שם טו ב) זה אלי ואנוהו לבתר דחטו פני הסרסור לא הוו יכלין למחמי דכתיב (שם לד ל) וייראו מגשת אליו⁷

בא וראה מה כתוב בתחלה, "וירא ישראל את ה' הגדולה", וכולם רואים אורות עליונים ומאירים באספקלריה שמאירה, שכתוב "וכל העם רואים את הקולות". ועל הים היו רואים ולא פוחדים, שכתוב "זה אלי ואנוהו". אחר שחטאו, פני

¹ משמע אילו לא חטאו לא היו יכולין להזדווג עם נשותיהם וצ"ע דא' הקב"ה שובו לכם לאלהיכם ועי' בפ' פינחס עמוד ת"ד קצת ישוב ע"ז. א"מ. והגיה שם נכדו דאמרו בזוהר נח אלמלא לא חטא אדם לא עביד תולדות כגוונא דא דיצה"ר אבל עביד מסטרא דרוח קדשא קדישין ע"ש ובהא ניחא עכ"ד. ואני בעניי אומר דהרי בע"ז דף ה' ע"א דחי לקרא דשובו לכם לשמחת עונה אלא דפריך עלה ומסיק דהוו מולדי. ועוד דבמדרש הנעלם וירא קט א' אומר והסירותי את לב האבן דמתבטל יצה"ר ובסוף קל"ז אמר והסירותי וגו' ונתתי לכם לב בשר לב להוצי' בשר ולא לדבר אחר והיינו ע"ד מ"ש בזוהר נח הנזכר ודו"ק כי קצרת. מא"ן (נ"א).

² ה' ספירות של הזכר (רח"ו).

³ חגורה של אותיות הקדושים (ד"א).

⁴ חקוקים מאותיות השם שלא ישלטו הקלי' (רח"ו).

⁵ אע"פ ש[עוד] לא נתקרבה אל הר סיני, ש[אז] פסקה זוהמן, אבל הכוונה להורות שירדו יותר ממה שהיו קודם קרבתם אל הר סיני (רח"ו).

⁶ עי' בבהג"א על תז"ח יח ע"א, ז"ל, דלא אנהיר סיהרא אספקלריא כו' - כי אין השגה לשום בריה רק בשכינה כידוע רק שמרע"ה אנהיר לה בדרגיה ועביד לה אספקלריא דנהרא, עכ"ל. דהיינו שכל הבריאה כולה אינה יכולה להשיג מאומה אלא ממידת המלכות בלבד. אמנם אם ישנם חילוקי מדרגות בין הברואים הדבר תלוי באם המלכות מאירה אם לאו, כלומר אם המלכות עומדת בזיווג עם ז"א אם לאו. ועי' בתז"ח לד ע"ג, תנא דמסייע ליסוד זה: כרובי עינא דפתחין וסגרין דבהון נהיר עמודא דאמצעייתא בבת עינא ואתקריאת מסטרה אספקלריא דנהרא וכד סתים עינא אתקריאת אספקלריא דלא נהרא, ע"כ. למימרא, שההבדל בין "נהרא" לבין "לא נהרא" הוא אם הנוק' בזיווג עם ז"א אם לאו. ועי' ת"ז פט ע"ב: מסטרא דיהו"ה אתקריאת אספקלריא דנהרא, וכד איהי אדנ"י בלא בעלה, אתקריאת אספקלריא דלא נהרא [תרגום: מצידו של הו"ה נקרא מראה המאירה, וכאשר היא אדנ"י בלא בעלה, נקראת מראה שאינה מאירה]. ח"ב קצד רע"א (לש"ו).

⁷ עי' דע"ה ח"ב מז ע"ד: והענין בביאור הוא כי הנה נודע הוא שכל הגילוי עתה דהשם הויה ב"ה אשר באצילות הוא רק בז"א, ובעולמות ב"ע הנה גילוי הוא רק ע"י שם אדני, וכנודע בענין הכתוב (שמות ג טו) זה שמי וזה זכרי. וכן סוד שם המפורש הוא עתה השם מ"ה בנקודות מוציא אותיותיו [חולם צירי קמץ צירי. ועי' ע"ח שער מד פרק א', שזהו ניקוד שם הו"ה דדעת דז"א, שכן כל אחד מהניקודים הללו הינם הניקוד העיקרי של ביטוי שם האות: יו"ד ניקודו חולם, ה"א ניקודו צירי, וי"ו ניקודו קמץ, וה"א אחרונה ניקודו צירי], שהוא במספר ס"ו [החשבון הוא כדלהלן: נקודת ניקוד חירק היא עצמה יו"ד אחת, וב' נקודות דניקוד

זהר פרשת בראשית

הסרסור לא היו יכולים לראות, שכתוב "ויראו מגשת אליו".

בא וראה מה כתוב בהם, "ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב", שבטלו מהם אותם כלי זיין (שהתחברו בהם נ"א שהתחגרו בה) בהר סיני כדי שלא ישלוט בהם אותו נחש רע. כיון שבטלו מהם מה כתוב, "ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה".

תא חזי מה כתיב בהו (שם לג ו) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב דאתעבר מנייהו אינון מזינין! (דאתחברו בהו) [דאתחגרו בה] בטורא דסיני בגין דלא ישלוט בהו ההוא הויא בישא כיון דאתעבר מנייהו מה כתיב (שם ז) ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה

אמר רבי אלעזר מאי האי קרא לגבי האי אלא כיון דידע משה [דאתעברו] (דיתעבר) מנייהו דישראל אינון זינין עלאין אמר הא ודאי מכאן ולהלאה הויא בישא ייתי לדיירא בינייהו ואי יקום מקדשא הכא בינייהו יסתאב מיד² ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה בגין דחמא משה דהא כדין ישלוט הויא בישא מה דלא הוה מקדמת דנא וקרא לו אהל מועד³ וכי לא הוה בקדמיתא אהל מועד אלא בקדמיתא אהל סתם השתא אהל מועד

מאי מועד רבי אלעזר אמר לטב ורבי אבא אמר לבישא⁴ רבי אלעזר אמר לטב מה מועד [ד]איהו יום חדוה דסיהרא דאתוספא ביה קדושה (מה מועד) לא שלמא ביה פנימותא אוף הכא קרא לה בשמא דא לאחזאה דהא אתרחיק (הויא) [מבינייהו] <אהל> מבינייהו ולא אתפגים ועל דא וקרא לו אהל מועד כתיב

ורבי אבא אמר לבישא דהא בקדמיתא הוה אהל סתם כמה דאת אמר (ישעיה לג כ) אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח והשתא אהל מועד⁵ בקדמיתא למיהב חיין ארוכין לעלמין דלא ישלוט בהו מותא מכאן ולהלאה אהל מועד כמה דאת אמר (איוב ל כג) ובית מועד לכל חי השתא

אמר רבי אלעזר, מה הפסוק הזה שייך לזה, אלא כיון שידע משה שבטלו מישראל אותם כלי זיין עליונים, אמר, הרי ודאי מכאן והלאה נחש רע יבא לדר ביניהם, ואם יקום כאן מקדש ביניהם, יטמא. מיד, "ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה", כי ראה משה שהרי אז ישלוט נחש רע מה שלא היה מקודם לזה. "וקרא לו אהל מועד", וכי לא היה בהתחלה אהל מועד, אלא בהתחלה אהל סתם, וכעת אהל מועד.

מה זה מועד, רבי אלעזר אמר לטוב, ורבי אבא אמר לרע. רבי אלעזר אמר לטוב, מה מועד שהוא יום שמחה של הלבנה שנתוספה בו קדושה, (מה מועד) לא שולטת בו חיסרון, גם כאן קרא לה בשם זה, להראות שהרי התרחק (נחש) אהל מביניהם ולא נפגם, ועל זה כתוב "וקרא לו אהל מועד".

ורבי אבא אמר לרע, שהרי בהתחלה היה אהל סתם, כמו שנאמר "אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח", ועכשיו אהל מועד. בהתחלה לתת חיים ארוכים לעולמים שלא ישלוט בהם מות, מכאן והלאה אהל מועד, כמו שנאמר "ובית מועד לכל חי". עכשיו נתן בו זמן וחיים קצובים לעולם. בהתחלה לא נפגם ועכשיו נפגם. בהתחלה חברותא

צירי הראשון הם ב' יוד"ן נוספים, הקמץ כלול מו' וי', ועוד ב' יוד"ם שבצרי האחרון, סה"כ ס"ו, וכו', וכמ"ש הגר"א בסוד (שמות לד לג) מסו"ה משה.

¹ עי' הגה"ה בבהגר"א בספד"צ ג ע"א: הג' מוחין הן ג' זיונין, והן כלי זיין להלחם בס"א, דבגדלות מסתלקין ומתכנעין הס"א. עי' לקמן סג ע"ב אור יקר על המילים "אינון לוחי קדמא".

² רלו ע"ב ד"א. בשבח ש"ח א' לחד לישנא דרש"י האהל ל' אור ועמ"ש רבינו האר"י זצ"ל בפ"י ישמח משה כו'. מא"ן (נ"א).

³ דמשמע לכתחילה קרא אותם כך ואז לטב ניחא אבל לבישא למה יקרא אותו כן לכתחילה ור' אבא מתרץ דלעולם לבישא ומה שקראו מועד להורות לישראל הפגם שפגמו [בהשורש] ישראל (בהשם ב"ה) (רח"ו). אהל מועד, והוא יסוד דהמלכות, שהוא נקרא נקודת ציון, ע' בע"ח (שער הארת המוחין פ"ה) (הקדו"ש פט ע"א).

⁴ עי' ח"ב קצד ע"א.

⁵ הנה ברחל יש מיעוט והגדלה, זמנין כך וזמנין כך. אבל בלאה הנקראת אהל בל יצען, כי תמיד היא נשארת בקומתה (ספר הליקוטים ישעיה לג).

זהר פרשת בראשית

וזווג של הלבנה בשמש שלא יסורו, עכשיו אהל מועד, הזווג שלהם מזמן לזמן. ולכן קרא לו אהל מועד מה שלא היה קדם.

אתייהיב ביה זמנא וחיינ קצובין¹ לעלמא בקדמיתא לא אתפגים והשתא אתפגים בקדמיתא חברותא וזוגא דסיהרא בשמשא דלא יעדון השתא אהל מועד זוגא דלהון מזמן לזמן ובניני כך וקרא לו אהל מועד מה דלא הוה קודם²

רבי שמעון הוה יתיב ליליא חד ולעי באורייתא והווי יתבי קמיה רבי יהודה ורבי יצחק ורבי יוסי אמר רבי יהודה הא כתיב (שם ו) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב וקאמרינן דגרמו מותא עליהו מההוא זמנא ולעילא³ ושליט בהו ההוא הויא בישא⁴ דאעדו ליה מנייהו בקדמיתא ישראל תינח יהושע דלא חטא (אעדי) [אתעדי] מניה⁵ ההוא זינא עלאה דקבל עמהון בטורא דסיני או לא נג/א

אי תימא דלא (אעדי) [אתעדי] מניה אי הכי אמאי מית כשאר בני נשא אי תימא דאתעדי מניה אמאי והא לא חטא דהא איהו עם משה הוה בשעתא דהבו ישראל ואי תימא דהא (לא קביל) ההוא עטרא בטורא דסיני כמה דקבילו ישראל אמאי פתח ואמר (תהלים יא ז) כי צדיק יהוה צדקות אהב ישר יחזו פנימו⁶ האי קרא אמרו ביה חברייא מאי דקאמרו אבל כי צדיק יהוה צדיק הוא ושמיה⁷ צדיק ובניני כך צדקות אהב ישר (ו) איהו ישר כמה דאת אמר (דברים לב ד) צדיק⁸ וישר⁹ ועל דא יחזו פנימו כל בני עלמא ויתקנו ארחהו למיהך בארחה מישר כדקא יאות

רבי שמעון היה יושב לילה אחד ועוסק בתורה, והיו יושבים לפניו רבי יהודה ורבי יצחק ורבי יוסי. אמר רבי יהודה, הרי כתוב "ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב", ואמרנו שגרמו מות עליהם מאותו זמן ומעלה, ושולט בהם אותו נחש רע שהסירו אותו מהם בתחלה. נניח ישראל, אבל יהושע שלא חטא, בטל (יתבטל) ממנו אותו כלי זיין עליון שקבל עמם בהר סיני או לא.

אם תאמר שלא בטל (יתבטל) ממנו, אם כך, למה מת כשאר בני אדם. אם תאמר שהוסר ממנו, למה, והרי לא חטא, שהרי הוא היה עם משה בשעה שחטאו ישראל. ואם תאמר (שהרי) שלא קבל אותה עטרה בהר סיני כמו שקיבלו ישראל, למה. פתח ואמר, "כי צדיק ה' צדקות אהב ישר יחזו פנימו". בפסוק זה אמרו החברים מה שאמרו, אבל "כי צדיק ה'", צדיק הוא ושמו צדיק, ולכן "צדקות אהב". "ישר הוא", ישר כמו שנאמר "צדיק וישר", ועל זה "יחזו פנימו" כל בני העולם, ויתקנו דרכיהם ללכת בדרך ישרה כראוי.

¹ חיים שיש לו קצבה כמ"ש ימי שנותינו בהם שבעים שנה (ד"א).

² כאן שייך אמר לו ר' אילעי זכאי קשוט שבשלח לך קסב ע"ב (הערת הזוהר).

³ כי היה ענין המיתה מכאן ואילך דבר מחודש מעתה שמה שקדם על חטא אדם הראשון כבר נתקן והוצרך לזה להקשות מיהושע שאם היינו אומרים שחזר הדבר לקדמותו לא הוה קשה מידי שהיינו אומרים שחזר הדבר אל קדמותו גם יהושע שלא חטא עתה כיון שמקודם היה תחת המיתה גם עתה הוא תחת המיתה כמו שהיה עם היותו שעתה לא גרם כיון שמקודם היה מכבר אמנם עתה שאנו אומרים שמה שהיה קודם נתקן ומה שקלקלו עתה גרמו מותא עלייהו מההוא זמנא ולעילא קשה שיהושע לא גרם (אור יקר).

⁴ כי עתה פסקו זוהמתן וא"כ המיתה דבר מחודש אצלם (רח"ו).

⁵ הוסר ממנו (ד"א).

⁶ ויקרא טו ע"א (ד"א).

⁷ ב' דברים: הא', צדיק הוא שיש כח בתפארת לפעול פעולת היסוד, וגם יתייחס לו שם זה ביסוד עצמו, וז"ש צדיק הוא בפעולתו וצדיק שמיה בכינויו (אור יקר).

⁸ יסוד (מ"מ).

⁹ מלכות (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

תא חזי כד דאין קב"ה עלמא¹ לא דן ליה אלא לפום רובין² דבני נשא³ ותו⁴ ותו⁵ חזי כד חב אדם באילנא דאכל מניה גרם לההוא אילנא דשרי ביה מותא לכל עלמא וגרים פנימו לאפרשא אתתא מבעלה⁴ וקאים חובא דפנימו דא בסיהרא⁵ עד דקיימו ישראל בטורא דסיני⁶ כיון [דקיימו] [דקאימו] ישראל בטורא דסיני אתעבר ההוא פנימו דסיהרא וקיימא לאנהרא תדיר⁷ כיון דחבו ישראל בעגלא תבת כמלקדמין סיהרא לאתפגמא ושלטא הוא בישא⁸ ואחיד בה ומשיך לה לגביה וכד ידע משה דחבו ישראל ואתעבר מנייהו אינון זיינין קדישין עלאין ידע ודאי דהא הוא אחיד בה בסיהרא לאמשכא לה לגביה ואתפגימת כדין אפיק לה לבר⁹ וכיון דקיימא לאתפגמא אע"ג דיהושע קאים בעטרא דזיינין דיליה¹⁰ כיון דפנימו שריא בה ואתהדרת כמה דאתפגימת בחובא דאדם לא יכיל בר נש

בא וראה, כשדן הקדוש ברוך הוא את העולם אינו דן אותו אלא לפי רב בני האדם. ועוד ראה, כשחטא אדם בעץ שאכל ממנו, גרם לאותו עץ ששורה בו המות לכל העולם, וגרם פגם להפריד אשה מבעלה, ועמד חטא הפגם הזה בלבנה עד שעמדו ישראל בהר סיני. כיון שעמדו ישראל בהר סיני, בטל אותו פגם הלבנה, ועמדה להאיר תמיד. כיון שחטאו ישראל בעגל, חזרה הלבנה להפגם כמו מקודם, ושלט הנחש הרע ואחז בה ומשך אותה אליו. וכשידע משה שחטאו ישראל והוסר מהם אותם כלי זיין קדושים עליונים, ידע ודאי שהרי הנחש אחז בלבנה להמשיכה אליו ונפגמה, ואז הוציא אותה החוצה. וכיון שעמדה להפגם, אף על גב שיהושע עמד בעטרה של כלי הזיין שלו, כיון שהפגם שרה בה וחזרה כמו שנפגמה בחטא של אדם, לא יכול אדם להתקיים, פרט למשה שהיה שולט בה, ומותו היה בצד אחר עליון.

¹ כל העולם כולו דרך כלל (אור יקר).

² אף אם יהיו קצת צדיקים גמורים אם אינם רוב העולם הם נענשים בכללם והיינו שנענש יהושע למיתה עם ישראל אף אם היה צדיק גמור בעון העגל (אור יקר). וא"כ אע"פ שיהושע לא חטא נידון אחר הרוב (רח"ו).

³ כי שאר מינים אינם חשובים, וראיה מאדם שהוא היה רוב בני אדם ונענשו למיתה כולם בסיבתו, וזה שאמר "ות"ח וכו' לכל עלמא" אף שאר מינים (אור יקר).

⁴ לפעמים, פעמים מלאה פעמים חסרה (אור יקר, רח"ו).

⁵ כי אל הת"ת לא נמשך מזה לו פגם, עם היות שיש לו שלימות ביחוד המלכות עמו, עכ"ז פגם ממש אין לו, וזה טעם שקרן עור פני משה כדמסיק לקמן (אור יקר).

⁶ כי אז האיר החכמה ונתקן עון אדה"ר. י"ב. ואפשר לרמוז בפ' עם נבל ולא חכם שמלבד שלא זכו להארת חכמה בעצם גם פגמו ובמקום הארת ה' ש"ב ול"ב נתיבות הפכום נבל שהוא גי' חסיד חסד עם יו"ד חכמה והם במקום חסיד פגמו ונעשה נבל ובמקום להיות כמשה ענו כר"ת "עם" "נבל" "ולא" נעשו אלם כס"ת (מא"ן) (נ"א).

⁷ ולא לעתים כמו שהיתה מקודם (אור יקר).

⁸ הם ב' דברים: הא', פגימתה על ידי י"ד מלאה, וי"ד חסרה. והב', ושלטא חויה בשיא וכו', וכאשר אפיק לה לבר מרע"ה לא תיקן פגימתה אלא שלא ישלוט בה הנחש ולפיכך נפגמה כדמפרש ואזיל. ועכ"ז משה אפיק לה לבר כדמסיק, וכיון דקיימא לאתפגמא, שלא נתקן ע"י מה שהסירה מהמחנה כדפי', לא יכיל בר נש לאתקיימא, שהרי אורו של יהושע מהמלכות וכיון שהיא נפגמה בעון רוב העולם גם אורו של יהושע נפגם, והיינו סוד בני ישראל ערבים זה לזה, שהרשע שבדור פוגם גם הצדיקים שבאותו הדור בערך מה שנשמתם כלולה במקור העליון מכל הנשמות (אור יקר). הלבנה ואחיזה לקלי' (רח"ו).

⁹ ולא תיקון רק שלא יתאחזו בו הקליפות (רח"ו).

¹⁰ כי לא נתקן בזה חסרון הלבנה (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

לאתקיימא בר משה¹ דהוה שליט בה² ומותיה
הוה בסטרא³ אחרא⁴ <עלאה>

ועל דא [לא] הוה רשו [בה לקיימא] ליהושע
(לקיימא) תדיר ולא לאחרא⁵ ועל כך אהל מועד
קרי ליה (אהל) דהא שריא ביה זמן קציב לכל
עלמא⁶ ועל דא רזא דמלה אית ימינא לעילא⁷
ואית ימינא לתתא⁸ אית שמאלא לעילא⁹ ואית
שמאלא לתתא¹⁰ (ו) אית ימינא לעילא בקדושה
עלאה ואית ימינא לתתא דאיהו בסטרא אחרא¹¹
(ו) אית שמאלא לעילא¹² בקדושה עלאה
לאתערא רחימותא לאתקשרא סיהרא¹³ באתר
קדישא¹⁴ לעילא לאתנהרא ואית שמאלא
לתתא¹⁵ דאפרישא¹⁶ רחימותא דלעילא ואפרישא
לה מלאנהרא בשמשא ולא תקרבא בהדיה ודא
הוא סטרא דחויא בישא דכד שמאלא דא
דלתתא אתערת כדן משיך לה לסיהרא¹⁷
ואפרישא לה מלעילא ואתחשבת נהורא (ה)
ואתדבכת (נהורא) בחויא בישא¹⁸ וכדן שאיבת
מותא לתתא לכלא [ואתדבכת] (דאתדבכת)
בחויא ואתרחקת מאילנא דחייא ועל דא גרים

ועל זה לא היה רשות בה לקיים ליהושע
לתמיד וכן לא אחר. ועל כך אהל מועד
קראו לו, אהל, שהרי שורה בו זמן קצוב
לכל העולם. ועל זה סוד הדבר, יש ימין
למעלה ויש ימין למטה, יש שמאל למעלה
ויש שמאל למטה. יש ימין למעלה בקדושה
עליונה, ויש ימין למטה שהוא בצד האחר.
יש שמאל למעלה בקדושה עליונה לעורר
אהבה לקשר את הלבנה במקום קדוש
למעלה להאיר, ויש שמאל למטה שמפריד
אהבה שלמעלה, ומפריד אותה מלהאיר
בשמש ולהתקרב אליו, וזהו צד של הנחש
הרע. כאשר שמאל הזה שלמטה מתעורר,
אז מושך את הלבנה ומפריד אותה
למעלה, ונחשך אורה ונדבכת בנחש הרע,
ואז שואבת מות למטה לכל, ונדבכת בנחש
ומתרחקת מעץ החיים. ועל זה גרם מות
לכל העולם, וזהו שאז נטמא המקדש עד
זמן קצוב שנתקנה הלבנה ושבה להאיר,
וזהו אהל מועד.

¹ שהיה בסוד ת"ת ולא נפגם (רח"ו).

² שהיה באספקלריא המאירה ואדרבה הוא מאיר בשכינה לא מקבל אורו ממנה אלא מהת"ת המאירה (אור יקר). ופי' שכל אדם שהוא אחוז במלכות נפגם, אבל משה הוא בז"א ולא הגיע לו הפגם ח"ו (מ"מ). (פי' בצד אחר סתום שלא גילה כאן. א"מ) (נ"א). שחזרו לחטא אדה"ר וכפרו בתורת משה ובמדתו שהוא סוד אבא בהיותו בדעת ז"א ואם מקס"ו (ריבוע ס"ג). תסיר השורש ס"ג ישאר עגל ובמילוי עי"ן גימ"ל למ"ד גימטריא טו"ב ר"ע שחזרו לחטא אדה"ר. (יב) (וזה רמז קס"ו תיבות בהלל ועיין מנות הלוי דף ק"ח והאר"י (מא"ן) (נ"א).

³ שאע"פ שלא יש שליטת מיתה בעץ חיים כפי בחי' המדרגה שלו היה רק פגם מי מריבה (רח"ו).

⁴ מטעם מי מריבה שהיה מגיע אל מקומו בסבה ידוע, עם היות שאין מיתה למעלה שהוא עדן החיים (אור יקר).

⁵ עם היות שכל שבט לוי לא חטאו (אור יקר).

⁶ פי' ר"ש ס"ל כר' אבא דלעיל (נב ע"ב) דדריש אוהל מועד לביש (מ"מ).

⁷ חסד (רח"ו). פי' בקדושה יש ימין ושמאל שהם חסד וגבורה, וכן בקליפה יש ימין ושמאל שהם ח"ג כי גם זה לעומת זה עשה האלקים (מ"מ).

⁸ ישמעאל (רח"ו).

⁹ גבורה (רח"ו).

¹⁰ עשו (רח"ו).

¹¹ פי' היא לילית והיא אחוזה בשמאל כי נוק' משמאל אתקשרת (מ"מ).

¹² שמאלו תחת לראשי (רח"ו).

¹³ לקמן סד ע"א ואחרי מות עד ע"א ועי' פרשת בלק קצו ע"א (לש"ו).

¹⁴ כל גילויה למטה הוא לפי ערך יחודה למעלה, ודבר זה תלוי במעשה התחתונים ועי' עוד נח ע"ד ואחרי מות עד ע"א (דע"ה ח"ב קנה ע"ג).

¹⁵ כלומר, יש שליטה לחיצונים העולים ומתקרבים לינק וגורמים פירוד (דע"ה ח"ב קנז ע"ב).

¹⁶ שור המועד (רח"ו).

¹⁷ היינו מצד הדין (רח"ו).

¹⁸ לקבל דינין להשפיע לקליפות (רח"ו). ויקהל קצה ע"ב רג ע"ב ואחרי מות עט ע"א ועי' במאמרי רשב"י באד"ר לא ע"ג [מ ע"ג] (לש"ו).

זהר פרשת בראשית

מותא לכל עלמא¹ ודא הוא דכדין אסתאבת
מקדשא² עד זמן קציב³ דאתקנת סיהרא ותבת
לאנהרא ודא הוא אהל מועד

ועל דא יהושע לא מית אלא⁴ בעיטא של נחש
דא דקריב ופנים משכנא כדקדמיתא ודא הוא
רזא דכתיב (שמות לג יא) ויהושע בן נון נער לא
ימיש מתוך האהל [ד]אע"ג דאיהו נער לתתא⁵
לקבלא נהורא לא ימיש מתוך האהל כמה
דאתפגים דא הכי נמי אתפגים דא אע"ג דזיינא
קדישא הוה ליה כיון דאתפגים [סיהרא] הכי הוא
ודאי לא אשתזיב בלחודוי מניה מההוא גוונא
ממש⁶

תא חזי כנוונא דא כיון דחב אדם נטל קב"ה
מניה אינון זייני אתוון נהירין קדישין דאעטר ליה
קב"ה וכדין דחלו וידעו דהא אתפשטו מנייהו
הה"ד (בראשית ג ז) וידעו כי ערומים הם
בקדמיתא הוו מתלבשין באינון כתרי יקר מזיינין
דאינון חירו מכלא כיון דחבו אתפשטו מנייהו
וכדין ידעו דהא מותא קרי לון וידעו דאתפשטו
מחירו דכלא וגרמו מותא לון ולכל עלמא

נ/ב

ויתפרו עלה תאנה⁷ (בראשית ג ז) הא
אוקימנא⁸ דאוליפו כל זייני חרשין וקוסמין
ואחידו בהאי דלתתא⁹ כמה דאתמר <וההיא >
(בההיא) שעתא אתגרע זקיפו¹⁰ וקומה דאדם

ועל זה יהושע לא מת אלא בעטיו של
הנחש הזה שקרב ופגם את המקדש כמו
קודם. וזהו סוד הכתוב "ויהושע בן נון נער
לא ימיש מתוך האהל". שאף על גב שהוא
נער למטה לקבל אור, לא ימיש מתוך
האהל. כמו שנפגם זה, כך גם נפגם זה, אף
על גב שכלי זיין קדוש היה לו. כיון שנפגמה
הלבנה, כך הוא ודאי לא נצל לבדו ממנו
מאותו גוון ממש.

בא וראה, כדוגמא זו, כיון שחטא אדם,
נטל הקדוש ברוך הוא ממנו אותם כלי זיין,
אותיות מאירות קדושות שעטר אותו
הקדוש ברוך הוא, ואז פחדו, וידעו שהרי
התפשטו מהם. זהו שכתוב "וידעו כי
עירומים הם". בהתחלה היו מתלבשים
באותם כתרי כבוד מזוינים, שהם חירות
מהכל, כיון שחטאו התפשטו מהם, ואז
ידעו שהרי המות קורא להם, וידעו
שהפשיטו מחירות הכל, וגרמו מות להם
ולכל העולם.

"ויתפרו עלה תאנה". הרי פרשנו שלמדו
כל מיני כשפים וקסמים ואחזו בזה
שלמטה, כמו שנתבאר. ואותה שעה נגרעה
הזקיפות וקומת האדם מאה אמות, ואז
נעשה פירוד, ועמד אדם בדין והתקללה
הארץ, והרי בארנו.

¹ לצדיקים ולרשעים שכיון שניתן רשות למשחית לחבל אינו מבחין בין טוב וכו' (רח"ו).
² הסתכלות בשכינה בזמן שאינו ראוי לתיקון גורם יחוד ע"י צירוף סיגי הקלי' והוא עצם החטא של
להכניס צלם בהיכל (דע"ה ח"ב פח ע"ג).
³ שהדין נפעל או עד ר"ח ומועדים ומעשה המשכן ומעשה המקדש (רח"ו).
⁴ בקולמוס שנכתב בו המות כמו עט סופר. וי"מ בעצה שנתן הנחש הקדמוני לחוה ליגע ולאכול מעץ
הדעת טוב ורע ונתפתה אדם על ידה ועל ידו נגזר מיתה לכל בני העולם ומאותו קנס המיתה מת יהושע ולא
בחטאו כי לא היה לו חטא כלל ועיין נז ע"ב ועיטא דנחש דא דקתני הכי דייקא (ד"א).
⁵ פי' אע"פ שיהושע זכה למדריגת מט"ט ויעלה על הדעת שלא נפגם אע"פ כן לא ימיש מתוך האוהל,
שנפגם כמו האוהל (מ"מ).
⁶ ע"כ (ד"א).
⁷ תאנה ודאי פגיה הם פרי האילן שהם קדושין כחות טהורים שבו, עלי תאנה הם עלים שאין בהם תועלת
אלא קליפה ושומרו לפרי (אור יקר).
⁸ הרי בארנו (ד"א). לו ע"ב (הערת הזוהר).
⁹ מלכות (אור יקר).
¹⁰ שאין זה מעונש דינו אלא מה שהוריד עצמו למטה מאיליו (אור יקר). נתמעט קומתו של אדם (ד"א).

זהר פרשת בראשית

מאה אמינ¹ וכדין אתעביד פרודא² וקאים אדם
בדינא³ ואתלטיא ארעא⁴ והא אוקימנא

ויגרש את האדם⁵ (בראשית ג כד) א"ר אלעזר
לא ידענא מאן עביד תרוכין⁶ למאן אי קב"ה עבד
תרוכין לאדם אי לא אבל מלה אתהפיך ויגרש
את א"ת⁷ דייקא ומאן גרש את האדם האדם ודאי
גרש את ובנין דא כתיב (שם כג) וישלחו יהו"ה
אלהי"ם מג"ע אמאי וישלחו בנין דגרש אדם
את כדקאמרן וישכנ⁸ איהו אשרי לון באתר דא
דאיהו גרים [ו]סתים אורחין ושבילין ואשרי דינין
על עלמא ואמשיך לווטין מההוא יומא ולעילא

ואת להט החרב המתהפכת (שם כד) כל אינון
דשריין בקוופי דינין⁹ על עלמא דמתהפכין¹⁰
לגוונין סגיאיין בנין לאתפרעא מעלמא לזמנין
גוברין לזמנין נשיין¹¹ לזמנין אשא מלהטא ולזמנין
רוחין דלית מאן דקאים בהו¹² וכל דא לשמור את
דרך עין החיים דלא יוסיפון לאבאשא¹³
כקדמיתא להט החרב אלין [דמלהטין]
(דמלהטא)¹⁴ אשא וקוסטירין על ראשיהון

"ויגרש את האדם". אמר רבי אלעזר, לא
ידעתי מי עשה גרושין למי, אם הקדוש
ברוך הוא עשה גרושין לאדם אם לא. אבל
הדבר התהפך, ויגרש את, א"ת דווקא. ומי
גרש את, האדם, האדם ודאי גרש את, ולכן
כתוב "וישלחו ה' אלהים מגן עדן". למה
"וישלחו", משום שגרש אדם "את", כפי
שבארנו. "וישכנ", הוא השרה אותם במקום
זה, שהוא גרם וסתם דרכים ושבילים,
והשרה דינים על העולם, והמשיך קללות
מאותו יום ומעלה.

"ואת להט החרב המתהפכת". כל אלו
השרויים בזורקי הדינים על העולם,
שמתהפכים לצבעים רבים כדי להיפרע
מהעולם. [והם] לפעמים אנשים ולפעמים
נשים, לפעמים אש לוחטת ולפעמים רוחות
שאינן מי שיעמוד בהם. וכל זה לשמור את
דרך עין החיים שלא יוסיפו להרע כמקדם.
"להט החרב", אלו שמלהטים אש ותלויים
על ראשי הרשעים והחוטאים. והצבעים

¹ עי' חגיגה יב ע"א: אמר רבי אלעזר אדם הראשון מן הארץ עד לרקיע שנאמר למן היום אשר ברא אלהים
אדם על הארץ וכיון שסרח הניח הקדוש ברוך הוא ידיו עליו ומיעטו שנאמר אחר וקדם צרתני ותשת עלי
כפכה אמר רב יהודה אמר רב אדם הראשון מסוף העולם ועד סופו היה שנאמר למן היום אשר ברא אלהים
אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים כיון שסרח הניח הקדוש ברוך הוא ידו עליו ומיעטו שנאמר
ותשת עלי כפכה. ועי' רש"י סנהדרין (דף ק ע"א): קוממיות - שתי קומות של אדם הראשון, כדאמרינן בחגיגה
(יב ע"א) שמיעטו הקדוש ברוך הוא והעמידו על מאה אמה שנאמר ותשת עלי כפך, כף בגימטריא הכי הוי.
ועי' לש"ו דע"ה ח"ב לא ע"א: והנה ענין המאה אמה אשר נשאר אחר החטא, הוא ענין אחד עם מ"ש רז"ל
ג"כ בתנחומא (רש"ב ר"פ נח) וכ"ה בב"ר (ס"פ יז ס"ח) כי אדם הראשון היה חלתו של עולם. וסוד הענין בזה
הוא, כי הנה מתחילה היה כלול בנשמת אדה"ר כל הנשמות כולם מכל הה' חלקי נרנח"י אשר בכל הג' עולמות
בי"ע, וזהו שאמרו שהיה מסוף העולם ועד סופו. אבל אח"כ לא היה נשאר בו אלא רק המלכיות דהכתרים
מהי' פרצופים, שהם הזו"ן דבריאה ואו"א וזו"ן דיצירה ואו"א וזו"ן דהעשיה. ונודע הוא כי כל פרצוף הוא
כלול מי' ספי' שלימים אשר כל ספי' היא כלולה מי' ע' שער פרצופי זו"ן (דרוש ז), והנה נשאר בו אחר החטא
רק מאור ה' כתרים שבכל פרצוף והם מאה כתרים, וזה סוד שנתמעט והעמידו על מאה אמה.

² בין ת"ת למלכות (אור יקר ורח"ו).

³ מצד הדין הנשפע מהגבורה למלכות (אור יקר).

⁴ ארץ עליונה שלא ישפיע לו אלא דין ואפשר בארץ התחתונה כללות העולם כולו ששלטו בו הקלי' (אור
יקר).

⁵ עי' ש"נ בסוף הספר.

⁶ גירושין (ד"א).

⁷ מלכות (אור יקר).

⁸ הודעת עון אדם (רח"ו).

⁹ בתוקף הדין שניתן להם רשות לתבוע דין ולזרוק על העולם והוא מל' קוזפית' דשמש' שפי' זריקת ניצוץ
השמש ולכן נקרא הקלע שזורקין בו באבן קוספיתא (ד"א).

¹⁰ לעונש כפי הענין (רח"ו).

¹¹ כגון שדים וכיוצא בהם לפתות בני אדם ברשתם ולהעניש (אור יקר).

¹² אין מי שישגיגם לידע מה הם (לעיל מד א) (ד"א).

¹³ להרע (ד"א).

¹⁴ ומושלים בתוקף שלהבת שלהם על ראש רשעים בגיהנם והוא מענין קוסטינר שפי' תליין (ד"א).

זהר פרשת בראשית

דרשיעיא וחייביא ומתהפכין גוונין לכמה זיינין! לפום ארתייהו דבני נשא ועל דא להט כמה דאת אמר (מלאכי ג' יט) ולהט אותם היום הבא וגו' והא אתמר החרב דא חרב ליהו"ה כמה דאת אמר (ישעיה ל"ד ו) חרב ליהו"ה מלאה דם וגו' א"ר יהודה להט החרב (אפילו) כל אינון קסטרין דלתתא² דמתהפכין מדיוקנא לדיוקנא כלהון ממנן על עלמא לאבאשא ולאסמא לון³ לחייבי עלמא דעברין על פקודי דמאריהון

תא חזי כיון דחב אדם אמשך עליה כמה זיינין בישין וכמה גרדיני נמוסין ודחיל מכלהו ולא יכיל לקיימא עליהו שלמה ידע חכמתא עלאה ושווי ליה קב"ה עטרא דמלכותא והו דחלו מניה כל עלמא כיון דחב אמשך עליה כמה זיינין בישין וכמה גרדיני נמוסין ודחיל מכלהו וכדין יכילו לאבאשא ליה ומה דהוה בידיה נטלו מניה⁴ ועל דא במה דאזיל בר נש ובההוא ארחא דאתדבק ביה הכי משיך עליה⁵ חילא ממנא דאזיל לקבליה כך אדם (דהוא) [הוה] משיך [עליה] חילא אחרא מסאב דסאיב ליה ולכל בני עלמא

(ו) תא חזי כד חב אדם משיך עליה חילא מסאבא וסאיב ליה ולכל בני עלמא והאי הוא חויא בישא דאיהו מסאב וסאיב עלמא דתנינן כד אפיק נשמתין⁶ מבני נשא אשתאר מניה גופא מסאב וסאיב ביתא וסאיב לכל אינון דמקרבין ביה הה"ד (במדבר י"א) הנוגע במת וגו' ועל דא כיון דאיהו נטיל נשמתא וסאיב גופא כדין אתיהיב רשו⁷ לכל אינון סטרי מסאבן לשריא עלוי דהא ההוא גופא אסתאב מסטרא דההוא חויא בישא דשריא עלוי ועל דא בכל אתר דההוא חויא בישא שארי מסאב ליה ואסתאב

מתהפכים לכמה מינים [מזיקים] לפי דרכי בני האדם. ועל זה "להט" כמו שנאמר "ולהט אתם היום הבא וגו'", והרי נאמר "החרב" זו חרב לה', כמו שנאמר "חרב לה' מלאה דם וגו'". אמר רבי יהודה, "להט החרב", (אפילו) כל אותם הממונים שלמטה שמתהפכים מדמת לדמות, כולם ממונים על העולם להרע ולהסיט את רשעי העולם שעוברים על מצוות רבונם.

בא וראה, כיון שאדם חטא, המשיך עליו כמה מינים רעים וכמה בעלי דינים, ופחד מכולם ולא יכול לעמוד עליהם. שלמה ידע חכמה עליונה, ושם לו הקדוש ברוך הוא עטרת מלכות, וכל העולם היה פוחד ממנו. כיון שחטא, המשיך עליו כמה מינים רעים וכמה בעלי דינים, ופחד מכולם, ואז יכלו להרע לו, ומה שהיה בידו לקחו ממנו. ועל זה, במה שהולך בן אדם ובאותה הדרך שנדבק בה, כך מושך עליו כח ממנה שהולך כנגדו. כך אדם היה מושך עליו כח טמא אחר שטמא אותו ואת כל בני העולם.

בא וראה, כשחטא אדם, משך עליו כח טומאה וטמא אותו ואת כל בני העולם, וזהו נחש הרע שהוא טמא ומטמא את העולם, ששינונו, כשמוציא נשמות מבני האדם, נשאר ממנו גוף טמא, ומטמא את הבית ומטמא את כל אלה שמתקרבים אליו. זהו שכתוב "הנוגע במת וגו'". ועל זה, כיון שהוא נוטל נשמה ומטמא את הגוף, אז נתנה רשות לכל אותם צדדים טמאים לשרות עליו, שהרי אותו הגוף נטמא מן הצד של אותו הנחש הרע ששורה עליו. ועל זה, בכל מקום שאותו נחש הרע שורה, מטמא אותו והוא נטמא.

¹ להעניש כפי ענין העון שבעולם הבא אחר המות נענש כל א' כפי מדת עונו אל מעט ואם הרבה (אור יקר).

² דורש "מתהפך" ממש (רח"ו).

³ אותן ממונים ומושלים שלמטה מעולם העליון המתהפכים מציוור אל ציוור כמ"ש כולם ממונים על העולם להרע ולהסית לרשעים שיעברו על המצוות ואח"כ מענישים הם אותו (ד"א).

⁴ שהיה מלך נטילו מיניה ונעשה הדיוט (אור יקר ורח"ו).

⁵ מושך עליו הקלי' ונכנס בטומאה וכחות הטומאה כנגד אלו שהוא משך עליו באים להענישו מדה כנגד מדה, וכן היה ענין שלמה וכן אדם שהוא משך אלו ונמשכו לו כנגדם אלו כדפי' לעיל (אור יקר).

⁶ עי' לקמן קכה ע"א שמשמע זה במיתתם, אמנם כאן משמע בהתחייבם כרת, וצ"ע.

⁷ שהנחש מטמא ראשונה ואחר כך באים שאר כחות הטומאה עליו כיון שכבר נטמא הגוף ונעשה חלק החצוני (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

ותא הזי כל בני עלמא בשעתא דניימי על ערסיהו בליליא וליליא פריש גרפהא על כל בני עלמא טעמי טעמא דמותא ומנו דטעמי טעמא דמותא האי רוחא מסאבא שטיא על עלמא [ושאיב] [וסאיב על] עלמא (בגו¹ קפטירא דיליה)² ושריא על ידוי [דבר נש] ואסתאב וכד אתער ואתהדר ליה נשמתיה בכל מה דיקרב בידוי כולהו מסאבי בגין דשריא עליהו רוח מסאבא ועל דא לא יסב בר נש מנוי לאלבשא ממאן דלא נטיל ידוי³ דהא אמשיך עליה ההוא רוח מסאבא ואסתאב ואית ליה רשו להאי רוח מסאבא לשריא בכל אתר דאשכח רשימו מסטריה⁴ ועל דא לא יטול ידוי בר נש ממאן דלא נטיל ידוי בגין דאמשיך עליה ההוא רוח מסאבא וקביל ליה האי דנטל מיא מניה ואית ליה רשו לשריא עלוי

נד/א

דבר נש בגין כך בעי בר נש לאסתמרא בכל סטרוי מסטרא דהאי הויא בישא דלא ישלוט עלוי וזמין קב"ה לעלמא דאתי לאעברא ליה מעלמא דהא הוא דכתיב (זכריה יג ב) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ (וכדין) [וכתיב] (ישעיה כה ח) בלע המות לנצח וגו'⁵

והאדם ידע את חוה אשתו וגו' (בראשית ד א) רבי אבא פתח (ואמר) (קהלת ג כא) מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ האי קרא כמה גוונין אית ביה⁶ והכי הוא כל מלוי דאורייתא כמה גוונין בכל חד וחד וכלהו יאות והכי אינון וכל אורייתא [מתפרשא] בשבעין אנפין⁷ לקביל

ובא וראה, בשעה שכל בני העולם ישנים על מטותיהם בלילה, והלילה פורש כנפיו על כל בני העולם, [הם] טועמים טעם המות, ומתוך שטועמים טעם מות, רוח הטומאה הזו שטה על העולם ומטמאת (את) העולם (בתוך האוהל שלו), ושורה על ידי האיש ונטמא. וכשמתעורר ונשמתו חוזרת אליו, בכל מה שיקרב בידו, הכל נטמא, כי שורה עליהם רוח טומאה. ועל זה לא יקח אדם בגדיו ללבוש ממי שלא נטל ידיו, שהרי המשיך עליו אותו רוח טומאה ונטמא, ויש רשות לרוח הטומאה הזו לשרות בכל מקום שנמצא רישום מצדו. ולכן לא יטול אדם ידיו ממי שלא נטל ידיו, משום שהמשיך עליו אותו רוח טומאה וקבלו זה שנטל מים ממנו, ויש לו רשות לשרות על

האדם. לכן צריך האדם להישמר בכל צדדיו מצד הנחש הרע הזה שלא ישלוט עליו. ועתיד הקדוש ברוך הוא לעולם הבא לבטלו מן העולם. זהו שכתוב "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", ואז כתוב "בלע המות לנצח וגו'".

"והאדם ידע את חוה אשתו וגו'". רבי אבא פתח (ואמר), "מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ". לפסוק הזה יש כמה צבעים, וכן הוא כל דברי התורה יש בכל אחד ואחד כמה צבעים, וכולם נאותים וכך הם. וכל התורה מתפרשת בשבעים פנים

¹ באהל של אדם בעוד שהוא שוכב על מטתו (ד"א).

² לעיל יב לקמן קסט ע"ב (ד"א).

³ לא יקח אדם מלבושיו ממי שלא נטל ידיו שחרית (ד"א).

⁴ עם היות שקודם לא נטמאו הבגדים אלא מידיים אח"כ על ידי טומאה זו שורה על הבגדים או על כל דבר. עצם הנחש, כיון שיש שם רשימו מציאות שמץ דבר, ולפי זה הוא הדין שלא ילבש בגדיו עד שיטול ידיו דמה לי הוא מה לי אחר, ולחדוש' נקט אחר, אע"ג שכבר נטל הוא ידיו, ועיקר לבישה בידיים טהורות כיון שיש אפילו נגיעה זו המועטת סיוע בעלמא ממי שלא נטל ידיו די לטומאה לשרות עליו (אור יקר).

⁵ כאן שייך מאמר בתקונים מדף קיד ע"ב עד קיז ע"א וכי לא אשתמודע וכו' עד ותוסף ללדת עם המאמרים הנמשכים אחריו. הרשב"ב (נ"א).

⁶ בכמה פנים יש לפרש זה הפסוק ואעפ"כ כולם נכונים (ד"א).

⁷ עי' ריש תיקו"ז ששם רואים ע' פנים בפסוק בראשית. פי' התורה עולה בבת אחת יש בה ע' פנים, אמנם יש בתוכה מלין מלין בפני עצמם כמו פסוק א' וכיוצא בו וענין זה יש בה כמה פנים לאין מספר וז"ש "כל אורייתא מתפרשא בע' אנפין", זהו לכללות התורה כולה, וכן כל ענין וענין ממנה יתבאר לדרך ע' אנפין, וז"ש "והכי הוא כל מלה ומלה דאורייתא" אמנם בכל דרך ודרך יתבאר ענין המלה לאותו הדרך ולאותו הפן לכמה דרכים, וז"ש "מה דנפיק מכל מלה ומלה כמה גוונין אתפרשן מיניה וכו'". וענין זה הטעם הוא כי התורה הוא

זהר פרשת בראשית

שבעין סטריין ושבעין ענפיין¹⁹⁵ והכי הוא בכל מלה ומלה דאורייתא וכל מאי דנפיק מכל מלה ומלה כמה גוונין אתפרשין מניה לכל סטריין¹

תא חזי כד בר נש אזיל בארע קשוט הוא אזיל לימינא ואמשיך עליה רוחא קדישא עלאה מעילא והאי רוח סליק ברעותא קדישא² לאתאחדא לעילא ולא תדבקא בקדושה עלאה דלא אתעדי מניה

וכד בר נש אזיל באורה בישוסטי אורחוי הוא אמשיך עליה רוח מסאבא דלסטר שמאלא וסאיב ליה ואסתאב ביה³ כמה דאת אמר (ויקרא יא מג) ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם אתא לאסתאבא מסאבין ליה

ותא חזי בשעתא דבר נש אזיל בארע קשוט ואמשיך עליה רוחא קדישא עלאה ואתדביק ביה ברא דיוליד ויפוק מניה לעלמא הוא משיך עליה קדושה עלאה ויהא קדיש בקדושה דמאריה כמה דכתיב (שם כ ז) והתקדשתם והייתם קדושים⁴ וגו' וכד איהו אזיל בסטר שמאלא ואמשיך עליה רוח מסאבא ואתדבק ביה ברא דיפוק מניה לעלמא הוא אמשיך עליה רוח מסאבא ויסתאב במסאבו דההוא סטרא ועל דא כתיב (קהלת ג כא) מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה כד איהו באתדבקות ימינא סלקא היא לעילא וכד איהו באתדבקות שמאלא⁵ ההוא סטר שמאלא דאיהו רוח מסאבו נחית מעילא לתתא ושוי דיוריה בבר נש ולא אעדי מניה (ומה דאוליד בההוא רוח מסאבו) [וברא דאוליד בההוא מסאבו איהו הוי בריה] מההוא רוח מסאב איהו ההוא ברא אדם אתדבק בההוא רוח

כנגד שבעים צדדים ושבעים פנים, וכך הוא בכל דבר ודבר של התורה. וכל מה שיוצא מכל דבר ודבר, כמה צבעים מתפרשים ממנו לכל הצדדים.

בא וראה, כשבן אדם הולך בדרך אמת, הוא הולך לימין וממשיך עליו רוח קדושה עליונה מלמעלה, ורוח זו עולה ברצון קדוש להאחז למעלה ולהדבק בקדושה עליונה שלא תזוז ממנו.

וכשאדם הולך בדרך רעה וסוטה בדרכיו, הוא מושך עליו רוח טומאה של צד שמאל, ומטמא אותו ונטמא בו, כמו שנאמר "ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם", הבא להטמא, מטמאים אותו.

ובא וראה, בשעה שאדם הולך בדרך אמת ומושך עליו רוח קדושה עליונה ונדבק בה, הבן שיוליד ויצא ממנו לעולם הוא ממשיך עליו קדושה עליונה ויהיה קדוש בקדושת רבונו, כמו שכתוב "והתקדשתם והייתם קדושים וגו'". וכשהוא הולך בצד שמאל וממשיך עליו רוח טומאה ונדבק בו, הבן שיצא ממנו לעולם הוא ממשיך עליו רוח טומאה ויטמא בטומאת אותו הצד. ועל זה כתוב, "מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה". וכשהוא בהדבקות הימין, היא עולה למעלה, וכשהוא בהדבקות השמאל, אותו צד שמאל שהוא רוח טומאה, יורד מלמעלה למטה, ושם דיורו באדם ולא זז ממנו. והבן (ומה) שהוליד באותה (רוח) טומאה הוא נהיה בנו מאותו רוח הטומאה הוא הוא בנו. [ואז] אותו אדם נדבק באותו רוח טמא, ואשתו נדבקה בו בהתחלה, ולקחה וקבלה אותה

הת"ת ולה שבעים פנים, שבע ספירות מחסד עד המלכות וכל א' כלולה מעשר והם שבעים ונודע כי כל פן ופן מאלו השבעים פנים יתראה בו הת"ת ויאיר אורו והיינו תורה מתבארת בע' פנים וכל פן ופן מאלו כלול ג"כ מכמה ענינים מפני רבוי הבחינות בספירות, לכך בכל התורה בכלל אינם כי אם ע' פני אמנם כאשר נקח ענין א' ממנה ירבו בחינותיה לאין תכלית (אור יקר).

¹ עי' תז"ח י ע"ב בסת"א שייך לכאן (הגהות הגר"א).

² פי' בהיותו מתדבק ברצונו בקדושה ומכין עצמו לכך נקשר רוח קדוש שבו עם שורשו הקדוש למטה (אור יקר).

³ פי' רוח הטומאה סאיב ליה ולא בעל כרחו אלא היצר הרע מטעימו טעם אסור כענין שהוא ברצונו אסתאב ביה והיינו עבירה גוררת עבירה ראשונה באונס ושנית ברצון, ולכך בראשונה וסביה ליה כמעט באוס ואח"כ ואסתאב ביה ברצון ושתי דברים אלו אמר הכתוב אל תטמאו בהם מרצונכם ונטמאתם בהם בעל כרחכם וזהו אתא לאסתאבא הוא נכנס מרצונו אח"כ נמסר להם מסאבין ליה שמטעימין לו טעם איסור בעל כרחו (אור יקר). ועי' רמז ויקרא נג ע"א ש"סאב" שייך לסילוק העליון, ולכן התחתון נטמא, וצ"ע אם מתיחס גם לכאן.

⁴ והתקדשתם בשעת ביאה, והייתם קדושים בניכם אשר יקומו תחתיכם (אור יקר ורח"ו).

⁵ היינו או היורדת היא למטה ורוח הבהמה ירצה בני אדם שהם כבהמה (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

מסאב ואתתיה אתדבקא ביה בקדמיתא¹ ונמלת וקבילת ההוא זוהמא מניה אוליד בר האי ברא ברא דרוח מסאבא איהו ועל דא תרין בנין הוו חד מההוא רוח מסאב² וחד כד תב אדם בתיובתא³ ובגיני כך האי מסטרא מסאבא (ודא) [והאי] מסטרא דכייא

רבי אלעזר אמר בשעתא דאטיל נחש⁴ ההוא זוהמא בה בחוה קבילת ליה וכד אשתמש [עמה אדם] (עמיה דאדם) אולידת תרין בנין חד מההוא סטרא מסאבא⁵ וחד מסטרא דאדם⁶ והוה דמי (קין בדיוקנא דלעילא ובדיוקנא) >הבל בדיוקנא דלעילא וקין בדיוקנא< דלתתא ובגיני כך אתפרשו ארחייהו דא מן דא ודאי קין ברא דרוח מסאבא הוה דאיהו חויא בישא (והבל ברא דאדם הוה ובגיני דאתא) [הוה ובגיני דקין אתא] מסטרא דמלאך המות⁷ קטיל ליה לאחוי והוא בסטרא דיליה ומניה כל מדורין בישין ומזיקין ושדין ורוחין אתיין לעלמא אמר רבי יוסי קין קינא דמדורין בישין דאתו מסטרא דמסאבא לעלמא ולבתר אייתיאו קרבנא דא אקריב מסטרא דיליה ודא אקריב מסטרא דיליה הה"ד (בראשית ד ג) ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה וגו' רבי שמעון אמר ויהי מקץ ימים מאי מקץ ימים דא הוא⁸ (שם ו יג) קין כל בשר⁹ ומאן איהו דא מלאך המות וקין מההוא קין ימים אייתי קרבנא¹⁰ דייקא דקאמר מקץ ימים ולא אמר מקץ

זוהמא, וממנה הוליד בן, בן זה הוא בן של רוח הטומאה, ועל זה שני בנים הם אחד מאותו רוח טמא ואחד כששב אדם בתשובה, ולכן זה מצד הטומאה [וזוה והוא] מצד הטהרה.

רבי אלעזר אמר, בשעה שהטיל נחש אותה זוהמא בחוה היא קבלה אותו, וכששימש עמה אדם, הולידה שני בנים, אחד מאותו צד טמא ואחד מצד של אדם. והבל היה דומה בדמות עליונה, וקין בדמות תחתונה, ולכן דרכיהם נפרדו זה מזה. ודאי שקין היה בן של רוח הטומאה שהוא הנחש הרע (והבל בן של אדם) היה. ובגלל שקין בא מצד של מלאך המות, הרג את אחיו, והוא בצדו, וממנו כל המדורים הרעים ומזיקים ושדים ורוחות באים לעולם. אמר רבי יוסי, קין, [הוא] קן של מדורים רעים שבאו מצד הטומאה לעולם. ואחר כך הביאו קרבן, זה הקריב מצד שלו וזה הקריב מצד שלו. זהו שכתוב "ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה וגו'". רבי שמעון אמר, "ויהי מקץ ימים", מה זה "מקץ ימים", זהו "קץ כל בשר", ומי הוא זה, מלאך המות. וקין מאותו קץ ימים הביא קרבן, דוקא שאמר "מקץ ימים" ולא אמר מקץ ימין. ולכן כתוב בדניאל "ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך". אמר לו לקץ הימים או לקץ הימין. אמר לו, לקץ הימין.

¹ אבל כ"ז רק אחרי שחטא אדם עצמו בהסתכלות בקלי' (דע"ה ח"ב קמו ע"ד).

² קין (מ"מ).

³ פי' בו ביום שב בתשובה קצת, ומצד הרהור תשובה יצא השני הבל קצת קדוש (אור יקר ורח"ו), שהרי בידיעה א' נבראו ור"א פליג וכו' שכל דין מצד החיצון ולא ע"י אדם כלל (רח"ו). שת, אבל הבל, לפי שמת מיד לא הזכירו (מ"מ). מוכרח לפרש דעל שת קאי. א"מ (נ"א).

⁴ ח"ג עו ע"ב (לש"ו).

⁵ הוא קין (מ"מ).

⁶ הבל (מ"מ).

⁷ קץ כל החיים (רח"ו). עי' עוד אד"ר קמג ע"א וע"ב, ששורש קין הוא בזוהמא העיקרי דנחש (דע"ה ח"ב קמח ע"ב). ועי' עוד ויקהל קצה ע"ב ורג ע"ב ואחרי מות עט ע"א (דע"ה ח"ב קמו ע"ד).

⁸ ריש מקץ ודף רי ע"ב (ד"א).

⁹ לשון קץ ותכלית לכל החיים (אור יקר).

¹⁰ פי' דבר המיוחדם ונותן מקום יניקה ואחיזה בקדושה לחיצונים (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

ימין¹ ובגין כך² כתיב בדניאל (דניאל יב יג)
ואתה לך לקץ ותנוח ותעמוד לגורלך (לקץ הימין)
א"ל לקץ הימים או לקץ הימין³ א"ל לקץ הימין
נד/ב

וקין מקץ הימים אייתי
ויבא קין מפרי האדמה (בראשית ד ג) כמה
דאת אמר ומפרי העץ⁴ אמר רבי אלעזר מפרי
האדמה כמה דאת אמר (ישעיה ג יא) אוי לרשע
רע כי גמול ידיו גוי' (נ"א) כי פרי מעלליהם יאכלו
פרי מעלליהם יאכלו דא מלאך המות יאכלו
(נ"א גמול ידיו דא מלאך המות יעשה לון
דאתמשך עליהו ויתדבק בהו לקטלא לון
ולסאבא לון ועל דא קין אקריב מסטרא דיליה
והבל הביא גם הוא מבכורות לאסנאה⁵ סטרא
עלאה⁶ דאתיא (מסטר קדושתא) (מסטרא
קדישא) ובגיני כך וישע יהו"ה אל הבל ואל
מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא שעה לא קביל
(לון) [ליה] קב"ה ועל דא ויחר לקין מאד ויפלו
פניו דהא לא אתקבילו אנפוי אינון אנפין
דסטרוי וקביל ליה להבל ובגיני כך כתיב
(בראשית ד ח) ויהי בהיותם בשדה בשדה דא
אתתא⁷ כמה דאת אמר (דברים כב כז) כי בשדה
מצאה וקין קני על נוקבא יתירה דאתילידת עם
הבל דכתיב (בראשית ד ב) ותוסף ללדת והא
אתמר

וקין הביא מקץ הימים.
"ויבא קין מפרי האדמה", כמו שנאמר
"ומפרי העץ". אמר רבי אלעזר, "מפרי
האדמה", כמו שנאמר "אוי לרשע רע כי
גמול ידיו וגו'" ("כי פרי מעלליהם יאכלו",
"פרי מעלליהם יאכלו" זה מלאך המות
יאכלו). ("גמול ידיו" זה מלאך המות. "יעשה
לו" שנמשך) עליהם וידבק בהם להרוג
אותם ולטמא אותם, ועל זה קין הקריב
מצדו. "והבל הביא גם הוא מבכורות"
לרבות הצד העליון שבא מצד הקדושה
(מצד קדוש), ולכן "וישע ה' אל הבל ואל
מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא שעה", לא
קבל (אותם נ"א אותו) הקדוש ברוך הוא.
ולכן "ויחר לקין מאד ויפלו פניו", שהרי לא
התקבלו פניו אותם פנים של צדו, וקבל את
הבל. ולכן כתוב "ויהי בהיותם בשדה",
"בשדה" זו האשה, כמו שנאמר "כי בשדה
מצאה". וקין קנא על הנקבה היתרה
שנולדה עם הבל, שכתוב "ותוסף ללדת",
והרי נתבאר.

¹ המלכות הנקרא קץ הימין, וכנגדו בקליפה אשר שם, נקרא קץ הימים (ע"ח שער מ"ד ומ"א א), ועי' שעה"ק עח ע"א. עולם העשיה הוא סוף כל הקדושה, ונקרא רגלים. ועד שיכלו ליטהר הנשמות שנפלו שם בעשיה, לא תבא הגאולה, ולכן העשיה נקרא קץ הימין, סוף הקדושה. והנה דניאל ירדה נשמתו בתחלה עד סוף העשיה, הנקרא א"ל אדנ"י כנודע, והם אותיות דניאל. בהסירך אותיות הכפולות להורות על נפילתו שם בתחלה, ולסיבה זו נגלה לדניאל קץ הימין והגאולה (שער הפסוקים איוב).

² נח סג ע"א קנב קצג ע"א ריב ע"ב (ד"א).

³ פי' שהמלכות נקראת קץ ימין והקליפה נקראת קץ הימים. י"ב (נ"א). עיקר פעולת י"ס דאור חוזר דמלמטה למעלה הוא רק לעתיד, לעת "קץ הימין". ישנם ב' בחינות: א' "קץ הימים" שהוא קץ כל בשר, והוא נעשה על ידי היצר הרע ומלאך המות (ועי' עוד בא לד ע"א), והב' הוא "קץ הימין" הוא כאשר יגיע זמן שליטת המלכות דאצילות, שעליה נאמר "והון בחסד כסאך". ועי' תרומה קלג ע"א ופקודי רכ ע"ב, וגם החסד וגם המלכות מכונים "ימין" (ביאורים ח"ב מב ע"ד).

⁴ קליפות פרי עץ הדעת טוב ורע ולא עץ הדעת ממש, וכן פרי האדמה שהם הקלי' לא אדמה ממש שהיא מלכות (אור יקר).

פי' עץ הדעת הוא במלכות ונצטוה אדם שלא לאכול ממנו לבדו, שלא לעשות פירוד ח"ו, והוא אכל ממנו לבדו ובה נתגברה הקלי' כיון שהפרידו אלוף וכן קין נמי הביא מפרי האדמה שהיא מלכות לבדה, ועי"ז הגביר הקלי' (מ"מ).

⁵ לרבות (ד"א).

⁶ היכלות קדושים שייחדם גם עם הספירות בסוד ה' אחד ושמו אחד (אור יקר).

⁷ ראה חלק הבל קשור באותו שדה ולא ראה חלקו שם והיינו אשה ודאי (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

הלא אם תיטיב שאת¹ (בראשית ד ז) כמה דאתמר אבל שאת כדאמר רבי אבא שאת תסתלק² לעילא ולא תיחות לתתא³ אמר רבי יוסי האי מלה השתא אתמר ויאות הוא אבל הכי שמענא שאת יסלק מינך וישבוק לך אתדבקותא דא דרוח מסאבא ואי לא לפתח חטאת רובץ מאי לפתח דא דינא עלאה⁴ דאיהו פתחא דכלא כמה דאת אמר (תהלים קיח ט) פתחו לי שערי צדק חטאת רובץ⁵ ההוא סטרא דאתדבקות ביה ואתמשכת עלך יהא נטיר לך לאתפרעא מנך כתרנומא⁶

אמר רבי יצחק תא חזי בשעתא דקטיל קין להבל⁷ לא הוה ידע היך (נפיק) [נפיק] נשמתיא מניה [והוה נשיך ליה בשיניה כחויא] והא אוקמוה חבריא ביה שעתא לייט ליה קב"ה והוה אזיל לכל סטרי עלמא ולא הוה אתר דמקבל ליה עד דאטפח על רישיה⁸ ותב קמי מאריה וקבילת ליה ארעא במדורא לתתא⁹ רבי יוסי אמר ארעא קבילת ליה למיהך בה דכתיב (בראשית ד טו) וישם יהו"ה לקין אות¹⁰ רבי יצחק אמר לאו הכי אלא לתתא קבילת ליה ארעא במדורא חדא דתחותה דכתיב (שם ד יד) הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה מעל פני האדמה גורש אבל לתתא לא גורש ובאן אתר קבילת ליה ארעא בארק"א וכל אינון דדיירי תמן עליהון כתיב¹¹ (ירמיה יא) יאבדו מארעא ומתחות שמיא אלה ותמן שוי מדוריה והיינו דכתיב (בראשית ד טז) וישב בארץ נוד קדמת עדן

ואמר רבי יצחק¹² מההיא שעתא [דקטיל קין להבל] דאתפרש אדם מאתתיה [נתקין > צ"ל

"הלא אם תיטיב שאת" כמו שנאמר. אבל "שאת", כמו שאמר רבי אבא, שאת תעלה למעלה ולא תרד למטה. אמר רבי יוסי, דבר זה נאמר כעת ונאה הוא, אבל כך שמעתי, שאת יעלה ממך ויעזב לך התדבקות זו של רוח הטומאה. "ואם לא", "לפתח חטאת רובץ". מה זה "לפתח", זה הדין העליון שהוא הפתח של הכל, כמו שנאמר "פתחו לי שערי צדק". "חטאת רובץ", אותו הצד שנדבקה בו ונמשך עליו, ישמור אותו להיפרע ממך, כתרנומו.

אמר רבי יצחק, בא וראה, בשעה שקין הרג את הבל, לא ידע איך (יוציא נ"א יוצאת) נשמתו ממנו, והיה נושך אותו בשיניו כנחש, והרי בארוה החברים. באותה השעה קללו הקדוש ברוך הוא, והיה הולך לכל עברי העולם, ולא היה מקום שמקבל אותו, עד שטפח על ראשו ושב לפני רבונו, והארץ קבלה אותו במדור למטה. רבי יוסי אמר, הארץ קבלה אותו ללכת בה, שכתוב "וישם ה' לקין אות". רבי יצחק אמר, לא כך, אלא למטה קבלה אותו הארץ במדור אחד שתחתיה, שכתוב "הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה", מעל פני האדמה גורש, אבל למטה לא גורש. ובאיזה מקום קבלה אותו האדמה, בארקא, וכל אלה שדרים שם עליהם כתוב "יאבדו מן הארץ ומתחת השמים האלה". ו ם שם את מדורו, והיינו שכתוב "וישב בארץ נוד קדמת עדן".

ואמר רבי יצחק מאותה שעה שהרג קין את הבל, שנפרד (נפרד) אדם מאשתו, שתי רוחות נקבות היו באות ומזדווגות עמו,

¹ כתרנומו [ז"ל הת"א: אם תוטיב עובדך ישתביק לך] (אור יקר).

² להדבק בקדושה (רח"ו).

³ תסתלק לעילא שתיטיב ותתדבק בצד הטוב, ותהיה מתייחד בקדושה בדרך הטוב ולא תרד בדרך הרע שאתה בו עתה (אור יקר).

⁴ מלכות (אור יקר ורח"ו).

⁵ כארי על טרפו (אור יקר).

⁶ ויהי רובץ כמו ארי רובץ על טרפו ואורב לו לפרוע חובו (רח"ו).

⁷ בקין קינא דמסאבותא (רח"ו).

⁸ עד שהכה על ראשו וחרט על מעשיו (ד"א).

⁹ במדור התחתון שיש בארץ ולמעלה מזו (ד"א). ר' יצחק אמר להחזיק סברות הא' שארץ שהיא תבל לא קבלה אותה, אלא ארקא הפך סברת ר' יוסי (מ"מ).

¹⁰ ואם אינו לשומרו בעולם אות זה למה (אור יקר).

¹¹ לעיל ט ע"א (ד"א).

¹² לגלגל הענין ששת עיקר בנין העולם (רח"ו).

זהר פרשת בראשית

והוליד רוחות ושדים שמשוטטים בעולם. וזה לא יקשה לך, שהרי כשאדם חולם, באות רוחות נקבות וצוחקות עמו ומתחממות ממנו ומולידות אחר כך, ואלה נקראים נגעי בני אדם, ולא מתהפכים אלא לדמויות בני אדם, ואין להם שערות בראש, ועל זה כתוב בשלמה "והוכחתי בשבט אנשים ובנגעי בני אדם". ואפילו כדוגמא זו רוחות זכרים באים לנשות העולם, והן מתעברות מהם ומולידות רוחות, וכולם נקראים נגעי בני אדם. אחר מאה ושלושים שנים התלבש אדם

תוספתא

כיון דאמר קין גדול עוני מנשא (בראשית ד יג) מחל ליה קב"ה פלגו מעונשיה בגין דגזר עליה בקדמיתא ואמר ליה נע ונד תהיה בארץ והשתא אשתאר בנוד⁶ בלחודוי הה"ד (בראשית ד טז) ויצא קין מלפני יהו"ה וגו' (בלומר דכד נפק) (דנפק) מן קדם יהו"ה הוה בגין למהוי נד בארעא ולא נע ועוד אמרו כד נפיק קין מן קדם ה' אמר לו אדם ברי מה אתעביד על דינך אמר לו קין אבא כבר אתבשרית דמחל לי קב"ה בנוד בלחודוי אמר לו היאך הוא אמר לו בגין דתבית ואודית קמיה אמר אדם וכי כדין הוא רב ותקיף

כיון שאמר קין "גדול עוני מנשא", מחל לו הקדוש ברוך הוא חצי מעונשו, משום שגזר עליו בהתחלה ואמר לו "נע ונד תהיה בארץ", ועכשיו נשאר בנוד בלבד. זהו שכתוב "ויצא קין מלפני ה' וגו'", כלומר שכשיצא מלפני ה' היה בשביל להיות נד בארץ ולא נע. ועוד אמרו, כשיצא קין מלפני ה', אמר לו אדם, בני, מה נעשה על דינך. אמר לו קין, אבא, כבר התבשרתי שמחל לי הקדוש ברוך הוא בנוד בלבד. אמר לו, היאך הוא. אמר לו, משום ששבתי [בתשובה] והודיתי לפניו. אמר אדם, וכי כזה גודל וחזק כח התשובה ואני לא

¹ ולא יקשי לך האי האיך הרוחות הדקות מתעברות מאדם הגשמי (אור יקר, רח"ו).

² אינם מתעברות מהזרע ממש אלא מחום תאות העבירה הם מתחממות והם יולדות משחיתים שכמותן (אור יקר, רח"ו).

³ כי הרכבתם מאדם (רח"ו).

⁴ אפשר שהשערות הם מורין ענין קווצותיו תלתלים שחורות כעורב שהם כוחות מלמעלה ואלו אין להם אותה אחיזה ושמעתי כי השער הם שרשים אשר לאדם שהוא מושרש למעלה ואלו בלי שערות להורות שאין להם שורש למעלה (אור יקר, רח"ו). ועי' לקמן קסט ע"ב.

⁵ לעיל יט ע"ב (ד"א).

⁶ עי' זהר ח"ג רעח ע"א, ש"נע" שייך לעולם הבא ו"נד" לעולם הזה. ועי' תיקו"ז קלב ע"ב: גדול עוני מנשא הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ וכו' הכא אתרמיז גלגולא דרשיעיא דאתמר בהון ובכך ראיתי רשעים קבורים ובאו כו' ודא איהו הן גרשת אותי היום דא גלגולא קדמאה והייתי נע דא גלגולא תניינא ונד דא גלגולא תליתאה דא איהו רזא על שלשה פשעי ישראל אם תב בתיובתא בתלת גלגולין שפיר ואם לא כתיב ביה ועל ארבעה לא אשיבנו.

תרגום: גדול עוני מנשא הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ וכו' כאן נרמז גלגול הרשעים שנאמר בהם ובכך ראיתי רשעים קבורים ובאו וכו' וזהו הן גרשת אתי היום זה גלגול ראשון והייתי נע זה גלגול שני ונד זה גלגול שלישי וזהו סוד על שלשה פשעי ישראל אם שב בתשובה בשלשה גלגולים יפה ואם לא כתוב בו ועל ארבעה לא אשיבנו, ע"כ. ועי"ש (קלו ע"ב): "נע ונד" עו"ן ד"ן ועוד נע ונד בגין דאנת עו"ן דנד"ה ובנדה אתעבידת דאיהי זוהמא דהטיל נחש לחוה בגין דא נע ונד תהיה ועוד נע בגין דאנת מסטרא דסמא"ל נד בגין דאנת מסטרא דנחש נע בעלמא דין נד בעלמא דאתי דאינון שכינתא עלאה ושכינתא תתאה דנטלין תרוייהו נוקמא מינך.

תרגום: "נע ונד" עו"ן ד"ן ועוד נע ונד משום שאתה עו"ן של נד"ה ובנדה נעשית שהיא הזהמה שהטיל הנחש בחוה בגלל זה נע ונד תהיה ועוד נע משום שאתה מהצד של סמא"ל נד משום שאתה מצד הנחש נע בעולם הזה נד בעולם הבא שהם שכינה עליונה ושכינה תחתונה שיקחו שתיהן ממך נקמות. ועי' שער המצות פי' אחרי מות, שנדה היא נ"ד ה'.

זהר פרשת בראשית

ידעתי. התחיל לשבח לרבנו ולהודות לו, פתח ואמר "מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה", כלומר טוב לשבח ולשוב ולהתודות לפני הקדוש ברוך הוא.

קב"ה ע"כ

נה/א

בקניויא ואתחבר באתתיה¹ ואוליד בר וקרא שמיה ש"ת רוא דסופא דאתון בקימרי גליפן² רבי יהודה אמר רוא דרוחא דאתאביד³ דאתלבש בגופא (דארעא) אהרא בעלמא הה"ד (בראשית ד כה) כי שת לי אלהים זרע אחר תחת הבל

וא"ר יהודה כתיב (שם ה ג) ויולד בדמותו⁴ כצלמו משמע דבנין אחרנין לא הוו (בדמותו כצלמו ומלה דא הוא) [בדיוקנא דיליה⁵ ודא בדמותו כצלמו בתיקונא דגופא ובתיקונא דנפשא בארעא מישר] >נ"א ומלה דא הוא כמה דאתמר ואמר רבי אבא משמיה דרבי ייסא > כמה דאמר רבי שמעון משמיה דרב >ייבא > (ייסא) סבא בנין אחרנין באתדבקותא דזוהמא⁶ דנחש וההוא דרכיב ביה [דאיהו סמאל] הוו ובניני כך לא הוו בדיוקנא דאדם

ואי תימא הא אמרת דהבל מסטרא אהרא הוה הכי הוא אבל תרווייהו לא הוו בדיוקנא דלתתא⁷ אמר [ליה] רבי יוסי והא כתיב (שם ד א) והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין (ולא) [א"ל הכי הוא אבל תרווייהו לא הוו בדיוקניה דלא] כתיב ויולד את קין ואפילו בהבל לא כתיב ויולד אלא ותוסף ללדת את אחיו את הבל⁸ ודא הוא רוא דמלה אבל בהאי מה כתיב (שם ה ג) ויולד בדמותו כצלמו רבי שמעון אמר מאה [ותלתין] (ועשר) שנין אתפרש אדם

בקנאה והתחבר באשתו, והוליד בן וקרא שמו ש"ת, סוד של סוף האותיות בקשרים חקוקים. רבי יהודה אמר, סוד של רוח שאובדת שמתלבשת בגוף (של הארץ) אחר בעולם, זהו שכתוב "כי שת לי אלהים זרע אחר תחת הבל".

ואמר רבי יהודה, כתוב "ויולד בדמותו כצלמו", משמע שבנים אחרים לא היו (בדמותו כצלמו, ודבר זה הוא) בדמותו. וזה "בדמותו כצלמו" בתיקון הגוף ובתיקון הנפש בדרך ישר. (ודבר זה הוא כמו שנאמר ואמר רבי אבא בשם רבי ייסא) כמו שאמר רבי שמעון בשם רבי ייבא הזקן, בנים אחרים בהתדבקות זוהמת הנחש, ואותו שרוכב עליו, שהוא סמא"ל היו, ולכן לא היה בדמות אדם.

ואם תאמר, הרי אמרת שהבל היה מצד אחר, כך הוא, אבל שניהם לא היו בדמות שלמטה. אמר (לו) רבי יוסי, והרי כתוב "והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין", ולא (אמר לה כך הוא, אבל שניהם לא היו בדמותו, שלא) כתוב ויולד את קין, ואפילו בהבל לא כתוב ויולד, אלא "ותוסף ללדת את אחיו את הבל", וזהו סוד הדבר. אבל בזה מה כתוב, "ויולד בדמותו כצלמו". רבי שמעון אמר, מאה ושלושים שנים נפרד אדם מאשתו, וכל אותם מאה ושלושים השנים היה מוליד רוחות ושדים בעולם,

¹ בקנאה ואזדווג באשתו בחוה (ד"א).

² בקשרי אותיות החקוקים בסוד א"ב ג"ד כו' אזי אותיות ש"ת הם סוף האותיות (ד"א).

³ פי' כמ"ש שהבל נתגלגל בשת ומשה ור"ת משה שת הבל, דהבל מסטרא אחרא מצד הקדושה (מ"מ).

⁴ עי' בסי' ט (הערת הזוהר).

⁵ עם היות שהיה הבל מצד הקדושה עכ"ז לא היה בצלם ודמות של אדם והענין שהבל היה בו נשמה קדושה דהיינו נשמת שת כדפי' (אור יקר).

⁶ ח"ג עו ע"ב וכן הוא באד"ר קמג ע"א (לש"ו).

⁷ אפילו הבל לא היה בדמותו ובצלמו של אדם (רח"ו). פי' אע"פ שהבל יש בו קדושה יותר מקין, מ"מ קצת זוהמא יש בו, ולכן לא היה גם הוא בצלם אדם אלא שת דווקא (מ"מ).

⁸ לאחר שנתפתתה חוה מהנחש ואכלה מעץ הדעת נתפתתה עוד כי בא עליה ונולדו על ידי זה קין והבל (דע"ה ח"ב קמו ע"ד).

זהר פרשת בראשית

מאתתיה¹ וכל אינון מאה [ותלתין] [ועשר] שנין הוה אוליד רוחין ושדין בעלמא² בגין ההוא חילא דוזהמא דהוה שאיב ביה כיון דחסיל מניה ההוא וזהמא תב וקני <דאעדי> לאנתתיה³ ואוילד בר כדין כתיב ויולד בדמותו כצלמו

תא חזי כל בר נש דאזיל לסטר שמאלא וסאיב ארחוי כל רוחי מסאבי משיך על גרמיה ורוח מסאב אתרבק ביה⁴ ולא אעדי מניה⁵ ואתרבקותא (דיליה) דההוא רוחא מסאבא [הוי] בהאי בר נש ולא באחרא⁶ ובגניי כך אתרבקותא דלהון לאו איהו אלא באינון דמתרבקין בהו זכאין אינון צדיקיא דאזלי בארע מישר ואינון זכאי קשוט ובניהון זכאין⁷ [בעלמא ועלייהו כתיב (משלי ב כא) כי ישרים ישכנו ארין] (לעלמא) אמר רבי חייא מאי דכתיב (בראשית ד כב) ואחות תובל קין נעמה מאי איריא הכא דקאמר קרא דשמה נעמה אלא בגין דטעיין בני נשא אבתרה⁸ ואפילו רוחין ושדין

רבי יצחק אמר אינון בני האלהים עזא ועזאל טעו בתרה רבי שמעון אמר אמן של שדים הות דמסטרא דקין נפקת והיא אתמנת על ליליא (עם לילית) באסכרה דרביי אמר ליה רבי אבא והא אמר מר דהיא אתמנת⁹ (לחייבא) [לחייבא] בבני נשא א"ל הכי הוא ודאי דהא איהי אתיית

בגלל אותו כח הזוהמא שהיה שאוב בו. כיון שחיסל ממנו אותה הזוהמא, שב וקנא (שעבר) את אשתו והוליד בן, אז כתוב "ויולד בדמותו כצלמו".

בא וראה, כל אדם שהולך לצד שמאל ומטמא את דרכיו, מושך על עצמו כל רוחות הטומאה, ורוח טומאה נדבקת בו, ולא זזה ממנו. והתדבקות (שלו) של אותו רוח טמא יהיה באיש הזה ולא באחר, ולכן התדבקותם אינה אלא באלה שנדבקים בהם. אשרי הצדיקים שהולכים בדרך ישרה, והם צדיקי אמת, ובניהם צדיקים בעולם, ועליהם כתוב "כי ישרים ישכנו ארץ". אמר רבי חייא, מה שכתוב "ואחות תובל קין נעמה", מה קרה כאן שהכתוב אמר ששמה נעמה. אלא משום שטעו בני אדם אחריה, ואפילו רוחות ושדים.

רבי יצחק אמר, אותם בני האלהים עזא ועזאל טעו אחריה. רבי שמעון אמר, אמם של השדים היתה שיצאה מצדו של קין, והיא התמנתה על הלילה (עם לילית) באסכרה של תינוקות. אמר לו רבי אבא, והרי אמר מר שהיא התמנתה לצחק בבני אדם. אמר לו, כך הוא ודאי, שהרי היא באה

¹ בבחינת "סירס את הזכר" (ב"ב דף עד ע"ב) (דע"ה ח"ב ס ע"ד). הגם שבכל אדם הוה ענין כזה פגם גדול רח"ל, אבל לאדם וחוה היה זה לתיקון ולזכות, שכן עי"ז נדחה מהם הרע לחוץ ואח"כ הולידו את שת שהיה כבר בדמותו כצלמו (דע"ה ח"ב קמז ע"ב).

² עי' עירובין יח ע"ב כי כ"ז היה בש"ז דחזא לאונסיה ועי' זוהר הרקיע לג ריש ע"ב (לש"ו).

³ היסוד בעצמו הוא הוי"ה אחת, כי כל ספירה יש בה הוי"ה א', וה' הוי"ת דה' חסדים הנכללים בו, ויורדים שם, להנתן דרך בו ביסוד הנקבה, הרי הם ששה הוי"ת, כמנין יוסף. [עי' זוהר] ויקהל ריא ע"א וז"ל, כדין חד צדיק אלביש קנאה וכו'. והענין הוא, כי הנה יוסף בגימטריא קנאה, והוא הצדיק דאלביש קנאה, וכו' וז"ס מ"ש רז"ל (סוטה ג ע"א) אין אדם מקנא לאשתו אא"כ נכנס בו רוח טהרה [טהרה מאמא (עמק המלך שי"ד פס"א)]. כי אז הוא מסטרא דיוסף, צדיק עליון, שהוא בגימטריא קנאה כנז' (שעה"פ ויצא). האדם שהוא אוהב את אשתו גורם לו קנאה. ואין הקנאה באה אלא מן אהבה רבה שיש ביניהם, נמצא, כי הקנאה היא מעלה ושלמות היא, ואינה פחיתות (ספר הליקוטים - פרשת לך לך - פרק יג). ודע, כי כל מי שיש לו קנאה במילי דשמיא, עליו ארז"ל אין אדם מקנא לאשתו, אא"כ נכנסה בו רוח טהרה. אבל מי שיש לו קנאה במילי דעלמא, הוא מהם, לפי שהיא קנאה הנמשכת מן החיצונים (שער הגלגולים הק' כג).

חזר וקנא לאשתו (ד"א).

⁴ מרצונו (רח"ו).

⁵ תחלה הוא מושכו מרצונו ואח"כ אוחז בו בעל כרחו כדלעיל (אור יקר). בעל כרחו (רח"ו).

⁶ פי' אינון כענין הטומאה שמתפשטת לאחרים שראשון עושה שני אלא אף אם יעמוד צדיק אצל רשע כל היום זה בטוהרתו וזה טומאתו (אור יקר, רח"ו).

⁷ מפני שטומאת האב מטמא הבן (אור יקר).

⁸ מרוב יופיה, והיינו נעמה כשמה (אור יקר). לעיל ט ע"ב ודף כה (ד"א).

⁹ ואין שליח אחד עושה ב' שליחויות כי לא קצרה יד ה' לשלוח מאלו מינים מינים לעונש כל עון ועון (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

והיכאת בהו בבני נשא¹ ולזמנין דאולידת רוחין בעלמא מנייהו² ועד כען איהי קיימת לחייכא בהו בבני נשא א"ל רבי אבא והא אינון מתין³ כבני נשא מאי טעמא איהי קיימת עד השתא א"ל הכי הוא אבל לילית ונעמה ואגרת בת מחלת דנפקן מסטרא דלהון כלהו קיימות עד דיבער קב"ה רוח מסאבא מעלמא דכתיב (זכריה יג ב) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ

אמר רבי שמעון ווי לון לבני נשא אינון דלא ידעין ולא משגיחין ולא מסתכלין וכלהו אטימין דלא ידעין כמה מלייא עלמא מבריינ משניין דלא אתחזון וממלין סתימין דאלמלא (יהיב) [אתיהיב] רשו לעינא למחזי יתמהון בני נשא היך יכלין לאתקיימא בעלמא תא חזי האי נעמה אימא דשדין הות ומסטרה אתיין כל אינון שדין דמתחממן מבני נשא ונטלי רוח תיאובתא מנייהו⁴ וחייכת בהון דעבדי לון בעלי קריין ובגין דבעל קרי אתי מסטרא דרוח מסאבא בעי לאסחאה גרמיה לאתדכאה מניה והא אוקמוה חבריא

זה ספר תולדות אדם (בראשית ה א) <לדיוקני> א"ר יצחק אחמי קב"ה לאדם דיוקני דכל אינון דריין דייתון לעלמא⁶ וכל חכימי עלמא ומלכי עלמא⁷ דזמינין לקיימא עלייהו דישראל⁸ מטא למחמי דוד מלכא דישראל דאתייליד ומית א"ל (וכו' אמר) <אמר וכו'>⁹ משניין דילינה] (אוסף ליה) [אוזיף ליה ע' שניין¹⁰] וגרעו מאדם ע' שניין וסליק לון קב"ה לדוד ועל דא שבת דוד ואמר (תהלים צב ה) כי שמחתני

נה/ב

ומצחקת בהם בבני אדם, ולפעמים מולידה רוחות בעולם מהם, ועד עכשיו היא עומדת לצחק בבני אדם. אמר לו רבי אבא, והרי הם מתים כבני אדם, למה היא עומדת עד עכשיו. אמר לו, כך זה, אבל לילית ונעמה ואגרת בת מחלת שיצאו מהצד שלהם, כולן קיימות עד שיבער הקדוש ברוך הוא רוח הטומאה מן העולם, שכתוב "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ".

אמר רבי שמעון, אוי להם לאותם בני אדם שלא יודעים ולא משגיחים ולא מסתכלים וכולם אטומים, שלא יודעים כמה מלא העולם מבריות משונות שלא נראות ומדברים סתומים, שאלמלא (נתן) נתנה רשות לעין לראות, יתמהו בני אדם איך יכולים להתקיים בעולם. בא וראה, נעמה הזו, אם השדים היתה, ומצדה באים כל אותם שדים שמתחממים מבני אדם ולוקחים מהם רוח תאוה, וצוחקת בהם, שעושים אותם בעלי קרי. ובגלל שבעל קרי בא מצד של רוח הטומאה, צריך לרחוץ עצמו להטהר ממנו. והרי בארוה החברים.

"זה ספר תולדות אדם" לדמותו. אמר רבי יצחק, הראה הקדוש ברוך הוא לאדם דמויות של כל אותם דורות שיבאו לעולם, וכל חכמי העולם ומלכי העולם שעתידיים לעמוד על ישראל. הגיע לראות את דוד מלך ישראל שנוולד ומת, אמר לו, (אמר) מהשנים שלי (אוסף) לָוֶה לו שבעים שנים, וגרעו מאדם שבעים שנים, והעלה אותם הקדוש ברוך הוא לדוד. ועל זה שיבח דוד ואמר, "כי שמחתני

¹ כלומר אתיא מאליה לא אתמנת כדקאמרת כי מנוי שנתן לה הוא על אסכרא דרביי אבל זה הוא עושה ברשעתה (אור יקר, רח"ו).

² אחרי מות עו ע"ב ותזריע מח ע"ב (ד"א).

³ קל ע"א (הערת הזוהר).

⁴ אינם נוטלים הזרע שאינם גשמיות, אלא חום תאות העבירה לבד (אור יקר, רח"ו).

⁵ פי' חכמת הפרצוף כדאיתא בתיקו"ז (אור יקר).

⁶ שבו כל הנשמתין תלויים (רח"ו). עי' לקמן צ סע"ב (לש"ו).

⁷ הראה לו ג' ענינים: הא' דריין, דהיינו כללות הדור ולא פרטיות אנשי הדור. ב': חכמי דרא, שאלו ידועים ומסוימין. הג', מלכי דרא שהם עיקר (אור יקר).

⁸ מפני שהאומות והרשעים לא היו בו כלל כלולים אלא הם מינים חצונים מהקלי' וזהו שאמר דאינון עיקרא דאדם כי השאר הם מהחוצה (אור יקר). כי הם בכלל אדם ולא הגוים (רח"ו). נמצא בזוהר כ"י דאינון עיקרא דאדם ואתיא כי הא דאיתא בספר הפליאה שאדם מתגלגל ממלך למלך עד מלך המשיח (ד"א).

⁹ קמ ע"א קסח ע"א (הערת הזוהר).

¹⁰ פי' אדם שרומז לז"א נתן הארה מז' קצוות לדוד, שהיה המלכות והם ע' שנה (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

יהו"ה בפעלך במעשי ידיך ארנן מאן גרם לי חדוה (בהאי) [ב]עלמא פעלך דא הוא אדם [קדמאה] דאיהו פעלו דקב"ה ולא פעלו דבשר ודם¹ מעשה ידיו דקב"ה ולא מבני נשא ועל דא גרעי אינון שבעין שנין מאדם מאלף שנין דהוה [ליה] לאתקיימא בהו ואחמי ליה קב"ה כל חכימי דרא ודרא עד דמטא לדריה דרבי עקיבא וחמי אורייתא [דידיה] וחדי חמא מיתתיה ועציב פתח ואמר (תהלים קל"ז) ולי מה יקרו רעך אל מה עצמו ראשיהם

זה ספר (בראשית ה א) ספר ודאי והא² אוקימנא דכר הוה אדם בגנתא דעדן נחית ליה קב"ה ספרא על ידא דרזיאל³ מלאכא קדישא ממנא על רזי עלאין קדישין⁴ וביה גליפין גלופי עלאין⁵ וחכמה קדישא ושבעין ותרין זיני דחכמתא⁶ הוה מתפרשן מניה לשית מאה ושבעין⁷ גליפין דרזי עלאי באמצעיתא דספרא⁸ גליפא דחכמתא⁹ למנדע אלף וחמש מאה מפתחין¹⁰ דלא אתמסרין לעלאי קדישי וכלהו אסתימו ביה בספרא עד דמטא [ליה] לאדם כיון דמטא [לגבי דאדם] ¹¹ <מניה> (ו)הו מתכנשי מלאכי עלאי למנדע ולמשמע והו אמר¹² (תהלים נז ו) רומה על השמים אלהים¹³ על כל

ה' בפעלך במעשי ידיך ארנן. מי גרם לי שמחה בעולם (הזה), "פעלך", זהו אדם הראשון שהוא פעלו של הקדוש ברוך הוא, ולא פעלו של בשר ודם. מעשה ידיו של הקדוש ברוך הוא, ולא מבני אדם. ועל זה גרעו אותם שבעים שנים מאדם מאלף שנים שהיו לו להתקיים בהם, והראה לו הקדוש ברוך הוא כל חכמי דור ודור עד שהגיע לדורו של רבי עקיבא, וראה תורה שלו ושמח, ראה מיתתו והתעצב, פתח ואמר, "ולי מה יקרו רעך אל מה עצמו ראשיהם".

"זה ספר", ספר ודאי, והרי בארנו, כשהיה אדם בגן עדן, הוריד לו הקדוש ברוך הוא ספר על ידי המלאך רזיאל הקדוש הממונה על הסודות העליונים הקדושים, ובו חקוקים חקיקות עליונות וחכמה קדושה, ושבעים ושנים מיני חכמה היו מתפרשים ממנו לשש מאות ושבעים חקיקות של סודות עליונים. באמצע הספר חקיקת החכמה לדעת אלף וחמש מאות מפתחות שלא נמסרו לעליונים קדושים, וכולם סתומים בספר, עד שהגיע (לו) לאדם, כיון שהגיע) אצל אדם, (ממנו) היו מתכנסים מלאכים עליונים לדעת ולשמוע, והיו אומרים "רומה על השמים אלהים על

¹ שלא היה בו שיתוף אב ואם כמו שאר בני אדם שג' שותפין בו כי אב ואם והקב"ה (רח"ו).

² לעיל לז ע"ב (הערת הזוהר).

³ הוא ראש היכל הרצון, וספר רזיאל היינו מידת התפארת שהיא המספר מאיר סוד היכל הרצון או ספר ספירת התורה שמספר רזיאל דהיינו תורה שבכתב (אור יקר), ראש היכל לבנת הספיר (רח"ו).

⁴ מלאכים אלו הם טפלים לנשמות בני אדם, ושניהם מהזיווג העליון. אמנם יש נשמות וכן מלאכים הבאים מהזיווג התחתון (ביאורים ח"ב ע"ב).

⁵ מסיפורי המדרגות ההם העליונות וסוד החכמה העליונה שהיא נקראת קדישא לאפוקי חכמה תתאה דלא אתקרי קדישא (אור יקר).

⁶ סוד התפשטות החכמה עד סוד ז' ספירות וחכמה ובינה על גביהן דהיינו ע"ב זייני חכמתא (אור יקר). מיני חכמות מסוד שם בן ע"ב אותיות (ד"א).

⁷ נגד אדניי במילואו [אלף דל"ת נו"ן יו"ד] שעולה תרע"א שהוא תר"ע עם הכולל (מ"מ).

⁸ דהיינו סוד המלכות שהיא מתמצעת בין ששה קצוות שלשה מצד זה ושלושה מצד זה (אור יקר).

⁹ שהמלכות חקיקת החכמה (אור יקר).

¹⁰ נגד ט"ו חסדים כנודע (מ"מ). ידוע שסוד המפתחאן הוא בשם הו"ה כמ"ש בפרשת תרומה וכל אות של הו"ה יש לו אורות ומפתחות כמנין אות ההוא ונכללים זה בזה שה' ראשונה יש לה חמשים מפתחות שנפתחים חמשים שערים בה כמנין ' פעמים ה', וכשנכללים בו' הוא ש' מפתחות אות דקשוט דאבהן וכשנכללין בה' אחרונה הוא אלף ות"ק ולכן ביסד הנער מט"ט אלף ות"ק מפתחאן שהוא משמש לה' אחרונה (יהל אור).

¹¹ פי' עד שהגיע הספר לידי אדה"ר (נ"א). ועי' יהל אור, ועי' פת"ש נתיב פרצוף ז"א פתח לט שהם סוד כלל האותיות עם מנצפ"ך.

¹² משמע שהיה לומר בו בקול (נ"א).

¹³ עם היות שאתה מתעלם על השמים על התפארת עכ"ז על כל הארץ כבודך שמתגלה סודך בתחתונים (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

הארץ כבודך בה שעתא אתרמיז לגביה הדרניאל¹ מלאכא קדישא ואמר ליה אדם אדם הוי גניז יקרא דמארך דלא אתייהיב רשותא לעלאי למנדע ביקרא דמרך בר אנת והוה [עמיה] טמיר וגניז ההוא ספרא עד דנפק אדם מגנתא דעדן [דהא בקדמיתא הוה מעיין ביה]² ומשתמש כל יומא [בגניזא] [בגניזא] דמריה ואתגליין ליה ריזין עלאיין מה דלא ידעו שמישי עלאיין כיון דחטא ועבר על פקודא דמאריה פרח ההוא ספרא מניה והוה אדם טפה על רישוי ובכי ועאל במי גיחון עד קדליה³ ומיא עבדין גופיה חלדין חלדין ואשתני זיזיה בשעתא ההיא רמוז קב"ה <לרפאל⁴ ואתיב ליה ההוא ספרא וביה הוה משתדל אדם ואנח ליה לשת בריה וכן לכל אינון תולדות עד דמטא לאברהם וביה הוה ידע לאסתכלא ביקרא דמאריה והא אתמר וכן לחנוך⁵ אתייהב ליה ספרא ואסתכל מניה ביקרא עלאה⁶

זכר ונקבה בראם⁷ (בראשית ה ב) רבי שמעון אמר ריזין עלאיין אתגליין בהני תרי קראי זכר ונקבה בראם למנדע יקרא עלאה⁸ רזא דמהימנותא דמגו רזא דנא⁹ אתברי אדם תא חזי ברזא דאתברי [או] שמים וארץ אתברי אדם בהו כתיב (שם ב ד) אלה תולדות השמים והארץ¹⁰ (בהבראם) באדם כתיב (שם ה א) זה ספר תולדות אדם בהו כתיב בהבראם באדם כתיב (שם ה ב) ביום הבראם זכר ונקבה בראם מהכא

כל הארץ כבודך". באותה שעה נרמז אליו להדרניאל¹ המלאך הקדוש, ואמר לו, אדם, אדם, תגנוז את כבוד רבונך, שלא נתנה רשות לעליונים לדעת בכבוד רבונך, פרט לך. והיה הספר ההוא שמור וגנוז עמו עד שיצא אדם מגן עדן. שהרי בתחילה היה מעיין בו ומשתמש כל יום בגנוזי רבונו, והתגלו לו סודות עליונים מה שלא ידעו שמיים עליונים. כיון שחטא ועבר על מצות רבונו, פרח ממנו אותו הספר, והיה אדם טופח על ראשו ובוכה, ונכנס במי גיחון עד צוארו, והמים עושים את גופו נקבים נקבים, והשתנה זיוו. באותה שעה רמז הקדוש ברוך הוא לרפאל והשיב לו אותו הספר, ובו היה אדם עוסק והניחו לשת בנו, וכן לכל אותם צאצאים, עד שהגיע לאברהם, ובו היה יודע להסתכל בכבוד רבונו, והרי נאמר. וכן לחנוך נתן לו הספר והסתכל ממנו בכבוד העליון.

"זכר ונקבה בראם". רבי שמעון אמר, סודות עליונים התגלו בשני הפסוקים הללו. "זכר ונקבה בראם" לדעת הכבוד העליון, סוד האמונה, שמתוך סוד זה נברא אדם. בא וראה, בסוד שנברא שמים וארץ נברא אדם, בהם כתוב "אלה תולדות השמים והארץ" (בהבראם), ובאדם כתוב "זה ספר תולדות אדם". בהם כתוב "בהבראם", ובאדם כתוב "ביום הבראם", זכר ונקבה בראם. מכאן כל דמות שלא נמצא בה זכר ונקבה, אינה דמות עליונה

¹ הוא בהיכל השני, היכל עצם השמים ונקרא הדרניאל שמעלים ומסתרי הדרו של אל לכך הגזים עליו שיעלים ויסתיר הדר עליון (אור יקר).

² צ"ע דהא לא הוה בידיה רק כמה שעות דבו ביום גורש מג"ע כדמסיק וצ"ל דקאי אחר שהחזיר לו רפאל. א"נ הא דאמר כל יומא ר"ל כל אותו היום שבו נברא. א"מ (נ"א).

³ עד ערפו וצוארו (ד"א).

⁴ היא המדרגה הרביעית מד' מדרגות שבהיכל הרצון לרפאות נגעו להשיב הספר עצמו כדפירשנו (אור יקר).

⁵ לחנוך לא זכה אל הספר מפני שהיה בסוד נער אינו באצילות לכך אתייהב ליה ספר אחר דהיינו סוד ספרא דחנוך נער מטטרון ומתוכו נקשר בו ונעשה מרכבה אליו (אור יקר). פי' לחנוך ניתן ג"כ ספר א' ולא אותו ספר של אדה"ר וכן משמע לקמן סוף ע' קפ"ו (נ"א). עי' לעיל לז ע"ב (לש"ו).

⁶ מה שחסר כאן עי' בסוף הספר (הערת הזוהר).

⁷ בתיובתיה בסוד תשר"ק ובג"כ קרא להאי ברא דאתייליד ליה (דאיהי) בדמותו ובצלמו דאיהי סיומא דאתון (רח"ו).

⁸ כי ממה שנבראו אדם זכר ונקבה יחד מורה על סוד זכר ונקבה עילאין ידח ומתוך ייחודם נברא אדם (אור יקר).

⁹ מז"ן אתברי אדם (מ"מ).

¹⁰ יש תולדות הכא ויש תולדות הכא ויש הבראם הכא והבראם הכא ואתי לגזרה שוה שנינם שוים (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

כל דיוקנא דלא אשתכח ביה דכר ונוקבא לאו איהו דיוקנא עלאה כדקא חזי וברזא דמתניתין אוקימנא תא חזי בכל אתר דלא אשתכחו דכר ונוקבא כחדא קב"ה לא שוי מדוריה בההוא אתר וברכאן לא אשתכחו אלא באתר דאשתכח דכר ונוקבא דכתיב (שם א כח) ויברך אותם ויקרא את שמם אדם ביום הבראם ולא כתיב ויברך אותו ויקרא את שמו אדם [דאפילו] (ואפילו) אדם לא אקרי אלא דכר ונוקבא כחדא¹

רבי יהודה אמר מיומא דאתהרב בי מקדשא ברכאן לא אשתכחו בעלמא² ואתאבידו בכל יומא דכתיב (ישעיה נז א) הצדיק אבד³ מאי אבד אבד ברכאן דהוו שריין ביה כמה דכתיב (משלי י ו) ברכות לראש צדיק וכתיב (ירמיה ז כח) אבדה האמונה כגוונא דא כתיב (בראשית א כח) ויברך אותם ויברך אותם אלהים מש"ת אתיחסו כל דרי עלמא⁴ וכל אינון צדיקי קשוט דהוו בעלמא אמר רבי יוסי אלין אתוון בתראין⁵ דהוו באורייתא (לאשתכחא) [אשתכחו בתר] דעבר אדם על אתוון דאורייתא כלהו [בסדר תשר"ק ובגין כך קרא לההוא ברא דאיהו כדמותו

נ/א

בצלמו ש"ת דאינון קיומא דאתוון) ובתיובתיה <נ"א ובתיאובתיה> לקמי מאריה אחיד באלין תריין⁶ ומכדין אתהדרו אתוון למפרע⁷ [בסדר תשר"ק ובגין כך קרא לההוא

כראוי. ובסוד המשנה בארנו. בא וראה, בכל מקום שלא נמצאים זכר ונקבה כאחד, אין הקדוש ברוך הוא שם את מדורו באותו המקום, והברכות לא נמצאות רק במקום שנמצאים זכר ונקבה, שכתוב "ויברך אותם ויקרא את שמם אדם ביום הבראם", ולא כתוב ויברך אותו ויקרא את שמו אדם, שאפילו אדם לא נקרא אלא זכר ונקבה כאחד.

רבי יהודה אמר, מיום שנחרב בית המקדש לא נמצאות ברכות בעולם, והם אובדות בכל יום, שכתוב "הצדיק אבד". מה אבד, אבד הברכות שהיו שורות בו, כמו שכתוב "ברכות לראש צדיק", וכתוב "אבדה האמונה". כדוגמא זו כתוב "ויברך אותם", וכתוב "ויברך אותם אלהים". מש"ת התייחסו כל דורות העולם, וכל אותם צדיקי אמת שהיו בעולם. אמר רבי יוסי, האותיות האחרונות הללו שהיו בתורה (להמצא) נמצאו אחר שעבר אדם על אותיות התורה כולם. [בסדר תשר"ק, ולכן קרא לאותו הבן שהוא כדמותו

בצלמו ש"ת, שהם קיום האותיות). ובתשובתו (ובתשוקתו) לפני רבונו אחז בשני אלה, ומאז חזרו האותיות למפרע בסדר תשר"ק, ולכן קרא לאותו בן שנולד

¹ כלומר שתיקונו של ז"א תלוי בנוק' (כללים ח"ב כב ע"ב).

² אזיל לטעמא דאמרינן לעיל דכל אתר דכר ונק' לא אשתכחו ברכאן לא אשתכחו וכן כשנחרב בית המקדש שנפרדו זכר מנוק' למעלה אין הברכות (אור יקר).

³ עי' ע"ח שער מול"מ פרק ד' [שכל שפע של מעלה ניתן כדי שינתן למטה. וכאשר אין משפיע למטה, העליונים לא נותנים לו שפע כלל] ולקמן סז ע"א ושמות ט ע"ב ויא ע"א ונז ע"א ובהעלותך קנ ע"ב ויקרא יז ע"א ואחרי מות עד ע"ב (ביאורים ח"ב סח ע"ג). כלומר, כל זמן שלא נתקנת הנוק' לגמרי, הלבנה תהיה במיעוטה (דע"ה ח"ב ו ע"ג). כלומר, שתיקון העליונים תלוי בתחתונים אפילו מאצילות לעקודים (כללים ח"ב עא ע"ג), שכל אור עליון אינו יורד כי אם לפי הכח וההכשר של התחתון (כללים ח"ב קז ע"ד).

⁴ זה כולל את הרשעים, שהרי הוא נולד מאדם וחוה אחרי החטא, ונשאר כתערובת בהם, ולכן הוא ג"כ שורש הרשעים (דע"ה ח"ב קמח ע"ב).

⁵ פי' ש"ת הם אותיות אחרונות. א"מ (נ"א).

⁶ בשתי אותיות ש"ת כמבואר (ד"א).

⁷ סדר האותיות קודם הבראם נכנסו לפני הקב"ה למפרע כדלעיל (דף ב) ונתגלגלו עד ב' ובאות ב' היה הבריאה עד אות פ' שהיו האותיות מתגלגלות ובאות והנמצאות נבראים עד שהגיע לאותיות צק"ר שקלקלו ונתקן הכל וחזר בתשובה ומה שאבד הוא צלם ודמות דכתיב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו נתקן בשת ויולד בדמותו כצלמו דהיינו התשובה ותיקון העולם ונשאר חוזרות האותיות בסדר תשר"ק למטה במלכות לא אותיות ישרות א"ב ג"ד שהם מצד הימין בת"ת עד דקימו ישראל על טורא דסיני שפסקא זוהמתן וגילה התפארת סוד אורו דהיינו התורה ומצדו האותיות א"ב ג"ד בענין שעמדו הנמצאות על תקונם כענין בריאתם

זהר פרשת בראשית

ברא דאתליד ליה בדמותו כצלמו שת דאינון סיומא דאתוון] ולא אתתקנו אתוון עד דקיימו ישראל על טורא דסיני וכדין אהדרו אתוון על תקונייהו כיומא דאתבראו שמים וארץ ואתבסם עלמא וקיימא על קיומיה רבי אבא¹ אמר יומא דעבר אדם על פקודא דמאריה בעיין שמים וארץ [לאתגפא²] [לאתעקרא] מאתרייהו מאי טעמא בגין דאינון לא קיימו אלא [על ברית³] [בברית] דכתיב [ירמיה לג כה] אם לא בריתי יומם ולילה⁴ חקות שמים וארץ לא שמתו ואדם עבר ברית שנאמר [הושע וז] והמה כאדם עברו ברית ואלמלא דגלי קמי קב"ה דזמינין ישראל לקיימא על טורא דסיני לקיימא האי ברית לא אתקיים עלמא [דין] רבי חזקיה אמר כל מאן דאודי על השאיה קב"ה שביק ליה ומחיל על חוביה

תא חזי כד ברא קב"ה עלמא עבד האי ברית וקיימא עליה עלמא⁵ מנלן דכתיב [בראשית א א] [בראשית] <ברא שית⁶> דא ברית דעלמא קיימא עליה שית⁷ דמניה נגדין ונפקי ברכאן לעלמא ועליה אתברי עלמא ואדם עבר על האי ברית ואעבר ליה מאתריה⁸ <נ"א מעמיה> האי ברית אתרמיזת באת יו"ד⁹ את זעירא עקרא ויסודא דעלמא כד אוליד בר אודי על חטאוי וקרא שמייה ש"ת ולא אדכר ביה יו"ד¹⁰ למהוי שית בגין דעבר עליה ובגין כך קב"ה [מהכא] [מיניה] אשתיל עלמא ואתייחסו כל דרי זכאי דעלמא [משת]

לו שהוא בדמותו כצלמו ש"ת, שהם סיום האותיות. ולא נתקנו האותיות עד שעמדו ישראל על הר סיני, ואז חזרו האותיות על תקונם כיום שנבראו שמים וארץ, והתבסס העולם ועמד על קיומו. רבי אבא אמר, ביום שעבר אדם על מצות רבונו, רצו שמים וארץ להעקר ממקומם. ולמה, משום שהם לא עמדו רק על הברית, שכתוב "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתו", ואדם עבר ברית, שנאמר "והמה כאדם עברו ברית", ואלמלא שגלוי לפני הקדוש ברוך הוא שעתידין ישראל לעמוד על הר סיני לקיים את הברית הזאת, לא התקיים העולם (הזה). רבי חזקיה אמר, כל מי שמודה על חטאו, הקדוש ברוך הוא מניח לו ומוחל לו על חטאו.

בא וראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, עשה ברית זו והעמיד עליה את העולם. מנין לנו, שכתוב [בראשית] ברא שית, זו הברית שהעולם עומד עליה, שית שממנו שופעים ויוצאים ברכות לעולם, ועליה נברא העולם, ואדם עבר על הברית הזו והעבירה ממקומה (מעמו). ברית זו נרמזה באות יו"ד, אות קטנה עקר ויסוד העולם. כשהוליד בן, הודה על חטאו וקרא שמו ש"ת, ולא הזכיר בו יו"ד להיות שית, משום שעבר עליו. ולכן הקדוש ברוך הוא [מכאן] ממנו שתל את העולם, והתייחסו כל דורות צדיקי העולם [משת].

שנברא באותיות א"ב ג"ד כדפי' לזה אמר ואתבסם עלמא מצד הימין שהוא הממתק הדין וקיימא על קיומיה שאין קיום לעולם אלא בסוד הימין (אור יקר).

¹ ר' אבא פליג, דלא אתתקנו אתוון כלל (אור יקר).

² להתמוטט (אור יקר).

³ יסוד (אור יקר ומ"מ).

⁴ פי' יסוד שעל ידו מתחברים ז'ין שהם יומם ולילה (מ"מ).

⁵ פי' שמיסוד מתקיימת המלכות שנק' עלמא (אור יקר ומ"מ).

⁶ והוא היסוד שכולל כל הו"ק (אור יקר ומ"מ).

⁷ פי' כמו שיתין שכרה דוד (נ"א).

⁸ שסלק היסוד מהמלכות (אור יקר).

⁹ עם היות שאמרנו שאותיות ש"ת ביסוד עם כל זה עיקר האות הרומז ביסוד היא י' והטעם שהיא את זעירא דהיינו נקודה, ואין ספר שהנקודה יסוד והתחלה אל מציאות הגוף נקדם נקודה ואחריה קו ואחריה שטח ואחריה גוף (אור יקר). פי' יסוד נק' י' זעירא (מ"מ). הא דקאמר את זעירא ר"ל יו"ד מאדנ"י לאפוקי יו"ד דהו"ה. א"מ (נ"א).

¹⁰ דהיינו וידוי, שהתודה ונתבייש מחטאו (אור יקר). לומר שפגם ביסוד (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

ותא חזי כד קיימו ישראל על טורא דסיני עאל בין תרין אתוון אלין¹ רזא דברית² ומאן איהו ביי"ת³ ועאל בין תרין אתוון דאשתארו ויהיב ליה לישראל וכד עאל ביי"ת רזא דברית בין תרין אתוון אלין דאינון שיי"ן תי"ו (עאלו) ואתעבידו שב"ת⁴ כמה דאת אמר (שמות לא טז) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם ברית עולם כמה דהוה שירותא⁵ דעלמא לאתיחסא בהו כל דרי עלמא מאלין תרין אתוון ש"ת הוה תליין עד דאשתכלל עלמא כדקא יאות ועאל בנייהו ברית קדישא ונאשתכלל בשלימו ואתעבידו (דאשתכלל בשלימו דאתעביד) שב"ת א"ר יוסי אלין תרין אתוון אשתכללו באת ביי"ת וכד אתהדרו אתוון למפרע מן יומא דאתייליד שת אהדרו אתוון בכל דרא ודרא עד דמטו ישראל לטורא דסיני ואתתקנו א"ר יהודה לתתא אתהדרו⁶ ובכל דרא ודרא הוה גפיף עלמא⁷ באתוון⁸ ולא מתיישבין בדוכתייהו כד אתייהבת אורייתא לישראל אתתקן כלא נ"א אתוון כלהו אתתקנו⁹

רבי אלעזר אומר בימי אנוש הוה חכימין בני נשא בחכמה דחרשין וקוסמין ובחכמתא למעצר לחילי דשמיא¹⁰ ולא הוה בר נש מיומא דנפק אדם מגנתא דעדן ואפיק עמיה חכמתא דטרפי אילנא¹¹ דאשתדל בה דהא אדם ואתתיה ואינון דנפקו מניה עד דאתא אנוש שביקו לה כד אתא

ובא וראה, כשעמדו ישראל על הר סיני, נכנס בין שתי האותיות הללו סוד הברית, ומיהו, ב'. ונכנס בין שתי האותיות שנשארו, ונתן אותה לישראל. וכשנכנסה ב' סוד הברית בין שתי האותיות הללו שהם ש' ת', (נכנסו) ונעשו שבת, כמו שנאמר "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם ברית עולם", כמו שהיה ראשית העולם להתיחס בהם כל דורות העולם משתי האותיות הללו ש"ת, היו תלויים עד שנתקן העולם כראוי, ונכנס ביניהם הברית הקדוש ונתקן בשלמות, ונעשה שב"ת. אמר רבי יוסי, אלו שתי האותיות הללו נתקנו באות ב', וכשחזרו האותיות למפרע מיום שנולד שת, חזרו האותיות בכל דור ודור עד שהגיעו ישראל להר סיני ונתקנו. אמר רבי יהודה, למטה חזרו, ובכל דור ודור היה מחובק העולם באותיות ולא מתיישבים במקומם. כשנתנה התורה לישראל, הכל נתקן (כל האותיות נתקנו).

רבי אלעזר אומר, בימי אנוש היו האנשים חכמים בחכמה של כשפים וקוסמים, ובחכמה לעצור את חיילות השמים, ולא היה אדם מיום שיצא אדם מגן עדן והוציא עמו חכמה של העלים של האילן שהתעסק בה, שהרי אדם ואשתו,

¹ פי' ב' צורות ד"ו ע"ב והיסוד מחברם (ד"א).

² ש"ת היינו למעלה בנקבה בחי' כניסת היסוד שכן נקרא שמו כדכתיב וחסופי שת ערות וכו', ולכך לייחד בין תרין אתוון אלין עאל רזא דברית דהיינו יסוד במלכות (אור יקר).

³ יסוד נק' ביי"ת לפי שהוא שני למלכות ממטה למעלה (אור יקר, ומ"מ).

⁴ שכן ודאי זווגא ביום שבת ביסוד וע"י המלכות נקראת שבת (אור יקר).

⁵ אין ר' חזקיה מכחיש שלא נתקן העולם על תקונו כראוי במעמד הר סיני אלא כוונתו שנתקן לענין שנתייחסו דרין משת ונתקן מכל וכל במעמד הר סיני וזהו שאמר דהוה שרותא דעלמא לאתייחסא משת אמנם היה הענין תלוי להשלים אותיות ש"ת עם אות הברית כדי שיהיה שבת עד מעמד הר סיני (אור יקר).

⁶ ר' יהודה סבירא ליה בענין האותיות כר' יוסי ומאן דפריך ר' חזקיה שנתודה ונתקן הענין היינו לתתא אתהדרו פי' אדם תקן למטה אבל לא למעלה שהפגם למעלה היה קשה (אור יקר). פי' שלא היה הפגם רק למטה בעולם הזה והיו נתקנים האותיות קצת בכל דור עד סיני (מ"מ).

⁷ העולם לא היה מתקיים מפני ששורשו למעלה בלתי מתוקן ובמעמד הר סיני נתקן הדבר ג"כ למעלה (אור יקר).

⁸ העולם היה מחובק ע"י צירופי אותיות ולא היה העולם בקיומו עד מתן תורה (ד"א).

⁹ כאן שייך מאמר בסתרי אותיות בז"ח דף י' בדפוס ויניציאה דף יג ע"ב ויחי אדם כו' ע"ש (הערת הזוהר).

¹⁰ שלא יפעלו בדברים הגשמיים כגון אל שר האש שלא יכוה ואל שר המים שלא ימטיר וכיוצא. והם ג' חכמות חכמת חרשים והיינו בפה באמירה, וחכמת הקסם והיינו מעשה כשוף בידים וחכמת המלבוש דהיינו למעצר לחילו שמיא והעוסק בענין ספר המלבוש יבין מה ענינו (אור יקר).

¹¹ כחות המלכות למטה, שהיא עץ הדעת ואלו הם עליה ופריו (אור יקר). כחות החיצוניות (מ"מ). עלי האילן והם כחות חיצוניות (ד"א).

זהר פרשת בראשית

אנוש חמא לון וחמא חכמתהון משניין (נ"א משטין) עלאין ואשתדלו בהון ועבדין (בה) עבידתין וחרשין וקוסמין [ואוליפו מנהון] עד דאתפשטת ההיא חכמתא בדרא דמבול וכלהו הוו עבדי עבידתייהו לאבאשא והוו מתתקפי לגבי נח באינן [חכמתאן] (בחכמה) ואמרי דלא יכיל דינא דעלמא לאשראה עלייהו דהא אינן עבדי חכמתא לדחייא לכל אינן מארי דדינא ומאנוש שריאו כלהו לאשתדלא באלין חכמתן הה"ד (בראשית ד כו) אז הוחל לקרא בשם יהו"ה

רבי יצחק אמר כל אינן זכאין דהוו בהו לבתר בההוא דרא כלהו הוו משתדלי למחאה בהו¹ כמו ירד מתושלה והנוך ולא יכילו עד דאתפשטו חייבין מרדי במאריהון ואמרי (איוב כא טו) מה שדי כי נעבדנו וכי האי טפשותא הוו קא אמרי אלא בגין דהוו ידעי כל אינן חכמתן וכלהו ממנן דעלמא [ד]אתפקדן עלייהו והוו מרחצין² בהו עד דאתיב קב"ה עלמא כדקא הוה³ דהא

נו/ב

בקדמיתא הוה מים במים ולבתר אתיב ליה לעלמא כדקדמיתא ולא אתחריב מכלא³ דהא ברחמין אשגח עלייהו⁴ דכתיב (תהלים כט י) יהו"ה למבול ישב ולא כתיב אלהים⁵

ביומי דאנוש אפילו ינוקי דההוא (יומא) [דרא] כלהו הוו משגחן בחכמתא(ן) עלאין והוו מסתכלן בהו א"ר ייסא אי הכי טפשין הוה⁶ דלא הוו ידעין דזמין קב"ה לאייתאה עלייהו מי טופנא וימותון בהו

ואותם שיצאו מהם עד שבא אנוש, עזבו אותה [החכמה]. כשבא אנוש, ראה אותם וראה את חכמתם משנה (משטה) את העליונים, ועסקו בהם ועשו (בהם) מעשים וכשפים וקסמים ולמדו מהם, עד שהתפשטה אותה חכמה בדור המבול, וכולם היו עושים מעשיהם להרע. והיו מתחזקים כלפי נח באותן חכמות, ואומרים שדין העולם לא יכול לשרות עליהם, שהרי הם עושים חכמה לדחות את כל אותם בעלי הדין. ומאנוש התחילו כולם להתעסק בחכמות הללו. זהו שכתוב "אז הוחל לקרא בשם ה"ה".

רבי יצחק אמר, כל אותם צדיקים שהיו ביניהם אחר אותו הדור, כולם היו משתדלים למחות בהם (כדי שלא יענשו עליהם), כמו ירד מתושלה וחנוך, ולא יכלו עד שהתפשטו רשעים המורדים ברבונם, ואמרו "מה שדי כי נעבדנו". וכי הטפשות הזו הם היו אומרים, אלא משום שהיו יודעים כל אותם החכמות וכל אותם הממונים של העולם שהופקדו עליהם, והיו בוטחים בהם, עד שהשיב הקדוש ברוך הוא את העולם כשהיה. שהרי

בתחלה היה מים במים, ואחר כך השיב את העולם כבתחלה, ולא נחרב מהכל, שהרי ברחמים השגיח עליהם, שכתוב "ה' למבול ישב", ולא כתוב אלהים.

בימי אנוש, אפילו תינוקות של אותו (היום) הדור היו מבינים בחכמות עליונות, והיו מסתכלים בהם. אמר רבי ייסא, אם כך טפשים היו שלא היו יודעים שעתיד הקדוש ברוך הוא להביא עליהם מי מבול וימותו בהם.

¹ בוטחים (ד"א).

² שר הארץ עם שר המים שמטבע שר המים להגביר על שר הארץ ולכלול אותו בתוכו והקב"ה עכשיו שלא היו מתעסקים בעניני השרים להכניעם ולעצור פעולתם החזיר אלו אל טבעם וביטל הכנעת שר המים (אור יקר).

³ פי' ביטול כל העולם ממש לתהו ובהו (אור יקר).

⁴ שדן כל העולם במדת רחמים כדי שיתבטלו הרשעים וישאר העולם (אור יקר).

⁵ עי' זו"ח כא ע"ב: א"ר יצחק, בא וראה בכל מקום את מוצא אלקים מדת הדין. ה' מדת הרחמים. ואע"פ שמדת הדין היא, מדת רחמים היתה בו, שאלמלא כך אתחרב עלמא. אבל למען אותו מדת רחמים, אתיישב עלמא.

⁶ אי אמרת בשלמא כדקא סלקא דעתין מעיקרא, שיצרם הרע היה מפתה אותם ניחא, שהיו יודעים בעונש וחטאים לפיתוי העבירה, אלא לדידכו דאמריתו שהם חשבו שיוכלו לעכב הדין, וכי לא הוו יודעים שביד הקב"ה להביא להם המבול כמו שהתרו אותם הכשרים כנגדם (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

א"ר יצחק מנדע ידעי אבל אחידו טפשותא בלבייהו דאינון הוו ידעי ההוא מלאכא דממנא על אשא וההוא דממנא על מיא והוו ידעין למעצר לון דלא יכלין למעבד דינא עליהו ואינון לא הוו ידעי דקב"ה שליט על ארעא ומניה ייתי דינא על עלמא אלא הוו חמאן דעלמא אתפקד בידא דאינון ממנן ובהו כל מלי דעלמא ובגיני כך לא הוו מסתכלן ביה בקב"ה ולא משגיחין בעבידתיה עד דארעא אתחבלת ורוח קודשא אכריז בכל יומא ואמר (שם קד לה) יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם

ואוריך¹ קב"ה לון כל ההוא זמנא דאינון זכאין ירד ומתושלח וחנוך קיימין בעלמא כיון דאסתלקו מעלמא כדין [א]נחית קב"ה דינא עליהו ואתאבידו כמה דאת אמר (בראשית ז כג) וימחו מן הארץ²

ויתהלך חנוך³ את האלהים ואיננו כי לקח אותו אלהים (בראשית ה כד) רבי יוסי פתח (שיר א יב) עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו האי קרא אתמר אבל תא חזי כך ארחוי דקב"ה בשעתא דבר נש אתדבק ביה והוא אשרי דיוריה עליה וידע דלבתר יומין יסרח אקדים ולקייט ריחיה טב מניה וסליק ליה מעלמא הה"ד עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו עד שהמלך דא קב"ה במסבו דא ההוא בר נש דאתדבק ביה ואזיל בארחוי נרדי נתן ריחו אינון עובדין טבין [דביה] דבגינהון יסתלק מעלמא עד דלא מטא זמניה

ועל דא הוה שלמה מלכא אמר (קהלת ה יד) יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים וגו' יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים כמה דאוקימנא דבגין [ד]עובדין טבין קב"ה סליק לון מעלמא [ד"א] בגין דלא <יסרחו> (יחיו) ומגו רחימותא בהו מסלק לון) עד לא מטא זמנייהו ועביד בהון דינין ויש רשעים אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים דקב"ה אוריך לון יומין

אמר רבי יצחק, בודאי היו יודעים, אבל אחזו טפשות בלבם, שהם היו יודעים אותו מלאך הממונה על אש ואותו הממונה על המים, והיו יודעים לעצור אותם שלא יוכלו לעשות דין עליהם. והם לא היו יודעים שהקדוש ברוך הוא שולט על הארץ, וממנו יבא דין על העולם. אלא היו רואים שהעולם הופקד בידי אותם ממונים, ובהם כל דברי העולם, ולכן לא היו מסתכלים בקדוש ברוך הוא ולא מבינים במעשיו, עד שהארץ נשחתה, ורוח הקודש מכריזה בכל יום ואומרת "יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם".

והקדוש ברוך הוא האריך להם כל אותו הזמן שאותם צדיקים, ירד ומתושלח וחנוך קיימים בעולם, כיון שהסתלקו מהעולם, אז הוריד הקדוש ברוך הוא דין עליהם ונאבדו, כמו שנאמר "וימחו מן הארץ".

"ויתהלך חנוך את האלהים ואיננו כי לקח אתו אלהים". רבי יוסי פתח, "עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו". פסוק זה נאמר, אבל בא וראה, כך דרכו של הקדוש ברוך הוא, בשעה שאדם נדבק בו והוא משרה דיורו עליו ויודע שאחר ימים הוא יסרח, מקדים ולוקט ריחו הטוב ממנו, ומסלק אותו מהעולם. זהו שכתוב "עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו". "עד שהמלך" זה הקדוש ברוך הוא. "במסבו" זה אותו אדם שנדבק בו והולך בדרכיו. "נרדי נתן ריחו" אותם מעשים טובים שבו שבגללם יסתלק מהעולם בטרם הגיע זמנו.

ועל זה היה שלמה המלך אומר, "יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים וגו'". יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, כמו שבארנו, שבשביל מעשים טובים הקדוש ברוך הוא מסלקם מהעולם, (כדי שלא יחיו, ומתוך אהבתו בהם מסלק אותם) בטרם הגיע זמנם, ועושה בהם דינים. ויש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, שהקדוש ברוך הוא מאריך להם ימים ומאריך בהם את רוגזו, וכל זה כמו

¹ והמתין (ד"א).

² נח הוא היה מסט' דיסוד, שאז היה חורבן העולם כמ"ש לא ידון רוחי באדם לעולם שנשארו רק מסט' דנפש לבד מלכות דלית לה מגרמה רק ע"י רוח בעלה יסוד, וכאשר מסתלק הארת הרוח מתו, וימחו מן הארץ (ב"ע יג ע"א). כאן שייך מאמר ז"ח דף סו ובדפוס וויניציאה מ"ב ע"א ע"ש (הערת הזוהר).

³ חנוך הסתלק בעת שהיה צדיק, וזכה להיות עומד ומשמש במרום גבוה מכל המלאכים. ועי' עוד שמות י ע"ב (דע"ה ח"א נג ע"ב).

זהר פרשת בראשית

ואוריך רוגזיה בהו וכל דא כמה דאתמר¹ אלין בגין דלא יסרחון ואלין בגין דלהדרו לגביה [או בגין] (ובגין) דיפוק מנייהו בגין דמעלי

תא חזי חנוך זכאה הוה וקב"ה חמא ליה דיסרה לבתר² ולקייט ליה עד לא יסרה הה"ד (שיר ו ב) וללקוט שושנים בגין דיהבי ריהא טב לקייט לון קב"ה עד לא יסרחו ואיננו כי לקח אותו אלהים ואיננו לארכא יומין³ כשאר בני נשא דהו אורכי יומין מאי טעמא בגין דלקח ליה קב"ה עד לא מטי זמניה רבי אלעזר אמר⁴ חנוך (נטיל) [נטיל] ליה קב"ה מארעא ואסקיה לשמי מרומים ואמסר בידיה כל גנוי עלאי⁵ ומ"ה מפתחן סתרי גליפין⁶ דבהו משתמשי מלאכי עלאי וכלהו אתמסרו בידיה והא אוקימנא (מתניתין)

וירא יהו"ה כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבות לבו (בראשית ו ה) רבי יהודה פתח (תהלים ה ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע⁷ האי קרא אתמר ואוקמוה אבל תא חזי מאן דאתדבק ביצר הרע⁸ ואתמשיך אבתריה⁹

שנתבאר. אלה בשביל שלא יתקלקלו ואלה כדי שיחזרו אליו, או כדי שיצאו מהם בנים מעולים.

בא וראה, חנוך היה צדיק, והקדוש ברוך הוא ראה שאחר כך יתקלקל, ולקח אותו בטרם יתקלקל. זהו שכתוב "וללקוט שושנים". משום שנותנים ריח טוב, לוקח אותם הקדוש ברוך הוא בטרם יתקלקלו. "ואיננו כי לקח אתו אלהים", "ואיננו" להאריך ימים כשאר בני אדם שהיו מאריכים ימים, ולמה, כי לקח אותו הקדוש ברוך הוא בטרם הגיע זמנו. רבי אלעזר אמר, הקדוש ברוך הוא נטלו את חנוך מהארץ והעלהו לשמי מרומים, ומסר בידיו כל הגנזים העליונים, וחמשה וארבעים מפתחות סתרים חקוקים שבהם משתמשים מלאכים עליונים, וכולם נמסרו בידו, והרי בארנו.

"וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבות לבו". רבי יהודה פתח, "כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע". פסוק זה נאמר ובארנוהו. אבל בא וראה, מי שנדבק ביצר הרע ונמשך אחריו, יטמא הוא ויטמאו אותו, כמו שנתבאר. "כי רבה רעת האדם", כל הרעות היו עושים, ולא נשלם חטאם עד

¹ הצדיקים שמתים קודם זמנם כדי שימותו בשם טוב בעוד שמעשיהם טובים ולא ממתין להם עד שיבואו אח"כ לידי חטא ואלו הרשעים מניח אותם בחיים כדי שיחזרו בתשובה או בשביל שיצאו מהם בנים הגונים או איזו הצלה לישראל (ד"א).

² כי הוא סוד אילנא דטוב ורע (לש"ו).

³ אין לפרש שיהיה אלה התנאים מכחישים שחנוך הוא מטטרון שהרי ענין זה מוסכם בתיקון בכמה מקומות אמנם הוקשה להם למה לא נתעב בעולם כשאר בני העולם ובעת פטירתו היה לו להקב"ה לסלקו כענין אליהו ולזה דרשו הפסוק כמו שדרשו (אור יקר).

⁴ אחר שלא טעם טעם מיתה ונסתלק בחיים ועלה אדרבה לעמוד בין העומדים האלה א"כ מה לי אם אלף שנים יחיה מה לי אם מעט וזהו שאמר נטל ליה קב"ה מארעא ואסקיה ועל ענין זה כתיב איננו כמו שתרגם אונקלוס [ז"ל: וליתוהי ארי (לא) אמית יתיה ה'] (אור יקר).

⁵ לעיל לז ע"ב (הערת הזוהר).

⁶ סודות חקוקים של צרופי אותיות השם שבהם משתמשים מלאכי השרת (ד"א).

⁷ פי' הקב"ה צוה לאדה"ר מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת שהוא חוץ לגן לא תאכל כדי שיהיה כולו טוב וכיון שכבר נדבק ברע ונכנס בו יצר הרע וקין והבל נולדו בלא תיקון מכח ההוא ולא נתקיימו בעולם, וז"ש בפ' זו דף נד ע"א בשעתא דאטיל נחש זיהמא כו', וכיון שחזר בתשובה שמש ק"ל שנה ברוחין ושדין, ונכנס בנהר גיחון עד קדלי' ודחה הרע לחוץ ואחר ק"ל שנה הוליד את שת בדמותו וכו', נמצא ששמושו ברוחין הוא תקנתו אבל לשאר בני אדם הוא פגם גדול כי הזרע הראוי להוליד בנים באשתו דחזי ליה ללמדם תורה להרבות הדמות כמ"ש כחצים ביד גבור וגו' ולכן מי ששופך זרעו לחוץ לריק באתר דלא אצטריך נעמה ואגרת מגדלין הטיפה ההיא עם הנפש הנכלל באותה הטפה ומתהווה ממנו שידין שעליהם נאמר נגעי בני אדם להיותם כלאים מחוברים, שדים ואנשים, וע"ז נאמר אוי לרשע רע כי רע יותר מרשע כי הש' הוא סוד של שק"ר ומעט אמת יש בו, ויש לה ג' ראשים רומז לג' אבהן וכיון שהרשע מקלקל ומשחית זרוע נעשה רע ומסתלק הש' מן רש"ע שהיא מיעוט קדושה שבו ונשאר כולו רע, וזהו מאן דמחבל וכו' לא חמי אפי שכינתא ואלו השדין נקרא נגעי בני אדם (זהר הרקיע).

⁸ שחטא פעם אחת (אור יקר).

⁹ ששונה בה (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

והיו שופכים דמים לחנם על הארץ. ומי הם שהיו משחיתים דרכם על הארץ, זהו שכתוב "רק רע כל היום". כתוב כאן "רק רע",

והיה שם ("לא יגורך רע", וכתוב) "ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה'".

אמר רבי יוסי, וכי רע אינו רשע. אמר לו, לא. "רשע", אפילו הרים ידו על חברו, אף על גב שלא עשה לו דבר נקרא רשע, כמו שכתוב "ויאמר לרשע למה תכה רעך", הכית לא כתוב אלא "תכה". אבל רע לא נקרא אלא מי שמשחית דרכו ומטמא עצמו ומטמא את הארץ, ונותן כח וחוזק לרוח הטומאה שנקראת רע, שכתוב "רק רע כל היום". ולא נכנס בפלטרין ולא רואה פני שכינה, משום שבזה מסתלקת שכינה מן העולם. ומנין לנו, מיעקב, שכשהסתלקה ממנו שכינה, חשב שיש פסול בבניו שבגללם התחזקה בעולם רוח הטומאה

נ/א
וכתיב התם (לא יגורך רע (תהלים ה ה) (וכתיב) (בראשית לח ז) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יהוה
אמר רבי יוסי וכי רע לאו איהו רשע⁴ א"ל לא רשע אפילו ארים ידיה לגבי חבריה אע"ג דלא עביד ליה מידי אקרי רשע [כמה דכתיב (שמות ב יג) ויאמר לרשע למה תכה רעך הכית לא כתיב אלא תכה] אבל רע⁵ לא אקרי אלא מאן דמחבל ארחה וסאיב גרמיה⁶ וסאיב ארעא ויהיב חילא ותוקפא⁷ לרוח מסאבא דאקרי רע דכתיב (בראשית ו ה) רק רע כל היום⁸ ולא עאל בפלטרין⁹ ולא חמי אפי שכינתא¹⁰ בגין דבהאי אסתלק שכינתא מעלמא¹¹ מנלן מיעקב דכד אסתלק שכינתא מניה חשיב דבבנוהי הוה

¹ פעם הראשונה (אור יקר).

² פעמים הרבה (אור יקר).

³ שופכין דמים בחנם והיינו בהשחתת זרעם (ד"א).

⁴ משמע דרשע חמור מרע ואיכא למימר איפכא. א"מ. כוונת הזוהר פשוטה. מא"ן (נ"א).

⁵ רע הוא שם הקלי' בעצמה והפועל פעולה זו שהוא מוליד חיזונים נקרא רע שהוא עושה רעים בקלי' בעצמה אמנם רשע פירושו חייב רשע בדיני בפרט הזה עם היותו צדיק וזכאה בכמה דברים (אור יקר).

⁶ כשאר עוברי עבירה (אור יקר).

⁷ ותוקפא יותר משאר העבירה מפני שמורה על מקום הזרע העליון נשפע לחוץ (אור יקר).

⁸ אינו זוכה לבא בהיכלו של המלך ית' כי ע"י השחתת הזרע מסתלקת השכינה מהעולם ובשביל זה אינו זוכה לראות פני השכינה בעוה"ב אלא נופל ביד הקליפות שנקראו רע כנודע (ד"א). סט ע"א (הערת הזוהר).

⁹ עם היו שהיו בידו מעשים הגונים כל עוד שמת ועון זה בידו (אור יקר).

¹⁰ אפילו מחוץ לפלטרין כדרך שהם נהנים שאר הרשעים לעתות המנוחה (אור יקר).

¹¹ כיון שהוא גרם דיחוי שכינה אף אחרי טהרתו בגיהנם לא יזכה לה אלא יתגלגל כדרך ער ואונן בפרץ וזרח ואחרי כן יזכה (אור יקר). עי' שער רוח הקודש (יז ע"א): עון שכבת זרע לבטלה. שעליהם כתיב שוחטי הילדים וגו' (ישעיה נ"ז). וכו' הפגם שלו. והשליכו ארצה בעוננו. ומסר אותו חלק הקדושה תוך הקליפות. ועי"כ נתן חיות וכח אל הקליפות. עי' שעה"כ נו ע"ב: דע שבכל עבירות שבתורה אפי' החמורות אין בהם מי שמוליד מזיקין ממש כמו המוציא שכבת זרע לבטלה כי אפי' הבא על כל העריות שבתורה נולדו משם ממזרים גופניים בעוה"ז והאמת הוא שמי שעובר שאר עבירות מתלבשין בו המזיקין ונעשים קטגורים עליו אבל המוציא שז"ל עונשו גדול לאין קץ וכו' וזה ענינה דע כי המוציא שז"ל פוגם במחשבה כי אינו משתמש בשום כלי ובשום ערוה ועונשו גדול שפוגם בדעת עליון דא"א וכמו שמעשיו הם זכר בלי נקבה כן כביכול גורם למעלה שממשיך אותה הטפה של אותה נשמה מן הזכר העליון ואינה נשפע' במלכו' אבל יוצא לחוץ אל הקלי' הנק' קליפ' נוגה וכו' ונמשכת אותה הנשמה אליה ואז מתחב' בה כח מזיק אחד הנמשך מאותה אשת זנונים ונעשי בחי' גוף א' אל אותה הנשמה נמצא שהמוציא שז"ל גורם שאותם טיפות של הנשמות שעתידות לצאת ממנו בבחי' בנים שיתערבו בס"א ושם יתלבשו בגופו' הנעשות מסטרא דנחש אשת זנונים ונמצא שהפך והחזיר הקדושה אל הטומאה והטוב אל הרע. ועי' שער הגלגולים (הקדמה לו): לסבה זו נכנסה נפש קדושה ומעולה של ר' עקיבא בהיותו בן גרים ולא מזרע ישראל, לפי שהיא טפת זרע לבטלה שיצאה מיוסף, בעת הרהורו באשת אדוניו, שהיתה גויה.

זהר פרשת בראשית

פיסול דבגינייהו אתתקף בעלמא רוחא מסאבא ונרע נהורא מן סיהרא ופנים לה ואי תימא אמאי¹ בגין דדא סאיב מקדשא ואסתלקא שכינתא מעלוי דיעקב כל שכן² ההוא דמסאב ארחה וסאיב גרמיה דהוא אתקף ליה לרוחא מסאבא ובגין כך כד אסתאב אקרי רע

תא חזי כד בר נש אסתאב לא יתפקד³ מעם קב"ה לטב⁴ ובכל זמנא אתפקיד מההוא דאתקרי רע לביש הה"ד (משלי יט כג) ושבע ילין בל יפקד רע כד אזיל בארחה מישר כדין בל יפקד רע ועל דא כתיב (בראשית ו ה) רק רע כל היום וכתוב (תהלים ה ה) לא יגורך רע ודא אקרי רע ולא אקרי רשע וכתוב (תהלים כג ד) גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע⁵ כי אתה עמדי

וינחם ה' כי עשה את האדם בארץ ויתעצב אל לבו רבי יוסי פתח (ישעיה ה יח) הוי מושכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה הוי מושכי העון אלין בני נשא דחטאן קמי מאריהון בכל יומא ואתדמן בעינייהו אינון חובין דאינון בחבלי השוא וחשבין דההוא עובדא דעבדין וההוא חובא דעבדין דלאו איהו כלום ולא אשגח בהו קב"ה עד דעבדין לההוא חובא תקיף ורבי⁷ כעבות העגלה דאיהו תקיף דלא יכיל לאשתצאה ותא חזי כד עביד קב"ה דינא בחייבי עלמא אע"ג דאינון חטאן קמי קב"ה וארגזין ליה כל יומא לא בעי לאובדא להו מעלמא וכד אשגח בעובדיהון אתנחם עליהו על דאינון עובדי ידוי ואוריך לון בעלמא ובגין דאינון עובדי ידוי נטיל נחמה ואתנחם עליהו וחיים עליהו וכד בעי למעבד בהו דינא כביכול [עציב] (חדוון לא תיעול קדמוהי) דכיון דעובדי ידוי אינון עציב עליהו [כמה דאת אמר (דניאל ו יח) ורחוון לא הנעל קדמוהי והא כתיב⁸] (וחיים עליהו וכתוב) (תהלים צו ו) הוד והדר לפניו⁹ עזו וחדוה

ונגרע האור מהלבנה ופגם אותה. ואם תאמר למה [יעקב חשב כך], משום זה [החטא] מטמא את המקדש, והסתלקה שכינה מעל יעקב, כל שכן אותו שמטמא דרכו ומטמא עצמו שהוא מחזק את רוח הטומאה, ולכן כשנטמא נקרא רע.

בא וראה, כשאדם נטמא, לא נפקד מן הקדוש ברוך הוא לטוב, ובכל פעם נפקד מאותו שנקרא רע לרע. זהו שכתוב "ושבע ילין בל יפקד רע", כשהולך בדרך ישר, אז "בל יפקד רע". ועל זה כתוב "רק רע כל היום", וכתוב "לא יגורך רע". וזה נקרא רע ולא נקרא רשע, וכתוב "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירע רע כי אתה עמדי".

"וינחם ה' כי עשה את האדם בארץ ויתעצב אל לבו". רבי יוסי פתח, "הוי מושכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה". "הוי מושכי העון", אלו בני אדם שחוטאים לפני רבונם בכל יום, ונדמים בעיניהם אותם חטאים שהם כחבלי השוא, וחושבים שאותו מעשה שעשו ואותו חטא שעשו אינו כלום, והקב"ה לא משגיח בהם עד שעושים את אותו חטא חזק וגדול כעבות העגלה, שהוא חזק שלא יוכל להתכלות. ובא וראה, כשעושה הקדוש ברוך הוא דין ברשעי העולם, אף על גב שהם חטאו לפני הקדוש ברוך הוא והרגיזו אותו כל יום, אינו רוצה לאבד אותם מהעולם, וכשמשיג במעשיהם, מתנחם עליהם, על שהם מעשי ידיו ומאריך [אפן] להם בעולם. ובגלל שהם מעשי ידיו, נוטל נחמה ומתנחם עליהם וחס עליהם. וכשרוצה לעשות בהם דין, כביכול הוא עצוב (שמחות לא יכנסו לפניו), שכיון שהם מעשי ידיו, הוא עצוב עליהם, כמו שנאמר "ודחוון לא הנעל קדמוי" [ושמחות לא הכניס לפניו]. כתוב (והרי

¹ אפילו היה הענין כך למה יגרום סילוק שכינה מיעקב וכי רשע עושה רע לצדיק (אור יקר).

² מדקאמר כ"ש משמע המוציא ז"ל גרע מבעל בת אל נכר והוליד ממנה בן דהא קסבר יעקב שיש פיסול מבני נכר (נ"א).

³ בחלומו (אור יקר).

⁴ פי' שמטמא אותו בקרי כל פעם. א"מ (נ"א).

⁵ עצם הקלי' כנ"ל (אור יקר).

⁶ בראשונה ואחר שהוסיפו לחטוא וגזר עליהם הדין ויתעצב (אור יקר).

⁷ רב ותקיף מרוב הפעמים שחוטא ושונה בה (אור יקר).

⁸ לראיה (אור יקר).

⁹ לפני ז"א (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

במקומו אמר רבי יוסי [תא חזי] ויתעצב אל לבו¹ כתיב (בראשית ו ו) אל לבו עציב² ולא לאתר אחרא³ לבו כמה דאת אמר (שמואל א ב לה) כאשר בלבבי ובנפשי יעשה⁴

רבי יצחק אמר וינחם יהו"ה כמה דאת אמר (שמות לב יד) וינחם יהו"ה על הרעה אשר דבר לעשות לעמו⁵ רבי ייסא אמר לטב רבי חזקיה אמר לביש רבי ייסא אמר לטב כמה דאתמר דקב"ה נחים על דאינון עובדי ידוי וחיים עלייהו ויתעצב בגין דאינון חטאן קמיה ורבי חזקיה אמר לביש דכד קב"ה בעי לאובדא לחייבי עלמא נטיל נחומין עלייהו וקביל נחומין כביכול כמאן דמקבל נחומין על מה דאביד⁶ כיון דקבל נחומין ודאי דינא אתעבד ולא תליא מלתא בתשובה אימתי תליא בתשובה עד לא קביל נחומין עלייהו הא קביל נחומין עלייהו לא תליא מלתא בתשובה כלל⁷ ודינא אתעבד וכדין אוסיף דינא על דינא ואתקיף⁸ להווא אתר דדינא [למעבד דינא] ואוביד לון לחייביא מן עלמא וכלא בקרא דכתיב וינחם יהו"ה קיבל נחומין ולבתר ויתעצב אל לבו יהב תוקפא לדינא למעבד דינא

רבי חייא אמר וינחם יהו"ה כי עשה את האדם בארץ נטל נחומין וחדוה כד עבד קב"ה לאדם בארעא דאיהו כגוונא עלאה וכל מלאכי עלאי משבחן ליה לקב"ה כד חמו ליה בדיוקנא עלאה ואמרו

נ/ב

ותחסרהו מעט מאלהים וכבוד והדר תעטרהו (תהלים ח ו) לבתר כד חטא אדם⁹

"הוד והדר לפניו עוז וחדוה במקומו". אמר רבי יוסי, בא וראה, "ויתעצב אל לבו" כתוב, הוא התעצב אל לבו, ולא למקום אחר. "לבו" כמו שנאמר "כאשר בלבבי ובנפשי יעשה".

רבי יצחק אמר, "וינחם ה'", כמו שנאמר "וינחם ה' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו". רבי ייסא אמר, לטוב. רבי חזקיה אמר לרע. רבי ייסא אמר, לטוב, כמו שנתבאר שהקדוש ברוך הוא מתנחם על אותם מעשי ידיו וחס עליהם. "ויתעצב" משום שהם חוטאים לפניו. ורבי חזקיה אמר, לרע, שכשרוצה הקדוש ברוך הוא לאבד רשעי העולם, נוטל עליהם נחומים ומקבל נחומים, כביכול כמי שמקבל נחומים על מה שאבד. כיון שקיבל נחומים, ודאי נעשה דין, והדבר לא תלוי בתשובה. אימתי זה תלוי בתשובה, עד שלא קבל עליהם תנחומים. הרי שקיבל עליהם תנחומים, אז הדבר לא תלוי בתשובה כלל והדין נעשה. ואז מוסיף דין על דין ומחזק את אותו מקום הדין לעשות דין, ומאבד את הרשעים מהעולם. והכל כתוב, שכתוב "וינחם ה'", קיבל תנחומים, ואחר כך "ויתעצב אל לבו", נתן כח לדין לעשות דין. רבי חייא אמר, "וינחם ה' כי עשה את האדם בארץ", נטל תנחומים ושמחה כשעשה הקדוש ברוך הוא את האדם בארץ, שהוא כדוגמא עליונה, וכל המלאכים העליונים משבחים את הקדוש ברוך הוא כשראו אותו בדמות עליונה, ואמרו

"ותחסרהו מעט מאלהים וכבוד והדר תעטרהו". אחר כך כשחטא אדם, התעצב

¹ והדרך אינו כן אלא הוד והדר אלא ודאי כדפירשנו (אור יקר).

² מלכות (מ"מ).

³ ז"א (מ"מ).

⁴ מלת ויתעצב בלשון התפעל ואמר אל לבו שהיא מלכות הנקראת ל"ב ונפש ושם יש עצבות (אור יקר).

⁵ לשון חזרה שחזר בו על בריאת האדם ונתעצב על דינו (אור יקר).

⁶ קיבל תנחומין כאלו נאבדו בשביל הרעה שדיבר עליהם ואלמלא זכות מרע"ה שעלה אח"כ לסיני לא היו ניצולים שכבר קיבל תנחומין עליהם (מ"מ).

⁷ מן הבינה מתעורר הדין ונוסף בה במלכות והיינו דקאמר ולא תליא מלתא בתשובה שכבר גם הבינה שהיא נקראת תשובה נתן להם זמן לשוב ולא שבו אז גם היא מתעוררת בדין וכדין אוסיף מהבינה דין על דין המלכות והגבורה (אור יקר).

⁸ לקמן ע"ב (הערת הזוהר).

⁹ והנה סבת ויתעצב הוא מפני הנחמה הגדולה שנטל קודם מפני שקודם היו המלאכים מקנאים בו באומרם ותחסרהו וכו' ועתה הם פתחו פיהם לומר מה אנוש כי תזכרנו ועשית לו כל הכבוד הזה ולפיכך באו שניהם יחד בפסוק וינחם ויתעצב שזה סיבה לזה כדפירשנו (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

אתעצב <קב"ה> על דחטא דיהב פתחון פה למלאכי השרת דאמרו קמיה [בקדמיתא כד בעא למברי ליה] מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו (תהלים ח ה)

אמר רבי יהודה ויתעצב אל לבו בנין דבעי למעבד בהו דינא¹ שנאמר (ד"ה ב כ כא) בצאת לפני החלוץ ואומרים הודו ליהו"ה כי לעולם חסדו ואמר רבי יצחק אמאי לא כתיב הכא כי טוב אלא בנין דאוביד עובדי ידוי קמייהו דישראל כגוונא דא כד הווי ישראל עבריין ימא אתו מלאכי עלאי למימר שירה קמי קב"ה בההוא ליליא א"ל קב"ה ומה עובדי ידי טבעין בימא ואתון אמרין שירה כדין (שמות יד כ) ולא קרב זה אל זה כל הלילה² אופי הכא בכל זמנין דאיבוד רשיעיא איהו מעלמא כדין עציבו אשתכח עלייהו³

רבי אבא⁴ אמר בשעתא דחב קמי קב"ה אדם ועבר על פקודי כדין אשתכח עציבו קמיה אמר ליה קב"ה אדם ווי דחלשת הילא עלאה בהאי שעתא אתחשכת נהורא חד⁵ מיד תריך ליה מגנתא דעדן אמר ליה אנא אעלית לך לגנתא דעדן לקרבא קרבנא⁶ ואת פנימת מדבחא⁷ דלא אתקרב קרבנא מכאן ולהלאה לעבוד את האדמה⁸ וגזר עליה מיתה וחס עליה קב"ה וגניז ליה בשעתא דמית סמיך לגנתא⁹ מה עבד אדם עבד מערתא דא ואתשמר בה הוא ואתתיה מנא ידע¹⁰ אלא חמא חד נהורא דקיק עייל בההוא אתר דנפיק מגנתא דעדן ותאב

הקדוש ברוך הוא על שחטא, שנתן פתחון פה למלאכי השרת שאמרו לפניו בתחלה כשרצה לברוא אותו, "מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו".

אמר רבי יהודה, "ויתעצב אל לבו", כי רצה לעשות בהם דין, שנאמר "בצאת לפני החלוץ ואומרים הודו לה' כי לעולם חסדו. ואמר רבי יצחק, למה לא כתוב כאן כי טוב, אלא משום שהאביד את מעשי ידיו מפני ישראל. כדוגמא זו, כשהיו ישראל עוברים את הים, באו מלאכים עליונים לומר שירה לפני הקדוש ברוך הוא באותו לילה. אמר להם הקדוש ברוך הוא, ומה מעשי ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה. אז "ולא קרב זה אל זה כל הלילה", גם כאן, בכל פעם של איבוד רשעים מהעולם, אז נמצאת עליהם עצבות.

רבי אבא אמר, בשעה שחטא אדם לפני הקדוש ברוך הוא ועבר על מצותיו, אז נמצאה עצבות לפניו. אמר לו הקדוש ברוך הוא, אדם, אוי שהחלשת את הכח העליון. בשעה זו נחשך מאור אחד. מיד גירש אותו מגן עדן. אמר לו, אני הכנסתי אותך לגן עדן להקריב קרבן, ואתה פגמת את המזבח שלא נקרב הקרבן. מכאן והלאה תעבוד את האדמה, וגזר עליו מיתה. וחס עליו הקדוש ברוך הוא, וגניזו בשעה שמת סמוך לגן. מה עשה אדם, עשה מערה אחת והסתתר בה הוא ואשתו. מאיפה ידע, אלא ראה אור דקיק אחד שנכנס באותו מקום שיוצא מגן עדן, והתאווה תאותו לקברו, ושם הוא מקום סמוך לשער גן עדן.

¹ עי' לקמן קטו ע"א: אין הקדוש ברוך הוא עושה רעה לשום אדם אלא כשאינו משגיח בו הוא כלה [מאליו] דכתיב תסתיר פניך יבהלון תוסף רוחם יגועון וגו'.

² מלאכים האומרים וקרא זה אל זה (אור יקר).

³ עי' לקמן סא ע"ב וקא ע"ב (לש"ו). ועי' דע"ה ח"ב קלז ע"ב שזהו מדבר כאשר לא נתמלאה סאתם, אבל בנתמלאה סאתם באבוד רשעים רינה.

⁴ [סברתו] דאדרבא אחר שנגמרה סאתם שמחה להקב"ה באבודו והעציבו הוא בעת פוגמו למעלה (אור יקר).

⁵ היינו דארז"ל האשה חשכה עינו של עולם לפי עליה מוטל להדליק נר של שבת. א"מ (נ"א).

⁶ לייחד המדות העליונות (אור יקר).

⁷ דפגם במלכות עץ הדעת (אור יקר).

⁸ אדמה תחתונה מכהן גדול לאיש עובד אדמה ואפשר אדמה עליונה והיינו להתגרש עמה לתקן את אשר עותו (אור יקר).

⁹ פי' ע"י האור שהראה לו הקב"ה יוצא מג"ע למערכת המכפלה אז עשה שם מקום קבר לו ולאשתו (מ"מ).

¹⁰ מהיכן ידע אדם שמערה שהוא שוכב בה היא סמוכה לג"ע ותירץ אלא חמא וכו' ראה אור א' בתכלית הדקות נכנס להאיר במערה זו וזו היתה מערת המכפלה ממש (ד"א).

זהר פרשת בראשית

תיאובתיה לקבריה ותמן הוא אתר סמוך לתרע
דגנתא דערין

תא הזי לא אסתלק בר נש מעלמא עד דחמי
ליה לאדם הראשון שאיל ליה על מה אזיל
מעלמא והיך נפיק הוא אמר ליה ווי דבנינך
נפקנא מעלמא והוא אתיב ליה ברי אנא עברית
על פקודא חדא ואתענשית בנינה חמי את כמה
חובין וכמה פקודין דמארך עברת

אמר רבי חייא עד כדו יומא קאים אדם
הראשון וחזי באבהן תרין זמנין ביומא ואודי על
חוביו ואחמי לון ההוא אתר דהוה ביה ביקרא
עלאה ואזיל וחמי כל אינון צדיקיא וחסדי דנפקו
מניה וירתו לההוא יקרא עלאה דבגנתא דערין
ואבהן כלהון אודין ואמרין (תהלים לו ח) מה יקר
חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון רבי
ייסא אמר כלהו בני עלמא המאן ליה! לאדם
הראשון בשעתא דמסתלקי מן עלמא לאחזאה
סהדותא דבגין חוביו דבר נש איהו אסתלק
מעלמא ולא בניניה (ה) דאדם [כמה דתנינן אין
מיתה בלא חטא]² בר אינון תלתא דאסתלקו
בגין ההוא עיטא דנחש הקדמוני³ ואלין אינון
עמרם לוי ובנימין ואית דאמרי אוף נמי ישי דלא
חבו ולא אשתכח עלייהו חובא דימותון ביה בר
דאדכר עלייהו ההוא עיטא דנחש כדאמרן

תא הזי כלהון דרין דהוה ביומוי דנה כלהו
אפשיטו חובין על עלמא באתגליא לעיניהון
דכלא רבי שמעון הוה אזיל יומא חד בפילי⁴
דטבריה חמא בני נשא דהוה מקטרי בקיטרא
דקשתא⁵ בקולפא דקנסיר⁶ אמר ומה חובא [דא]

בא וראה, אדם לא מסתלק מהעולם עד
שיראה את אדם הראשון שואל אותו על
מה הלך מהעולם ואיך יצא. והוא אומר לו,
אוי שבגללך יצאתי מהעולם. והוא משיב
לו, בני, אני עברתי על מצוה אחת ונענשתי
בשבילה, ראה אתה כמה חטאים וכמה
מצוות של רבונך עברת.

אמר רבי חייא, עד היום הזה עומד אדם
הראשון ורואה את האבות פעמיים ביום
ומודה על חטאו, ומראה להם את אותו
מקום שהיה בו בכבוד עליון, והולך ורואה
כל אותם הצדיקים וחסידים שיצאו ממנו
וירשו את אותו כבוד עליון שבגן עדן. וכל
האבות מודים ואומרים, "מה יקר חסדך
אלהים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון". רבי
ייסא אמר, כל בני העולם רואים את אדם
הראשון בשעה שמסתלקים מהעולם,
להראות עדות שמשום חטאי האיש הוא
מסתלק מהעולם ולא בגללו של אדם. כמו
ששנינו אין מיתה בלא חטא, פרט לאותם
שלושה שהסתלקו בעצתו של נחש
הקדמוני, ואלה הם, עמרם לוי ובנימין, ויש
אומרים גם ישי, שלא חטאו, ולא נמצא
בהם חטא שימותו בו, רק שנזכרה עליהם
אותה עצת הנחש, כמו שבארנו.

בא וראה, כל הדורות שהיו בימי נח,
כולם הפשיטו חטאים על העולם בגלוי
לעיני כל. רבי שמעון היה הולך יום אחד
ב ערי טבריה. ראה בני אדם שהיו קושרים
בקשר הקשת בכדי חרס. אמר, ומה חטא זה
בגלוי להרגיז את רבונם, נתן עיניו בהם
ונזרקו לתוך הים ומתו.

¹ נח סה ע"ב חיי שרה קכז ע"א (ד"א).

² לעיל נג ע"א מבואר שיהושע מת ג"כ בעטיו של נחש ושם תמצא פי' מלת עטיו ובפ' בלק רה ע"ב
מבואר שצ'לפחד מת ג"כ בעטיו של נחש (ד"א). לא דק כי פירושו שדבר לה"ר כנחש ופי' במדבר בדבור ופשוט.
הרש"ב. בשבת דנ"ה אסקי לר' אמא דא' אין מיתה וכו' בתיובתא מהא דמתו בעטיו. וכפי הזוהר הקדוש הא
והא איתא אין מיתה בלא חטא בר וכו' ואי אמרינן דגם מ"ש הש"ס תיובתא ר"ל למאי דקפסיק ותני יתייבבו
דברי הרמב"ם באגרת דברי הרא"ם פ' וישלח ופ' שופטים וזולתם אך קשה דמוכח הכא דהוא תוספתא והו"ל
לש"ס להביאה. גם בש"ס במקום לוי או' כלאב גם הכא אמר ל' ומייתי לישי בשם אית דאמרי ובש"ס קאמר
ד' וקאמר התם דישי הוא מקרא בת נחש. וד"ק כי קצרתי (מא"י) (נ"א).

³ עי' דע"ה ח"ב נ ע"ג בשם הזוהר הרקיע דף סט ודף ע': סוד כל אותן המתים בעטיו של נחש, והכוונה
הוא כי מיתו ע"י חטא ועון שהיה להם בהכרח בסיבת זוהמת הנחש, ולא היה להם חטא ועון אחר כלל זולת
אותן ההכרחיים.

⁴ בשערי (ד"א).

⁵ שהיו מקשרים בקשר הקשת לירות חצים (ד"א).

⁶ בכדים של חרס והוא רמז שהשחיתו זרעם בגלוי ולכן נתן עיניו בהם לענשם (ד"א).

זהר פרשת בראשית

באתגליא¹ לארגזא למריהון² יהיב עינוי בהו ואתרמיו לגו ימא ומיתו
תא חזי כל חובא דאתעביד באתגליא דחי לה
לשכינתא מארעא וסליקת דיורה מעלמא אלין
הוו אזלין ברישא זקיף ועבדי חובייהו באתגליא
ודחו לה לשכינתא מעלמא עד דקב"ה דחא לון
ואעביר לון מניה ועל דא כתיב (משלי כה ה) הגו
רשע לפני מלך וגו' הגו סגים מכסף וגו'
ויאמר יהו"ה לא ידון רוחי באדם לעלם בשגם
הוא בשר וגו' (בראשית ו ג) אמר רבי אלעזר תא
חזי כד ברא קב"ה עלמא עבד להאי עלמא
לאשתמשא

נח/א

כגוונא דלעילא³ וכד בני עלמא אינון זכאין
דאזלי בארה מישר קב"ה אתער רוחא דחיי
דלעילא⁴ עד דמטו אינון חייין לאתר דיעקב שריא
ביה⁵ ומתמן נגדי אינון חייין עד דאתמשיך ההוא
רוחא להאי עולם דדוד מלכא שריא ביה⁶ ומתמן
נגדי ברכאן לכלהו אינון תתאי וההוא רוחא
עלאה אתנגיד ואתמשיך לתתא ויכלין
לאתקיימא בעלמא

ובגיני כך לעולם חסדו דא הוא עולם דדוד
מלכא ובגין כך כתיב לעלם בלא וא"ו דהא כד
(איהו) [ההוא] רוחא אתנגיד להאי¹⁹⁷ עולם מתמן
נפקי ברכאן וחייין לכלא לאתקיימא השתא
דחבו בני נשא אסתלק בלא בגין דלא ימטי
ההוא רוחא דחיי להאי עולם לאתהנאה מניה

בא וראה, כל חטא שנעשה בגלוי, דוחה
את השכינה מהארץ ומסלק את דיורה מן
העולם. אלה היו הולכים בראש זקוף
ועושים חטאיהם בגלוי, דחו את השכינה
מהעולם, עד שהקדוש ברוך הוא דחה אותם
והעביר אותם ממנו. ועל זה כתוב "הגו רשע
לפני מלך וגו'", "הגו סגים מכסף וגו'".

"ויאמר ה' לא ידון רוחי באדם לעלם
בשגם הוא בשר וגו'". אמר רבי אלעזר, בא
וראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את
העולם, עשה את העולם הזה להשתמש

כדוגמא שלמעלה, וכשבני אדם הם
צדיקים שהולכים בדרך ישר, הקדוש ברוך
הוא מעורר רוח חיים שלמעלה, עד
שמגיעים אותם חיים למקום שיעקב אבינו
שרוי בו. ומשם שופעים אותם חיים, עד
שנמשכת אותה רוח לעולם הזה שדוד
המלך שרוי בו, ומשם שופעות הברכות לכל
אותם התחתונים. ואותה רוח עליונה
שופעת ונמשכת למטה, ויכולים להתקיים
בעולם.

ולכן "לעולם חסדו", זה הוא עולם של
דוד המלך, ולכן כתוב לעלם בלי וא"ו, שהרי
כאשר (הוא) אותו רוח שופעת לעולם הזה,
משם יוצאות ברכות וחיים לכל להתקיים.
עכשיו שחטאו בני אדם, נסתלק הכל,
בשביל שלא יגיע אותו רוח חיים לעולם זה
שהתחתונים יהנו ממנו. "בשגם הוא בשר",

¹ בעזות מורה פגם יותר (אור יקר).

² ועתה נבאר ג"כ השינוי, שיש בין חטא לעון, ופשע. דע, כי הפשע הוא, כאשר יודע האדם את רבו, ומכוין למרוד בו להכעיסו, ואז גורם שהקליפות יקחו כל השפ"ע ההוא, תמורת הפש"ע, ואינם נותנים כלל ממנו אל התחתונים, ישראל. ועון הוא, כאשר עושה כרצונו, אלא שאינו להכעיס, רק שאוכל נבילות לתאבון, ואז גורם שהקליפות יקחו ג"כ השפע היורד, אמנם אחר שלוקחים אותו, חוזרים הם ומורידים מן השפע ההוא שלקחו, ונותנים לנו קצת, כי ז"ס הגלות כנודע (שער הגלגולים - הקדמה כא).

³ שיהיה כח דק חיוני מתפשט בו כדרך שהוא מתפשט בכל העולמות הנעלמים (אור יקר).

⁴ היינו אור וחיות המתפשט בכל הספירות והוא בא מהכתר ששם הכסא לאין סוף המחיה את כולם (אור יקר). יש ב' מיני זיווג: א' לחיות העולמות. ב' זיווג לנשמות. וזווג דנשמות נפסק לפעמים, וז"ס לא ידון רוחי באדם, ר"ל לא יומשך חיות עליון באדם שהוא ז"א כי אם ימשוך בני העולם יאריכו ימים, ויהיו רשעים. אך בראותם שהם מתים בצרות שנים, עי"ז יחזרו בתשובה, ולכן אין רוח חיות זה נמשך תמיד בז"א [עי' תיקר"ז קסג ע"ב: אמר רבי אלעזר אמאי הו קדמאין חייין יומין סגיאין] (זהר הרקיע). בינה (מ"מ).

⁵ ת"ת, והנה מהספירות העליונות עד הת"ת משך אחד כי הם כענין ההוד והיסוד והיינו נגדי ואתמשך דקאמר (אור יקר). פי' ז"א ששם אחוז יעקב אבינו (מ"מ).

⁶ מלכות (אור יקר ומ"מ), ששם אחוז דוד לעולם חסדו פירוש מלכות יש בה חסדים לעלם בלא ו' פירוש לרמזו אל הנוק' (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

תתאי¹ ולא תקיימא ביה בשגם הוא בשר בגין דלא יתרק האי רוחא להאי עולם² מאי טעמא [דלא] לאסגאה נחש תתאה דרגין דיתתקף ביה (ובעינן) רוחא דקדושא (ברוך הוא) דלא יתערב ברוחא מסאב בשגם הוא בשר דא נחש קדמאה דיתברך³ בגין כך הוא בשר כמה דאת אמר (בראשית ו יג) קץ כל בשר בא לפני ואמר רבי שמעון דא מלאך המות והיו ימיו מאה ועשרים שנה אוריכו <דקוסטירא> (דקופירא) דקיסרא⁴

הנפילים היו בארץ (בראשית ו ד) תני רבי יוסי אלין עז"א ועז"ל כמה דאתמר⁵ (דאפיק) [דאפיל] לון קב"ה מקדושתא דלעילא [ואי תימא] והיך יכלו לאתקיימא⁶ בהאי עלמא אמר רבי חייא אלין הוו מאינן דכתיב (שם א כ) ועוף יעופף על הארץ והא אתמר דאלין אתחוו לבני נשא כחוו דלהון ואי תימא היך יכלין לאתהפכא הא אתמר דאתהפכין לכמה גוונין ובשעתא דנחתו [א]גלימו באורא דעלמא⁷ ואתחוו כבני נשא והני עז"א ועז"ל דמרדו לעילא ואפיל לון קב"ה ואגלימו בארעא ואתקיימו ביה ולא יכילו לאתפשטא מניה⁸ ולבתר טעו בתר נשי עלמא ועד כען יומא דא אינן קיימי⁹ ואולפי חרשין לבני נשא ואולידו בנין וקרו להו ענקים גברין ואינן נפילים אקרון בני אלהים והא אתמר [חסר]¹⁰

ויאמר יהו"ה אמהה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה (בראשית ו ז) רבי יוסי פתח (ישעיה נה ח) כי לא מחשבותי מחשבותיכם תא

כדי שלא תשפיע רוח זו לעולם הזה. ולמה, שלא להרבות נחש התחתון, שלא יתערב רוח טמא בדרגות שיתחזק בו (וצריכים) רוח של קדושה. "בשגם הוא בשר", זה נחש הקדמוני שיתברך, לכן הוא בשר, כמו שנאמר "קץ כל בשר בא לפני". ואמר רבי שמעון, זהו מלאך המות. "והיו ימיו מאה ועשרים שנה", אריכות של מגדל המקשר.

"הנפילים היו בארץ". שנה רבי יוסי, אלו עז"א ועז"ל, כמו שנאמר שהוציא (שהפיל) אותם הקדוש ברוך הוא מהקדושה שלמעלה. ואם תאמר, איך יכלו להתקיים בעולם הזה. אמר רבי חייא, אלה היו מאותם שכתוב "ועוף יעופף על הארץ", והרי נאמר שאלה נראים לבני אדם כמראה שלהם. ואם תאמר, איך יכלו להתהפך, הרי נאמר שמתהפכים לכמה צבעים, ובשעה שירדו, התלבשו באויר העולם ונראו כבני אדם. ועז"א ועז"ל הללו שמרדו למעלה והקדוש ברוך הוא הפילם והתלבשו בארץ והתקיימו בה, ולא יכלו להתפשט ממנו, ואחר כך טעו אחר נשות העולם, ועד היום הזה הם קיימים ומלמדים כשפים לבני אדם, והולידו בנים, וקראו להם ענקים גבורים. ואותם נפילים נקראים בני אלהים, והרי נתבאר.

"ויאמר ה' אמהה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה". רבי יוסי פתח, "כי לא מחשבותי מחשבותיכם", בא וראה, כשבן אדם רוצה לנקום מאחר, הוא שותק ולא

¹ פירוש הפסוק כך: הבינה אומר לא ידון רוחי, לא תהיה הארתי נמשכת באדם שהוא ז"א ומז"א לעולם שהיא מלכות בשביל שלא יינק הנחש (מ"מ).

² שבעולם זה הוא גם כן הקליפה יונקת משם (אור יקר).

³ פי' שיתברך גם הנחש מהרוח קודשא הנ"ל אם יתמשך למטה וכאמור בפנים למעלה בסמוך. א"מ (נ"א).
⁴ המתנת רשות דמות וצלם כן בילמדנו קטירים של פטור לשון דמות וצלם ורמז בכאן שהרשות והמתנה ניתן אל הדמות והצלם שיש לאדם להיות ביחד מאה ועשרים שנה ולאח"כ יתפרדו זה מזה אך בצלם יתהלך וגו' ובהסתלקות הדמות והצלם זה מזה אזי האדם שוכב כאבן דומם ואל עפר ישוב (ד"א). פי' אריכות אחדות הקשר של הנשמה עם הגוף. וכאן שייך ר' חנינא פתח שבז"ח סג ע"ב ושל ויניציא ל ב' גריס ר' נחמיה. הרשב"ב (נ"א).

⁵ לעיל ט ע"ב ודף לז ע"א (לש"ו).

⁶ בלק רח ע"א וריב ע"א (לש"ו).

⁷ נעשו יותר עבים וגולם בצירור רוחני שלהם עד שנתלבשו בצירור גופניי מזה העולם ונשארו למטה בעוה"ז כשאר בני אדם וזה שאמר ועד כאן יומא וכו' פי' עוד היום הזה הם בהרי חשך ומלמדים כשפים לבני אדם. משפטים קיא ופנחס רלג ע"א (ד"א).

⁸ משום דאתעכבו ז' ימים ועי"ז אי אפשר להתפשט עוד כ"כ בזוהר רות יד רע"ג (לש"ו).

⁹ בהרי חשך (אור יקר).

¹⁰ תמצאהו בז"ח די"ב עד שו' ל"א ונמשך אחריו סי' מ"ו כבוד ול"ב (הערת הזוהר).

זהר פרשת בראשית

חזי כד בר נש בעי לנקמא מאחרא שתיק ולא אמר מידי דאילו אודעיה יסתמר ולא יכיל ליה אבל קב"ה לאו הכי עביד לא עביד דינא בעלמא עד דאכריז ואודע להו זמנא תריז ותלתא בגיז דלא איתאי דימחי בידיה דיימא ליה מה עבדת! ולא יסתמר מניה ולא יכיל לקיימא קמיה

תא חזי ויאמר יהו"ה אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה אודע לון על ידא דנח ואתרי בהון כמה זמנין ולא שמעי בתר דלא שמעו אייתי עליהון דינא ואוביד לון מעל אפי ארעא

תא חזי מה כתיב ביה בנח (בראשית ה כט) ויקרא את שמו² נח לאמר זה ינחמנו ממעשנו³ (ס"א) זה אמאי הכא לאמר ואמאי זה אלא¹⁹⁸ רמו [ד]קב"ה קרא ליה (ל)נח ניחא דארעא⁴ לאמר מאי לאמר אלא אתר דא קרי ליה נח⁵ ומאן איהו ארעא קדישא⁶ <לאמר> (ואמר) זה ינחמנו עבד ליה קב"ה לתתא כגוונא עילאה כתיב הכא זה⁷ ינחמנו וכתוב התם (ישעיה כה ט) זה יהו"ה קוינו לו זכאין אינון צדיקיא דרשימינ ברשימו דגושפנקא דמלכא [עילאה]⁸ למהוי בשמיה⁹ רשימינ ואיהו שוי שמיהן בארעא כדקא יאות

כתיב¹⁹⁹ (בראשית כה כו) ויקרא שמו יעקב אמאי לא כתיב את אלא התם דרגא²⁰⁰ והכא דרגא אחרא כמה דאת אמר (ישעיה ו א) ואראה את יהו"ה ואראה יהו"ה לא כתיב אלא את יהו"ה אופ הכא ויקרא שמו יעקב דרגא דיליה קב"ה

אומר דבר, שאם יודיע לו ההוא ישמור ולא יוכל לו. אבל הקדוש ברוך הוא לא עושה כך, שלא עושה דין בעולם עד שמכריז ומודיע להם פעם פעמיים ושלוש, כי אין מי שימחה בידו שיאמר לו מה עשית, ולא ישמר ממנו ולא יוכל לעמוד לפניו.

בא וראה, "ויאמר ה' אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה", הודיע להם על ידי נח והתרה בהם כמה פעמים ולא שמעו. אחר שלא שמעו, הביא עליהם דין והאביד אותם מעל פני הארץ.

בא וראה מה כתוב בנח, "ויקרא את שמו נח לאמר זה ינחמנו ממעשנו". (למה [כתוב] כאן "לאמר", ולמה "זה", אלא "לאמר" זו האשה, "זה" זה צדיק. רמז שהקדוש ברוך הוא קרא לנח מנוחת הארץ. "לאמר", מה זה לאמר, אלא מקום זה קורא לו נח, ומיהו, ארץ הקדושה. "לאמר זה ינחמנו", עשה אותנו הקדוש ברוך הוא למטה כדוגמא עליונה. כתוב כאן "זה ינחמנו", וכתוב שם "זה ה' קוינו לו". אשרי הצדיקים שרשומים ברישום של חותמת המלך העליונה להיות רשומים בשמו, והוא שם שמות בארץ כראוי.

כתוב "ויקרא את שמו נח", וכתוב "ויקרא שמו יעקב", למה לא כתוב את. אלא שם דרגה (אחת), וכאן דרגה אחרת, כמו שנאמר "ואראה את ה'", לא כתוב ואראה ה' אלא את ה', גם כאן ויקרא שמו יעקב, דרגתו ממש, הקדוש ברוך הוא קרא לו יעקב, אבל כאן א"ת, להכליל את השכינה).

¹ שאין בנמצא מי שיעמוד לנגדו לומר לו מה תעשה כי מי יאמר לו ית' מה תעשה כי הוא האומר ועושה ית' (ד"א).

² ס ע"א (הערת הזוהר).

³ זה מקומו בדף ס' ובתוס' בהגהת האר"י (הערת הזוהר).

⁴ יסוד במלכות (רח"ו).

⁵ היא המלכות הנק' לאמר (אור יקר).

⁶ פי' בחי' ארעא קדישא לא בחינת כלה או אשה כגון יעקב או משה אלא ארעא קדישא איש האדמה כדמסיק (אור יקר).

⁷ יסוד דהיינו רשימו דגושפנקא חותם ברית קדש (אור יקר).

⁸ הצדיקים רשומים ברשומות חותם טבעת המלך ית' וית' בסוד אות ברית קדש והוא קורא להם שמות בארץ כמבואר (ד"א).

⁹ כי על ידי חותם אות ברית שהי' ה' הם חתומים בכל שם שד"י כנודע שאות י' משלים השם (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

ממש קרי ליה יעקב אבל הכא א"ת¹ לאבללא
שכינתא²
מנא הוה ידע³ אלא בשעתא דלייט קב"ה
עלמא [דכתיב (בראשית ג יז) ארורה האדמה
בעבורך] אמר אדם קמי
נח/ב

קב"ה רבונו של עולם [עד] מתי יהא עלמא
בלטיותא א"ל עד דיתיליד לך בן מהול [כגוונא
דילך] והוון מחכאן עד שעתא דאתיליד נח וכיון
דאתיליד חמא ליה גזיר⁴ רשים באת קדישא
וחמא שכינתא מתדבקא בהדיה כדין קרא
שמייה⁵ על מה דעביד לבתר

בקדמיתא לא הוון ידעי למזרע ולמחצד
ולמחרש⁶ [והוון עבדי פולחנא דארעא בידיהוון]
כיון דאתא נח אתקין אומנותא להו וכל מאנין⁷
דצריכין לתקנא ארעא למעבד פירין הה"ד
(בראשית ה כט) זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון
ידינו מן האדמה דהא איהו²⁰¹ אפיק ארעא ממה
דאתלטייא⁸ [דהוון זרעין חטין וקצרין גובין
ודרדיין] ובגיני כך כתיב (שם ט כ) איש האדמה

רבי יהודה אמר איש האדמה⁹ כמה דאת
אמר (רות א ג) איש נעמי¹⁰ בגין דאקרי צדיק
ואפיק לה לארעא בקרבנא דעבד ממה
דאתלטייא דכתיב (בראשית ה כא) לא אוסיף
לקלל עוד את האדמה בעבור האדם ובג"ד

מאיפה היה יודע, אלא בשעה שהקדוש
ברוך הוא קלל את העולם, שכתוב "ארורה
האדמה בעבורך", אמר אדם לפני

הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, עד
מתי יהיה העולם בקללה. אמר לו, עד
שיוולד לך בן מהול כמותך, והיו מחכים עד
שעה שנולד נח, וכיון שנולד ראה אותו
מהול רשום באות הקדש, וראה שכינה
דבוקה עמו, ואז קרא את שמו על מה
שעשה אחר כך.

בתחלה לא היו יודעים לזרוע ולקצור
ולחרוש, והיו עושים עבודת האדמה
בידיהם, כיון שבא נח, התקין אומנות להם,
וכל הכלים שצריכים לתקן את האדמה
לעשות פירות, זהו שכתוב "זה ינחמנו
ממעשנו ומעצבון ידינו מן האדמה", שהוא
הוציא את הארץ ממה שהתקללה, שהיו
זורעים חטים וקוצרים קוצים ודרדיים,
ולכן כתוב "איש האדמה".

רבי יהודה אמר, "איש האדמה", כמו
שנאמר "איש נעמי", משום שנקרא צדיק
והוציא את הארץ בקרבן שעשה ממה
שהתקללה, שכתוב "לא אוסיף לקלל עוד
את האדמה בעבור האדם". ולכן נקרא "איש
האדמה", ועל זה קרא לו שם על מה שיבא.
רבי יהודה פתח, "לכו חזו מפעלות
אלהים אשר שם שמות בארץ". פסוק זה

¹ את, אדנ"י קרא פריש ואמר א"ת הנק' אדנ"י שהיא מדת המלכות דרגא דיליה ת"ת יעקב (אור יקר).

² עם אביו (אור יקר).

³ אביו (אור יקר).

⁴ נח נט ע"ב (הערת הזוהר). ראוהו שנולד מהול (ד"א). יסוד אבא משלים ביסודו של זעיר אנפין, וכתבי
'זחשופי שת', רומז על גילוי עטרת זעיר שבתוכו עטרה של אבא, ירצה לומר, כאשר מגלין היו"ד ומסירין
הערלה, שהיא ערות מצרים מן המילה, אז מתגלה אותו האור והיא בחינת שת שנולד מהול. כדי שההבל
יצא מפי היסוד בלי שום ערלה, ומזאת הבחינה יצא יעקב, פירוש מגילוי אותו האור לחוץ, לפיכך נקרא איש
תם, שגם הוא היה נולד מהול (עמק המלך ש"ד פקל"ו).

⁵ פי' קרא שמיא אביו. א"מ (נ"א).

⁶ מדה כנגד מדה שלא היה בהם מרכבה ליסוד שהוא הגנן הזורע הגנה וכאשר נולד נח למד מלאכת
הזריעה למעלה ולמטה (אור יקר).

⁷ צו ע"ב (הערת הזוהר). עי' ז"ח מדרש הנעלם יט ע"א.

⁸ על נח שהוא לשון נחמה ומנוחה, נאמר, 'זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו מן האדמה אשר אררה ל"י'
[בראשית ה' כ"ט] כי קודם נתבטלה מלכות הנקראת אדמה, לערך הזכר הנקרא אדם, וניתוסף בה סוד ה'
אחרונה של השם בן ד' שהיא מלכות שנתבטלה, בסוד 'המבול היה על הארץ', ברוב השפע (עמק המלך ש"ה
פנ"ז).

⁹ יש לשים לב שנח נקרא כך רק כאשר חטא.

¹⁰ בעל ואיש האדמה ירצה בעל דמטרוניתא (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

אקרי¹ איש האדמה ועל דא קרא ליה שמא על
מה דיית²

רבי יהודה פתח³ (תהלים מו ט) לכו חזו
מפעלות אלהים אשר שם שמות בארץ האי
קרא אוקמוה ואתמר אבל לכו חזו וגו' (נ"א) מאי
חזו כמה דאת אמר (ישעיה כא ב) חזות קשה
הוגד לי בעובדוי דקב"ה אתגלי נבואה עלאה
לבני נשא אשר שם שמות בארץ שמות ודאי
דהא שמא גרים לכלא והוא לשון שממון⁴ דאלו
הו מפעלות יו"ד ה"א וא"ו ה"א שם קיום בארץ
אבל בנין⁵ דהו מפעלות שמא דאלהים⁶ שם
שמות בארץ א"ל רבי חייא השתא אתערת להאי
לאו אנא הכי אמינא ליה בנין דבין שמא דא ובין
שמא דא⁷ כלא הוא שבחא⁸ אבל אנא אמינא
ליה כמה דאתערו חבריא דשוי שמהן שמות
בארץ⁹ שמות ממש¹⁰ (נ"א) שם בארץ ואמאי
בנין לאשתמשא בהו עלמא ולמהוי קיומא
בעלמא) רבי יצחק אמר כלא הוא ואפילו מה
דא"ר יהודה שפיר קאמר¹¹ דאלו יהא עלמא
בשמא דרחמי יתקיים עלמא¹² אבל בנין
דאתברי עלמא על דינא וקיימא על דינא שם
שמות בארץ ושפיר הוא דאלמלא כך לא יכיל
עלמא לאתקיימא מקמי חוביהון דבני נשא

תא חזי נח כד אתייליד קרון ליה על שמא
דנחמה (נ"א) נח נייחא ליה נייחא לעלמא נייחא
לאבהן נייחא לבנין נייחא לעלאין נייחא

הקימוהו ונתבאר. אבל "לכו חזו וגו'" (מה)
זה חזו, כמו שנאמר "חזות קשה הגד לי",
במעשי הקדוש ברוך הוא נגלתה נבואה
עליונה לבני אדם. "אשר שם שמות בארץ",
שמות ודאי, שהרי השם גורם לכל). (והוא
לשון שממון). שאלו היו מפעלות יו"ד ה"א
וא"ו ה"א, שם קיום בארץ, אבל משום שהיו
מפעלות השם של אלהים, שם שמות
בארץ. אמר לו רבי חייא, כעת התעוררות
לזה, לא כך אני אמרתי לו, משום שבין שם
זה ובין שם זה הכל הוא שבת. אבל אני
אמרתי לו כמו שהעירו החברים, ששם
שמות, שמות בארץ, שמות ממש (שם
בארץ, ולמה, בשביל להשתמש בהם העולם
ולהיות קיום בעולם). רבי יצחק אמר, הכל
הוא [אמת], ואפילו מה שאמר רבי יהודה,
יפה אמר. שאלו העולם יהיה בשם
הרחמים, יתקיים העולם, אבל משום
שהעולם נברא על דין ועומד על דין, שם
שמות בארץ, ויפה הוא, שאלמלא כך לא
יוכל העולם להתקיים מלפני חטאי בני
האדם.

בא וראה, כשנולד נח קראו לו על שם
של נחמה, (נח, נוח לו, נוח לעולם, נוח
לאבות, נוח לבנים, נוח לעליונים, נוח
לתחתונים, נוח לעולם הזה, נוח לעולם
הבא), ושיהיה (ולהיות) השם גורם, אבל

¹ כט ויקרא טז ע"א שמות ה ע"א ס ע"א (ד"א).

² שקראו לו בשם נח על שם העתיד שיתקן מנוחה בכלי אומנות המחרישה (ד"א).

³ נח ס ע"ב זוהר חדש יט ע"א (ד"א).

⁴ תמיהני הרי לא נמצא בפסוק הזה שם אלקים כלל כ"א שם בן ד' אותיות ודו"ק (ד"א). עי' מה שהקשה
בד"א. עיין התירוץ במק"מ. הרש"ב (והוא תמה לפי הספרים הפשוטים שבידינו וכבר בא חכם הרב מנחת
שי והוכיח במישור שהוא טעות בספרינו והעיקר כנסחת הזוהר הק' מפעלות אלקים עש"ב (מא"ן) (נ"א).

⁵ בנין דהו מפעלות שמא דא שהעולם נברא בדין לכך אין לו קיום (אור יקר).

⁶ פי' ר' יהודה מפרש שמות דקרא לשון שממה ור"ל בשביל שם אלהים שהוא דין שממה בארץ (מ"מ).

⁷ פי' בין שם אלהים בין שם הוי"ה (מ"מ).

⁸ ואין ראוי לייחס השממה שהוא מלאכת הקלי' לשמות הקדושים (אור יקר). ששמות דקרא שהם שמות
הצדיקים נח ואברהם (מ"מ).

⁹ צירופי אותיות הקדושים לשמש בהם לפעול איזו פעולה לעת הצורך חלילה לפקוח נפש כמ"ש על שערי
אורה בהקדמתו ע"ש (ד"א).

¹⁰ נראה דע' שמות הקדושים שהם פועלים בתחתונים קאמר והם קיומו של עולם (אור יקר).

¹¹ שכן קיומו של בן ארבע ולא מצד שם אלקים (אור יקר).

¹² ואז אין אנו צריכים לשמות הקדושים יהיו בארץ אבל בשביל שם אלקים שהוא דין שם שמות הצדיקים
בארץ כדי שלא תחרב וזהו השלום שעשה ר' יצחק בין ר' יהודה ובין ר"ח דשמות דקרא מפרש אותם שמות
ממש כר' יהודה וחילוק יש בין הוי"ה ובין אחרים כר' יהודה (מ"מ).

זהר פרשת בראשית

לתתאין¹ נייחא לעלמא דין נייחא לעלמא דאתי (וליהוי) [ולמהוי] שמא גרים² אבל (נ"א לגבי) קב"ה לאו הכי³ נח בהפוך אתוון חן כמה דאת אמר ונח מצא חן (בראשית ו ח) א"ר יוסי חן היינו נח [בצדיקייא] (לצדיקייא) שמיהון גרים לטב בחייביא שמיהון גרים לביש⁴ בנח כתיב ונח מצא חן בעיני יהו"ה בער בכור יהודה אתהפכו אתווי לביש ע"ר ר"ע רע בעיני יהו"ה (בראשית לח ז) תא חזי כיון דאתיליד נח חמא עובדיהון דבני נשא דאינון חטאן קמי קב"ה והוה גניו גרמיה ואשתדל בפולחנא דמאריה⁵ בנין דלא למתך באורחיהו וכי תימא כמה אשתדל בהווא⁶ ספרא דאדם וספרא דחנך⁷ והוה אשתדל בהו למפלח למריה תא חזי דהכי הוא דהא נח מנא הוה ידע לקרבא קרבנא למריה אלא בנין דאשכח חכמתא על מה מתקיים עלמא וידע דעל קרבנא מתקיים ואלמלא קרבנא לא הו קיימי עלאי ותתאי

רבי שמעון הוה אזיל בארחא והו עמיה רבי אלעזר בריה ורבי יוסי ורבי חייא עד דהו אזלי א"ר אלעזר לאבוהי ארחא מתקנא (קמן) [תמן] בעינן למשמע מלי דאורייתא פתח רבי שמעון ואמר (קהלת י ג) גם בדרך כשהסכל הולך לבו חסר וגו' כד בר נש בעי לאתקנא ארחיה קמי קב"ה עד לא יפוק לארחא בעי לאמלכא ביה ולצלי קמיה על ארחיה כמה דתנינן דכתיב (תהלים פה יד) צדק⁸ לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו דהא שכינתא לא אתפרשא מניה⁹ ומאן דאיהו לא מהימנא במריה¹⁰ מה כתיב

נט/א

(לגבי) הקדוש ברוך הוא לא כך, נח בהפוך אותיות, ח"ן, כמו שנאמר "ונח מצא חן". אמר רבי יוסי, חן היינו נח. בצדיקים, השם שלהם גורם לטוב, ברשעים, השם שלהם גורם לרע. בנח כתוב "ונח מצא חן בעיני ה'", בער בכור יהודה התהפכו אותיותיו לרע. ע"ר ר"ע, רע בעיני ה'. בא וראה, כיון שנולד נח, ראה את מעשי בני האדם שהם חוטאים לפני הקדוש ברוך הוא, והיה גונז עצמו ועסק בעבודת רבונו כדי לא ללכת בדרכם. וכי תאמר, במה הוא עסק, באותו ספר של אדם וספר של חנוך, והיה עוסק בהם לעבוד את רבונו. בא וראה שכך הוא, שהרי מאיפה ידע נח להקריב קרבן לרבונו, אלא משום שמצא חכמה על מה העולם עומד, וידע שהוא עומד על הקרבן, ואלמלא הקרבן לא היו עומדים עליונים ותחתונים.

רבי שמעון היה הולך בדרך, והיו עמו רבי אלעזר בנו ורבי יוסי ורבי חייא. טרם שהיו הולכים אמר רבי אלעזר לאביו, הדרך מתוקנת לפנינו, [אנו] רוצים לשמוע דברי תורה. פתח רבי שמעון ואמר, "וגם בדרך כשהסכל הולך לבו חסר וגו'", כשבן אדם רוצה לתקן דרכיו לפני הקדוש ברוך הוא, טרם שיצא לדרך צריך להימלך בו ולהתפלל לפניו על דרכו, כמו ששנינו שכתוב "צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו", שהרי השכינה לא נפרדת ממנו. ומי שלא מאמין ברבונו, מה כתוב

¹ כלומר מידת הצדיק (בהגר"א על ספד"צ ז ע"א בהגה"ה וכן דף ט' ע"א), ועי' ע"ח שער ד פרק ד'.
² אע"פ שנח הוה נייחא לכלא אבל לא כנגד הקב"ה כמ"ש ונח מצא חן אבל הקב"ה לא מצא (ד"א).
³ פ"י הפך שלא יהיה השם כולל לכל הנמצאים אלא לו ולבניו לבד ושאר הדור נאבדו בעונם (אור יקר).
⁴ רבים חשבו כי השם הוא הסכמת האב והאם ואינו פועל בנשמה ואינו כי השם פועל בנפש (אור יקר). כל אדם מישראל, מלבד השם שיש לו שקורין אותו אביו ואמו, הוא נרשם למעלה בכסא הכבוד, וכן הוא נקרא למעלה, כי אין הדברים באקראי, כי הקב"ה מזמין אותו השם בפי אביו ואמו שיקראוהו כן וכו', נמצא כי השם שקורין לו אביו ואמו, הוא השם של נשמת האדם דקדושה (שער מאמרי רז"ל ליקוט בסוף).
⁵ הטמין את עצמו כדי לעסוק בתורתו ית' (ד"א).
⁶ צז ע"ב (הערת הזוהר).
⁷ משמע דהוה ב' ספרים אחד של אדה"ר ואחד של חנוך (א"מ) (נ"א). זה מראה שהכל נגזר מלפניו ובכוונה ממנו ית"ש ובסוד כך עלתה במחשבה לפני (דע"ה ח"ב קיב ע"א).
⁸ לעיל מח ע"ב ויחי רמ ע"ב מב ע"ב (ד"א).
⁹ שהיא נקראת שמירת הדרך והיא הנקראת צדק (אור יקר).
¹⁰ שאינו מתפלל ושם בטחונו [בו] (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

ביה וגם בדרך כשהסכל הולך לבו חסר מאן לבו דא קב"ה דלא יהך עמיה בארחה וגרע מן [סייעתיה בארחה] (סיעתא ארחה) בגין דההוא בר נש [ד]לא מהימן ביה במאריה עד לא יפוק בארחה לא (בעי) [בעא] סיעתא דמאריה ואפילו בארחה¹ כד איהו אזיל לא אשתדל במלי דאורייתא ובגיני כך לבו חסר דלא אזיל בהדיה דמריה ולא אשתכח בארחה ואמר לכל סכל הוא אפילו כד שמע מלה דמהימנותא דמאריה הוא אמר דטפשותא הוא לאשתדלא ביה כהאי דשאלו לבר נש על את קיימא דרשימו בבשריה דבר נש ואמר לאו איהו מהימנותא שמע רב ייבא סבא ואסתכל ביה² ואתעביד תלא דגרמי³ ואנן [בהאי] (הא) אורחא בסייעתא דקב"ה בעינן למימר מלי דאורייתא

פתח ואמר (תהלים פו יא) הורני יהו"ה דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך האי קרא קשיא דהא תנינן כלא הוא בידא דקב"ה בר למהוי זכאה או חייבא ודוד היך תבע דא מעם קב"ה אלא דוד הכי קאמר הורני יהו"ה דרכך ההוא ארח מישור ומתקנא לגלאה עיני ולמנדע ליה ולבתר אהלך באמתך איהך בארח קשוט ולא אסטי לימינא ולשמאלא⁴

בו, "וגם בדרך שהסכל הלך לבו חסר". מי זה "לבו", זה הקדוש ברוך הוא שלא ילך עמו בדרך וגורע מסיועו בדרכו, משום שאותו אדם שלא מאמין ברבוננו, טרם שיצא לדרכו לא בקש את סיוע רבוננו. ואפילו בדרך כשהוא הולך, לא עוסק בדברי תורה, ולכן לבו חסר, שאינו הולך יחד עם רבוננו ולא נמצא בדרכו. ואומר "לכל סכל הוא", ואפילו כששומע דבר אמונה של רבוננו, הוא אומר שזו טפשות לעסוק בזה, כמו זה ששאלו לבן אדם על אות הברית שרישמו בבשר האדם, ואומר שלא דבר אמונה הוא. שמע זאת רבי ייבא הזקן והסתכל בו, ונעשה גל של עצמות. ואנו בדרך הזו בסיוע הקדוש ברוך הוא רוצים לומר דברי תורה.

פתח ואמר, "הורני ה' דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך". פסוק זה קשה, שהרי שנינו, הכל ביד הקדוש ברוך הוא חוץ מלהיות צדיק או רשע, ודוד איך תבע את זה מהקדוש ברוך הוא. אלא דוד כך אמר, "הורני ה' דרכך", אותה דרך מישור ומתוקנת לגלות עיני ולדעת אותה, אחר כך "אהלך באמתך", אלך בדרך אמת ולא אסטה לימין ולשמאל.

¹ תרתי בעינן ראשונה תפילה על הדרך כדי שיקח אותה מהבית בעוד היותו בישוב וכו' ואח"כ לעכבה שלא תלך ממנו צריך לעסוק בדברי תורה (אור יקר).

² והענין כי העינים הם בסוד נ"ה שהם הגבורות והם בחינ' עינים העליונים וכן ראייה גימ' גבורה ובזה היו מביטים והיו הרשעים מתים וזהו רק בעיניך תביט תיכף ושלומת רשעים תראה שנעשים ע"י פעולות הגבורות כי כאשר תביט בעיניך שהם כח הגבורות בראיה לבד הם מתים כשנשלם בהם פעולות הגבורות העליונים בכוונה הנז' ובהבטה תראה נקמות והקדמונים היו ממיטים בהבטת עיניהן לבד בלי חרב וכלי זיין וענין זה אין הקב"ה מניח לכל אדם שיעשה זה אלא לחכמים של אותו הדור [לצדיקים הראשונים - שעה"פ תהלים] שהיתה תורתן אומנתן והוא רמוז בכאן 'תביט 'שלומת 'רשעים 'תראה ר"ת תורת ר"ל כי מי שתורתו אומנתו יעשו השלמת פעולתם ברשעים (ספר לקוטי תורה - ספר תהלים). עוד אמר הפסוק כי ב"ה ה' צור עולמי ר"ל כי בשם הזה שהוא יו"ד ה"א צייר כל העולמות. והנה שם זה הוא למעלה בראש במקום הנשמה וסימנך כל הנשמה תהלל י"ה הללויה ירצה עם כל נשימה ונשימה תהלל יה לפי שהשם הזה הוא העינים של מעלה ובשם הזה היו הגדולים מביטים בעיניהם ברשעים ועושים אותם גל של עצמות ובשם הזה הכה מרע"ה את המצרי וכן אמר משה לדתן למה תכה רעך ר"ל מלת תכ"ה שרמז לשם כה"ת בהפוך אתוון ואמיתת הדברים הוא דע כי השם הזה של י"ה כשהוא במלואו מכה את הה"א במספר היו"ד יעלה כמספר זה שם כה"ת (שער מאמרי רז"ל - מסכת שבת). כבר ידעת שם אמג"ל שהוא אותיות כד"ט המתחלפות מן לה"י של אלה"ם כי א"ם אינם נזכרים. והנה אלהים הוא מדת הדין והאש אוכלת הבשר ונשארו עצמות וזהו גל עצמות (לקוטי הש"ס ברכות). ודע כי בהיות החסידים מדבקים מחשבתם בעליונים כל דבר שהיו מחשבים בו ומתכוונים עליו באותה שעה, היה מתקים אם טוב ואם רע. וז"ש רז"ל נתן עיניו בו ונעשה גל של עצמות (שערי קדושה ח"ד ש"ג). כשהעינים נחלשים הם כולו סומק ואפי' החוור שבעינים מתלהט בסומקא ומזה תבין מה שנא' בכ"מ נתן עיניו בו ונעשה גל של עצמות כי הצדיקים הגדולים ששורשם בז"א כשמסתכלים ברשעים בדרך נקמה גורמים לפקוחו דעיניו דז"א בגוון סומק ועי"ז הם נענשים (ב"ע סט ע"א).

³ אדם אחד היה מהרהר על מצות מילה ואמר שאין זו מצוה כלל ואינה בכלל מצות האמונה ובשביל זה נתן ר' ייבא סבא עיניו בו וענשו שנעשה גל עצמות כמבואר (ד"א).

⁴ אין למוד ליראה אלא ברב ההתמדה בתורה ודרכיה בלי הפסק, והוא שיהיה האדם מתבונן ומעין בדבר הזה תמיד, בשבתו, בלכתו, בשכבו ובקומו, עד שיקבע בדעתו אמתת הדבר, דהינו אמתת המצא שכינתו

זהר פרשת בראשית

יחד לבבי¹ מאן לבבי כמה דאת אמר (שם עג כו) צור לבבי וחלקי² וכל דא אנא תבע ליראה את שמך [לאתדבקא בדחלתך] (אתדבק דחלתא) לאסתמרא אורחי כדקא יאות ליראה שמך אתר חולקי דביה שריא דחלתא למדחל

תא הזי כל בר נש דדחיל ליה לקב"ה שריא עמיה מהימנותא³ כדקא יאות דהא ההוא בר נש שלים בפולחנא דמריה ומאן דלא שריא ביה דחלא דמריה לא שרייא עמיה מהימנותא ולא אוהו כדאי למהוי ליה חולקא בעלמא דאתי⁴

תו פתח ואמר (משלי ד יח) וארח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום זכאין אינון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי דקב"ה בעי ביקריהון תא הזי מה כתיב וארח צדיקים כאור נוגה⁵ מאי כאור נוגה כההוא נהורא דנהיר דברא קב"ה בעובדא דבראשית דא הוא דגניז לון לצדיקיא לעלמא דאתי הולך ואור דאיהו סליק בנהוריה תדיר ולא גרע מניה⁶

אבל בחייביא מה כתיב (שם יט) דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה יכשלו⁷ לא ידעו וכי לא ידעין⁸ אלא חייביא אזלי בעקימו דארחא בהאי

"יחד לבבי", מה זה "לבבי". כמו שנאמר "צור לבבי וחלקי". וכל זה אני מבקש ליראה את שמך, להדבק ביראתך, לשמור את דרכי כראוי. "ליראה שמך" מקום חלקי שבו שרויה היראה לירא.

בא וראה, כל בן אדם שירא את הקדוש ברוך הוא שרויה עמו האמונה כראוי, שהרי אותו אדם הוא שלם בעבודת רבונו, ומי שלא שרויה בו יראת רבונו, לא שרויה בו אמונה, ואינו כדאי להיות לו חלק לעולם הבא.

עוד פתח ואמר, "וארח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום". אשריהם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, שהקדוש ברוך הוא רוצה בכבודם. בא וראה, מה כתוב, "וארח צדיקים כאור נוגה". מה זה "כאור נוגה", כמו אותו האור המאיר שברא הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, זה הוא שגנז לצדיקים לעולם הבא. "הולך ואור", שהוא עולה באורו תמיד ולא גורע ממנו.

אבל ברשעים מה כתוב, "דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה יכשלו". "לא ידעו", וכי לא יודעים, אלא רשעים שהולכים בדרך

יתברך בכל מקום, והיותנו עומדים לפניו ממש בכל עת ובכל שעה, ואז יירא אותנו באמת. והוא מה שהיה דוד המלך מתפלל ואומר (תהלים פו), "הורני ה' דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך" (מסילת ישרים כה).

¹ פי' אתה לבבי שהיא השכינה תתייחד אתה עלי כדי שיראתך תהיה על פני זהו ליראה את שמך ונמצא לפי' תלה היראה בעצמו ולא בהקב"ה. א"מ (נ"א).

² מלכות מדת דוד וחלקו (אור יקר).

³ כי על ידי היראה הוא נעשה מרכבה למלכות ועי"ז כל הספירות באות עליו, שאין פירוד למעלה (אור יקר).

⁴ עי' זר"ח מה ע"ב: ועם שונים אל תתערב, דלא ישנה מסדרא דמהימנותא. דהא בקדמיתא בעי לאשתדלא בהאי יראה, דאיהי פתחא דכולא. ולבתר בתורה דבכתב, דאיהי לעילא. בגין דכל ב"נ דלא דחיל חטאה, לית ליה רשו למיעל להאי פתחא דמהימנותא. כיון דמהאי פתחא דחיין ליה, מכלא דחיין ליה, דלית ליה במאי דיעול לכולא, הה"ד זה השער לה'.

⁵ סוד אורח צדיקים כאור נוגה בפלגותא דשערי, בא"א, הוא רק אורח ודרך אחד, אבל בז"א הם דרכים רבים, כמנין תר"ג שנאמר, כל ארחות י"י חסד ואמת (עמק המלך פ"ה פנ"ז).

⁶ שאין כאור הלבנה עתה שיש בו תוספת ומגרעת (אור יקר).

⁷ עי' אד"ז רצג ע"א: כל מאריהון דיבבא [שלוחי הדין שביצירה (ב"ע קיז ע"א)] ויללה [שלוחי הדין שבעשיה (ב"ע קיז ע"א)] תליין בכל קוצא וקוצא [כאן מתבאר חסרון נוסף הקיים בשערות דז"א, שיש חיבור בין טהור לטמא, המתפרשים לכמה דרגות (בהגר"א על ספד"צ ה ע"ד ד"ה וענין הסיבוך)] ואינון מפרשין רשתא לחייביא דלא ידעין אינון ארחין [שכן היודעים את דרכי ה' אינם יכולים להתפתות (מ"א רטז)] הה"ד דרך רשעים כאפלה (משלי ד).

⁸ שאם הכוונה שהם חוטאים שוגג אם כן אינם רשעים (אור יקר).

זהר פרשת בראשית

עלמא ולא בעאן לאסתכלא¹ דזמין (לון) קב"ה למידן להו בההוא עלמא ולאעלאה לון בדינא דגיהנם ואינן צווחין ואמריין ווי לן דלא אוריכנא אודנין² ולא אציתנא בההוא עלמא ובכל יומא אמרי ווי (דא) [זה]³

תא חזי זמין קב"ה לאנהרא לון לצדיקיא לעלמא דאתי ולמיהב לון אנר חולקהון אתר דעינא לא שלמא למיקם עליה כמה דאת אמר (ישעיה סד ג) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו וכתוב (שם סו כד) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי וכתוב (מלאכי ג כא) ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם זכאין אינן צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי עלייהו כתיב (ישעיה ס כא) צדיקים לעולם יירשו ארץ וכתוב (תהלים קמ יד) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך

ברוך יהו"ה לעולם אמן ואמן [חסר]
נט/ב

עקומה בעולם הזה ולא רוצים להסתכל (להם) שעתיד הקדוש ברוך הוא לדון אותם באותו עולם ולהכניסם בדין גיהנם, והם צווחים ואומרים, אוי לנו שלא הרכנו אזנים ולא הקשבנו באותו עולם. ובכל יום אומרים, וי זה.

בא וראה, עתיד הקדוש ברוך הוא להאיר לצדיקים לעולם הבא ולתת להם שכר חלקם, מקום שעין לא שולטת לעמוד עליו, כמו שנאמר "עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו". וכתוב "ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי", וכתוב "ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם". אשרי הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב "צדיקים לעולם יירשו ארץ", וכתוב "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך".

ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

סיום

¹ והיינו שלא ידעו במה יכשלו לעתיד בדין גיהנם (אור יקר).

² שלא הטינו אזנינו ולא אבינו לשמוע דברי מוסר בעה"ז והוא דבר אשר מעוות לא יוכל לתקון לכן יטרח האדם בע"ש שהוא עה"ז כדי שיהיה לו מה לאכול בשבת שהוא עה"ב כארז"ל מי שטרח בע"ש וכו' (ד"א).

³ רלז ע"ב (הערת הזוהר).

זהר פרשת בראשית

טו ע"א

הרמד"ל במעריך הפיץ והדיח כל הפי' והאמת פי' שמחת לב בלשון יון וכן בהגהותיו לזהר פי' נר השמחה מאי"ן (נ"א). בדפוסים שלנו נשמט הציון לדברי נ"א אלו ונ"ל שכאן מקומו). ניצוץ חזק ורמז אל אפיסת ההשגה שא"א לעין השכלי לראות ולהשיג בדברים הנעלמים העליונים כמו שא"א לעין הראות לראות בניצוץ מראה הלטוש' שמזהיר בחוזק הזהירות ובהירות והוא מלשון רז"ל בפסחים חיטי דקרדוניתא ופירש"י חטים הגדלים בהרים קשים וחזקים. ויש גורסים בוצינא דקרדוניתא והוא מלשון קדרות ושחרות לרמז אל רוב העלמותיו כי כן יתיחס כל דבר נעלם אל חשך כמ"ש ישות חשך סתרו. ויש גורסים בוצינא דקרדונית' והוא אבן הבדיל משקל הבנאים שבו שוקלים ואומדים ומשערים כדי שיעלה הבנין ישר ופי' מלת קרדוניתא הוא מלשון משנה מקדרין בהרים כלומר אומדין השיפוע הגבוה ובלשון ערבי תקדי"ר ולפי שאותו ניצוץ הנזכר אשר הוא ראשית גילוי רוממותו ית' הוא כמשקל אל הבנין עולה ויורד לכן קראו בוצינא דקרדוניתא והבורר יברר (ד"א).

טז ע"א

מכסה על התהו. וכתב הריקאנ"טי שמלת תהום נגזר ממלת תהו והמ"ם נוספת כמ"ם של חנם ריקם והוא רמז לשכינה ושם היו הקליפות מקיפות עד שנתברר המוח מהקליפי עיין ויקהל ר"ח ופקודי רל"ג ע"ב ותיקונים סוף תקון י"ח והכל היה גנוז בארץ עד שנתברר כל אחד להוייתו עיין פנחס רכ"ז ע"א (ד"א).

יז ע"ב

נ"ב הוא כתף ימין דא"א המתלבש באבא והוא אל גדול. ולחסד דז"א ואתפשט מא"ל אלקים. כי ה"ג באמא נקרא הי"ם. וכשנתהפכו כחומר חותם נעשין. בנוקבא ימ"ה. ובקדמיתא הוי מים במים. אבל אח"כ כשנוקבא מתפרשת ובא לפניו ונותן לה בסוד זיווג. אז גם בנוקבא נקרא אלקים. כי האמא אוזיף לה מנהא. ויורד שם אהי"ה לשם אדנ"י להתקשט' לה. וצירוף אהי"ה אדנ"י גימטרי' אלוקים. ומשם מתפרש השם לכמה עלמין. ואמר דלא עביד תולדין עד אתפריש. דהיינו הנסירה שאז באו פב"פ ונמתק הכל בשמא דחד דאגליף בגלופא. כמ"ש דהאיר מים עילאין דאמא לנוקבא דז"א דרך הוא"ו שבירך יצחק ליעקב ואמר הוה גביר לאחיק. וז"ש ה"ה וא"ו בנייה. וז"ש חמש רקיעים הם ה"ג והם חמש מאה שנין דאילנא דחיי מפני שכלולין בחשבון גדול (ש"נ).

יח ע"א

הוא תוקף הדין הנשפע מהגבורה הממונה במקום המלך לדון ולייסר בני העולם והוא מענין מלכ"א ורופיל"א כנזכר בריש מסכת שבועות וטיפסא פי' שלהבת הרומז על הדין ורמז בכאן שע"י המחלוקת ותגבורת הדין מצד הגבורה היה מתחזק שליח הדין שהוא שר הגיהנם ויצאו משם שני רוחות והם שתי קליפות אשר עליהם רמז שלמה באמרו לעלוקה שתי בנות וגו' (ד"א).

כח ע"א

"ויסגור בשר תחתנה" - דא בשר דאתמר ביה "בשגם הוא בשר" בשר דמשה. דע כאשר הם פב"פ מתרבה האור בהם גם באחוריים שלהם ונעשו כמו פנים ואין יכולת לחיצונים ליאחז בהם כי האור גדול ומסמא את עיניהם ואינם רואין אותם. וזהו ויסגור בשר תחתנה שבמקום הדין נכנס החסד הנק' בשר בסוד לב בשר שהוא חסד ומש"ה לא נזכר עד שם סמך שהוא סומך ועוזר לו שננסרה ובאה בפנים של הז"א כמ"ש לקמן (ז"ה) (ש"נ).

כט ע"א

הסיבה הראשונה למציאות היא מש"כ "כד סליק ברעותא" (עי' בבהגר"א על ספד"צ ד ע"ב בהגה"ה שזה עליה במו"ס). אמנם קשה ע"ז, איך שייך לשון של "עליה" על רצון, הרי לא היו תחתונים שיעלה מהם. אלא צ"ל שתחילת הכל היה מכתר שנזדווג מיניה וביה, וכתר הוא גופא הרצון, ובכל עליון כלול שורש התחתון, ולכן כאשר הגיעה העת לצאת מהכח אל הפועל, והיו מ"ן מסופו לראשו, דהיינו מהמלכות שבשורש העליון של התחתון, הרי הוא המלכות דההתפשטות הראשון (כללים ח"א יב ע"א). ועי' ע"ח בסוף נקודות (כללים ח"ב יג ע"ב). ועי' ע"ח נקודות פרק ו', שזהו הזיווג שלפני בריאת האדם. ועי' עוד נח עד ע"א, וישלח קעב ע"א, שם רנא ע"א, לך לך פו ע"ב.

לג ע"ב

פי' כב אלפא ביתות כנודע וכו' תרין וכו' פי' שהן מיוסדות מב' אותיות. לפי שיש גם מג' כמו אח"ס בט"ע וכו' דא סליק ודא נחית וכו'. כל הכ"ב אלפא ביתות אותיותיהן ראשונות עולות במדרגה שניות יורדות ויש שכלם עולות כמו א"ל ב"ם וכו'. ולכן קורא לשם זה דסליק ולא נחית לפי שרובו מתחלף באלפא ביתות העולות. ועי' פ' תרומה קלב ע"ב ופי' דא וכו'. וסימן לדבר א"ך ב"ך א"ל והוא פסוק ישעיה מ"ה להראותך אלפא ביתא אחת מכלל הכ"ב והיא דא"ל ב"ך מהאב"ג עולות ולכ"י יורדות. ונקט האי קרא שיש ברוב תיבותיה רוחניות משא"כ בשאר. ותו שבאמצעיתא דקרא כדמסיים ואזיל (ובפי' נמצא כתוב בס' היר באתון דרבי אליעזר ע"ש דף קעה ונראה דלא גרסינן הכא ר' אלעזר אלא רבי אליעזר) (ד"א). ואית דגרסי אתיין גליפן דר' אליעזר בכל כ"א אלפא ביתות לא תמצא שם הויה באותיות המתחלפות שהוא גי' כ"ו כי אם ב"ו א"ך ב"ך. גי' ד"ט ה"ח י"ו וכן ד' מערכות גי' ד"ט הוא כ"ו וכן ה"ח י"ו וזה לא ימצא בא"ב אחר' י"ב (נ"א).

לד ע"א

ויתן אותם אלקים ברקיע השמים וכד כלהון קיימין ביה כדין חדוותא דא עם דא כדין סיהרא אזעירת נהור' מקמי שמשא כו'. ביאור הדברים עמ"ש הרב בע"ה פ"ג משער רחל ולאה וז"ל ואמנם המל' דאי' אינה משמשת כלל וז"ס מ"ש רז"ל על ענין הז' רקיעים אשר התחתון שבהם הוא וילון ואמרו וילון אינו משמש כלום אלא יוצא ערבית ונכנס שחרית והענין כי הרקיע הוא אשר נקרא סתם דרך רקיע אשר בו קבועים חמה ולבנה ככבים ומזלות כי יסוד דתבונה שהוא נקרא רקיע בכל מקום והוא ר' זעירא בסוד נוטה שמים כיריעה ובו קבועים חמה ולבנה לפי שכל האורות כולם יצאו משם כנודע כי חמה ולבנה שהם זו"ן הם קבועים בו ומשם הם יונקים כו' נלמוד מן האמור כי חמה ולבנה שהם זו"ן קבועים ברקיע יסוד דתבונה וזהו מאי דאמר ויתן אותם אלקים ברקיע השמים שהוא יסוד דתבונה וכד כלהון קיימין ביה שהוא חמה ולבנה ככבים ומזלות כדין חדוותא דא עם דא וא' כדין סיהרא אזעיר נהור' מקמי שמשא רוצה לומר מכח שקיטרגה הלבנה אמר לה הקב"ה לכי ומעטי את עצמך ואזעירא נהורא מקמי שמשא וא' וכל מה דנטיל כו' הוא דידוע דעיקר בניין ז"א הוא מן החסדים וכו' הוא מן הגבורות וז"א הוא נוטל החס' והג' ומאיר את הג' בנוק' וזהו דאמר וכל מה דנטיל רוצה לומר מן הגבורות הוא בגין לאנהרא לה בנוקבא הה"ד להאיר על הארץ ור' יצחק א' והיה אור הלבנה כו' ביאור הדברים מה שכתב הרב בפ"ב משער מיעוט הירח וז"ל ואלולי לא חטא אדה"ר היה מעורר מ"ן באותו השבת ועי"כ מזדווגים זו"ן פב"פ בכחי' היותר עליונה שמכולם שישתמשו שניהם בכתר א' פב"פ אשר אין הגדלת גדולה כמוה ותהיה היא מקבלת מאי' עילאה כו' וידוע כי ביום שבת קו' עולה ז"א עד דיקנ' דא"א ומקבל הארת ממצח הרצון ששם נתון יסוד דעתיק ועוד כתב הרב בשער מאמרי רשב"י סוף פ' האזינו וז"ל ז' יומין קדמאין דרישא עלאה דעתיק יומין שהם ז' תחתונות שבו על בחי' החס' כו' והנה החסד נקרא יומם יומא דכליל כל ז' יומין ולכן ממנו נתפשטו ז' אורות כו' וגם היסוד דעתיק יומין גם הוא כלול הז' יומין כדוגמת החסד הנו' כו' והנה ביום ש"ק שמקב' האר' מיסוד דעתי' שהוא כלול הז' יומין ואם לא חטא אדה"ר ובשבת הראשון היו זו"ן שוין בקומת' ולא היתה הנוק' מקבלת הארות ע"י ז"א ומקבלת הארת מהז' יומין מיסוד דעתי' או מחסד דעתי'. וזהו מאי דאמר ר' יצחק כתיב והיה אור הלבנה שהוא הנוק' כאור החמה שהוא ז"א ורוצ"ל שיהיו שוים בקומתם ולא תהיה צריכה לקבל האר' ע"י אחר כמו אור החמה שאינו מקבל ע"י אחר ואור החמה שהוא ז"א יהיה שבעתיים כאור שבעת הימים ומפרש מאן שבעת הימים אלין שבעת יומין דבראשית דרוצ"ל בשבעת יומין דבראשית דאם לא חטא אדה"ר היו זו"ן שוים בקומתן והיה ז"א מק' הארה מז' יומין דעתי' כן יהיה לעתיד לבא בב"א: ור' יהודה אמר אלין אינון שבעת ימי המלואים כו'. ביאור הדברים מה שכתב הרב שם בשער מיעוט הירח וז"ל ואח"כ כאשר נבנה בית ראשון ע"י שלמה נתוסף עוד בה בחי' אחרת והוא בין בחול בין בשבת לעולם היתה עמו פב"פ בחי' ו' אמנם הבחי' ז' שהוא היות ב' מלכים משתמשים בכתר א' לא היתה כך לעולם עד לעתיד לבא ואמנם עוד נתוסף בה עתה בבית ראשון כו' כי הז"א היה שם קצוות חג"ת נה"י ואח"כ עלו חג"ת ונעשו חב"ד ונה"י נעשו חג"ת והוצרכה הבינה להתפשט בז"א עד הוד שבו ואמנם כו' אך אחר הבנין בית א' נתפשט בינה עד הוד השני דז"א והם ז"ס שנתפשט בהם הבינה בתוך ז"א כו'. נלמד מן האמור כי בבנין בית ראשון היו זו"ן בין בחול בין בשבת לעולם היתה עמו פב"פ בחי' ו' וגם נתפשט בינה עד הוד השני דז"א והם ז"ס שבתוך ז"א. וזהו דאמר קרא והיה אור הלבנה שהוא מלכות נוק' כאור החמה שהוא ז"א שוים בקומתם בכחי' ז' היות ב' מלכים משתמשים בכתר א' ואור החמה שהוא ז"א יהיה שבעתיים כאור שבעת הימים ומפרש ר' יהודה אלין אינון ז' ימי המלואים שהוא בנין ב"ה שנתפשט בינה

זהר פרשת בראשית

עד הוד דז"א והם ז"ס כנגד ז' ימים ומפרש מלת מלואים מלואים ודאי בגין דההוא זמנא אתבסם עלמא ואתהדר באשלמותא שחוזר כל עולם ועולם למקומו ולא אתפגים סיהרא אלא ב' מלכים משתמשין בכתר א' ואימתי יהא דא בזמנא דכתיב בלע המות לנצח וכדין כתיב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד (א"ה) (ש"נ).

לח ע"א

אמר ר' שמעון הא תנינן דכד ברא קב"ה עלמא כו' כמה דאוקימנא. ביאור הדברים מש"ה בע"ה בפ"א משער דרושי אבי"ע הנה יש מאציל ויש נאצל והנאצל יש בו ד' יסודות ארמ"ע והם ד' אותיות הוי"ה והם חו"ב ת"ם והם הם טנת"א והם אבי"ע שהם הם ד' בחי' שיש באדם א' פנימי הרוחניות הנקרא נרנח"י ב' הו' הגו' ג' הם לבושים שע"ג הגוף ד' הבית שבתוכה יושב האדם וגופו ומלבושיו וכל בחי' כלולה מד' בחי' אלו הם בחי' א' של הרוחניות הנה נשמה לנשמה ונר"ן בחי' ב' הוא הגוף בחי' ג' שהם הלבוש כו' בחי' הד' הם הבית כו' אמנם בכל אלו הד' בחי' הפרטיות יש בחי' א' כללות כולם והיא ממוצעת בין בחי' ובחי' כו' וכן עד"ז יש בכאן כי בין הבורא יתברך אל הנברא שהוא בחי' הכוללת הרוחניות יש בחי' באמצע אשר עליה נאמר בנים אתם לה' אלקיכם אני אמרתי אלקים אתם ויעל אלקים מעל אברהם וארז"ל דאבות הן הן המרכבה והכוונה כי יש ניצוץ קטן מאד שהוא אלהות נמשך ממדרגה האחרונה שבבורא וזה הניצוץ מתלבשת בכח ניצוץ א' נברא שהוא נשמה דקה במאד מאד הנקרא יחידה ובניצוץ זה הנקרא יחידה יש בה שרשי ד' בחי' הרוחניות שהם נרנח"י ובין בחי' הרוחניות לבחי' הגוף יש בחי' א' כוללת שתיהן והוא בחי' הרביעית דם הנפש כי יש בה ניצוץ האחרון של הנפש שהוא הרביעית שבנפש פי' בחי' הנפש שבנפש וכו' וזה הניצוץ מתלבש ברביעית דם הנזכר ובזה הרביעית דם העליון כלול כל שרשי ד' בחי' הגוף באופן כי הוא בחי' האמצעי בין הרוחניות אל הגוף והיא מורכבת משניהם וכו' ועתה נחזור לדבר בעולמות העליונים כי הנה הנאצל אינה אלא רק מד' יסודות שהם ד' אותיות הוי"ה חבת"ם וע"כ נמצא שהחכמה נקרא ראשית כי לעולם הכתר הוא בחי' העליונה שאינה בכלל בעולם ההוא וכו' וביאור הדבר כי הנה בהכרח היא שתהיה מדרגה האמצעי בין המאציל אל הנאצל כי יש הרחק ביניהם כרחוק השמים מן הארץ ואיך יאיר זה בזה ואיך יברא זא"ז שהם ב' קצוות אם לא היה דבר ממוצע ביניהם ומחברם ויהיה בחי' קרובה אל המאציל וקרוב אל הנאצל הנה בחי' זו היא כתר הנקרא תוהו כי אין בו שום יסוד כי ע"כ אינו נרמז בשם הוי"ה כלל אמנם הוא בחי' האמצעי שיש בו שרש של כל ד' יסודות בכח ולא בפועל כי הכתר הוא בחי' ממוצע ממאציל ונאצל והטעם הוא כי הבחי' היותר אחרו' מכל האפשר בא"ס אשר הוא האציל בחי' א' שיש בה שורש כל הי"ס בהעלם ודקות גדול שא"א להיות לנאצלים יותר דקות ממנו כי הוא תהו אשר למעלה ממנו אין עוד זולת האפס המוחלט ונמצא כי יש בבחי' זו ב' מדרגות הא' היא בחי' היותר תחתונה של הא"ס וכאלו נאמר בדרך משל המל' שבמל' ואע"פ שאינו כך כי אין שם דמות וספי' כלל רק לשכך את האוזן נדבר כך והנה בזו המדרגה התחתונה של הא"ס יש בה כללות כל שלמעלה ממנו ומקבלת מכולם כנודע שהמל' מקבלת מכולם ומדרגה זו התחתונה היא האצילה את בחי' השנית שהיא מדרגה העליונה מכל מה שבכל הנאצלים ויש בה שרש כל הנאצלים והיא משפעת לכולם באופן שהיותר קטן מכל המאציל האציל היותר מובחר שבכל הנאצלים ואין ביניהם מדרגה אחרת כו' ויש בה בחי' א"ס ובחי' נאצלים וב' בחי' אלו הם עתיק וא"א ושניהם נקרא כתר והמ' שבמ' שבעולם האצילות המתלבשת בראש הבריאה והוא כתר הנקרא עתיק וא"א דבריאה כו' וזהו ענין אני ראשון ואני אחרון כי הכתר הוא ראשון והוא אחרון והוא אין והוא אני כי' בבחי' מל' של המאציל אשר בו הוא אחרון נקרא אני שהוא מל' ובבחי' שרש הנאצלים אשר בו שהוא הכתר הוא ראשון ונקרא אין שהוא אותיות אני וכו' כללו של דבר הוא שיש דבר ממוצע בין הנאצל לנאצלים והוא מדרגה התחתונה של הא"ס יש בה כללות כל שלמעלה ממנו ומשפיע לכל מה שלמטה ממנו ויש כללות כל מה שלמטה מהם וכן הוא מעולם לעולם וזהו דא"ר שמעון הא תנינן דכד ברא קב"ה עלמא ר"ל כשברא קב"ה את העולם ואיך יכול לברוא מאחר שיש הפרש גדול בין המאציל לנאצלים לז"א גליף בגליפו דרזא דמהימנותא שהוא אותו הצינור דק גו תקירין ברזין עילאין ר"ל שיש בצינור הזה כח המאציל וכח הנאצלים וגליף לעילא שהוא כמו מלכות דא"ס נעשה עתיק וא"א בעולם האצילות וגליף לתתא שהוא מלכות דעולם האצילות נעשה עתיק וא"א בעולם הברי' וכלא ברזא חדא וא' ועביד עלמא תתאה וכו' עמש"ה בפיי"ג משער חיצוניות ופנימיות וז"ל יתבאר לך כל שמות והכנויים שהם כנפים ומלכו' ואל תפלה אם הם שמות מורכבות מאותיות רבות או מועטים כי הכל א' רק שכפי הבחינה המתגלת יותר או מ"ס של הבחי' ההוא אז האותיות יתגלה שם בכנוי ההוא ושמו כלל זה בידך שבו תבין כל השמות וכל הכנויים והנה בי"ס דאצילות יש פנימיות נרנח"י וכנגד ה' בחי' ב' אורות מקיפים ואח"כ יש ג' בחי' כלים וכולם גוף א' פנימי וג' אחרים והם גוף חצון וכנגדם ו' כלים מקיפים הרי כמה בחי' יש

זהר פרשת בראשית

בכל ס' וס' וכו' כל זה בי"ס דאצילות ואמנם בהתלבשת בי"ס בריאה אז יתוספו להם מלבושים כי הנה חצוניות ספי' מלכ' דאצילות כשמתלבש במלכות דבריאה יהיו שם בסוד נשמה ויתוסף שם עליה כמה לבושים והם רוח דנפש של אורות ועצמות ועוד ו' בחי' כלם פנימיות וחצוניות וכו' ואח"כ בהתלבשות י"ס דבריאה תוך י"ס דיצירה והוא עד"ז לבושין נוספים וכן בהתלבש יצירה בעשיה והם כמה בחי' לאין קץ ודבר זה מבואר בכ"מ בדברי ה' שכל פרצוף של עולם עליון מאיר בפרצוף שכנגדו בעולם שלמטה ממנו וכן הוא מעולם לעולם וזהו שאמר ועבד עמא תתאה כגוונא דעלמא עילאה מאחר שהם מאירים זה בזה ודא קאים לקבל זה ר"ל מלכות מאי' למלכות ז"א מאיר לז"א וכן כולם כדי למהוי כלא חד ביחודא חדא וא' ובג"כ כו' ר"ל מש"ה שם הרי תראה כי עצמו מספר כל הבחי' עד שנמצא שיהיה בתוכם ספי' הכתר והוא בחי' כתר שיש בזו הארץ התחתון והכל זה לבוש לזה וזה לבוש לזה ואל תתמה אם תראה שמות והיו"ת וכנויין אלף אלפי רבבות שבכל ספי' בהם נקו' מחולפות ויש מיעוט אותיות ויש מרובה אותיות וכל א' מהם יורה על י"ס שבאותו הבחינה ולא יגרע מי"ס רק לפעמים לפרקים נכללים ביחד וא"א לשם פחות מב' אותיות הנק' י"ה או א"ל וכיוצא ולרמוז בו עיקר הבחי' המתגלים באותה ספי' והם נכללים בו אפי' לק' אלפין כו'. הרי הראת לדעת איך כל הנבראים הם ע"י אותיות והאותיות הם אורה לאורות אשר בתוכם וזהו דאמר ובג"כ קב"ה גליף גליפו דאתון עילא ותתא וע"י אתון ואורות הנכנסים בתוכם ברא עלמין וכ"ז מדבר בענין בריאת העולמות ועכשיו בא לומר שבענין זה הוא בריאת האדם הם ד' בחי' שיש באדם פנימי הוא הרוחניות הנקרא נרנח"י כו' וכי ניצוץ קטן מאד שהוא בחי' אלקות נמשך ממדרגה האחרות שבבורא וזה הניצוץ מתלבשת בכח ניצוץ א' נברא שהוא נשמה דקה במאוד מאד הנקרא יחידה ובניצוץ זה הנקרא יחידה יש בה שרשי ד' בחי' הרוחניות נרנח"י כו' וזהו דאמר ת"ח כגוונא דעבד קב"ה עלמא שיש שם ד' בחי' וניצוץ דק הוא המחבר המאציל בנאצלים ה"נ ברא ליה לאדם קדמא שיש בו כל הבחי' אלו וזהו דפתח ואמר והמה כאדם עברו ברית דהא קב"ה אעטר ליה בעטרין עלאין שהם פנימיות וברא ליה שהוא בריאת הגוף בשית סטרין דעלמא וא"כ הוא נמצא דגוף האדם הו' מזה העולם למטה ונרנח"י הוא למעלה למעלה וכ"ז הוא כדי למהוי שלים בכלא שהוא מעילא ותתא וכלא זעאן ודחלן מקמיה ויהיב טעמא דהא כד אתברי אדם אתברי בדיוקנא עלאה והכונה לומר דבבריאה יש שינוי מכל הנבראים שנבראו בעולם והוא דקי"ל כל שהוא למעלה הוא כלול מכל מה שלמטה הימנו וכן א"א הוא כלול מכל מה שלמטה ממנו וכן בכתר שבכל פרצוף ופרצוף אבל מה שלמטה אינו כלול ממה שלמעלה כמו הז"א אינו כלול מעתי' וא"א אלא שעת' וא"א משפעין בו אבל האדם שהוא למטה ועכ"ז יכול לזכות ויהבין ליה הנרנח"י מאצי' כולו נמצא דאדם הוא למטה מכולם והוא כלול מנרנח"י דאצילות וכן היה אדה"ר בעת שנברא וזהו דיהיב טעמא למה כלא זעאן ודחלן מקמי ומפרש דהא כד אתברי אדם אתברי בדיוקנא עלאה שהיה כלול מכל הנרנח"י דאצילות אפילו שהוא למטה מכולם וה"ט דע"י יכול לקדש ומשפיע קדושה וטהרה בכל העולמות דכיון שהוא למטה מכולם והוא כלול מכל מה שלמעלה מכל העולמות העליונות יכול ע"י להשפיע קדושה וטהרה בכל העולמות וזהו דא' והו' מסתכלן בההוא דיוקנא וזעאן ודחלן מקמי' משום דהוא כלול מכל נרנח"י דאצילות ולבתר אעיל ליה קב"ה בגנתא דעדן לאתעדנא תמן בעדונין עלאין והו' מלאכין עלאין סחרין ליה ומשמשין קמיה לאדם שהוא מפנימיות והוא מאצילות משא"כ המלאכים שהם מחיצוניות והם מיצירה משו"ה הו' משמשין קמיה ורזין דמריהון הו' אודועין ליה ואמר עוד ת"ח בשעתא דאעיל ליה קב"ה בגנתא דעדן הוה חמי ואסתכא מתמן כל רזין עלאין וכל חכמתא בגין למנדע ולאסתכלא ביקר' דמריהון: וא' שבעה היכלין מדורין אינון לעילא כו'. ולבאר זאת נקדים מש"ה בפ"ב מדרושי אבי"ע וז"ל כי כל הנאצלים והנבראים כולם בחי' א' הכוללת כל הד' יסודות שהם ד' אותיות הוי"ה שהם ד' עולמות אבי"ע ויש עליהם בחי' עליונה חמישית אמצעי בינם לבין א"ס והנה כל מה שנברא בעולמות כולם אינם רק ד' בחי' שהם הוי"ה והם בחי' הרוחניות הנקרא נשמה ובחי' אברי הגוף ובחי' המלבושים ובחי' הבית ונזכיר בעולם האצילות ובהם יובנו כל השאר כי פנימיות כל האצילות הוא רוחניות הנקרא נשמה והיא מתלבשת תוך אברי הגוף הנקרא כלים שהם הי"ס הנקרא ראש וזרועות כו' והנה הלבושין האלה הם בתוך בחי' הבתים שהם ז' היכלות דאצילות שהם בחי' העולם בעצמו כי כל זה בחי' הבתים והם נקראים עולם האצילות אשר בתוכו יושב האדם העליון שהוא כללות עולם האצילות ואלו הד' בחי' הם בחי' הי"ס המתחילין מחכמה הנז' ויש בהם ד' בחי' כנזכר נמצא בחי' אור ונשמה שבכתר שורש לי"ס הנשמה דאצי' המתחיל מחכמה כנזכר ובחי' הגוף שבכתר הוא שורש לי"ס הגופות שי"ס דאצילות המתחיל מחכמה כנזכר ובחי' הלבושין שבכתר שורש לי"ס דלבושי בי"ס דאצי' המתחיל מחכמה כנזכר ובחי' הרי כל שבכתר שורש לי"ס היכלות שבי"ס האצילות המתחיל מחכמה כנזכר ואח"כ נברא עולם הברי' וע"ד הנזכר כי דרך המסך שהוא קרקע היכל דאצי' האיר למטה ונחתם שם חותם כל מה שהיה בעולם האצילות ונקרא עולם ברי' יען הוא אור של תולדה ואינו אור עצמו עליון ואמנם כיון שהוא

זהר פרשת בראשית

חותם דאצי' צריך שיהיה בה כל הבחי' אשר באצילות והוא כי בחי' הכתר שהוא בחי' הה' כלולה מן ד' בחי' הנז' החתי' כתר בראש הברי' כמוהו ומאור הכתר דאצילות נחתם אור הכתר דברי' ומגוף כתר דאצי' נחתם גוף כתר דברי' ומלבוש כתר דאצי' נחתם לבוש כתר דברי' ומהיכל כתר דאצי' נחתם היכל כתר דברי' כו' וכן עד"ז עשו י"ס דאצילות והמשיכו אורם דרך מלכות הנז' אשר בכתר הנז' החתימו חותם דאצי' בברי' נשמה מנש' גוף מגוף לבוש מלבוש היכל מהיכל ועד"ז ביצירה כו' והה' פרצופי דברים המשיכו והחתימו חתימותם ביצי' נשמה מנשמה כו' וכן עד"ז בפרצוף יצירה החתים החותם בחינותיהם דעשיה נשמות מנשמות כו' וכן עד"ז כל העולמות יחד כללות א' כו' וכל דרוש זה רמזו בדברים אלו שבעה היכלין מדורין אינון לעילא שהוא בעולם האצילות דאינון רזא דמהימנותא עלאה מכחם נעשה שבעה היכלין אינון לתתא כגוונא דלעילא ומפרש ואינון שית כגוונא שית כגוונא עלאה וחד טמיר וגניז שהוא היכל ק"ק שהוא כלול מג' והוא טמיר וגניז איהו לעילא וכל אלין אינון ברזא עלאה שהם נאחזים בד' אותיות הוי"ה ומפרש בגין דכל הני היכלין אית בהו כגוונא דלעילא ואית בהו כגוונא דלתתא ר"ל שהרי עולם האצי' הוא בחי' נשמה ועולם הברי' הוא בחי' גוף ועולם היצי' הוא לבוש ועולם העשיה הבית ועכ"ז מצינו שכל ד' בחי' הם בכל עולם ועולם והם נאחזים זה בזה ומאירים זה בזה. וזהו דאמר דכל הני היכלין בין של עולם האצילות בין של כל עולם ועולם אית בהו כגוונא דלעילא ואית בהו כגוונא דלתתא למהווי כלול בכל עולם ועולם בדיוקנא דרזא דלעילא ובדיוקנא דרזא דלתתא ובכל אלו העולמות הוה דיוריה דאדם ולבתר דאתתרא מגנתא דעדן אתקן לון קב"ה לנשמתהון דצדיקים ולאשתעשעא בהו כדקא חזי מזיוא דיקרא עלאה וכל חד וחד אתתקן כגוונא דלעילא כמה דאוקימנא דנשמות הצדיקים הוא כלול כל העולמות ומשפיע לכלם (אשמורת הבקר) (ש"נ).

מה ע"א

נ"ב פרוכת היא המ"ס בין זו"ן לאו"א ב' כרובים הם נו"ה דאמא כפורת הוא יסוד דאמא ארון הוא מלכות דאמא ובו הלוחות כללות התורה יסוד דאבא וע"י יסוד דאבא מקבלת מסתימא דכל סתימין דהרי אבא מקבל מרישא דאין ואי"ן כולל א' רישא דלא אתיידע ויו"ד רישא דאי"ן והנו"ן רישא דא"א והם כעין כח"ב ובזה סוף המאמר דרישא דלא אתיידע אתער ובמ"א אמר ר"ש דצלותא אתער להאי צנא' דצנ' בגווי הוא האי רישא דלא וכולה הני הם בבריאה דוגמא דאצילות וז"ש אח"כ לאתחברא שביעאה בשביעאה כי כשנעשה יחוד בהיכלן דבריאה אז מעוררין זו"נ דאצילות לעלות מ"ן או"א כנ"ל ואז מעורר הק"ק דבאצילות ששם ג"כ נקרא שביעאה. נו"י (ש"נ).

מו ע"א

ויעש אלקים את הרקיע דעביד ביה עבידת' בסגיאן עלא' וכו'. ביאור הדברים עמ"ש הרב בפ' י"ב מדרושי אבי"ע בענין המסך שיש בין אציל' לברי' כו' כי ד' עו' אבי"ע הם נק' חבת"ם והנה הכתוב אומר כולם בחכמה עשית כי האצי' כוללת כולם וממנו יצאו והנה אחר שנאצל עולם האצי' אז עשתה הבי' דאצי' מסך א' להבדי' בין האצי' ובין הברי' והנה ודאי הו' שיש כח באותו לבוש של הברי' כשיורד ממנה להלביש לזו"ן עד מתחת רגליהם הנה ג"כ יש בו כח להתפשט יותר ולהלבי' את כל העולמות אשר תחתיו שהם בי"ע כו' אלא שצריך לעשות בו מעקה גבוה עשרה טפחים כו' וקודם לפ' זה כתב הרב כי להיותם הקלי' במקום הזה אנו יראים שלא יתאחזו הקלי' לינק מאור הפנימי של מל' לכן הבינה אימ' עלאה מכסה עליהם במלבושים כו' כי הנה"י של אי' הם נכנסים ומתלבשים גו ריש' דז"א בסוד מוחין והלבוש היותר חיצון שבנה"י דאי' אינו נכנס גו ריש' דז"א אמנם נשאר מבחוץ של זו"ן ומכסה עליהם בבחינ' מלבושים וזה הלבו' הוא סוד חשמ"ל של אי' וע"י מלבוש זה אין יכולת בקלי' לינק מזו"ן מאור הפנימי שלהם באופן כי רוב עביות או רוב הזכו' והברירו' מונעת את הקלי' לינק וזהו מ"ש ויעש אלקים את הרקיע שהוא זה המסך המבדיל בין אצי' ובין הברי' והו' לבוש היותר חיצון שבנה"י דאי' ומרוב עביות מונעת את החיצונים לינק וזהו דא' ועביד ביה עבידת' בסגיאן עלאה שהו' דאי' עי' ומפרש מהיכן משמע ליה וא' ויהי רקיע לא כתי' אלא ויעש דאסגא ליה ברבו סגיא שהוא זה חיצוניו' שבנה"י שיש בו רוב עביות: ואמר עוד אר"י בב' אתברי גיהנם לחייבי עלמא כו'. ביאור הדברים מ"ש הטעם למה נברא גיהנם בב' ואמרנו הטעם שהיה בו הבדלה בין מים עלאין למים תתאין וזה הוה כמו מלאכת הנסירה שנסרים הדינים לצד אחד משו"ה בו נברא גיהנם וזהו דאמר בשני אתברי גיהנם לחייבי עלמא ויהיב טעמא למה נברא בו גיהנם משום דביה אתברי מחלוק' שבו היה הבדל' בין מים עלאין לתתאין ועי"ז ננסרו הדינים לצד א' ובו ביום אתברי גיהנם וא' בב' לא אשתלים ביה עבידתא כו' נ"ל טעם למה לא אשתלים ביה עבידתא כמ"ש רז"ל רצה הקב"ה לברוא את העולם במדה"ד ראה שאין יכול להתקיים שתף עמו מדת רחמים נמצא דדבר שנברא במד"ה

זהר פרשת בראשית

אין יכול להתקיים הנה ביום שמצד עצמו הו' גבורה וכו' היה הבדלה וכו' נברא גיהנם נמצא שבו היה הדינים ואם היה משתלים ביה עבדות' היה הדבר נברא במד"ה וזה לא אפשר דדבר שנברא במד"ה אינו יכול להתקיים ומשו"ה לא אשתלים ביה עבדתא ובג"כ לא כתיב ביה כי טוב דדבר שאינו שלם אינו נאמר בו כי טוב עד דאתא יום ג' שהוא מדת הת"ת שהוא משות' דין ורחמים וכיון שיש שתוף מדין ורחמים אשתלים ביה עבדתא ובג"כ כי טוב ב' זמני חד על אשלמות עבדתא דיום ב' שביום זה יש שתוף רחמים ומשו"ה בו אשתלים עבדת' דיום ב' ונאמר כי טוב חד על יום ב' וחד לגרמיה ומפרש עוד ביום ג' אתתקן יום ב' ואתפרש מניה מחלוקת וביה אשתלימו רחמי על חייבי גיהנם ביומא ג' משתכחין שביבין דגיהנם בג"כ אתכליל ב' יום ב' ואשתלי' ב' כיון דיום ג' הוא משותף מדין ורחמים ולפי"ז הו' דיום ראשו' הו' או' החסד ויום ב' הוא הגבורה ותגבורת הדינים עד שבא יום ג' ושיתף מדין ורחמים וע"ז ר"ח דהוה יתיב קמי' דר"ש שאל ממנו האי אור ביום א' שהוא החס' הראשו' וחשך ביום ב' הו' הגבו' ותגבורת הדינים ואתפרש מיא והוה ב' מחלוק' אמאי לא אשתלים ביום א' דהא ימינא כליל לשמאלא וא"כ נמצא דמיום א' היה השתו' רחמים בדין וא"כ מאי זה דהוה ביום ב' תגבורת הדינים עד שבא יום ג' כדי לשתף כדי שיוכל לקיים ועיקר ביאור הדברים ומה היתה תשובתו נקדים מ"ש בס' הכונות דרוש ג' מציצית וז"ל נתבאר אצלי' כי בז"א יש מוחין מצד אבא ומוחי' מצד אי' והמוחי' דמצד אבא הם מלובשים בתו' נה"י דאבא והמוחי' דמצד אימא הם מלובשים בתו' נה"י דאי' ואח"כ נתלבשו נה"י דא' תוך המוחי' עצמם דאי' וכו' אבל דע כאשר אלו המוחים מתלבש' תוך נה"י דא' או דאי' אינם כסדר הזה אמנם הם מתהפכים באופן אחר והוא כי ב' המוחי' דאבא וכו' חסדים דאבא כולם מתלבשים תוך נה"י דא' באופן זה חכ' דאב' בנצ' דא' והיא מוח חכ' שבז"א וחכ' דאי' בהוד דאב' מוח בינה שבז"א וחס' דאב' ביסו' דא' והוא מוח חסדים שבז"א וחסד דאי' ביסוד דא' והוא מוח הגבו' שבז"א ונמצא החכ' וח' של אי' להיות נקבו' כאשר מתלבשים בנה"י דא' נקראים ב' וגבו' וגם נמצא כי המוחי' דאב' כולם חכמות וחסדים וכולם רחמי' אבל ב' מאי' דבי' דהיינו ב' דא' בנצ' דאי' והוא מוח חכמה דאי' והוא חכ' בז"א בינה דאימא בהוד דאימא והוא מוח בינה דז"א וגבורו' דא' ביסוד חסדי' דז"א וגבורו' דאימא ביסוד דאי' והוא מוח גבורה דז"א ונמצא כי הבי' וגבורה דא' להיותם דכורים נמשכים להתלב' בנה"י דאימא לבחי' חכמה וח' מוחים דאימא כולם בינות וגבורות וכולם דינים והנה סבת התלבשות אלו המוחין מעורבין שלא כסדרן והוא בסוד הבן בחכ' וחכ' בבי' כי צרי' לשת' חכ' בבי' למזגם יחד וכו'. ועוד שם מנצפ"ך כפו' וכו' ומו' חס' דאימא הוא גבורות דא' והוא בגי' תקיעה שהם סוד ב' פעמים מנצפ"ך שהם אותיות כפולות ונכללים החמשה בחמשה אחרים שהם יותר בחי' חסדים ובזה תבין כי גם ביד הימין יש בה מנצפ"ך לפי שהם מגבו' דאב' והם ביד ימין ובקו הימין כו' נלמד מן האמור כי היה התלבשות המוחים מעורבים בסו' הבן בחס' וח' בבי' ואם ב' מנצפ"ך של אב' הוא מצד ימין ושל אי' הם מצד שמאל וזה היתה שאלתו של ר"ח האי אור ביום א' שהו' קו ימי' חס' וחשך ביום ב' קו שמאל וגבו' ומכח זה אתפרשו מיא ומחלוק' הוה ביה אמאי לא אשתלים ביום א' כיון דימי' כליל לשמאל כמו שאמר' הבן בחכ' וחכם בבי' וע"ז השי' לו ר"ש על דהוה מחלוק' והו' כשתדייק בערוב המוחים תמצ' כל המוחי' דמצד א' שהם חכמ' וחס' ובינה וגבו' והג' דא' כלם מצד ימי' דז"א וחכ' וח' וב' וגבו' והג' דאי' כלם מצד שמאל דז"א וכבר ידעת דאי' דינים מתערי' מינה והיא הית' שורש הדינים וכיון דכל המוחי' דא' היו מצד ימין וכל המוחי' דאי' מצד שמאל דין גרמ' דהוה מחלוקת ביום ב' שבו היו כל המוחי' וגבו' דא' עד דאת' יום ג' שהוא כלול מח"ג דא' וגם מחו"ג דאי' ובעי למיעל ביניהו ולאכרעא ולאסגאה בהו שלם כיון שהוא כלול מכולם (אשמורת הבקר) (ש"נ).

נא ע"ב

ומתפלגין לע"ה צינורי הרמ"ק פי' שהוא מילוי מילואי דד' שמות הנ"ל ותלמידי האר"י ז"ל פירשו. כי יש נהורין וחשוכא ומיא. וכ"א כלול מג'. והרי אמרינן לעיל כי הרי הזיווג מז' מדות. נמצא נהורין בחשוכי הוא ג"פ ז' בג' פעמים ז' הוא מ"ב. וכן מים בחשוכי הרי מ"ב זווגים הם פ"ד. תסיר מהם ג' שורשין שבנהורין מים וחשוכי. נשאר ע"ה. ולפי ששירי הטיפה מג' יה"ו שבמוח הוא ס"ג ויורדין למלכות אדנ"י במילוי הוא י"ב אותיות גימטרי' ע"ה. והיסוד דכורא נקרא רצון שבזה מרצה לנוקבא. לכן אמרו בגמרא לרצות לאשתו. ונמשך הטיפה מהרצון העליון שהוא ש"ע נהורין אר"ך לא"א וק"ן לז"א. ונותן חציה שהיא ע"ה בזיווגא למלכות ומהרצו"ן נהפך בה לצנו"ר לקבל בה הרצון. כי עיקר פירוש צינור הוא כמו צינור עובר בו מים כן כאן עוברים בהמה שפע לכל העולמות (שם). והנה כתיב הקול קול יעקב כי קול של ישראל העולין בתפלה ומ"ט מעורר קול יעקב עליון (לנהורין). ואז התהומה קורין לעלות מ"ן וקרא כל חד לחברי אבע מימך לרבות השפע כל חד לחברי ליעול ב' ברשות כמ"ש ונותנים רשות זה לזה: ואמר לקול צינוריך של המ"ד כי קול ב' ריעים שומע כי ישראל נעשים ריעים להש"י. ומעוררים התרין ריעים

זהר פרשת בראשית

דלא נתפרש ומשם עיקר השפע וכן הי' במקדש הלויים בשיר בקול. וכהנים בחשאי במחשבה משורש השפע ממוח: ואמר תחות אילין שס"ה גידים כי ביסוד זכר הוא יסוד הזכר רמ"ח ובעטרה בחינת נוקבא שס"ה. ומ"מ עיקרן רמ"ח וכנגדם בנוקבא שס"ה גידים ובהם נתרקם השפע כמו הולד בבטן אשה (ש"נ).

נג ע"א

ויגרש את האדם אר"א לא ידענא מאן עבד תרוכין למאן אי קב"ה עבד תרוכין לאדם אי לא ביאור הדברים עמ"ש הרב בע"ה בפיי"ב מש' מיעוט הירח וז"ל במ"ש רז"ל כי אדה"ר סלק השכי' לרקיע א' ודור אנוש לרקיע ב' עד שהעלוה לז' רקיעים עד שבא אברהם והורידה לרקיע א' עד שבא משה והורידה למטה מז' רקיעים כו' ואח"כ נמצא דע"י חטאו של אדם גרם לסלק את השכינה ולגרשה לרקיע א' והנה הכתוב אמר ויגרש את האדם ויש לפרשו בב' ענינים ויגרש לאת דהוא הקב"ה ע"י חטאו של אדה"ר שסלק השכינה לרקיע א' ומפרש מי גרש להקב"ה מהרקיע א' האדם ע"י חטאו וי"ל הכתוב כפשוטו ויגרש את האדם שהוא לאדם וזהו שאמר לא ידעינן מאן עבד תרוכין למאן אי קב"ה עבד תרוכין לאדם או לא להפך אבל מלה אתהפיך כמ"ש מאן גרש את שהו' השכי' האדם ודייק דכך צריך להיות מדכתיב את דאי לאדם היה צ"ל ויגרש לאדם את דייק' שהי' לשכינה האדם ודאי גרש את שהיא השכינה ומסיים עוד ואמר ובג"ד כתיב וישלחוהו ה' אלקים מג"ע והו' דרצה לישב המקראות דתחילה אמר הכתוב וישלחוהו ה' אלקים מג"ע לעבוד את האדמה כו' הרי נזכר השליחות ומאי א' אח"כ ויגרש את האדם מאחר שכבר הוזכר שליחות אבל ע"פ האמור ניחא והוא דתחי' הוזכר השליחות כמ"ש וישלחוהו ה' אלקים מג"ע ואמאי נענש בזה מאחר שכל מדותיו הם מדה כנגד מדה וזהו שאמר אמאי וישלחוהו ומשיב בגין דגרש האדם את כדקאמרן ר"ל שגרש לאת שהיא השכינה (א"ה) (ש"נ).

¹ נמחק ביהל אור, ובמקומו גורס את המוסגר.

² והמשכילים עד כאן צ"ל בעמוד ב' קודם והמשכילים (הגהות הגר"א).

³ איתפריט (הגהות הגר"א).

⁴ "ועביד ליה היכלא ליקריה ולתושבחתיה" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "ועביד ליקריה היכלא לתושבחתא".

⁵ שירותיה (אור יקר).

⁶ בסדרא כחדא כדין אתחלף, ומש"כ בראשית עד לבתר נמחק (הגהות הגר"א).

⁷ נקודה (דפ"ו).

⁸ דדכר (דפ"ו).

⁹ דגליד (דפ"ו).

¹⁰ (נ"א באינון) כאינון (דפ"ו).

¹¹ (נ"א דביה) דיליה סתרא דא (דפ"ו).

¹² נפקו (יהל אור).

¹³ ואתעדי (יהל אור).

¹⁴ הגהות הגר"א. @

¹⁵ דחפי (דפ"ו).

¹⁶ "איהו" נוסף ביהל אור.

¹⁷ נקיבן (יהל אור).

¹⁸ "חדוה ושטותא" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "אתפשטותא".

¹⁹ (נ"א ושעתה) דקא (נ"א דלא) (דפ"ו).

²⁰ גוון (דפ"ו).

²¹ צבאות (יהל אור).

²² שדי (יהל אור).

²³ דהא (הגהות הגר"א).

²⁴ וארמותא (דפ"ו).

²⁵ "כד" נוסף בדפ"ו.

²⁶ וכל (דפ"ו).

- 27 "עמודא דאמצעייתא" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "באמצעייתא".
- 28 חיילין (דפ"ו).
- 29 נמחק בדפ"ו.
- 30 "בגין" נוסף בדפ"ו.
- 31 הא (דפ"ו).
- 32 ואתאכלו (דפ"ו).
- 33 "מאל (מול) אלהי"ם הי"ם" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "מאלקים הי"ם מיין עילאין".
- 34 "ס"א יהו"ה" נוסף בדפ"ו.
- 35 "ס"א לשבעין" נוסף בדפ"ו.
- 36 נמחק בדפ"ק.
- 37 ומהני (דפ"ו וכן הוא במ"מ).
- 38 "נ"א דשא" נוסף בדפ"ו.
- 39 "ולחאי סטרא כי טוב" נוסף דפ"ו וכן הוא במ"מ.
- 40 "נ"א ואסתכל דכל אינון לא נבראו אלא מעינוגא" נוסף בדפ"ו.
- 41 "ולאסתאב" נוסף בדפ"ו.
- 42 "ס"א מוחא" נוסף בדפ"ו.
- 43 בהאי (הגהות הגר"א).
- 44 "ההוא היכלא" נמחק בהגהות הגר"א.
- 45 "נ"א נחירו לשון חרון אף, משם הרב חיים ויטל (הגהות הגר"א).
- 46 לביתא (דפ"ו).
- 47 "ה" נוסף בדפ"ו.
- 48 "לא יכיל" נוסף בדפ"ו.
- 49 לגו (דפ"ו וכן הוא במ"מ).
- 50 "נ"א אסתחון) (דפ"ו וכן הוא במ"מ).
- 51 הוד ודא (דפ"ו).
- 52 ברית (דפ"ו).
- 53 ודאי (דפ"ו).
- 54 רברבן (דפ"ו).
- 55 דעלות (דפ"ו).
- 56 "קרא אמר להו" נמחק בהגהות הגר"א.
- 57 דבזמנא (דפ"ו).
- 58 "נ"א אי הכי" נוסף בדפ"ו.
- 59 חבתיכון (דפ"ו).
- 60 הא (דפ"ו).
- 61 ירדפון (דפ"ו).
- 62 המוסגר נמחק מכאן ומקומו לקמן דף כד אחר אומרו במדה במשקל (דרך אמת).
- 63 מכאן עד כד ע"ב עד פסוק אלה תולדות השמים שייך לספר התיקונים תיקון יג דף כה (דרך אמת).
- 64 "דיליה ובגין דא אקדים" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "דעני ובג"ד קדם עני".
- 65 "ס"א אית" נוסף בדפ"ו.
- 66 כאן שייך מה שאמר בדף כג ע"ב שורה ו' ואי צלותא כו' עד יפול מצדך אלף (דרך אמת).
- 67 "ודחילו דאת ה" נמחק בתז"ח דפ"ו, ובמקומו איתא "דאהבה ובגין דא".
- 68 "מניה בימינא ושמאלא" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "דמקבל לה בימינא ובשמאלא".
- 69 "נ"א לה" נוסף בדפ"ו.
- 70 "נ"א לה" נוסף בדפ"ו.
- 71 "נ"א לה" נוסף בדפ"ו.
- 72 "לנחתא (נ"א לה) עד אין תכלית ולא יפסיק (נ"א לה) מניה" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "לסלקא לה עד אין סוף ועד אין תכלית ולא יפסיק לה מניה וכו".
- 73 "נ"א דרועין" נוסף בדפ"ו.
- 74 בניינא (מ"מ).

- 75 "נ"א וכל ספירה) בה" נוסף בדפ"ו.
 76 "נ"א ו' בה" נוסף בדפ"ו.
 77 עי' דרך אמת שזה נדפס בדף לד ע"א.
 78 "ר"ת תה"ו" נוסף בדפ"ו.
 79 נמחק בהגהות הגר"א.
 80 חרבין ויבשין (דפ"ו).
 81 "דחשבין בני נשא ולמה ישצי לון לבנוי דאתמר בהון בהבראם בה' בראם" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "דחשבין ב"נ בהבראם בה' בראם".
 82 "דאתמר" נוסף בדפ"ו.
 83 "לשון אחר" נמחק בהגהות הגר"א.
 84 ענפין (הגהות הגר"א).
 85 נמחק בהגהות הגר"א.
 86 "עלאה דא י"ה ואינון ו' יחודא דתרווייהו וצייר לון באינון דציורא דלעילא" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "עילאה ובב"ז תתאה דאיהו ו' יחודא דתרווייהו צייר לון בציורא דלעילא".
 87 "אבא ואמא" נמחק בהגהות הגר"א.
 88 "דביה הוא" (דפ"ו).
 89 "נ"א ו' (דפ"ו וכן הוא במ"מ).
 90 "יכלנא למימר" נמחק בהגהות הגר"א.
 91 עדן תיבנותא ועלה אתמר ועץ החיים בתוך הגן דא עד"א הגן שכינתא תתאה (הגהות הגר"א).
 92 "ה' ה' לית רשו לקב"ה" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "ה' לה' לית ליה לקוב"ה".
 93 נמחק ביהל אור.
 94 (בגלותא) לשכינתא (דפ"ו, מ"מ).
 95 "הכא רמיז דעתיד" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "קוב"ה רמיז הכא דעתיד".
 96 דעלמא (דפ"ו).
 97 "דמלכא" נוסף בדפ"ו.
 98 כחותמא (דפ"ו).
 99 "כד אתנהיר ראשיתא דכלא שמים נטלו לה ואותיבו לה באתרה דכתיב ואת הארץ ואת כללא דאתון דאינון את כד אתהדרת" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "דכתיב ואת הארץ כללא דאתון דאינון את כד אתנהיר ראשיתא דכלא ואת שמים נטלו לה ואותיבו לה באתרהא כד אתהדרת".
 100 "כקדמיתא" נוסף דפ"ו.
 101 "דבר אחר" נמחק בהגהות הגר"א.
 102 "כהני" נוסף בדפ"ו.
 103 ביה כטלית (דפ"ו).
 104 דהאי (דפ"ו).
 105 מכאן עד סוף הקטע נמחק בהגהות הגר"א.
 106 נמחק בהגהות הגר"א.
 107 "דנהיר" נוסף בדפ"ו.
 108 "נ"א טרטשי" נוסף בדפ"ו.
 109 זהירין (דפ"ו).
 110 אתתקנו (שער מאמ"ר).
 111 לשון הפסוק: מהם.
 112 "ס"א תליתאה" נוסף בדפ"ו.
 113 האי (יהל אור).
 114 עי' יהל אור.
 115 עמין (דפ"ו).
 116 בנהירו (דפ"ו).
 117 "למנינא" נוסף באור יקר".
 118 ברא שית (דפ"ו).
 119 הגהות הגר"א מחליף מדורא ג' וד'.

- 120 דשביבין (הגהות הגר"א).
- 121 צ"ל שזהו הקרוי כאן "מהדורא שתיטאה" ואילו "מדורא חמיטאה" הוא "מדורא עלאה קריב למלכו שמיא" הקרוי כאן שתיטאה (הגהות הגר"א).
- 122 "למלכו שמיא" נמחק בהגהות הגר"א, ובמקומו איתא "לימא".
- 123 "בהאי" נוסף בהגהות הגר"א.
- 124 נמחק בהגהות הגר"א.
- 125 אהניא"ל שמיה וכו' ואלף לון (הגהות הגר"א).
- 126 (נ"א דחסידי) (דפ"ו).
- 127 תתאה וכו' כצ"ל ות' די במדורא נמחק (חסר שורה א' במכתבו – כנראה שהגר"א מוסיף שורה שחסרה בזוהר) תתאי היכלא שתיטאה היכלא דא עלאה על כולהו הכא קיימא חד רוחא ומיכאל שמיה (הגהות הגר"א).
- 128 "היכל ו' ז" נוסף בדפ"ו וכן הוא במ"מ.
- 129 בתרעין (דפ"ו).
- 130 נהורא (יהל אור).
- 131 מנצצין (הגהות הגר"א).
- 132 תרשישים דעינייהו כעינא דחיוותא (הגהות הגר"א וכ"ה ביהל אור).
- 133 חיותא (יהל אור).
- 134 (נ"א רמיא) (דפ"ו).
- 135 משתמע (יהל אור).
- 136 אסתכו (יהל אור).
- 137 כחוורתא (יהל אור).
- 138 ואלין (יהל אור).
- 139 דרמיא (יהל אור).
- 140 ותלת (יהל אור).
- 141 סגר (יהל אור).
- 142 "וקיימא לאתאחדא" מוסגר בדפ"ו.
- 143 "עם דא" נמחק ביהל אור, ובמקומו איתא "בדא".
- 144 נציצא (יהל אור).
- 145 ולבתר (יהל אור).
- 146 "ודחקין" נוסף בדפ"ו.
- 147 "רברבון) כלהו" נמחק ביהל אור, ובמקומו איתא "כלילן".
- 148 רבוא (יהל אור).
- 149 שליחן דעלמא (יהל אור).
- 150 וכד (יהל אור).
- 151 אחידין (יהל אור).
- 152 זכוון (יהל אור).
- 153 נפקו (יהל אור).
- 154 נמחק ביהל אור.
- 155 לגו (יהל אור).
- 156 "כן כל" נוסף בדפ"ו.
- 157 בהו ההוא (יהל אור).
- 158 "חיוותא קדישא מתלהטא" נמחק ביהל אור, ובמקומו איתא "חיותא קדישא מלהטא".
- 159 אנשא (יהל אור).
- 160 רבבן (יהל אור)
- 161 נהרא (יהל אור).
- 162 רבבן (יהל אור).
- 163 מעבירין (יהל אור).
- 164 והאי (יהל אור).
- 165 חיותא (יהל אור).

זהר פרשת בראשית

- 166 "בהדי (רוחא באתר) האי" נמחק ביהל אור, ובמקומו איתא "רוח' בהאי".
167 באפין (יהל אור).
168 חיותא (יהל אור).
169 מניה (יהל אור).
170 "חד אקרי אופן דאיהו" נמחק ביהל אור, ובמקומו איתא "חד אופן אקרי דאינון".
171 דחיוון (דפ"ו).
172 "מהכא כד נטלא חיותא דא נטלא" נמחק ביהל אור, ובמקומו איתא "הכא כד נטלי חיותא דא נטיל".
173 חיותא בחיותא (יהל אור).
174 ושאיט (יהל אור).
175 ואתהדרן (יהל אור).
176 והאי (דפ"ו).
177 בקיומא (יהל אור).
178 דרחימותא (יהל אור).
179 מתפרשין (יהל אור).
180 דייקא (אור יקר).
181 "ס"א ואיהו טאס עלמא (דפ"ו).
182 "יסוד" נוסף בדפ"ו.
183 "זכי ב"נ" נוסף בדפ"ו.
184 (לקי בהו) (דפ"ו).
185 לעלמא (דפ"ו).
186 "נ"א אשרה) (דפ"ו).
187 "מלין" נוסף בדפ"ו.
188 "נ"א בזוטא) (דפ"ו).
189 נקבי (דפ"ו).
190 "או" נוסף בדפ"ו.
191 "ס"א נחתי ונקטין" נוסף בדפ"ו.
192 "נ"א בתהומיא" נוסף בדפ"ו.
193 הוי (דפ"ו).
194 ותא (דפ"ו).
195 אנפין (דפ"ו).
196 "נ"א בגין דלא אתענשו עליהו" נוסף בדפ"ו.
197 לההוא (דפ"ו).
198 "לאמר דא אתתא זה דא צדיק" נוסף בדפ"ו.
199 "ויקרא את שמו נח וכתביב" נוסף בדפ"ו.
200 "חדא" נוסף בדפ"ו.
201 "דאיהו" נוסף בדפ"ו.